MĂRTURII BAZATE PE EXPERIENȚE ÎNAINTEA SCAUNULUI DE JUDECATĂ AL LUI HRISTOS

VOLUMUL 4

BISERICA LUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

MĂRTURII BAZATE PE EXPERIENȚE ÎNAINTEA SCAUNULUI DE JUDECATĂ AL LUI HRISTOS

VOLUMUL 4

BISERICA LUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

Cuprins

1. Cum am renunțat la emoțiile negative
2. Lupta de a recunoaște greșelile
3. Când am avut dificultăți am rămas fidelă datoriei mele
5. Fără onestitate e imposibil să-ți faci datoria
7. Doar prin cuvintele lui Dumnezeu îi putem privi pe alții
8. Reflecții despre urmărirea norocului
10. Pretinzând c-am înțeles, am avut de suferit
11. Nu m-am străduit în datorie și asta mi-a făcut rău
12. Drumul meu anevoios spre o cooperare armonioasă
13. Ce rău am făcut fiind superficială
14. O zi pe care nu o voi uita niciodată
15. Sentimentele trebuie să fie principiale
16. Frica nu mă mai face să dau înapoi
21. O denunțare greșită
22. Cum i-am predicat unui pastor
23. De ce n-am vrut să plătesc un preț în datoria mea
24. Atârnând de un fir de ață
25. Reflecții asupra expresiei „ce ție nu-ți place altuia nu-i face”
26. Reflecții după ce m-am îmbolnăvit în pandemie
27. Motivul pentru care nu accept supravegherea
28. Vârstnicii încă pot să fie martori pentru Dumnezeu
29. Meandrele drumului meu către Dumnezeu
32. Învățând din eșecurile celorlalți
33. Schimbările din datorie m-au dezvăluit
34. În spatele destrămării unei familii
35. Ce se ascunde în spatele îngăduinței față de ceilalți?

36. Reflecții după ce m-am împotrivit supravegherii
37. Ce m-a oprit să practic adevărul
42. Discernământul prin cuvintele lui Dumnezeu nu dă greș niciodată
44. Ce se întâmplă când îți faci datoria după moft
46. Cum Îl întâmpină fecioarele înțelepte pe Domnul
46. Reflecții asupra dorinței de statut
48. Reflecții despre răsplătirea hatârurilor
49. De ce e atât de greu să ne recunoaștem greșelile?
50 Persecuția aspră a guvernului PCC nu face decât să-mi întărească dragostea pentru Dumnezeu
51. Ce era în spatele atacurilor rudelor mele
54. Să fii cu picioarele pe pământ îți va aduce pacea
56. Cuvântul învinge toate minciunile
58. Consecințele autoconservării
59. Cum am renunțat la studii
60. Oare un bun prieten se face că nu vede?
61. Sentimentele mi-au întunecat judecata
62. Cugetări după ce am venerat orbește oamenii
63. În sfârșit am auzit glasul lui Dumnezeu
64. Trezirea unui lider fals
66. Nu îl mai disprețuiesc pe partenerul meu
68. Durerea adusă de reputație și statut
69. După ce mama a fost diagnosticată cu cancer
70. De ce mă tem să expun problemele altora
73. Alegerea între școală și datorie
76. Mi-am facut rău prin deghizări și înșelăciune
78. Ce m-a împiedicat să vorbesc sincer?
82. Durerea de a spune minciuni
83. De ce nu împărtășesc totul când îi instruiesc pe ceilalți?
84. Poți intra în Împărăția cerurilor dacă trudești?

85. Ce am câștigat când mi-am scris mărturia
83. Cine mi-a distrus familia, de fapt?
87. Ce am câștigat din faptul că am fost tratată
88. Acesta este glasul lui Dumnezeu
89. Starea mea de spirit atunci când îmi făceam datoria în culise
90. Înfruntând boala din nou
91. Nu voi mai fi neimplicată
93. Cum am renunțat la o slujbă sigură
95. Nu-L voi mai delimita pe Dumnezeu
97. Ce am ales când am fost în pericol
98. Lecții învățate după ce am criticat aspru
100. Ce am câștigat când am vorbit sincer

1. Cum am renunțat la emoțiile negative

de Daisy, Statele Unite

În octombrie 2022, eu și Shelley am fost alese conducătoare de biserică. Cum abia începusem să practicăm și nu eram obișnuite cu multe sarcini, discutam mereu aspectele împreună. După ceva timp, lucrarea noastră a început să dea unele rezultate. Shelley avea un calibru relativ bun. Când conducătorul punea întrebări, ea putea să răspundă rapid. De cele mai multe ori, și conducătorul îi recunoștea meritele. Astfel, conducătorul căuta mai degrabă sugestiile lui Shelley în multe aspecte, în timp ce eu păream cineva de pe margine, ușor de înlocuit. M-am gândit: „Shelley are calibru bun și conducătorul are o părere relativ bună despre ea, în timp ce eu nu spun nimic mult timp. Probabil conducătorul mi-a intuit lipsa capacității și crede că pot face doar lucrări auxiliare.” M-am simțit puțin deznădăjduită, apoi m-am gândit că, fiind începătoare în practică și cum nu aveam calibrul așa bun, era normal să nu fiu folosită pentru lucrări importante. M-am consolat și senzația a trecut.

Mai târziu, a crescut volumul de lucru de care răspundeam. Când atribuia lucrări, conducătorul ne chema pe amândouă. Dar la implementarea unor sarcini mai provocatoare, conducătorul îi cerea special lui Shelley să le urmărească și rar îmi menționa numele. Cel mult, conducătorul încheia: „Shelley, tu și ceilalți puteți urmări această sarcină.” La suprafață, m-am prefăcut că nu-mi pasă, dar mă frământam pe interior: „Mereu eu sunt cea ignorată, doar o părticică din «ceilalți». Pare că nu exist deloc în mintea conducătorului. N-am ce să fac; până la urmă, nu am calibrul la fel de bun ca al lui Shelley. O să fac doar ce pot.” Am devenit apoi din ce în ce mai pasivă în urmărirea sarcinilor și nu am vrut să mă implic prea mult în lucrarea de care răspundea Shelley. Când venea să discute cu mine despre

lucrare, răspundeam fără convingere. Uneori, toată lumea discuta activ o problemă, iar eu mă simțeam ca o intrusă, abia spuneam un cuvânt toată după-amiaza. Uneori aveam unele idei, dar nu eram sigură dacă sunt, de fapt, corecte. Dacă spuneam ceva greșit, oare nu mă făceam de râs? După ce m-am tot gândit, am hotărât să nu vorbesc. Astfel, am simțit din ce în ce mai mult că am un calibru slab și nu eram de mare ajutor, așa că nu mai voiam să fiu responsabilă pentru atâtea lucrări. Atunci m-am concentrat asupra lucrării de udare. La acel moment, biserica nu avea un conducător al grupului de udare, iar eu m-am gândit la sora Rose, care avusese anterior unele rezultate în udarea noilor credincioși. Însă frații și surorile au raportat că nu ducea o povară în datoria ei și nu era potrivită pentru a fi conducătoare de grup. Am vrut să discut asta cu Shelley, dar, văzând ce ocupată era, nu am deschis subiectul, de teamă că va spune că am calibrul prea slab, deoarece nu m-am putut ocupa nici de această sarcină minoră. Mi-am spus: „Rose are calibru bun și poate avea părtășie pentru a rezolva unele probleme. Chiar dacă acum nu duce o povară fiindcă e constrânsă de soțul ei, cu mai multă urmărire și părtășie din partea mea, nu ar trebui să întârzie lucrarea.” Așa că am ales-o pe Rose drept conducătoarea grupului de udare. Dar, după câteva zile, am aflat că Rose a renunțat la îndatoririle ei și s-a întors acasă, constrânsă de soțul ei. Auzind asta, m-am simțit paralizată și m-am gândit: „Asta e. Eu am ales-o. Nu arată asta că nu am discernământ? Am greșit chiar și când am lucrat independent la o sarcină minoră; chiar e groaznic. Dacă asta ar întârzia udarea noilor credincioși, aș perturba lucrarea bisericii.” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai rău mă simțeam, crezând că nu pot face nimic bine. Cum nu aveam calibru și discernământ și nu puteam vedea clar lucrurile, ar trebui să renunț rapid, înainte de a le face mai mult rău fraților și surorilor și de a întârzia lucrarea bisericii. Așa că am scris o scrisoare de renunțare și i-am trimis-o

conducătorului și lui Shelley. La scurt timp, Shelley mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Indiferent de situație sau de mediul de lucru, oamenii fac uneori greșeli și există domenii în care calibrul, intuițiile și perspectivele lor nu sunt la înălțime. Este un lucru normal și trebuie să înveți cum să îl gestionezi în mod corect. În orice caz, indiferent care este practica ta, ar trebui să îl înfrunți și să îl tratezi în mod corect și activ. Nu deveni deprimat și nu te simți negativ sau ținut în frâu când te confrunți cu o mică dificultate și nu te lăsa cuprins de emoții negative. Nu este nevoie de toate acestea, nu face din țânțar armăsar. Ce ar trebui să faci este să reflectezi imediat asupra ta și să stabilești dacă există o problemă legată de aptitudinile tale profesionale sau o problemă legată de intențiile tale. Examinează dacă există impurități în acțiunile tale sau dacă sunt de vină anumite noțiuni. Reflectează asupra tuturor aspectelor. Dacă problema este lipsa competenței, poți să continui să înveți, să găsești pe cineva care să te ajute să explorezi soluții sau să te consulți cu oameni din același domeniu. Dacă există și câteva intenții greșite, care implică o problemă ce poate fi rezolvată folosind adevărul, poți căuta conducători de biserică sau pe cineva care înțelege adevărul, pentru sfaturi și părtășie. Vorbește cu ei despre starea în care ești și lasă-i să te ajute s-o înlături. Dacă este o problemă care implică noțiuni, odată ce le-ai examinat și le-ai conștientizat, poți să le diseci și să le înțelegi, apoi să le întorci spatele și să te răzvrătești împotriva lor. Nu este asta tot? Viitorul încă te așteaptă, soarele va răsări din nou mâine și trebuie să continui să trăiești. Dat fiind că ești în viață, dat fiind că ești om, ar trebui să continui să-ți faci datoria. Atât timp cât ești în viață și ai gânduri, ar trebui să te străduiești să-ți îndeplinești datoria și s-o duci până la capăt. Acesta este un obiectiv care nu ar trebui să se schimbe niciodată, de-a lungul vieții unei**

persoane. Indiferent în ce moment, indiferent ce dificultăți întâmpini, indiferent cu ce te confrunți, nu ar trebui să te simți ținut în frâu. Dacă te simți ținut în frâu, vei stagna și vei fi învins. Ce fel de oameni se simt mereu ținuți în frâu? Nevolnicii și neghiobii se simt adesea ținuți în frâu" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (6)"]. După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am simțit o căldură interioară. Dumnezeu a spus că, atunci când oamenii își îndeplinesc îndatoririle, uneori se pot simți confuzi, pot face greșeli sau pot încălca principii din cauza lipsei de înțelegere a adevărului. Astfel, când apar probleme ce provoacă unele pierderi lucrării sau când oamenii sunt emondați, toate acestea sunt normale și ar trebui tratate corect. Esențial este să învățăm lecții din eșecuri, să reflectăm asupra noastră, să ne căim și să ne schimbăm. Dacă pierderile aduse lucrării sunt provocate de acțiuni bazate pe firi corupte, trebuie căutat adevărul pentru a înlătura firile corupte. Dacă lucrarea e ineficientă din cauza lipsei de competențe, acestea trebuie învățate rapid sau trebuie consultat cineva mai priceput. Dacă, doar din cauza apariției acestor abateri sau greșeli, cineva crede că acestea sunt dezvăluite și astfel devine negativ și se delimitează și chiar nu este dispus să-și îndeplinească îndatoririle, asta arată că sunt nesăbuiți și slabi. Am reflectat asupra problemelor legate de alegerea lui Rose și mi-am dat seama că am fost prea preocupată de reputația și statutul meu. În timpul cooperării cu Shelley, simțindu-mă eclipsată în toate privințele, am dorit să îndeplinesc o sarcină singură pentru a arăta că încă am unele abilități de lucru. Prin urmare, în cazul alegerii unui lider al grupului de udare, cu toate că îmi lipseau în mod evident principiile și nu puteam discerne oamenii, fiindcă mi-era teamă că, dacă întreb frații și surorile, ar fi putut crede că sunt chiar incompetentă, neputând să mă ocup nici măcar de o sarcină atât de minoră, am ales-o pe Rose după propria mea închipuire. Mi-a lipsit discernământul asupra

oamenilor și nu am urmat principii în alegerea și folosirea lor. De fapt, casa lui Dumnezeu a avut demult părtășie ca, atunci când alegem și folosim oamenii, să îi consultăm și întrebăm pe cei care le știu trecutul, pentru a fi siguri că cei aleși au simțul răspunderii și unele calibre înainte de a-i cultiva, și, imediat ce se descoperă o problemă cu o persoană, să investigăm prompt, pentru a înțelege situația. Dacă nu o putem vedea clar, ar trebui să ne consultăm cu cineva care înțelege adevărul. Doar astfel poate fi mai precisă alegerea și folosirea oamenilor de către noi. Însă, pentru a-mi proteja orgoliul și statutul, am promovat-o pe Rose după propria mea voință. Am acționat la întâmplare și am fost foarte iresponsabilă cu lucrarea. Acum că lucrarea fusese întârziată, ar trebui să mă gândesc rapid la cum să rezolv problema, în loc să mă cufund în deznădejde și să mă subestimez. Făcând asta, fugeam de răspundere. Eram atât de egoistă!

La o adunare, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a ajutat foarte mult. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Dacă ești o persoană hotărâtă, dacă poți să tratezi responsabilitățile și obligațiile pe care oamenii ar trebui să le poarte, lucrurile pe care oamenii cu umanitate normală ar trebui să le îndeplinească și acele lucruri pe care adulții trebuie să le realizeze ca fiind țelurile și scopurile căutării tale și dacă poți să iei asupra ta responsabilitățile proprii, atunci, indiferent ce preț plătești și ce durere înduri, nu te vei plânge și, atât timp cât le recunoști ca fiind cerințele și intențiile lui Dumnezeu, vei fi capabil să înduri orice suferință și să îți îndeplinești bine datoria. În acel moment, cum ar fi starea ta de spirit? Ar fi diferită; ai simți liniște și stabilitate în inima ta și ai experimenta plăcere. Vezi tu, doar căutând să trăiești umanitatea normală și urmărind responsabilitățile, obligațiile și misiunea pe care oamenii cu umanitate normală s-ar cuveni să le poarte și să le preia, oamenii simt liniște și bucurie în inimile lor și**

experimentează plăcere. Nici măcar nu au ajuns în punctul în care fac treburi în conformitate cu principiile și obțin adevărul și deja au suferit o schimbare. Acești oameni sunt cei care au conștiință și rațiune; sunt oameni integri care pot să depășească orice dificultate și să preia orice sarcină. Ei sunt bunii ostași ai lui Hristos, au fost instruiți și nu-i poate învinge nicio dificultate. Spuneți-Mi, ce părere aveți despre acest comportament? Nu au tărie acești oameni? (Ba da.) **Au tărie, iar oamenii îi admiră. S-ar mai simți ținuți în frâu astfel de oameni?** (Nu.) **Atunci, cum au schimbat ei aceste emoții represive? Din ce motiv nici nu îi tulbură, nici nu îi găsesc aceste emoții?** (Motivul este că ei iubesc lucrurile pozitive și poartă o povară în îndatoririle lor.) **Corect, cheia este să te ocupi de lucrarea ta reală. […] Dacă o persoană se ocupă de lucrarea sa reală și urmează calea corectă, aceste emoții nu vor apărea. Chiar dacă experimentează ocazional emoții represive din cauza unor circumstanțe speciale temporare, acestea vor fi doar dispoziții trecătoare, fiindcă oamenii cu modul de viață corect și perspectiva potrivită asupra existenței vor depăși rapid aceste emoții negative. Ca urmare, nu te vei trezi în mod frecvent prizonierul emoțiilor reprimării. Asta înseamnă că aceste emoții ale reprimării nu te vor deranja. Este posibil să experimentezi dispoziții proaste temporare, dar nu le vei cădea prizonier. Acest lucru subliniază importanța urmăririi adevărului. Dacă tu cauți să te ocupi de lucrarea ta reală, dacă porți responsabilitățile pe care ar trebui să le poarte adulții și cauți să ai un mod de existență normal, bun, pozitiv și dinamic, atunci nu vei simți aceste emoții negative. Aceste emoții nu te vor găsi sau nu se vor agăța de tine**” [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (5)”]. După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit foarte rușinată. Din cuvintele Sale, am văzut că adulții și cei care își fac lucrarea

corespunzătoare își țin mintea ocupată cu lucruri corecte. În fiecare zi se gândesc la lucruri legate de îndatoririle lor, de exemplu, cum să-și îndeplinească bine îndatoririle, ce probleme mai au cu ele, cum să-și facă lucrarea mai bine și așa mai departe. Chiar dacă pot apărea unele abateri sau greșeli în îndatoririle lor și pot să se confrunte cu piedici și să devină slabi ori deznădăjduiți o vreme, nu rămân tot timpul cu emoții negative, ci vor căuta activ adevărul pentru a-și rezolva problemele. Însă, deocamdată, eram exact ca o persoană inutilă care nu-și putea asuma responsabilitățile. În fața unor piedici, am devenit negativă și am renunțat, fără niciun dram din forța pe care ar trebui s-o aibă un adult. În plus, asta a expus și cum n-am reușit să mă țin de ceea ce trebuia să fac în ultima vreme. De când am preluat lucrarea bisericii, văzând că sora cu care lucram era mai bună decât mine în diverse aspecte, am simțit că îmi lipsea calibrul și că nu eram apreciată. Deci, am sperat cu adevărat la o oportunitate de a-mi dovedi abilitățile. Când conducătoarea avea adunări cu noi, i-am observat constant expresiile și am încercat să îmi dau seama din tonul ei dacă punea preț pe mine. Dacă îmi cerea special mie să fac unele lucrări, eram fericită, crezând că mă prețuia, și aveam motivația de a-mi îndeplini îndatoririle. Dar dacă îi atribuia responsabilitățile principale surorii mele partenere, mă simțeam subestimată. Dorința mea de reputație și statut, dacă nu era îndeplinită, mă tulbura. În timp ce cooperam cu frații și surorile, gândurile nu îmi erau la îndatoririle mele, ci la cât de mult erau de acord cu ce spuneam. Uneori, când împărtășeam un punct de vedere și nimeni nu răspundea, mă simțeam incomod. Dacă ofereau sugestii contrare, deveneam și mai negativă și stabileam că aveam un calibru prea scăzut, pierzându-mi chiar și dorința de a participa la discuție. Mai ales în chestiunea cu Rose, am acționat nechibzuit, conform proprie voințe, în ciuda lipsei de discernământ, și nu reflectam asupra mea după ce făceam o greșeală, ci cădeam în emoții

negative și voiam să renunț. Toate acestea pentru că nu participam la lucrarea corespunzătoare când îmi îndeplineam îndatoririle, ci urmăream mereu reputația și statutul. Ochii și gândurile mi se concentrau doar asupra reputației și statutului meu. Când nu primeam admirația oamenilor, deveneam negativă și tulburată, lăsând deoparte chiar și lucrarea bisericii. În felul acesta nu-mi puteam îndeplini deloc bine datotia. Această atitudine era cu adevărat detestată de Dumnezeu. Mi-am amintit că Dumnezeu a spus: „**În special pentru cei care își îndeplinesc în prezent îndatoririle în casa lui Dumnezeu, au ei vreun pic de timp să se simtă ținuți în frâu? Nu au timp. Așadar, care este problema cu cei care se simt ținuți în frâu, au toane și moralul scăzut sau sunt deprimați oricând se confruntă cu ceva puțin neplăcut? Problema este că ei nu se ocupă de lucrurile corecte și sunt leneși**" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (5)"]. Văzând că frații și surorile din jurul meu erau toți ocupați să-și îndeplinească îndatoririle pe când eu rămâneam acaparată de preocupări legate de reputația și statutul meu, fără să caut adevărul pentru a rezolva aceste probleme, devenind în schimb mai negativă și mai potrivnică, mi-am dat seama că nu eram cineva care urmărește adevărul. În special când m-am gândit cum a menționat Shelley că nu au fost bune rezultatele lucrării de evanghelizare de care răspundea ea și că toată lumea trăia cu greutăți, iar ea chiar spera să putem fi în asentiment pentru a depăși aceste greutăți împreună, m-am simțit foarte vinovată și tulburată pe interior. Dumnezeu ne-a rânduit mediul pentru ca noi să cooperăm împreună, răspunzând de lucrarea bisericii, dar în loc să mă concentrez la cum să-mi îndeplinesc bine îndatoririle, m-am pierdut în gânduri triviale, am devenit negativă și retrasă și am vrut să demisionez. Am fost cu adevărat lipsită de umanitate! M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, sunt prea egoistă. Sunt așa de multe greutăți în lucrarea bisericii acum, dar

nu m-am ocupat de chestiunile corespunzătoare, ci am concurat cu sora în fiecare zi. Când nu am putut fi mai bună decât ea, am devenit negativă. Mă simt ca un gunoi pe dinăuntru, neurmărind nimic pozitiv. Nu numai că sufăr eu, dar întârzii și lucrarea bisericii. Acum mi-am dat seama de problemele mele. Deși calibrul meu nu este foarte bun, ar trebui să fac tot posibilul să cooperez și să lucrez în armonie cu sora. Sau măcar să nu provoc întârzieri ale lucrării din cauza atitudinii mele. Fie ca Tu să-mi scrutezi inima; sunt dispusă să mă căiesc!" Apoi, atitudinea mea față de îndeplinirea îndatoririlor a devenit mai activă. Am început în mod proactiv să discut și să rezolv probleme lucrând cu Shelley. Pentru unele sarcini dificile de care înainte îmi era teamă, m-am rugat lui Dumnezeu și am participat cât de mult am putut. Când am observat dificultăți în îndatoririle altora, dacă nu puteam oferi mult ajutor, găseam pe cineva care înțelegea adevărul să coopereze la rezolvarea lor. Uneori, chiar dacă lidera o desemna în mod specific pe Shelley să urmărească o sarcină, fără să-mi menționeze numele, atâta timp cât Shelley comunica cu mine, participam și ofeream sugestii, fără să-mi pese dacă lidera observa sau nu, am practicat făcând lucruri înaintea lui Dumnezeu, concentrându-mă să fac fiecare sarcină conștient și crezând că este esențial să practic adevărul și să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Când m-am răzvrătit conștient împotriva propriilor intenții și m-am concentrat din inimă asupra îndatoririlor mele zilnice, m-am simțit statornică și am început să scap puțin de emoțiile mele negative.

După un timp, am întâlnit o emondare și am căzut din nou pradă emoțiilor negative. La momentul acela, conducătoarea mi-a cerut să organizez câteva materiale. Lipsindu-mi experiența, am cooperat cu frații și surorile ca să o fac. După ce am finalizat schița, conducătoarea a considerat că era bună când a citit-o, dar a sugerat adăugarea unor detalii în unele locuri. Am fost mulțumită când am văzut că nu erau probleme mari,

crezând că a fost o sarcină bine făcută, că detaliile suplimentare ar fi ușor de adăugat și ar fi acceptabil doar să adaug puțin mai mult conținut. Așa că nu am avut părtășie despre principii cu frații și surorile. În mod neașteptat, după adăugiri, conducătoarea a considerat noul conținut întortocheat și incoerent, ceea ce a înrăutățit conținutul. A întrebat dacă chibzuisem cu atenție și înțelesesem clar care era problema. Apoi le-a cerut altora să reorganizeze materialele. Auzind asta, am fost uluită: „Am vrut s-o fac bine, dar de ce s-a terminat așa?" Reflectând la asta, am simțit că încă se datora calibrului meu slab și înțelegerii superficiale a adevărului. Am crezut că mă pot ocupa de unele chestiuni generale, dar când a fost vorba de o sarcină care necesita înțelegerea adevărului, nu am făcut față. Acum, nu am vrut intenționat să dau înapoi; chiar aveam voința, dar îmi lipsea competența. După aceea, am devenit ezitantă să cooperez la lucrare. Când am observat unele probleme la lucrare, voiam să le semnalez, dar apoi mă îndoiam de mine și mă gândeam: „Cu calibrul meu slab, pot măcar să identific probleme? Sunt capabilă de această sarcină? Calibrul meu e slab și nu discern adecvat lucrurile, altfel, lucrarea nu ar fi fost făcută atât de prost; așa că mai bine nu le semnalez problemele altora." În consecință, am căzut din nou pradă emoțiilor negative, devenind pasivă în îndatoririle mele, îngrijorându-mă constant pentru viitorul și perspectivele mele și n-am reușit să-mi liniștesc inima.

Până când, la o adunare, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care au ajutat la îmbunătățirea stării mele. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Toate lucrurile care apar în fiecare zi, mari sau mici, care îți pot zdruncina hotărârea, ocupa mintea sau constrânge abilitatea de a-ți face datoria și progresul viitor necesită o îngrijire sârguincioasă; ar trebui să le examinezi cu atenție și să cauți adevărul. Toate acestea sunt probleme care trebuie rezolvate pe măsură ce experimentezi. Unii**

oameni devin negativi, se plâng și renunță la îndatoririle lor când dau de dificultăți și nu sunt capabili să se ridice în picioare după fiecare eșec. Toți acești oameni sunt nesăbuiți care nu iubesc adevărul și care nu l-ar câștiga nici măcar după o viață de credință. Cum ar putea niște nesăbuiți ca aceștia să urmeze până la capăt? Dacă același lucru ți se întâmplă de zece ori, dar nu dobândești nimic din asta, atunci ești o persoană inutilă și mediocră. Oamenii ascuțiți la minte și cei cu un calibru adevărat care au înțelegere spirituală sunt căutători ai adevărului; dacă li s-ar întâmpla ceva de zece ori, probabil în opt dintre cazuri vor fi capabili să dobândească o oarecare luminare, să învețe vreo lecție, să înțeleagă o parte din adevăr și să progreseze întrucâtva. Când i se întâmplă ceva de zece ori unui nesăbuit – unuia care nu are înțelegere spirituală – nici măcar o dată, acel lucru nu-i va fi de folos în viață, nu-l va schimba și nu îl va face să-și cunoască fața hidoasă, caz în care acesta este sfârșitul lui. De fiecare dată când i se întâmplă ceva, cade, și de fiecare dată când cade, are nevoie de altcineva care să îl sprijine și să îl convingă; fără sprijin și convingere, nu se poate ridica și, de fiecare dată când se întâmplă ceva, este în pericol să cadă și să se degradeze. Nu este acesta sfârșitul său? Există vreun alt motiv ca astfel de oameni inutili să fie mântuiți? Mântuirea omenirii de către Dumnezeu este o mântuire a celor care iubesc adevărul, o mântuire a părții din ei cu voință și hotărâre și a acelei părți din ei care tânjește după adevăr și echitate în inimile lor. Hotărârea unei persoane este partea din inima ei care tânjește după echitate, bunătate și adevăr și care are conștiință. Dumnezeu mântuiește această parte din oameni și, prin aceasta, El le schimbă firea stricată, astfel încât ei să poată să înțeleagă și să dobândească adevărul, astfel încât stricăciunea lor să poată fi curățită, iar firea vieții

lor să poată fi transformată. Dacă nu ai aceste lucruri în tine, nu poți fi mântuit. […] Unii oameni simt că este prea scăzut calibrul lor și că le lipsește abilitatea de înțelegere, așa că se delimitează și simt că, indiferent cât de mult urmăresc adevărul, nu vor putea îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Ei cred că, oricât de mult s-ar strădui, este inutil și că nu este nimic mai mult de atât, așa că sunt întotdeauna negativi și, drept urmare, chiar și după ani de credință în Dumnezeu, nu au dobândit niciun adevăr. Fără să depui munca grea pentru a urmări adevărul, spui că este prea slab calibrul tău, renunți la tine și trăiești mereu într-o stare negativă. Drept urmare, nu înțelegi adevărul pe care ar trebui să-l înțelegi sau nu practici adevărul din sfera capacității tale – nu ești tu cel care își pune singur piedică? Dacă spui mereu despre calibrul tău că nu este suficient de bun, nu înseamnă acest lucru a fugi și a te eschiva de responsabilitate? Dacă poți să suferi, să plătești un preț și să dobândești lucrarea Duhului Sfânt, atunci vei putea în mod inevitabil să înțelegi unele adevăruri și să pătrunzi în câteva realități. Dacă nu Îl cauți pe Dumnezeu sau nu te bazezi pe El și renunți la tine fără să depui niciun efort sau să plătești un preț și, pur și simplu, te dai bătut, atunci nu ești bun de nimic și nu ai nicio fărâmă de conștiință și rațiune. Indiferent dacă ești de calibru slab sau remarcabil, dacă ai un pic de conștiință și rațiune, ar trebui să îndeplinești în mod corespunzător ceea ce ai de făcut și misiunea ta; a fi un dezertor este un lucru groaznic și o trădare față de Dumnezeu. Este ceva iremediabil. Urmărirea adevărului necesită o voință fermă, iar oamenii care sunt prea negativi sau slabi nu vor realiza nimic. Ei nu vor fi capabili să creadă în Dumnezeu până la sfârșit și, dacă doresc să dobândească adevărul și să obțină o schimbare a firii, au și mai puțină speranță. Numai cei care sunt hotărâți și urmăresc adevărul îl pot

dobândi și pot fi desăvârșiți de Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, le-am legat de ce făcusem eu. Mi-am dat seama că, atunci când mă confruntam cu obstacole și eșecuri, eram mereu deosebit de fragilă și negativă, simțindu-mă ca o hârtie mototolită. Prima mea reacție a fost mereu să îmi spun: „Să se ocupe alții” sau „Calibrul meu e prea scăzut”, și apoi dădeam altora lucrarea să o rezolve. Făcând asta, păream sensibilă și conștientă de sine, dar, de fapt, mă delimitam și renunțam la mine. Asta arăta că nu acceptam sau nu iubeam adevărul. Când ne confruntăm cu obstacole și eșecuri, Dumnezeu vrea să căutăm adevărul ca să rezolvăm probleme și să progresăm. Dumnezeu ne desăvârșește prin voința și dorința noastră pentru dreptate. Oamenii care iubesc adevărul și au calibru bun sunt proactivi. Sun buni la a-și sintetiza experiențele eșecurilor, examinând ce le lipsește, și pot înțelege unele adevăruri prin căutare, pot să se cunoască mai bine și să progreseze în viață. De data aceasta, când am întâlnit emondarea, nu am analizat motivele eșecului meu, ci, în schimb, mi-am găsit scuze. Am simțit că nu era din cauză că nu voiam să fac bine, ci mai degrabă că numeroasele probleme în îndeplinirea îndatoririlor se datorau calibrului meu slab. Implicația era că făcusem totul în limita capacităților mele și nu aveam la ce să reflectez. Dar la o analiză mai atentă, era adevărat că nu aveam deloc probleme? Când conducătoarea a semnalat că materialele erau lipsite de detalii, nu am chibzuit ori căutat, ci am adăugat mult conținut inutil pe baza propriei imaginații, făcând materialele revizuite prea lungi și banale. Nu am căutat principii și nu m-am gândit cum să obțin rezultate mai bune; doar am urmat regulile mecanic. Abordând astfel îndeplinirea îndatoririlor, făceam totul mecanic. Ar trebui să-mi sintetizez și corectez rapid abordarea. Deja îmi lipsea calibrul și, dacă nu aveam nici mentalitatea

proactivă și doar mă retrăgeam pasivă când întâlneam dificultăți, atunci mi-ar fi greu să devin mai bună.

Mai târziu, m-am gândit la motivul pentru care voiam mereu să evadez când dădeam de obstacole și eșecuri. După multă reflecție, mi-am dat seama că era din cauza faptului că preocuparea mea pentru reputație și statut era prea mare, iar calea pe care mergeam în credința în Dumnezeu nu era corectă. Mi-am amintit de un pasaj în care Dumnezeu disecă antihriștii. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Prețuirea antihriștilor față de reputația și statutul lor o depășește pe cea a oamenilor normali și este ceva din firea-esență a lor; nu e un interes temporar sau efectul tranzitoriu al împrejurimilor lor – e ceva înăuntrul vieții lor, în oasele lor și, astfel, este esența lor. Altfel spus, în tot ceea ce fac antihriștii, prima lor considerație este propria reputație și propriul statut, nimic altceva. Pentru antihriști, reputația și statutul sunt viața lor și scopul lor de-o viață. În tot ceea ce fac, primul lor gând este: «Ce se va întâmpla cu statutul meu? Și cu reputația mea? Oare această acțiune îmi va da o reputație bună? Îmi va ridica statutul în mintea oamenilor?» Acesta e primul lucru la care se gândesc, ceea ce e o dovadă amplă că au firea și esența antihriștilor; altminteri, nu ar lua în considerare aceste probleme. Se poate spune că, pentru antihriști, reputația și statutul nu sunt vreo cerință suplimentară, cu atât mai puțin ceva neesențial de care s-ar putea lipsi. Ele fac parte din natura antihriștilor, sunt în oasele lor, în sângele lor, sunt înnăscute în ei. Antihriștilor nu le e indiferent dacă dețin reputație și statut; nu aceasta e atitudinea lor. Atunci, care e atitudinea lor? Reputația și statutul sunt strâns legate de viețile lor de zi cu zi, de starea lor de zi cu zi, de lucrurile pe care le urmăresc zilnic. Astfel, pentru antihriști, statutul și reputația sunt viața lor. Indiferent de modul în care trăiesc, indiferent de mediul în care**

trăiesc, indiferent de munca pe care o fac, indiferent de lucrurile pe care le urmăresc, care sunt obiectivele lor, care este direcția vieții lor, totul se învârte în jurul faptului de a avea o bună reputație și un statut înalt. Și acest scop nu se schimbă; ei nu pot lăsa niciodată deoparte asemenea lucruri. Aceasta e adevărata față a antihriștilor și esența lor" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)"]. Dumnezeu spune că antihriștii își prețuiesc reputația și statutul mai mult decât oamenii normali și că reputația și statutul sunt ceea ce urmăresc în viață și punctul de plecare și scopul a tot ce fac. Când oamenii îi privesc cu respect și îi laudă, sunt motivați să își îndeplinească îndatoririle și sunt dispuși să facă orice. Dar când pierd admirația oamenilor, devin negativi și delăsători, simțind chiar că nu are sens să creadă în Dumnezeu și să își îndeplinească îndatoririle. Urmăream aceleași lucruri ca și anticriștilor. Când opiniile mele puteau fi recunoscute și adoptate de toată lumea, puteam face unele lucrări proactiv. Dar când sora cu care lucram era prețuită și eu eram mereu ignorată, mă simțeam foarte pierdută și abătută, pierzându-mi motivația în îndatoririle mele. Când mă confruntam cu mai multe eșecuri, mă delimitam și mai mult, crezând că n-am calibru și nu sunt potrivită pentru lucrare, dorind să evadez. Credeam mereu că voiam să renunț pentru că eram foarte incompetentă pentru această lucrarea, iar asta îmi arăta că sunt conștientă de mine, dar, de fapt, era pentru că îmi prețuiam prea mult reputația și statutul. Știam că, îndeplinind această datorie, mi-ar fi fost greu să țin capul sus și, dacă aș fi continuat această datorie, era posibil să eșuez și să fiu dezvăluită de mult mai multe ori, iar alții m-ar fi văzut exact așa cum eram. Așa că voiam să trec la o datorie mai simplă, pentru a-mi păstra reputația și statutul. Tot timpul, fie când alegeam o datorie sau unde să studiez sau să lucrez, criteriul meu principal era dacă puteam să arăt bine și să ies în evidență. Când m-am înscris la facultate, era o universitate cu o facultate

bună și alta cu una relativ mai slabă. Însă profesorii de la cea din urmă m-au invitat de mai multe ori să mă înscriu și am simțit că voi fi apreciată acolo. Până la urmă, am ales universitatea cu facultatea mai slabă. În timpul universității, a fost la fel. Munceam la materiile la care profesorii mă apreciau și evitam materiile la care nu eram apreciată. Pe tot parcursul vieții, judecasem lucrurile în funcție de câtă reputație și cât statut îmi puteau aduce. Îmi plăceau locurile în care puteam fi apreciată și remarcată și evitam locurile în care eram neglijată sau umilită. Acum, mi-am dat seama că preocuparea mea pentru reputație și statut avea rădăcini adânci și devenise parte din mine, făcându-mă să îmi doresc constant să o protejez. De exemplu, acum știam clar că a fi conducătoare însemna să fiu des dezvăluită și emondată, ceea ce era benefic pentru înțelegerea adevărurilor-principii și pentru pătrunderea mea în viață. Totuși, pentru a-mi păstra reputația și statutul, m-am gândit chiar să renunț la datoria mea. Am văzut că prețuiam reputația și statutul mai mult decât adevărul și am dezvăluit firea de a fi scârbită de adevăr. Dacă aș continuat să urmăresc astfel, ce aș câștiga până la urmă? N-aș putea să-mi exersez competențele sau să progresez în pătrunderea în viață și, până la urmă, aș fi doar o persoană inutilă pe care Dumnezeu o detestă și o elimină. La acel moment mi-am dat seama că urmărirea reputației și statutului va duce la un punct mort și că trebuie să caut adevărul și să renunț la urmărirea reputației și a statutului, eliberându-mă de această stare.

Mai târziu, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu și am găsit calea de practică. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Care este cel mai important lucru asupra căruia să te concentrezi atunci când crezi în Dumnezeu? Fie că o persoană are calibru ridicat sau slab, fie că are sau nu înțelegere spirituală și indiferent cu ce fel de emondare se confruntă – nimic din toate acestea nu contează. Care este cel mai important**

lucru în zilele noastre? Este modul în care intri în adevărurile-realități. Pentru a face asta, care este cel mai fundamental lucru pe care ar trebui să-l aibă cineva? Trebuie să aibă o inimă sinceră. Ce înseamnă a fi sincer? Înseamnă să nu fii alunecos atunci când se abat lucruri asupra ta, să nu ții seama de propriile interese, să nu complotezi sau să unelțești cu alții și să nu faci jocuri înșelătoare cu Dumnezeu. Dacă poți să-L înșeli pe Dumnezeu și să-ți lipsească sinceritatea față de El, atunci s-a terminat complet cu tine și Dumnezeu nu te va mântui, deci care este scopul înțelegerii adevărului? Se poate să ai înțelegere spirituală, să ai un calibru bun, să fii elocvent și capabil să înțelegi repede lucruri, să faci deducții și să înțelegi tot ceea ce spune Dumnezeu, dar dacă faci jocuri înșelătoare cu El atunci când ți se întâmplă lucruri, acest lucru reprezintă o fire satanică și este foarte periculos. Calibrul tău nu este de niciun folos, oricât de bun ar fi, iar Dumnezeu nu te va vrea. Dumnezeu va spune: «Vorbești bine, ai un calibru bun, ești ager la minte și ai înțelegere spirituală, dar există o singură problemă – nu iubești adevărul.» Aceia care nu iubesc adevărul sunt problematici, iar Dumnezeu nu-i vrea. Se va debarasa de o persoană fără inimă bună, la fel cum o mașină care arată bine întreținută la exterior, dar are un motor prost, va fi complet aruncată. Și oamenii sunt așa: indiferent cât de bun pare a fi calibrul tău, cât de inteligent, elocvent sau capabil ești sau cât de bine te pricepi la gestionat probleme, toate acestea sunt inutile și nu reprezintă punctul-cheie. Așadar, care este punctul-cheie? Este vorba despre inima cuiva, dacă aceasta iubește sau nu adevărul. Nu este despre a asculta cum vorbește, ci despre a privi cum se comportă. Dumnezeu nu Se uită la ceea ce spui sau promiți înaintea Lui; Se uită dacă lucrurile pe care le faci au adevărul-realitate. De asemenea, lui Dumnezeu nu-I pasă cât de înalte, profunde sau măreție

sunt acțiunile tale și, chiar dacă faci un lucru mărunt, dacă Dumnezeu vede sinceritate în fiecare mișcare a ta, El va spune: «Această persoană crede cu sinceritate în Mine. Nu s-a lăudat niciodată. Se comportă conform postului pe care îl ocupă. Deși se poate să nu fi adus o mare contribuție casei lui Dumnezeu și este de calibru slab, este statornică și are sinceritate în tot ceea ce face.» Ce conține această «sinceritate»? Conține frica și supunerea față de Dumnezeu, precum și adevărata iubire și credință; conține tot ceea ce Dumnezeu vrea să vadă. Astfel de oameni pot părea neremarcabili pentru alții și ar putea fi persoane care fac mâncare sau curățenie, care îndeplinesc o datorie obișnuită. Astfel de oameni nu sunt remarcabili pentru ceilalți, nu au realizat nimic grozav și nu este nimic de apreciat, admirabil sau de invidiat la ei – sunt doar oameni obișnuiți. Și totuși, tot ceea ce cere Dumnezeu se găsește în ei și trăiește în ei și ei Îi dau totul lui Dumnezeu. Spune-Mi, ce mai vrea Dumnezeu? Este mulțumit de ei" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Înainte, puneam mare preț pe calibrul și abilitățile unei persoane, crezând că doar cei de calibru bun pot fi folosiți mult în casa lui Dumnezeu. Când s-a dezvăluit de mai multe ori că nu am calibru și nu pot vedea lucrurile clar, am devenit negativă și m-am delimitat, neputând să îndeplinesc nici sarcina de care eram capabilă. După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că credincioșii nu ar trebui să se axeze pe nivelul calibrului lor, sau pe câtă elocvență au ori cât de pătrunzătoare le sunt mințile; Dumnezeu nu prețuiește aceste lucruri. Lui Dumnezeu Îi pasă de inima omului și dacă au o inimă sinceră față de El și lucrarea bisericii. Calibrul și elocvența pe care mi le-a dat Dumnezeu nu stabilesc dacă îmi pot îndeplini bine îndatoririle. Dacă sunt elocventă și capabilă, dar fug de răspunderi și acționez nesincer în practica reală, atunci, indiferent cât de bun îmi este calibrul, Dumnezeu mă detestă. Calibrul poate ajuta la buna

îndeplinire a îndatoririlor, dar mai importantă este atitudinea omului față de adevăr și îndatoririle sale, dacă are o inimă proactivă și iubitoare de adevăr, dacă poate căuta adevărul când eșuează și când este dezvăluit, dacă poate învăța din experiențe și poate urmări creșterea în viață; acestea sunt lucrurile prețuite de Dumnezeu. În trecut, unii oameni talentați și având calibru au slujit și ei drept conducători de biserică, dar mulți nu și-au îndeplinit bine îndatoririle. După un timp, au tânjit după confort și facilitate, nu au făcut lucrare reală sau au luptat pentru faimă și beneficii, perturbând lucrarea bisericii, fiind, până la urmă, eliminați. Însă unii oameni păreau neremarcabili, fără talente, cu un calibru mediu și, totuși, și-au îndeplinit îndatoririle în mod realist, căutând principii în toate, și au progresat în îndatoririle îndeplinite, fără să fie înlocuiți sau eliminați. Asta arată că Dumnezeu este drept și că nu dă verdicte despre cineva în funcție de calibrul său, ci prețuiește dacă acesta urmărește și practică adevărul și dacă își poate îndeplini fiecare lucrare în mod realist și responsabil. Înțelegând asta, mi-am spus în inima mea că, de acum încolo, trebuia să-mi concentrez gândurile asupra îndatoririlor și lucrării mele în mod conștient și că, atât timp cât lucrarea mi-a fost atribuită, ar trebui să o fac serios și responsabil, investind câ de mult efort, și să fiu o persoană de încredere și ancorată în realitate, care se ocupă de lucrarea sa corespunzătoare.

Atunci am început să mă axez pe a învăța ceva din fiecare eșec, schimbându-mi mentalitatea de fiecare dată când eram dezvăluită. Înainte, oricând dădeam peste un eșec sau o emondare, mă gândeam: „Conducătoarea și-a dat seama cum sunt cu adevărat” sau „Probabil toți cred că nu am calibru.” Când mă cufundam în asta, deveneam foarte deznădăjduită. Mai târziu, am început să mă gândesc de ce eram dezvăluită, ce probleme puteam descoperi despre mine și ce neajunsuri puteam compensa. Cu această nouă mentalitate, m-am concentrat mai mult asupra

lucrurilor corecte din inima mea. Apoi, o perioadă, m-am confruntat cu emondarea în mod succesiv, uneori pentru eficiența scăzută în realizarea lucrurilor, alteori pentru că nu pricepeam principiile în abordarea sarcinilor și alteori pentru că aveam o perspectivă unilaterală într-un anumit aspect și îmi lipsea înțelegerea corectă. Așa că am reflectat asupra problemelor mele și am căutat metode de a-mi îmbunătăți eficiența lucrării dacă aveau legătură cu abilitățile mele, iar dacă era o problemă de înțelegere, reflectam la propriile probleme, examinând ce era în neregulă cu înțelegerea mea, apoi căutam părerea fraților și surorilor care înțelegeau adevărul și aveau experiență. Când am reflectat astfel, atitudinea mea față de emondare s-a îmbunătățit. Chiar dacă acum încă mă simt ocazional deznădăjduită, nu mai rămân blocată acolo și, în fiecare zi, mintea nu îmi mai este atât de împovărată când îmi îndeplinesc îndatoririle și pot să experimentez în mod normal împrejurările cu care mă confrunt.

Reflectând asupra acestei perioade de timp, când eram blocată în negativitate și mă tăvăleam de amărăciune și oboseală, dacă nu ar fi fost îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, nu aș fi putut să las în urmă acea emoție negativă și mi-aș fi continuat degenerarea, îndepărtându-mă de Dumnezeu și chiar pierzându-mi îndatoririle actuale. Îi mulțumesc lui Dumnezeu din inimă pentru că, în momentele mele cele mai slabe, m-a atenționat prin oamenii din jurul meu și m-a îndrumat prin cuvintele Lui, ajutându-mă să las în urmă acea emoție. De acum încolo, vreau doar să mă liniștesc și să îmi îndeplinesc îndatoririle cât de bine pot.

2. Lupta de a recunoaște greșelile

de Kristina, Statele Unite

Sâmbătă, 3 decembrie 2022, ploaie ușoară

Astăzi, în timp ce organizam fișa de lucru, am găsit din greșeală un videoclip care fusese repartizat incorect, cu sarcina de producție repetată. Am fost foarte surprinsă. După o inspecție atentă, am realizat că a fost din cauză că am uitat să verific înregistrările înainte de producție. Mi-am amintit că am mai greșit de două ori, pentru că nu am verificat înregistrările. Atunci, conducătoarea m-a criticat pentru că nu am fost conștiincioasă și a rezumat cauzele greșelilor, spunându-mi să evit să fac aceeași greșeală în viitor. Nu mă așteptam să o fac din nou și de data aceasta. M-am simțit cu totul slăbită. „Am fost supraveghetoare doar câteva zile și am făcut din nou o greșeală de începător. Dacă află conducătoarea, cât de dezamăgită ar fi de mine! Dacă mă corectează și critică din nou, cum aș putea să îmi țin capul sus?” Mi-am amintit și că, în urmă cu câteva zile, sora Xin Jing din grupul nostru a fost concediată pentru că era mereu superficială în îndeplinirea îndatoririlor ei. Atunci, chiar am avut părtășie și am expus natura și consecințele faptului că era superficială în îndatoririle ei. Dar acum, și eu am făcut o greșeală de începător din cauza superficialității mele. Dacă frații și surorile ar ști, cu siguranță ar spune că predic bine cuvintele și doctrinele, dar îmi îndeplinesc îndatoririle superficial și nu am adevărul-realitate, ceea ce mă face nepotrivită pentru a fi supraveghetoare. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai stânjenită și regretam că nu am verificat cu atenție la momentul respectiv. Mi-a fost prea rușine să-mi recunosc greșeala în fața tuturor, așa că am șters înregistrarea de producție anterioară. În acel moment, o frază din cuvintele lui Dumnezeu mi-a străfulgerat în minte: „**Cuvintele și faptele secrete ale omului rămân întotdeauna înaintea**

scaunului Meu de judecată” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului”). Am simțit un sentiment de frică și cutremur în inima mea: Dumnezeu scrutează ființa lăuntrică a omului. Deși pot ascunde acest lucru de oameni, nu-L pot înșela pe Dumnezeu. Dacă recurg la înșelăciune, Dumnezeu va vedea clar și mă va condamna. Mi-a fost foarte frică și am restaurat rapid înregistrarea ștearsă. Privind această înregistrare era ca și cum aș fi văzut o pată care nu putea fi ștearsă. Dar pur și simplu nu am avut curajul să-mi recunosc greșeala în fața conducătoarei. M-am gândit că, dacă nu spun nimic, nimeni nu va afla, așa că am închis rapid fișa de lucru.

Noaptea, m-am foit în pat, fără să pot dormi, simțindu-mă neliniștită. Am făcut clar o greșeală care a cauzat o pierdere muncii, dar am pretins că nu știu despre asta și nu aveam de gând să-i spun conducătoarei despre această problemă. Am fost înșelătoare cu nerușinare! Mai târziu, am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu nu îi desăvârșește pe cei care sunt înșelători. Dacă inima ta nu este cinstită – dacă nu ești o persoană cinstită – atunci tu nu vei fi câștigat de Dumnezeu. La fel, nu vei câștiga adevărul și, de asemenea, vei fi incapabil să-L câștigi pe Dumnezeu. Ce înseamnă dacă nu-L câștigi pe Dumnezeu? Dacă nu Îl câștigi pe Dumnezeu și nu ai înțeles adevărul, atunci nu-L vei cunoaște pe Dumnezeu și, prin urmare, nu vei avea cum să fii compatibil cu Dumnezeu, caz în care ești dușmanul lui Dumnezeu. Dacă ești incompatibil cu Dumnezeu, Dumnezeu nu este Dumnezeul tău; iar dacă Dumnezeu nu este Dumnezeul tău, nu poți fi mântuit. Dacă nu cauți să atingi mântuirea, de ce crezi în Dumnezeu? Dacă nu poți obține mântuirea, vei fi pentru totdeauna un dușman înverșunat al lui Dumnezeu, iar finalul tău va fi stabilit. Așadar, dacă oamenii vor să fie mântuiți, atunci trebuie să înceapă prin a fi cinstiți. În cele din urmă,**

cei care vor fi câștigați de Dumnezeu vor fi marcați cu un semn. Știți care este? Este scris în Apocalipsă, în Biblie: «Și în gura lor nu s-a găsit minciună; ei sunt fără vină» (Apocalipsa 14:5). **Cine sunt «ei»? Ei sunt cei mântuiți, desăvârșiți și câștigați de Dumnezeu. Cum îi descrie Dumnezeu pe acești oameni? Care sunt caracteristicile și exprimările conduitei lor? Ei sunt fără prihană. Ei nu spun minciuni. Probabil toți puteți să înțelegeți ce înseamnă să nu spui minciuni: înseamnă să fii cinstit"** (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"). **„Toată lumea are o fire înșelătoare; singura diferență constă în cât de gravă este. Chiar dacă poți să îți deschizi inima și să ai părtășie despre problemele tale la adunări, înseamnă asta că nu ai o fire înșelătoare? Nu înseamnă asta, tot o ai. De ce spun acest lucru? Iată un exemplu: s-ar putea să fii capabil să te destăinui în părtășie în legătură cu lucruri care nu-ți ating mândria sau vanitatea, lucruri care nu sunt rușinoase și pentru care nu vei fi emondat – dar dacă ai făcut ceva care încalcă adevărurile-principii, ceva ce toată lumea ar dispreți și de care ar fi revoltată, ai fi capabil să ai părtășie despre asta la adunări, în mod deschis? Iar dacă ai făcut ceva de nedescris, ți-ar fi și mai greu să te destăinui și să dezvălui adevărul în legătură cu asta. Dacă ar fi cineva care să verifice sau să dea vina pe altcineva pentru asta, ai folosi toate mijloacele care îți stau la dispoziție ca să ascunzi acel lucru și ai fi îngrozit că această problemă ar putea fi expusă. Ai încerca tot timpul să o ascunzi și să scapi basma curată. Nu este aceasta o fire înșelătoare? S-ar putea să crezi că, dacă nu o spui în gura mare, nu va ști nimeni de ea și că nici măcar Dumnezeu nu ar avea cum să-ți facă ceva. Aceasta este o greșeală! Dumnezeu scrutează adâncul inimii oamenilor. Dacă nu poți să percepi asta, nu Îl cunoști deloc pe Dumnezeu. Oamenii înșelători nu doar că îi păcălesc pe ceilalți – ei**

îndrăznesc chiar și să încerce să-L păcălească pe Dumnezeu și folosesc mijloace înșelătoare ca să I se împotrivească. Pot astfel de oameni să obțină mântuirea din partea lui Dumnezeu? Firea lui Dumnezeu este dreaptă și sfântă, iar oamenii înșelători sunt ceea ce El detestă cel mai mult. Așadar, aceștia sunt cei cărora le este cel mai greu să obțină mântuirea. Oamenii cu o natură înșelătoare sunt cei care mint cel mai mult. Îl vor minți până și pe Dumnezeu și vor încerca să-L păcălească și, cu încăpățânare, nu se căiesc niciodată. Asta înseamnă că nu pot să obțină mântuirea din partea lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine"). Comparând cuvintele lui Dumnezeu cu gândurile și acțiunile mele după ce am făcut greșeala, mi-am dat seama că dezvăluiam o fire vicleană. Era clar că îmi îndeplineam îndatoririle cu superficialitate, ceea ce a dus la muncă repetată și risipirea resurselor umane și materiale. Ar trebui să fiu o persoană sinceră, să-mi recunosc greșeala în fața conducătoarei și să-mi asum responsabilitatea. Dar mi-a fost teamă că frații, surorile și conducătoarea vor fi dezamăgiți de mine, așa că am recurs la acoperirea greșelii mele prin ștergerea înregistrării anterioare de producție, gândindu-mă că asta ar împiedica pe oricine să descopere problema. Deși am restaurat înregistrarea mai târziu, tot nu am vrut să-mi recunosc greșeala, sperând să treacă neobservată; atât timp cât nimeni nu descoperea mai târziu, problema putea fi lăsată nerezolvată. Dacă cineva ar fi aflat mai târziu, aș fi putut spune că am observat-o la momentul respectiv, dar am uitat să o menționez, nu că am ascuns-o intenționat. În felul acesta, aș fi putut să-mi acopăr greșeala fără să par vicleană. Eram atât de înșelătoare! Esența lui Dumnezeu este sfântă. El iubește oamenii sinceri și îi disprețuiește pe cei vicleni. Deși știam că Dumnezeu scrutează totul, totuși am recurs la viclenii și trucuri. Acțiunile mele L-au dezgustat pe

Dumnezeu. Dacă nu mă pocăiesc și nu devin o persoană sinceră, oricât de mult aș sacrifica în exterior, nu voi fi mântuită în cele din urmă. Cu toate acestea, să-mi recunosc greșeala în fața conducătoarei era atât de umilitor. Mi-era teamă că va fi dezamăgită conducătoarea de mine și că mă va emonda și nu aveam curajul să vorbesc. Aveam un conflict interior și mă durea inima.

Luni, 5 decembrie 2022, Cer înnorat

Au trecut două zile și încă nu am curajul să-i spun conducătoarei. În aceste două zile, am dorit disperată să-mi șterg acest incident din memorie; atunci nu ar mai trebui să-mi recunosc greșeala și să înfrunt rușinea. M-am dedicat complet muncii mele, ceea ce mă ajută temporar să uit de acest incident. Cu toate acestea, când am un moment de liniște, nu pot să nu mă gândesc din nou la asta. Această greșeală mă urmărește ca un coșmar. Indiferent dacă mănânc, fac curățenie sau mă plimb, când mă gândesc la asta, simt că mă strânge inima. Este ca și cum ar exista o voce în capul meu care mă acuză constant: „Nu ești o persoană sinceră; nu poți fi mântuită.” Noaptea, nici nu pot dormi bine, iar inima mea este în chinuri. Mă gândesc la cuvintele lui Dumnezeu: „**Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. Ceea ce spun este foarte simplu, dar pentru voi este de două ori mai dificil. Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pregătit pentru cei care sunt necinstiți**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). Când am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu înainte, nu prea înțelegeam. M-am gândit: „Este chiar atât de greu să fii o persoană sinceră? Dumnezeu spune clar că, dacă nu devenim oameni sinceri, nu putem fi mântuiți. Din moment ce știu consecințele, pentru a fi mântuită și a intra în Împărăția Cerurilor, ar trebui să vorbesc și să acționez sincer

conform cuvintelor lui Dumnezeu, indiferent de suferința pe care o îndur. Nu ar trebui să fie dificil! În plus, am o personalitate directă înnăscută; îmi spun repede părerea, așa că a fi sinceră și a spune adevărul nu ar trebui să fie greu pentru mine." Dar, în dezvăluirea faptelor, mi-am dat seama că a fi o persoană sinceră nu este atât de simplu pe cât credeam. Nici măcar nu am curajul să-mi recunosc propria greșeală. Pentru a-mi salva mândria și statutul, am recurs chiar la trucuri pentru a acoperi acest fapt. Deși știu clar că nu pot fi mântuită fără a fi sinceră, tot nu vreau să-mi recunosc greșeala. Nu sunt eu persoana pe care Dumnezeu o descrie ca fiind cineva care ar prefera să fie condamnat în iad decât să vorbească sincer? Mă gândesc la faptul că eu cred în Dumnezeu de peste zece ani, dar încă nu pot să fiu o persoană sinceră în această mică problemă și nici nu pot să-mi recunosc greșeala cu adevărat. Nu posed nici măcar cel mai mic adevăr-realitate! Mă simt foarte descurajată și dezamăgită de mine însămi. Întotdeauna proclam că vreau să practic adevărul, dar când mă confrunt cu ceva care îmi privește mândria și statutul, cu bună știință nu îl practic. Am o stare de spirit proastă și nu vreau să vorbesc cu frații și surorile; întotdeauna simt că nu practic adevărul și că nu sunt o persoană sinceră, așa că nu pot să dau ochii cu ei. Noaptea, înainte de a adormi, cu lacrimi în ochi, mă rog lui Dumnezeu, vărsând durerea din inima mea: „Dumnezeule, văd cât de jalnică sunt. Nu pot să practic adevărul nici măcar într-o problemă atât de mică; nu pot să spun nici măcar o afirmație sinceră sau să-mi recunosc greșeala. Am fost profund coruptă de Satana! Dumnezeule, sunt foarte descurajată. Nu vreau să trăiesc așa; te rog, salvează-mă."

Luni, 12 decembrie 2022, Cer înnorat, urmat de cer senin

Inițial, am vrut să-mi recunosc greșeala în fața conducătoarei, dar, când a venit momentul să vorbesc, tot m-am simțit destul de neliniștită. Nu puteam să nu mă întreb: de ce îmi este atât de greu să-mi recunosc greșeala

și să spun adevărul? Ce mă împiedică, de fapt, să fiu sinceră? Mi-am împărtășit starea cu sora Li Tong, iar ea mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care în sfârșit m-a făcut să înțeleg oarecum problema. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Dacă ai voință când faci un lucru, îl poți face bine dintr-un singur efort; dar un singur exemplu de a spune adevărul fără o minciună nu te face o persoană cinstită odată pentru totdeauna. A fi o persoană cinstită presupune să îți schimbi firea, iar asta necesită zece sau douăzeci de ani de experiență. Trebuie să-ți înlături firea înșelătoare de minciuni și duplicitate înainte de a putea atinge standardul primar de a fi o persoană cinstită. Nu este ceva greu pentru toată lumea? Este o provocare enormă. Dumnezeu vrea acum să desăvârșească și să câștige un grup de oameni, iar toți cei care urmăresc adevărul trebuie să accepte judecata și mustrarea, încercările și rafinarea, al căror țel este să le înlăture firile înșelătoare și să-i transforme în oameni cinstiți, oameni care se supun lui Dumnezeu. Acesta nu este un lucru care poate fi realizat din prima; necesită credință adevărată și trebuie să înduri multe încercări și multă rafinare înainte de a-l putea obține. Dacă Dumnezeu ți-ar cere acum să fii o persoană cinstită și să spui adevărul, ceva ce implică faptele și viitorul și soarta ta, ale căror consecințe ar putea să nu fie în avantajul tău, iar ceilalți nu ar mai avea o părere bună despre tine și ai simți tu însuți că reputația ta a fost distrusă – în astfel de circumstanțe, ai putea să fii franc și să rostești adevărul? Ai mai putea să fii cinstit? Acesta este cel mai greu lucru de făcut, mult mai greu decât să renunți la viața ta. S-ar putea să spui: «A mă face să spun adevărul nu va fi de ajuns. Prefer să mor pentru Dumnezeu decât să spun adevărul. Nu vreau deloc să fiu o persoană cinstită. Aș prefera să mor decât să-i fac pe toți să mă privească cu dispreț și să creadă că sunt o persoană obișnuită.» Ce**

lucru arată aceste afirmații că oamenii prețuiesc cel mai mult? Ceea ce prețuiesc oamenii cel mai mult sunt statutul și reputația lor – lucruri care sunt controlate de firile lor satanice. Viața este pe al doilea loc. Dacă situația i-ar obliga, ei și-ar aduna puterea pentru a-și da viața, dar nu e ușor de renunțat la statut și reputație. Pentru oamenii care cred în Dumnezeu, a-și da viața nu este cel mai important lucru; Dumnezeu le cere oamenilor să accepte adevărul și să fie cu adevărat oameni cinstiți care spun orice se află în inimile lor, deschizându-se și expunându-se înaintea tuturor. E ușor de făcut asta? (Nu, nu e.) **De fapt, Dumnezeu nu îți cere să renunți la viața ta. Viața nu ți-a fost dată de Dumnezeu? La ce I-ar folosi viața ta lui Dumnezeu? Dumnezeu nu o vrea. El vrea ca tu să vorbești sincer, să spui cine ești și ce crezi în inima ta. Poți să spui aceste lucruri? Aici, sarcina devine dificilă și poți spune: «Pune-mă să muncesc din greu și aș avea puterea să o fac. Pune-mă să-mi sacrific toate proprietățile și aș putea să o fac. Aș putea să-mi abandonez cu ușurință părinții și copiii, căsătoria și cariera. Dar să spun ce este în inima mea, să vorbesc sincer – acesta este singurul lucru pe care nu-l pot face.» Care este motivul pentru care nu o poți face? Este că, odată ce o faci, oricine te cunoaște sau îți este familiar, te va vedea diferit. Nu te va mai admira. Îți vei fi pierdut imaginea și vei fi fost complet umilit, iar integritatea și demnitatea ta nu vor mai exista. Statutul și prestigiul tău înalt nu vor mai fi în inimile celorlalți. Acesta este motivul pentru care, în astfel de circumstanțe, orice ar fi, nu vei spune adevărul. Când oamenii se confruntă cu asta, se dă o luptă în inimile lor, iar când acea bătălie se încheie, unii, în cele din urmă, depășesc dificultățile, în timp ce alții nu fac asta și rămân controlați de firile lor satanice corupte și de propriul statut, reputație și așa-zisa demnitate. Aceasta este o dificultate, nu-i așa? Doar să vorbești sincer**

și să spui adevărul nu reprezintă vreo mare ispravă și, totuși, atât de mulți eroi curajoși, atât de mulți oameni care au jurat să se dedice, să se sacrifice și să-și petreacă viețile pentru Dumnezeu și atât de mulți care I-au spus lucruri grandioase lui Dumnezeu găsesc acest lucru imposibil de realizat" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că nu îndrăznesc să-mi recunosc greșeala în fața conducătoarei pentru că îmi prețuiesc prea mult mândria și statutul și sunt prea preocupată de imaginea mea în ochii celorlalți. Gândindu-mă la trecut, încă de când eram mică, am considerat otrăvurile Satanei, precum: „Așa cum un copac trăiește pentru scoarța lui, un om trăiește pentru demnitatea și prestigiul său" și „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară", ca fiind zicale înțelepte. Am pus mereu mare preț pe mândria și statutul meu. Orice fac, vreau să las o impresie bună asupra celorlalți și să primesc laudele lor. Când mă descurc prost și sunt umilită, mă simt foarte tulburată. Îmi amintesc când eram la școală, profesorul cerea elevilor care greșeau să ridice mâna. Când greșeam frecvent, mă temeam că profesorul și colegii mei vor crede că sunt proastă și vor râde de mine, așa că nu îndrăzneam să ridic mâna. Când profesorul trecea pe lângă mine, îmi acopeream greșelile pentru a-l împiedica să le vadă. Pentru a-mi păstra mândria, am învățat să recurg la trucuri și să fiu vicleană de la o vârstă fragedă. După ce am crezut în Dumnezeu, am lucrat la producția de videoclipuri în biserică. Știam că această muncă necesită mare atenție la detalii, deoarece orice mică greșeală ar putea duce la pierderi mari. Prin urmare, am încercat să fiu cât mai meticuloasă cu putință, dorind ca frații și surorile să creadă că sunt sârguincioasă și responsabilă și să aibă o impresie bună despre mine. De asemenea, speram să fiu prețuită de conducătoare, mai ales că tocmai

devenisem responsabilă cu lucrarea video, m-am gândit că trebuie să fie pentru că toți mă aprobă și mă văd ca pe o persoană serioasă, responsabilă și de încredere. Așa că, atunci când am făcut greșeli, prima mea preocupare a fost mândria și statutul meu. Mă temeam că, dacă va afla conducătoarea că am făcut o greșeală atât de elementară, cu siguranță nu va mai avea încredere în mine sau nu mă va mai aprecia, iar frații și surorile mă vor privi de sus, gândindu-se că sunt iresponsabilă și josnică, ceea ce ar distruge imaginea bună pe care o formasem de-a lungul anilor. Pentru a-mi proteja mândria și pentru a-mi menține imaginea bună în ochii tuturor, am recurs la înșelăciune și fraudă și am încercat să-mi acopăr greșeala. Chiar m-am gândit să trec peste problemă fără să o menționez nimănui, sperând să o minimizez și să scap nepedepsită. Eram atât de vicleană! Știam foarte bine că Dumnezeu scrutează totul, totuși am încercat să-mi acopăr greșeala, ceea ce arată că nu sunt doar vicleană, ci și foarte intrasigentă. Am realizat că mândria și statutul meu sunt cele mai mari obstacole în a fi o persoană sinceră. Dacă nu mă pot elibera de robia și constrângerile mândriei și statutului meu, nu voi putea practica adevărul, iar, în cele din urmă, voi fi eliminată.

De asemenea, am citit cuvintele lui Dumnezeu, care spun: „**Când oamenii experimentează cum să fie onești, apar multe probleme practice. Uneori, ei vorbesc fără să gândească, greșesc pe moment și spun o minciună pentru că sunt stăpâniți de un motiv sau de o țintă greșită, sau de vanitate și mândrie și, drept urmare, trebuie să continue să spună tot mai multe minciuni ca să acopere asta. În final, nu se simt în largul lor în inimile lor, dar nu pot să retragă acele minciuni, le lipsește curajul de a-și îndrepta greșelile, de a recunoaște că au spus minciuni și, în felul acesta, greșelile lor continuă la nesfârșit. După aceea, își simt mereu inima grea; vor mereu să găsească o ocazie de a**

spune adevărul, de a-și recunoaște greșeala și de a se căi, dar nu pun niciodată asta în practică; în cele din urmă, se gândesc mai bine și își spun: «Mă voi revanșa când îmi voi face datoria în viitor.» Întotdeauna spun că se vor revanșa, dar nu o fac niciodată. Nu este la fel de simplu ca a te scuza după ce spui o minciună. Poți să te revanșezi pentru răul și consecințele faptului că ai mințit și ai fost înșelător? Dacă, în timp ce te urăști puternic, ești capabil să practici pocăința și să nu mai faci niciodată un astfel de lucru, atunci, ceea ce ai făcut poate fi scuzat și poți să primești îngăduința și mila lui Dumnezeu. Dacă rostești cuvinte mieroase și spui că te vei revanșa pentru minciunile tale în viitor, dar nu te căiești cu adevărat și, ulterior, continui să minți și să fii înșelător – dacă refuzi cu încăpățânare să te pocăiești și sigur vei fi eliminat. […] Că a înșela oamenii înseamnă a dezvălui o fire coruptă, a te răzvrăti față de Dumnezeu și a te împotrivi Lui, așa că asta îți va provoca durere. Când minți și înșeli, s-ar putea să consideri că ai vorbit foarte clar și cu mult tact și că nu te-ai dat de gol în înșelăciunea ta – dar, ulterior, îți vei face reproșuri și te vei acuza, iar aceste sentimente s-ar putea să te urmărească toată viața. Dacă minți și înșeli intenționat și deliberat și vine o zi când realizezi gravitatea acestui lucru, asta îți va străpunge inima ca un cuțit și vei căuta mereu o ocazie să îndrepți lucrurile. Și asta este ceea ce se cuvine să faci, în afară de cazul în care nu ai conștiință și nu ai trăit niciodată conform conștiinței tale, nu ai deloc umanitate și nici caracter, nici demnitate. Dacă ai puțin caracter și demnitate și ții cont, într-o anumită măsură, de conștiința ta, atunci când vei realiza că minți și te dedai la înșelăciune, vei simți că acest comportament al tău este rușinos, dizgrațios și josnic; te vei disprețui și te vei detesta și vei abandona calea minciunilor și a înșelăciunii” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți

trăi adevărata asemănare umană”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am fost profund mișcată. În ultimele zile, nu i-am spus nimănui despre greșeala mea în îndeplinirea îndatoririlor mele. Deși mândria mea nu a suferit nicio daună, simt o înțepătură constantă în inimă ori de câte ori stau degeaba. Acest lucru mă face neliniștită și agitată în fiecare zi; nu pot dormi bine noaptea, iar inima mea suferă de vinovăție. Simt profund că, fără a fi o persoană sinceră, nu există pace sau bucurie. Bazându-mă pe înșelăciune și prefăcătorie, mi-am salvat temporar mândria, dar mi-am pierdut demnitatea și integritatea, iar durerea cauzată de vinovăție este copleșitoare. Privind în urmă, îmi dau seama că am făcut aceleași greșeli de mai multe ori, pentru că nu am verificat înregistrările anterioare înainte de a face videoclipuri. Dacă aș fi urmat procedurile de lucru și aș fi verificat totul corect, aceste greșeli ar fi putut fi evitate complet. Deși conducătoarea a subliniat importanța completării și verificării fișelor după primele două greșeli, am considerat că procesul e prea complicat și am decis să risc, gândindu-mă că, probabil, nu va cauza nicio problemă dacă nu verific. Uneori, când eram ocupată, săream peste acest pas. Văd că, în îndeplinirea îndatoririlor mele, nu am fost doar superficială, ci și arogantă și neprihănită de sine, și mult prea neglijentă. Când au apărut greșelile, am încercat chiar să le acopăr; m-am prefăcut și m-am dat ce nu sunt, înșelându-i pe ceilalți cu o imagine falsă. Acest lucru este cu adevărat josnic și rușinos! Realizând gravitatea acestei probleme, m-am rugat lui Dumnezeu și m-am pocăit.

De asemenea, am citit un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu și am găsit calea de a practica. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Numai oamenii cinstiți pot ocupa un loc în Împărăția Cerurilor. Dacă nu încerci să fii o persoană cinstită și dacă nu experimentezi și practici în direcția urmăririi adevărului, dacă nu îți expui hidoșenia și nu te destăinui, atunci nu vei fi niciodată capabil să primești lucrarea Duhului Sfânt și**

să obții aprobarea lui Dumnezeu. Indiferent ce faci sau ce datorie realizezi, trebuie să ai o atitudine sinceră. Fără o atitudine sinceră, nu-ți poți realiza bine datoria. Dacă îți realizezi mereu datoria într-un mod superficial și nu reușești să faci ceva bine, atunci ar trebui să reflectezi asupra ta, să te cunoști și să-ți deschizi sufletul, pentru a te diseca. Apoi, ar trebui să cauți adevărurile-principii și să te străduiești să faci mai bine data viitoare, în loc să fii superficial" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, inima mea s-a limpezit brusc. Când apar greșeli în îndeplinirea îndatoririlor, ar trebui să reflectez asupra mea, să rezum abaterile și să mă deschid, să mă expun și să mă disec în fața tuturor, acceptând supravegherea lor. Acest lucru poate ajuta la prevenirea greșelilor viitoare și este, de asemenea, o practică de a fi o persoană sinceră. Rolul meu ca supraveghetoare este o oportunitate oferită de Dumnezeu pentru a pune asta în practică. Mai mult, casa lui Dumnezeu nu a cerut niciodată ca oamenii să nu facă greșeli deloc în îndeplinirea îndatoririlor lor, cu atât mai puțin îi va clasifica pe oameni pentru că fac greșeli. Cheia este dacă, după ce face o greșeală, o persoană poate să rezume rapid motivele, să reflecteze asupra ei, să caute adevărurile-principii și să evite repetarea acelorași greșeli. Atâta timp cât îndeplinirea îndatoririlor nu este constant superficială și ireparabilă, casa lui Dumnezeu o va trata corect și îi va oferi oportunități. Fiind condusă de firi corupte, superficialitatea mea în îndeplinirea îndatoririlor mele a dus la greșeli, cauzând pierderi intereselor bisericii. Acesta este un fapt. Ar trebui să fiu o persoană sinceră, să mă expun și să mă disec, să mă concentrez pe căutarea adevărului pentru a-mi rezolva firile corupte și să-mi îndeplinesc îndatoririle cu sârguință. Aceasta este atitudinea de a accepta adevărul. Dacă ascund faptele și înșel când fac greșeli și, pentru a-i înșela pe alții, îmi acopăr erorile cu o imagine falsă,

deși sunt evident plină de superficialitate în îndeplinirea îndatoririlor mele, chiar dacă îmi păstrez temporar mândria și statutul, problema superficialității va rămâne nerezolvată și nu voi putea să-mi îndeplinesc îndatoririle la standardul cerut. Aceasta, de fapt, îmi face rău mie însămi. Nu mai pot să mă protejez prefăcându-mă pentru a-mi păstra mândria; trebuie să practic adevărul și să fiu o persoană sinceră. M-am gândit la alți frați și surori care aveau, de asemenea, probleme cu producția repetitivă. Ca supraveghetoare, ar trebui să dau un exemplu, să-mi aduc propriile probleme la lumină, să le rezum împreună cu toți, să căutăm o cale și să-i împiedicăm pe toți să facă aceleași greșeli care ar putea dăuna lucrării. Gândindu-mă la acest lucru, am primit motivația de a practica adevărul și curajul de a-mi admite greșeala.

Miercuri, 14 decembrie 2022, cer senin

În timpul adunării, mi-am împărtășit deschis starea cu toți, expunându-mi corupția și greșeala, și le-am amintit tuturor să învețe din aceste lecții. După adunare, am simțit că o povară grea a fost, în sfârșit, ridicată de pe pieptul meu. Inima mea s-a simțit ușurată și eu am experimentat dulceața și ușurarea care vin din a fi deschis și a spune adevărul. Contrar așteptărilor mele, conducătoarea nu m-a privit de sus, ci a avut părtășie cu ale lui Dumnezeu cuvinte pentru a mă ajuta, ceea ce a fost foarte edificator. M-am hotărât să mă concentrez pe rezolvarea problemei superficialității în îndeplinirea îndatoririlor mele, astfel încât acestea să aibă rezultate bune.

Prin această experiență, mi-am dat seama că a fi o persoană sinceră nu este atât de simplu cum îmi imaginam. Nu este vorba despre a avea o personalitate directă și a vorbi fără ocolișuri. Aceasta a fost înțelegerea mea denaturată. Sunt profund coruptă de Satana, plină de firi corupte precum viclenia, aroganța și egoismul. Pentru a-mi proteja mândria și statutul, pot

minți și înșela. Trebuie să accept judecata, mustrarea și emondarea cuvintelor lui Dumnezeu, pentru a trece printr-o transformare. Mi-am amintit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu pe care l-am citit înainte: **„În ochii lui Dumnezeu, capacitatea de a fi o persoană onestă presupune mai mult decât o simplă schimbare de conduită și comportament; presupune și schimbări esențiale în mentalitatea și opiniile sale asupra chestiunilor. Persoana respectivă nu mai are intenția de a minți sau de a înșela și nu există absolut nicio minciună sau amăgire în ceea ce spune și face. Cuvintele și faptele sale devin tot mai cinstite, iar cuvintele sincere se înmulțesc. De exemplu, când ești întrebat dacă ai făcut ceva, chiar dacă ai fi pălmuit sau pedepsit în cazul în care recunoști, tot ești capabil să spui adevărul. Chiar dacă, recunoscând, îți asumi o mare răspundere, te confrunți cu moartea sau distrugerea, tot ești în stare să spui adevărul și ești dispus să practici adevărul pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Aceasta arată că atitudinea ta față de cuvintele lui Dumnezeu a devenit destul de fermă. Indiferent de moment, alegerea oricăruia dintre standardele de practicare cerute de Dumnezeu aproape că nu mai este o problemă pentru tine; îl poți obține și pune în practică în mod natural, fără restricțiile circumstanțelor exterioare, îndrumarea conducătorilor și lucrătorilor sau senzația scrutării lui Dumnezeu lângă tine. Poți să faci aceste lucruri pe cont propriu cu mici eforturi. Fără restricțiile circumstanțelor exterioare și nu de teama disciplinării lui Dumnezeu, nici de frica față de reproșul conștiinței tale și, cu siguranță, nu de frica de ridicolul sau supravegherea altora – nu din aceste motive – poți să-ți examinezi proactiv propriul comportament, să-i măsori corectitudinea și să evaluezi dacă este în concordanță cu adevărul și Îl mulțumește pe Dumnezeu. În acel moment, ai îndeplinit în mod fundamental**

standardul de a fi o persoană onestă în ochii lui Dumnezeu” [Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin înlăturarea noțiunilor poți porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu (3)”]. Comparându-mă cu standardul unei persoane sincere cerut de Dumnezeu, știu că încă sunt departe de a-l atinge. Totuși, sunt dispusă să mă străduiesc să îndeplinesc cerințele lui Dumnezeu, să practic cuvintele lui Dumnezeu în fiecare situație care apare, să mă concentrez pe a vorbi sincer și să practic adevărul pentru a fi o persoană sinceră.

3. Când am avut dificultăți am rămas fidelă datoriei mele

de Wang Ju, China

În 2016, datoria mea în biserică era de diacon responsabil de udare. La acea vreme, conducătoarea bisericii, care era asuprită de un antihrist, trăia în negativitate. A pierdut lucrarea Duhului Sfânt și a fost demisă. Superiorul meu mi-a oferit instrucțiuni, spunând că antihristul din biserică nu fusese pe deplin dat în vileag, iar celorlalți încă le lipsea discernământul, așa că spera că aș putea să lucrez cu sora Yang Yue și să preluăm o parte din lucrarea bisericii. Ulterior, din moment ce nu stăteam grozav cu sănătatea și nu aveam puterea sau energia necesară, biserica avea să îmi schimbe datoria. Însă înainte de a se finaliza transferul, s-a întâmplat ceva. Atunci, conducătoarea superioară mi-a programat o întâlnire cu alte câteva surori. Ca întotdeauna, am ajuns la casa gazdei la timp dar, spre mirarea mea, am așteptat la nesfârșit și n-a venit nimeni. Așa că m-am dus acasă la Yang Yue ca să o caut. Am tot bătut la ușă, dar n-a răspuns nimeni. Mă simțeam puțin neliniștită, temându-mă că fusese arestată. Pe neașteptate, două zile mai târziu, Chen Hui mi-a spus că Yang Yue și doi conducători superiori fuseseră arestați în acea zi, iar polițiștii îi întorseseră toată casa cu susul în jos. Auzind aceste vești groaznice, deși știam că mă confruntam cu o încercare și o rafinare din partea lui Dumnezeu, tot m-am simțit foarte agitată. M-am gândit cum fusesem acasă la Yang Yue în acea zi și bătusem la ușa ei și, din fericire, am avut protecția lui Dumnezeu și nu am dat peste polițiști, altfel nu aș fi scăpat din ghearele lor. Am scăpat ca prin urechile acului!

Ulterior, am auzit oameni prin oraș vorbind despre acea arestare și astfel am aflat că era o operațiune la nivel național. În orașul nostru, au fost

mobilizați numeroși polițiști complet înarmați și făceau descinderi în tot orașul, arestându-i frenetic pe aleșii lui Dumnezeu. Erau bannere pe toate străzile și aleile și toate felurile de propagandă negativă pe ziduri. Era un sentiment de panică în tot orașul. M-am gândit la faptul că mulți frați și surori cu îndatoriri fuseseră arestați și că toate casele implicate ar putea fi percheziționate, iar bunurile bisericii ar putea fi confiscate în orice clipă de marele balaur roșu, așa că trebuia să mă grăbesc și să mut lucrurile bisericii și pe surorile și frații vizați undeva în siguranță, dar polițiștii erau încă în căutări și supravegheau zona. Ce putea fi făcut? Simțeam că-mi ies din minți. Când am ajuns acasă, fiica mea mi-a arătat telefonul ei și a spus: „Mamă, ai grijă și nu ieși din casă câteva zile. Unul dintre clienții mei de la securitate publică mi-a trimis un videoclip, spunând că au arestat deja peste 70 de credincioși și continuă căutările.” Auzind asta, m-am speriat și mai tare și nervii mi s-au întins la maximum. M-am gândit la cum lucrasem mereu împreună cu Yang Yue. Am fost deseori și acasă la ea, iar acum, că era arestată, mă întrebam dacă polițiștii aveau să mă găsească în urma monitorizării. Dacă aflaseră deja despre mine, oare nu aș intra în bătaia pușii, în caz că aș ieși din nou pentru a-mi face datoria? Aveam deja o boală profesională din cauza lucrării mele și eram foarte fragilă. Nu știam câte bătăi puteam suporta, în caz că eram într-adevăr arestată. Dacă polițiștii încercau să mă tortureze până mărturiseam și mă omorau în bătaie, aveam să-mi pierd șansa la mântuire? Mintea mi se tot întorcea la videoclipurile în care frați și surori erau torturați și deveneam tot mai neliniștită pe măsură ce mă gândeam la asta. M-a trecut o transpirație rece, am paralizat și mă simțeam complet lipsită de putere, incapabilă să mă calmez. M-am gândit că ar trebui să fug de pericol imediat, să mă ascund și să pornesc de acolo. Dar apoi m-am gândit la situația bisericii, cu toată lucrarea de curățare de făcut și, din moment ce Yang Yue a fost arestată, trebuia să preiau lucrarea

bisericii. Trebuia să le spun celor aflați în pericol să se ascundă și să mut de îndată cărțile cuvintelor lui Dumnezeu. Era o responsabilitate uriașă. Dacă nu făceam bine această lucrare, asta avea să dăuneze și mai mult lucrării casei lui Dumnezeu. M-aș descurca dacă s-ar pierde lucrurile mele, dar dacă ar fi luate cărțile cuvintelor lui Dumnezeu, acest lucru ar provoca pierderi în viețile aleșilor lui Dumnezeu într-un mod pe care banii nu îl pot măsura. Dacă mă ascundeam într-un moment atât de critic, m-aș mai putea numi credincioasă? Mi-ar lipsi realmente umanitatea. Unde mi-ar fi simțul responsabilității? Însă nu puteam face bine aceste sarcini de una singură. Era posibil ca polițiștii să mă fi pus deja sub supraveghere. Dacă eram într-adevăr arestată, n-ar fi fost și mai puțini oameni care să preia îndatoriri? Apoi mi-a trecut brusc prin minte că două surori, Chen Hui și Zhang Min, urmăreau cu ardoare și puteau face față responsabilității și că ar trebui să le pun pe ele să gestioneze consecințele, iar eu aș putea lucra din culise. Ele știau că nu stăteam bine cu sănătatea, așa că probabil aveau să fie înțelegătoare. În acest fel, lucrarea bisericii nu ar fi ținută în loc, iar eu m-aș feri de pericol. Atunci, ceva ce mi-a spus conducătoarea mi s-a tot ivit în minte. Îmi spusese să preiau lucrarea bisericii împreună cu Yang Yue. Știam că fusese arestată, așa că ar trebui să port acea responsabilitate, dar mă temeam de pericol. Voiam să fug și să mă ascund în acest moment de criză pentru a mă proteja. Ba chiar voiam să pasez acel pericol și acea greutate altor surori. Eram atât de egoistă. Îmi abandonam datoria, ceea ce înseamnă că făceam rău! M-am gândit brusc la cuvintele lui Dumnezeu: „**Felul în care privești însărcinările date de Dumnezeu este extrem de important și este o chestiune foarte serioasă. Dacă nu poți duce la bun sfârșit ceea ce a încredințat Dumnezeu oamenilor, atunci nu ești vrednic de a trăi în prezența lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”). Cuvintele lui

Dumnezeu au fost un semnal de alarmă imediat. M-am simțit vinovată și plină de regret pentru că gândeam așa. Cum puteam pasa altora însărcinarea mea față de biserică? Obținusem atât de multă susținere din adevărurile lui Dumnezeu, așa că ar fi trebuit să reflectez la cum să-mi fac bine datoria pentru a-L răsplăti. În timp ce biserica era în pericol, trebuia să protejez frații și surorile și să apăr interesele casei lui Dumnezeu. Eram persoana responsabilă, dar voiam să mă fac mică și să mă ascund și să le impun altora riscul. Dacă lucrurile casei lui Dumnezeu și cărțile cuvântului Său ar fi căzut pradă marelui balaur roșu din cauza egoismului meu, acest lucru avea să fie o fărădelege ireparabilă! Chiar dacă eram în siguranță o vreme, în ochii lui Dumnezeu, aveam să fiu o lașă care duce o existență rușinoasă, o trădătoare care fuge de luptă. Aș fi fost atunci vrednică să trăiesc înaintea lui Dumnezeu? Dacă-mi abandonam datoria, nu însemna asta că-L trădam pe Dumnezeu? Atunci ce sens aș avea în viață? Gândindu-mă la asta, m-am simțit incomod și vinovată. Mă simțeam atât de îndatorată lui Dumnezeu și mă uram pentru că eram atât de detestabilă și nerușinată. Trăisem mereu pentru mine însămi, dar, o dată, trebuia să practic adevărul și să trăiesc pentru Dumnezeu. Știam că indiferent cu ce mă confruntam, cel mai înțelept era să mă rog la Dumnezeu și să mă bazez pe El. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Nu știu dacă poliția a pus deja ochii pe mine. Mă simt slăbită și speriată, însă depide de Tine dacă voi fi sau nu arestată. Nu vreau să trăiesc o existență abjectă sau să-mi trădez conștiința și să mă răzvrătesc împotriva Ta. Este multă lucrare de curățare de făcut imediat pentru biserică. Trebuie să-mi duc la bun sfârșit responsabilitățile. Dumnezeule, Te rog, veghează asupra inimii mele și dă-mi voința de a îndura greutăți. Dacă voi fi într-adevăr arestată și omorâtă în bătaie, va fi ceea ce ai permis Tu. Sunt gata să mă supun rânduielilor Tale și nu voi vinde niciodată interesele casei Tale!” După rugăciune, am citit câteva

dintre cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „**Nu ar trebui să îți fie frică de una și de alta; indiferent cu cât de multe dificultăți și pericole ai putea să te confrunți, ești în stare să rămâi neclintit înaintea Mea, fără să te împiedice nimic, pentru ca voia Mea să poată fi nestingherit îndeplinită. Aceasta este datoria ta […]. Tu trebuie să suporți totul; pentru Mine, trebuie să fii pregătit să renunți la tot ce ai și să faci tot ce poți ca să Mă urmezi, și să fii gata să sacrifici tot ce ai. Acesta este momentul în care te voi încerca: Îmi vei oferi loialitatea ta? Poți să Mă urmezi până la capătul drumului cu loialitate? Nu te teme; cu sprijinul Meu, cine ți-ar putea bloca vreodată drumul? Ține minte asta! Nu uita! Tot ceea ce se întâmplă este prin bunăvoința Mea și totul este sub observația Mea. Poți să-Mi urmezi cuvântul în tot ce spui și faci? Când încercările de foc vor veni asupra ta, vei îngenunchea și vei striga? Sau vei tremura, incapabil să mergi mai departe?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 10). Când am citit că Dumnezeu spune „Ține minte asta! Nu uita!”, am fost foarte emoționată. Era exact ca atunci când părinții îi spun copilului: „Nu te teme, sunt aici.” Brusc, aveam credință și putere și simțeam că aveam sprijin. Puteam simți că Dumnezeu nu voia ca eu să trăiesc în anxietate și teamă continuă. N-ar trebui să mă tem că nu-mi fac bine datoria sau că voi fi arestată de marele balaur roșu și, mai ales, n-ar trebui să uit că Dumnezeu este mereu cu noi. Oricât de înșelător și rău ar fi marele balaur roșu, el nu poate opri ceea ce vrea să realizeze Dumnezeu. Chiar dacă poliția ar sta zilnic cu ochii pe credincioși, nu ar putea distruge lucrarea bisericii, deoarece totul este condus și orchestrat de Dumnezeu. Ar trebui să am credință, să mă dedic lui Dumnezeu și să termin lucrarea de curățare cât mai curând posibil. Dumnezeu îmi testa credința și îmi verifica adevărata statură prin această situație oribilă, ca să vadă dacă puteam să-mi risc viața pentru a fi fidelă

datoriei mele, să protejez frații și surorile și să apăr lucrarea bisericii. Gândindu-mă la asta, mi-a venit un singur lucru în minte: orice ar fi, trebuia să mă gândesc la o cale să biruiesc dificultățile din fața mea, să minimizez pierderile și să-mi fac bine datoria, altminteri nu mi-aș găsi liniștea. Când eram gata să mă supun și să trec prin acea situație, spre suprinderea mea, Chen Hui și Zhang Min au apărut pe neașteptate la casa gazdei mele pentru a discuta despre gestionarea consecințelor. Văzându-le, m-am simțit cu adevărat fericită și rușinată în același timp. Având în vedere felul în care voisem să le pun în cârcă pericolul, știam cât de detestabilă și egoistă fusesem. Gândirea mea a fost abjectă și rușinoasă. Deși nu le contactasem, în momentul critic, ele au venit în grabă, fără ezitare, pentru a preveni orice daună la adresa casei lui Dumnezeu. Eram atât de emoționată și Îi mulțumeam încontinuu lui Dumnezeu. Am putut să văd că Dumnezeu conducea și orchestra totul și nu mă înhămase la o povară prea greu de dus. Apoi am avut o discuție rapidă, am împărțit responsabilitățile și am pornit imediat la drum. Mai întâi, am mers singură la o casă din apropiere unde Yang Yue participase la adunări, ca să o anunț pe gazdă că trebuia să fie atentă. M-am rugat tot drumul până acolo, acoperindu-mi fața cu umbrela. Am ajuns acolo destul de repede și am informat-o pe sora gazdă. La a doua casă, eu și Chen Hui am fost nevoite să mutăm câteva cărți conținând cuvintele lui Dumnezeu. Era departe și tot traseul era sub supraveghere. Puteam vedea mașini de poliție în depărtare. Mi s-a făcut din nou puțin teamă. M-am gândit: „Poliția întețește căutările. Dacă trec prin punctul de control și sunt recunoscută, voi da de necaz. Atunci, cărțile cuvintelor lui Dumnezeu vor fi luate, iar Chen Hui va fi implicată.” Stăteam în spate, pe scuterul electric al lui Chen Hui, strângându-i hainele, cu palmele transpirând. Înainte de a ajunge la casă, inima îmi bătea cu putere și-mi făceam griji că erau polițiști la pândă. Am continuat să strig la Dumnezeu în

inima mea, iar apoi m-am gândit la ceva ce a spus El: „**Credința este ca un pod dintr-un singur buștean: cei care se agață în mod abject de viață vor avea dificultăți în a-l traversa, dar cei care sunt gata să se sacrifice pot să-l traverseze siguri pe picioare și fără griji**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 6). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat curajul de a înfrunta acest mediu ostil. Mi-am spus în sinea mea: „Chiar dacă trebuie să-mi pun viața în joc, trebuie să protejez cărțile cuvintelor lui Dumnezeu. Trebuie să am credință și să cred că Dumnezeu domnește peste toate. Oricât de nebun este marele balaur roșu, fără permisiunea lui Dumnezeu, nu ne poate face nimic.” Atunci nu m-am mai simțit atât de timidă și speriată. Gând la gând, Chen Hui și cu mine ne-am rugat lui Dumnezeu și, în final, am mutat fără probleme cărțile într-un loc sigur. Mi s-a ridicat, în sfârșit, o greutate uriașă de pe inimă.

Mai târziu, am primit o scrisoare de la o conducătoare superioară, în care scria că situația era periculoasă și că proiectele bisericii erau în impas. Voia ca eu, Chen Hui și Zhang Min să ne ocupăm de lucruri. Mi-a venit în minte că antihristul și răufăcătorii nu fuseseră îndepărtați și încă perturbau lucrurile și că ar trebui să preiau acea responsabilitate și să-i înlătur pe acei oameni, astfel încât frații și surorile să poată continua o viață bisericească normală în curând. Însă situația nu s-a îmbunătățit deloc. La câteva zile erau știri teribile despre arestarea fraților și surorilor și percheziția caselor acestora. Mai târziu, am fost informată că marele balaur roșu folosea tot felul de tactici abjecte pentru a-i induce în eroare pe arestați și a-i momi astfel încât să se vândă unii pe ceilalți, folosind tortura pentru a-i constrânge dacă nu făceau asta. Mai târziu, au fost vești că Zhu Feng, o conducătoare falsă care fusese demisă din biserică, nu a putut îndura inducerea în eroare și interogarea din partea marelui balaur roșu, cumbinația de abordări blânde și dure de după arestarea ei și, în câteva zile, a devenit o iudă și L-a trădat

pe Dumnezeu. Veștile acestea m-au adus din nou în pragul disperării. M-am tot gândit la asta și nu am putut să dorm noaptea aceea. Mi se părea că-i văd pe frați și pe surori agonizând, pe scaune de tortură. Mă gândeam totodată că Zhu Feng știa totul despre lucrarea bisericii și unde locuiam. Dacă putea să-L trădeze chiar pe Dumnezeu, cine știe când avea să mă vândă pe mine. Oare puteam să rezist torturii crude dacă eram arestată? Nu ar fi groaznic dacă aș muri în închisoare? În timp ce aveam aceste gânduri, m-am trezit cufundată în întuneric. Nu simțeam o povară pentru datoria pe care trebuia să o fac și eram complet sleită de puteri. În drum spre micile adunări, am fost foarte agitată când o mașină de poliție a trecut pe lângă mine. Când treceam prin zona în care au fost arestați câțiva frați și surori, eram agitată și speriată să nu fiu arestată. Mă gândeam că aș putea să mă ascund o scurtă perioadă de timp, să aștept până se îndreptau lucrurile și atunci să mă întâlnesc cu ceilalți. Însă gândul acela m-a neliniștit. M-am gândit la antihristul și răufăcătorii liberi în biserică. Ei aveau să continue să perturbe lucrurile și, dacă trăiam în continuare într-o stare de lașitate și frică de moarte, fără să-mi fac bine datoria, nu făceam bine și nu ofeream mărturie și, totodată, deveneam obiectul batjocurii Satanei. M-am gândit că toți se nasc, îmbătrânesc, se îmbolnăvesc și mor, deci de ce mă temeam atât de tare de moarte? În principal, mă protejam prea mult. Îmi era teamă că nu voi avea un final bun, în ciuda credinței mele și, în schimb, aveam să fiu torturată și omorâtă în bătaie de marele balaur roșu, îndurând dureri îngrozitoare. Eram credincioasă doar de câțiva ani și nu înțelegeam încă adevărul. Dacă muream așa, îmi pierdeam șansa să mănânc și să beau cuvintele lui Dumnezeu, să-I experimentez lucrarea și să fiu mântuită. Atunci n-ar fi credința mea în zadar? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai greu era de acceptat, așa că m-am rugat de îndată lui Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze și să mă îndrume ca să înțeleg adevărul și să

obțin o înțelegere adecvată a acestui tip de lucruri. Mai târziu, am dat peste acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu are un plan pentru fiecare dintre discipolii Săi. Fiecare dintre ei are un mediu, oferit de Dumnezeu omului, în care să-și îndeplinească datoria, și are harul și favoarea lui Dumnezeu de care să se bucure. De asemenea, are circumstanțe speciale, pe care Dumnezeu le pregătește pentru om, și trebuie să treacă prin multă suferință — nici vorbă de drumul lin pe care și-l imaginează omul. […] Cum au murit discipolii Domnului Isus? Printre discipoli, s-au numărat cei care au fost lapidați, târâți în urma unui cal, răstigniți cu capul în jos, dezmembrați de cinci cai – diverse feluri de a muri s-au abătut asupra lor. Care a fost motivul pentru moartea lor? Au fost executați pentru crimele lor conform legii? Nu. Au fost condamnați, bătuți, certați și uciși fiindcă au răspândit Evanghelia Domnului și au fost respinși de oamenii lumii – astfel au fost martirizați. Să nu vorbim de finalul acestor martiri sau de definiția lui Dumnezeu pentru comportamentul lor, ci să întrebăm asta: când au ajuns la final, modurile în care și-au întâlnit sfârșitul vieții au fost conform noțiunilor umane?** (Nu, nu au fost.) **Din perspectiva noțiunilor omenești, au plătit un preț atât de mare pentru a răspândi lucrarea lui Dumnezeu, dar au fost uciși de Satana, în ultimă instanță. Acest lucru nu este conform noțiunilor omenești, dar tocmai asta e ceea ce li s-a întâmplat. E ceea ce Dumnezeu a îngăduit. Ce adevăr poate fi căutat în acest lucru? Faptul că Dumnezeu i-a lăsat să moară în felul acesta a fost blestemul și condamnarea Lui sau planul și binecuvântarea Sa? Nici una, nici cealaltă. Atunci ce a fost? Acum oamenii reflectează asupra morții lor cu multă amărăciune, dar așa erau lucrurile pe atunci. Cei care credeau în Dumnezeu mureau în felul acela, cum se explică acest lucru? Când menționăm acest subiect, vă puneți în locul**

lor, deci sunt inimile voastre triste și simțiți o durere ascunsă? Vă gândiți: «Acești oameni și-au făcut datoria de a răspândi Evanghelia lui Dumnezeu și ar trebui considerați oameni buni, deci cum au putut avea un astfel de sfârșit și un astfel de final?» De fapt, acesta este felul în care trupurile lor au murit și au mers pe lumea cealaltă; acesta a fost modul în care au părăsit lumea omenească, dar asta nu înseamnă că finalul lor a fost același. Indiferent de cum au murit sau de cum au părăsit lumea, acesta nu este felul în care Dumnezeu a definit finalurile acelor vieți, acelor ființe create. Acesta este un lucru pe care trebuie să-l vezi clar. Din contră, ei au folosit întocmai acele mijloace pentru a condamna această lume și a mărturisi pentru faptele lui Dumnezeu. Aceste ființe create și-au folosit viețile lor foarte prețioase – au folosit ultima clipă a vieții lor ca să mărturisească pentru faptele și extraordinara putere a lui Dumnezeu și să-i declare Satanei și lumii că faptele lui Dumnezeu sunt corecte, că Domnul Isus este Dumnezeu, că El este Domnul și Dumnezeu întrupat. Până și în ultima clipă a vieții lor, ei nu au negat niciodată numele Domnului Isus. Nu a fost aceasta un fel de judecată asupra acestei lumi? Și-au folosit viețile ca să proclame lumii, ca să le confirme ființelor umane că Domnul Isus este Domnul, că Domnul Isus este Hristos, că El este Dumnezeu întrupat, că lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o pentru toată omenirea îi permite acesteia să trăiască mai departe – acest fapt nu se va schimba niciodată. În ce măsură și-au îndeplinit datoria cei care au fost martirizați pentru răspândirea Evangheliei Domnului Isus? Până la extrem? Cum s-a manifestat extrema? (Și-au oferit viețile.) Așa este, ei au plătit cu viețile lor. Familia, averea și lucrurile materiale ale acestei vieți sunt toate lucruri exterioare; singurul lucru care are legătură cu sinele este viața. Pentru fiecare om viu, viața este lucrul cel mai demn

de a fi prețuit, cel mai de preț lucru și, după cum se vede, acești oameni au fost capabili să ofere cea mai de preț avere a lor – viața – drept confirmare și ca mărturie a iubirii lui Dumnezeu pentru omenire. Până în ziua morții lor, ei nu au negat numele lui Dumnezeu și nici lucrarea lui Dumnezeu și și-au folosit ultimele clipe din viață pentru a mărturisi existența acestui fapt – nu este aceasta cea mai înaltă formă de mărturie? Acesta este cel mai bun mod de a-ți face datoria; asta înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitatea. Când Satana i-a amenințat și i-a terorizat și, în cele din urmă, chiar și când i-a făcut să plătească cu prețul vieții, ei nu și-au abandonat responsabilitatea lor. Asta înseamnă să-ți îndeplinești datoria în cea mai mare măsură. Ce vreau să spun prin asta? Vreau să spun că vă oblig să folosiți aceeași metodă ca să mărturisiți pentru Dumnezeu și să răspândiți Evanghelia Sa? Nu e necesar să faci asta, dar trebuie să înțelegi că asta este responsabilitatea ta, că dacă Dumnezeu are nevoie de tine, ar trebui să accepți acest lucru ca pe ceva ce este datoria ta de onoare să faci" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat că văd mai clar problema morții. Am aflat ce mentalitate să am în situații de viață și de moarte și că fusesem mereu constrânsă de frica mea de moarte, în principal, pentru că nu înțelegeam pe deplin adevărul că Dumnezeu ne conduce soarta. Deși citisem multe dintre cuvintele lui Dumnezeu în calitate de credincioasă și, teoretic, înțelegeam că Dumnezeu conduce și rânduiește viețile și morțile noastre, nu aveam nicio experiență personală sau înțelegere reală. Mi-am văzut, de asemenea, defectul fatal. Cel mai tare mă temeam de moarte pentru că îmi era frică să nu fiu torturată și să sufăr fizic înainte de a muri și mă temeam că nu voi avea un final și o destinație bună dacă muream. Simțeam că a-l lăsa pe marele balaur roșu să mă tortureze

până la moarte ar fi o moarte tragică. Mai ales când m-am gândit la atât de mulți frați și surori arestați și torturați și am auzit despre cum Zhu Feng L-a trădat pe Dumnezeu, m-am temut să nu fiu vândută de ea. Eram îngrijorată că și eu aș putea suferi asemenea torturi devastatoare sau chiar să mor din această cauză. Eram foarte nefericită. Însă, de fapt, suferința fizică nu este cea mai rea durere. Dacă nu putem suporta tortura și-L trădăm pe Dumnezeu, sufletele noastre vor fi pedepsite. Aceasta este cea mai mare suferință și cea mai insuportabilă durere. M-am gândit la cei care au fost iude și L-au trădat pe Dumnezeu și de care S-a lepădat atunci Duhul Sfânt. Au spus că e la fel de rău ca și cum le-ar fi smuls inimile și nu știau cum aveau să continue să trăiască, de parcă ar fi fost cadavre fără suflet, nimic mai mult decât zombi. A trăi astfel ar fi mult mai dureros decât a fi torturat până la moarte. Atunci m-am gândit la Petru. După ce a scăpat din închisoare, Domnul Isus i S-a arătat și a spus: **„Ai vrea să fiu răstignit încă o dată pentru tine?”** (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu”). Petru a înțeles ce a vrut să spună Dumnezeu și a știut că venise ziua lui Dumnezeu ca să dea mărturie. El s-a supus, gata să se supună până la moarte, să dea totul și să fie răstignit pentru Dumnezeu. Petru știa că a fi răstignit însemna să suporte dureri sfâșietoare, dar tot a ales să se supună lui Dumnezeu, să fie mărturie frumoasă, răsunătoare pentru Dumnezeu și să-l batjocorească pe Satana. În lumina supunerii lui Petru față de Dumnezeu, mi-a fost foarte rușine. Gândul morții m-a umplut de frică și am avut cerințe de la Dumnezeu, sperând să nu mor în chinuri și să am o destinație frumoasă. În ce fel era acest lucru rațional sau o dovadă de supunere? Însă apoi mi-am dat seama că, atunci când suntem răniți de Satana și înfruntăm moartea, cea mai bună mărturie și cu adevărat semnificativă este capacitatea de a ne sacrifica viața. Dacă alegeam să mă protejez și să trăiesc fără demnitate, chiar dacă trupul meu ar

trăi și n-ar suferi durere, pentru Dumnezeu, acest lucru însemna să-L trădez și să eșuez în a fi martoră. În ochii lui Dumnezeu, sufletul meu era deja mort și aveam să fiu pedepsită de El în final. Numai asta înseamnă cu adevărat să mori. Dacă aș putea să-mi sacrific viața, să protejez lucrarea bisericii, să-mi fac bine datoria, să rămân fermă în mărturia mea pentru Dumnezeu și să-l fac de rușine pe Satana, chiar dacă aș fi omorâtă în bătaie, sufletul meu tot ar fi în mâinile lui Dumnezeu și ar continua să trăiască. În acel moment, mi-am dat seama că eram prea răzvrătită și nu eram dispusă să mă supun suveranității și orchestrărilor lui Dumnezeu și nu eram dedicată sacrificării vieții mele pentru a fi martoră lui Dumnezeu. Dumnezeu mi-a permis să experimentez această greutate și asuprire, sperând să învăț adevărul și să mă înarmez cu acesta și să ajung să știu că ființele create ar trebui să se supună lui Dumnezeu și că, dacă într-o zi El avea nevoie ca eu să dau acest fel de mărturie, trebuia să mă supun necondiționat, să fiu ca Petru și hotărâtă să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Deși tot nu aveam multă înțelegere cu privire la Dumnezeu, credeam că tot ceea ce face El este drept. Chiar dacă face ca cineva să trăiască sau să moară, acest lucru conține bunăvoința și suveranitatea Lui. Odată ce am înțeles aceste lucruri, nu am mai fost atât de constrânsă de gândul morții. Indiferent cât de nebună era persecuția din partea marelui balaur roșu și dacă eram sau nu arestată, eram gata să mă pun în mâinile lui Dumnezeu și să-mi îndeplinesc datoria.

Atunci am mers la locurile de întâlnire pentru a avea părtășie cu frații și surorile despre cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât toți să înțeleagă că Dumnezeu folosea marele balaur roșu pentru scopurile Sale, pentru a ne desăvârși, utilizând arestările și persecuția din partea acestuia, ca să vedem clar esența lui rea, să avem discernământ în ceea ce-l privește și să-l respingem din toată inima, desăvârșindu-ne totodată credința și iubirea prin

aceste încercări. În timp ce se afla în frenezia arestării noastre, antihristul provoca haos și perturbare în biserică. Însă noi trebuia să ne bazăm cu toții pe Dumnezeu, să mâncăm și să bem în continuare cuvintele Sale și să deslușim antihristul în acel mediu, să ne facem datoria și să fim martori pentru Dumnezeu. Odată ce au înțeles intenția lui Dumnezeu, au fost cu toții gata să înfrunte aceste greutăți, să adere la viața bisericească și să-și îndeplinească datoria pentru a-l face de rușine pe Satana.

După aceea, am reflectat și eu asupra mea. De ce îmi lipsise atât de mult credința în acea situație, gândindu-mă mereu la mine, în mod egoist? Care era motivul real? În căutarea mea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Antihriștii sunt extrem de egoiști și josnici. Nu au credință adevărată în Dumnezeu, cu atât mai puțin loialitate față de El; când întâmpină o problemă, se protejează și se apără doar pe ei înșiși. Pentru ei, nimic nu este mai important decât propria siguranță. Atât timp cât pot să trăiască și nu vor fi arestați, nu le pasă cât rău este făcut lucrării bisericii. Acești oameni sunt extrem de egoiști, nu se gândesc deloc la frați și la surori sau la lucrarea bisericii, se gândesc doar la propria siguranță. Sunt antihriști. Așadar, când astfel de lucruri se întâmplă celor care sunt loiali lui Dumnezeu și au credință adevărată în El, cum le gestionează? Cum este diferit ceea ce fac ei față de ceea ce fac antihriștii?** (Când astfel de lucruri li se întâmplă celor care Îi sunt loiali lui Dumnezeu, ei se vor gândi la o modalitate de a păzi interesele casei lui Dumnezeu, de a împiedica pierderile aduse jertfelor lui Dumnezeu și vor face rânduielile necesare pentru conducători și lucrători, precum și pentru frați și surori, pentru a reduce la minimum pierderile. Între timp, antihriștii se asigură că ei sunt mai întâi protejați. Nu sunt preocupați de lucrarea bisericii sau de siguranța aleșilor lui Dumnezeu, iar atunci când biserica se confruntă cu arestări, asta rezultă într-o pierdere pentru lucrarea

bisericii.) **Antihriștii abandonează lucrarea bisericii și jertfele lui Dumnezeu și nu rânduiesc ca oamenii să se ocupe de consecințe. E același lucru cu a-i permite marelui balaur roșu să confiște jertfele lui Dumnezeu și să-i captureze pe aleșii Lui. Nu este aceasta o trădare ascunsă a jertfelor lui Dumnezeu și a aleșilor Lui? Când aceia care sunt loiali lui Dumnezeu știu clar că un mediu este periculos, ei tot înfruntă riscul de a face lucrarea de gestionare a consecințelor și reduc la minimum pierderile casei lui Dumnezeu, înainte de a se retrage ei înșiși. Ei nu dau prioritate propriei siguranțe. Spune-Mi, în această țară ticăloasă a marelui balaur roșu, cine s-ar putea asigura că nu există niciun pericol în a crede în Dumnezeu și a face o datorie? Indiferent de datoria pe care și-o asumă o persoană, aceasta implică un oarecare risc – totuși, îndeplinirea datoriei reprezintă însărcinarea dată de Dumnezeu și, în timp ce Îl urmează pe Dumnezeu, o persoană trebuie să-și asume riscul de a-și face datoria. Ar trebui să dea dovadă de înțelepciune și este nevoie să ia măsuri pentru a-și asigura securitatea, dar nu ar trebui să pună siguranța personală pe primul loc. Ar trebui să țină cont de intențiile lui Dumnezeu, punând pe primul loc lucrarea casei Sale și răspândirea Evangheliei. Ceea ce contează cel mai mult este să îndeplinească însărcinarea dată de Dumnezeu, iar acest lucru este prioritar. Antihriștii pun pe primul loc propria lor siguranță; ei cred că nimic altceva nu are legătură cu ei. Nu le pasă când altcineva pățește ceva, indiferent cine ar putea fi. Atât timp cât nu li se întâmplă nimic rău antihriștilor înșiși, ei se simt împăcați. Sunt lipsiți de orice loialitate, fapt care e determinat de natura-esență a antihriștilor**" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a doua)"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au mers direct la inimă. Dumnezeu dezvăluie că antihriștii sunt incredibil de răi, egoiști și detestabili prin natură și că nu Îi sunt loiali.

În fața pericolului, ei aleg doar să se protejeze, indiferent de siguranța fraților și surorilor. Țin cont doar de interesele lor trupești și de propria siguranță, permițând ca aleșii lui Dumnezeu și jertfele Sale să fie capturate. Făcând asta, îi vând în mod indirect pe frați, surori și interesele casei lui Dumnezeu. Așa acționează antihriștii. Însă, la început, am avut gânduri și idei egoiste și detestabile, care mi-au dezvăluit, de fapt, firea de antihrist. Atunci când Yang Yue a fost arestată, mulți alții trebuiau informați, iar eu a trebuit să preiau responsabilitatea de a muta rapid cărțile cuvintelor lui Dumnezeu, dar m-am temut să nu fiu luată de marele balaur roșu, torturată și omorâtă în bătaie și apoi să-mi pierd șansa la mântuire, așa că am vrut să-mi abandonez datoria. În calitate de conducătoare, eram responsabilă de lucrarea bisericii. Era responsabilitatea mea să apăr siguranța celorlalți și să mă asigur că interesele bisericii nu erau compromise. Însă, când a devenit periculos, nu m-am gândit deloc la ceilalți, ci doar la viața și moartea mea. Orice legat de ceilalți sau de interesele bisericii era doar un gând secundar în acel moment, de parcă nu aveam deloc empatie pentru ei dacă erau arestați, bătuți sau în suferință. Credeam că pierderile în privința intereselor casei lui Dumnezeu nu aveau nicio legătură cu mine și că era suficient să mă țin pe mine în siguranță. Cum puteam fi atât de lipsită de umanitate, detestabilă și malițioasă? Cei loiali lui Dumnezeu pun interesele casei Sale pe primul loc. Însă când s-a întâmplat ceva, eu am vrut doar să-mi abandonez datoria și să mă ascund în culise. Am sperat să nu trebuiască să fac nimic periculos sau să înfrunt ceva ce-mi amenința viața. În repetate rânduri, am vrut să pasez lucrarea periculoasă lui Chen Hui și Zhang Min. Deși nu am făcut efectiv acele lucruri, gândurile și ideile mele au ieșit puternic la suprafață. Această fire a mea era la fel de rea și detestabilă ca a unui antihrist. De fapt, eram deja pe punctul de a comite rău. Din fericire, cuvintele lui Dumnezeu m-au judecat,

m-au expus și m-au îndrumat la timp, așa că am evitat la limită să fac rău. Altminteri, Dumnezeu avea să mă deteste și să mă respingă. Dându-mi seama de asta, am înțeles, în sfârșit, pe deplin, cât de important este să experimentez judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu.

În zilele care au urmat, marele balaur roșu a fost neobosit în arestările și persecuția membrilor bisericii. O soră care fusese transferată din altă parte a fost arestată în timp ce-și făcea datoria și un alt membru al bisericii care fusese deja îndepărtat a fost arestat. Lucrurile erau încă foarte tensionate. Ulterior, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Urâți cu adevărat marele balaur roșu? Îl urâți cu adevărat, sincer? De ce v-am întrebat de atâtea ori? De ce vă pun această întrebare din nou și din nou? Ce imagine a marelui balaur roșu există în inimile voastre? A fost într-adevăr eliminată? Cu adevărat nu-l considerați a fi tatăl vostru? Toți oamenii ar trebui să perceapă intenția Mea din întrebările Mele. Nu este de a provoca mânia oamenilor, nici de a instiga răzvrătirea printre oameni și nici ca omul să-și găsească propria ieșire, ci de a permite tuturor oamenilor să se elibereze de robia marelui balaur roșu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 28). Cuvintele lui Dumnezeu sunt corecte. Țara marelui balaur roșu este asemeni iadului pe pământ. Înainte de a-i experimenta personal urmărirea și persecuția, când citeam cuvintele lui Dumnezeu „**Urâți cu adevărat marele balaur roșu?**”, deși spuneam că da, nu-l uram cu adevărat în inima mea. Abia când am văzut cu ochii mei persecuția credincioșilor de către PCC și metodele sale crude, arestările credincioșilor buni și obișnuiți fără explicație sau motiv, torturile crude și chiar bătăile până la moarte, l-am urât din adâncul inimii mele. Prin asuprirea și cruzimea din partea marelui balaur roșu am văzut cu adevărat esența rea și haină a Satanei. De asemenea, am experimentat domnia și autoritatea lui

Dumnezeu și am dobândit credință în El. Indiferent ce fel de situații am înfruntat ulterior, am fost dispusă să fac tot ce pot ca să-mi îndeplinesc datoria și să nu mai fiu o persoană egoistă, detestabilă și care se servește pe sine. În schimb, aveam să mă bazez pe Dumnezeu, să fiu atentă la intenția Sa, să pun interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc și să-mi fac bine datoria.

După aceea, am avut părtășie cu surorile cu care am lucrat cu privire la faptul că, oricât de groaznică ar fi situația, darea în vileag a antihristului și a răufăcătorilor nu poate fi amânată. După părtășia noastră, am făcut totul conform principiilor. Datorită îndrumării cuvintelor lui Dumnezeu, nu mi-a fost atât de frică să fiu arestată și am putut să-mi fac datoria în mod normal. În final, am exclus antihristul din biserică fără probleme, iar frații și surorile au revenit la o viață bisericească normală. Cu toții au fost recunoscători lui Dumnezeu și L-au lăudat! De această dată, în fața arestării și persecuției din partea marelui balaur roșu, nu am cedat și nu mi-am abandonat datoria. Acesta a fost în întregime rezultatul îndrumării cuvintelor lui Dumnezeu. Toată slava lui Dumnezeu Atotputernic!

5. Fără onestitate e imposibil să-ți faci datoria

de Mu Yu, Statele Unite

Mă ocup de udarea nou-veniților în biserică. Câțiva credincioși noi s-au alăturat de curând bisericii, iar eu am văzut că unii dintre ei nu vorbeau mult în adunări și nu participau regulat la ele. Veneau numai când aveau chef. Când îi contactam pentru părtășie unu la unu, lor le plăcea să vorbească despre cum să facă bani, să sporească averea familiei, dar imediat ce venea vorba despre credință, se închideau în ei și găseau scuze să închidă telefonul. Simțeam că nu erau interesați de adevăr și nu păreau să fie credincioși adevărați. Însă nu eram complet sigură, întrucât erau noi în credință, așa că am continuat să-i sprijin. După o vreme, erau la fel și, treptat, au încetat să vină la adunări. Abia atunci i-am spus conducătoarei despre situație. Ea m-a întrebat: „Cum i-ai udat? Când îi udau alții, participau normal la întruniri. De ce a apărut problema asta odată ce ai început să te ocupi tu? Ți-ai îndeplinit cu adevărat responsabilitățile și ai avut părtășie clară? Dacă nu ne îndeplinim responsabilitățile fiindcă suntem neglijenți în datoria noastră, iar asta înseamnă că nou-veniții nu participă cum se cuvine la întruniri, asta e doar vina noastră.” Știam că spunea asta din răspundere pentru lucrare, dar mă tot gândeam că fiecare se poate schimba și că faptul că înainte participau la întruniri nu însemna că aveau să continuie s-o facă. În plus, când i-am cunoscut, nu veneau regulat la întruniri, așa că nu era o schimbare bruscă. Voiam doar să-i ud o vreme și să văd. De aceea nu i-am spus imediat. Dacă mă trăgea la răspundere pentru asta, aveam să suport consecințele. Puteam fi emondată, tratată sau chiar demisă. Dacă aș fi știut asta dinainte, i-aș fi spus mai devreme și n-aș mai fi fost trasă la răspundere în final. După aceea, în interacțiunile mele cu nou-veniții, nu m-am putut abține să nu rămân în gardă. Dacă vedeam că cineva

avea o problemă sau nu venea la întruniri, mă grăbeam să-i spun conducătoarei. Uneori ea mă întreba ce voiam să spun, dacă intenționam să nu-i mai ud. Eu spuneam: „Nu. Tu ești conducătoarea, așa că voiam să știi ce se întâmplă cu ei.” După ce spuneam asta, ea nu mai spunea nimic. Uneori, după ce-i spuneam despre asta, ea-mi cerea să nu-i mai ud o vreme și, dacă ei chiar nu voiau să vină la întruniri, nu puteau fi forțați și trebuia să renunțăm la ei. Eram complet de acord și mă gândeam că ea cunoștea situația noilor credincioși, așa că eu doar trebuia să ofer sprijin. Era mai bine să-i aduc înapoi sprijinindu-i și dacă nu puteam face asta, dacă nou-venitul nu voia să mai vină la întruniri, conducătoarea nu avea să creadă că s-a întâmplat brusc și să spună că eram iresponsabilă în datoria mea. Gândindu-mă la asta, n-am mai fost atât de atentă în datoria mea. În fiecare zi, doar udam mecanic nou-veniții. Când îi sunam, dacă răspundeau, aveam puțină părtășie, dar dacă nu răspundeau, renunțam. Consideram că nu aveam ce să fac dacă ei nu răspundeau și nu mă gândeam cum să lucrez la rezolvarea problemelor lor. Ulterior, într-o adunare, conducătoarea a spus că, de atunci, când întreba despre lucrarea de lucrare, doar asculta ce spuneau udătorii despre situațiile nou-veniților, dar avea să afle despre ce aspecte ale adevărului a avut părtășie udătorul și, mai ales, cum i-a sprijinit și apoi, pe baza acestui lucru, avea să decidă dacă udătorul făcea o lucrare practică. Dacă nu avea părtășie din suflet cu noii credincioși și-i făcea să nu participe regulat la întruniri sau să renunțe, asta era responsabiliatea udătorului. Când a spus asta, mi-am dat seama că, atunci când aveam părtășie cu nou-veniții, nu-mi notam ce cuvinte ale lui Dumnezeu am citit sau despre ce adevăruri am avut părtășie. Dacă un credincios nou nu mai participa la întruniri, n-aș fi avut nicio dovadă. Mă întrebam dacă nu cumva conducătoarea avea să creadă că nu făceam lucrare practică, că eram iresponsabilă în udare și apoi avea să mă emondeze și trateze. Așa că am

început să fiu atentă la mesajele și cuvintele lui Dumnezeu pe care le trimiteam credincioșilor noi și am ținut evidența lucrurilor despre care am avut părtășie. Uneori trimiteam un mesaj la care nu răspundeau, dar nu dădeam mare importanță acestui lucru. Consideram că le trimisesem toate cuvintele lui Dumnezeu pe care trebuia să le trimit și că avusesem părtășie despre ceea ce trebuia. Dacă un credincios nou nu mai participa la întruniri, conducătoarea putea vedea notițe despre ce făcusem și probabil că n-avea să mă numească iresponsabilă.

După o vreme, conducătoarea a observat că unii dintre noii mei credincioși tot nu voiau să vină la întruniri și a întrebat cum îi udasem. Am scos rapid notițele ca să-i arăt, gândindu-mă că, din fericire, mă pregătisem dinainte și ținusem evidența. Altfel n-aș fi avut nimic concret și cine știe cum m-ar fi mustrat. Tocmai când mă simțeam destul de mulțumită, a spus: „Nu găsesc nicio problemă în notițele astea, dar mai mulți la rând au încetat să mai vină, deci trebuie să fie o problemă cu lucrarea ta. În clipa asta, nu-mi pot da seama care este aceea, dar în ultimele noastre interacțiuni, ai vorbit mereu despre problemele noilor credincioși. Asta chiar nu-i normal. Trebuie să reflectezi mai mult asupra sursei problemei. Dacă ai fost neglijentă și nu i-ai udat bine, făcându-i pe acești credincioși noi să renunțe la credință, înseamnă că ești iresponsabilă și nu-ți faci datoria bine.” Asta a fost o mare lovitură pentru mine. Am înghețat. Nu credeam că avea să mă certe, dar ea a spus că era o problemă în lucrarea mea și să reflectez asupra mea. Am avut un șoc. M-am gândit: „Chiar am problema asta?” Era un gând supărător pentru mine și mă temeam că, dacă problemele mele i-au făcut pe nou-veniți să renunțe, însemna că făceam rău. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, ceea ce mi-a spus azi, din senin, conducătoarea a fost cu permisiunea Ta, deci trebuie să fie o lecție de învățat. Nu vreau să le fac rău acestor credincioși noi din cauza problemelor

mele, dar mă simt atât de amorțită și nu știu care e problema mea. Te rog să mă luminezi ca să mă cunosc și să fac o schimbare."

În zilele care au urmat, m-am rugat destul de mult lui Dumnezeu în legătură cu asta. Apoi, într-o zi, am citit un eseu de mărturie, cu un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a răscolit. „**Ar trebui să te cercetezi cu atenție, pentru a vedea dacă ești o persoană corectă. Sunt țelurile și intențiile tale realizate cu Mine în minte? Sunt toate cuvintele pe care le spui și acțiunile pe care le faci în prezența Mea? Îți examinez toate gândurile și ideile. Nu te simți vinovat? Afișezi o altă față pe care alții să o vadă și îți asumi calm un aer de neprihănire de sine; faci asta pentru a te proteja. Faci acest lucru pentru a-ți ascunde răul și chiar te gândești la modalități de a împinge acel rău asupra altcuiva. Ce trădare sălășluiește în inima ta!**" (Cuvântul, Vol. 1: Lucrarea lui Dumnezeu și a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 13). Cuvintele lui Dumnezeu arată că, pentru a-și apăra interesele și a-și ascunde relele, oamenii mint și se prefac pentru a arunca răspunderea asupra altora și a se proteja pe ei înșiși. Aceasta e o manifestare a vicleniei. Simțeam că asta mi-a dezvăluit precis starea și că trebuia să încep să reflectez asupra mea. De ce îi spuneam mereu conducătoarei despre problemele noilor credincioși? Oricând vedeam că cineva avea probleme sau nu venea la întruniri, mă grăbeam să-i spun conducătoarei. Părea că doar spuneam faptele, dar de fapt aveam motive personale. Mă temeam că, dacă cineva înceta să participe, conducătoarea avea să mă tragă la răspundere sau chiar să mă demită, așa că am încercat repede să acționez preventiv: mai întâi să îi spun conducătoarei despre problemele lor, să-i dau impresia falsă că noul credincios nu era bun și că nu eu eram responsabilă. Dacă nu-i puteam sprijini adecvat, iar ei încetau să participe, asta era problema lor. Astfel, mâinile mele aveau să fie complet curate. Dacă ulterior ar fi vrut să participe la întruniri, oamenii ar fi crezut

că era meritul meu. Când am văzut asta prin introspecție, am avut un șoc. N-aș fi crezut niciodată că aveam asemenea motive josnice și demne de dispreț, ascunse în spatele vorbelor mele. Eram atât de vicleană!

M-am întrebat cum am putut face un lucru atât de necinstit și viclean fără ca măcar să-mi dau seama. Reflectând la asta, am citit cuvintele lui Dumnezeu care dezvăluiau firile corupte ale oamenilor și în sfârșit, m-am înțeles puțin. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Răul antihriștilor are o caracteristică majoră – voi împărtăși cu voi secretul modului prin care să-l discerneți. Secretul este acesta: în primul rând, fie în vorbirea lor, fie în acțiunile lor, ei sunt de nepătruns pentru tine; nu îi poți citi. Când îți vorbesc, ochii lor se rotesc mereu încoace și încolo, iar tu nu-ți poți da seama ce fel de uneltire pun la cale. Uneori te fac să simți că sunt «loiali» sau deosebit de «sinceri», dar nu este cazul, nu poți vedea niciodată prin ei. Ai un sentiment special în inima ta, o senzație că există o subtilitate profundă în gândurile lor, o profunzime de nepătruns. Par ciudați și misterioși**” (Cuvântul, Vol. 3: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt răi, perfizi și înșelători (Partea a doua)”). **„Antihriștii sunt vicleni in comportamentul lor. În ce fel sunt ei vicleni? Ei se comportă întotdeauna într-un mod care depinde de șiretlicuri, iar cuvintele lor nu oferă nimic, așa că este greu pentru oameni să le înțeleagă intențiile și scopurile. Aceasta este viclenia. Ei nu ajung cu ușurință la concluzii în nimic din ceea ce fac; ei fac în așa fel încât subordonații lor și cei care îi ascultă să le poată simți intenția, iar acei oameni, după ce l-au înțeles pe antihrist, acționează conform agendei și motivațiilor lui și îi îndeplinesc ordinele. Dacă o sarcină este îndeplinită, antihristul este fericit. Dacă nu este, nimeni nu poate să găsească nimic împotriva lui sau să pătrundă cu mintea motivațiile, intențiile sau scopurile din spatele a ceea ce face. Viclenia faptelor lui stă în comploturi ascunse și**

obiective secrete, toate menite să-i înșele pe toți ceilalți, să se joace cu ei și să-i controleze. Aceasta este esența comportamentului viclean. Viclenia nu este o simplă minciună; în schimb, este ceva de nepătruns pentru oamenii obișnuiți. Nu este în aceeași categorie cu minciuna obișnuită sau cu faptele rele. Dacă ai făcut ceva despre care nu vrei să știe nimeni sau spui o minciună, asta se consideră a fi viclenie? (Nu.) **Aceasta este doar înșelăciune și nu se ridică la nivelul vicleniei. Ce face ca viclenia să fie mai profundă decât înșelăciunea?** (Oamenii nu pot să-și dea seama de ea.) **Este dificil pentru oameni să-și dea seama de ea. Aceasta este o parte a ei. Ce altceva?** (Oamenii nu au nimic împotriva unei persoane viclene.) **Așa este. Ideea este că e greu pentru oameni să găsească ceva împotriva lor. Chiar dacă unii oameni știu că acea persoană a săvârșit fapte rele, nu pot determina dacă este o persoană bună sau rea sau un antihrist. Oamenii nu o pot vedea așa cum este de fapt, dar cred că este bună și pot fi înșelați de ea. Aceasta este viclenia. Oamenii sunt, în general, predispuși să spună minciuni și să pună la cale mici comploturi. Aceasta este doar înșelăciune. Însă antihriștii sunt mai siniștri decât oamenii înșelători obișnuiți. Ei sunt ca regii diavolilor; nimeni nu poate înțelege ce fac ei și pot face multe lucruri rele în numele dreptății, iar oamenii le cântă laude, în timp ce ei, de fapt, prind în capcană oamenii și le fac rău. Aceasta se numește viclenie**" (Cuvântul, Vol. 3: Demascarea antihriștilor, „Punctul șase: Ei se comportă cu viclenie, sunt arbitrari și dictatoriali, nu au niciodată părtășie cu ceilalți și îi forțează pe alții să li se supună").

Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că antihriștii au o fire malefică și fac lucrurile în moduri viclene. Asta e diferit de manifestarea coruptiei vicleniei. Să fii viclean înseamnă, în mod clar, să minți și să înșeli și asta-i ușor de văzut. Dacă un om face lucrurile necinstit, el își ascunde profund motivele, țelurile și intențiile și le dă o impresie falsă celorlalți, ca ei să nu

poată vedea nicio problemă în ceea ce spune și face. Chiar dacă simt că e o problemă, n-o pot rezolva și nu pot găsi nimic împotriva acelui om. Așa îi înșeală pe ceilalți și-și atinge țelurile ascunse. M-am comparat cu ce spun cuvintele lui Dumnezeu. Părea că îi vorbeam rapid și proactiv conducătoarei despre noii credincioși, dându-i falsa impresie că-mi asumam o povară în datoria mea și eram bucuroasă să-i accept supravegherea. Dar de fapt, foloseam asta ca o măsură preventivă față de conducătoare, ca ea să aibă o impresie negativă despre noii credincioși care nu participau regulat la întruniri. Astfel, dacă într-o zi încetau să vină, ea nu m-ar fi tras la răspundere. În plus, când conducătoarea a cerut detalii despre lucrarea mea, la suprafață a părut că nu erau probleme cu părtășia pe care le-o ofeream, că stabileam activ ore pentru părtășie și le trimiteam cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât conducătoarea să creadă că eram sârguincioasă și iubitoare față de ei. Realitatea era că n-am fost deloc sinceră în părtășia mea cu noii credincioși. Întrucât conducătoarea verifica însemnările lucrării și mie îmi era teamă că n-aș fi fost capabilă să le justific dacă mă întreba cum i-am sprijinit, n-am avut de ales și am făcut lucrurile de mântuială ca să-i ofer un raport. Gândindu-mă retrospectiv la asta, ca să păstrez impresia conducătoarei despre mine, ca să nu fiu trasă la răspundere, să-mi mențin statutul și perspectivele, mă folosisem de tot felul de trucuri. Mi-am ascuns intențiile când am vorbit și am avut grijă să fac lucrurile tot așa. În mod clar, nu-mi făceam datoria din inimă, făcându-i pe nou-veniți să nu mai vină regulat la întruniri. Și conducătoarea credea că există probleme în datoria mea, dar nu știa care erau acestea și nu putea găsi dovezi ca să mă tragă la răspundere. Eram atât de înșelătoare! Înainte, n-am făcut niciodată legătura dintre purtarea mea și a face lucrurile într-o manieră vicleană. Mereu am crezut că oamenii care sunt perspicace, calculați și vicleni sunt, mai ales, oameni în vârstă, cu multă experiență. Dar eu sunt tânără, lipsită de

experiență și de o gândire complexă. Părea o greșeală să-mi clasific purtarea drept vicleană. Dar faptele mi-au dezvăluit că aveam o fire rea, de antihrist și că viclenia nu are nimic de-a face cu vârsta. Vine întru totul dintr-o natură satanică. Apoi, din senin, mi-a venit altceva în minte. Era o nouă credincioasă care punea multe întrebări și vorbea foarte franc. Dacă nu-mi înțelegea părtășia, mă contrazicea direct în întruniri, lucru care era rușinos pentru mine. Nu mai voiam să merg la întruniri cu ea, ca să-mi apăr reputația, dar nu îndrăzneam să spun asta direct, de teamă că aveam să fiu tratată de conducătoare. Voiam să găsesc o cale de a o pasa unui alt udător. Odată, acea nouă credincioasă a menționat în treacăt că grupul ei actual era mult mai mic decât precedentul. Am folosit asta drept scuză ca să-i spun conducătoarei că nu-i plăcea cât de mici erau întrunirile noastre, că-i plăceau grupuri mai mari și i-am cerut conducătoarei s-o transfere. Conducătoarea a rânduit imediat ca ea să frecventeze alt grup. Astfel, am reușit să-mi acopăr motivațiile rușinoase și demne de dispreț și am dat-o afară din grup pe această nouă credincioasă. Până și conducătoarea a crezut greșit că aveam o povară în datoria mea și că mă gândeam la nou-venită. Eram atât de rea și vicleană!

Ulterior, am mâncat și am băut mai mult din cuvintele lui Dumnezeu despre starea mea. „**Vă spun: ceea ce Dumnezeu disprețuiește cel mai mult și vrea să abandoneze este acest tip de persoană intransigentă, care este perfect conștientă de greșelile ei, dar nu se pocăiește. Ea nu-și recunoaște niciodată greșelile și caută mereu scuze și justificări pentru a se absolvi și a se apăra și vrea să folosească alte modalități pentru a deveni mai evazivă și pentru a îmbrobodi oamenii. Ea vrea să facă greșeală după greșeală și nu se gândește la pocăință sau la recunoașterea greșelilor ei. Acest tip de persoană este destul de dificilă și este greu ca ea să fie mântuită, exact genul de lucru pe care**

Dumnezeu vrea să-l abandoneze” (Cuvântul, Vol. 2: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, cel mai important este să practici și să experimentezi cuvintele Lui”). Gândindu-mă la asta, am realizat că orice s-ar întâmpla, cheia e acceptarea adevărului. Dacă cineva greșește în datoria lui și nu recunoaște și nu acceptă să fie emondat și tratat, ci caută scuze și motive să-și pledeze cauza, ba chiar se folosește de trucuri ca să-și acopere greșelile, asta înseamnă că nu acceptă deloc adevărul. E dezgustător pentru Dumnezeu, iar dacă nu se căiește, va fi abandonat și alungat. Am putut face o lucrare atât de importantă precum udarea noilor credincioși și ar trebui să-i sprijinin și să-i ajut cu iubire și răbdare și să am părtășie clară despre adevărul viziunilor și să-i ajut să pună repede bazele pe adevărata cale. Știam prea bine că unii credincioși noi nu participau regulat la întruniri și aveam o răspundere pe care n-o puteam nega. Dar atunci când conducătoarea mi-a pus întrebări și m-a tratat, nu numai că n-am înțeles asta de la Dumnezeu și nu am acceptat critica ei, gândindu-mă la o cale de a sprijini corect credincioșii noi, ci am început să folosesc trucuri și tactici mai alunecoase și viclene ca să ascund faptul că nu-mi făceam datoria bine. Nu i-am spus nimic conducătoarei ca ea să nu poată găsi nimic împotriva mea. Când am scăpat nepedepsită cu trucurile mele, am fost mulțumită de mine și de istețimea mea. Nu am realizat că Dumnezeu putea vedea clar mijloacele mele abjecte și trucurile meschine – nu le puteam ascunde. Problemele din datoria mea aveau să iasă la lumină. Dacă nu m-ar fi avertizat conducătoarea, n-aș fi știut să reflectez asupra mea, darămite să vreau să mă căiesc. Eram foarte amorțită. Nu am acceptat adevărul și nu am rezumat și schimbat problemele din lucrarea mea. În schimb, m-am gândit numai cum s-o păcălesc pe conducătoare, pentru a-mi proteja imaginea, statutul și viitorul. Am fost alunecoasă și vicleană ca să acopăr faptul că nu-mi făceam datoria bine. Nu am udat și ajutat din tot sufletul noii credincioși cu

problemele lor. Astfel, unele probleme ale nou-veniților nu au fost rezolvate multă vreme. Nici atunci câțiva dintre ei nu participau regulat la întruniri. Ce m-a speriat cu adevărat era faptul că nou-venita pe care am forțat-o să plece în alt grup nu mai voia să participe la întruniri din cauza schimbării bruște a udătorului ei. Ceilalți, răbdători, au avut părtășie cu ea multă vreme înainte ca ea să fie de acord să se întoarcă la întruniri. Mă întrista foarte tare să mă gândesc la ce făcusem. Ceilalți făceau tot ce puteau ca să convertească oamenii, dar eu eram foarte neglijentă în abordarea mea. Făceam rău. Dacă nu era revelația din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a trezit inima amorțită, nu mi-aș fi dat seama că eram pe marginea prăpastiei. Nu mai voiam să mai trăiesc după firea mea rea și antihristă, ci voiam să plec de pe acea cale rea și să mă căiesc lui Dumnezeu.

Tocmai când conștientizasem puțin lucrurile, conducătoarea m-a întrebat cum mă descurcasem în ultimul timp. I-am spus despre introspecția și realizările mele. Mi-a trimis niște cuvinte de la Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Practicarea onestității acoperă multe aspecte. Cu alte cuvinte, standardul de sinceritate nu este atins doar printr-o singură privință; trebuie să fii la nivelul standardului în multe privințe înainte de a putea fi sincer. Unii oameni cred mereu că nu trebuie decât să reușească să nu mintă pentru a fi sinceri. Este corect acest punct de vedere? A fi sincer implică doar a nu minți? Nu – se referă și la alte câteva aspecte. În primul rând, indiferent cu ce te confrunți, fie că este ceva ce ai văzut cu ochii tăi sau ceva ce ți-a spus altcineva, fie că este vorba de a interacționa cu oamenii sau de a rezolva o problemă, fie că este datoria pe care se cuvine să o îndeplinești sau ceva ce Dumnezeu ți-a încredințat, tu trebuie mereu să abordezi aceste lucruri cu o inimă sinceră. Cum ar trebui să practici abordarea lucrurilor cu o inimă onestă? Spune ce crezi și vorbește onest; nu folosi vorbe goale, jargonul**

oficial sau cuvinte care sună plăcut, nu spune lucruri false flatante sau ipocrite, ci rostește cuvintele care sunt în inima ta. Asta înseamnă a fi cineva onest. A exprima gândurile și părerile adevărate care sunt în inima ta – asta este ceea ce oamenii onești trebuie să facă. Dacă nu spui niciodată ceea ce gândești, iar cuvintele putrezesc în inima ta și ceea ce spui este întotdeauna în contradicție cu ceea ce gândești, asta nu este ceea ce face o persoană cinstită. De exemplu, nu îți îndeplinești bine datoria, iar oamenii te întreabă ce se întâmplă, iar tu spui: «Vreau să-mi fac bine datoria, dar din diverse motive, nu am făcut-o», când, de fapt, știi în inima ta că nu ai fost sârguincios, dar nu ai spus adevărul. Găsești tot felul de motive, justificări și scuze pentru a acoperi faptele și pentru a evita responsabilitatea. Oare asta face un om cinstit? (Nu.) **Păcălești oamenii și faci lucrurile de mântuială spunând aceste lucruri. Însă esența a ceea ce este în interiorul tău, a intenției din tine, este o fire coruptă. Dacă nu poți să o scoți la iveală și să o analizezi, nu poate fi purificată – și aceasta nu este o chestiune minoră! Trebuie să vorbești sincer: «Am amânat puțin îndeplinirea datoriei mele. Am fost neglijent, superficial și neatent. Când sunt într-o dispoziție bună, pot depune puțin efort. Când sunt într-o dispoziție proastă, lenevesc și nu vreau să depun efort și râvnesc la confortul trupului. Prin urmare, încercările mele de a-mi face datoria sunt ineficiente. Situația s-a schimbat în ultimele zile și încerc să dau totul, să-mi îmbunătățesc eficiența și să-mi îndeplinesc bine datoria.» Asta înseamnă a vorbi din inimă. Celălalt mod de a vorbi nu era din inimă. Din cauza fricii tale de a fi tratat, de oameni care îți descoperă problemele și de oameni care te trag la răspundere, găsești tot felul de motive, justificări și scuze pentru a acoperi faptele, mai întâi făcându-i pe ceilalți să nu mai vorbească despre situație, apoi pasând responsabilitatea, pentru a evita să fii**

tratat. Aceasta este sursa minciunilor tale. Indiferent cât de mult vorbesc mincinoșii, o parte din ceea ce spun ei este cu siguranță adevăr și realitate. Dar unele lucruri cheie pe care le spun vor conține un pic de falsitate și un pic din motivația lor. Prin urmare, este foarte important să discernem și să diferențiem ceea ce este adevărat și ceea ce este fals. Totuși, acest lucru nu este ușor de făcut. O parte din ceea ce spun ei va fi pătată și înfrumusețată, unele dintre lucrurile pe care le spun vor fi în concordanță cu faptele, iar unele vor contrazice faptele; cu realitatea și ficțiunea astfel încurcate, este greu să distingem ceea ce este adevărat de ceea ce este fals. Acesta este cel mai înșelător tip de persoană și cel mai greu de identificat. Dacă nu poate să accepte adevărul sau să practice onestitatea, cu siguranță va fi alungată. Atunci, care este calea pe care ar trebui să o aleagă oamenii? Care este calea de a practica onestitatea? Voi ar trebui să învățați să spuneți adevărul și să fiți capabili să aveți părtășie deschisă despre starea și problemele voastre reale. Acesta este modul în care practică oamenii cinstiți și o astfel de practicare este corectă" (Cuvântul, Vol. 2: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi ca o adevărată ființă umană"). Acest pasaj m-a emoționat foarte mult. Dumnezeu ne cunoaște atât de bine. Știe că toți vom avea probleme și vom face greșeli în îndatoririle noastre. E inevitabil. Dar cheia este atitudinea pe care o are cineva atunci când apar probleme, dacă e cu picioarele pe pământ și-și recunoaște cinstit greșeala, apoi o îndreaptă sau dacă își pledează cauza, acoperă problema și e înșelător. Înainte, trăiam după firea mea satanică, eram vicleană și duplicitară. Eram pe calea greșită și nu puteam continua așa. Voiam să fiu onestă și să accept cercetarea minuțioasă a lui Dumnezeu. Orice greșeli sau probleme ar apărea în datoria mea sau dacă venea conducătoarea să întrebe despre lucrarea mea, trebuia să abordez asta cu integritate, cu o inimă

onestă, să caut adevărul din fapte și să spun orice aveam pe suflet. Trebuie să spun lucrurilor pe nume și să recunosc dacă nu am făcut ceva, nu să spun minciuni și să mă apăr. În afară de a vorbi cinstit, voiam sa practic reflecția asupra motivelor din spatele cuvintelor și faptelor mele și să le schimb imediat dacă nu erau corecte, nu să-mi apăr interesele și să folosesc trucuri ca să înșel oamenii. Am decis în sinea mea că aceea avea să fie calea pe care urma să merg.

Într-o zi, am observat că un nou credincios nu venise la mai multe întruniri la rând. L-am sunat de câteva ori și el nu a răspuns și nu răspundea nici la mesaje. Nu știam ce se întâmplă. Nu m-am putut abține să nu-mi fac griji că va înceta să vină la întruniri și m-am întrebat dacă ar trebui să-i spun conducătoarei, astfel încât, dacă într-o zi nu mai venea, ea să nu mă tragă la răspundere. Când am avut acel gând, mi-am dat seama că iar se ivea problema mea de a folosi șiretlicuri. Apoi mi-am amintit câteva cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină**” (Cuvântul, Vol. 2: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cei care se supun cu adevărat lui Dumnezeu au inimi cu frică de El”). E adevărat. Dumnezeu vede ce-i în inimile noastre. Poate că sunt capabilă să păcălesc oamenii cu tacticile mele viclene, dar Dumnezeu vede totul clar ca lumina zilei și, în final, dezvăluie totul. Îmi făceam datoria înaintea lui Dumnezeu, nu lucram pentru cineva anume. Nu era nevoie să folosesc trucuri și să mă acopăr. Ca înainte, când am făcut tot ce am putut ca să sprijin câțiva nou-veniți, dar ei oricum nu au participat la întruniri și nu erau interesați de credință și de adevăr. Când a aflat conducătoarea despre situația reală, a stabilit că ei nu erau credincioși adevărați, așa că nu m-a

tras la răspundere. Puteam să văd că biserica avea principii în felul ăn care trata oamenii și era corectă cu fiecare. Nu trebuia să folosesc trucuri ca să scap de răspundere sau să uneltesc pentru o cale de scăpare. Înainte trăisem după firea mea satanică și nu mi-am făcut datoria bine. De data asta, nu puteam fi neglijentă. Trebuia să pun suflet în asta și să-mi îndeplinesc responsabilitățile. M-am rugat în tăcere lui Dumnezeu, pregătită să mă schimb și să fac tot ce puteam ca să-i ajut și să-i sprijin pe nou-veniți. Dacă făceam tot ce puteam ca să-i ajut și sprijin și aveam părtășie despre toate adevărurile potrivite, dar un nou-venit tot nu voia să vină la întruniri, puteam înfrunta asta direct și-i puteam spune cinstit conducătoarei. Odată ce mi-am schimbat atitudinea și l-am contactat iar pe acel nou credincios, spre surprinderea mea, a răspuns repede, spunând că, în ultima vreme, fusese ocupat cu munca și era foarte obosit și de aceea nu venea la întruniri. Am folosit cuvintele lui Dumnezeu ca să am părtășie și, din ele, el a înțeles voia lui Dumnezeu, a găsit o cale de practică și a reînceput să vină regulat la întruniri. De atunci, când erau credincioși noi care nu venea mereu la adunări, făceam tot ce puteam ca să le ofer sprijin și ajutor și aveam părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu. I-am sprijinit cu sinceritate. După ce am făcut asta, mai mulți credincioși noi au reînceput să meargă la adunări. Făcând asta, m-am simțit foarte împăcată și ușurată. Slavă lui Dumnezeu!

7. Doar prin cuvintele lui Dumnezeu îi putem privi pe alții

de Shunjie, Statele Unite

Sheila suntem cunoștințe vechi și o știam bine. Când ne întâlneam, mereu îmi povestea despre starea ei de atunci. Spunea că îi bănuia mereu pe alții și că-i păsa mult ce credeau alții despre ea. Spunea și că putea fi foarte meschină și că analiza mereu ce voiau oamenii să spună. O putea supăra și cea mai vagă expresie de pe fața cuiva, tonul său, chiar și o remarcă spontană. Nu voia să fie așa, dar nu se putea abține. Spunea adesea că era profund coruptă, înșelătoare și lipsită de umanitate, că ura cât de mult prețuia reputația și statutul, plângând când spunea asta. Văzând ce plină de regrete și scârbită de ea însăși era, am crezut își dorea cu adevărat să se schimbe. Poate că această fire coruptă era gravă. Era slăbiciunea ei și schimbarea nu avea să vină rapid; era de durată. Așa că m-am gândit să fiu empatică. Oricât de ocupată eram cu datoria mea, dacă ea voia să discute, îmi lăsam lucrarea la o parte și-i ascultam destăinuirile și adesea o încurajam, o consolam și aveam părtășie cu ea. Dar nu puteam să înțeleg de ce, deși Sheila părea rezonabilă în părtășie și se cunoștea bine, când alții atrăgeau atenția asupra problemelor ei, ea credea că o sfidau și devenea negativă. Asta s-a tot întâmplat și nu s-a schimbat niciodată. Ba mai mult, vorbise cu mulți despre problema asta, se destăinuise deseori și mulți avuseseră părtășie cu ea. Dar după câțiva ani, ea încă nu și-a îmbunătățit deloc purtarea.

Îmi amintesc că o dată, un supraveghetor discuta o problemă pe care o avuseserăm la udarea nou-veniților, spunând că nu fuseserăm destul de iubitori și de răbdători cu nou-veniții, nu avusesem părtășie și nu-i sprijinisem imediat când nu veneau la adunări, ceea ce era iresponsabil.

Supraveghetorul le spunea asta tuturor lucrătorilor de udare și nu se lua de cineva anume. Dar Sheila a spus că supraveghetorul o expunea și o făcea de râs, deci n-a vrut să vorbească în adunare. Altă dată, un frate avea părtășie despre starea lui actuală și a spus că uneori, când era cu alții de calibru slab, nu-i trata corect. Apoi, a avut părtășie despre experiența lui, despre cum s-a corectat și a câștigat intrarea. Dar când Sheila a auzit asta, a crezut că vorbea despre ea și că fratele îi minimaliza calibrul și că o privea de sus. După asta, a fost negativă multe zile, a dezvoltat o prejudecată față de frate, l-a evitat și l-a ignorat. Altă dată, discutând despre lucrare, supraveghetorul a menționat o mică problemă despre cum uda Sheila nou-veniții, iar ea a început brusc să plângă, a fugit și s-a întors abia mai târziu. A stat tăcută într-o parte, cu fața plină de lacrimi, ca și când ar fi fost profund nedreptățită. Văzându-i expresia de pe față, n-am putut să-mi liniștesc inima, iar întrunirea a fost tulburată. Într-un final, supraveghetorul n-a avut de ales decât s-o aline și s-o încurajeze și în sfârșit, ea s-a liniștit. Mai târziu, conducătorul a avut părtășie cu ea, menționând că prețuia prea mult reputația și statutul și că trebuia să fie în centrul grijii și atenției tuturor, ca să-și facă datoria. Asta a acceptat chiar mai puțin: pe de o parte, a considerat critica supraveghetorului părtinitoare și nedreaptă, dar a spus totodată că ea avea o natură dificilă și că voia să se schimbe, dar nu era în stare. De asemenea, a spus: „Nu pot fi salvată. Cum de am o asemenea natură? De ce sunt toți mai buni decât mine și binecuvântați cu gânduri mai puțin complicate? De ce nu mi-a dat Dumnezeu o natură bună?” Când am auzit-o spunând toate astea, m-am gândit: „Ce enervantă și irațională e. Cum poate da vina pe Dumnezeu?” Dar apoi, m-am gândit că poate fusese într-o stare proastă și spusese aceste lucruri doar fiindcă-i fuseseră amenințate reputația și statutul. Când i se îmbunătățea starea, poate nu se mai purta așa.

Dar mai târziu, am realizat că, indiferent cu cine ar fi fost, mereu era limitată de expresia persoanei – dacă i se părea că era cineva rece cu ea sau dacă nu-i plăcea tonul său, conchidea că acea persoană îi voia răul. În interacțiunile mele cu ea, eram extrem de atentă, temându-mă mereu că o ofensez cumva, o fac să devină negativă și să-și întârzie îndatoririle. Era sufocant să încerc să interacționez cu Sheila și deseori voiam s-o evit. Dar apoi, îmi aminteam că și eu eram coruptă și că n-ar trebui să-i privesc mereu critic pe alții. Trebuia să fiu iubitoare și atentă la greutățile altora și să fiu tolerantă și plină de compasiune. Așa că m-am forțat să interacționez normal cu ea și mi-am dat silința să n-o ofensez.

Mai târziu, fiindcă Sheila nu accepta deloc adevărul, era irațională și perturba biserica, liderul a suspendat-o și i-a cerut să se izoleze și să reflecteze. M-am mirat când am auzit, fiindcă deși Sheila era prea preocupată de reputație și statut și-i bănuia adesea pe alții, era totuși destul de dispusă să se destăinuie și să aibă părtășie și părea să caute adevărul. Atunci, de ce să fie izolată? Abia mai târziu, în timpul unei întruniri, când conducătorii au citit cu voce tare evaluările despre Sheila și i-au analizat comportamentulau prin cuvintele lui Dumnezeu, am dobândit ceva discernământ asupra ei. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Oamenii irațională, sâcâitori în mod necruțător se gândesc doar la propriile interese atunci când acționează. Ei fac orice vor, iar discursul lor este plin de erezii absurde. Sunt insensibili la rațiune și plini de o fire vicioasă. Nimeni nu îndrăznește să se asocieze cu ei și nimeni nu este dispus să aibă părtășie despre adevăr cu ei, de teamă să nu atragă dezastrul asupra lor. Oamenii se simt neliniștiți să le spună ce gândesc, temându-se că, dacă spun un cuvânt care nu este pe placul lor sau care nu este în conformitate cu dorințele lor, vor profita de acest lucru și vor face acuzații scandaloase. Nu sunt răi oamenii ca aceștia? Oare nu sunt**

ei demoni în viață? Toți cei cu firi vicioase și rațiune nefondată sunt demoni vii. Iar când o persoană interacționează cu un demon viu, poate atrage un dezastru asupra lui sa cu o singură clipă de neglijență. Nu ar însemna necazuri dacă astfel de demoni vii ar fi prezenți în biserică? (Ba da.) **După ce acești demoni în viață au făcut crize de furie și și-au vărsat mânia, s-ar putea să vorbească precum un om pentru un timp și să își ceară scuze, dar nu se vor schimba ulterior. Cine știe când li se va acri starea de spirit și când vor mai acea un acces de furie, strigându-și ereziile absurde. Ținta furiei și revărsării lor este diferită de fiecare dată; la fel este sursa și fundalul izbucnirilor lor. Orice le poate declanșa. Orice îi poate face să se simtă nemulțumiți și orice îi poate face să reacționeze într-un mod nepoliticos și irațional. Cât de înfricoșător și cât de supărător! Acești oameni răi se comportă de parcă ar fi bolnavi mintal. Își pot pierde mințile în orice moment și nimeni nu știe ce sunt capabili să facă. Am cea mai mare ură pentru astfel de oameni. Fiecare dintre ei ar trebui să fie înlăturat – toți trebuie îndepărtați. Nu vreau să am nicio legătură cu ei. Au mintea tulbure și un temperament brutal, sunt plini de erezii absurde și tâmpenii, iar atunci când li se întâmplă lucruri, răbufnesc cu privire la acestea într-un mod impetuos. […] Nu vor admite că au o problemă, ci, în schimb, pasează altora responsabilitatea. Ba chiar îi vor învinovăți pe alții pentru comportamentul lor, susținând că au fost maltratați, de parcă toate crizele lor de furie și necazurile provocate fără rațiune ar fi fost cauzate de altcineva și nu au avut de ales decât să acționeze în acest fel. Fac să pară că ar acționa în autoapărare, că a fost vina altor oameni. De îndată ce se simt nemulțumiți, încep să-și verse mânia, să arunce cuvinte lipsite de sens și să-și strige ereziile absurde. Se comportă de parcă altcineva ar fi de vină, ca și cum doar ei ar fi buni și**

toți ceilalți ar fi răi. Și oricâte crize de furie ar face și indiferent ce erezii absurde ar striga, tot vor ca ceilalți să-i vorbească de bine. Când au făcut un lucru rău, nu permit nimănui să-l dea în vileag sau să-i învinovățească. Dacă spui ceva rău despre ei, te vor sâcâi la nesfârșit și nu vor renunța niciodată. Cine sunt acești oameni? Sunt oameni irațional, sâcâitori necruțători și sunt cu toții răi" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Cum spune cineva ceva ce le amenință interesele, acești oameni vorbesc irațional și fac scandal. Firile lor sunt atât de vicioase, încât ceilalți încep să se teamă să nu-i ofenseze și să-i confrunte. Ei tulbură grav frații, surorile și viața bisericească. Sheila a fost mereu așa. Când ceilalți îi menționau problemele, nu se gândea dacă era adevărat ce spuneau și nu reflecta, concentrându-se în schimb pe tonul și atitudinea lor. Dacă acestea nu-i plăceau, își pierdea cumpătul și fie le purta pică și-și făcea o impresie proastă despre ei, gândindu-se că aveau ceva cu ea și o priveau de sus, fie își exprima nemulțumirea plângând. Asta îi constrângea pe ceilalți, care mereu trebuiau fie s-o evite, fie să-i facă pe plac. Supraveghetorul nostru discuta problemele lucrării noastre de udare ca să ne ajute să ne îndreptăm și să ne îndeplinim mai bine îndatoririle, dar Sheila a crezut că supraveghetorul o viza pe ea și aducea în dicuție vechile ei greșeli, așa că și-a format o părere proastă despre supraveghetor și a plâns încontinuu, ca și cum ar fost nedreptățită, ceea ce a perturbat toată întrunirea și i-a supărat pe toți. Când un frate a avut părtășie despre starea lui, spunând că nu reușea să trateze corect oamenii, ea a crezut că o vorbea de rău și o privea de sus pe ea, așa că l-a ignorat și chiar a început să plângă, ca să-și manifeste nemulțumirile. Așa că oamenii nu îndrăzneau s-o confrunte sau s-o ofenseze și puteau vorbi doar delicat cu ea, calmând-o și fiind de acord cu ea. Abia atunci își făcea datoria. Sheila se purta de ani de zile așa. Își forma o părere proastă despre oricine îi afecta reputația și

statutul sau îi amenința interesele. Ba chiar spunea că e negativă din cauza atitudinii celorlalți față de ea, ceea ce era o răsturnare complet irațională a adevărului. Nu era ea doar unul dintre oamenii iraționali expuși de Dumnezeu? Abia după ce am realizat asta am văzut că a-i bănui pe alții și a fi prea preocupată de reputație nu erau singurele probleme ale Sheilei; nu accepta deloc adevărul și era o persoană dificilă și irațională. Am reflectat la cum, când am văzut că Sheila discuta des despre starea ei, își destăinuia corupția, se autoanaliza la întruniri și chiar plângea și avea remușcări când își discuta corupția, am crezut că se cunoaște cu adevărat pe sine și caută adevărul. Ce era greșit în înțelegerea mea?

Mai târziu, după ce am avut părtășie cu ceilalți despre cuvintele lui Dumnezeu, în sfârșit am dobândit ceva discernământ asupra așa-zisei ei „autocunoașteri." „**Când unii oameni au părtășie despre cunoașterea de sine, primul lucru care iese din gura lor este: «Sunt un diavol, o satană vie, cineva care se împotrivește lui Dumnezeu. Nu Îl ascult și Îl trădez; sunt o viperă, o persoană rea care ar trebui să fie blestemată.» Este aceasta adevărata cunoaștere de sine? Ei vorbesc doar în termeni generali. De ce nu oferă exemple? De ce nu pot scoate la lumină, pentru analiză, lucrurile rușinoase pe care le-au făcut? Unii oameni lipsiți de discernământ îi aud și se gândesc: «Acum, aceasta este adevărata cunoaștere de sine! Să se cunoască pe ei drept diavolul, Satana, și chiar să se blesteme pe ei înșiși – ce înălțimi au atins!» Mulți oameni, în special noii credincioși, sunt predispuși să fie înșelați de această discuție. Ei cred că vorbitorul este pur și înțelege chestiunile spirituale, că acesta este cineva care iubește adevărul și este calificat pentru conducere. Cu toate acestea, odată ce interacționează cu el pentru o perioadă, constată că nu este așa, că persoana nu este cea pe care și-au imaginat-o, ci este excepțional de falsă și înșelătoare, pricepută la**

deghizare și uzurpare a identității, ceea ce vine ca o mare dezamăgire. Pe ce bază se poate considera că oamenii se cunosc cu adevărat? Nu poți ține cont doar de ceea ce spun ei – cheia este să stabilești dacă sunt capabili să practice și să accepte adevărul. În ceea ce-i privește pe cei care înțeleg realmente adevărul, nu numai că au cunoaștere adevărată despre sine, ci, cel mai important, sunt capabili să practice adevărul. Ei nu doar vorbesc despre adevărata lor înțelegere, ci sunt, totodată, capabili să facă într-adevăr ceea ce spun. Așadar, cuvintele și acțiunile lor sunt complet aliniate. Dacă ceea ce spun sună coerent și agreabil, dar nu fac acel lucru, nu îl trăiesc, atunci, prin aceasta, au devenit farisei, sunt ipocriți și, în niciun caz, nu sunt oameni care se cunosc pe ei înșiși cu adevărat. Mulți oameni par foarte coerenți atunci când au părtășie despre adevăr, dar nu își dau seama când au revărsări ale unei firi corupte. Sunt aceștia oameni care se cunosc pe ei înșiși? Dacă oamenii nu se cunosc pe ei înșiși, sunt ei oameni care înțeleg adevărul? Toți cei care nu se cunosc pe ei înșiși sunt oameni care nu înțeleg adevărul și toți cei care rostesc cuvinte goale de autocunoaștere au spiritualitate falsă, sunt mincinoși. Unii oameni par foarte coerenți atunci când rostesc cuvinte de doctrină, dar starea din spiritul lor este amorțită și plictisitoare, nu sunt perceptivi și nu răspund la nicio problemă. Se poate spune că sunt amorțiți, dar uneori, ascultându-i vorbind, spiritele lor par destul de ascuțite. De exemplu, imediat după un incident, ei sunt capabili să se cunoască pe sine imediat: «Abia acum s-a ivit în mine o idee. M-am gândit la asta și mi-am dat seama că era viclenie, că Îl înșelam pe Dumnezeu.» Unii oameni lipsiți de discernământ sunt invidioși când aud asta, spunând: «Această persoană își dă imediat seama când are o revărsare de corupție și este capabilă să fie sinceră și să aibă părtășie despre asta. Reacționează atât

de repede, spiritul ei este ascuțit, e o persoană mult mai bună decât noi. Este cu adevărat cineva care urmărește adevărul.» Este acesta un mod precis de a măsura oamenii? (Nu.) **Așadar, care ar trebui să fie baza pentru a evalua dacă oamenii se cunosc cu adevărat pe ei înșiși? Nu trebuie să fie doar ceea ce le iese pe gură. De asemenea, trebuie să vă uitați la ceea ce se manifestă cu adevărat în ei și cea mai simplă metodă pentru aceasta este să vă uitați dacă sunt capabili să practice adevărul – asta este cel mai important. Capacitatea lor de a practica adevărul dovedește că ei se cunosc cu adevărat pe ei înșiși, întrucât cei care se cunosc cu adevărat manifestă pocăință și numai atunci când oamenii manifestă pocăința se cunosc cu adevărat pe ei înșiși**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cunoașterea de sine este de ajutor în căutarea adevărului"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că aceia care chiar se cunosc pe sine pot să accepte adevărul, se rușinează după ce-și dezvăluie corupția și după aceea, chiar se căiesc și se transformă. Alții, dimpotrivă, spun toate cuvintele potrivite, își spun demoni sau Satana, ca și când ar avea o autocunoaștere profundă, dar confruntați cu emondarea, n-o acceptă deloc, nu reflectează și chiar se apără în mod repetat și aduc argumente amăgitoare. Oricât de multă autocunoaștere par a avea acești oameni, totul e un șiretlic. M-am gândit cum discuta Sheila mereu despre starea ei, spunând că era prea preocupată de imagine și limitată de atitudinile oamenilor. Spunea și că este înșelătoare și bănuitoare cu privire la ceilalți. Din afară, părea că era foarte directă și sinceră, că putea să-și vadă propria corupție și să reflecteze asupra propriei persoane, chiar plângând uneori, când vorbea. Chiar părea că e plină de regrete și se disprețuiește. Așa că am crezut-o o căutătoare a adevărului. Dar ea vorbea de ani de zile despre aceste comportamente și totuși, niciodată nu părea să se schimbe. Doar prin revelația cuvintelor lui Dumnezeu am văzut că așa-zisa autocunoaștere a

Sheilei era doar o mască; de fapt nu accepta adevărul și nu reflecta asupra propriei corupții. Adesea își aplica sieși diverse afirmații aparent profunde, dar fără substanță, spunând că avea umanitate slabă, era înșelătoare, răutăcioasă, un antihrist și că trebuia trimisă în iad. Afișa o autocunoaștere profundă, dar când alții îi menționau problemele, o emondau sau o tratau, nu accepta absolut deloc, ba chiar era potrivnică, dificilă și irațională. Începea să plângă, se contrazicea în legătură cu binele și răul, tulburându-i pe ceilalți până nu se mai puteau întruni și nu-și mai puteau face datoria. Tulbura în mod grav viața și lucrarea bisericii. În trecut, nu înțelegeam adevărul și nu aveam discernământ, așa că m-a păcălit comportamentul ei exterior și chiar am crezut-o o căutătoare a adevărului. Cât de confuză și de nesăbuită am fost! Abia mai târziu am realizat că Sheila nu-și discuta starea cu ceilalți deoarece căuta adevărul ca să-și rezolve problemele și să-și corecteze starea, ci doar fiindcă voia să-și verse cuiva nemulțumirile, s-o consoleze și să-i aline cineva suferința. Indiferent față de câți oameni s-a destăinuit, ea a fost mereu doar o bătaie de cap. Dacă nu ar fi fost suspendată și nu i s-ar fi analizat starea, eu nu aș fi dobândit discernământ asupra ei. Aș fi tratat-o ca pe o soră, cu toleranță și răbdare, poate aș fi fost și păcălită de ea, fără să-mi dau seama. Atunci am realizat cât de important e să privești oamenii prin cuvintele lui Dumnezeu!

Mai târziu, am citit un fragment din cuvintele Lui, care mi-a dat ceva discernământ asupra motivelor Sheilei și a tacticilor prin care înșela ea. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Cum putem distinge dacă o persoană iubește sau nu adevărul? Pe de o parte, trebuie să vedem dacă această persoană poate ajunge sau nu să se cunoască pe baza cuvântului lui Dumnezeu, dacă poate sau nu să reflecteze asupra ei și să aibă adevărate remușcări; pe de altă parte, trebuie să ne uităm dacă poate sau nu să accepte și să practice adevărul. Dacă poate să facă acest**

lucru, este într-adevăr o persoană care iubește adevărul și care poate da ascultare lucrării lui Dumnezeu. Dacă doar recunoaște adevărul, dar nu îl acceptă sau nu îl practică niciodată, așa cum spun unii: «Înțeleg tot adevărul, dar nu pot să-l practic», acest lucru dovedește că nu este o persoană care iubește adevărul. Unii oameni recunosc cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărul și că au firi corupte și, totodată, spun că sunt dispuși să se pocăiască și să devină oameni noi, dar, ulterior, nu există nicio schimbare. Cuvintele și acțiunile lor sunt aceleași ca înainte. Când vorbesc despre a se cunoaște pe sine, este ca și cum ar spune o glumă sau ar striga un slogan. Ei nu reflectează și nici nu ajung să se cunoască în adâncul inimii lor și, cel mai important, nu au nicio atitudine de remușcare. Și mai puțin se destăinuie cu privire la corupția lor într-un mod simplu, pentru a reflecta cu adevărat asupra lor. Mai degrabă, ei pretind că se cunosc parcurgând procesul și făcând lucrurile de formă. Nu sunt oameni care într-adevăr se cunosc sau acceptă adevărul. Când astfel de oameni vorbesc despre a se cunoaște pe sine, ei fac lucrurile de formă; se dedau deghizării, fraudei și spiritualității false. Unii oameni sunt înșelători și, când îi văd pe alții având părtășie despre cunoașterea de sine, se gândesc: «Toți ceilalți se destăinuie și își analizează propria înșelăciune. Dacă nu spun nimic, toată lumea va crede că nu mă cunosc. Va trebui să fac lucrurile de formă, atunci!» După care, își descriu propria înșelăciune ca fiind extrem de gravă, ilustrând-o într-un mod dramatic, iar cunoașterea lor de sine pare deosebit de profundă. Toți cei care aud acest lucru simt că aceștia se cunosc cu adevărat și, apoi, îi privesc cu invidie, ceea ce, la rândul său, îi face să se simtă glorioși, de parcă tocmai s-ar fi împodobit cu o aureolă. Această manieră de autocunoaștere, obținută prin facerea lucrurilor de formă, împreună cu deghizarea și frauda, îi

induce complet în eroare pe ceilalți. Oare poate conștiința lor să fie liniștită când fac acest lucru? Nu este aceasta doar o înșelăciune flagrantă? Dacă oamenii rostesc doar cuvinte goale despre cunoașterea de sine, atunci oricât de măreață sau de bună pare acea cunoaștere, ei vor continua să dezvăluie o fire coruptă, la fel cum au făcut-o înainte, fără a se schimba deloc. Aceasta nu este o cunoaștere de sine autentică. Dacă oamenii pot să se prefacă și să înșele în mod deliberat în acest fel, aceasta dovedește că nu acceptă deloc adevărul și sunt la fel ca necredincioșii. Vorbind astfel despre autocunoaștere, doar urmăresc tendințele și spun lucruri care sunt pe placul oricui. Nu este înșelătoare cunoașterea și analiza lor despre sine? Reprezintă aceasta cunoaștere de sine autentică? În niciun caz. Acest lucru se întâmplă din cauza faptului că ei nu se destăinuie și nu se analizează din inimă și vorbesc doar puțin despre cunoașterea de sine într-o manieră falsă, înșelătoare, de dragul de a face lucrurile de formă. Și mai grav este că, pentru a-i face pe ceilalți să-i admire și să-i invidieze, ei exagerează în mod deliberat pentru a face problemele lor să pară mai serioase atunci când discută despre autocunoaștere, însemnând că destăinuirea lor este denaturată de intențiile și scopurile personale. Când fac acest lucru, nu se simt vinovați, conștiința lor nu este neliniștită după ce se deghizează și se dedau fraudei, nu simt nimic după ce se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și Îl înșală și nu se roagă lui Dumnezeu ca să-și recunoască greșeala. Oare nu sunt intransigenți oamenii de acest fel? Dacă nu se simt vinovați, vor putea vreodată să aibă remușcări? Poate cineva lipsit de remușcări adevărate să se lepede de trup și să practice adevărul? Poate cineva fără remușcări reale să se pocăiască cu adevărat? Cu siguranță, nu. Dacă nici măcar nu are remușcări, nu este absurd să vorbească despre cunoaștere de sine? Oare nu reprezintă acest lucru

doar deghizare și fraudă?” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cunoașterea de sine este de ajutor în căutarea adevărului”). Îi plăcea să discute cu alții despre starea ei și folosea cuvintele lui Dumnezeu ca să reflecteze asupra ei la întruniri. Se descria în termeni cât se poate de serioși. La exterior, părea să aibă o autocunoaștere profundă și să fie extrem de plină de regrete și de ură față de ea însăși, dar de fapt, doar juca teatru pentru ceilalți, ca să-i facă să creadă că accepta adevărul și că avea autocunoaștere. Prin această așa-zisă autocunoaștere îi înșela ea pe ceilalți și-i făcea să creadă că se expunea cu curaj, ca ei nu doar să n-o discearnă, ci să-i și poarte mult respect. În plus, oricând dezvăluia corupție, Sheila invoca revelația de către Dumnezeu a antihriștilor pentru a se descrie, spunând că ea căuta reputația și statutul, urma calea unui antihrist, că dorința sa de statut îi controla viața și că dacă nu se căia, această dorință avea s-o ucidă. Dar imediat ce o situație îi amenința reputația și statutul, revenea la vechile obiceiuri și, deși avea de mulți ani părtășie despre starea ei, nu realizase nicio transformare. Conducătorii îi menționaseră problemele și avuseseră adesea părtășie cu ea, dar ea nu-i asculta și nu făcea nicio schimbare. Ba chiar devenea potrivnică, dezbătea neîncetat și aducea argumente amăgitoare. Când a văzut cum au putut ceilalți să renunțe la orgolii și să caute adevărul, ea nu a învățat din atuurile lor, crezând în schimb că doar aveau o natură bună înnăscută și că ea nu putea să practice adevărul și că banuia mereu oamenii fiindcă Dumnezeu n-o înzestrase cu o natură bună. Nu-și disprețuia firea satanică și, în schimb, îl învinovățea pe Dumnezeu, aducându-I reproșuri și spunând că El nu era drept. Asta a arătat că Sheila avea o esență demonică și că era incredibil de absurdă și de irațională. Fără revelația cuvintelor lui Dumnezeu, aș fi tratat-o ca pe o căutătoare a adevărului.

Mai târziu, la o întrunire, am găsit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: **„Numai cei care iubesc adevărul aparțin casei lui Dumnezeu; numai ei sunt frați și surori adevărate. Crezi că toți cei care se duc deseori la adunări sunt frați și surori? Nu neapărat. Care oameni nu sunt frați și surori?** (Cei cărora le este lehamite de adevăr, care nu acceptă adevărul.) **Cei care nu acceptă adevărul și cărora le este lehamite de el sunt cu toții oameni răi. Sunt toți oameni fără conștiință sau rațiune. Niciunul dintre ei nu face parte dintre cei pe care Dumnezeu îi mântuiește. Acești oameni sunt lipsiți de umanitate, sunt neglijenți în lucrarea lor și agresivi în conduita lor. Ei trăiesc după filosofii satanice, utilizează manevre viclene și îi folosesc, îi lingușesc și îi înșală pe ceilalți. Nu acceptă nici cea mai mică fărâmă de adevăr și s-au infiltrat în casa lui Dumnezeu doar pentru a obține binecuvântări. De ce îi numim non-credincioși? Pentru că le este lehamite de adevăr și nu-l acceptă. De îndată ce adevărul e subiectul părtășiei, ei își pierd interesul, li se face lehamite, nu pot suporta să audă despre acesta, simt că e plictisitor și nu pot sta locului. Este limpede că sunt non-credincioși și necredincioși. Și, orice ai face, nu trebuie să îi privești ca pe frații și surorile tale. […] Dacă nu sunt interesați de adevăr, cum îl pot practica? Deci, după ce trăiesc ei? Fără îndoială, trăiesc după filosofiile Satanei, sunt mereu șireți și vicleni, nu au o viață de umanitate normală. Nu se roagă lui Dumnezeu și nu caută adevărul niciodată, ci se ocupă de tot folosind trucuri, tactici și filosofii umane de trai – ceea ce cauzează o existență epuizantă și plină de durere. […] Cei care nu iubesc adevărul nu cred cu adevărat în Dumnezeu. Cei care nu pot accepta deloc adevărul nu pot fi numiți frați și surori. Doar cei care iubesc adevărul și sunt capabili să-l accepte sunt frați și surori. Acum, cine sunt cei care nu iubesc adevărul? Sunt cu toții necredincioși. Celor care nu acceptă**

câtuși de puțin adevărul le este lehamite de adevăr și s-au lepădat de el. Mai exact, sunt cu toții necredincioși care s-au infiltrat în biserică. Dacă sunt capabili să facă tot felul de rele și să tulbure și să perturbe lucrarea bisericii, sunt slujitorii Satanei. Ar trebui înlăturați și alungați. Ei nu pot fi tratați drept frați și surori. Toți cei care le arată iubire sunt extrem de nesăbuiți și ignoranți" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Prin cuvintele Lui, am realizat că adevărații frați și surori sunt cei ce iubesc și pot accepta adevărul. Ei chiar se sacrifică pentru Dumnezeu și au mărturii ale practicării adevărului. Poate că nu pot vorbi de vreo autocunoaștere profundă, dar iubesc adevărul și practică, din cuvintele lui Dumnezeu, tot ce înțeleg. Deși pot să comită fărădelegi, să dezvăluie corupție și să devină negativi uneori, deoarece caută adevărul, când sunt emondați și tratați sau se confruntă cu eșecuri, ei pot primi toate acestea de la Dumnezeu, pot căuta adevărul și reflecta asupra propriei persoane. Când își recunosc problemele, pot să le rectifice treptat și să se îndrepte. Doar astfel de oameni sunt frați și surori adevărate. Cât despre cei ce nu acceptă și chiar disprețuiesc adevărul, ei nu pot fi numiți frați și surori. Dacă au umanitate slabă și fac tot soiul de rele care perturbă lucrarea bisericii, sunt răufăcători și antihriști și-s chiar mai puțin calificați să fie numiți frate sau soră. Chiar dacă rămân în biserică, sunt doar credincioși falși, infiltrați în casa lui Dumnezeu. Indiferent de când sunt credincioși, până la urmă, vor fi expuși și alungați de Dumnezeu. Din afară, Sheila nu părea să fi comis rele mari, dar tot ce făcea tulbura gândurile oamenilor și-i împiedica să-și îndeplinească datoriile și făcuse asta încă de la început. Indiferent cum au avut alții părtășie cu ea și au susținut-o, ea nu a făcut nicio schimbare și chiar a dezbătut, s-a certat și s-a purtat irațional. Asta a arătat că Sheila nu accepta deloc adevărul și că-i era, din fire, lehamite de adevăr. Ea este de-un soi cu Satana și nu e una dintre surorile

noastre. În trecut, nu am înțeles acest aspect al adevărului și nu am avut discernământ. Am crezut că, atât timp cât cineva credea în Dumnezeu și-i recunoștea numele, trebuia tratat ca frate sau soră. Simpatizam orbește cu el și-l toleram, arătându-i, în mod nesăbuit, bunătate și sprijin fără discernământ. Ca urmare, multe dintre eforturile mele au fost în van. Cât de nesăbuită și confuză am fost!

Acum, că Sheila a fost izolată, am văzut cât de drept e Dumnezeu. Cei ce nu caută adevărul și se poartă irațional nu câștigă o poziție în biserică și, în final, vor fi expuși de către Dumnezeu. Am ajuns să înțeleg și bunele intenții ale lui Dumnezeu: Dumnezeu mi-a pregătit situații ca să-mi permită să învăț lecții. Trebuie să încep să profit de ele. În viitor, va trebui să investesc mai mult timp și efort în adevăr și să privesc și să fac lucruri prin cuvintele lui Dumnezeu.

8. Reflecții despre urmărirea norocului

de Su Min, China

La sfârșitul lui 2022, mi-am început datoria de predicator și am devenit responsabilă de urmărirea lucrării mai multor biserici. Într-o zi, am primit o scrisoare de la conducătorul de nivel superior, spunând că starea celor două conducătoare ale unei biserici nu era bună și că aceasta afectase deja diversele elemente ale lucrării bisericii. Ea m-a rugat să merg acolo repede pentru a înțelege situația și a o soluționa prin părtășie. M-am gândit în sinea mea: „Recent, această biserică a trecut printr-o campanie de arestări efectuate de Partidul Comunist, mulți frați și surori se confruntă cu riscuri de securitate și nu își pot face îndatoririle normal. Este de înțeles că cele două conducătoare sunt puțin negative din cauza acestei dificultăți. Dacă aș găsi câteva din cuvintele lui Dumnezeu și aș avea părtășie cu ele, ar trebui să pot rezolva această problemă.” Când le-am văzut pe cele două conducătoare, stările lor erau groaznice. Au spus că lipsa de rezultate în diverse elemente ale lucrării bisericii a fost cauzată de eșecul lor de a-și face concret lucrarea, și erau atât de negative încât voiau să demisioneze. Am avut imediat părtășie cu ele, spunându-le: „Acest mediu este permis de Dumnezeu. Nu putem rămâne blocați într-o stare de negativitate. Cel mai important lucru acum este cum putem lucra împreună pentru a ne asuma îndatoririle și a nu întârzia lucrarea bisericii.” Dar, indiferent cum am avut părtășie, cele două surori au rămas prinse în stările lor negative, spunând că aveau calibre slabe, că nu urmăreau adevărul și că nu puteau face lucrare de conducere. Confruntându-mă cu această situație, m-am gândit, „De ce sunt atât de ghinionistă? Abia am început să fiu predicator și am fost repartizată la această biserică, unde conducătoarele sunt prea negative pentru a-și asuma responsabilitatea. Nu înseamnă asta că toată lucrarea va cădea pe

umerii mei?” În acel moment, făceam simultan părtășie cu conducătoarele bisericii, pentru a le soluționa stările și mergeam la diverse adunări pentru a pune în practică unele lucrări. Eram ocupată până la epuizare în fiecare zi. Mai târziu, una dintre conducătoare a sfârșit prin a demisiona. Cealaltă conducătoare a fost trădată de un Iuda și a trebuit să se ascundă temporar pentru a evita să fie arestată, așa că nu a putut să iasă să își facă datoria. Auzind această veste, nu m-am putut abține să nu oftez adânc, gândindu-mă, „Sunt atât de multe probleme în această biserică; cele două conducătoare nici măcar nu-și pot face datoria. Toată lucrarea cade doar pe mine. Cât timp voi fi ocupată cu toate astea?” În acele zile, eram ca un titirez, incapabilă să mă opresc din mișcare. Uneori, mă întâlneam cu frați și surori în timpul zilei pentru a înțelege lucrarea, iar când mă întorceam seara, aveam o grămadă de scrisori la care trebuia să răspund. Rămâneam ocupată până târziu în fiecare seară și tot nu reușeam să termin toate sarcinile. Confruntându-mă cu această serie de probleme și dificultăți, eram extenuată, simțindu-mă epuizată psihic și fizic. Mă simțeam de parcă aveam o piatră pe inimă, îngreunându-mi respirația. M-am gândit, „De când am fost repartizată la această biserică, m-am confruntat cu o serie de evenimente nefavorabile. Apar probleme noi înainte să fie soluționate cele vechi. Acum, biserica nici măcar nu mai are conducător. Sunt ca un comandant singuratic, fără să am pe nimeni cu care să mă consult, trebuind să mă ocup singură de toată lucrarea. Între timp, celălalt predicator este responsabil de biserici împreună cu trei conducători. Deși au multe sarcini, fiecare persoană face câte ceva, așa încât el nu e la fel de epuizat ca mine. De ce el este atât de norocos? Și eu de ce am fost repartizată la o biserică precum asta? Sunt atât de ghinionistă!” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai nedreptățită, considerând mereu că am avut ghinion când am fost repartizată la acea biserică. Deși păream a-mi face

datoria normal în fiecare zi, mă simțeam demoralizată și voiam chiar să evadez din acest mediu.

În timp ce trăiam în această stare incorectă de deznădejde și împotrivire, într-o zi, am urmărit o mărturie video cu un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a impresionat profund. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Care e problema cu oamenii care cred mereu că sunt ghinioniști? Ei folosesc întotdeauna standardul norocului ca să evalueze dacă acțiunile lor sunt corecte sau greșite și să cântărească pe ce cale ar trebui să meargă, lucrurile pe care ar trebui să le experimenteze și orice problemă înfruntă. E corect sau greșit acest lucru?** (Este greșit.) **Ei descriu lucrurile rele ca fiind cu ghinion și lucrurile bune ca fiind cu noroc sau profitabile. E corectă sau greșită această perspectivă?** (E greșită.) **E greșit să măsori lucrurile din această perspectivă. Reprezintă un standard și o metodă extremă și incorectă de a aprecia lucrurile. O astfel de metodă îi face adesea pe oameni să se cufunde în depresie și să nu se simtă în largul lor, să simtă că nimic nu le merge așa cum vor și că nu primesc niciodată ceea ce-și doresc, lucru care, în cele din urmă, îi face să se simtă tot timpul anxioși, irascibili și stânjeniți. Când aceste emoții negative nu sunt înlăturate, acești oameni se cufundă tot timpul în depresie și simt că Dumnezeu nu-i favorizează. Ei cred că El îi tratează pe ceilalți cu har, dar nu pe ei, și că Dumnezeu are grijă de ceilalți, dar nu de ei. «De ce nu mă simt niciodată în largul meu și sunt atât de anxios? De ce mi se întâmplă mereu lucruri rele? De ce nu mi se întâmplă niciodată lucruri bune? Doar o dată de ar fi așa!» Când vezi lucrurile cu acest mod de gândire și perspectivă eronată, vei cădea în capcana norocului și ghinionului. Când cazi constant în această capcană, vei fi tot timpul deprimat. În toiul acestei depresii, vei fi foarte sensibil la lucrurile care ți se întâmplă, dacă sunt cu noroc sau**

cu ghinion. Când se întâmplă asta, dovedește că această perspectivă și idee de noroc și ghinion a preluat controlul asupra ta. Când ești controlat de o astfel de perspectivă, părerile și atitudinile tale față de oameni, evenimente și lucruri nu se mai încadrează în sfera conștiinței și rațiunii umanității normale, ci au căzut într-un fel de extremă. Când cazi în această extremă, nu vei ieși din depresia ta. Te vei deprima iar și iar și, chiar dacă de obicei nu te simți deprimat, de îndată ce un lucru merge prost, de îndată ce simți că s-a întâmplat un ghinion, te vei cufunda imediat în depresie. Această depresie îți va afecta judecata normală și capacitatea de a lua decizii și chiar fericirea, mânia, durerea și bucuria. Când îți afectează fericirea, mânia, durerea și bucuria, îți va tulbura și distruge randamentul în datoria ta, precum și dorința de a-L urma pe Dumnezeu. Când aceste lucruri pozitive sunt distruse, se va alege praful de cele câteva adevăruri pe care ai ajuns să le înțelegi și nu-ți vor mai fi de niciun ajutor" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (2)"]. Cuvintele lui Dumnezeu au expus exact starea mea. După mine, să-mi fac datoria fără probleme și fără dificultăți și totul să meargă bine însemna să am noroc. Când am întâmpinat unele dificultăți sau probleme în datoria mea, m-am simțit nefericită și ghinionistă și am căzut imediat într-o stare de deznădejde. De exemplu, când am venit la această biserică și am văzut că ambele conducătoare erau atât de negative încât voiau să demisioneze și că exista o serie de dificultăți și probleme în lucrarea bisericii, nu am acceptat asta din partea lui Dumnezeu și nu am căutat intenția Lui și nici nu m-am gândit cum să-mi canalizez toată energia spre asumarea lucrării. În schimb, am căzut în deznădejde, gândindu-mă că am avut ghinion să întâmpin aceste dificultăți. În special, când niciunul dintre conducători nu a putut să facă lucrarea mai târziu și când m-am gândit la regiunea pe care celălalt predicator o supraveghea, unde

conducătorii și lucrătorii erau toți la locul lor și lucrarea avansa fără probleme, l-am invidiat în mod deosebit și m-am gândit că era norocos, în timp ce eu eram ghinionistă și mă confruntam cu toate lucrurile rele. Când priveam lucrurile din această perspectivă greșită, continuam să mă afund în deznădejde și împotrivire, neavând energie în datoria mea și dorind chiar să evadez din acest mediu. Dar, în realitate, toate mediile cu care mă confrunt sunt pregătite de Dumnezeu. Intenția lui Dumnezeu este ca eu să caut adevărul, să mă bazez pe Dumnezeu și să experimentez acest mediu într-un mod practic. Chiar și atunci când apar dificultăți, tot ar trebui să mă rog lui Dumnezeu și să caut adevărul pentru a le rezolva, asumându-mi îndatoririle de care mă pot ocupa. Dar nu mă gândisem cum să experimentez lucrarea lui Dumnezeu și să înțeleg suveranitatea și orchestrările Lui într-un astfel de mediu. Când m-am confruntat cu lucruri nesatisfăcătoare, am crezut că eram nefericită și că aveam ghinion, trăind într-o dispoziție deznădăjduită și împotrivindu-mă suveranității lui Dumnezeu. Cum aș putea învăța lecții în acest fel? Cum aș putea înțelege faptele lui Dumnezeu? Nu am putut să nu mă gândesc la cei care nu cred în Dumnezeu. Ei nu acceptă niciodată lucrurile din partea lui Dumnezeu, nu se supun suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, și dau vina pe oricine în afară de ei înșiși, când lucrurile nu sunt pe placul lor. Ei își trăiesc întreaga viață fără să-L cunoască pe Dumnezeu. Cât despre mine, chiar dacă am crezut în Dumnezeu și am spus că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, tot am judecat totul conform punctelor de vedere ale non-credincioșilor. Nu este acesta comportamentul unui veritabil neîncrezător?

Am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Este corect modul în care văd lucrurile acești oameni care sunt mereu preocupați de norocul sau ghinionul lor? Există noroc sau ghinion?** (Nu.) **În baza cărui lucru putem spune că nu există?** (Oamenii pe care îi întâlnim și

lucrurile care ni se întâmplă în fiecare zi sunt determinate de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu. Nu există noroc sau ghinion; totul se întâmplă din necesitate și are un sens.) **Este corectă această afirmație?** (Da, este.) **Acest punct de vedere este corect și aceasta este baza teoretică pentru a spune că norocul nu există. Orice ți se întâmplă, fie că este bun sau rău, totul este normal, la fel ca vremea de-a lungul celor patru anotimpuri – nu fiecare zi poate fi însorită. Nu poți spune că zilele însorite sunt rânduite de Dumnezeu, în timp ce zilele înnorate, ploaia, vântul și furtunile nu sunt. Totul este stabilit de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu și este generat de mediul natural. Acest mediu natural apare în conformitate cu legile și regulile pe care Dumnezeu le-a rânduit și stabilit. Toate acestea sunt necesare și imperative, așa că, indiferent de vreme, aceasta este generată și provocată de legile naturale. Nu există nimic bun sau rău în ea – doar sentimentele oamenilor în legătură cu ea sunt bune sau rele. […] Adevărul este că unei persoane îi place sau nu îi place un lucru, în funcție de propriile motive egoiste, de dorințe și interese personale, mai degrabă decât de esența lucrului în sine. Așadar, baza după care oamenii evaluează dacă un lucru este bun sau rău este inexactă. Întrucât baza este inexactă, concluziile finale pe care le trag sunt, de asemenea, inexacte. Revenind la subiectul norocului și al ghinionului, acum toată lumea știe că această zicală despre noroc nu se susține și că aceasta nu este nici bună, nici rea. Oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le întâlnești, fie că sunt bune sau rele, sunt toate stabilite de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, așa că ar trebui să le înfrunți în mod adecvat. Acceptă ce este bun de la Dumnezeu și acceptă de la El și ce este rău. Nu spune că ești norocos când se întâmplă lucruri bune și că ești ghinionist când se întâmplă lucruri rele. Se poate spune doar că există lecții pe care oamenii trebuie**

să le învețe în toate aceste lucruri și să nu le respingă sau să le evite. Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru lucrurile bune, dar mulțumește-I și pentru cele rele, pentru că toate sunt rânduite de El. Oamenii, evenimentele, lucrurile și mediile bune oferă lecții pe care oamenii ar trebui să le învețe, dar există și mai multe de învățat de la oamenii, evenimentele, lucrurile și mediile rele. Toate acestea sunt experiențe și episoade care ar trebui să facă parte din viața unui om. Oamenii nu ar trebui să folosească ideea de noroc pentru a le evalua" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (2)"]. **„Dacă renunți la ideea de cât de norocos sau ghinionist ești și tratezi aceste lucruri cu calm și corect, vei descoperi că majoritatea lucrurilor nu sunt atât de nefavorabile sau greu de gestionat. Când renunți la ambițiile și dorințele tale, când încetezi să respingi sau să eviți orice nenorocire care ți se întâmplă și nu mai evaluezi astfel de lucruri după cât de norocos sau ghinionist ești, multe lucruri pe care înainte le vedeai drept nefericite și rele, le vei considera acum bune – lucrurile rele se vor transforma în lucruri bune. Mentalitatea ta și felul în care privești lucrurile se vor schimba, ceea ce îți va permite să ai altă părere față de experiențele tale de viață și, în același timp, să culegi recompense diferite. Aceasta este o experiență extraordinară, una care îți va aduce recompense de neînchipuit. Este un lucru bun, nu unul rău**" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (2)"]. Cuvintele lui Dumnezeu m-au luminat. De fapt, nu există noroc sau ghinion. Tot ceea ce mi se întâmplă, indiferent dacă este în concordanță cu noțiunile mele de la suprafață, este orchestrat de Dumnezeu și este menit să se întâmple și este și o experiență necesară în viața mea. Dumnezeu aranjează aceste lucruri pentru a-mi da lecții. Atât timp cât mă concentrez pe a căuta adevărul, voi avea de câștigat; ceea ce pare rău pentru oameni se poate transforma în ceva

bun. De exemplu, când Iov a făcut față ispitelor Satanei, el și-a pierdut marea avere, copiii lui au fost zdrobiți până la moarte, iar el însuși a fost acoperit de bube. Din perspectivă umană, seria de evenimente cu care s-a confruntat Iov părea foarte nefericită și ghinionistă. Și, totuși, din perspectiva lui Dumnezeu, El a permis ca Iov să se confrunte cu aceste ispite pentru a-i da o șansă de a aduce mărturie lui Dumnezeu, dovedindu-i Satanei că Iov era un om drept, care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău, ceea ce l-a împiedicat pe Satana să-l acuze sau să continue să-l atace. Iov, cu credința și teama lui de Dumnezeu, a rămas ferm în mărturia sa, în timpul acestor încercări și a obținut aprobarea lui Dumnezeu. Acesta a fost un lucru foarte semnificativ! Prin experiența lui Iov, putem vedea că nu există noroc sau ghinion și că tot ceea ce se întâmplă se datorează suveranității și orchestrațiilor lui Dumnezeu, menite să ne învețe diverse lecții în medii diferite. Și totuși, nu recunoșteam suveranitatea lui Dumnezeu și măsuram întotdeauna tot ceea ce mi se întâmpla pe baza norocului. Acest lucru se întâmpla pentru că țineam cont prea mult de trupul meu, vrând tot timpul să-mi fac îndatoririle fără probleme, fără ca trupul meu să sufere. Atât timp cât a fost în beneficiul trupului meu și nu a trebuit să sufăr, am simțit că eram norocoasă. Dimpotrivă, dacă întâmpinam unele dificultăți și probleme și trebuia să sufăr și să plătesc un preț, simțeam că sunt ghinionistă și adesea mă plângeam în sinea mea. Părerea mea despre judecarea lucrurilor era prea distorsionată! Seria de dificultăți și probleme cu care mă confruntam acum era aparent nefavorabilă la suprafață, dar Dumnezeu folosise aceste dificultăți pentru a mă învăța să mă bazez pe El, să caut adevărul, să mă răzvrătesc împotriva trupului meu și să învăț câteva lecții. În trecut, când îmi făceam datoria într-un mediu confortabil și doar urmam aceeași rutină în fiecare zi, părea ușor la suprafață, dar am câștigat foarte puțin. Nu am înțeles multe adevăruri-principii, iar viața mea a

progresat lent, în timp ce acum, mediul actual a fost benefic pentru viața mea. Înțelegând intenția lui Dumnezeu, m-am simțit mult mai ușurată, nu mai trăiam în deznădejde și rezistență. Eram dispusă să mă supun mediului pe care Dumnezeu mi-l pregătise și să cunosc lucrarea lui Dumnezeu într-un mod practic. După aceea, am început să-mi fac datoria cu toată convingerea, punând în aplicare lucrarea în conformitate cu cerințele casei lui Dumnezeu. După o perioadă de timp, unele dintre lucrările bisericii au început să se redreseze treptat. M-am familiarizat mai mult cu personalul și cu diferitele elemente ale lucrării și am înțeles principiile lucrării mai bine decât înainte, dobândind o anumită încredere. Abia atunci am trăit, prin propria experiență, grija lui Dumnezeu pentru crearea acestor medii. Am văzut că, dacă nu judecam oamenii, evenimentele și lucrurile din jur din perspectiva norocului sau a ghinionului și dacă acceptam totul de la Dumnezeu și căutam adevărul, nu mă simțeam obosită în datoria mea. În schimb, m-am simțit împlinită și împăcată.

După o adunare, conducătorul a aranjat să mă ocup de ceva la o biserică. Inițial am plănuit să termin într-o singură zi și apoi să mă îndrept spre o altă biserică, pentru a pune în practică lucrarea, dar, subit, imediat ce am ajuns la această biserică, supraveghetorul bisericii mi-a spus agitat, „S-a întâmplat ceva. Mulți frați și surori au fost arestați ieri”. După ce i-am ascultat relatarea, mi-am dat seama că cei arestați erau aproape toți conducători și lucrători, însemnând că acum ar fi aproape imposibil să se desfășoare normal orice lucrare bisericească. Conducătorii bisericii erau nevoiți să se și ascundă din cauza contactului lor cu acei oameni și nu puteau ieși să își facă datoria. Imediat după aceea, am primit o scrisoare de la conducătorul de nivel superior, instruindu-mă să rămân provizoriu la această biserică, pentru a gestiona urmările arestărilor. La început, am putut să accept acest lucru din partea lui Dumnezeu și să mă supun. În acel

moment, existau multe riscuri de securitate pentru diverse familii gazdă și frați și surori și trebuiau gestionate multe sarcini bisericești. Eram ocupată toată ziua și seara, când mă întorceam la casa gazdelor mele, trebuia să răspund la scrisori de la alte biserici. Trebuia să stau trează până târziu aproape în fiecare seară. De asemenea, mediul era dur și aproape în fiecare zi primeam scrisori în care mi se spunea că mai mulți frați și surori fuseseră arestați. De fiecare dată când ieșeam, aveam inima în gât, neștiind dacă mă voi întoarce în siguranță de data asta. După o perioadă de timp, m-am simțit epuizată fizic și psihic. Văzând că două conducătoare din preajmă doar răspundeau la scrisori și făceau puțină lucrare acasă, în timp ce eu alergam mereu, mișcându-mă constant, ca un titirez, cu mai multe lucruri de făcut decât îmi permitea timpul, iar nervii mei erau întinși la maximum, m-am gândit în sinea mea: „Îndatoririle pe care le fac ele sunt atât de ușoare. Nu trebuie să își facă griji sau să fie pe fugă. Spre deosebire de mine, care nici măcar nu am ocazia să mă odihnesc. De ce ajung eu mereu să gestionez arestările din biserică? Ce ghinionistă sunt! De ce mi se tot întâmplă lucrurile astea, unul după altul?” Deși nu îndrăzneam să mă plâng deschis, în adâncul sufletului, mă împotriveam foarte mult și eram mereu resemnată și reticentă când îmi făceam datoria. În timp ce stăteam în această stare greșită, nu făceam decât să mă gândesc la experiențele mele anterioare, și eram vag conștientă că acest mediu mi-a fost pregătit de Dumnezeu pentru ca eu să învăț o lecție. M-am rugat la Dumnezeu: „O, Doamne, când mi se întâmplă lucruri, încă le privesc involuntar din perspectiva norocului sau a ghinionului și încă simt că se întâmplă din cauza ghinionului și a neșansei mele. Nu pot înțelege cu adevărat intenția Ta. O, Doamne, te rog, luminează-mă și călăuzește-mă, să pot învăța să experimentez în acest mediu.”

După aceea, am căutat în mod conștient cuvintele lui Dumnezeu pentru a le citi, dorind să înțeleg ce anume era greșit în a urmări mereu norocul. Am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Care sunt gândurile și perspectivele oamenilor care folosesc norocul pentru a aprecia dacă lucrurile sunt bune sau rele? Care este esența unor astfel de oameni? De ce acordă ei atât de multă atenție norocului și ghinionului? Oamenii care se concentrează foarte mult asupra norocului speră să aibă noroc sau ghinion?** (Ei speră să aibă noroc.) **Așa este. De fapt, ei urmăresc norocul și să li se întâmple lucruri bune și doar profită de ele și trag foloase. Nu le pasă cât de mult suferă alții sau câte greutăți sau dificultăți trebuie să îndure alții. Ei nu vor să li se întâmple nimic din ceea ce percep ca fiind un ghinion. Cu alte cuvinte, ei nu vor să li se întâmple niciun rău: să nu întâlnească niciun obstacol, să n-aibă niciun eșec sau să sufere o rușine, să nu fie emondați, să nu piardă lucruri, să nu sufere nicio pierdere și să nu fie înșelați. Dacă se întâmplă ceva din toate acestea, ei consideră că este vorba de ghinion. Indiferent cine le rânduiește, dacă se întâmplă lucruri rele, este ghinion. Ei speră ca toate lucrurile bune – de la a fi promovat, a se remarca din mulțime și a trage foloase de pe urma altora, până la a profita de ceva, a face mulți bani sau a deveni un oficial de rang înalt – să li se întâmple lor și consideră că acesta este noroc. Ei apreciază întotdeauna oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le întâlnesc pe baza norocului. Ei urmăresc norocul, nu ghinionul. De îndată ce lucrul cel mai mărunt merge prost, se înfurie, se enervează și devin nemulțumiți. Pentru a spune lucrurilor pe nume, astfel de oameni sunt egoiști. Ei urmăresc să tragă foloase pe cheltuiala altora, să obțină un profit, să iasă învingători și să se remarce din mulțime. Ar fi mulțumiți dacă toate lucrurile bune li s-ar întâmpla numai lor. Aceasta este natura-esență a**

oamenilor ca aceștia; este adevărata lor față” [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (2)”]. Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să mă simt foarte rușinată. S-a dovedit că urmărirea mea constantă a norocului și evitarea oricăror dificultăți sau nenorociri se datorau de fapt naturii mele egoiste. Am aderat la o filozofie a interacțiunilor lumești, aceea de „a nu trage niciodată capătul mai scurt al bățului”, punându-mi întotdeauna propriile interese pe primul loc. Întotdeauna mi-am dorit să mi se întâmple toate lucrurile bune, ca totul să meargă ca pe roate, fără să trec prin greutăți; asta m-ar face fericită. Imediat ce am întâmpinat obstacole sau dificultăți care afectau interesele mele trupești și mă obligau să sufăr, am început să mă plâng și să mă enervez, pierzându-mi complet echilibrul. Înainte să cred în Dumnezeu, când vedeam colegi care veneau din medii bune, cu membri ai familiei care aveau slujbe stabile și case frumoase, în timp ce eu trăiam în sărăcie, fără să am măcar o casă a mea și cu membri ai familiei acasă, șomeri și care aveau nevoie de mine pentru a-i întreține, m-am simțit foarte neechilibrată. Credeam că am avut ghinion să am o astfel de familie, și eram deosebit de invidioasă și geloasă pe colegii mei. Întotdeauna am crezut că lucrurile bune li se întâmplă doar altora, că eu sunt pur și simplu o persoană ghinionistă. Reflectând asupra acestei recente perioade de timp, când aceste două biserici de care am fost responsabilă s-au confruntat cu arestările PCC, mi s-a cerut să sufăr și să plătesc un preț și mi-au fost afectate interesele trupești, așa că am început să mă plâng de toate și să dau vina pe ghinionul și nșansa mea. Nu numai că nu m-am gândit să-mi fac bine datoria în mod proactiv, ci am devenit și deznădăjduită și m-am împotrivit, plângându-mă că Dumnezeu îmi tot pregătea astfel de medii. Pentru mine, urmărirea norocului era, în esență, ca să-mi satisfac interesele trupești; mi-am dorit ca toate lucrurile bune să vină la mine și am vrut întotdeauna să profit pe seama altora. Cât despre sarcinile care necesitau

asumarea de riscuri și suferință, credeam că toate ar trebui să fie îndeplinite de alții. Atât timp cât mă simțeam confortabil și trupul meu putea obține beneficii, eram mulțumită. Chiar am fost foarte egoistă! La suprafață, părea că-mi fac datoria în casa lui Dumnezeu, dar inima mea se gândea la interesele mele trupești mai degrabă decât la lucrarea bisericii și intențiile pasionate ale lui Dumnezeu. Acest lucru era detestabil și respingător pentru Dumnezeu și făcându-mi datoria în acest fel, în cele din urmă nu aș fi obținut aprobarea Lui.

Mai târziu, am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**E ușor să ieși din această depresie? De fapt, da, este. Pur și simplu renunță la perspectivele tale eronate, nu te aștepta ca totul să meargă bine, exact așa cum îți dorești sau fără probleme. Nu te teme, nu te împotrivi și nu respinge lucrurile care merg rău. În schimb, renunță la împotrivirea ta, calmează-te, vino înaintea lui Dumnezeu cu o atitudine de supunere și acceptă tot ceea ce El rânduiește. Nu urmări așa-zisul «noroc» și nu respinge așa-zisul «ghinion». Oferă-ți inima și toată ființa lui Dumnezeu, lasă-L pe El să acționeze și să orchestreze și supune-te orchestrărilor și rânduielilor Sale. Dumnezeu îți va da ce ai nevoie în măsura potrivită, la momentul potrivit. El va orchestra mediile, oamenii, evenimentele și lucrurile de care ai nevoie, conform nevoilor și neajunsurilor tale, astfel încât să poți învăța lecțiile pe care se cuvine să le înveți de la oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le întâlnești. Desigur, condiția prealabilă pentru toate acestea este să ai o mentalitate de supunere față de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu. Așadar, nu urmări perfecțiunea; nu respinge și nu te speria de apariția lucrurilor nedorite, jenante sau nefavorabile; și nu-ți folosi depresia ca, în sinea ta, să te împotrivești apariției lucrurilor rele**” [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (2)”]. Din cuvintele lui

Dumnezeu, am înțeles intenția Sa. Mediile pe care Dumnezeu mi le-a pregătit erau toate bune și menite să-mi dea lecții. Nu ar mai trebui să urmăresc acest așa-zis noroc și să vreau mereu să-mi fac datoria într-un mediu confortabil. Continuând astfel, nu ar duce decât la o muncă inutilă. În schimb, ar trebui să învăț să mă supun mediilor pregătite de Dumnezeu, și indiferent dacă sunt favorabile sau nefavorabile, ar trebui să caut adevărul în ele, concentrându-mă pe reflectarea asupra firilor corupte pe care le-am dezvăluit și răzvrătindu-mă împotriva trupului și acționând conform cerințelor lui Dumnezeu. Asta se aliniază la intenția lui Dumnezeu. Acum, erau arestați frați și surori, existau riscuri de securitate pentru cei doi conducători ai bisericii și unele lucrări nu puteau fi făcute. În calitate de conducătoare, trebuia să-mi îndeplinesc responsabilitatea în acest moment critic. Deși gestionarea lucrării bisericii avea să fie dificilă și să implice unele suferințe trupești, atât timp cât era în beneficiul lucrării bisericii, trebuia să fac tot posibilul să cooperez. Înțelegând acest lucru, nu am mai trăit în negativitate și am înțeles cu toată inima că aceasta era datoria mea, că era responsabilitatea pe care se cuvenea să o îndeplinesc. După aceea, în timp ce îmi făceam datoria, am avut activ părtășie pentru a rezolva orice problemă sau abatere de la lucrarea bisericii. Dacă întâlneam probleme pe care nu le puteam înțelege, le discutam cu cei doi conducători, pentru ca ei să le poată înțelege rapid, iar apoi căutam principiile pentru a le soluționa. Practicând acest mod, deși am fost ocupată în fiecare zi, atât timp cât am aranjat lucrurile în mod rezonabil, am putut să mă descurc și nu mi s-a părut insuportabil sau dificil.

Într-o zi, conducătorul de nivel superior ne-a trimis o scrisoare, cerându-ne să organizăm rapid un set de materiale pentru curățire și excludere, subliniind că era destul de urgent și că trebuiau colectate și organizate de persoane fără riscuri de securitate. Citind această scrisoare,

am știut că cel mai potrivit era să o fac eu. Dar gândindu-mă că ar trebui să verific cu atât de mulți frați și surori și că în mod cert ar trebui să alerg în fiecare zi, nu m-am putut abține să nu încep să am aceleași gânduri vechi: „Uf, conducătorul a cerut clar pe cineva fără riscuri de securitate, așa că nu pot evita asta chiar dacă aș vrea. Trebuind să alerg încoace și-ncolo, cine știe cât va dura colectarea și verificarea acestor materiale.” Am simțit că sunt ghinionistă. Când am avut acest gând, mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu care spuneau: „**Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu și să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de intențiile lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost loial, ți-ai îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au luminat inima. Indiferent de datoria cu care mă confruntam, ea conținea intențiile lui Dumnezeu. Îndeosebi, pentru că această lucrare era foarte importantă, nu era oportunitatea de a face această lucrare o înălțare de la Dumnezeu? Totuși, când m-am confruntat cu o datorie, primul lucru la care m-am gândit a fost că trupul meu va trebui să sufere din nou și am considerat că sunt ghinionistă. Chiar am fost prea egoistă! S-ar cuveni să dau prioritate lucrării bisericii, mai degrabă decât să mă gândesc mai întâi la dificultățile trupești și să fac tot posibilul să mă bazez pe Dumnezeu și să cooperez. După această conștientizare, nu m-am mai împotrivit atât de mult acestei datorii și am discutat cu conducătorii bisericii despre cum să găsesc

oameni care să verifice materialele. În timpul procesului de verificare, am întâmpinat unele dificultăți, dar le-am acceptat din partea lui Dumnezeu și nu m-am mai plâns, revizuind în același timp abaterile și bazându-mă pe Dumnezeu pentru a continua să cooperez. În cele din urmă, materialele au fost colectate cu succes. I-am mulțumit sincer lui Dumnezeu pentru călăuzirea Sa!

Prin această experiență, am dobândit o anumită înțelegere a părerii eronate de a urmări norocul și am văzut că în spatele acestei urmăriri se află o fire coruptă care este egoistă și detestabilă. De fapt, toate mediile pe care Dumnezeu mi le pregătește, fie că le văd ca fiind bune sau rele, sunt pregătite în funcție de statura și nevoile mele. Ele sunt menite să mă ajute să caut adevărul, să-mi recunosc firea coruptă și să învăț lecții din aceste medii. Înțelepciunea lui Dumnezeu și intenția Sa minuțioasă se află în ele. În viitor, nu vreau să continui să judec toți oamenii, toate evenimentele și lucrurile pe care le întâlnesc, cu o părere bazată pe noroc. Vreau să învăț să mă supun mediilor pregătite de Dumnezeu și să experimentez lucrarea lui Dumnezeu.

10. Pretinzând c-am înțeles, am avut de suferit

de Yi Fan, Coreea de Sud

Înainte făcusem design pentru biserică. În timp, tot făcând concepte și imagini, mi-am îmbunătățit considerabil abilitățile și am fost aleasă conducătoare de echipă. Mi-am zis: „Dacă am fost aleasă conducătoare de echipă înseamnă că am anumite abilități și talente în lucrare, că sunt mai bună decât ceilalți frați și surori și pot prelua conducerea lucrării. Trebuie să prețuiesc această datorie, să muncesc, să caut principiile adevărului, să mă străduiesc. Nu pot face greșeli care să împiedice lucrarea bisericii. Trebuie să le arăt tuturor că sunt o bună conducătoare de echipă."

Într-o zi, conducătorul bisericii mi-a spus: „Biserica are nevoie de o imagine de fundal pentru un videoclip cu imnuri. Va fi mai greu de făcut decât fundalurile anterioare. Pentru că ceilalți sunt ocupați cu alte concepte în acest moment și să aducem pe altcineva să o facă ne-ar întârzia progresul, am vrea să lucrezi tu la el. Crezi că poți să o faci?" Auzindu-l pe conducător, mi-am zis: „Nu am mai lucrat la un fundal atât de dificil, nu sunt sigură c-aș putea garanta rezultate bune." Dar apoi mi-am zis: „Conducătorii, frații și surorile vor fi atenți la acest proiect: fac datoria asta de mai bine de doi ani, am gestionat destule probleme și sarcini dificile și am învățat suficient de multe lucruri. Ar putea fi prima dată când încerc să fac un fundal atât de greu și, cu siguranță, vor fi probleme neprevăzute, dar dacă nu reușesc să fac o sarcină ca asta, ce vor crede ceilalți despre mine? Dacă nu mă descurc, vor crede că nu-s o lucrătoare talentată și că n-am făcut progrese? Ceilalți frați și surori lucrează la propriile proiecte acum și dacă trebuie trimis altcineva să lucreze cu mine în acest moment, sigur toți vor crede că nu mă descurc cu responsabilități mari, că nu sunt de încredere și că nu pot conduce. Nu pot lăsa să se întâmple asta! Trebuie să accept

proiectul orice ar fi. Mă voi documenta despre ce nu știu, ca să pot face totul cum trebuie și să le arăt tuturor că pot face față unor îndatoriri dificile.” Hotărându-mă, am răspuns cu încredere: „Pot să o fac, nicio problemă. Este doar un fundal puțin mai dificil și mai solicitant decât celelalte. Cu un mic efort suplimentar, pot garanta o calitate bună.” Văzând că păream încrezătoare, conducătorul a dat din cap: „Avem un termen strict pentru acest fond, iar conceptul trebuie să reflecte semnificația și emoția exprimate de imn. Dacă ai vreo problemă când îl realizezi, contactează-mă imediat.” Supervizorul a mai spus: „Dacă efectiv nu te descurci, anunță-ne și vom desemna pe cineva să vină să te ajute.” Am confirmat din cap, încântată și agitată în același timp: eram încântată că lucram la un concept atât de important care îmi aducea respect dacă mă descurcam bine, dar îmi și făceam griji dacă mă voi descurca cu o sarcină atât de dificilă. Nu eram sigură că pot oferi calitatea pe care o doreau! Dar, oricum, nu-i puteam dezamăgi pe toți. A trebuit să încep să mă documentez imediat, să încerc lucrurile pe parcurs, ca să profit la maximum de această ocazie rară. Urma să fac această sarcină, indiferent de dificultatea ei.

Când lucram la concept, timpul parcă zbura și apăreau tot felul de probleme. Simțeam cum se intensifică stresul. Conducătorul și supervizorul mă întrebau deseori despre progres și dacă aveam probleme. Fiind extrem de agitată, le spuneam doar că totul „merge bine”, când în realitate tremuram: Conceptul încă necesita câteva soluții și îmbunătățiri majore. Chiar n-aveam habar cum va ieși produsul final. Dacă nu ieșea bine, toți ar fi văzut cât de pricepută eram de fapt, ar fi zis că nu eram competentă, că încercam să mă dau mare. M-am gândit că, dacă tot promisesem, aveam s-o fac, agravam situația dacă-mi încălcam cuvântul dat, a trebuit să-mi iau inima în dinți și să mă lămuresc pe parcurs. Încă nu dezvoltasem o idee, așa că am stat o vreme să mă gândesc. Odată, conducătorul a venit la atelier și

m-a privit lucrând, așa că am trecut intenționat la o parte mai ușoară, desenând-o rapid, ca să dau impresia că am totul sub control. De fapt, eram atât de agitată încât îmi transpirau palmele. Cum a plecat conducătorul, am trecut din nou la secțiunea mai grea, căutând o soluție. N-am vrut să recunosc că există o problemă, temându-mă că se va îndoi de priceperea mea. Mi-am zis că, dacă făcusem deja o promisiune atât de importantă, ar fi jenant să revin asupra ei. A trebuit să strâng din dinți și să găsesc soluții pe parcurs, dar făceam progrese lent și eram epuizată emoțional. Am stat până târziu în ultima noapte ca să termin conceptul. Conducătorul și supraveghetorul au spus că părea bun, dar necesita câteva ajustări. Totuși, n-am simțit bucuria de a-mi face datoria, mă simțeam pierdută, nu mă puteam înveseli.

În timpul devoționalelor, am citit din cuvântul lui Dumnezeu: „**Dacă ai adesea un sentiment de acuzație în viața ta, dacă inima ta nu poate găsi odihnă, dacă ești lipsit de pace sau bucurie și ești deseori cuprins de îngrijorare și neliniște cu privire la tot felul de lucruri, ce demonstrează acest lucru? Doar faptul că nu practici adevărul, că nu rămâi ferm în mărturia ta față de Dumnezeu. Când trăiești în mijlocul firii Satanei, ești pasibil ca, de multe ori, să nu reușești să practici adevărul, să întorci spatele adevărului, să fii egoist și ticălos; doar îți susții imaginea, renumele și statutul bun și propriile interesele. A trăi mereu pentru tine îți aduce o mare durere. Ai atât de multe dorințe egoiste, încurcături, piedici, îndoieli și necazuri, încât nu ai nici cea mai mică pace sau bucurie. A trăi de dragul trupului corupt înseamnă a suferi excesiv**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei”). Gândindu-mă la cuvântul lui Dumnezeu, am realizat că, după ce am terminat conceptul, încă mă simțeam epuizată și descurajată pentru că aveam o dorință prea mare de statut. Ca să-mi ascund

neajunsurile în datorie, m-am deghizat, prefăcându-mă în fața celorlalți. Apoi, am găsit alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu care m-a ajutat să-mi înțeleg mai bine firea coruptă. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Oamenii înșiși sunt obiecte ale creației. Pot obiectele creației dobândi omnipotența? Pot ele să dobândească desăvârșirea și să fie fără cusur? Pot ele să dobândească excelența în toate, să ajungă să înțeleagă toate lucrurile, să vadă totul așa cum este de fapt și să fie capabile de orice? Nu pot. Însă, în oameni, sunt firi corupte și o slăbiciune fatală: de îndată ce deprind o meserie sau o profesie, oamenii au sentimentul că sunt capabili, că au poziție și valoare personală, că sunt profesioniști. Oricât de obișnuiți sunt, toți vor să pară altfel, niște figuri faimoase sau mărețe, să devină niște mici celebrități și să-i facă pe oameni să creadă că ei sunt perfecți și fără niciun defect; în ochii celorlalți, își doresc să devină cunoscuți, puternici, figuri importante și grandioși, capabili de orice, fără să existe niciun lucru pe care ei să nu-l poată face. Ei simt că, dacă ar căuta ajutorul altora, ar părea incapabili, slabi și inferiori și că oamenii i-ar privi de sus. Din acest motiv, ei doresc întotdeauna să păstreze aparențele. Unii oameni, când li se cere să facă ceva, spun că știu cum să facă acel lucru, când, de fapt, nu știu. După aceea, în secret, cercetează și încearcă să învețe cum să îl facă, dar după ce l-au studiat câteva zile, tot nu înțeleg cum să facă. Când sunt întrebați cum se descurcă cu asta, ei spun: «În curând, în curând!» Însă, în inimile lor, se gândesc: «Nu am ajuns încă acolo, habar n-am, nu știu ce să fac! Nu trebuie să mă dau de gol, trebuie să continui să păstrez o aparență, nu pot lăsa oamenii să-mi vadă neajunsurile și ignoranța, nu îi pot lăsa să mă privească cu dispreț!» Ce problemă este aceasta? Este iadul pe pământ în încercarea de a păstra imaginea cu orice preț. Ce fel de fire este aceasta? Aroganța unor astfel de oameni nu cunoaște limite, și-au**

pierdut complet rațiunea! Ei nu își doresc să fie ca toți ceilalți, nu vor să fie oameni obișnuiți, oameni normali, ci supraoameni, vreun individ măreț, vreo persoană extraordinară. Aceasta este o problemă atât de uriașă! În ceea ce privește slăbiciunile, neajunsurile, ignoranța, nesăbuința și lipsa de înțelegere în cadrul umanității normale, ei le vor împacheta pe toate și nu-i vor lăsa pe alții să vadă aceste lucruri, iar apoi vor continua să se deghizeze. […] Ce spuneți, nu trăiesc oamenii de felul acesta cu capul în nori? Oare nu sunt ei niște visători? Nu știu cine sunt ei înșiși și nici cum să trăiască umanitatea normală. Ei nu au acționat nici măcar o dată ca niște ființe umane practice. Dacă îți petreci zilele cu capul în nori, lucrând de mântuială, nefăcând nimic cu picioarele pe pământ, trăind mereu după propria-ți imaginație, atunci e de rău. Drumul în viață pe care îl alegi nu este corect" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții care trebuie îndeplinite pentru a porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu"). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a expus starea de atunci. Credeam că, pentru că lucrasem în design ceva vreme, învățasem unele lucruri și fusesem selectată conducătoare de echipă, eram pricepută și eram un talent rar. Văzându-mă astfel, am acordat o atenție deosebită părerii celorlalți despre mine, ca să nu-mi vadă lipsurile și să spună că nu-s potrivită pentru slujba asta. Mai ales precum imaginea asta de fundal, nu mai făcusem nimic atât de dificil și nu eram sigură că voi reuși, dar ca să-mi păstrez reputația și statutul și să câștig încrederea supraveghetorului și a conducătorului, am pretins că totul e în ordine. Când am întâmpinat probleme și nu făceam progrese, n-am cerut ajutor, ci m-am chinuit singură. Când conducătorul s-a interesat de progresele sau problemele mele, nu i-am spus despre probleme, deși eram complet pierdută, ci am ales să-l mint, să-l înșel și chiar să pretind că sunt foarte pricepută, ca să-l fac să creadă că puteam face treaba. M-am prefăcut în

toate privințele, ca să-mi ascund lipsurile. Mereu am pretins că sunt o lucrătoare talentată, ca ceilalți să creadă că pot face orice și că știu totul. Am realizat că eram extrem de vanitoasă și arogantă. Iată cuvântul lui Dumnezeu: „**Oamenii înșiși sunt obiecte ale creației. Pot obiectele creației dobândi omnipotența? Pot ele să dobândească desăvârșirea și să fie fără cusur? Pot ele să dobândească excelența în toate, să ajungă să înțeleagă toate lucrurile, să vadă totul așa cum este de fapt și să fie capabile de orice? Nu pot**.” Așa e, cum poate un om corupt fi perfect și priceput în toate? Este normal să nu înțelegi sau să nu poți să faci anumite lucruri în datorie, dar eu n-am avut atitudinea asta față de neajunsurile mele. În schimb, am insistat să mă înfățișez ca fiind o lucrătoare talentată. Nu voiam să fiu văzută ca o orice ființă creată. Am căutat să fiu perfectă și fără cusur. Eram atât de arogantă, că mi-am pierdut rațiunea. Pentru că mereu mă prefăceam în datorie, temându-mă că ceilalți vor vedea cum sunt de fapt și nu ceream ajutor când nu înțelegeam ceva, conceptul a progresat încet când ar fi trebuit să fie finalizat rapid, eu ajungând la epuizare emoțională. Am realizat că a fost stupid să urmăresc perfecțiunea. Îmi ascundeam mereu lipsurile, fără să am curajul să le înfrunt. Astfel, mă simțeam obosită și nesinceră în datorie, dar am și întârziat lucrarea bisericii. Realizând asta, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Îți mulțumesc pentru luminarea și îndrumarea Ta care m-a ajutat să văd cât de jalnică a fost prefăcătoria mea. Sunt gata să-mi îndrept opiniile greșite despre urmărire în practică, să am o atitudine corectă față de neajunsurile mele, să întreb când nu înțeleg, să mă abțin de la prefăcătorie, să-mi fac datoria practic și cinstit.”

Apoi, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**Trebuie să căutați adevărul pentru a rezolva orice problemă care se ivește, indiferent care e aceasta și, sub nicio formă, să nu vă deghizați sau să vă puneți o față falsă pentru alții. Neajunsurile voastre, deficiențele, defectele, firile voastre**

corupte – să fiți complet deschiși cu privire la ele și să aveți părtășie despre toate. Nu le țineți în voi. A învăța cum să te deschizi este primul pas spre intrarea în viață și e primul obstacol, care este cel mai dificil de depășit. Odată ce l-ai depășit, intrarea în adevăr e ușoară. Ce înseamnă a face acest pas? Înseamnă că tu îți deschizi inima și arăți tot ceea ce ai, bun sau rău, pozitiv sau negativ; te dezvălui pentru ca ceilalți și Dumnezeu să te vadă; fără a ascunde nimic de Dumnezeu, fără a tăinui nimic, fără a deghiza nimic, liber de înșelăciune și șiretlicuri și fiind, totodată, deschis și onest cu alți oameni. În acest fel, trăiești în lumină și nu numai că Dumnezeu te va examina, dar și alți oameni vor fi, de asemenea, capabili să vadă că tu acționezi cu principiu și un anume grad de transparență. Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Am realizat că dacă voiam să-mi fac bine datoria, să fiu lăudată de El, cheia era să caut adevărul. Orice fel de fire coruptă aș fi arătat sau ce probleme aș fi avut în datorie, trebuia să mă destăinui Lui în rugăciune pentru îndrumare, să mă lepăd de dorința mea de reputație și statut, să am părtășie cu frații și surorile, să mă abțin de la prefăcătorie și deghizare, să mă las văzută așa cum sunt, să fac doar ce puteam face, să recunosc când nu puteam, și să caut adevărul împreună cu alții. Să-mi fac datoria astfel, ar fi mai puțin epuizant, de inhibant – ar fi o bucurie. Realizând asta, m-am destăinuit celorlalți în părtășie despre gândurile mele în întregul proces de concepere și am semnalat problemele întâlnite pentru a le discuta cu ei. Frații și surorile m-au învățat câteva tehnici noi și mi-au dat idei. După aceea, în

restul timpului alocat fundalului totul a mers foarte bine. Ulterior, niște frați și surori mi-au spus: „Imaginea ta de fundal arată mult mai bine decât primele. Ai putea să ne împărtășești odată experiența ta și ceea ce ai învățat?” Am fost fericită să aud asta, simțind că mi-am îndeplinit practic datoria. Gândindu-mă la experiența mea de concepere a fundalului, mi-am dat seama că nu e nimic greșit să ai neajunsuri și nu este nimic rău ca alții să le cunoască. Să poți să te destăinui, să cauți adevărul, să lași deoparte intențiile și dorințele greșite este cel mai important. Te poți simți împăcat și liniștit lucrând astfel.

Treptat, am reușit să livrez concepte de calitate pentru proiecte dificile și am realizat mai multe materiale finite decât ceilalți frați și surori. Ei îmi cereau mereu sfaturi legat de conceptele de design și de alte lucruri tehnice. La început, le spuneam doar ceea ce știam, dar, întrebându-mă tot mai mulți, inconștient am gândit: „Cred că acum toți îmi recunosc talentele. Altfel, de ce mi-ar cere mie sfaturi?” Pe nesimțite, a început să-mi placă acest sentiment de satisfacție și eram foarte mulțumită de mine. Dar, apoi, s-a întâmplat ceva absolut neașteptat. Într-una dintre imaginile de fundal pentru un imn, conducătorul a observat o problemă care încălca principiile și m-a chemat să o lămurim. A spus că imaginea trebuia editată în acea zi, ca să nu întârzie lucrarea, întrebându-mă dacă puteam să fac eu editarea, sau aveam nevoie de ajutor. Mi-am zis: „Eu am conceput imaginea, dacă o dau altcuiva, nu va părea că nu sunt destul de pricepută? Nu vor crede oamenii că mă dau mare, dar nu pot să mă descurc la nevoie? Nu se poate! Nu pot renunța acum. Dacă pot să rezolv singură problema, toți vor ști că-mi pot face treaba, că sunt de încredere și merit să fiu cultivată.” Realizând asta, i-am spus conducătorului c-o voi rezolva singură, conform principiului. În timp ce editam, pentru o parte a imaginii nu am reușit să găsesc un concept bun. Pentru că nu mai era timp și mă blocasem la acel

concept, m-am stresat rău, vrând să termin cât mai repede posibil, dar oricât modificam conceptul, nu-mi ieșea. Am rămas blocată la acest concept până la 5 dimineața, dar tot nu m-am putut gândi la nimic. Abia atunci am început să mă întreb de ce aveam această problemă. Brusc mi-am dat seama: conceptul meu încălca principiul pentru că exista un aspect al principiilor pe care nu îl înțelegeam. Necesitatea editării întârziase deja lucrarea. Nici nu știam dacă editarea va rezolva lucrurile, iar imaginea era necesară urgent, am știut că trebuia să cer ajutor. Dar ca să-mi păstrez statutul și reputația și să-mi ascund lipsurile, m-am străduit să mă descurc singură. Nu cumva întârziam lucrarea bisericii? Realizând asta, m-am simțit vinovată și m-am rugat lui Dumnezeu, ca să mă căiesc, „Dumnezeule! Sunt țintuită de firea mea coruptă. Cum am o problemă, pretind că totul e în regulă, ca să mă respecte ceilalți. Nu-mi pot înfrunta corect lipsurile. Ce mod obositor de a-mi face datoria! Bunule Dumnezeu, îndrumă-mă, te rog, să-mi recunosc corupția și să mă lepăd de vanitate, să pot practica potrivit cuvântului Tău.” Apoi, m-am gândit la acest cuvânt al lui Dumnezeu: „**Tu cauți întotdeauna măreția, noblețea și statutul; întotdeauna cauți preamărirea. Cum Se simte Dumnezeu când vede asta? El urăște acest lucru și va fi departe de tine. Cu cât urmărești mai mult lucruri ca măreția, noblețea, și să fii superior celorlalți, distins, extraordinar și demn de remarcat, cu atât mai dezgustător te găsește Dumnezeu. Dacă nu meditezi la propria persoană și nu te pocăiești, atunci Dumnezeu te va disprețui și Se va lepăda de tine. Să te asiguri că nu ești cineva pe care Dumnezeu îl consideră dezgustător; fii o persoană pe care Dumnezeu o iubește. Așadar, cum poate cineva să dobândească iubirea lui Dumnezeu? Primind adevărul cu ascultare, stând în poziția unei ființe create, acționând în baza cuvintelor lui Dumnezeu și pragmatic, îndeplinindu-și îndatoririle cum se cuvine, încercând să fie o persoană**

cinstită și trăind asemănarea unei ființe umane. Este de ajuns, Dumnezeu va fi mulțumit. Oamenii trebuie să fie siguri că nu au ambiție sau că nu întrețin vise deșarte, că nu caută faimă, câștiguri și statut sau să iasă în evidență din mulțime. Mai mult, nu trebuie să încerce să fie o persoană măreață sau supraumană, care este superioară printre oameni și îi face pe alții să i se închine. Aceasta este dorința umanității corupte și este calea Satanei; Dumnezeu nu mântuiește astfel de oameni. Dacă oamenii urmăresc neîncetat faima, câștigurile și statutul și refuză să se pocăiască, atunci pentru ei nu există niciun leac și-i așteaptă un singur final: să fie alungați" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă").

Cuvântul Lui a abordat chiar starea mea: Am alergat mereu după reputație, statut și admirație. Când am reușit să fac mai multe concepte finite decât ceilalți și am finalizat proiecte solicitante cu o calitate garantată, am devenit inconștient arogantă. Mai mult, când ceilalți îmi tot puneau întrebări, am avut un sentiment profund de satisfacție și mi-a plăcut să fiu admirată. Când o imagine a avut o problemă și a fost respinsă, iar conducătorul a sugerat ca cineva să mă ajute la editare, pentru a câștiga timp, n-am ținut cont de lucrarea bisericii, ci m-am temut că dacă alții ajutau la editare îmi dezvăluiam incompetența. Ca să-mi păstrez reputația și statutul și să evit să fiu desconsiderată, am făcut editarea singură. Când am întâmpinat probleme, în loc să cer ajutor, am strâns din dinți și am căutat o soluție, ținând totul pe loc. Din afară, părea că fac ore suplimentare pentru datorie, dar, de fapt, corectând imaginea, încercam doar să-mi dovedesc talentul, dând oamenilor sentimentul că sunt de încredere. Am văzut că-mi doream prea mult reputație și statut. Dumnezeu ne cercetează gândurile. Dacă-i puteam înșela pe ceilalți, nu-L puteam înșela pe Dumnezeu și, oricât de bine mi-aș fi ascuns lipsurile, dacă firea mea coruptă era neschimbată și nu

obțineam adevărul, El tot m-ar fi disprețuit și m-ar fi alungat. Întârziasem lucrarea bisericii în goana mea după reputație și statut. Dacă nu mă căiam în fața lui Dumnezeu și nu reflectam asupra mea, m-aș fi înșelat pe mine și pe alții, făcându-mi rău. Realizând asta, am rugat imediat o soră care se pricepea la design să mă ajute. Am discutat cu ea cum să editez imaginea și apoi am avut un concept mult mai clar. La scurt timp, am finalizat editarea.

Ulterior, am continuat să reflectez de ce am încercat mereu să-mi ascund lipsurile. Am descoperit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu care m-a impresionat. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Există ceva rușinos în a nu putea face unele lucruri? Ce persoană este capabilă să facă totul? Nu este nimic rușinos în asta – nu uita, ești o persoană obișnuită. Oamenii sunt doar oameni; dacă nu poți să faci un lucru, spune, pur și simplu. De ce să te prefaci? Dacă te prefaci mereu, alții vor gândi că este revoltător și, mai devreme sau mai târziu, va veni ziua în care vei fi dat în vileag și îți vei pierde demnitatea și onoarea. Aceasta este firea antihriștilor. Ei se prezintă întotdeauna ca fiind oameni care se pricep la toate și care pot să facă totul, care sunt capabili și cunoscători în toate lucrurile. Asta înseamnă probleme, nu-i așa? Dacă ar avea o atitudine sinceră, ce ar face? Ar spune: «Nu sunt expert în această chestiune, am doar puțină experiență în această privință, dar acum abilitățile de care avem nevoie sunt mai complexe decât înainte. Ți-am spus deja tot ce sunt în stare să fac și nu înțeleg noile probleme cu care ne confruntăm. Dacă avem de gând să ne îndeplinim bine datoria, va trebui să dobândim mai multă expertiză tehnică. Odată ce ne-am ocupat de acest lucru, vom fi capabili să ne îndeplinim eficient datoria. Dumnezeu ne-a încredințat această datorie și este responsabilitatea noastră să o îndeplinim bine. În spiritul acesteia, ar trebui să dobândim mai multă expertiză tehnică.» Aceasta este practicarea adevărului.**

Dacă cineva ar avea firea unui antihrist, nu ar face acest lucru. Dacă ar avea puțină rațiune, ar spune ceva de genul: «Asta este tot ceea ce știu să fac. Nu mă supraestima, iar eu nu-mi voi da aere – va fi mai ușor așa, nu? Este atât de chinuitor să pozezi și să te prefaci mereu. Dacă nu știm să facem un lucru, vom învăța împreună cum să-l facem. Trebuie să cooperăm pentru a ne îndeplini cum se cuvine datoria. Cu toții trebuie să avem o atitudine responsabilă.» Când oamenii văd asta, se gândesc: «Această persoană este mai bună decât noi ceilalți. Când se ivește ceva, nu face afirmații exagerate cu privire la abilitățile sale și nu le impune altora lucruri și nu încearcă să se sustragă de la responsabilitate. În schimb, își asumă lucrurile și le face cu o atitudine serioasă și responsabilă. Este o persoană bună, cu o atitudine responsabilă, serioasă față de lucrare și față de datoria sa. Este vrednică de încredere. A fost corect din partea casei lui Dumnezeu să-i predea acest proiect important. Dumnezeu chiar analizează atent ființa cea mai lăuntrică a omului!» Îndeplinindu-și datoria în acest fel, această persoană este capabilă să-și perfecționeze abilitățile și să câștige aprobarea tuturor. De unde vine această aprobare? În primul rând, vine din atitudinea serioasă și responsabilă a acelei persoane față de datoria sa. În al doilea rând, vine din capacitatea ei de a fi o persoană cinstită, cu o atitudine pragmatică și dorință de a învăța. Și în al treilea rând, nu se poate exclude posibilitatea ca aceasta să fie îndrumată și luminată de Duhul Sfânt. Acest tip de persoană are binecuvântarea lui Dumnezeu, iar acesta este un lucru pe care îl pot dobândi oamenii care au conștiință și rațiune. Se poate să fie corupți și deficienți și se poate să existe multe lucruri pe care nu le pot face, dar calea lor de practică este cea dreaptă. Ei nu se prefac și nu înșală, au o atitudine serioasă și responsabilă față de datoria lor și o atitudine evlavioasă față de adevăr,

care tânjește după acesta. Antihriștii nu vor fi niciodată capabili de aceste lucruri, întrucât modul în care gândesc nu va fi niciodată la fel ca acela al oamenilor care iubesc și urmăresc adevărul. De ce se întâmplă acest lucru? Pentru că au natura Satanei. Trăiesc după o fire satanică pentru a-și atinge scopul de a prelua puterea. Încearcă mereu, prin diferite metode, să pună la cale comploturi și planuri, amăgindu-i pe oameni prin toate mijloacele posibile, ca să-i venereze și să-i urmeze. Prin urmare, pentru a trage vălul peste ochii oamenilor, ei se gândesc la tot felul de moduri de a se deghiza, de a înșela, de a minți, de a păcăli oamenii – pentru a-i face pe aceștia să creadă că ei au întotdeauna dreptate, că știu totul și pot să facă totul; că sunt mai deștepți și mai înțelepți și înțeleg mai multe decât alții; că sunt mai buni decât alții în orice, că îi depășesc pe alții în toate și chiar că sunt cele mai bune persoane din orice grup. Acesta este genul de nevoie pe care o au; aceasta este firea unui antihrist. Așa că învață să se prefacă, ceea ce dă naștere la tot felul de practici și comportamente" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a treia)"). Antihriștii sunt perfizi și răi prin natura lor. Ca să-și păstreze statutul și reputația, ar face chiar orice; se prefac, spun minciuni și îi înșală pe ceilalți. M-am gândit la un antihrist care a fost exclus din biserica noastră: Ca să se impună și să câștige admirație, nu căuta ajutor când se confrunta cu probleme, și pretindea că știe mai mult decât știa, dispus să întârzie lucrarea bisericii ca să-și păstreze statutul și imaginea. El își menționa doar succesele, nu și eșecurile, perturbând de mai multe ori lucrarea bisericii, dar fără să se căiască. Pentru asta, a fost până la urmă exclus din biserică. Mi-am comparat comportamentul cu al lui Nu m-am axat pe căutarea adevărului și a principiilor în datorie, n-am acceptat cercetarea lui Dumnezeu, n-am lucrat realist și mereu m-am prefăcut,

căutând admirația celorlalți. Evident, era o problemă în conceptul meu, dar deși nu aveam o idee clară cum să-l editez, nu am căutat și nu am discutat nimic cu frații și surorile, fiind hotărâtă să o rezolv singură. N-am ținut cont de lucrarea bisericii și cât timp mai exista încă cea mai mică speranță, nu am vrut să-mi expun defectele, de parcă întârzierea lucrării bisericii nu conta, cel mai important fiind să-mi păstrez imaginea. Am făcut totul ca să ascund ce-mi amenința imaginea și statutul, chiar dacă a fost extrem de istovitor și de greu. Să-mi pierd așa-zisa „imagine bună", era ca și cum mi-aș fi pierdut viața. Acțiunile mele trădau o fire de antihrist. Realizând asta, m-am speriat puțin. Poate că n-am făcut tot felul de rele ca un antihrist, dar am căutat mereu reputația, statutul și admirația celorlalți, chiar acționând perfid și înșelându-i pe alții. Dacă nu îndreptam această fire, în final aș fi fost expusă de Dumnezeu și alungată. Așa că m-am rugat Lui și m-am căit, dornică să renunț la vanitate și statut ca să practic după cuvintele Lui.

Ulterior, dacă în conceptele mele erau probleme pe care nu le puteam rezolva, contactam imediat pe cineva și mă destăinuiam în părtășie, căutând și ascultând sugestiile sale. Uneori, îi ceream și să creeze împreună cu mine. Odată, am avut o altă problemă cu un concept și n-am făcut progrese, nici după ce m-am gândit la el o vreme. Conducătorul m-a întrebat de progres și am vrut să mint, dar mi-am dat seama imediat că iar încercam să-mi păstrez statutul și reputația. Mi-am amintit cuvântul lui Dumnezeu: „**Dacă nu ascunzi nimic, dacă nu te prefaci, nu amăgești, dacă nu afișezi o fațadă, dacă te expui înaintea fraților și surorilor, nu îți ascunzi cele mai tainice idei și gânduri, ci, în schimb, permiți altora să-ți vadă atitudinea cinstită, atunci adevărul se va înrădăcina treptat în tine, va înflori și va rodi, va da rezultate încetul cu încetul. Dacă inima ta este din ce în ce mai sinceră și din ce în ce mai orientată către Dumnezeu și dacă știi să aperi interesele casei lui Dumnezeu atunci când îți îndeplinești datoria,**

iar conștiința ta este tulburată atunci când nu reușești să aperi aceste interese, atunci aceasta este dovada că adevărul a avut un efect în tine și a devenit viața ta" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele Lui erau foarte motivante. Știam că trebuia să nu mă mai prefac, să-mi înfrunt lipsurile cu onestitate și calm. Orice ar fi crezut alții despre mine, trebuia să spun adevărul și să caut o rezolvare cu ceilalți. Întâmplător, în acea zi a fost o adunare de lucru, așa că mi-am destăinuit în părtășie problemele și corupția. După ce am vorbit, m-am liniștit. Când am discutat totul cu ceilalți, m-au ajutat să găsesc o cale de a corecta conceptul și, curând, am finalizat editarea. Eram fericită! Am simțit cât de bine este să te destăinui și să fii sincer! Doar prin mântuirea lui Dumnezeu am reușit să realizez acest lucru și să obțin transformarea. Slavă lui Dumnezeu!

11. Nu m-am străduit în datorie și asta mi-a făcut rău

de Xiaowen, Spania

În 2018, lucram ca editor video la biserică. Inițial, fiindcă nu aveam pregătire în editarea video și nu cunoșteam principiile relevante, Agreed: am învățat mult ca să-mi însușesc aptitudinile necesare. După o vreme, competența mea tehnică s-a îmbunătățit mult și am fost selectat lider de grup. Am fost încântat și eram dornic să muncesc din greu ca să-mi fac datoria. Ulterior, a apărut o problemă într-un proiect video mai complicat. și conducătorul meu m-a trimis să investighez și să o rezolv. Având lucrări complicate și competențe limitate, inițial, am lucrat cu frații și surorile, ca să găsim soluții. Dar după o perioadă de muncă grea, în care lucrurile au început să meargă mai ușor, iar aptitudinile tehnice mi s-au îmbunătățit, m-am lenevit. M-am gândit: „Poate că nu merge ideal proiectul ăsta, dar e mult mai bine decât înainte. Trebuie doar să continui să fac lucrurile așa. Nu e nevoie să verific atât de des. E foarte obositor să stai mereu ca pe ace.” Ulterior, rareori am explorat aptitudini noi și am neglijat să învăț mai multe despre sarcină. De câteva ori, au fost probleme cu filmările editate de mine, iar ceilalți m-au sfătuit să-mi îmbunătățesc munca. Deși știam că au dreptate, m-am gândit: „Am și așa multe lucrări. Dacă ar trebui să-mi fac timp și să studiez, lăsând la o parte cât de obositor ar fi, dacă nu-mi îmbunătățesc rezultatele după ce investesc mai mult timp și energie? N-ar fi oare în van toată munca suplimentară?” Așa că n-am luat în seamă sfaturile celorlalți. Ulterior, conducătorul a observat că lucrarea noastră progresa lent și m-a rugat să identific problema. Partenerul meu de lucrare mi-a tot reamintit să rezolv problema. Atunci, m-am cam împotrivit. M-am gândit: „Om progresa noi cam lent, dar obținem rezultate mai bune decât înainte.

N-ar trebui să ne grăbim.” Dar în sinea mea, știam că, dacă aș fi analizat și planificat mai atent lucrarea, chiar mai era loc de îmbunătățiri. Dar când mă gândeam cât de stresat eram deja cu lucrarea și cât de obositor ar fi fost să investesc și mai mult timp în proiect, amânam din nou. Mai târziu, conducătorul meu a mai abordat problema de două ori cu mine și abia atunci am analizat situația, fără tragere de inimă. Dar în cele din urmă, tot n-am putut găsi o soluție potrivită.

Ulterior, n-am fost dispus deloc să mă gândesc la lucrarea grupului sau să mă sacrific pentru progrese. Când aveam timp liber, voiam doar să mă odihnesc și chiar m-am trezit târziu de câteva ori, întârziindu-ne lucrarea. Când ieșeam cu treabă, uneori, zăboveam afară, evitându-mi o vreme datoria. Nici în pauzele din lucrare nu mă gândeam cum să-mi îmbunătățesc aptitudinile, ci mă odihneam, când aveam ocazia. Și uite-așa, am devenit tot mai leneș, monitorizând și repartizând mecanic lucrări. Rareori îi ajutam pe alții să-și examineze greșelile din lucrări și, când apăreau probleme, nu voiam să mă gândesc cum să le rezolv. Ca urmare, am ajuns să amânăm filmări care clar ar fi putut fi terminate înainte de termen. În acea perioadă, au apărut constant probleme în filmările editate de mine și niciunul dintre frații și surorile din grup nu și-a îmbunătățit lucrarea. Dacă le apărea chiar și cea mai mică dificultate în lucrare, toți se plângeau. Nu numai că n-am reușit să rezolv asta prin părtășie, dar eram de acord cu aceste plângeri. Fiindcă am dat greș în lucrarea practică și n-am făcut îmbunătățiri după mai multe părtășii ale liderului cu mine, curând, am fost suspendat din funcția de lider de grup. După suspendare, m-am simțit groaznic, așa că m-am rugat lui Dumnezeu și am reflectat.

Într-o zi, în timpul devoțiunilor, am văzut cuvintele Lui, care spuneau: **„Există unii oameni care nu sunt dispuși să sufere deloc în îndatoririle lor, care se plâng mereu de fiecare dată când întâmpină o problemă și**

refuză să plătească un preț. Ce fel de atitudine este asta? Este una superficială. Care este rezultatul îndeplinirii datoriei tale în mod superficial și tratarea ei cu ușurință? Este slaba îndeplinire a datoriei tale, deși ești capabil să o îndeplinești cum se cuvine – performanța ta nu se va ridica la nivelul standard, iar Dumnezeu nu va fi mulțumit de atitudinea ta față de datoria pe care o ai. Dacă ai fi putut să te rogi lui Dumnezeu, să cauți adevărul și să-ți pui toată inima și mintea în acest lucru, dacă ai fi putut să fii capabil de o astfel de cooperare, atunci Dumnezeu ar fi pregătit totul pentru tine în avans, astfel încât toate lucrurile să se așeze atunci când le-ai fi făcut, iar rezultatele ar fi fost bune. Nu este nevoie să exerciți multă forță; când nu cruți niciun efort pentru a coopera, Dumnezeu va fi rânduit deja totul pentru tine. Dacă ești viclean și perfid, dacă ești indiferent față de datoria ta și rătăcești mereu, atunci Dumnezeu nu va acționa; vei pierde această oportunitate și Dumnezeu va spune: «Nu ești suficient de bun; ești inutil. Du-te la o parte. Îți place să fii viclean și perfid, nu-i așa? Îți place să fii leneș și s-o lași mai moale, nu-i așa? Ei bine, atunci, las-o mai moale pentru totdeauna!» Dumnezeu va oferi acest har și această oportunitate altcuiva. Ce spuneți: este aceasta o pierdere sau o victorie? (O pierdere.) **Este o pierdere enormă!**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Citind cuvintele lui Dumnezeu, m-am gândit la timpul meu ca lider de grup. Am văzut că fusesem exact cum dezvăluiau cuvintele Lui. Eram insolent, iresponsabil și neglijent față de datoria mea, deloc dispus să fac eforturi. Când am început să lucrez ca lider de grup, am investit timp și efort, dar îmbunătățindu-mi aptitudinile și obținând rezultate, m-am complăcut, m-am culcat pe lauri și mi-am satisfăcut nevoile trupești. Nu mă gândeam decât cum să mă relaxez și cum să-mi ușurez viața. Nu eram dispus să fac niciun efort pentru lucrare, ca s-o îmbunătățesc. Chiar și când

vedeam clar că sunt probleme, nu le rezolvam imediat, iar când le indicau alții, eu le ignoram. Ca lider de grup, când îi vedeam pe alții din grup plângându-se de problemele lor, nu aveam părtășie despre adevăr, ca să le rezolv problemele, ba chiar le țineam isonul și eram de acord cu ei. Parcă oricât ar fi fost întârziată lucrarea de producție video sau oricâte probleme ar fi avut oamenii, nu mă privea deloc. Voiam doar să mă simt bine și să evit să mă obosesc. Ca urmare, au apărut constant probleme în filmările produse de noi, care au întârziat mult progresul producției. Îmi băteam joc de o datorie foarte importantă; de dragul confortului și tihnei trupului meu, eram dispus să fiu superficial, să-L înșel pe Dumnezeu și pe alții. Unde era venerația mea pentru Dumnezeu? Dumnezeu detesta și disprețuia aceste atitudini față de lucrare. Reamintindu-mi toate problemele din lucrarea mea, dacă aș fi investit timp și aș fi făcut sacrificii, lucrurile nu s-ar fi agravat așa de mult. Dar eram leneș și nu voiam să sufăr sau să simt oboseală. Ca urmare, am dăunat lucrării de producție video. Eram așa de egoist, de josnic și de imoral! Devenisem atât de degenerat și decadent și nici nu realizam! Dumnezeu îmi orchestrase atenționări și eu tot nu reflectam și nu mă căiam. Cum putusem să fiu așa de indiferent și intransigent? Realizând asta, m-am simțit vinovat și trist. Chiar nu meritam să fiu lider, la cât de iresponsabil și imoral eram. Era doar greșeala mea că fusesem suspendat.

În timpul devoțiunilor, am mai văzut un fragment din cuvintele Lui: **„Ori de câte ori i se spune unei persoane cu simțul responsabilității că un lucru sau altul îi este însărcinat, indiferent dacă este de la un conducător, un lucrător sau Cel de mai sus, se va gândi întotdeauna: «Ei bine, din moment ce are o părere atât de bună despre mine, trebuie să mă ocup bine de această chestiune și să nu dezamăgesc.» Ai îndrăzni să încredințezi o chestiune unei persoane atât de conștiincioase și sensibile? Persoana căreia îi poți încredința o chestiune de care să se**

ocupe este o persoană pe care o consideri vrednică de încredere și pe care o apreciezi. Ai o părere bună despre acest tip de persoană și o apreciezi. În mod deosebit, dacă lucrurile pe care le-a făcut pentru tine au fost toate realizate cu multă grijă și ți-au îndeplinit întru totul cerințele, vei crede că este o persoană demnă de încredere. În sinea ta, o vei admira cu adevărat și vei avea o părere bună despre ea. Oamenii sunt dispuși să se asocieze cu acest tip de persoană, ca să nu mai spunem de Dumnezeu. Credeți că Dumnezeu ar încredința o datorie pe care omul este obligat să o îndeplinească unei persoane care nu este de încredere? (Nu, El nu ar face acest lucru.) **Ce așteptări are Dumnezeu de la o persoană căreia i-a alocat o anumită sarcină în biserică? În primul rând, Dumnezeu speră că este responsabilă și sârguincioasă, că acordă o mare importanță sarcinii și o îndeplinește bine. În al doilea rând, Dumnezeu speră că este o persoană demnă de încredere, că oricât de mult timp îi ia și indiferent de modul în care s-ar schimba mediul ei, simțul său de răspundere nu se clatină, iar caracterul ei face față testului. Dacă este o persoană de încredere, Dumnezeu este liniștit. El nu va mai monitoriza sau verifica această chestiune pentru că, în sinea Lui, Dumnezeu are încredere în ea. Când Dumnezeu îi dă această sarcină, ea o va duce cu siguranță la bun sfârșit, fără nicio gafă**" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Prin cuvintele Lui, am învățat că o persoană cu umanitate e responsabilă în lucrare, acceptă scrutarea lui Dumnezeu și e capabilă să se țină tare în datoria sa, finalizându-și îndatoririle exact conform principiilor, indiferent în ce situație se găsește. Asta e atitudinea pe care ar trebui s-o avem în îndatoriri. Fiindcă biserica îmi încredințase lucrarea video, ar fi trebuit măcar să fac ce puteam, cât puteam eu de bine și să identific și să rezolv în timp util problemele care apăreau în lucrare, ca să mă asigur că lucrarea evolua

normal. Însă, deși am acceptat bucuros să-mi asum datoria, mai târziu, nu mi-a păsat decât de confortul și tihna mea și n-am făcut lucrare practică, nici măcar când am fost îndemnat în mod repetat s-o fac. Am deținut titlul de „lider de grup”, dar n-am făcut nimic și n-am reușit să îndeplinesc nici măcar îndatoririle de bază atribuite mie. Ca urmare, am întârziat lucrarea de producție video a bisericii. Eram imoral și neserios! La cum mă comportam, ar fi trebuit să fiu de mult alungat. Doar prin mila și toleranța lui Dumnezeu mi s-a permis să continui să lucrez în acel grup. Pe atunci, m-am gândit: „Trebuie să apreciez ocazia asta și să-mi dau silința în datorie.” Apoi, n-am mai fost mulțumit de mersul lucrurilor în datoria mea. și nu doar finalizam lucrarea la filmările încredințate mie, ci căutam mereu moduri de a-mi crește eficiența, identificam problemele noastre și le comunicam în timp util liderului grupului și discutam cu ceilalți cum să rezolvăm problemele. Deși era mai obositor să lucrez așa, mă simțeam mai liniștit și mai relaxat, știind că-mi îndeplinisem responsabilitățile.

Curând, conducătorul mi-a văzut progresele și mi-a încredințat supravegherea unui proiect video. Am apreciat ocazia de a îndeplini această sarcină și am vrut să-mi dau toată silința. Am verificat lucrarea zilnic și am notat toate problemele pe care le aveam. Când am observat probleme, am găsit un mod de a le rezolva imediat și dacă nu le-am putut rezolva, m-am consultat și am discutat cu liderul grupului. Dar puțin mai târziu, când aveam succes în lucrarea noastră și aptitudinile mi se îmbunătățiseră, m-a cuprins din nou lenea, pe nesimțite. M-am gândit: „Zilele astea, lucrarea merge conform planului și nu sunt probleme mari, ar trebui să mă odihnesc puțin. Dacă lucrez zilnic atât de mult și am atâtea griji, la un moment dat, nu voi mai putea face față.” Cum am gândit asta, m-am complăcut, mi-am făcut doar mecanic lucrarea, nu m-a mai preocupat îmbunătățirea aptitudinilor sau rezolvarea problemelor și erorilor și nici măcar nu m-am

mai obosit să discut cu ceilalți despre stadiul lucrării lor. Când aveam timp liber, voiam doar să mă relaxez și uneori, în timpul muncii sau al studiului, urmăream clipuri amuzante sau teatru, ca să-mi omor timpul, întârziind astfel filmări care ar fi putut fi finalizate înainte de termen, iar randamentul meu începând să scadă. În acele zile, eram buimac și confuz, nu gândeam clar în editarea video, nu-mi făcea plăcere să citesc cuvintele lui Dumnezeu și simțeam cum mă cuprinde un întuneric. În plus, când mă rugam lui Dumnezeu, nu-I simțeam prezența. Deși știam că era periculos să continui așa, nu mă puteam controla și chiar mă simțeam îndurerat și chinuit. Atunci, am văzut un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: **„Dacă ei, credincioșii, vorbesc și se poartă cu aceeași nepăsare și nestăpânire ca necredincioșii, atunci sunt mai răi decât necredincioșii; sunt demoni arhetipali**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). Era ca și cum cuvintele Lui ar fi dezvăluit exact situația mea. Credeam în Dumnezeu de mulți ani, dar tot n-am reușit să ma ocup de îndatoririle mele și am căutat tihnă când ar fi trebuit să lucrez. Nu era doar lipsă de loialitate; nu-ndeplineam nici măcar standardele de bază stabilite pentru lucrare. În lumea laică, trebuie să respecți regulile stabilite de compania ta și, cât ești la muncă, trebuie să-ți faci slujba cu sârguință și să nu trândăvești. Dar în timp ce-mi făceam datoria în biserică, n-aveam nici măcar un minim simț al responsabilității și-mi ignoram îndatoririle, ca să-mi satisfac nevoile trupești. Acționând atât de nesăbuit și de necontrolat, oare chiar meritam să fiu numit creștin? Nici măcar nu făceam un serviciu în datoria mea, darămite să-mi îndeplinesc datoria în mod adecvat. Mă uram fiindcă-mi satisfăceam nevoile trupești; de ce n-aveam nici măcar un dram de hotărâre pentru a mă lepăda de trup? M-am gândit la frații și surorile mele din China, care riscau arestarea și tortura de către PCC, în loc să-și abandoneze îndatoririle, în timp ce eu îmi făceam datoria într-o țară liberă și

democratică, scăpând din China, și nici măcar nu eram dispus să mă gândesc mai mult la lucrarea mea sau să fac niște sacrificii. Mă purtam ca un om de nimic, nu aveam pic de demnitate sau caracter. Gândindu-mă la asta, îmi era tot mai rușine să dau ochii cu Dumnezeu sau cu ceilalți. Atunci, am început să reflectez: „Deja am eșuat o dată, satisfăcându-mi nevoile trupești și sustrăgându-mă de la îndatoriri. De ce nu învățasem din vechile greșeli? De ce am fost capricios și schimbător în lucrare?" M-am tot rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze, ca să pot găsi cauza primară a problemei mele.

În timpul devoțiunilor, am descoperit aceste fragmente. „**De ce oamenii sunt mereu indisciplinați și leneși, de parcă ar fi somnambuli prin viață? Acest lucru are de-a face cu o problemă în natura lor. Există un soi de lene în natura umană. Indiferent de sarcină, oamenii au întotdeauna nevoie de cineva care să-i monitorizeze și să-i stimuleze. Uneori se întâmplă ca oamenii să țină seama de trup și să râvnească la confortul trupesc, bătând mereu pasul pe loc. Sunt prea calculați și chiar nu sunt oameni buni. Întotdeauna fac mai puțin decât potențialul lor maxim, indiferent de sarcina importantă pe care o îndeplinesc. Acest lucru este iresponsabil și neloial. Am spus aceste lucruri astăzi pentru a vă aminti să nu fiți pasivi atunci când lucrați. Trebuie să fiți capabil să faceți orice spun Eu**" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). „**Conducătorii falși nu fac lucrare reală, dar știu cum să fie oficialități. Care este primul lucru pe care îl fac odată ce devin conducători? Încep să încerce să cucerească oamenii. Adoptă abordarea «un manager nou trebuie să facă o impresie puternică»: mai întâi, fac câteva lucruri pentru a-i cuceri pe oameni, introduc câteva lucruri pentru a le ușura viața oamenilor, încearcă să le facă o impresie bună, să le arate tuturor că sunt pe aceeași lungime de undă cu masele,**

astfel încât toată lumea să-i laude și să spună că le sunt ca un părinte, după care preiau controlul în mod oficial. Ei simt că acum au sprijin popular și funcția le este sigură, că este corect și adecvat ca ei să se bucure de tentațiile statutului. Devizele lor sunt: «În viață nu contează decât mâncarea și îmbrăcămintea», «Trăiește momentul pentru plăcere, pentru că viața este scurtă», «Bea azi vinul de azi și fă-ți mâine griji pentru ziua de mâine». Se bucură de fiecare zi așa cum vine, se distrează cât de mult pot, nu se gândesc deloc la viitor și cu atât mai puțin se gândesc la ce responsabilități ar trebui să îndeplinească și ce îndatoriri ar trebui să realizeze un conducător. Rostesc papagalicește câteva cuvinte și fraze de doctrină și fac câteva sarcini de dragul aparențelor ca parte a activității lor obișnuite, dar nu fac nicio lucrare reală. Nu încearcă să se implice în probleme reale în biserică, pentru a le rezolva complet. Ce sens are să faci astfel de lucrări superficiale? Nu este înșelător? Îi pot fi încredințate responsabilități serioase unui astfel de conducător fals? Este el conform principiilor și condițiilor casei lui Dumnezeu de selectare a conducătorilor și lucrătorilor? (Nu.) **Acești oameni nu au conștiință sau rațiune, sunt lipsiți de orice simț al responsabilității și totuși, încă doresc să slujească în calitatea oficială de conducător bisericesc – de ce sunt atât de nerușinați? Unii oameni care au un simț al responsabilității au un calibru slab și nu pot fi conducători – să nu mai vorbim despre gunoaiele umane care nu au deloc un simț al responsabilității; ei sunt chiar mai puțin calificați să fie conducători. Cât de leneși sunt astfel de falși conducători indolenți? Descoperă o problemă, sunt conștienți că reprezintă o problemă, dar o tratează ca pe un nimic și nu-i dau atenție. Sunt atât de iresponsabili! Pot fi elocvenți și par să aibă puțin calibru, însă când apar diverse probleme în cadrul bisericii, sunt incapabili să le rezolve. Cu toate că**

problemele bisericii continuă să se acumuleze și devin asemeni moștenirilor de familie, acești conducători nu își fac griji, totuși încă insistă să desfășoare câteva sarcini frivole ca parte a activității lor obișnuite. Și care este rezultatul final? Nu fac o harababură din lucrarea bisericii, nu o distrug? Nu provoacă haos și destrămare în biserică? Acesta este finalul inevitabil" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Reflectând la cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că mă complăceam și nu luam inițiativa în datorie, fiindcă eram din natură leneș și hedonist. Mintea mea era plină de filosofii satanice precum „În viață, trebuie doar să mănânci și să te încălzești," „Bea azi vinul de azi și gândește-te mâine la ziua de mâine," și „Mănâncă, bea și veselește-te, fiindcă viața e scurtă." Trăiam conform acestor falsități satanice, gândind că în viața asta pe pământ, ar trebui să mă simt bine. Nu puteam justifica suferința și epuizarea constantă. Ca urmare, nu am reușit să perseverez în nimic din ce am făcut. Am luat drept capital cel mai mărunt rezultat în lucrare și am devenit decadent, complăcându-mă. Era exact ca în anii de școală: când luam note bune și mă lăudau profesorii și colegii, nu mai voiam să investesc atenție și energie în studii, ci doar să mă distrez. Nu mă mai interesa să ascult în clasă sau să-mi fac temele, dar imediat ce notele mele scădeau și părinții și profesorii deveneau mai severi cu mine, îmi intensificam studiile și făceam un efort până-mi creșteau din nou notele, iar atunci, iar mă complăceam și voiam să mă distrez. În acei ani, am fost mereu controlat de aceste filosofii decadente și am devenit și mai leneș, mai abătut și mai lipsit de inițiativă. Eram capricios și schimbător în tot ce făceam, nu eram dispus să sufăr sau să mă sacrific și eram tot mai puțin dispus să fac eforturi. Atât în trecut, ca lider de grup, cât și în prezent, ca membru al grupului, verificând progresul lucrării, am fost la fel de leneș și de lipsit de inițiativă. Încetam orice efort imediat ce obțineam rezultate,

voiam să alternez lucrarea cu odihna, ca să nu sufăr pierderi și să nu mă epuizez. Chiar și când știam clar că existau probleme în lucrare, nu le rezolvam, preferând să-mi pierd timpul cu amuzamente neînsemnate, în loc să mă sacrific puțin mai mult pentru datoria mea. Făceam doar cât să păstrez aparențele și să-l înșel și păcălesc pe lider. Am realizat că nu eram doar leneș, ci și perfid și viclean, dorind doar să-mi trăiesc viața în relaxare și tihnă. Mă bucurasem mult, atât de udarea cuvintelor lui Dumnezeu, cât și de protecția Lui, dar tot nu reușeam să fac nici strictul necesar. Nu eram eu doar un incompetent delăsător, un parazit în biserică? Unde erau umanitatea și raționalitatea mea? Îmi amintește de un rând din Biblie, care spune: „Și mulțumirea de sine îi distruge pe cei proști” (Proverbe 1:32). Dacă nu mă căiam, chiar dacă biserica încă nu m-ar fi alungat, Dumnezeu scrutează totul și Duhul Sfânt nu ar mai fi lucrat în mine. Mai devreme sau mai târziu, aș fi fost alungat.

După asta, mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu, am început să-mi schimb atitudinea față de datorie. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Felul în care privești însărcinările date de Dumnezeu este extrem de important și este o chestiune foarte serioasă. Dacă nu poți duce la bun sfârșit ceea ce a încredințat Dumnezeu oamenilor, atunci nu ești vrednic de a trăi în prezența lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit. Este decretat de Ceruri și recunoscut de Pământ că oamenii ar trebui să ducă la bun sfârșit orice însărcinări le încredințează Dumnezeu; aceasta este responsabilitatea lor supremă și este la fel de importantă ca propriile vieți. Dacă nu iei în serios însărcinările de la Dumnezeu, atunci Îl trădezi în modul cel mai cumplit; făcând asta, ești mai jalnic decât Iuda și ar trebui să fii blestemat. Oamenii trebuie să dobândească o înțelegere temeinică despre cum să perceapă ceea ce le încredințează Dumnezeu și, cel puțin, să înțeleagă că însărcinările pe care El le dă**

omenirii sunt înălțări și favoruri speciale de la Dumnezeu; ele sunt cele mai glorioase lucruri. Orice altceva poate fi abandonat; chiar dacă trebuie să îți sacrifici propria viață, tot trebuie să-ți îndeplinești însărcinarea dată de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"). **„Omul trebuie să urmărească să trăiască o viață plină de semnificație și nu ar trebui să fie satisfăcut cu circumstanțele sale actuale. Pentru a trăi după imaginea lui Petru, el trebuie să posede cunoștințele și experiențele lui Petru. Omul trebuie să urmărească lucruri care sunt mai înalte și mai profunde. El trebuie să urmărească o iubire mai profundă și mai pură pentru Dumnezeu și o viață care are valoare și semnificație. Doar aceasta este viață; doar atunci omul va fi la fel ca Petru. Trebuie să te concentrezi pe a fi proactiv față de intrarea ta în partea pozitivă și nu trebuie să îți permiți în mod docil să te lepezi de credință pentru o liniște de moment în timp ce ignori adevăruri mai profunde, mai specifice și mai practice. Iubirea ta trebuie să fie practică și trebuie să găsești moduri de a te elibera de această viață desfrânată, fără griji, care nu este diferită de cea a unui animal. Trebuie să trăiești o viață plină de semnificație, o viață de valoare, și nu trebuie să te păcălești sau să îți tratezi viața ca pe o jucărie cu care să te joci. Pentru toți cei care aspiră să-L iubească pe Dumnezeu, nu există adevăruri de neobținut și nu există dreptate pentru care să nu poată rămâne de neclintit. Cum ar trebui să-ți trăiești viața? Cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu și să utilizezi această iubire pentru a-I mulțumi dorința? Nu există vreo chestiune mai importantă în viața ta. Mai presus de toate, trebuie să ai astfel de aspirații și perseverență și nu ar trebui să fii precum cei fără coloană vertebrală, cei ce sunt niște molâi. Trebuie să înveți cum să experimentezi o viață plină de semnificație și să experimentezi**

adevăruri pline de semnificație și nu ar trebui să te tratezi superficial în acel mod" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Prin cuvintele Lui, am realizat că valoarea și sensul vieții stau în îndeplinirea datoriei de ființă creată. Dacă mereu cauți confort și tihnă, nu ai inițiativă și ești neglijent în îndatoriri, îl trădezi pe Dumnezeu, iar El blestemă și detestă acest comportament. M-am gândit cum Petru L-a iubit și L-a mulțumit cu sârguință pe Dumnezeu toată viața, mereu respectându-I cu strictețe cuvintele și încercând să devină mai bun. Mereu a încercat să practice adevărul și să-L mulțumească pe Dumnezeu, fiind în final răstignit cu capul în jos și fiind o mărturie răsunătoare. Mai e și Noe. Acceptând însărcinarea dată de Dumnezeu, a construit arca timp de 120 de ani, fără să ezite, nici măcar în fața nenumăratelor dificultăți și suferințelor enorme, străduindu-se neîncetat, până când a finalizat arca. Comparându-mă cu felul în care Noe și Petru și-au tratat datoria și pe Dumnezeu, m-am simțit incredibil de rușinat. Am realizat că eram și egoist, și leneș și că nu aveam pic de umanitate. Nu aveam niciun simț al responsabilității față de datoria mea, eram neglijent și tergiversam. Cum mi se cerea mai mult sau eram prea ocupat, începeam să mă plâng că sunt obosit, trândăveam și-mi satisfăceam nevoile trupești, chiar și când mă îndemna liderul. N-aveam pic de venerație pentru Dumnezeu. Nu eram diferit de un non-credincios! La cum făceam lucrurile, în final, doar m-aș fi distrus. Dar mereu credeam că am dreptate și mă mulțumeam să fac cel mai mic efort. Eram foarte indiferent, nesăbuit și ignorant. Deși îmi făcusem datoria astfel, Dumnezeu tot nu mă abandonase și-mi dăduse ocazii să mă căiesc. Nu puteam să-I mai rănesc sentimentele prin decadență. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, recunosc că natura mea e indolentă și că n-am umanitate. Nu vreau să mai trăiesc așa.

Vreau să caut serios adevărul și să-mi fac datoria. Te rog, scrutează-mi inima.”

De atunci, am investit mai mult timp și energie în datorie și, deși aveam programul plin în majoritatea zilelor, tot îmi făceam timp să studiez și să-mi îmbunătățesc aptitudinile tehnice. Și rezumam des problemele din lucrare și mă străduiam constant să-mi îmbunătățesc aptitudinile. În curând, am început să obțin rezultate mai bune în filmările produse de mine. Am observat că atunci când împărtășeam cu ceilalți ce învățasem, părea să-i ajute și pe ei. Mă simțeam foarte liniștit și relaxat. Era mai greu să-mi fac datoria astfel și mă odihneam mai puțin, dar nu mă simțeam obosit, nu sufeream. De fapt, eram mai lucid și mai energic, cu totul altfel decât înainte, când în fiecare zi eram confuz și distrat. A devenit mai ușor și să văd problemele în lucrarea noastră și, prin părtășie cu ceilalți și prin luminarea lui Dumnezeu, am rezolvat multe probleme în timp util. Dar fiindcă fusesem corupt prea profund de Satana, filosofiile lui de indolență mă mai afectau, din când în când. Când am început să obțin rezultate bune, iar m-am complăcut puțin și am vrut să-mi satisfac nevoile trupești. Odată, când verificam o filmare, am văzut că a apărut on-line un film de acțiune. M-am gândit: „E așa de stresant la muncă în ultima vreme, n-o fi foc dacă mă uit un pic și mă detensionez.” Urmărindu-l, am realizat brusc că revenisem la vechile subterfugii. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: **„Să spunem că ai vrut să fii neglijent și neatent când ți-ai îndeplinit datoria. Ai încercat să lenevești și să eviți analiza atentă a lui Dumnezeu. În astfel de momente, grăbește-te înaintea lui Dumnezeu să te rogi și să reflectezi dacă acesta a fost modul corect în care să acționezi. Apoi gândește-te la asta: «De ce cred în Dumnezeu? O astfel de neatenție poate trece neobservată de oameni, dar va trece neobservată de Dumnezeu? Mai mult decât atât, credința mea în**

Dumnezeu nu este pentru a lenevi – este pentru a fi mântuit. Faptul că acționez astfel nu este expresia umanității normale, nici nu este un lucru iubit de Dumnezeu. Nu, pot lenevi și pot face după cum mă taie capul în lumea exterioară, dar acum sunt în casa lui Dumnezeu, sunt sub suveranitatea lui Dumnezeu, sub analiza ochilor lui Dumnezeu. Sunt o persoană, trebuie să acționez conform conștiinței mele, nu pot face după cum mă taie capul. Trebuie să acționez conform cuvintelor lui Dumnezeu, nu trebuie să fiu neglijent și superficial, nu pot lenevi. Așadar, cum ar trebui să acționez ca să nu lenevesc, să nu fiu neglijent și superficial? Trebuie să depun puțin efort. Adineaori am simțit că era o prea mare bătaie de cap să procedez astfel, voiam să evit greutățile, dar acum înțeleg: poate fi o mare bătaie de cap să procedez astfel, dar este eficient și, de aceea, așa ar trebui procedat». Când lucrezi și încă te temi de greutăți, în astfel de momente trebuie să te rogi lui Dumnezeu: «O, Dumnezeule! Sunt leneș și viclean, Te implor să mă disciplinezi, să mă cerți, ca să am un sentiment în conștiința mea și un simț al rușinii. Nu vreau să fiu neglijent și superficial. Te implor să mă îndrumi și să mă luminezi, să-mi arăți răzvrătirea și urâțenia mea». Când te rogi astfel, reflectezi și încerci să te cunoști pe tine însuți, asta îți produce un sentiment de regret și ești capabil să-ți urăști urâțenia, iar starea greșită din inima ta începe să se schimbe, iar tu ești capabil să meditezi la acest lucru și să-ți spui: «De ce sunt neglijent și superficial? De ce întotdeauna lenevesc? Faptul că acționez astfel este lipsit de orice conștiință sau rațiune – oare încă sunt o persoană care crede în Dumnezeu? De ce nu iau lucrurile în serios? Nu ar trebui să dedic puțin mai mult timp și efort? Nu este o povară mare. Asta este ceea ce ar trebui să fac; dacă nu pot face nici măcar asta, oare pot fi numit o ființă umană?» Drept urmare, iei o hotărâre și faci un jurământ: «O,

Dumnezeule! Te-am dezamăgit, chiar sunt prea profund corupt, sunt fără conștiință sau rațiune, nu am umanitate, îmi doresc să mă căiesc. Te implor să mă ierți, cu siguranță mă voi schimba. Dacă nu mă căiesc, aș vrea să mă pedepsești». Apoi, are loc o modificare a mentalității tale și începi să te schimbi. Acționezi și îți îndeplinești îndatoririle cu conștiință, cu mai puțină nepăsare și superficialitate și ești capabil acum să suferi și să plătești un preț. Simți că a-ți realiza datoria astfel este minunat, iar inima ta este împăcată și veselă. Când cineva poate să accepte examinarea atentă din partea lui Dumnezeu, când poate să se roage Lui și să se bazeze pe El, starea i se va schimba în curând" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Prețuirea cuvintelor lui Dumnezeu este fundamentul credinței în Dumnezeu"). Reflectând la cuvintele Lui, am găsit un mod de a progresa. Eram indolent din natură, preferam confortul și tihna și nu eram dispus să sufăr. Singur, n-aș putea rezolva problema asta; trebuie să mă rog lui Dumnezeu, să mă bazez pe El și să-I accept scrutarea. Când voi mai vrea să-mi satisfac nevoile trupești și să trândăvesc, ar trebui să mă rog imediat lui Dumnezeu și să-I cer să mă disciplineze și să mă certe. Abia atunci voi putea să mă lepăd de trup și să-mi fac bine datoria. M-am rugat lui Dumnezeu, vorbindu-i despre starea mea, cerându-i să mă disciplineze. După rugăciune, m-a cuprins brusc un calm și am continuat să verific filmarea, ținând atent cont de principii și căutând informațiile relevante. Când reflectam la lucrarea mea, am simțit călăuzirea lui Dumnezeu și am putut să identific rapid probleme în filmare și să fac un plan ca să le rezolv. Prin acea experiență, am căpătat mai multă încredere pentru a-mi trata lenevia. Am văzut că trebuia să mă bazez pe Dumnezeu și să-I accept scrutarea în lucrarea mea. Dacă începeam iar să-mi satisfac nevoile trupești, mă puteam baza pe Dumnezeu, ca să mă abțin în mod conștient. Asta mi-ar da putere să mă impun și să-mi fac liniștit datoria.

În prezent, deși încă mai am adesea această dorință coruptă de confort și tihnă, știu că dacă urmez cuvintele lui Dumnezeu și le practic neîncetat, în final, îmi voi înlătura această fire coruptă și voi obține transformarea.

12. Drumul meu anevoios spre o cooperare armonioasă

de Xincheng, China

În iulie 2020, am fost aleasă lider de biserică și numită responsabilă de lucrarea bisericii, alături de sora Chen. Când am început acea datorie, nu înțelegeam clar mai multe principii și discutam cu sora Chen oricând aveam întrebări. Acceptam rapid orice sfat îmi dădea. După o vreme, am început să am rezultate în datoria mea și am crezut că eram suficient de competentă ca să lucrez singură. Ulterior, când atribuiam sarcini, o făceam singură, fără să discut cu sora Chen. Chiar și atunci când ar fi trebuit să decidem împreună, luam decizia singură. Văzând că nu acționam principial, sora Chen îmi amintea adesea să nu mai iau decizii arbitrare. Uneori chiar spunea asta de față cu diaconii. Simțeam că-mi pusese gând rău: nu ținea cont de demnitatea mea și mă făcea de râs. Așadar, îi eram puțin potrivnică. Adesea, când discutam lucrarea, îmi respingea ideile, iar eu eram sfidătoare, gândindu-mă: „Amândouă răspundem de lucrarea bisericii, deci de ce ar trebui să ai tu ultimul cuvânt și nu eu? Mereu îmi respingi ideile. Oare, făcând asta, nu pare că ești mai bună decât mine? Oare frații și surorile vor crede că sunt un lider nepriceput? Cum voi mai da ochii cu ei?” Am început să am prejudecăți față de sora Chen. Ulterior, când discutam lucrarea, imediat ce-mi respingea ideea, eu nu mai spuneam o vorbă. Deși uneori consideram că avea dreptate, gândul să cedez în fața ei mă făcea să mă simt inconfortabil. Cu timpul, am avut din ce în ce mai multe prejudecăți față de sora Chen. Nu voiam să vorbesc cu ea, darămite să discutăm lucrarea. Chiar o constrângeam și mă simțeam și eu foarte inhibată și reprimată.

În ianuarie 2021, din cauza problemelor de sănătate, a lipsei îndelungate a cooperării și a constrângerii din partea mea, sora Chen a intrat

într-o depresie din care nu și-a mai revenit și, în cele din urmă, a demisionat. În octombrie, biserica ținea alegeri pentru funcția de lider. Un lider superior a menționat-o pe sora Chen, întrebând despre ea. Colega noastră, sora Wang, a spus: „Starea ei s-a îmbunătățit mult recent și duce o povară mai mare în datoria ei.” Asta m-a îngrijorat puțin: „Cred că are o părere bună despre sora Chen! Auzind asta, liderul sigur va crede că sora Chen e potrivită pentru funcție. Dacă ea chiar e aleasă, oare asta va însemna că vom lucra iar împreună?” Amintindu-mi de timpul în care am lucrat împreună, m-am îngrozit. M-am gândit: „Înainte, când aveam păreri diferite despre lucrare, majoritatea colegilor erau de partea surorii Chen. Nimeni nu mă asculta pe mine. Sora Chen e foarte corectă. Dacă observa că acționam neprincipial, mă certa și adesea mă făcea de râs. Chiar era groaznic să lucrez cu ea. De când a demisionat, colegii mi-au urmat sfaturile. Dacă se întoarce, oare colegii o vor asculta ca înainte? Dacă mă critică mereu, oare nu-mi va strica imaginea?” Realizând asta, chiar nu am vrut să lucrez cu sora Chen. M-am gândit: „Nu merge. Trebuie să le spun tuturor despre corupția ei, altfel va fi un chin dacă va fi aleasă.” Cu asta, am descris toate purtările ei proaste, inclusiv felul în care era preocupată de statut și faptul că nu purta o povară în datoria ei. De teamă că n-am fost suficient de precisă, am dat și exemple. Liderul a văzut că n-o tratam corect pe sora Chen, așa că a avut părtășie cu mine despre principul tratării corecte a celorlalți. Dar eu nu voiam să aud. Câteva zile mai târziu, au început alegerile și sora Li m-a întrebat despre sora Chen. Mi-am spus: „Nu e apropiată de sora Chen și n-o cunoaște bine, trebuie să-i spun că sora Chen nu e potrivită să fie lider. Astfel, nu va vota pentru ea.” Așa că i-am spus totul despre purtările rele ale surorii Chen și despre faptul că nu purta o povară. Dar, chiar atunci, o soră mi-a replicat: „Sora Chen n-a purtat o povară atunci pentru că era într-o stare proastă. În ultimul timp, a schimbat

lucrurile și poartă o povară în datoria ei. În plus, are părtășie cu răbdare și ne ajută cu problemele din îndatoririle noastre.” Când am auzit asta, m-am neliniștit: „De ce o tot ridici în slăvi pe sora Chen? Ai votat deja pentru ea? Oare și sora Li va vota pentru ea după ce a auzit ce ai spus? Dacă este aleasă, vom lucra din nou împreună. Atunci nu numai că nu mă voi putea distinge, dar ea mă va corecta tot timpul! Ar fi mai bine să fie ales alt lider. Astfel, de vreme ce sunt lider de o vreme și înțeleg multe principii, el va fi de acord cu părerile mele în cele mai multe cazuri și, chiar dacă greșesc, nu-și va da seama și nu mă va critica direct, deci statutul nu-mi va fi contestat.” Gândindu-mă la asta, simțeam că nu puteam permite ca sora Chen să fie aleasă. Așa că am spus imediat că sora Chen nu avea multă experiență de viață și împărtășea numai doctrine. Când am spus asta, am văzut că sora Li a aprobat din cap și m-am simțit puțin ușurată, crezând că sora Li probabil nu va vota pentru sora Chen. Sora Chen și o altă soră au avut egalitate de voturi. M-am temut și mai mult că sora Chen avea să fie aleasă și să înceapă să lucreze iar cu mine.

După o vreme, liderul m-a întrebat: „Dat fiind calibrul surorii Chen, are ce-i trebuie ca să fie lider. Dacă ea chiar ar fi aleasă, cum te-ai simți?” Întrebarea m-a făcut să mă tem că sora Chen chiar putea fi aleasă, așa că am zis repede: „Sora Chen nu are multă experiență de viață și are o fire foarte coruptă…” Liderul și-a dat seama cât de potrivnică eram față de sora Chen și m-a expus iar, spunând: „Observi doar slăbiciunile oamenilor și nu le vezi niciodată calitățile, așa că nu vei putea colabora bine cu nimeni. Ești extrem de arogantă…” M-a durut să aud „nu vei putea colabora bine cu nimeni”. Am simțit că liderul mi-a dezvăluit toate intențiile și că va avea o părere proastă despre mine. Frații, surorile și liderii o plăceau pe sora Chen, deci cum puteam continua să-mi fac datoria? M-am simțit groaznic și n-am mai vrut să fiu lider. M-am gândit: „Dacă sora Chen e atât de bună, alegeți-o și

gata!” Așa că i-am spus liderului: „Nu am o umanitate bună și nu pot colabora cu nimeni. Simt că nu mai pot face această datorie. Cred că ar trebui să mă înlocuiești.” Liderul a avut părtășie cu mine, spunând: „Nu spun că ești extrem de arogantă ca să te constrâng, ci ca să te forțez să cauți adevărul și să-ți înlături firea coruptă…” Auzind asta, am realizat că-mi vărsam mânia în datoria mea și acționam împotriva lui Dumnezeu. M-am simțit rușinată și neliniștită. Însă când mă gândeam la colaborarea cu sora Chen, deveneam agitată. Nu voiam să mă confrunt cu această situație, așa că am spus că aveam altă treabă și am plecat. Eram foarte abătută. Mi-am dat seama că mă răzvrăteam împotriva lui Dumnezeu și că El Și-a întors fața de la mine. Evitam situația pe care El o rânduise pentru mine. Dacă nu schimbam ceva, Dumnezeu avea să mă disprețuiască și aveam să pierd lucrarea Duhului Sfânt. Mi-a fost teamă așa că m-am dus înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „Dumnezeule, există o lecție în situația pe care ai rânduit-o pentru mine. Greșesc evitând-o și împotrivindu-mă, dar nu sunt sigură cum să reflectez asupra mea și să mă înțeleg. Te rog să mă îndrumi ca să-Ți înțeleg intențiile și să învăț o lecție.” După ce m-am rugat, m-am simțit mai împăcată.

Rezultatul alegerilor a fost anunțat a doua zi: sora Chen fusese aleasă lider, dar vestea nu m-a afectat atât de mult. Am reflectat asupra mea: criticam mereu corupția și lipsurile surorii Chen, dar nu i-am menționat niciodată calitățile și talentele. Oare n-o excludeam? Așa că am căutat cuvinte ale lui Dumnezeu despre antihriștii care suprimă și exclud disidenții. Un anumit pasaj m-a impresionat. Dumnezeu Atotputernic spune: **„Cum îi exclud și îi atacă antihriștii pe cei care urmăresc adevărul? Ei folosesc adesea metode pe care alții le consideră rezonabile și adecvate, folosind chiar dezbateri despre adevăr pentru a-i avea la mână pe alți oameni, pentru a-i ataca, condamna și înșela. De**

exemplu, dacă un antihrist crede că partenerii lui urmăresc adevărul și îi pot amenința statutul, el va vorbi despre doctrine mărețe și teorii spirituale pentru a înșela oamenii și pentru a-i face pe aceștia să aibă o părere bună despre el. În acest fel, își poate deprecia și suprima partenerii și colegii și îi poate face pe oameni să simtă că: «Deși partenerii conducătorului nostru sunt oameni care urmăresc adevărul, ei nu sunt egalii lui în ceea ce privește calibrul și abilitățile. Predicile conducătorului nostru sunt mărețe și nimeni nu se poate compara». Pentru un antihrist, să audă un astfel de comentariu este extrem de satisfăcător. Se uită la partenerii lui și se gândește: «Nu ești tu o persoană care urmărește adevărul? Nu deții unele realități ale adevărului? De ce nu poți să îl explici clar? Dacă ești în stare, urcă pe scenă și vorbește. Ești complet umilit acum. Îți lipsește capacitatea, dar totuși îndrăznești să te întreci cu mine?» La asta se gândește antihristul. Care este scopul antihristului? El vrea să se gândească la o modalitate de a suprima alți oameni, de a-i deprecia și de a se poziționa mai presus de aceștia. Așa îi tratează un antihrist pe toți cei care urmăresc adevărul sau lucrează cu el. […] Pe lângă aceste fapte rele, antihriștii fac ceva și mai josnic, și anume încearcă mereu să găsească o modalitate prin care să-i aibă la mână pe cei care urmăresc adevărul. De exemplu, dacă unii oameni au fost desfrânați sau au comis o altă fărădelege, antihriștii se folosesc de acest lucru ca pârghie pentru a-i ataca, caută oportunități pentru a-i insulta, a-i da în vileag și a-i defăima, îi etichetează pentru a le descuraja entuziasmul în privința îndeplinirii îndatoririlor, astfel încât să se simtă negativi. De asemenea, antihriștii îi fac pe aleșii lui Dumnezeu să-i discrimineze pe aceștia, să-i evite și să-i respingă, astfel încât cei care urmăresc adevărul să fie izolați. În cele din urmă, când toți cei care urmăresc adevărul se simt

negativi și slabi, nu își mai îndeplinesc în mod activ îndatoririle și nu sunt dispuși să participe la adunări, scopul antihriștilor este atins. Odată ce aceia care urmăresc adevărul nu mai reprezintă o amenințare pentru statutul și puterea lor și nimeni nu mai îndrăznește să-i raporteze sau să-i dea în vileag, antihriștii se pot simți în largul lor. […] Pe scurt, pe baza acestor manifestări ale antihriștilor, putem stabili că ei nu îndeplinesc datoria de conducere, întrucât ei nu conduc oamenii în a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu și a avea părtășie despre adevăr și nu-i aprovizionează cu viață ca să le permită să dobândească adevărul. În schimb, ei perturbă și tulbură viața bisericească, dezmembrează și distrug lucrarea bisericii și le pun piedici oamenilor pe calea urmăririi adevărului și a obținerii mântuirii. Ei vor să-i ducă pe aleșii lui Dumnezeu în rătăcire și să-i facă să piardă șansa de a primi mântuirea. Acesta este supremul scop păcătos pe care antihriștii doresc să-l atingă prin perturbarea și tulburarea lucrării casei lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Demascarea antihriștilor, „Punctul trei: Ei îi exclud și îi atacă pe cei ce urmăresc adevărul"). Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu m-au marcat profund. Dumnezeu expune cum antihriștii îi suprimă și-i exclud pe ceilalți, găsindu-le vină și defăimându-i pe cei care caută adevărul, pentru a-și consolida propriul statut. Oare nu exact așa o tratam pe sora Chen? În timpul alegerilor, când am văzut că toți aveau o părere bună despre sora Chen, m-am gândit la timpul în care am lucrat împreună, cum toți îi urmau sfaturile și ea primea toată atenția. În plus, îmi sublinia adesea defectele, punându-mă într-o lumină proastă. Mă temeam că, dacă era aleasă, frații și surorile aveau să o asculte și să o admire numai pe ea și nimeni n-avea să-mi urmeze sfatul. Așa că m-am panicat și i-am negat abilitățile și am făcut tam-tam în legătură cu corupția ei anterioară. Am spus că nu avea multă experiență de viață și nu căuta adevărul, încercând să-i fac pe toți să aibă prejudecăți față

de ea ca să n-o voteze. Când liderul a observat problema mea și m-a criticat că nu tratez corect oamenii, am văzut că n-am primit ce voiam, am devenit nerezonabilă și am vrut să renunț la datorie. Tot ce spuneam era plin de motive viclene și ascunse. Nu făceam decât să-mi apăr reputația și statutul. Nu era la fel ca antihriștii care-i atacau pe cei care cautau adevărul, ca să-și consolidze statutul? Lucrarea bisericii necesita urgent talente și, deși sora Chen a arătase semne de corupție și avea neajunsuri, avea simțul dreptății și purta o povară în datoria ei. Căuta și urmărea adevărul când întâmpina probleme, așa că era potrivită să fie lider. Dar mă temeam că avea să-mi amenințe statutul în ochii celorlalți, așa că am încercat s-o denigrez și s-o exclud, fără să țin cont de lucrarea bisericii. Nu țineam cont deloc de intențiile lui Dumnezeu și nu-mi îndeplineam datoria. Întrerupeam și perturbam lucrarea bisericii; făceam rău! Realizând asta, am simțit că acțiunile mele chiar erau groaznice. În trecut, am considerat mereu că excluderea și pedepsirea oamenilor sunt faptele antihriștilor, dar acum am realizat că și eu aveam o fire antihristă și mergeam pe calea unui antihrist. Dacă nu mă căiam, aveam să fu expusă și alungată de Dumnezeu. Realizând asta, m-am îngrozit, dar am și înțeles că Dumnezeu a sperat că, fiind tratată și expusă, aveam să reflectez și să mă căiesc, să caut adevărul ca să-mi înlătur firea coruptă. Chiar ar trebui să cooperez cu sora Chen ca să fac bine lucrarea bisericii. După aceea, m-am destăinuit fraților și surorilor cu privire la corupția mea, ca ei să aibă discernământ asupra afirmațiilor mele anterioare și s-o trateze corect pe sora Chen. N-am mai exclus-o pe sora Chen și nu m-am mai împotrivit ei, m-am interesat de ea, am discutat lucrarea și am colaborat cu ea. Treptat, am început să ne înțelegem mult mai bine și eu m-am simțit mai liniștită. Mai ales în timpul unei adunări, am auzit-o pe sora Chen vorbind foarte practic despre experiența ei recentă și

gândindu-mă cum am tot împiedicat-o să devină lider și cum aproape că am făcut rău, m-am căit și mai mult și m-am simțit vinovată.

Ulterior, am continuat să caut adevărul și să reflectez la sursa acestei probleme. Am găsit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Prețuirea antihriștilor față de statutul și prestigiul lor o depășește pe cea a oamenilor normali și este ceva din firea și esența lor; nu e un interes temporar sau efectul tranzitoriu al împrejurimilor lor – e ceva înăuntrul vieții lor, în oasele lor și, astfel, este esența lor. Altfel spus, în tot ceea ce face un antihrist, prima sa considerație este propriul statut și prestigiu, nimic altceva. Pentru un antihrist, statutul și prestigiul sunt viața sa și scopul său de-o viață. În tot ceea ce fac, prima lor considerație este: «Ce se va întâmpla cu statutul meu? Și cu prestigiul meu? Oare această acțiune îmi va da prestigiu? Îmi va ridica statutul în mintea oamenilor?» Acesta e primul lucru la care se gândesc, ceea ce e o dovadă amplă că au firea și esența antihriștilor; altminteri, nu ar lua în considerare aceste probleme. […] Cu toate că și antihriștii cred în Dumnezeu, ei văd urmărirea statutului și a prestigiului ca echivalând cu credința în Dumnezeu și îi acordă aceeași importanță. Cu alte cuvinte, în timp ce merg pe calea credinței în Dumnezeu, ei își urmăresc și propriul statut și prestigiu. Se poate spune că, în inimile lor, antihriștii consideră credința în Dumnezeu și căutarea adevărului ca fiind căutarea statutului și a prestigiului; căutarea statutului și a prestigiului e și căutarea adevărului, iar a câștiga statut și prestigiu înseamnă a câștiga adevărul și viața. Dacă simt că nu au prestigiu sau statut, că nimeni nu-i admiră, nu-i venerează sau nu-i urmează, sunt foarte frustrați, consideră că nu are rost să creadă în Dumnezeu, că acest lucru nu are nicio valoare și își spun în sinea lor: «Este o astfel de credință în Dumnezeu un eșec? Este lipsită de speranță?» Ei chibzuiesc**

adesea la astfel de lucruri în inimile lor, plănuiesc cum își pot face un loc în casa lui Dumnezeu, cum pot avea o reputație înaltă în biserică, astfel încât oamenii să-i asculte când vorbesc, să-i sprijine când acționează și să-i urmeze oriunde merg; astfel încât ei să aibă o voce în biserică, o reputație, ca să se bucure de beneficii și să aibă statut – se gândesc adesea la astfel de lucruri. Acestea sunt lucrurile pe care le urmăresc asemenea oameni" (Cuvântul, Vol. 3: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a treia)"). Dumnezeu expune cât de mult râvnesc antihriștii la reputație și statut și cum tot ce fac e pentru putere. Vor ca toți să-i asculte și să aibă un loc în inimile tuturor. De fapt, fac toate astea ca să-și întemeieze propria împărăție independentă, concurează cu Dumnezeu pentru credincioși și vor ca oamenii să-i venereze. Am văzut că aveam aceleași manifestări ca cei pe care i-a expus Dumnezeu: încercam mereu să-mi cultiv imaginea în ochii celorlalți, căutând statut, având ultimul cuvând și fiind centrul atenției tuturor. Când apărea cineva mai talentat decât mine, îl vedeam ca pe o amenințare pentru statutul meu, îl atacam și-l excludeam. Așa am tratat-o pe sora Chen. Temându-mă că nu mă voi putea distinge dacă ea era aleasă lider, am făcut mare tam-tam despre corupția ei din trecut ca să-i fac pe ceilalți să n-o voteze. Ba chiar am sperat că un nou partener avea să fie ales. Astfel, dat fiind că eram lider de mai mult timp, orice aș fi zis sau făcut, chiar dacă nu era conform principiului, noul meu partener n-ar observa, nu m-ar expune sau mustra. Aș putea fi șefa bisericii, aș avea ultimul cuvânt și aș putea face tot ce vreau. Ambițiile și dorințele mele erau scăpate de sub control. Îmi înființam propria împărăție independentă! Ca să-mi apăr statutul, chiar i-am suprimat și i-am exclus pe ceilalți. Nu era la fel ca PCC care ataca și excludea disidenții? Ca să-și mențină conducerea

autocrată și ca să-i facă pe toți să-l venereze și să-l urmeze, își folosește autoritatea ca să-i suprime și să înlăture pe oricine îi amenință statutul și interesele. O tratam pe sora Chen la fel cum PCC își tratează victimele. Nu-mi venea să cred cât de groaznică devenisem în numele statutului. Ca lider de biserică, ar trebui să colaborez cu cei care urmăresc adevărul, ca să ducem la bun sfârșit lucrarea bisericii și să-i aducem pe ceilalți înaintea lui Dumnezeu. Însă eu nu mă puteam gândi decât la reputație și statut. Nu aveam loc în inima mea pentru însărcinarea lui Dumnezeu și nu aveam frică de Dumnezeu. Credeam în Dumnezeu de mulți ani, dar tot am suprimat oamenii din cauza prejudecăților și de dragul statutului Chiar Îl dezamăgisem și-I stârnisem ura!

Ulterior, am realizat că mai era un motiv pentru care o suprimam și excludeam pe sora Chen: ea mă tot expunea și îmi strica imaginea. Am găsit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, despre această stare: **„Ce ar trebui să faci dacă dorești să te ferești de calea antihriștilor? Ar trebui să te apropii în mod activ de oamenii verticali care iubesc adevărul. Ar trebui să te apropii de oameni care pot să îți dea sfaturi și care pot să îți spună adevărul și pot să te critice atunci când descoperă o problemă și, în special, de oameni care pot să te emondeze și să te trateze atunci când descoperă o problemă. Aceasta este o persoană care îți poate aduce cele mai mari beneficii și ar trebui să o prețuiești. Dacă respingi acest tip de persoană bună și o pierzi din vedere, vei pierde protecția lui Dumnezeu și nenorocirea se va apropia încet. Dacă te apropii de oamenii buni și de cei care înțeleg adevărul, vei avea pace și fericire și vei fi ferit de nenorocire. Dacă te apropii de oameni inferiori, de cei nerușinați și de lingușitori, atunci ești în pericol. Nu numai că ești pasibil să fii păcălit și înșelat, dar nenorocirea se poate abate asupra ta oricând. Trebuie să știi cine îți aduce cele mai mari beneficii. Cineva**

care subliniază când faci ceva greșit, și când te preamărești și mărturisești despre tine și încerci să-i înșeli pe ceilalți este genul de persoană care îți aduce cel mai mare beneficiu, iar apropierea de acesta reprezintă calea corectă. Puteți să faceți asta? Dacă cineva spune ceva care te umilește, îi porți ranchiună o viață întreagă și spui: «De ce m-ai dat în vileag? Nu te-am tratat rău; de ce îmi faci mereu zile fripte?» Porți ranchiună in inima ta, ceea ce creează o dezbinare si simți mereu: «În calitate de conducător, am funcția si statutul de a-ți interzice sa spui asta». Ce exprimă acest lucru? Exprimă ideea de a nu accepta adevărul, ci de a concura cu ceilalți și este puțin irațională. Nu indică aceasta o preocupare pentru statut? Arată o fire extrem de coruptă. Oamenii care sunt întotdeauna prea preocupați de statut sunt oameni în care firea unui antihrist se regăsește într-o formă severă și, dacă pot, în plus, să facă rău, ei vor fi dezvăluiți imediat. Oamenii care resping adevărul și nu pot să accepte adevărul sunt în mare pericol. A lupta mereu pentru statut și a râvni la beneficiile statutului este un semn de pericol iminent. Dacă inima cuiva este întotdeauna guvernată de statut, poate acesta să practice adevărul și să acționeze conform principiilor? Dacă cineva nu poate practica adevărul și face întotdeauna lucruri pentru a dobândi faimă și statut și acționează mereu prin exploatarea propriei puteri, nu este acesta în mod evident un antihrist care își arată adevărata față?” (Cuvântul, Vol. 3: Demascarea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși”). După ce am citit acest pasaj, am realizat că ceilalți nu mă expuneau și corectau ca să-și bată joc de mine, să mă defăimeze sau să mă facă de râs, ci ca să mă ajute să ajung să mă cunosc. Era un lucru benefic pentru viața mea și mă ajuta să nu merg pe calea greșită. Anul trecut, când lucram cu sora Chen, ea m-a expus direct după ce a observat că eram extrem de arogantă și că acționam despotic. M-a sprijinit cu afecțiune.

Să am un astfel de om lângă mine, care să mă supravegheze, era benefic pentru intrarea mea în viață. Dar nu am considerat că vine de la Dumnezeu și am interpretat greșit intențiile bune ale surorii Chen. Credeam că doar îmi strica imaginea, expunându-mă și corectându-mă direct, așa că am avut prejudecăți față de ea și am exclus-o. Toate acestea erau manifestări ale firii mele antihriste. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat o cale de practică. Ar trebui să petrec mai mult timp cu oameni cinstiți, sinceri, care urmăresc adevărul și, când fac ceva greșit și încalc principiul, ar trebui să renunț la statut și reputație și să le ascult părerea. Asta m-ar ajuta să nu fac rău. Deși eram lider de biserică, tot erau multe probleme pe care nu le înțelegeam. De vreme ce suntem controlați de firea noastră coruptă, inevitabil vom provoca perturbări și întreruperi în îndatoririle noastre. Deci doar lucrând în armonie cu ceilalți, ajutându-ne și sprijinindu-ne reciproc, ne putem face bine îndatoririle și putem executa lucrarea bisericii. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, m-am destăinuit surorii Chen și i-am cerut scuze, spunându-i toată povestea despre felul în care am atacat-o și suprimat-o. Sora Chen n-a avut o părere proastă despre mine și nu m-a urât așa cum mi-am închipuit, ci doar a avut părtășie despre propria experiență ca să mă ajute. Vorbind deschis și având părtășie, am putut să lăsăm deoparte prejudecățile.

Ulterior, am neglijat niște chestiuni generale fiindcă eram ocupată cu alte proiecte și nu mi-am amintit decât după două luni să am o întâlnire cu cei care se ocupau de chestiunile generale. Sora Yang, care era responsabilă de chestiuni generale, m-a criticat fără ocolișuri: „N-ai mai avut o întrunire cu noi de două luni, nu ai rezolvat problemele pe care le-am avut în îndatoririle noastre, așadar viețile noastre au fost afectate negativ. Cuvintele lui Dumnezeu spun că liderii și lucrătorii care atribuie sarcini și apoi nu le gestionează sunt lideri falși.” Când am auzit-o spunând asta, am avut sentimente amestecate: „Am întrebat despre starea voastră în aceste două

luni, doar că nu atât de des. De asemenea, asta a fost din cauză că am avut altă treabă. Nu mă poți numi un lider fals numai din cauza asta! Cum te poți aștepta să vă verific lucrarea când spui astfel de lucruri? Dacă mă mai prinzi făcând ceva greșit și mă raportezi liderilor superiori drept un lider fals, oare nu-mi voi pierde statutul? Nu merge, nu te pot lăsa să mai supraveghezi lucrarea." Însă atunci m-am gândit cum am atacat-o și exclus-o pe sora Chen în luna anterioară și iată că iarăși făceam asta, nevrând s-o las pe sora Yang să supravegheze lucrarea după ce și-a spus părerea. Oare nu continuam să-i atac și să-i exclud pe cei cu păreri diferite? Chiar atunci mi-am amintit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Trebuie să te apropii de oamenii care îți pot spune adevărul. A avea o astfel de persoană alături de tine are atât de multe beneficii, mai ales pe cineva care, după ce a aflat că ai o problemă, îndrăznește să te critice și să te expună. A avea o astfel de persoană bună alături de tine te poate împiedica să te rătăcești. Dacă descoperă că ai făcut ceva care încalcă principiile adevărului, te va critica și te va expune după cum este necesar, indiferent de statutul tău. Este o persoană verticală, cu simțul dreptății. Indiferent de modul în care te expune și te critică, toate acestea îți pot fi de ajutor; toate acestea reprezintă supravegherea și îndemnarea ta. Trebuie să te apropii de acest tip de persoană. Cu o astfel de persoană alături care să te ajute, ești mult mai în siguranță. Aceasta este protecția lui Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 3: Demascarea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși"). Amintindu-mi cuvintele lui Dumnezeu, m-am calmat. Sora Yang a fost puțin cam aspră, dar spunea lucrurile pe șleau. În perioada aceea, chiar nu-i înțelesesem starea și nu-i rezolvasem problemele. Iar viața ei chiar a fost afectată negativ. Ca lider de biserică, era responsabilitatea mea să verific stările oamenilor și să le rezolv problemele. Nu mă puteam eschiva indiferent cât de ocupată eram. Dar nu am avut

deloc grijă de sora Yang, iar atunci când mi-a oferit sugestii, am vrut s-o atac din răzbunare, fiindcă am crezut că mi-a stricat imaginea. Chiar eram toxică! Atunci când sora Yand m-a tratat, ea îmi supraveghea lucrarea și practica adevărul. Dacă aș fi atacat-o și m-aș fi răzbunat pe ea, m-aș fi împotrivit adevărului și aș fi făcut rău! Când am realizat asta, am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „Dragă Dumnezeule, mi-am dat seama că am o natură rea. Ca să-mi păstrez imaginea și reputația, am vrut s-o atac și să mă răzbun pe sora Yang. Asta înseamnă să pedepsești oamenii. O, Dumnezeule, nu vreau să mai acționez după firea mea coruptă. Sunt gata să practic adevărul și să accept sugestiile surorii Yang.” După rugăciune, m-am simțit vinovată pentru felul în care o tratasem pe sora Yang și am vrut să-mi cer scuze, dar, spre surpinderea mea, ea și-a cerut scuze prima, spunând că exagerase puțin și vorbise cu o fire coruptă. Și eu mi-am cerut scuze. Am spus: „Ai dreptate. Chiar nu am făcut lucrare practică și trebuie să reflectez la asta.” Am simțit că frații și surorile m-au expus și m-au ajutat ca să pot realiza că nu făcusem lucrare practică. Asta a venit de la Dumnezeu și era protecția Lui pentru mine. Slavă Lui!

Prin această experiență, am realizat că fusesem profund coruptă de Satana și că tânjeam prea mult după reputație și statut. Ca să-mi păstrez imaginea și funcția, chiar am suprimat și exclus oameni. Acesta a fost un lucru demn de dispreț și rău. Am realizat și că, orice situație înfruntăm, trebuie să ne axăm pe introspecție și cunoaștere de sine și să căutăm adevărul ca să ne înlăturăm firile corupte. Abia atunci putem evita să facem rău și să ne împotrivim lui Dumnezeu. Slavă Ție, Dumnezeule!

13. Ce rău am făcut fiind superficială

de Xing Zi, Italia

În octombrie 2021, am început să practic udarea nou-veniților. După o săptămână, am realizat că aveam prea multe de învățat. Trebuia să-mi însușesc adevărul viziunilor și să practic părtășia cu privire la adevăr, ca să le rezolv problemele, dar aveam o înțelegere superficială despre adevăr și discuțiile nu erau atuul meu. Mi se părea o datorie foarte dificilă. Când conducătoarea echipei a vrut să rezolv rapid problemele nou-veniților, mi s-a părut ceva foarte greu de făcut. Toți nou-veniții aveau multe probleme, deci ca să le rezolv, trebuia să caut multe adevăruri specifice și să mă gândesc cum să am părtășie clar. Asta presupunea mult efort. Așa că i-am spus conducătoarei echipei că nu aveam calibru bun și n-o puteam face bine. Conducătoarea echipei a avut părtășie cu mine și a spus că trebuie să-mi asum o povară în datoria mea și că n-ar trebui să mă tem de suferință. Am acceptat cu reticență, după ce i-am auzit părtășia, dar în secret, nu voiam să plătesc un preț. La întruniri, am continuat să am părtășie cu nou-veniții, ca de obicei, dar fiindcă nu le înțelegeam dificultățile, băteam câmpii în părtășia mea și nu obțineam rezultate, iar numărul nou-veniților ce participau frecvent la întruniri a început să scadă. Când conducătoarea echipei a descoperit probleme, m-a rugat s-o ajut să-i susținem imediat, dar eu m-am gândit: „Personalul evanghelic deja a avut multă părtășie cu ei despre adevărul viziunilor, deci dacă ei tot nu vin la întruniri, rezolv eu ceva mergând? În plus, acei nou-veniți nu s-au mai întrunit recent, deci părtășia cu ei categoric va dura mult, iar asta va fi epuizant.” La acest gând, le-am trimis doar mesaje, salutându-i rapid și i-am abandonat pe cei ce nu au răspuns, nebăgându-i în seamă. Pe cei care aveau mai multe probleme i-am pus ultimii pe lista mea de părtășie sau i-am pasat lucrătorilor evanghelici,

ca să-i ajute ei. În scurt timp, câțiva nou-veniți nu s-au mai întrunit, fiindcă problemele lor rămăseseră nerezolvate de mult timp. Simțeam vinovăție și supărare când observam că nu se întruneau nou-veniții, trebuia să plătesc un preț mai mare ca să le rezolv problemele. Dar când mă gândeam ce bătaie de cap ar fi, treceam cu vederea.

Îmi amintesc o nou-venită, fostă catolică, ce căpătase noțiuni despre întruparea și lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și n-a mai venit la întruniri. Indiferent cât i-am scris sau am sunat-o, m-a ignorat. După două zile, mi-a lăsat acest mesaj: „M-am născut într-o familie catolică. Sunt catolică de mică și au trecut deja 64 de ani. Nu pot crede decât în Domnul Isus, nu mai pot crede în Dumnezeu Atotputernic.” I-am răspuns așa: „Dumnezeu Atotputernic e Domnul Isus revenit. Nu poți intra în Împărăția lui Dumnezeu decât acceptând apariția și lucrarea Domnului din zilele de pe urmă.” Dar ea n-a răspuns. Am mai căutat-o de câteva ori, dar m-a ignorat. Așa că i-am pasat problema conducătoarei echipei și m-am mirat când mi-a trimis câteva fragmente relevante din cuvintele lui Dumnezeu, cerându-mi să caut adevărul, ca să rezolv asta. Văzând că trebuie să-mi însușesc multe adevăruri și să mă gândesc cum să am părtășie ca să obțin rezultate, mi s-a părut foarte dificil. Nou-venita nu-mi răspundea și chiar dacă petreceam timp însușindu-mi cunoștințe, era posibil să nu-mi asculte părtășia, așa că am dat-o deoparte și am ignorat-o. Exista o nou-venită care era zilnic foarte ocupată și nu avea niciodată timp să vină la întrunirile la care o invitam. La început, îi trimiteam zilnic cuvintele lui Dumnezeu și imnuri, dar de fiecare dată răspundea doar „Amin”, după care nu venea la întruniri. La un moment dat, am încetat să-i trimit cuvintele lui Dumnezeu. Credeam că e prea ocupată la muncă și că asta era viața ei și oricât timp aș fi investit, nu puteam rezolva acea problemă. Știam că ar trebui să planific orele întrunirilor ținând cont de dificultățile ei și să găsesc fragmente relevante

din cuvintele lui Dumnezeu, ca să am părtășie despre noțiunile ei și că doar așa puteam obține rezultate. Asta mi se părea prea complicat și obositor, deci nu voiam să plătesc acest preț. Dar dacă nu aveam acea părtășie și afla conducătoarea, m-ar fi tratat, fiindcă nu făceam lucrare reală. Așa că a trebuit să mă forțez să am părtășie cu nou-venita de două ori și, când am văzut că tot nu venea la întruniri, am simțit că nu era însetată de adevăr și problema nu era lipsa efortului din partea mea. Așa că, într-un final, am ajuns s-o ignor. Fusesem mereu superficială în datoria mea, evitând toate greutățile. Când cunoșteam nou-veniți cu noțiuni sau greutăți reale, nu voiam să fac efortul de a mă gândi cum să le rezolv problemele și pur și simplu îi pasam conducătoarei echipei. După câteva luni, foarte puțini nou-veniți se mai întruneau în mod regulat. Conducătoarea bisericii m-a tratat, după ce a descoperit această problemă. A zis că-mi făceam superficial datoria și că trebuia să mă schimb imediat. Așadar, am jurat că mă voi lepăda de trup și că voi uda bine nou-veniții. Însă, confruntată cu nou-veniți cu multe probleme, tot nu am fost dispusă să plătesc un preț pentru a le rezolva problemele. În schimb, spuneam doar că nu am calibru bun și că nu eram potrivită pentru acea datorie. Am rămas superficială, n-am îndreptat lucrurile și datoria mea nu ducea nicăieri, așa că lidera m-a tratat cu asprime: „Ești prea superficială în datoria ta. Nu întrebi niciodată despre greutățile nou-veniților și chiar când afli ceva despre ele, nu faci niciun efort ca să le rezolvi. Înseamnă asta că-ți faci datoria? Doar le faci rău nou-veniților. Dacă nu te schimbi, vei fi demisă!” Fiind tratată și atenționată astfel, m-am simțit și vinovată, și speriată. Am început să reflectez asupra mea: de ce nu puteam face bine această datorie și mi se părea mereu prea grea?

Într-o zi, în devoțiunile mele spirituale, am citit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Unora le lipsește orice principiu atunci când**

își îndeplinesc datoria, își urmează mereu propriile înclinații și acționează în mod arbitrar. Acest lucru înseamnă grabă și superficialitate, nu-i așa? Acești oameni Îl înșală pe Dumnezeu, nu-i așa? Și v-ați gândit vreodată care sunt consecințele acestui lucru? Dacă nu acordați atenție voii lui Dumnezeu atunci când vă îndepliniți datoria, dacă sunteți lipsiți de conștiință, dacă sunteți ineficienți în tot ceea ce faceți, dacă sunteți complet incapabili să acționați din toată inima și cu toată puterea, oare veți putea obține aprobarea lui Dumnezeu? Numeroși oameni își îndeplinesc datoria cu destul de multă reticență și nu o pot susține. Nu suportă suferința, nici măcar puțin, și simt mereu că suferința reprezintă o mare pierdere pentru ei și nici nu caută adevărul pentru a rezolva vreo dificultate. Îl poți urma pe Dumnezeu până la capăt, îndeplinindu-ți datoria în acest fel? Este în regulă să fii neglijent și superficial în orice faci? Va fi acest lucru acceptabil, din punctul de vedere al conștiinței tale? Chiar și măsurat după criteriile omului, acest lucru este nemulțumitor – așadar, poate fi considerat drept îndeplinirea mulțumitoare a datoriei? Dacă îți îndeplinești datoria în acest fel, nu vei dobândi niciodată adevărul. Nu poți nici măcar să prestezi servicii într-o manieră mulțumitoare. Atunci, cum ai putea să obții aprobarea lui Dumnezeu? Mulți oameni se tem de greutăți atunci când își îndeplinesc datoria, sunt prea leneși, râvnesc la confortul trupesc și nu depun niciodată niciun efort în învățarea deprinderilor de specializare și nici nu încearcă să mediteze la adevărurile cuvintelor lui Dumnezeu; ei cred că a fi superficial în acest fel îi scutește de probleme: nu trebuie să verifice nimic sau să pună întrebări nimănui, nu trebuie să-și folosească creierul sau să gândească – economisesc, într-adevăr, mult efort și nu îi costă nicio dificultate fizică, și tot reușesc să ducă la bun sfârșit sarcina. Iar dacă îi

tratezi, ei sunt sfidători și își găsesc scuze: «Nu eram leneș și nu mă eschivam, sarcina a fost îndeplinită – de ce ești atât de pretențios? Nu-mi cauți, oare, nod în papură? Mă descurc bine deja, îndeplinindu-mi datoria în acest fel, cum de nu ești mulțumit?» Credeți că astfel de oameni mai pot face progrese? Sunt în mod constant superficiali atunci când își îndeplinesc datoria și tot inventează o mulțime de scuze, iar când se ivesc probleme nu lasă pe nimeni să vorbească deschis. Ce fire este aceasta? Aceasta este firea Satanei, nu-i așa? Pot oamenii să-și îndeplinească datoria într-o manieră mulțumitoare atunci când urmează o asemenea fire? Îl pot mulțumi pe Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cel care își îndeplinește datoria cu toată inima, mintea și sufletul este o persoană care Îl iubește pe Dumnezeu"). Dumnezeu expune mulți oameni fiindcă sunt prea leneși în datoria lor, râvnesc mereu la confortul trupesc, nu sunt sârguincioși și se mulțumesc să pară că sunt ocupați. Nu-ți poți face niciodată bine datoria în acest fel. Am realizat că nu obțineam rezultate în datoria mea nu fiindcă nu aveam calibru bun, ci fiindcă eram leneșă și mă temeam să sufăr pentru datoria mea. Simțeam că udarea nou-veniților însemna că trebuia să știu multe adevăruri, să învăț să le rezolv diversele probleme, iar asta făcea datoria foarte dificilă, așa că făceam lucrurile de mântuială. Conducătoarea echipei a vrut să rezolv urgent problemele nou-veniților și aș fi putut, dacă m-aș fi străduit. Dar când am văzut că asta presupunea mai mult timp și efort din partea mea, am pasat problema conducătoarei echipei și lucrătorilor evanghelici. Vedeam că nou-veniții nu veneau la întruniri, fiindcă aveau noțiuni sau se confruntau cu greutăți, dar rămâneam indiferentă. Nu eram receptivă când alții îmi vorbeau despre căi de rezolvare. Uneori le trimiteam nou-veniților cuvintele lui Dumnezeu sau imnuri, însă, după câteva zile, nu mai puteam ține pasul și ajungeam să-i ignor. Am văzut că eram cu adevărat leneșă, dornică de

plăceri trupești și că nu eram deloc sinceră în datoria mea. Eram doar înșelătoare, fără niciun scop în biserică. Eram dezgustătoare și odioasă pentru Dumnezeu!

Am citit asta ulterior, în cuvintele Lui. „**În prezent, nu există multe oportunități de a îndeplini o datorie, așa că trebuie să te ții de ele atunci când poți. Exact atunci când te confrunți cu o datorie, tu trebuie să depui efort; atunci este momentul în care trebuie să te dăruiești, să te sacrifici pentru Dumnezeu și când ți se cere să plătești prețul. Nu te reține de la nimic, nu găzdui nicio uneltire, nu lăsa nicio marjă de libertate și nu-ți oferi o cale de scăpare. Dacă îți iei vreo libertate, ești calculat sau șiret și trădător, atunci sigur nu vei face o treabă de calitate. Să presupunem că spui: «Nimeni nu m-a văzut acționând cu viclenie. Ce grozav!» Ce fel de gândire este aceasta? Crezi că ai tras un văl de ceață peste ochii oamenilor și peste cei ai lui Dumnezeu? De fapt, cu toate acestea, știe sau nu Dumnezeu ce ai făcut? Știe. De fapt, oricine interacționează cu tine pentru o perioadă de timp va afla despre corupția și ticăloșia ta și, deși s-ar putea să nu spună direct acest lucru, va avea evaluările lui despre tine în inima lui. Au existat mulți oameni care au fost dați în vileag și alungați pentru că mulți alții au ajuns să-i înțeleagă. Odată ce toți le-au văzut esența, i-au dezvăluit pe acești oameni așa cum erau de fapt și i-au dat afară. Așadar, fie că urmăresc sau nu adevărul, oamenii ar trebui să-și îndeplinească bine datoria, făcând tot ce le stă în putință; ar trebui să-și folosească conștiința pentru a face lucruri practice. S-ar putea să ai defecte, dar dacă poți să fii eficient în îndeplinirea datoriei, acest lucru nu va fi atât de grav încât să fii alungat. Dacă te gândești mereu că ești bine, că ești sigur că nu vei fi alungat și tot nu reflectezi sau nu încerci să te cunoști și îți ignori sarcinile proprii, fiind întotdeauna neglijent și superficial,**

atunci, când aleșii lui Dumnezeu chiar își pierd îngăduința față de tine, te vor expune așa cum ești și, cel mai probabil, vei fi alungat. Asta pentru că toată lumea te-a văzut așa cum ești de fapt, iar tu ți-ai pierdut demnitatea și integritatea. Dacă nimeni nu are încredere în tine, ar putea Dumnezeu să aibă încredere în tine? Dumnezeu Se uită la inima cea mai lăuntrică a omului: El nu ar putea sub nicio formă să aibă încredere într-o astfel de persoană. […] Oamenii de încredere sunt oameni care au umanitate, iar cei care au umanitate au conștiință și rațiune și lor ar trebui să le fie foarte ușor să-și îndeplinească bine datoria, întrucât își tratează datoria ca pe obligația lor. Oamenii lipsiți de conștiință sau rațiune își îndeplinesc, cu siguranță, slab datoria și nu au simțul răspunderii față de datoria lor, indiferent care este aceasta. Alții trebuie să-și facă întotdeauna griji pentru ei, să-i supravegheze și să întrebe despre progresul lor; dacă nu, lucrurile ar putea merge prost în timp ce își îndeplinesc datoria, în timp ce îndeplinesc o sarcină, ceea ce ar fi mai problematic decât merită. Pe scurt, oamenii trebuie întotdeauna să reflecte la ei înșiși atunci când își îndeplinesc îndatoririle: «Am îndeplinit în mod adecvat această datorie? Mi-am pus inima în ea? Sau doar am făcut-o cât de cât?» Dacă ești mereu nepăsător și superficial, ești în pericol. Cel puțin, înseamnă că nu ai credibilitate și că oamenii nu pot avea încredere în tine. Vorbind mai serios, dacă mereu faci totul mecanic atunci când îți îndeplinești datoria și dacă Îl înșeli mereu pe Dumnezeu, ești în mare pericol! Care sunt consecințele faptului de a fi înșelător cu bună știință? Toată lumea poate să vadă că săvârșești fărădelegi cu bună știință, că trăiești doar potrivit firii tale corupte, că ești doar nepăsător și superficial, că nu practici adevărul – ceea ce te face să fii lipsit de umanitate! Dacă acest lucru se manifestă în tine în toate privințele, dacă eviți greșelile majore,

dar le comiți neîncetat pe cele minore și ești nepocăit de la început până la sfârșit, atunci ești unul dintre cei răi, un necredincios și ar trebui să fii îndepărtat. Asemenea consecințe sunt odioase – ești pe deplin dat în vileag și alungat ca necredincios și persoană rea" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei"). **„Felul în care privești însărcinările date de Dumnezeu este extrem de important și este o chestiune foarte serioasă. Dacă nu poți duce la bun sfârșit ceea ce a încredințat Dumnezeu oamenilor, atunci nu ești vrednic de a trăi în prezența lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit. Este decretat de Ceruri și recunoscut de Pământ că oamenii ar trebui să ducă la bun sfârșit orice însărcinări le încredințează Dumnezeu; aceasta este responsabilitatea lor supremă și este la fel de importantă ca propriile vieți. Dacă nu iei în serios însărcinările de la Dumnezeu, atunci Îl trădezi în modul cel mai cumplit; făcând asta, ești mai jalnic decât Iuda și ar trebui să fii blestemat**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"). Confruntată cu revelația cuvintelor lui Dumnezeu, am putut simți dezgustul și furia Lui față de cei care-și fac superficial datoria. Ei nu au conștiință, rațiune, caracter și demnitate și nu sunt deloc demni de încredere. Dacă tot nu se căiesc, sunt răufăcători, necredincioși și ar trebui alungați. Udarea nou-veniților e o slujbă importantă. Abia au acceptat noua lucrare a lui Dumnezeu, deci au nevoie de mai multă udare, pentru a prinde rădăcini pe adevărata cale, ca să nu-i răpească Satana. În plus, cei care acceptă lucrarea lui Dumnezeu nu fac asta foarte ușor sau fără probleme și mai mulți oameni trebuie să plătească un preț când îi udă și-i ajută. Doar atunci pot fi ei aduși înaintea lui Dumnezeu. Ca udătoare, udarea nou-veniților era responsabilitatea mea. Mai ales când vedeam nou-veniți cu dificultăți, ar fi trebuit să simt urgența situației și să caut adevărul, ca să rezolv aceste probleme. În schimb, m-am sustras de la

slujbele grele și am fost șireată. Când am văzut nou-veniți cu dificultăți, am ales mereu problemele ușor de rezolvat și am lăsat deoparte aspectele dificile, ignorându-le. Ba mai rău, e clar că eram necinstită și iresponsabilă în datoria mea, făcând câțiva nou-veniți să nu mai vină la întruniri și chiar să se retragă, dar mă sustrăgeam de la responsabilitate spunând că nu erau însetați de adevăr sau zicând că nu aveam calibru bun și nu le puteam rezolva problemele, ca să-i înșel pe alții și să găsesc scuze pentru superficialitatea mea. Nu-mi făceam eu datoria exact cum lucrează un necredincios pentru șeful său? Înșelam, făceam lucrurile de mântuială, fără conștiință sau sensibilitate. După toți anii mei de credință, tot încercam să-L păcălesc pe Dumnezeu, fără să clipesc. Eram atât de vicleană! Nu aveam deloc umanitate. În trecut, când am acceptat Evanghelia lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, lucram din greu în fiecare zi, iar părinții mei îmi îngrădeau credința. Eram foarte stresată și chiar mă gândeam să renunț la întruniri. Dar frații și surorile au avut răbdători părtășie despre adevăr cu mine în repetate rânduri și au organizat întruniri ținând cont de programul meu. Uneori, nu puteam participa, fiindcă aveam prea mult de lucru, așa că frații și surorile băteau drum lung cu bicicletele, ca să aibă părtășie cu mine despre cuvântul lui Dumnezeu, să mă ajute și să mă susțină. Abia atunci am aflat despre lucrarea lui Dumnezeu și am văzut că nu poți fi mântuit decât căutând adevărul. Apoi, am devenit dispusă să merg la întruniri și să fac o datorie. Biserica subliniază mereu că udarea nou-veniților presupune răbdare și mult respect pentru dificultățile lor, că trebuie să-i încurajăm să vină la întruniri, ca să poată prinde rădăcini cât mai repede pe adevărata cale. Am văzut că Dumnezeu e plin de iubire și de milă pentru noi și că El ne mântuiește cât poate de mult. El e incredibil de conștiincios față de fiecare persoană care cercetează adevărata cale. Nu renunță, dacă există o speranță cât de mică. Cât despre mine, eu eram rece și nu aveam niciun simț

al răspunderii față de nou-veniți. Nu-mi păsa deloc de viețile lor, deci problemele lor nu erau rezolvate prompt și unii dintre ei nu mai voiau să vină la întruniri. Pe baza purtării mele, oare îmi făceam eu vreun pic datoria? Făceam doar rău, încercam să-L păcălesc și să-L înșel pe Dumnezeu! M-am simțit foarte vinovată când am realizat asta și m-am urât, fiindcă nu aveam deloc umanitate.

Mai târziu, am citit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ești mulțumit să trăiești sub influența Satanei, cu pace și bucurie și puțin confort trupesc? Nu ești tu cel mai josnic dintre toți oamenii? Nu e nimeni mai nesăbuit decât aceia care au zărit mântuirea, dar nu urmăresc să o câștige; aceștia sunt oamenii care se îmbuibă cu trupul și se bucură de Satana. Speri că a ta credință în Dumnezeu nu va presupune nicio provocare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante înaintea adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! Trăiești ca un porc – ce diferență este între tine și porci și câini? Nu sunt toți fiare aceia care nu urmăresc adevărul și care în schimb iubesc trupul? Nu sunt toți morții aceia fără duhuri, cadavre umblătoare? Câte cuvinte au fost rostite în mijlocul vostru? A fost făcută doar puțină lucrare în mijlocul vostru? Cât de multe am oferit în mijlocul vostru? Deci, de ce nu le-ai câștigat? Ce motiv ai să te plângi? Nu este adevărat că nu ai câștigat nimic pentru că ești prea îndrăgostit de trup? Și nu e deoarece gândurile tale sunt prea extravagante? Nu este deoarece ești prea prost? Dacă ești incapabil să câștigi aceste binecuvântări, poți să-L învinuiești pe Dumnezeu că nu te-a mântuit? […] Îți ofer calea adevărată fără a cere nimic în schimb, și tu tot nu cauți. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu**

tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu urmăresc viața omului, ei nu urmăresc să fie curățiți și nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Eu ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Citind toate cuvintele lui Dumnezeu, prin care ne trage la răspundere, m-am simțit foarte vinovată și mi-am făcut reproșuri. Ca să ne curețe și să ne transforme firile corupte, ca să ne dea o șansă la mântuire, Dumnezeu ne-a hrănit stăruitor cu multe adevăruri și a avut părtășie în detaliu despre toate aspectele adevărului, de teamă că nu-l vom înțelege. Dumnezeu a plătit un preț foarte mare pentru noi. Oricine are umanitate ar trebui să se străduiască să caute adevărul și să fie devotat datoriei sale. Dar eu nu aveam deloc conștiință. Nu căutam deloc adevărul, îmi păsa doar de confortul trupesc și încă mă conduceam doar după filosofii satanice, precum „Trăiește-ți viața pe pilot automat", „Trăiește momentul pentru plăcere, pentru că viața este scurtă". Consideram că trebuie să ne tratăm bine pe noi înșine, în cele câteva decenii ale noastre pe pământ și să nu ne suprasolicităm. Ar trebui să ne facem viețile lipsite de griji și fericite. Eu îmi făceam datoria cu condiția să nu sufăr vreun disconfort trupesc sau epuizare. Făceam orice era mai simplu. Oricând trebuia să-mi storc creierii cu privire la ceva, începeam să mă împotrivesc și fugeam, fie pasându-i

altcuiva problema, fie abandonând-o, ignorând-o. Nu-mi luam deloc în serios datoria, așa că problemele unor nou-veniți nu erau rezolvate, iar ei nu mai veneau la întruniri. Abia atunci am văzut că acele filosofii satanice mă făcuseră tot mai depravată. Eram ca un porc, râvnind la confort și necăutând deloc adevărul, bătându-mi joc de datoria mea și nefiind deloc preocupată de ea. Îmi neglijam îndatoririle, nu câștigam adevărurile pe care trebuia să le câștig și nu-mi îndeplineam responsabilitățile. Nu eram eu un om de nimic? Chiar am simțit că a râvni la confortul trupesc îmi făcea rău și-mi distrugea șansa la mântuire. Dificultățile dintr-o datorie sunt, de fapt, o ocazie bună de a te baza pe Dumnezeu și a căuta adevărul. Dificultățile care m-au forțat să caut adevărul și să învăț să urmez principiile în datoria mea au fost piste bune prin care să caut adevărul și intrarea în viață. Dar tratam aceste lucruri ca pe o bătaie de cap, o povară ce trebuia ignorată. Realizând asta, am regretat enorm felul cum îmi menajasem trupul și cum pierdusem așa de multe ocazii bune de a afla adevărul. Nu mai voiam să fac lucrurile de mântuială. Trebuia să mă lepăd de trup și să pun suflet în datorie.

Într-o zi, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a făcut să înțeleg mai bine consecințele superficialității mele în datorie. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Să spunem că există o treabă pe care o persoană ar putea să o finalizeze într-o lună. Dacă este nevoie de șase luni pentru a face această treabă, oare cinci dintre aceste luni nu reprezintă o pierdere? Când vine vorba de răspândirea Evangheliei, unii oameni sunt dispuși să ia în considerare adevărata cale și au nevoie doar de o lună pentru a fi convertiți, după care se alătură bisericii și continuă să fie udați și aprovizionați. Șase luni este tot ce au este nevoie pentru a pune bazele. Însă dacă atitudinea persoanei care răspândește Evanghelia este una de indiferență și superficialitate, iar conducătorii și lucrătorii nu au simțul responsabilității și ajunge să dureze o**

jumătate de an pentru a converti persoana, oare nu constituie această jumătate de an o pierdere în viața sa? Dacă se confruntă cu un mare dezastru și îi lipsește o bază va fi în pericol, iar tu nu-i vei datora ceva? O astfel de pierdere nu este măsurată financiar sau folosind bani. Tu i-ai amânat înțelegerea adevărului cu jumătate de an, i-ai întârziat stabilirea unei fundații și îndeplinirea datoriei cu jumătate de an. Cine își va asuma responsabilitatea pentru asta? Sunt conducătorii și lucrătorii capabili să-și asume responsabilitatea pentru acest lucru? Responsabilitatea vieții cuiva depășește capacitatea de îndurare a oricărei persoane" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit ceva foarte neplăcut și dificil. Eram exact ca un conducător fals care nu face lucrare reală, neglijentă în îndatoriri și iresponsabilă, determinând nou-veniții să nu se mai întrunească și pe unii, chiar să abandoneze credința, fiindcă nu li se rezolvau problemele. Oare udarea nou-veniților în acest fel nu le făcea doar rău? Chiar dacă unii n-au abandonat credința, viețile lor au fost afectate, fiindcă și-au păstrat noțiunile și nu s-au întrunit multă vreme. Acesta e un rău pe care nu-l pot compensa. Dacă nu mi-ar fi păsat atât de mult de trupul meu, aș fi fost capabilă să plătesc un preț și aș fi luat în serios problemele fiecărui nou-venit, poate că unii dintre ei ar fi putut să prindă rădăcini pe adevărata cale și să afle mai devreme adevărul, să trăiască o viață bisericească, să îndeplinească o datorie, să acumuleze mai devreme fapte bune și lucrurile nu ar fi sfârșit așa. Dar atunci, deja era prea târziu pentru cuvinte. Gândindu-mă la nou-veniții care nu voiau să vină la întruniri, m-am simțit foarte supărată și vinovată și incredibil de îndatorată lui Dumnezeu. Asta era o fărădelege, o pată pe care o lăsasem pe datoria mea! M-au cuprins regretele, dar și teama. Simțeam că provocasem probleme uriașe și ofensasem firea lui Dumnezeu. În lacrimi, m-am rugat: „Dumnezeule,

mereu râvnesc la tihnă și-mi fac superficial datoria, lucru care Te dezgustă. Vreau să mă căiesc față de Tine și să-mi compensez fărădelegile prin fapte practice. Te rog, cercetează-mi inima și, dacă voi continua să fiu superficială, Te rog să mă cerți și să mă disciplinezi."

Apoi, i-am căutat pe nou-veniții care erau negativi, slabi și nu veneau la întruniri și am început să caut cuvintele lui Dumnezeu, ca să le rezolv problemele. Le-am întrebat despre principii și abordări și pe surorile care se pricepeau la udare. Apoi, am căutat-o pe nou-venita cu noțiuni religioase, care nu venea la întruniri. I-am trimis mai multe mesaje, dar n-a răspuns la niciunul. M-am simțit cam descurajată și m-am gândit că ar trebui să renunț la asta. Oricum, ea era cea care nu mai răspunsese, măcar asta era adevărat. I-am mai trimis un mesaj și nou-venitei care lucra mult și când am văzut că mi-a respins invitația la întrunire, n-am mai vrut să plătesc niciun preț pentru a o susține. M-am gândit la rugăciunea mea către Dumnezeu, precum și la aceste cuvinte ale Lui: „**Când oamenii își realizează datoria, aceștia fac, de fapt, ceea ce se cuvine. Dacă o faci înaintea lui Dumnezeu, dacă-ți realizezi datoria și te supui lui Dumnezeu cu o atitudine de onestitate și cu inimă, nu va fi cu mult mai corectă această atitudine? Așadar, cum ar trebui să aplici această atitudine vieții tale de zi cu zi? Trebuie să faci din a te «închina la Dumnezeu cu inima și cu onestitate» realitatea ta. Ori de câte ori vrei să fii delăsător și să execuți mecanic mișcările, ori de câte ori vrei să acționezi folosind tertipuri și să fii leneș și ori de câte ori ești neatent sau ai prefera să te distrezi, ar trebui să te gândești bine: «Comportându-mă astfel, sunt eu nedemn de încredere? Asta înseamnă să-mi pun inima în îndatorirea mea? Nu cumva sunt neloial procedând astfel? Nu cumva dezamăgesc însărcinarea pe care Dumnezeu mi-a încredințat-o?» Iată cum ar trebui să reflectezi asupra ta. Dacă poți ajunge să afli că ești mereu neglijent și superficial în**

datoria ta și neloial și că L-ai rănit pe Dumnezeu, ce ar trebui să faci? Ar trebui să spui: «Am simțit pe moment că era ceva în neregulă aici, dar n-am tratat acest lucru ca pe o problemă; doar am trecut peste el cu nepăsare. Nu mi-am dat seama până acum că am fost cu adevărat neglijent și superficial, că nu mi-am îndeplinit responsabilitatea. Chiar sunt lipsit de conștiință și rațiune!» Ai găsit problema și ai ajuns să te cunoști puțin – așa că acum trebuie să te întorci! Atitudinea ta față de îndeplinirea datoriei era greșită. Ai fost nepăsător cu ea, de parcă ar fi fost o slujbă în plus și nu ți-ai pus inima în asta. Dacă mai ești neglijent și superficial în acest fel, trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să-I ceri să te disciplineze și să te mustre. O persoană trebuie să aibă o astfel de voință în îndeplinirea datoriei sale. Numai atunci se poate pocăi cu adevărat. O persoană se schimbă numai atunci când conștiința îi este limpede și atitudinea sa față de îndeplinirea datoriei este transformată" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai în citirea frecventă a cuvintelor lui Dumnezeu și în rumegarea adevărului există o cale de urmat"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să văd că nu e greu să-ți faci bine datoria, că trebuie să fim sinceri, să acceptăm scrutarea lui Dumnezeu și să facem tot posibilul să îndeplinim ce știm, ce putem, nu să folosim artificii sau să fim superficiali și că avem nevoie de această atitudine pentru a ne face bine datoria. Așa că m-am hotărât ca de data asta, să nu-L mai dezamăgesc pe Dumnezeu. Trebuia să-I arăt lui Dumnezeu căința mea, faptul că eram cu adevărat muncitoare și sinceră și chiar dacă acei nou-veniți n-ar mai fi venit la întruniri după ajutorul și susținerea mea, eu tot mi-aș fi îndeplinit responsabilitatea și aș fi fost nevinovată.

Am mers să discut cu altă soră în căutarea unei căi de practicare și am căutat-o și pe nou-venita cu noțiuni religioase, pentru părtășie. I-am vorbit sincer despre propria-mi cale a credinței. Spre mirarea mea, mi-a răspuns la

mesaje. De fapt, chiar îi plăceau întrunirile, dar avea câteva noțiuni și nedumeriri nerezolvate. M-au impresionat cuvintele din inimă ale acestei nou-venite și am avut părtășie cu privire la noțiunile ei. La final, a acceptat să participe la întruniri și, în scurt timp, a preluat o datorie. Am avut un sentiment de nedescris când am văzut că lucrurile s-au sfârșit așa. Am simțit și bucurie, și remușcare. Fără luminarea cuvintelor lui Dumnezeu, care mi-au permis să mă cunosc și să-mi schimb atitudinea față de datoria mea, aș mai fi comis o fărădelege. După asta, am căutat-o din nou pe nou-venita care lucra mult. Înainte, insistasem mereu să participe la întruniri, fără să-i iau în calcul dificultățile. De data asta, am avut părtășie cu privire la cuvintele lui Dumnezeu, ca s-o ajut pe baza situației ei reale, și am modificat orele întrunirilor în mod corespunzător. Când nu avea timp pentru o întrunire, citeam cu ea cuvintele lui Dumnezeu când avea timp și aveam, cu răbdare, părtășie cu ea. Atunci, a devenit dispusă să-și deschidă sufletul față de mine și să discute despre cuvintele lui Dumnezeu pe care le citise. De asemenea, mi-a zis fericită că, indiferent de situație, nu ar renunța pur și simplu la întruniri sau la a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu. După asta, n-a mai ratat nicio întrunire și indiferent cât de ocupată era, își făcea timp să reflecteze la cuvintele lui Dumnezeu. Ulterior, am susținut și alți nou-veniți, aducându-i înapoi în grup. După ce mi-am corectat atitudinea, m-am bazat pe Dumnezeu și am făcut un efort real, am obținut rezultate mai bune în datoria mea.

Înainte, eram mereu necinstită și superficială în datoria mea. Deși nu sufeream fizic, aveam mereu greutăți în viață. Nu simțeam îndrumarea lui Dumnezeu, realizam tot mai puțin în datoria mea, nu aveam deloc luminare și mă temeam mereu că Dumnezeu mă va abandona și mă va alunga. Eram foarte deprimată și sufeream. Când am pus suflet în datoria mea, am putut simți prezența și îndrumarea lui Dumnezeu. Am făcut și progrese în datoria

mea și am început să simt liniște și alinare. Am experimentat cu adevărat cât de importantă e atitudinea față de datorie. Când te confrunți cu dificultăți, doar plătind un preț real și dând atenție voii lui Dumnezeu putem să obținem luminarea Duhului Sfânt și să obținem roade în datoria noastră.

14. O zi pe care nu o voi uita niciodată

de Li Qing, China

A fost în decembrie 2012, în timp ce răspândeam Evanghelia cu frați și surori, la ora 9 dimineața. O mașină a poliției a s-a oprit în fața noastră. Fără să se legitimeze, un polițist mi-a răsucit brațul și m-a vârât în mașina lui. Un alt frate și o altă soră au fost încătușați și băgați în mașină. Îmi bătea inima tare și nu știam ce a plănuit poliția să ne facă. Dacă nu voi suporta tortura și voi deveni un Iuda, zilele mele de credincioasă vor lua sfârșit. M-am rugat repede lui Dumnezeu, cerându-I să-mi protejeze inima și jurând că voi muri înainte să-mi trădez frații și surorile, ca Iuda. După rugăciunea, n-am mai fost atât de neliniștită.

Când am ajuns la secția de poliție, am fost despărțiți și interogați separat. Un polițist m-a întrebat aspru: „Cine e liderul tău? Unde locuiești?" Am spus: „Nu știu cine e liderul meu. N-am încălcat nicio lege. De ce am fost arestată?" Au râs tare și au spus: „Ce știi tu despre lege? Ai acordul guvernului și al Biroului de Afaceri Religioase să răspândești Evanghelia? Făceai muncă misionară ilegală, perturbând ordinea publică. Ar trebui să te trimitem la Biroul de Afaceri Religioase să se ocupe ei de tine!" Un alt polițist a spus: „Atâta timp cât cooperezi, te vom lăsa să pleci." Pur și simplu i-am ignorat. Apoi, un polițist de lângă intrare a dat buzna și m-a lovit tare în gamba dreaptă. M-a durut atât de tare încât am crezut că îmi rupsese oasele gambei. M-a lovit cu putere. Aproape că și-a pierdut echilibrul, iar ceilalți polițiști au început să râdă. S-a redresat și și-a vărsat mânia pe mine, plesnindu-mă peste față. Am văzut stele verzi și am ametit de era să cad din picioare. La scurt timp, a început să mi se umfle partea dreaptă a feței. Apoi, m-a călcat iar pe gamba dreaptă, împroșcându-mă într-un colț al camerei. M-am ghemuit jos, în lacrimi. Apoi, m-a tachinat

amenințător că mă va lovi cu piciorul în spate. Am fost foarte speriată. Voi mai primi o lovitură de la acest polițist? Dacă îmi va răni spatele? Am început să plâng de frică. Chiar atunci, câțiva dintre polițiști l-au reținut. Un alt polițist mi s-a adresat pe un ton blând: „Ascultă, dragă, nu vrem să te tratăm așa. Trebuie doar să ne spui adresa ta și te vom lăsa să pleci.” M-am gândit: „Părinții mei cred în Dumnezeu și îndeplinesc îndatoriri. Dacă le spun adresa mea, părinții mei vor și ei târâți în asta. Dacă frații și surorile se adunaseră la mine acasă și vor fi arestați toți, voi fi comis un lucru rău.” Așadar, n-am spus nimic. Apoi, un polițist le-a spus celorlalți să plece pentru că vrea să vorbească cu mine singur. M-a întrebat: „Vrei să pleci de aici? Dacă da, doar spune-ne adresa ta. Sau poți să cooperezi cu noi și să devii informatoarea noastră. Te infiltrezi printre superiorii bisericii și vom lucra împreună. Dacă ești de acord, te vom lăsa să pleci.” Când a văzut că-l ignor, i-a venit o altă ideea și a spus: „Acum, suntem doar noi doi aici. Știu că nu ne poți indica membri pe față. Îți pot ascunde identitatea. Mergem cu mașina mea pe stradă și nu trebuie decât să-mi arăți cu degetul un frate sau o soră de-ale tale. Dacă-mi indici un alt membru care să-ți ia locul, te vom lăsa să pleci! Ce spui?” Văzând fața urâtă a polițistului, am fost dezgustată. M-am gândit: „Chiar dacă suntem doar noi doi aici, Duhul lui Dumnezeu scrutează tot. Îi poți păcăli pe oameni, dar niciodată pe El. Dacă-ți imaginezi că voi deveni informatoare și-L voi trăda pe Dumnezeu, te-nșeli.” Am răspuns ferm: „Nu cunosc pe nimeni!” Apoi, m-a amenințat: „Încerci să protejezi pe cineva? Și părinții tăi cred în Dumnezeu? Cei arestați cu tine ne-au spus deja totul despre tine. Știm tot ce avem nevoie să știm. Acum, îți dau o ocazie să scapi basma curată. Dacă nu ne spui nimic, nu vei scăpa atât de ușor la închisoare. Te vor forța să bei apă fierbinte cu piper, îți vor strânge degetele, îți vor băga ace sub unghii și bețe în urechi și le vor cere deținuților să te hărțuiască. Te asigur că va fi iadul pe pământ!” Descrierea

lui m-a cutremurat. Am fost îngrozită. M-am gândit: „Oare chiar m-au vândut? Dacă îmi vor băga bețe în urechi, nu voi asurzi? Să-mi strângă degetele, să-mi bage ace sub unghii – degetele sunt sensibile, sigur e foarte dureros! Dacă mă vor trimite la închisoare și mă vor tortura, va rezista o copilă slăbuță ca mine? Sau voi muri acolo? Am doar 20 de ani, de-abia îmi încep viața, nu vreau să mor încă. Aș putea să le spun ceva banal, ca să le satisfac cerințele.” Eram foarte supărată și nesigură. Știam clar în sufletul meu: „A fi arestat și persecutat e un fel de încercare și un test. Dumnezeu și îngerii veghează, la fel și Satana. Dacă le spun puțin, sigur îmi vor pune și alte întrebări. Dacă sunt atât de cruzi cu o copilă ca mine, cine știe cât de brutali vor fi cu frații și surorile mele? Nu pot să-mi trădez conștiința, să mă gândesc doar la mine, să devin lacheul Satanei și să-L trădez pe Dumnezeu. Indiferent dacă frații și surorile m-au trădat sau nu, voi fi martor neclintit. Chiar dacă voi fi închisă și torturată, nu pot să-L trădez pe Dumnezeu.”

După aceea, indiferent cum m-au interogat, am spus mereu că nu știu. Un polițist s-a înfuriat și a lovit masa, strigând: „Va trebui să luăm măsuri drastice!” Apoi, un alt polițist mi-a pus cătușe, m-a apucat de păr și a tras tare, în spate. Alți 3 sau 4 polițiști s-au înghesuit să-mi dea pumni și picioare. M-au lovit mai ales în gambe și mi-au dat pumni în cap, stomac și spate. Unul dintre ei m-a lovit atât de tare în stomac, încât m-am făcut ghem în colțul camerei și am plâns. Un polițist m-a întrebat: „Așadar, ai de gând să vorbești?” M-am uitat urât la el și m-a plesnit tare peste față. Un alt polițist m-a apucat de guler, m-a izbit cu capul de perete și de un dulap din metal și m-a strâns de gât. Abia am respirat de durere. Polițistul de lângă mine i-a spus să se oprească doar când eram mai moartă. M-am prăbușit pe podea, gâfâind. M-am gândit cum poliția nu pedepsește răul din societate, dar când e vorba de credincioși, ne torturează, ne bat, ba chiar ne omoară fără motiv. Am strigat în inima mea: „Există dreptate în lume? Cum se pot

numi «poliția poporului»?” Mi-am amintit atunci un imn al cuvintelor lui Dumnezeu: „**Vreme de mii de ani acesta a fost pământul murdăriei. Este insuportabil de murdar, suferința abundă, stafiile gonesc năvalnic pretutindeni, păcălind și înșelând, făcând acuzații nejustificate, fiind nemiloase și rele, călcând în picioare acest oraș al fantomelor și lăsându-l plin de cadavre; duhoarea descompunerii acoperă pământul și umple aerul și este păzită cu strășnicie. Cine poate vedea lumea de dincolo de ceruri? Cum ar putea oamenii dintr-un asemenea oraș al fantomelor să-L fi văzut vreodată pe Dumnezeu? S-au bucurat ei vreodată de afecțiunea și frumusețea lui Dumnezeu? Ce apreciere au ei față de chestiunile lumii omenești? Câți dintre ei pot înțelege voia înflăcărată a lui Dumnezeu? De ce să pui un obstacol atât de impenetrabil în fața lucrării lui Dumnezeu? De ce să folosești diferite trucuri ca să-i înșeli pe oamenii lui Dumnezeu? Unde sunt adevărata libertate și drepturile și interesele legitime? Unde este nepărtinirea? Unde este alinarea? Unde este căldura? De ce să folosești scheme amăgitoare ca să-i păcălești pe oamenii lui Dumnezeu? De ce să folosești forța ca să oprești venirea lui Dumnezeu? De ce să nu-I permiți lui Dumnezeu să colinde în voie pe pământul pe care El l-a creat? De ce să-L hăituiești pe Dumnezeu până când nu mai are unde să-Și odihnească al Său cap? Cum ar putea asta să nu incite la furie?**” („Cei aflați în întuneric ar trebui să se ridice” din Urmați Mielul și cântați cântări noi). În trecut, n-aveam discernământ despre PCC. În cărți, PCC susținea că sprijină libertatea religioasă și l-am crezut fără îndoială, ba chiar îl ridicam în slăvi. Doar după ce am fost persecutată de PCC, am văzut cine e cu adevărat. PCC susține că sprijină libertatea religioasă pentru a-i înșela pe oameni, dar, în realitate, I se împotrivește lui Dumnezeu cu sălbăticie și-i persecută pe creștini. Dumnezeu Atotputernic a venit să exprime adevărul, să ne

mântuiască de corupția și chinul Satanei, îndrumânâdu-ne pe calea dreaptă în viață. E un lucru incredibil, dar PCC ne persecută și ordonă poliției să-i aresteze și brutalizeze pe credincioși. PCC e cu adevărat rău! E un demon disprețuitor de Dumnezeu și potrivnic Lui.

Apoi, mi-au legat mâinile la spate și m-au pus să stau în genuflexiune 30 de minute sau să stau în genunchi. Când nu am îngenuncheat, doi polițiști m-au apucat de brațe și un al treilea m-a apăsat în spatele genunchilor, forțându-mă să îngenunchez. Am fost torturată până la epuizare și îngenuncheată cu fața la perete. M-am gândit că nu mă vor lăsa să scap ușor dacă nu vor scoate de la mine câteva informații despre biserică. Fusesem acolo doar de două ore și deja mă torturaseră până la epuizare și mă durea tot corpul. M-am întrebat câtă tortură mă mai așteaptă și dacă voi putea s-o îndur. M-am simțit ca o oaie mică care a dat brusc peste o haită de lupi, gata să fie devorată oricând. Am fost foarte supărată și speriată. M-am rugat încontinuu lui Dumnezeu: „Dumnezeule, simt că am voință slabă. Nu știu cât mai pot să rezist. Dumnezeule, nu înțeleg ce intenționezi să faci cu mine în această situație. Te rog, îndrumă-mă.” Apoi, mi-am amintit un rând din cuvintele Lui: „**Doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși**” („Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării” din Cuvântul Se arată în trup). Brusc, totul mi-a fost clar. Dumnezeu spera să-mi păstrez credința în El când trec prin greutăți. Am cântat în gând acest imn: „**În timp ce sunt supuși încercărilor, este normal ca oamenii să fie slabi, ca negativitatea să sălășluiască în ei sau să fie lipsiți de claritate în ceea ce privește voia lui Dumnezeu sau calea lor de practică. Dar, în orice caz, trebuie să ai încredere în lucrarea lui Dumnezeu și să nu-L tăgăduiești, întocmai ca Iov. Deși Iov a fost slab și a blestemat ziua în care s-a născut, nu a negat că toate lucrurile din viața oamenilor sunt dăruite de Iahve și că El este și Cel care putea să**

le ia pe toate. Indiferent cum a fost încercat, și-a păstrat această credință. În experiența ta, indiferent la ce rafinare te supun cuvintele lui Dumnezeu, credința și dragostea pentru El sunt, pe scurt, ceea ce îi cere omenirii. Credința, iubirea și aspirațiile oamenilor sunt ceea ce desăvârșește El lucrând în acest fel. Dumnezeu face lucrarea de desăvârșire asupra oamenilor, iar ei nu pot să o vadă, nu pot să o simtă; în astfel de împrejurări, ți se cere să ai credință. Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară când nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să fii martor. Când Iov a ajuns în acest punct, Dumnezeu i S-a arătat și i-a vorbit. Adică, doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși" („Încercările atrag credința" din Urmați Mielul și cântați cântări noi). După ce-am cântat imnul, aveam fața plină de lacrimi. M-am gândit la Iov. Când a trecut prin încercarea lui, pierzându-și copiii și toate avuțiile și umplându-se de bube pe tot corpul, el a trecut prin suferință fizică și emoțională extreme. În fața acestei încercări, la început, Iov nu a cunoscut intențiile lui Dumnezeu și a fost extrem de îndurerat și supărat, dar a avut multă reverență față de Dumnezeu. Nu a fugit după hoți, nici nu s-a plâns. Mai întâi, a venit înaintea lui Dumnezeu, rugându-I-se și căutându-L. La final, a spus: „Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve Dumnezeu" (Iov 1:21), aducând o mărturie strălucitoare. Prin asta, am înțeles intenția lui Dumnezeu. El folosește aceste situații pentru a-mi desăvârși credința. Ar trebui să-nvăț din povestea lui Iov și să cred în Dumnezeu, să mă rog Lui și să mă bazez pe El pentru a mărturisi ferm.

După ce am stat în genunchi peste 10 minute, poliția mi-a ordonat să mă ridic. Un polițist înalt m-a luat de păr și m-a tras de cap în sus. Am atins

solul doar cu vârful picioarele. Am simțit o durere fulgerătoare, de parcă m-ar fi scalpat. Mi-a smuls o șuviță de păr și a aruncat-o la gunoi. Mi-a țâșnit sângele de la rădăcini. Apoi, mi-a zdrobit cu pantofii degetele de la piciorul stâng și m-a călcat pe glezne cu toată greutatea. M-a durut atât de tare încât am crezut că mi-a rupt oasele și l-am împins. A văzut cât de rău mă doare și m-a călcat din nou pe glezne. Au început să-mi tremure picioarele și m-am ghemuit automat, dar m-a ridicat, mi-a pus mâinile pe perete și a continuat să mă calce pe picioare. M-au trecut transpirații reci și a început să-mi cedeze tot corpul, dar m-a ținut strâns, împiedicându-mă să mă ghemuiesc. A fost prima dată când m-am gândit că ar fi mai bine să mor decât să suport acea durere. S-a oprit doar când piciorul meu stâng a pocnit, ca și când s-ar fi rupt. M-am gândit că s-a rupt, dar nu era nimic. Am știut că Dumnezeu se milostivise de slăbiciunea mea și mă proteja. I-am mulțumit din inimă lui Dumnezeu. Apoi, a intrat un polițist de vreo 20 de ani și m-a întrebat lasciv: „Câți ani ai? Ai prieten? E în ordine dacă nu vrei să vorbești. Dar cu cât mai repede o faci, cu atât mai repede îți dăm drumul. Iar la noapte, voi veni să te văd.” Apoi, s-a apropiat și a spus: „Ce crezi că ar face un băiat și o fată singuri într-o cameră goală?” Mi-a spus și multe alte lucruri murdare și indecente. Apoi, a intrat o polițistă și a spus cu un zâmbet rece: „Dacă nu vorbește, smulgeți-i toate hainele și puneți-o să stea goală într-o intersecție aglomerată, cu un semn la gât, ca toată lumea să o vadă. Apoi, postați-i pozele pe internet și vedem dacă mai îndrăznește să iasă în public! Rușine pe viață!” În timp ce vorbea, mi-a desfăcut cătușele și mi-a dat jos geaca. Am fost foarte speriată. Am crezut că îi va fi milă de mine, fiind femeie, dar s-a dovedit a fi la fel de rea ca polițiștii. Un alt polițist m-a mângâiat cu mâna pe talie și a spus: „Ai un corp frumos.” Ceilalți au izbucnit într-un râs obscen. Sunetul râsului lor parcă venea direct din iad. Era să plâng de frică, gândindu-mă: „Acești polițiști ar face orice. Dacă îmi vor da jos toate

hainele, cum voi trăi cu această rușine? Ar fi mai bine să mor, decât să trăiesc cu această umilință." Am văzut că geamul din fața mesei n-avea gratii și m-am gândit să sar de-acolo. Când au observat că am de gând să sar, au închis geamul și m-am izbit tare cu capul de perete. Un polițist m-am împins la perete ca să nu mă mai pot mișca și a spus furios: „Vrei să mori? Nu scapi atât de ușor. Îți voi face viața un iad!" Am vrut să mor, dar nu m-au lăsat. Sufeream cumplit. Chiar atunci, mi-am amintit un imn al cuvintelor lui Dumnezeu: „**În timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**" („Caută să-L iubești pe Dumnezeu, indiferent cât de mare e suferința ta" din Urmați Mielul și cântați cântări noi). Am înțeles intenția Lui. Voia să trăiesc ca să mărturisesc ferm. Cine-L iubește pe Dumnezeu nu-și dorește moartea după puțină suferință. E un comportament de laș inutil. Trebuia să trăiesc! Dacă mă vor dezbrăca toată și mă vor pune la poarta secției de poliție va fi o dovadă a persecuție lor asupra creștinilor. După ce m-am gândit la asta, n-am mai vrut să mor. Apoi, un polițist numit Xie m-a privit languros și a spus: „Ai o înfățișare plăcută. Ai doar 20 de ani? Încă n-ai prieten? Aș vrea să văd dacă mai ești virgină." În timp ce vorbea, s-a apropiat și s-a lipit de mine, atingându-mi fața și bărbia. M-am speriat și l-am împins. S-a împiedicat și s-a prins de marginea mesei, apoi s-a înfuriat și s-a repezit la mine, blocându-mi mâinile la perete. M-a sărutat pe toată fața și pe gât. Am strigat de supărare. Câțiva dintre polițiștii care priveau au râs în hohote, văzându-mă cum mă zbat. Ca să mă apăr să nu fiu violată, l-am împroșcat și nu l-am lăsat să se apropie. Un alt polițist și-a folosit camera să-mi facă poze. A spus: „Cum îndrăznești

să lovești un polițist?” M-a scos cu totul din minți. Tăbărau toți pe mine și încercau să m-acuze că îi lovesc? Nu inversau lucrurile? Dar m-am gândit, de asemenea: „Dacă ripostez și îmi fac poză, pot să o pună pe internet și să o folosească pentru a discredita și acuza Biserica. Nu-L va umili pe Dumnezeu?” Nu voiam să aibă nimic cu Biserica, așa că mi-am înăbușit lacrimile și am suportat în tăcere chinul lor. La final, nu au făcut poza dorită și au plecat.

Polițistul Xie l-a pus pe altul să-mi pună cătușe și să-mi imobilizeze brațele la perete. M-a călcat pe picioare, mi-a desfăcut haina și a început să mă atingă pe spate și pe talie. Aveam mâinile și picioarele blocate, nu aveam cum să ripostez. Am început să plâng de supărare. Polițistul Xie a încetat doar când a intrat iubita lui. Puțin mai târziu, acesta a revenit și a sărit pe mine de parcă era posedat. În acel moment, nu era nimeni în cameră. Mi-a blocat picioare strânse laolaltă și m-a cuprins cu brațele, atingându-mă peste tot. Mi-a scos și chiloții. Mi-a fost foarte frică și am ținut strâns de betelie. M-a plesnit cu sălbăticie peste față și am strigat. Mi-a pus mâna pe gură și pe nas. Nu am mai putut respira și lupta m-a vlăguit tot mai tare. Așa i-am văzut la televizor pe violatori tratându-și victimele. Am fost foarte speriată și deznădăjduită. Mânios și exasperat, polițistul Xie a strigat: „Urlă! Urlă cât poți de tare! Să vedem dacă te salvează Dumnezeu.” Nerușinarea și răutatea lui m-au înfuriat foarte tare, dar tot el mi-a amintit de ceva. De ce nu mă rugasem și nu mă bazasem pe Dumnezeu? Doar Dumnezeu mă poate salva. M-am rugat repede lui Dumnezeu: „Dumnezeule, nu vreau să fiu călcată de Satana. Te rog, salvează-mă, te rog, salvează-mă!” Chiar când îl imploram repede pe Dumnezeu, polițistul Xie mi-a lăsat gura și nasul libere și am respirat adânc. Am strigat imediat și mai mulți polițiști din camera alăturată m-au auzit și au venit. Doar atunci, mi-a dat drumul. M-am prăbușit pe podea, gândindu-mă la cele

întâmplate. Fără protecția lui Dumnezeu, aș fi fost violată. I-am mulțumit în inimă lui Dumnezeu.

În acea zi, la prânz, au venit 7 sau 8 polițiști. Nevrând să cooperez cu ei, a venit la mine șeful secției, m-a tras de ureche și m-a pișcat de gât. M-a durut tare și m-am lăsat în jos. A râs de mine, spunând: „Îți retragi capul ca o țestoasă?” Și ceilalți au început să râdă de mine. M-au înconjurat și m-au împins de la unul la altul, ca pe o minge. Doi dintre ei chiar au profitat de ocazie să mă piște de piept și de talie. Ce adunătură de sălbatici! Am scrâșnit furioasă din dinți și am vrut să ripostez. Dacă nu aș fi trecut personal prin asta, n-aș fi crezut niciodată că aceasta e „poliția poporului”, despre care cărțile și televiziunea pretind „că slujește poporul” și „luptă pentru dreptate”. N-am mai suportat și am strigat la ei: „Niște bărbați adevărați și-ar bate joc de o copilă?” S-au oprit cum am spus asta. Puțin mai târziu, un polițist mi-a pus un pistol la tâmplă și m-a amenințat, spunând: „Aș putea să te împușc chiar acum! Când vă prindem pe voi, credincioșii, vă putem ucide fără consecințe. Vă putem împușca imediat. Odată morți, vă ducem și vă îngropăm. Dacă vrei să-ți spui ultimele cuvinte, fă-o acum!” În timp ce vorbea, a încărcat arma cu un glonț. Când am văzut că nu glumește, m-am speriat de mi s-au înmuiat picioarele. M-am gândit: „Chiar mi se termină viața la o vârstă atât de fragedă? Am văzut întruparea lui Dumnezeu și mântuirea omenirii în zilele de pe urmă, iar acum voi muri fără să văd spectacolul răspândirii Evangheliei Împărăției în tot universul și fără să-mi schimb firea? E greu de suportat asta.” Atunci, m-am gândit la ce a spus Domnul Isus: „**Nu vă temeţi de cei ce omoară trupul, dar care nu pot omorî sufletul! Ci temeţi-vă mai degrabă de Cel Ce poate să distrugă şi sufletul, şi trupul, în Gheenă**” (Matei 10:28). Așa e, marele balaur roșu îmi poate devasta și tortura doar trupul, nu-mi poate distruge sufletul. E doar o paiață. La suprafață pare înfricoșător, dar indiferent de ardoarea

lui, e mereu în mâinile lui Dumnezeu. N-ar îndrăzni să-mi facă nimic fără permisiunea lui Dumnezeu. M-am gândit cum Petru a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu, în iubirea lui pentru El. Când a fost răstignit, s-a rugat lui Dumnezeu, spunând: **„O, Dumnezeule! Momentul Tău a sosit acum, momentul pe care l-ai pregătit pentru mine a sosit. Trebuie să fiu răstignit pentru Tine, trebuie să dau această mărturie pentru Tine și sper că iubirea mea poate satisface cerințele Tale și că poate deveni mai pură. Astăzi, faptul că pot să mor pentru Tine și să fiu răstignit pe cruce pentru Tine, este mângâietor și liniștitor pentru mine, căci nimic nu este mai satisfăcător pentru mine decât să pot fi răstignit pentru Tine și să Îți satisfac dorințele și să mă pot da Ție, să îmi pot oferi viața Ție”** („Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată” din Cuvântul Se arată în trup). Rugăciunea lui a fost foarte iluminatoare pentru mine. M-am simțit mult mai aproape de Dumnezeu și nu m-am mai temut de moarte. M-am gândit cum m-a protejat Dumnezeu de când am fost arestată și că, atunci când Satana m-a ispitit, cuvintele lui Dumnezeu m-au îndrumat ca să-i văd complotul. Când am fost slabă, El mi-a dat credință și putere, iar când am fost în pericol, Dumnezeu a aranjat lucrurile ca să nu fiu călcată-n picioare de Satana. Mare e iubirea lui Dumnezeu pentru mine! Ca să-I răsplătească iubirea, Petru a fost răstignit cu capul în jos. Mă bucurasem mult de iubirea lui Dumnezeu, dar nu L-am răsplătit niciodată. Chiar dacă n-am statura lui Petru, eram dispusă să-l am ca model. Ar fi o onoare pentru mine să mor azi pentru Dumnezeu. Am fost profund mișcată de iubirea lui Dumnezeu și m-am rugat în tăcere: „Dumnezeule, Îți datorez atât de mult. În viața mea, n-am căutat cu ardoare adevărul sau să Te iubesc. Dacă mă mai întorc în această lume, voi continua să cred în Tine, să Te urmez și Te răsplătesc!” Câțiva polițiști au văzut că plâng, și, crezând că mi-e frică, au spus: „E ultima ta șansă. Care sunt cuvintele tale de despărțire?” Am spus: „Toți

murim până la urmă. Eu mor fiind persecutată pentru dreptate, așa că nu am niciun regret.” După ce-am spus asta, am închis ochii și-am așteptat să mă-mpuște. Polițistului i-a tremurat mâna de furie și a spus: „Dorința ta mi-e poruncă!” Mi-a spus să-mi întorc capul într-o parte, apoi, mi-a pus pistolul la tâmplă și a tras de câteva ori, dar nu am murit. Apoi, mi-am dat seama că scosese glonțul. Un alt polițist a lovit masa cu mâinile și a spus: „Te crezi cumva Liu Hulan? Orice îți facem, nimic nu funcționează!” Mi-a împins tâmpla și m-a lovit cu pistolul peste cap, spunând: „Hai, plânge. De ce nu plângi?” M-am gândit la imnul despre experiența de viață: „Prefer să mor pentru a-mi păstra demnitatea ca unul dintre aleșii lui Dumnezeu” („Îmi doresc să văd ziua de slavă a lui Dumnezeu” din Urmați Mielul și cântați cântări noi). Înainte, în fața torturii și amenințărilor lor, plângeam încontinuu, ca să încerc să îi înduplec. Mi-am dat seama că n-am credință în Dumnezeu. Mă târam în fața Satanei și îmi lipsea voința. Nu mai puteam să-L umilesc pe Dumnezeu cu slăbiciunea mea. Așa că mi-am șters lacrimile, am strâns pumnii și m-am hotărât să lupt cu Satana până la capăt! Am cântat în gând imnul: „Îmi doresc să văd ziua de slavă a lui Dumnezeu”: „Îmi voi da iubirea și loialitatea lui Dumnezeu și voi duce la capăt misiunea de a-L slăvi. Sunt hotărât să fiu un martor neclintit pentru Dumnezeu și să nu cedez Satanei niciodată. Prefer să mor pentru a-mi păstra demnitatea ca unul dintre aleșii lui Dumnezeu. Cu însărcinarea dată de Dumnezeu în minte, îl voi umili pe diavolul Satana. Durerea și greutățile sunt predestinate de El. Voi fi credincios și Îl voi asculta până la moarte. Nu-L voi mai face pe Dumnezeu să verse lacrimi sau să se îngrijoreze” („Urmați Mielul și cântați cântări noi”).

Câțiva polițiști m-au văzut strângând pumnii și au răbufnit furioși: „Seamănă cu Liu Hulan mai mult decât Liu Hulan.” Văzându-l pe Satana frustrat și fără opțiuni, am știut că a fost umilit. Chiar am înțeles ce-a vrut să spună Dumnezeu cu: „**Când oamenii sunt gata să-și sacrifice viețile, totul**

devine neînsemnat și nimeni nu-i poate învinge. Ce ar putea fi mai important decât viața? Astfel, Satana devine incapabil de a face mai mult în oameni, nu poate face nimic cu omul" („Capitolul 36" din „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers" în Cuvântul Se arată în trup). Călcâiul lui Ahile al omului e frica lui de moarte. Satana a știut de al meu călcâi al lui Ahile și l-a folosit să m-amenințe și să mă-mpiedice să cred în Dumnezeu și să-L urmez. Dar înțelepciunea lui Dumnezeu se exercită prin comploturile Satanei. Când am renunțat la viața mea pentru Dumnezeu, Satana a rămas fără putere, a eșuat și a fost umilit. La prânz, câțiva polițiști au mers să mănânce, iar trei au rămas să mă supravegheze. Unul a venit la mine și, cu un zâmbet fals, m-a întrebat: „De ce nu plângi?" Am spus: „Nu am de ce să plâng." A zis: „Dacă nu plângi, îți vom da motive." În timp ce vorbea, a luat o sticlă neagră. Mi-a deschis ochii larg și mi-a pulverizat o substanță chimică în ei și-n gură, în vreme ce alt polițist mi-a blocat mâinile și capul. Ochii au început să-mi ardă și să-mi curgă și nu-i puteam ține deschiși. Lacrimile îmi înțepau obrajii și gâtul mă înțepa de la substanța înghițită. N-am putut vorbi de durere și am scuipat încontinuu. M-a și amenințat, spunând că era un fel de otravă care mă va ucide în 30 de minute. Al treilea polițist m-a apucat de cătușe și m-a dus într-o altă cameră. Atunci, am reușit să-mi deschid puțin ochii și m-a dat iar cu acea substanță. Apoi, m-a încătușat de ceilalți frați și surori cu care fusesem arestată, a pornit un ventilator la maximum și a deschis toate geamurile. Purta un hanorac gros și avea un radiator la picioare. A râs cu poftă și a spus: „E bine și cald, nu?" Era în toiul iernii. Mâinile și picioarele mi-au înghețat repede. Chiar atunci, am auzit o soră bătând din picioare și cântând încet. Mi-am dat seama că era un imn de experiență care-L slăvește pe Dumnezeu. Am început să bat și eu ritmul. Cântând, am simțit că-mi recapăt puterea și m-am gândit: „Oricum mă vor tortura, voi merge înainte.

Chiar dacă va fi să mor, voi mărturisi ferm pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu!” Spre surprinderea mea, ne-au lăsat să plecăm pe la ora 15. Am aflat că între timp arestaseră mulți frați și surori și nu mai aveau loc la centrul de detenție, nici la închisoare. Când au văzut că nu scot nicio informație relevantă de la noi și n-au aflat adresele noastre, pur și simplu ne-au dat drumul. Totuși, am știut c-a fost mila lui Dumnezeu. Ne-a dat o cale de ieșire. I-am mulțumit în inimă.

În timpul arestării și persecuției mele de către PCC, trupul meu a suferit puțin și am fost umilită, dar am obținut un real discernământ despre esența rea a PCC-ului. Am văzut clar că PCC e doar un demon disprețuitor de Dumnezeu și potrivnic Lui. Cât marele balaur roșu e la putere și Satana e, brutalizându-i și corupându-i pe oamenii. Am renunțat la marele balaur roșu și i-am întors spatele și am așteptat ziua în care Hristos și dreptatea vor veni la putere. Am sperat că Împărăția lui Hristos se va-mplini în curând și am avut și mai multă credință să-L urmez pe Dumnezeu.

15. Sentimentele trebuie să fie principiale

de Xiangshang, Statele Unite

Când eram copil, părinții și profesorii mei m-au învățat să fiu un om bun și să practic recunoștința, așa cum se spune: „Răsplătește un strop de bunătate cu un izvor de recunoștință.” Așadar, din copilărie, acesta a fost principiul meu pentru a mă înțelege cu ceilalți. Mai ales când ceilalți erau buni cu mine, m-am străduit să le răsplătesc îndoit bunătatea. Cu trecerea timpului, am primit aprobare și laude de la majoritatea oamenilor din jurul meu, iar familia și prietenii mei au simțit că eram afectuoasă, așa că voiau să interacționeze cu mine. După ce am început să cred în Dumnezeu, m-am înțeles în același fel cu frații și surorile. Am crezut că această purtare a mea mă făcea un om bun, care avea conștiință. Numai prin circumstanțele pe care Dumnezeu le-a rândui ca să mă expună și prin ceea ce dezvăluie cuvântul lui Dumnezeu, am realizat că aceste gânduri din cultura tradițională nu sunt adevărul și nici criteriile pentru cum ar trebui să acționăm și să ne purtăm.

În septembrie 2018, am fost demisă din funcția de lider fiindcă nu făceam lucrare practică. Pe atunci, eram foarte negativă și slabă, dar sora Li, care supraveghea lucrările administrative, mi-a trimis multe pasaje din cuvântul lui Dumnezeu, ca să mă sprijine și să mă ajute, iar eu am fost profund mișcată. Am simțit că sora Li nu numai că nu mă desconsidera, dar mă încuraja și mă ajuta. După aceea, sora Li a rânduit să fac lucrări administrative. A avut multă grijă de mine și a luat și inițiativa de a mă întreba ce gânduri și opinii aveam despre chestiunile din datoria noastră. Văzând că sora Li mă prețuia atât de mult, m-am simțit și mai recunoscătoare față de ea. Ulterior, când un lider al bisericii a cercetat evaluările mele, câțiva frați și surori au spus lucruri înțelegându-mă greșit,

iar sora Li a știut despre incident și a lămurit imediat faptele despre mine. Pentru asta, i-am fost și mai recunoscătoare, fiindcă simțeam că m-a apărat într-un moment critic și mi-a salvat imaginea. Deși nu i-am spus, verbal, niciun cuvânt de mulțumire, am vrut să găsesc o oportunitate de a-mi exprima mulțumirea față de ea.

Însă, curând după aceea, a fost demisă fiindcă nu făcea lucrare practică, iar eu am fost aleasă lider de grup. În procesul urmăririi lucrării surorii Li, am descoperit că adesea era absentă și uitucă în datoria ei. Am întrebat-o cu blândețe: „Soră Li, de ce ești atât de nepăsătoare în datoria ta?" Când a auzit asta, în loc să reflecteze asupra ei, a spus: „Sunt bătrână și am memoria scurtă." După aceea, sora care îmi era parteneră a văzut că sora Li încă mai era adesea absentă în datoria ei și i-a amintit de mai multe ori despre asta, dar sora Li nu s-a schimbat deloc. Și eu mi-am dat seama de acest lucru și am vrut să găsesc un moment oportun ca să-i atrag atenția. Dar apoi mi-am amintit că, la început, când am fost demisă, am fost într-o stare proastă, iar ea m-a ajutat și m-a sprijinit cu atâta blândețe! Acum, abia fusese demisă, deci dacă îi atrăgeam atenția asupra problemelor ei acum, oare nu avea să creadă că eram prea nemiloasă? În plus, abia fusese demisă și era într-o stare proastă, așa că greșelile ei erau scuzabile. Trebuia s-o ajut și s-o sprijin cu afecțiune și să-i dau timp să schimbe lucrurile. După aceea, când sora Li nu făcea lucrarea cum se cuvine, eu și partenera mea o făceam direct, în locul ei. Mi-era teamă că avea să uite unele lucruri, așa că îi aminteam, aveam părtășie cu ea și o întrebam despre starea ei adesea. În mai multe discuții despre lucrare, sugestiile ei nu erau conform principiilor și majoritatea fraților și surorile nu aprobau, dar ea tot insista că punctul ei de vedere era corect și-i forța pe ceilalți să-l accepte, lucru care a făcut ca discuțiile să fie aproape imposibil de continuat. Voiam foarte mult să-i amintesc, dar m-am gândit că fusese demisă de curând și că sigur era

nefericită. Dacă îi expuneam problemele atunci, oare n-ar fi însemnat că puneam sare pe rană? Așa că am lăsat-o baltă, sperând că, în timp, avea să-și dea seama singură. Gândindu-mă la asta, nu i-am amintit deloc și am încercat doar să mă asigur că era mai puțin implicată în discuțiile despre lucrare. Însă, în loc să reflecteze asupra ei, m-a atacat indirect spunând că nu-i ascultam părerile. Când, în cele din urmă, am văzut că nu se cunoștea deloc, mi-am luat inima-n dinți și i-am întors acuzația. Am spus: „Soră Li, ești prea arogantă și neprihănită de sine. Chiar ar trebui să reflectezi asupra ta.” Am văzut că fața i s-a înăsprit puțin și că glasul i s-a frânt. Dintr-odată, m-am simțit tristă. Oare era prea mult s-o tratez în felul acesta? După tot ajutorul pe care mi l-a oferit înainte, oare ceea ce făceam era cam aspru? Așadar, am început să mă învinovățesc. Câteva zile mai târziu, supraveghetoarea a văzut că lucrarea surorii Li era făcută adesea de mine și de partenera mea, așa că ne-a întrebat cum se descurca sora Li în datoria ei. Întrebarea m-a neliniștit. Dacă răspundeam sincer cu privire la starea surorii Li, era posibil să fie transferată. Puteam face lucrări administrative numai pentru că ea rânduise asta, de obicei, mă trata bine și m-a ajutat și sprijinit în momentul crucial. Dacă era demisă în vreme ce eu eram lider de grup, oare nu avea să creadă că eram prea crudă și nemiloasă? Ca s-o ajut să-și păstreze slujba, după ce am scris obiectiv despre comportamentul ei, mi-am dat toată silința să adaug: „Aceste purtări se datorează stării ei proaste, după ce a fost demisă recent. Ea încearcă, în mod conștient, să se schimbe.” Ulterior, ca să nu fie demisă, la mai multe întruniri, am avut părtășie voit ca s-o ajut cu starea ei, dar ea a continuat să-și facă datoria de mântuială, ca întotdeauna, și existau mereu probleme în datoria ei. Ba chiar odată a cimpărat niște articole inutile, fără să se consulte cu nimeni, iar prețul a fost mult mai mare decât de obicei. M-am înfuriat și am vrut să o tratez, dar din cauza relației noastre din trecut, m-am păstrat cumpătul. Doar am convins-o

să nu mai facă asta și să fie mai atentă în datoria ei. După ce a fost de acord, nu am mai spus nimic despre asta. În vremea aceea, frații și surorile tot îmi spuneau despre problemele din lucrarea ei. Voiam s-o mustru și s-o tratez, dar când am înfruntat-o, nu am putut spune nimic. Cuvintele aproape au ieșit de câteva ori, dar le-am înghițit. Ulterior, supraveghetoarea a venit să afle cum se descurca sora Li în datoria ei. A evaluat-o, împreună cu ceilalți, pe baza principiilor și a stabilit că sora Li nu era potrivită să continue să facă lucrări administrative și m-a îndemnat s-o demit curând. Dar sora Li tocmai fusese demisă de la conducere. Dar era înlăturată atunci și din datoria ei curentă, cum ar fi putut suporta lovitura? Ar fi fost capabilă s-o suporte? În acel moment, toate imaginile din trecut, în care ea mă ajuta, mi-au trecut prin minte. În zilele acelea, când mă gândeam să o înfrunt, mă simțeam deprimată și nefericită. Mai mult nopți la rând, m-am zvârcolit în pat, neputând să dorm. M-am simțit la fel de prost ca atunci când am fost demisă. Mă gândeam tot timpul: „A fost bună cu mine în trecut, dar acum trebuie s-o demit personal și să-i dezvălui purtarea. Oare va crede că sunt un om nerecunoscător și-mi va purta pică?” Ca să nu mă mai condamn, am vrut să-i cer supraveghetoarei să aibă părtășie cu sora Li, în vreme ce eu aș fi stat în spatele ei și aș fi vorbi puțin sau chiar să găsesc o scuză și să nu mă duc deloc. Dar știam că astfel de motive erau demne de dispreț și rușinoase, așa că m-am simțit prinsă într-o dilemă. Nefericită, m-am rugat lui Dumnezeu. Am spus: „Dumnezeule, știu că e corect s-o demit pe sora Li, dar de ce îmi este atât de greu? Dumnezeule, care e problema mea? Te rog să mă îndrumi ca să mă cunosc.”

După ce m-am rugat, m-am gândit că atunci când demiteam oameni, nu-mi era atât de greu, deci de ce eram atât de indecisă cu privire la demiterea surorii Li? În vreme ce căutam, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Unii oameni sunt extrem de sentimentali; în fiecare zi, în**

tot ceea ce spun și în toate felurile în care se comportă față de ceilalți, trăiesc în funcție de emoțiile lor. Ei simt afecțiune pentru unul și altul și se simt zilnic obligați să răsplătească favoruri și să întoarcă sentimente bune; în tot ce fac, ei trăiesc pe tărâmul emoțiilor. […] Ai putea spune că emoțiile sunt defectul fatal al acestor persoane. Tot ceea ce fac este guvernat de emoțiile lor, sunt incapabile să practice adevărul sau să acționeze conform principiului și sunt adesea predispuse să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Emoțiile sunt cea mai mare slăbiciune a lor, defectul lor fatal, și sunt întru totul capabile să le ducă la ruină. Oamenii care sunt excesiv de emotivi sunt incapabili să pună adevărul în practică sau să asculte de Dumnezeu. Ei sunt preocupați de trup, nesăbuiți și năuciți. Astfel de oameni sunt mai ales sentimentali prin natură, ei trăiesc în funcție de emoțiile lor" („Cum să cunoști natura omului" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). **„Prin ce se caracterizează emoțiile? Cu siguranță, prin nimic pozitiv. Este un accent pe relațiile fizice și satisfacerea predilecțiilor trupului. Favoritismul, găsirea de scuze pentru ceilalți, adorația, răsfățul și îngăduința, toate se încadrează în categoria emoțiilor. Unii oameni investesc mult în emoții, reacționează la orice li se întâmplă pe baza emoțiilor lor; în inimile lor, ei știu foarte bine că acest lucru este greșit și totuși sunt încă incapabili să fie obiectivi, cu atât mai puțin să acționeze conform principiilor. Când oamenii sunt întotdeauna conduși de emoție, sunt ei capabili să practice adevărul? Acest lucru este extrem de dificil. Incapacitatea multor oameni de a practica adevărul se reduce la emoții; ei consideră emoțiile ca fiind deosebit de importante, le pun pe primul loc. Sunt oameni care iubesc adevărul? Cu siguranță nu. Ce sunt emoțiile, în esență? Sunt un fel de fire coruptă. Manifestările emoțiilor pot fi descrise folosind mai multe cuvinte: favoritism, protecție exagerată, menținere a relațiilor**

fizice, parțialitate; asta reprezintă emoțiile” („Care este realitatea adevărului?” în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Abia după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că demiterea surorii Li îmi provoca atâtea griji, atâta durere și rușine fiindcă afecțiunea mea pentru ea era prea puternică și mă simțeam mereu constrânsă de sentimentele mele. M-am gândit că, întrucât sora Li m-a ajutat odată și a fost bună cu mine, trebuia să îi fiu recunoscătoare. Când am văzut că-și făcea de mântuială datoria, că întârzia lucrarea și refuza să se schimbe, am știut clar că ar fi trebuit s-o emondez și tratez, dar mi-a fost teamă să nu-i afectez stima de sine și să o fac să-mi poarte pică, așa că doar i-am vorbit cu blândețe despre aceste lucruri și am încheiat subiectul acolo. Avea păreri greșite, dar insista ca oamenii s-o asculte și să se supună, ceea ce a ținut pe loc discuțiile despre lucrare de mai multe ori, provocând o tulburare gravă. În tot acest timp, nu m-am putut hotărî s-o expun sau s-o tratez. Când supraveghetoarea a venit să întrebe cum se descurca sora Li în datoria ei, mi-am făcut griji că avea să fie demisă, așa că am mințit și am spus că încerca să se schimbe, sperând s-ă derutez pe supraveghetoarea și să o fac să nu poată judeca drept. Când am văzut că sora Li își făcea datoria neprincipial și irosea jertfele, nu am mustrat-o și am apărat-o orbește și i-am făcut pe plac. Acum trebuia s-o demit și să-i expun comportamentul și voiam să-i cer supraveghetoarei s-o facă. Sentimentele mele erau prea puternic și-mi lipsea orice mărturie despre practicarea adevărului. Ca s-o apăr pe sora Li și s-o împiedic să-mi poarte pică și să mă facă ingrată, am continuat s-o protejez și să-i fac pe plac, fără să țin cont de lucrarea casei lui Dumnezeu. Trăiam în sentimentele mele, îmi păsa de trup și-mi apăram relația personală. Ba chiar m-am gândit c-o ajut cu afecțiune, când, de fapt, mă antrenam în filosofii lumești. Voiam ca sora Li să mă aprobe cu prețul afectării intereselor casei lui Dumnezeu. Tot ce făceam era pentru mine. Eram atât de rea și demnă de

dispreț! Am simțit remușcări profunde. Acționam pe baza sentimentelor, ceea ce afecta lucrarea casei lui Dumnezeu și-L făcea pe Dumnezeu să mă urască. Dacă aș fi continuat să acționez pe baza sentimentelor și să nu practic adevărul, într-o zi aveam să fiu alungată.

După aceea, m-am întrebat: „De ce am făcut atât de multe lucruri pe baza sentimentelor, care au încălcat principiile adevărului?" În căutarea mea, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Motivațiile sunt o parte clară a stării oamenilor și una dintre cele mai comune; în majoritatea problemelor, oamenii au propriile gânduri și motivații. Când apar astfel de gânduri și motivații, oamenii le consideră legitime, dar de cele mai multe ori sunt de dragul lor, pentru mândria și interesele proprii, sau pentru a acoperi ceva sau pentru a se mulțumi într-un fel. În astfel de momente, trebuie să analizezi cum a apărut motivația ta, ce a produs-o. De exemplu, casa lui Dumnezeu îți cere să faci lucrarea de curățire a bisericii și există un individ care a fost întotdeauna neglijent și superficial în datoria lui, căutând mereu modalități de a lenevi. Conform principiului, această persoană ar trebui îndepărtată, dar tu ai o relație bună cu ea. Deci, ce fel de gânduri și motivații se vor naște în tine?** (De a acționa conform propriilor preferințe.) **Și ce produce aceste preferințe? Pentru că această persoană a fost bună cu tine sau a făcut lucruri pentru tine, ai o impresie bună despre ea și, în acest moment, dorești să o protejezi și să o aperi. Nu este acesta efectul emoțiilor? Te simți emoționat față de ea și, așadar, adopți abordarea «În timp ce autoritățile superioare au politici, localitățile au contramăsurile lor». Ești duplicitar. Pe de o parte, îi spui: «Trebuie să te străduiești puțin mai mult atunci când faci lucruri. Nu mai fi neglijent și superficial, trebuie să suferi câteva greutăți; aceasta este datoria noastră.» Pe de altă parte, răspunzi celui de mai sus și**

spui: «S-a schimbat în bine, este mai eficientă acum când își îndeplinește datoria.» Dar ceea ce gândești, de fapt, în mintea ta este: «Acesta este pentru că am lucrat la acea persoană. Dacă nu aș fi făcut-o, ar fi fost tot așa cum era înainte.» În mintea ta, te gândești mereu: «A fost drăguță cu mine, nu poate fi curățită!» Ce stare este când astfel de lucruri sunt în inima ta? Acest lucru dăunează lucrării casei lui Dumnezeu prin renunțarea la principiile adevărului și protejarea emoționale personale. Și există ascultare în tine făcând asta? (Nu.) **Nu există ascultare; există împotrivire în inima ta. Când ai propriile idei și judeci subiectiv lucrurile care ți se întâmplă și munca pe care ar trebui să o faci, există factori emoționali amestecați în asta. Tu faci lucrurile bazându-te pe emoții și, totuși, mai crezi că acționezi imparțial, că le oferi oamenilor șansa de a se pocăi și că le oferi sprijin iubitor; deci faci cum dorești, nu așa cum spune Dumnezeu. A lucra în acest fel înseamnă să nu respecți întru totul principiile lucrării, reduce eficiența și dăunează lucrării bisericii – care este tot rezultatul acționării în funcție de emoții. Dacă nu reflectezi asupra acestor lucruri, vei putea identifica problema aici? Nu o vei face niciodată. S-ar putea să știi că este greșit să acționezi în acest fel, că aceasta este o lipsă de supunere, dar te gândești bine și îți spui: «Trebuie să o ajut cu iubire și după ce a fost ajutată și a devenit mai bună, nu va fi nevoie să o curățesc. Nu le dă Dumnezeu oamenilor șansa de a se pocăi? Dumnezeu îi iubește pe oameni, așa că trebuie să-i ajut cu dragoste și trebuie să fac așa cum îmi cere Dumnezeu.» După ce te gândești la aceste lucruri, faci lucrurile în felul tău. După aceea, inima ta se simte ușurată; simți că practici adevărul. În timpul acestui proces, ai practicat conform adevărului sau ai acționat conform propriilor preferințe și motivații? Acțiunile tale au fost în întregime conform propriilor preferințe și**

motivații. Pe parcursul întregului proces, ai folosit așa-numita bunătate și iubire, precum și emoții și filosofii interpersonale, pentru a ușura lucrurile și ai încercat să găsești o cale de mijloc. Părea că ai ajutat această persoană cu dragoste, dar, în inima ta, erai de fapt controlat de emoție – și, de teamă că cei de mai sus vor afla, ai încercat să-i câștigi printr-un compromis, astfel încât nimeni să nu fie jignit și lucrarea să se îndeplinească – adică exact în același mod în care necredincioșii încearcă să găsească o cale de mijloc" („Atitudinea pe care ar trebui să o aibă omul față de Dumnezeu" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Am realizat asta numai după ce am citit cuvântul lui Dumnezeu. De ce știam că sora Li avea probleme, dar, cu toate astea, nu am expus-o și am continuat s-o apăr? Era din cauză că voiam să mă accepte. De fapt, eram controlată de ideea că ar trebui „să răsplătim un strop de bunătate cu un izvor de recunoștință." Am folosit această idee drept principiul după care interacționam cu ceilalți. Credeam că oamenii trebuie să fie afectuoși și loiali unii cu ceilalți, așa că dacă erau buni cu mine, trebuia să le răsplătesc îndoit bunătatea. Altfel, aș fi fost nerecunoscătoare și aș fi fost condamnată și alungată de ceilalți. Așadar, când am văzut că sora Li mă ajuta și avea grijă de mine, precum și că mă apăra, am simțit că trebuia s-o răsplătesc. Când am văzut că sora Li își făcea de mântuială datoria tot timpul, am încălcat principiile și am afectat interesele casei lui Dumnezeu, ca să n-o expun și s-o tratez. Mai grav, am continuat să-i ofer orbește iubire și părtășie ca s-o ajut și am mințit și am înșelat ca să acopăr faptul că făcea lucrurile de mântuială și tulbura lucrarea bisericii. Am făcut asta doar ca să-i fac pe oameni să creadă că eram o persoană bună, care era recunoscătoare și amabilă cu ceilalți. Prin ceea ce a revelat cuvântul lui Dumnezeu, am văzut, în sfârșit, că aceste idei și puncte de vedere doar zăpăcesc și corup oamenii. Am trăit după aceste lucruri fără să știu ce-i bine și ce-i rău și am acționat neprincipial. La

exterior, îmi făceam datoria, dar de fapt făceam lucrurile cum voiam, fără ascultare față de Dumnezeu. Ba chiar am împiedicat lucrarea bisericii și m-am împotrivit lui Dumnezeu fără să-mi dau seama! Dacă noi credem în Dumnezeu, dar nu practicăm adevărul și trăim după aceste lucruri, oricât de bun este comportamentul nostru exterior și oricât de bine ne înțelegem cu oamenii, în ochii lui Dumnezeu, tot suntem oameni care I se împotrivesc. Abia atunci am câștigat ceva discernământ despre aceste puncte de vedere satanice, absurde și demne de dispreț. Am văzut că toate aceste lucruri sunt de la Satana și contrazic adevărul. Toate sunt contaminate cu interese și dorințe omenești și sunt rele și urâte. Nu ar trebui să fie criteriile după care acționez și mă comport.

Câteva zile mai târziu, am văzut alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu și am câștigat puțină înțelegere despre esența acestei chestiuni. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Lucrul față de care ești loial nu este cuvântul lui Dumnezeu, nu este însărcinarea dată ție de Dumnezeu și nu este Dumnezeu, ci este filosofia satanică de viață și logica satanică. Crezi în Dumnezeu în timp ce Îl trădezi ostentativ pe Dumnezeu și cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este o problemă serioasă, nu-i așa? […] Acesta nu este doar un eșec în a respecta cuvântul lui Dumnezeu și îndatoririle tale, ci înseamnă a lua planurile și filosofia Satanei de viață ca și cum ar fi adevărul și a le urma și a le practica. Asculți de Satana și trăiești după o filosofie satanică, nu-i așa? A face asta înseamnă că nu ești o persoană care se supune lui Dumnezeu, cu atât mai puțin o persoană care se supune cuvintelor lui Dumnezeu. Ești un ticălos. A lăsa deoparte cuvintele lui Dumnezeu și, în schimb, a lua o frază satanică și a o practica drept adevăr, înseamnă a trăda adevărul și pe Dumnezeu! Lucrezi în casa lui Dumnezeu, dar acționezi după logica și filosofia satanică de a trăi, ce fel de persoană ești? Aceasta este o persoană care**

se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu și cineva care Îl face de rușine grav pe Dumnezeu. Care este esența acestor fapte? Condamnarea deschisă a lui Dumnezeu și negarea fățișă a adevărului. Nu asta este esența? Pe lângă faptul că nu urmezi voia lui Dumnezeu, tu îngădui ca sofismele Satanei și filosofiile satanice de viață să devină de nestăpânit în biserică. Făcând asta, devii complicele Satanei și ajuți acțiunile Satanei în biserică. Esența acestei probleme este gravă, nu-i așa?" („Demascarea antihriștilor"). Cuvintele lui Dumnezeu parcă îmi străpungeau inima, mai ales când El a spus: „**un ticălos**", „**trădarea adevărului**", „**un om care Îl face de rușine grav pe Dumnezeu**" și „**complicele Satanei**". Aceste cuvinte au pătruns în inima mea ca niște săbii ascuțite. Trăiam după ideile culturii tradiționale. În ochii lui Dumnezeu, acest lucru nu era doar sentimente care provocau un eșec temporar de a practica adevărul și de a apăra interesele casei lui Dumnezeu, ci însemna că Îi eram necredincioasă lui Dumnezeu și datoriei mele. Însemna că negam adevărul, Îl făceam de rușine pe Dumnezeu și-L trădam. Natura acestui lucru era foarte gravă! Când am realizat asta, m-am simțit foarte tulburată și înspăimântată. Nu știam că a-ți face datoria pe baza gândurilor satanice era o problemă gravă! Mi-a luat mult timp să mă calmez. Ulterior, am citit încă două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**În toată omenirea, nu există nici măcar o rasă în care adevărul să stăpânească. Indiferent cât de înalte, străvechi sau misterioase sunt ideile sau cultura tradițională pe care le-a produs o rasă, sau educația care i-a fost transmisă sau cunoștințele pe care le deține, un lucru este sigur: niciunul dintre aceste lucruri nu este adevărul sau nu are vreo legătură cu adevărul. Unii oameni spun: «Unele principii morale, sau noțiunile de măsurare a binelui și a răului, albul și negrul, conținute în noțiunile tradiționale par destul de apropiate de adevăr.» Oricât de aproape sunt**

de adevăr, nu sunt adevărul și nu pot deveni adevărul; acest lucru este dincolo de orice îndoială. Ele sunt apropiate doar în ceea ce privește formularea și exprimarea umană, dar, de fapt, aceste noțiuni tradiționale sunt incompatibile cu adevărurile cuvintelor lui Dumnezeu. Deși poate exista o oarecare apropiere în sensul literal al acestor cuvinte, ele nu au aceeași sursă. Cuvintele lui Dumnezeu vin de la Creator, în timp ce cuvintele, ideile și punctele de vedere ale culturii tradiționale provin de la Satana și de la diavoli. Unii oameni spun: «Ideile, opiniile și vorbele celebre ale culturii tradiționale sunt universal recunoscute ca pozitive; chiar dacă sunt minciuni și sofisme, pot deveni adevărul dacă oamenii le susțin timp de câteva sute – câteva mii – de ani?» În niciun caz. Un astfel de punct de vedere este la fel de ridicol precum a spune că maimuțele au evoluat în oameni. Cultura tradițională nu va deveni niciodată adevăr. Cultura este cultură și, oricât de nobilă ar fi, este doar încă un lucru relativ pozitiv produs de omenirea coruptă. Dar a fi pozitiv nu echivalează cu a fi adevărul, a fi pozitiv nu îl face un criteriu; este pur și simplu relativ pozitiv și nimic mai mult. Deci, este acum clar pentru noi dacă, în contextul acestei «pozitivități», impactul ei asupra omenirii este bun sau rău? Fără îndoială, are un impact rău și negativ asupra omenirii” („Demascarea antihriștilor”). **„Care este efectul final atunci când omenirea este infectată, inspirată, paralizată și influențată de această cultură tradițională? Omenirea este coruptă, păcălită și încătușată de ea. Oamenii produc o anumită doctrină sau spiritualitate, apoi o propagă și o răspândesc, o împrăștie în lung și-n lat pentru acceptarea altora și, în cele din urmă, captează inimile oamenilor și toată lumea aprobă această spiritualitate sau idee și toți sunt corupți de acest gen de gândire. Odată ce sunt corupți până la un anumit punct, oamenii nu mai pot face diferența**

dintre bine și rău, nu mai doresc să încerce să distingă între ceea ce este drept și ceea ce este rău, nu mai sunt dispuși să încerce să facă deosebirea între ceea ce este pozitiv și ceea ce este negativ și chiar a venit ziua în care nici măcar nu își pot da seama dacă sunt oameni sau nu; mulți pervertiți nici măcar nu știu dacă sunt bărbați sau femei. Cât de departe de distrugere este o astfel de umanitate? […] Întreaga omenire a fost păcălită și coruptă de ideile și presupusa spiritualitate a Satanei. Și ce amploare are această înșelăciune și corupție? Oamenii acceptă cuvintele Satanei ca fiind adevăruri, i se închină și îl urmează pe Satana și nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu și cuvintele Creatorului. Indiferent ce spune Creatorul, cât de mult vorbește Creatorul sau cât de inteligibil și practic este afirmat acest lucru, oamenii nu înțeleg, ceea ce aud este de neînțeles pentru ei, sunt amorțiți și plictisiți, gândurile și creierul le-au fost zdruncinate. Cum au fost amestecate? Au fost aruncați în haos de Satana. Satana i-a corupt complet pe oameni" („Demascarea antihriștilor"). În trecut, știam doar că „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Sunt propriul meu domn în cer și pe întregul pământ" și alte filosofii satanice lumești sunt contrare adevărului și nu lucruri pe care o umanitate normală ar trebui să le aibă. Cât despre lucruri din cultura tradițională care păreau conforme conștiinței și moralei, precum „Răsplătește un strop de bunătate cu un izvor de recunoștință", „Nu rămâne dator cu recunoștință", „Omul nu este neînsuflețit; cum poate el să fie lipsit de emoții?" și alte principii morale tradiționale, care sună civilizat și nobil, eu nu le puteam discerne. Credeam că aceste lucruri erau transmise din generație în generație și că oamenii buni ar trebui să urmeze aceste concepte. Nu am dat dovadă de discernământ în acste gânduri tradiționale și le-am privit ca pe niște lucruri pozitive de urmărit și practicat. Dacă acționam împotriva acestor lucruri, mă simțeam vinovată și mă temeam că

oamenii aveau să mă condamne și să mă respingă. Acum, prin ceea ce a revelat cuvântul lui Dumnezeu, am văzut, în sfârșit, că sub controlul acestor idei și perspective, oamenii se gândesc doar la sentimente, nu la principii și nu pot discerne binele de rău. Atât timp cât ceilalți erau buni cu mine, chiar dacă erau oameni răi sau ticăloși și chiar dacă ajutându-i, îi ajutam să facă rău, trebuia să-mi plătesc datoria și să-i ajut. La exterior, păream conștiincioasă, dar de fapt eram derutată și stupidă și aveam propriile motive și intenții. Am făcut-o ca să-mi apăr propria imagine bună și reputația, numai pentru interesele mele. Eram foarte egoistă, demnă de dispreț și ipocrită. De fapt, nu eram deloc un om bun. Dacă mă agățam de aceste filosofii satanice, nu m-ar fi făcut decât mai vicleană, înșelătoare, egoistă și rea. Am văzut că aceste idei și zicale tradiționale, c are păreau nobile și legitime, sunt doar bombe ascunse într-un ambalaj frumos. Ele sună măreț și conform moralei și eticii morale, dar sunt de fapt ostile adevărului, iar acesta este unul dintre felurile în care Satana corupe oamenii. Mi-am dat seama că eu credeam de mulți ani în Dumnezeu, dar fiindcă nu am practicat adevărul și am trăit după aceste idei tradiționale, m-am gândit mereu la conștiință și am vrut întotdeauna să răsplătesc bunătatea oamenilor, nu am putut discerne binele și răul. Eram o idioată atât de derutată! Dumnezeu a exprimat atât de mult adevăr în zilele de pe urmă și a dezvăluit toate aspectele adevărului pe care ar trebui să le practice oamenii, în detalii concrete și practice, în speranța că ne purtăm conform adevărului și cuvântului lui Dumnezeu și că Îl slăvim și mărturisim pe Dumnezeu. Dar eu mi-am făcut datoria doar ca să-mi mențin relațiile trupești, nu am căutat adevărul, nu am apărat interesele casei lui Dumnezeu și am devenit un om care L-a făcut de rușine pe Dumnezeu și I s-a împotrivit. Când am recunoscut asta, am simțit vină și remușcări pentru tot ce făcusem. Am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat. Am spus: „Dumnezeule, trăiesc

după otrăvuri satanice. Am făcut prea multe lucruri contrare adevărului și potrivnice Ție. Dumnezeule, vreau să mă căiesc și să acționez conform principiilor adevărului.”

După aceea, m-am întrebat: de vreme ce faptul că trăisem după aceste păreri și idei din cultura tradițională nu însemna că aveam o umanitate bună, ce înseamnă să ai o umanitate bună? Ulterior, am văzut un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu chiar mi-a oferit un standard precis pentru a evalua lucrurile. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Trebuie să existe un standard pentru a avea o bună umanitate. Acesta nu presupune a lua calea moderației, a nu respecta principiile, a te strădui să nu jignești pe nimeni, a fi lingușitor oriunde te duci, a fi mieros și versat cu toți cei pe care îi întâlnești și a face pe toată lumea să te vorbească de bine. Nu acesta este standardul. Deci, care este standardul? Acesta presupune ca ei să trateze cu o inimă sinceră pe Dumnezeu, pe ceilalți oameni și evenimentele și să poată să-și asume responsabilitatea. Acest lucru este ușor de văzut de către toți: toată lumea are clar în inima lor acest lucru. Mai mult, Dumnezeu cercetează inimile oamenilor și le cunoaște situațiile, pe fiecare în parte: indiferent cum sunt, nimeni nu Îl poate păcăli pe Dumnezeu. Unii oameni se laudă întotdeauna că au o bună umanitate, că nu au vorbit niciodată de rău pe nimeni, n-au rănit niciodată interesele altcuiva și pretind că niciodată nu au râvnit la lucrurile altor oameni. Atunci când există o dispută asupra intereselor, preferă chiar să sufere ei pierderi, decât să profite de ceilalți și toți ceilalți cred că ei sunt oameni buni. Totuși, atunci când își îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu, ei sunt vicleni și șireți, uneltind mereu pentru ei înșiși. Nicicând nu se gândesc la interesele casei lui Dumnezeu, nicicând nu tratează ca fiind urgente lucrurile pe care Dumnezeu le tratează ca fiind astfel și nu gândesc așa cum gândește El,**

neputând nicicând să-și pună deoparte propriile interese pentru a-și îndeplini îndatoririle. Ei nu-și abandonează niciodată propriile interese. Chiar și când îi văd pe răufăcători săvârșind răul, nu îi dau în vileag; ei nu au niciun fel de principii. Ce fel de umanitate este aceasta? Nu este o umanitate bună. Nu dați nicio atenție la ceea ce spune o asemenea persoană; trebuie să vedeți cum trăiește, ce dezvăluie și care îi este atitudinea când își îndeplinește datoriile, precum și care îi este starea lăuntrică și ce iubește. Dacă iubirea pentru propria faimă și avere depășește loialitatea sa pentru Dumnezeu, dacă iubirea sa pentru propria faimă și avere depășește interesele casei lui Dumnezeu sau dacă iubirea sa pentru propria faimă și avere depășește considerarea pe care o arată lui Dumnezeu, atunci are o astfel de persoană umanitate? Aceasta nu este cineva cu umanitate" („Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că un om cu o umanitate bună nu ia calea moderației, ca nimeni să nu fie ofensat și toți să-l sprijine și să-l aprobe. În schimb, el iubește adevărul, lucrurile pozitive, este responsabil, susține principiile adevărului și apără lucrarea casei lui Dumnezeu. Astfel de oameni sunt buni cu adevărat. Dacă-ți protejezi numai relațiile cu oamenii, faima și statutul proprii și încerci doar să te înțelegi bine cu ceilalți, dar nu Îi ești loial lui Dumnezeu în datoria ta și menții relațiile cu oamenii cu prețul afectării lucrării casei lui Dumnezeu, atunci ești extrem de egoist și demn de dispreț. Oricât de moral acceptabil este comportamentul tău exterior, acesta înșală oamenii și este ostil adevărului. M-am gândit cum am trăit după aceste idei tradiționale și m-am deghizat într-un om bun. De fapt, doar am devenit din ce în ce mai egoistă, înșelătoare și rea pe dinăuntru. Tot ce făceam era ca să-mi apăr reputația și statutul și să-mi satisfac ambițiile și dorințele personale. Nu era nimic uman

la mine. Tot ce trăiam era demonic. În trecut, când judecam dacă cineva avea umanitate, mă bazam pe propriile noțiuni. Nu era deloc în conformitate cu adevărul și cu standardele lui Dumnezeu pentru a evalua oamenii.

În zilele care au urmat, am contemplat felul în care să practic conform principiilor adevărului și voii lui Dumnezeu. În cuvântul lui Dumnezeu, am citit: „**Relațiile voastre cu oamenii nu se bazează pe trup, ci pe temelia iubirii lui Dumnezeu. Aproape că nu există interacțiuni trupești, însă în spirit există părtășie, iubire reciprocă, alinare reciprocă și aprovizionare pentru celălalt. Toate astea sunt făcute având la bază o inimă care-L mulțumește pe Dumnezeu. Aceste relații nu sunt menținute bazându-se pe filosofia omenească a vieții, ci se formează foarte natural purtând o povară pentru Dumnezeu. Nu necesită efort făcut de către om. Trebuie doar să practici în conformitate cu principiile cuvântului lui Dumnezeu. […] O relație normală între oameni se stabilește pe baza dăruirii inimii lor lui Dumnezeu, iar nu printr-un efort omenesc. Fără Dumnezeu în inimile lor, relațiile interpersonale dintre oameni sunt doar relații ale trupului. Ele nu sunt normale, ci mai degrabă, sunt o cedare înaintea poftelor. Sunt relații pe care Dumnezeu le detestă, pe care le urăște**” („Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu” din Cuvântul Se arată în trup). Dumnezeu ne cere să tratăm oamenii conform principiilor adevărului, să interacționăm cu frații și surorile noastre pe baza iubirii față de Dumnezeu, să ne sprijinim și să ne ajutăm reciproc în adevăr și în viață, nu să mergem să ne antrenăm în filosofii lumești ale trupului. Sora Li m-a ajutat în trecut, iar acestea au fost rânduielile lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, iubirea Lui. Ar fi trebuit să le primesc de la Dumnezeu. Dar am atribuit toate astea unui om și i-am arătat recunoștința mea în toate. Am văzut că relația mea cu sora Li se baza

pe trup, ceea ce am făcut nu era deloc conform voii lui Dumnezeu și nu aveam niciun principiu. De fapt, când ceilalți întâmpină eșecuri și piedici și devin pasivi și slabi, să avem părtășie cu ei despre cuvintele lui Dumnezeu ca să-i ajutăm și să-i sprijinim este conform principiilor și un lucru pe care ar trebui să-l facem, dar cei care tot timpul își fac îndatoririle de mântuială și sunt iresponsabili sau chiar perturbă și tulbură lucrarea bisericii ar trebui să fie restricționați, expuși, tratați sau demiși. N-ar trebui să fie niciodată acoperiți sau protejați din cauza sentimentelor. Chiar și în afecțiune, trebuie să acționăm conform principiilor. Sora Li era iresponsabilă și neglijentă în îndatoririle ei după ce a fost demisă și nu avea nicio înțelegere adevărată a propriilor probleme. Dacă i-aș fi analizat purtarea și natura problemei folosind părtășia despre cuvântul lui Dumnezeu, ca ea să poată să reflecteze asupra ei, să se căiască și să se schimbe, asta ar fi fost, de fapt, iubire pentru ea. Ar fi ajutat-o atât pe ea, cât și lucrarea casei lui Dumnezeu. Odată ce am realizat asta, am avut brusc un sentiment de eliberare și nu am mai vrut să-mi mențin relațiile trupești.

După aceea, am folosit cuvântul lui Dumnezeu ca să expun atitudinea surorii Li față de datoria ei și diversele ei comportamente și am demis-o din datoria ei. După acea părtășie, m-am simțit în largul meu. Sora Li nu mi-a purtat pică și a putut accepta asta de la Dumnezeu. A spus că, fără să fie demisă și expusă, n-ar fi realizat niciodată că lucrurile pe care le-a făcut au provocat asemenea perturbare și tulburare și nu s-a plâns de felul în care a fost tratată. Când am auzit-o spunând asta, am simțit cu adevărat că, doar trăind după cuvântul lui Dumnezeu, putem să le fim de ajutor oamenilor și m-am simțit și foarte liniștită.

Privind lucrurile acum, văd că aceste lucruri din cultura tradițională, care par civilizate și nobile, oricât de mulți oameni le apreciază și le admiră, nu sunt adevărul. Sunt toate absurde și rele și nu pot decât să-i rănească pe

ceilalți și pe tine însuți. Numai adevărul este criteriul după care să acționăm și să ne purtăm. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că a creat aceste medii ca să-mi schimbe gândurile și părerile greșite și sunt recunoscătoare și pentru mântuirea lui Dumnezeu pentru mine!

16. Frica nu mă mai face să dau înapoi

de Mu Yu, China

Pe 2 septembrie, am auzit despre arestarea unei surori. În ziua aceea, m-am dus la o conducătoare, dar nu era nimeni acasă. Sora Xiao Hong, care locuiește peste drum de ea, m-a văzut întâmplător. M-a chemat la ea acasă și mi-a spus agitată: „S-a întâmplat ceva. Zhou Ling a fost luată de polițiști. Asta a fost acum două zile și nu mai știm nimic de atunci. Conducătoarea s-a dus să-i anunțe pe toți. Ar trebui să se întoarcă în curând." Când am auzit vestea, m-am simțit neliniștită și mi s-a făcut frică. Înainte, Zhou Ling a fost conducătoare și nu știam în ce fel o vor tortura polițiștii. Oare va ceda sub tortură și va deveni o iudă? Tocmai fusesem la ea acasă. Dacă polițiștii stăteau la pândă, era posibil să mă fi văzut. M-am mutat aici în primul rând fiindcă eram pe fugă. Marele balaur roșu mă urmărea continuu, de ani buni. Dacă mă prindea, avea să mă tortureze în cel mai rău mod. Era posibil să mă omoare în bătaie. Chiar îmi era teamă și voiam să plec din zonă cât mai curând posibil, însă aveam ceva urgent de vorbit cu conducătoarea, iar plecarea mea ar fi întârziat asta. Speram că avea să se întoarcă în curând. La scurt timp, conducătoarea a ajuns acasă la Xiao Hong și, după ce am terminat de discutat, s-a dus acasă. După numai două sau trei minute, Xiao Hong s-a întors panicată și a spus: „Conducătoarea tocmai pleca și șapte sau opt polițiști au luat-o și au plecat. Și Zhou Ling era în mașina lor. Probabil că le-a spus unde locuiște conducătoarea. Orice-ai face, nu ieși!" Am simțit un nod în stomac. Xiao Hong locuia peste drum de conducătoare. Polițiștii puteau fi la câțiva pași. Dacă mă prindeau, eram sigură că n-aveam să scap nevătămată. N-aveam curaj nici să mă uit pe fereastră și Îl chemam continuu pe Dumnezeu, sperând că polițiștii aveau să plece în curând. Cam după o oră, mașina poliției a plecat, iar eu m-am calmat în sfârșit. Însă Zhou

Ling a fost la mine cu câteva zile în urmă. Dacă m-a trădat și pe mine? Casa mea nu mai era sigură. Unde să mă duc? Acolo aveam un carnețel cu numerele fraților și surorilor pe care trebuiau să-l iau cât de curând. Aproape de casa mea, mai erau trei case de găzduire. Dacă gazdele nu erau anunțate imediat, puteau fi arestate și atunci mai mulți frați și surori ar fi fost implicați. Dar dacă mă întorceam atunci, acționam conform așteptărilor poliției. Timp de ani buni fusesem plecată din oraș ca să-mi fac datoria și eram o țintă importantă ca să fiu arestată de polițiști. Dacă mă arestau, aveam să sufăr torturi și mai rele. Nu, trebuia să fug și să găsesc un loc sigur imediat. Aceste gânduri m-au neliniștit și L-am chemat pe Dumnezeu continuu. Apoi m-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Nu ar trebui să îți fie frică de una și de alta; indiferent cu cât de multe dificultăți și pericole ai putea să te confrunți, ești în stare să rămâi neclintit înaintea Mea, fără să te împiedice nimic, pentru ca voia Mea să poată fi nestingherit îndeplinită. Aceasta este datoria ta; altfel, Îmi voi aduce mânia asupra ta, iar cu mâna Mea voi… Atunci, vei răbda suferințe mentale interminabile. Tu trebuie să suporți totul; pentru Mine, trebuie să fii pregătit să renunți la tot ce ai și să faci tot ce poți ca să Mă urmezi, și să fii gata să sacrifici tot ce ai. Acesta este momentul în care te voi încerca: Îmi vei oferi loialitatea ta? Poți să Mă urmezi până la capătul drumului cu loialitate? Nu te teme; cu sprijinul Meu, cine ți-ar putea bloca vreodată drumul? Ține minte asta! Nu uita! Tot ceea ce se întâmplă este prin buna Mea intenție și totul este sub observația Mea. Poți să-Mi urmezi cuvântul în tot ce spui și faci? Când încercările de foc vor veni asupra ta, vei îngenunchea și vei striga? Sau vei tremura, incapabil să mergi mai departe?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 10). Am văzut că statura mea era mică și că-mi lipsea adevărata credință. Când i-am văzut pe

cei din jur arestați unul după altul, m-am temut și am vrut să găsesc un loc sigur să mă ascund. Nu țineam cont de interesele bisericii, ca să fiu eu în siguranță. Cât egoism! Cum lidera fusese arestată, mulți alții au trebuit să fie înștiințați și multe exemplare ale cuvintelor lui Dumnezeu au trebuit să fie mutate. Dacă nu ne ocupam imediat de asta, putea duce la arestarea multor membri ai bisericii. Ca diacon de biserică, datoria și responsabilitatea mea era să protejez frații și surorile și cărțile cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă eram lașă și ezitam, ducând o existență inutilă, ar fi fost un lucru foarte iresponsabil. Dumnezeu mă veghea în acest moment crucial, ca să vadă dacă aveam să țin cont de voia Lui și să apăr lucrarea bisericii. Trebuia să mă bazez pe Dumnezeu și să mă ocup imediat de consecințe. Ținea doar de Dumnezeu dacă aveam să fiu arestată sau nu. Eram gata să-mi las siguranța în mâinile lui Dumnezeu. Când am realizat asta, n-am mai fost atât de neliniștită și temătoare. Când mă apropiam de casa mea, la intrare, am văzut o mașină a poliției. Inima a început să-mi bată puternic. Aparent, Iuda chiar m-a vândut. Nu știam dacă și cele trei case de găzduire din apropiere fuseseră percheziționate. Trebuia să raportez cât mai curând posibil situația către cei din conducerea superioară, ca ei să poată lua măsuri de precauție și să facă rânduieli la timp, pentru a preveni pierderi și mai mari în lucrarea bisericii.

Sora Su Hua avea informațiile de contact ale conducerii superioare, așa că m-am dus s-o caut. Exact când am ajuns acolo, soțul ei non-credincios a spus neliniștit: „Tocmai au venit câțiva polițiști. Su Hua e plecată, iar ăsta e singurul motiv pentru care n-au prins-o. Tocmai s-au dus acasă la tine să facă mai multe arestări.” Am plecat grăbită, neîndrăznind să mai rămân acolo. Pe drum înapoi, mă gândeam la cât de malefic e marele balaur roșu. Face eforturi incredibile doar ca să aresteze credincioși în Dumnezeu. Frații și surorile erau arestați unul după altul, iar eu eram în pericol de a fi arestată

oricând. Dacă nu puteam suporta tortura și deveneam o iudă, oare calea credinței mele avea să se sfârșească? Mă simțeam tot mai slabă și temătoare cu cât mă gândeam la asta, ca și cum a fi un credincios în China era prea greu și periculos. L-am tot chemat pe Dumnezeu în inima mea: „Dumnezeule! Ce ar trebui să fac?" Apoi m-am gândit la acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Credința este ca un pod dintr-un singur buștean: cei care se agață în mod abject de viață vor avea dificultăți în a-l traversa, dar cei care sunt gata să se sacrifice pot să-l traverseze siguri pe picioare și fără griji. Dacă oamenii au gânduri sfioase și pline de frică, asta se datorează faptului că Satana i-a păcălit, de teamă că vom traversa podul credinței pentru a pătrunde în Dumnezeu. Satana încearcă prin orice mod posibil să ne transmită gândurile sale. În orice moment, ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ilumineze cu lumina Sa și să ne bizuim pe El să ne scape de otrava Satanei din noi, să practicăm mereu în duhurile noastre apropierea de Dumnezeu și să-L lăsam pe Dumnezeu să ne stăpânească întreaga ființă**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 6). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și putere. Am realizat că trăiam în frică, temându-mă să nu fiu arestată și omorâtă în bătaie. Mă lăsam păcălită de Satana. El se folosea de slăbiciunile mele ca să mă țină pe loc, să mă facă să-mi pierd credința în Dumnezeu, ca să nu îndrăznesc să-mi fac datoria. Urma să mă îndepărtez de Dumnezeu și să-L trădez. Trebuia să recunosc trucurile Satanei. Tot înfruntând astfel de situații, trebuia să mă apropii de Dumnezeu, să mă bazez pe El, trăind după cuvintele Lui. Chiar dacă eram arestată, aveam să mă supun și să nu mă plâng. Aveam să rămân fermă în mărturia mea și să-L mulțumesc pe Dumnezeu.

M-am gândit la carnețelul cu numerele fraților și surorile pe care încă îl aveam acasă. Trebuia să mă întorc; altfel, dacă-l găseau polițiștii, toți

aveau să fie arestați. Dar poate polițiștii îmi pândeau casa. Nu le-aș fi făcut jocul? Tocmai când nu știam ce să fac, mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu. „**Fiecare dintre voi crede că este atât de compatibil cu Mine, dar dacă așa ar sta lucrurile, atunci cui i s-ar aplica aceste dovezi de netăgăduit? Credeți despre voi că dețineți cea mai mare sinceritate și loialitate față de Mine. Credeți că sunteți atât de buni la inimă, atât de milostivi și că Mi-ați dedicat atât de multe. Credeți că ați făcut mai mult decât destule pentru Mine. Dar ați comparat vreodată aceste convingeri cu propriile acțiuni? […] Mă ignorați de dragul copiilor voștri, ori al soțului, ori din propriul instinct de conservare. În loc să Mă iubiți pe Mine, vă iubiți familia, copiii, statutul, viitorul și propria satisfacție. Oare v-ați gândit vreodată la Mine atunci când vorbeați sau acționați? În zilele geroase, gândurile voastre se îndreaptă spre copiii voștri, spre soțul sau soția voastră, ori spre părinți. Nici în zilele caniculare nu am loc în gândurile voastre. Când îți îndeplinești sarcinile, te gândești la propriile interese, la siguranța personală, la membrii familiei tale. Ce ai făcut tu vreodată pentru Mine? Când te-ai gândit tu vreodată la Mine? Când te-ai devotat tu vreodată Mie și lucrării Mele, cu orice preț? Unde este dovada compatibilității tale cu Mine? Unde este realitatea loialității tale față de Mine? Unde este realitatea ascultării tale față de Mine? Când au avut intențiile tale față de Mine alt scop decât obținerea binecuvântării Mele? Mă înșelați și Mă amăgiți, vă jucați cu adevărul, ascundeți existența adevărului și trădați esența adevărului. Ce vă așteaptă în viitor, dacă vă împotriviți Mie în acest fel?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos”). În inima mea, fiecare întrebare părea o acuzație de la Dumnezeu. Când lucrurile erau liniștite, îmi puteam lăsa casa și slujba pentru datoria mea. Simțeam că Îi eram devotată lui Dumnezeu. Dar când

am înfruntat arestările marelui balaur roșu, am văzut cât de mică era statura mea. Înainte, doar strigam sloganuri și doctrine seci. O criză adevărată mi-a dezvăluit adevărata statură. Nu mă gândeam decât cum să-mi apăr interesele. Nu apăram deloc lucrarea bisericii. Nu-mi păsa de voia lui Dumnezeu. Dacă mi-ar fi păsat, când ceva implica interesele bisericii, aș fi fost capabilă să renunț la tot pentru Dumnezeu, chiar și la viața mea. M-am gândit la toate acele cărți cu cuvintele lui Dumnezeu. Frații și surorile și-au riscat viețile livrându-le și atât de mulți au fost arestați de marele balaur roșu atunci când le transportau. Unii chiar au fost omorâți în bătaie. Au lăsat deoparte grija pentru viața și moartea lor, ca frații și surorile să poată citi cuvintele lui Dumnezeu; și-au făcut datoria și L-au mulțumit pe Dumnezeu. Dar eu? N-am ținut cont de interesele bisericii. Când s-a întâmplat ceva, m-am gândit doar la siguranța mea. Mi-a fost teamă să nu fiu arestată și torturată până la moarte. În mod normal, aș fi făcut orice pentru un lucru care mă avantaja, dar acum nu puteam face nici cel mai mic sacrificiu de dragul bisericii. În comparație cu acei frați și surori, eram incredibil de egoistă. Nu țineam cont deloc de voia lui Dumnezeu. Acum că o conducătoare de biserică fusese arestată, ca diacon de biserică, să mă ascund în loc să apăr lucrarea bisericii era mai sigur, dar am pierdut o șansă de a-mi face datoria și a fi martoră. Atunci care era rostul vieții mele? Oare nu eram doar un cadavru ambulant? La gândul acesta, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, e doar în mâinile Tale dacă voi arestată sau nu azi. Te rog să-mi dai credință și înțelepciune ca să mă pot baza pe Tine și să-mi fac datoria!”

Pe la 2 dimineață, am ajuns acasă la o soră care locuia în apropiere. Am aflat că poliția vizitase mai multe case din apropierea casei mele. Câțiva frați și surori au fugit și au scăpat de arestare. Mi-au spus că erau siguri că polițiștii se vor întoarce și să plec imediat. N-am îndrăznit să mai

rămân acolo. Am văzut că nu aștepta nimeni la intrarea casei, așa că m-am grăbit înapoi acasă și am luat carnetul cu numerele de telefon. Am răsuflat ușurată.

Apoi am mers la fratele Yang Guang. Cum m-a văzut, a spus cu teamă: „Ieri am fost arestat împreună cu soția mea. Ne-au dat drumul aseară. Mulți alți frați și surori au fost arestați și ei.” Am plecat în grabă de acolo. Pe drum înapoi, mă gândeam că situația se înrăutățea și se făceau arestări peste tot. Dacă fusesem vândută de Iuda, polițiștii sigur aveau descrierea mea și, cu atâta supraveghere în jur, puteam fi arestată oricând. Dacă nu puteam suporta tortura lor? Acest gând mă înspăimânta. Dacă mă ascundeam, aș fi fost mai în siguranță, dar tot nu ne ocupaserăm de consecințe. Dacă mă ascundeam, oare asta nu m-ar fi făcut o dezertoare? Credeam de mulți ani și mă bucurasem mult de udarea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă fugeam într-un moment critic, fără să-mi îndeplinesc datoria sau resposabilitățile, n-aș fi avut deloc conștiință sau umanitate. Oare mai puteam fi considerată o credincioasă? Aș fi fost la fel ca o iudă care-L trădează pe Dumnezeu. La gându-l ăsta, am decis în sinea mea că preferam să fiu arestată și să mor de mâna polițiștilor decât să fug și să duc o existență fără rost. Trebuia să rămân fermă în mărturia mea, să-L mulțumesc pe Dumnezeu și să fac totul ca să-mi îndeplinesc datoria. Așadar, m-am întors direct la casa gazdei mele.

În seara aceea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**În planul Meu, Satana, de la bun început, a pândit la fiecare pas și, ca termen de contrast al înțelepciunii Mele, a încercat întotdeauna să găsească mijloace de a Îmi perturba planul inițial. Însă puteam Eu să cedez în fața schemelor sale înșelătoare? Toate din cer și de pe pământ Îmi fac servicii; oare uneltirile înșelătoare ale Satanei ar putea face altfel? Tocmai aici se intersectează înțelepciunea Mea; este exact ceea ce e**

minunat în privința faptelor Mele și este principiul de funcționare a întregului Meu plan de gestionare (planul mântuirii). În era construirii Împărăției, tot nu evit uneltirile înșelătoare ale Satanei, ci continui să fac lucrarea pe care trebuie să o fac. Din univers și dintre toate lucrurile, am ales faptele Satanei drept contrast al Meu. Nu este aceasta o manifestare a înțelepciunii Mele? Nu tocmai asta e minunat în privința lucrării Mele?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 8). Puteam vedea atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu în cuvintele Sale. Marele balaur roșu este un dușman al lui Dumnezeu. Arestează și persecută nebunește creștini și tulbură lucrarea lui Dumnezeu, sperând în zadar să distrugă lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Însă arestările și persecuția marelui balaur roșu ne permit să avem discernământ asupra esenței sale malefice, care rănește omul și se opune lui Dumnezeu și apoi să-l disprețuim din suflet și să rupem legăturile cu el. Arestările și persecuția lui dezvăluie și adevărații credincioși de cei falși și distinge oile de capre și grâul de neghină. În vremuri de criză, există unii care nu-și fac datoria de frică sau părăsesc credința și unii care-L trădează pe Dumnezeu și devin iude când sunt arestați și torturați. Ei sunt cei expuși ca neghine și sunt zvârliți în vânt. Nu arată asta înțelepciunea și dreptatea lui Dumnezeu? Asta mi-a amintit cum Domnul Isus a spus: „**Căci oricine vrea să-și salveze viața o va pierde, dar cel ce-și pierde viața pentru Mine o va găsi**" (Matei 16:25). M-am gândit la sfinții care, de-a lungul veacurilor, au fost martirizați pentru răspândirea Evangheliei. Unii au fost răstigniți cu capul în jos; unii au fost trași de cai și dezmembrați. Deși au murit, moartea lor a avut însemnătate. Dar cei care L-au trădat pe Dumnezeu și au devenit iude par a fi vii, dar în inimile lor agonizează. Sunt ca niște morți vii, într-o nefericire de nedescris. După ce mor, sufletele lor vor merge în iar și vor fi pedepsiți. N-am înțeles

pe deplin asta. În schimb, am vrut să-mi evit datoria și să mă ascund. Dacă aș fi provocat daune lucrării bisericii din cauza unei abateri în datorie, asta ar fi fost o fărădelege, o pată veșnică. Dacă îmi puteam sacrifica viața din devotament față de datoria mea, chair dacă eram arestată și omorâtă în bătaie, aș fi fost mărturie pentru Dumnezeu și l-aș fi rușinat pe Satana. Moartea mea ar fi avut valoare și însemnătate. Apoi am mai citit din cuvintele lui Dumnezeu. „**Indiferent de cât de «puternic» este Satana, indiferent de cât de insolent și ambițios este, indiferent de cât de mare îi este abilitatea de a provoca pagube, indiferent de cât de cuprinzătoare sunt tehnicile cu care strică și ademenește omul, indiferent de cât de istețe sunt păcălelile și uneltirile cu care îl sperie pe om, indiferent de cât de schimbătoare este forma în care există, nu a fost niciodată capabil să creeze o singură ființă vie, nu a fost niciodată capabil să stabilească legi sau reguli pentru existența tuturor lucrurilor și nu a fost niciodată capabil să conducă sau să controleze vreun obiect, fie el însuflețit sau neînsuflețit. În cosmos și pe bolta cerească, nu există o singură persoană sau obiect care să fie născut din el sau să existe datorită lui; nu există o singură persoană sau obiect condus de el ori controlat de el. Dimpotrivă, nu doar că trebuie să trăiască sub stăpânirea lui Dumnezeu dar, mai mult decât atât, trebuie să se supună tuturor ordinelor și poruncilor lui Dumnezeu. Fără permisiunea lui Dumnezeu, este dificil pentru Satana să atingă fie și un strop de apă sau un grăunte de nisip de pe pământ; fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu este liber să miște furnicile de pe pământ, ca să nu mai vorbim de omenire, care a fost creată de Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, Satana este inferior crinilor de pe munte, păsărilor ce zboară în aer, peștilor din mare și viermilor de pe pământ. Rolul acestuia între toate lucrurile este să servească toate lucrurile, să lucreze**

pentru omenire și să slujească lucrării lui Dumnezeu și planului Său de gestionare (planul mântuirii). Indiferent de cât de răuvoitoare îi este natura sau cât de rea îi este esența, singurul lucru pe care îl poate face este să își respecte ascultător funcția: să Îi slujească lui Dumnezeu și să asigure un contrapunct lui Dumnezeu. Astfel este esența și poziția Satanei. Esența sa este deconectată de la viață, deconectată de la putere, deconectată de la autoritate; este doar o jucărie în mâinile lui Dumnezeu, doar o mașinărie în slujba lui Dumnezeu!" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"). Puteam vedea puterea și autoritatea lui Dumnezeu prin cuvintele Lui. Absolut tot, viu sau mort, este în mâinile lui Dumnezeu. Satana face servicii pentru lucrarea lui Dumnezeu. Slujește drept contrast. PCC are tot felul de trucuri și folosește forțele multor oameni și lucruri, însă, fără permisiunea lui Dumnezeu, nu se poate atinge de noi. Exact ca în experiența lui Iov: Satana l-a atacat și rănit, încercând să-l forțeze să-L nege și să-L respingă pe Dumnezeu. Dumnezeu i-a permis Satanei să-l trateze rău pe Iov, dar nu i-a permis să-i pună viața în pericol, iar Satana n-a îndrăznit să încalce porunca lui Dumnezeu. Întocmai ca atunci când trebuia să mă ocup de consecințe, am ieșit nevătămată din nenumărate situații periculoase. Acestea erau doar grija și protecția lui Dumnezeu. Toate aceste experiențe mi-au arătat autoritatea și suveranitatea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu-i permitea marelui balaur roșu să mă prindă, acesta n-o putea face. Dacă permitea arestarea mea, n-aș fi putut scăpa de ea. Când am înțeles asta, am dobândit credință. Am fost pregătită să-mi las viața în mâinile lui Dumnezeu și să mă supun orchestrărilor Lui.

Ulterior, am aflat că polițiștii nu verificaseră o casă unde se întruneau liderii superiori. Cum se apropia o întrunire, mă temeam că așteptau să prindă mai mulți lideri. Dacă nu erau anunțați, liderii puteau fi arestați și mai mulți oameni ar fi fost implicați. Ne-am gândit rapid la câteva idei și,

prin niște întorsături de situație, în sfârșit, am comunicat liderilor superiori situația. Liderii ne-au spus să ne ascundem mai întâi, pentru siguranța noastră. Câteva zile mai târziu, a venit o scrisoare de la lideri, spunând că în arestările făcute de marele balaur roșu în regiunea noastră, se făcuseră razii în două case în care se păstrau cărțile. Mai rămăsese o singură casă și totul trebuia să fie mutat imediat. De vreme ce toți cei care îi cunoșteau pe custozii cărților, în afară de mine, fuseseră arestați, iar eu cunoșteam destul de bine zona și pe membrii bisericii, voiau ca eu să ajut la mutarea cărților. Știam prea bine că, în acele circumstanțe, cel mai bine pentru mine era să mă duc și că era o răspundere pe care n-o puteam evita. Însă situația era foarte tensionată și marele balaur roșu încă urmărea oamenii. Dacă mă duceam într-un asemenea moment, oare nu mă puneam în pericol? Mi-a fost cam frică. Însă m-am gândit că situația era în mâinile lui Dumnezeu și că, dacă El n-o permitea, marele balaur roșu nu-mi putea face nimic. Așa că am decis să ajut. Am spus o rugăciune: „O, Dumnezeule! Această datorie a venit la mine și sunt gata să-mi îndeplinesc răspunderea. Orice s-ar întâmpla, sunt dispusă să mă supun rânduielilor Tale. Chiar dacă sunt arestată sau torturată, nu voi mai fi o dezertoare. Îți voi oferi devotamentul meu și voi rămâne fermă în mărturia mea ca să-l fac de rușine pe Satana!”

Așa că am întrebat oamenii și am găsit casa în care erau depozitate cărțile. Fratele de acolo a spus că deja veniseră vreo șapte sau opt polițiști și făcuseră o arestare. Fără o vorbă, i-au arestat soția și le-au dat o amendă de 2000 de yuani, dar nu au găsit cărțile păstrate acolo. Trebuiau să fie mutate imediat. Ne-am grăbit să încărcăm cărțile în mașină. Cât am condus, inima mea n-a îndrăznit să se îndepărteze de Dumnezeu. În cele din urmă, am dus cu ușurință cărțile într-un loc sigur. I-am tot mulțumit lui Dumnezeu.

Amintindu-mi această experiență, pot vedea atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și cât de superficială era credința mea.

Fără arestările marelui balaur roșu, nu mi-aș vedea clar statura și mai ales egoismul și frica mea de moarte și nici nu aș înțelege deloc stăpânirea atotputernică a lui Dumnezeu. Am experimentat și că Dumnezeu chiar ne e alături și că, atât timp cât ne bazăm pe El, va fi acolo și ne va deschide o cale. N-aș fi putut înțelege asta în circumstanțe pașnice.

21. O denunțare greșită

de Xiaojie, Australia

Timp de mai mult de un an, Dumnezeu a avut părtășie despre adevărurile discernerii liderilor falși. La întruniri, aveam adesea părtășie despre propria înțelegere și cunoaștere, dar, în viața reală, nu puteam discerne liderii falși. Când vedeam cea mai mică manisfestare a unui lider de a nu face lucrare pratică, îl etichetam și-l condamnam orbește drept un lider fals. Drept urmare, nu numai că n-am apărat lucrarea casei lui Dumnezeu, dar aproape că am creat o perturbare a lucrării. Prin ceea ce au dezvăluit faptele, am învățat câteva lecții din eșecurile mele, care mi-au oferit un anumit discernământ asupra liderilor falși.

Mă ocupam cu chestiunile administrative din cadrul bisericii. Eram responsabil de administrarea anumitor articole și unelte de la biserică. Pe parcursul datoriei mele, am descoperit că frații și surorile nu tratau cum trebuie uneltele. Asta făcea administrarea dificilă. Am mers la conducătoare, sora Li, și i-am raportat problema. I-am amintit și că putea aduce în discuție problemele cu ceilalți, având părtășie despre ele la întruniri. Odată ce a înțeles, a fost de acord. După aceea, am așteptat ca sora Li să vină la întrunire, dar, după ce am așteptat mult timp, n-am văzut-o deloc la întruniri, iar ea n-a mai verificat situația, așa că am început să-mi pironesc privirea pe conducătoare. M-am gândit: „A trecut destul de mult timp. De ce nu a verificat această lucrare? I-am spus despre această problemă de mai multe ori, dar n-a fost rezolvată. Dumnezeu a avut părtășie despre aspectele adevărului despre discernerea liderilor falși. Dacă nu verifici și nu rezolvi probleme, ești un lider fals și trebuie să le raportez această problemă superiorilor tăi. Astfel, liderii superiori vor crede că am simțul dreptății. Ba chiar s-ar putea să mă admire!” Pe atunci, doar m-am

gândit la asta. Ulterior, contractul de închiriere pentru depozitul unde țineam cărțile conținând cuvântul lui Dumnezeu urma să expire peste o lună, așa că trebuia să mutăm cărțile în altă parte. Întrucât erau atât de multe cărți și fiecare cutie era grea, mi-a fost dificil să le mut singur și mi-a luat mult timp. Eram puțin îngrijorat, așa că am întrebat conducătoarea dacă putea găsi câțiva oameni să mă ajute. Aceasta spunea mereu că era în căutare de oameni, dar o lungă perioadă de timp, nu a venit nimeni. În cele din urmă, au venit doi frați, m-au ajutat cu un transport și apoi au plecat grăbiți. Situația m-a frustrat foarte mult. M-am gândit: „De ce n-a putut conducătoarea să găsească mai mulți oameni? De ce nu verifică această lucrare? De ce nu vine aici să vadă cât de mult am de muncă?" Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă înfuriam mai tare și nu am mai vrut să-i raportez problemele liderului, întrucât părea lipsit de sens. În perioada aceea, nu am vrut să văd conducătoarea și n-am mai vrut să vorbesc cu ea când o vedeam. M-am gândit: „Dacă nu vrei să-mi găsești oameni, nu te deranja. O să termin singur. În orice caz, țin minte tot ce faci. Când va veni vremea, le voi raporta asta superiorilor tăi." M-am gândit la alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu despre discernerea liderilor falși. „**Falșii lideri ignoră și problemele care apar în lucrarea bisericii. Nu se duc niciodată la fața locului ca să afle mai multe despre ele, să le monitorizeze sau să dea piept cu ceea ce se întâmplă cu adevărat, pentru a putea identifica neregulile și rezolva imediat problemele și pentru a eradica abaterile și neglijențele apărute în timpul lucrării. În ceea ce privește dificultățile din lucrarea bisericii, pentru a isprăvi cu ele, falșii lideri doar recită câteva doctrine sau repetă papagalicește câteva expresii**" („Identificarea liderilor falși"). M-am gândit: „Comportamentul conducătoarei mele este așa cum îl descrie cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu vrea să cerceteze sau să rezolve problemele din lucrarea mea, oare nu e un lider fals?" Atunci m-am

gândit și la asta. Am văzut problema și nu am comunicat cu ea, nici nu le-am cerut celor care înțelegeau adevărul să verifice, așa că nu mă puteam pripi s-o numesc lider fals. M-am gândit: „Ce-ar fi ca, mai întâi, să caut mai mult principiile adevărului în acest domeniu și să discut chestiunea cu câțiva frați și surori care înțeleg adevărul, înainte să trag o concluzie?” Dar comportamentul ei era exact așa cum îl descria cuvântul lui Dumnezeu, deci ce mai era de spus? Nu eram sigur că perspectiva mea era corectă și nu voiam s-o acuz pe nedrept, așa că mă chinuiam, neștiind ce să fac. Mintea îmi era plină de imagini ale conducătoarei care nu-mi rezolva problema. Pur și simplu, n-am mai căutat adevărul, n-am ținut cont de contextul cuvântului lui Dumnezeu și l-am înțeles greșit. Am folosit un singur rând, un singur comportament, drept scuză s-o acuz pe sora Li și am crezut că era un lider fals.

După aceea, le-am auzit pe surorile care făceau alte lucrări administrative spunând că sora Li nu le-a verificat foarte mult lucrarea și că, uneori, lucrarea era întârziată. Când am auzit asta, am fost și mai sigur: „Sora Li nu face lucrare practică și nu verifică sau cercetează lucrarea, deci nu o dezvăluie asta drept un lider fals? Recent, la adunări, am avut părtășie despre dicernerea liderilor falși. Nu-mi vine să cred că am găsit unul. Trebuie să am un simț al dreptății, să sprijin lucrarea casei lui Dumnezeu și să expun liderul fals.” Dar când am vrut să le raportez aceste probleme superiorilor surorii Li, m-am simțit neliniștit. Tot nu discutasem aceste probleme cu ea și nu căutasem sau discutasem chestiunea cu cei care înțelegeau adevărul, deci nu era un lucru prea orbesc și arbitrar? Însă atunci am auzit că superiorii surorii Li veniseră să-i vorbească și, de asemenea, au întrebat toți liderii de echipă despre randamentul pe care îl avea în datoria ei. Când am auzit asta, n-am putut să mă liniștesc. Pe neașteptate, superiorii ei știau deja că era o problemă cu sora Li, deci era aproape sigur că ea era

un lider fals. M-am gândit: „Trebuie să raportez imediat problemele surorii Li superiorilor ei. Nu trebuie să mai caut. Altfel, după ce superiorii surorii Li își termină ancheta și o demit și discută despre cine a avut discernământ asupra ei, cine a descoperit problemele cu ea și cine a avut un simț al dreptății și a denunțat-o, nu-mi vor menționa numele și, atunci, cum aș putea arăta că am avut discernământ? Nu mai pot aștepta.” Nerăbdător, am stabilit o întâlnire cu superiorul surorii Li, fratele Zhou, și i-am raportat acestuia problemele ei. Am spus: „Sora Li, ca lider, nu-mi verifică lucrarea și nu află despre problemele pe care le-am avut în lucrare. De fiecare dată când îi spun despre o problemă, nu o rezolvă.” I-am arătat și un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu despre discernerea liderilor falși. Am spus că felul în care se comportă liderii falși, dezvăluit în cuvântul lui Dumnezeu, era același cu al ei și că eu credeam că era o conducătoare falsă. Când am terminat, el a spus: „Am cercetat deja chestiunea și sora Li chiar are niște probleme. Există o parte a lucrării pe care n-a verificat-o cum trebuie, iar ea își face de mântuială datoria. Trebuie să fie emondată, tratată și ajutată să reflecteze asupra ei și să învețe lecții. Dar am aflat că, în ultimele luni, sora Li a supravegheat mai ales lucrarea de udare, întrucât mulți nou-veniți s-au alăturat de curând bisericii. Unii pastori religioși au provocat tulburări grave. Nou-veniții aveau nevoie urgent de udare, ca să poată prinde rădăcini pe adevărata cale. Aceasta este cea mai importantă și esențială lucrare în momentul de față. Sora Li și-a concentrat toată energia în această lucrare. Lucrarea administrativă nu e atât de urgentă. Atât timp cât nu încurcă lucrurile, deocamdată, nu e o problemă mare dacă verifică lucrurile mai încet. Întrucât lucrarea a venit în același timp și nici nu avem suficient personal, trebuie să prioritizeze, așa că trebuie să suspende lucrarea administrativă pentru moment. Acesta este motivul pentru care sora Li nu și-a verificat lucrarea la timp, dar a decis să practice astfel numai după ce a

discutat cu partenerii ei. În plus, înainte, sora Li era responsabilă de o singură sarcină. Este un lider nou și îi este greu să răspundă de atât de multe sarcini. Sunt niște lucruri pe care nu le poate verifica, așa că are nevoie de ajutprul și comunicarea noastră." În acel moment, fratele Zhou a trimis principiile care aveau legătură cu asta. Abia atunci am realizat că, uneori, lucrarea trebuie să fie prioritizată. Pentru moment, lucrarea de udare era prioritară. Puteau să facă alte lucrări doar atât timp cât lucrarea de udare nu era afectată. Dacă lucrarea de udare era afectată, n-ar fi însemnat asta sacrificarea lucrurilor importante pentru cele neimportante? Deși sora Li n-a verificat cum trebuie o parte a lucrării, ea prioritiza și nu eșua în a face lucrare practică. Însă eu n-am încercat deloc să înțeleg de ce nu-mi verifica lucrarea sau de ce nu rezolva problemele pe care le menționasem. În schimb, am dezvoltat o prejudecată împotriva ei, mi-am fixat privirea pe ea, am crezut că nu făcea lucrare practică și am caracterizat-o direct drept un lider fals. Oare nu eram prea arbitrar? Atunci, fratele Zhou m-a întrebat: „Dacă o demitem chiar acum pe sora Li, ar putea biserica să găsească un înlocuitor imediat? Ar putea lucrarea să continue?" M-am gândit la asta și am simțit că sora Li tot nu era potrivită să continue ca lider. După discuția cu fratele Zhou, m-am simțit foarte trist. La început, credeam că aveam simțul dreptății și chiar am găsit părți relevante din cuvântul lui Dumnezeu. Credeam că am denunțat-o pe sora Li după ce am căutat adevărul. S-a dovedit că n-am înțeles adevărul și am discernut greșit. Deci, unde era greșeala mea?

Pe măsură ce căutam, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. **„Caracterizarea cuiva drept fals lider sau fals lucrător trebuie să se bazeze pe suficiente fapte. Nu trebuie să se bazeze pe unul sau două incidente sau fărădelegi, cu atât mai puțin poate fi folosită corupția temporară drept fundament pentru aceasta. Singurele standarde exacte**

folosite la caracterizarea cuiva sunt abilitatea sa de a face lucrare practică și de a folosi adevărul pentru a rezolva probleme, precum și dacă este o persoană corectă, dacă este cineva care iubește adevărul și poate asculta de Dumnezeu și dacă are lucrarea și luminarea Duhului Sfânt. O persoană poate fi caracterizată corect drept fals lider sau fals lucrător doar pe baza acestor factori. Aceștia sunt standardele și principiile pentru a evalua și a stabili dacă o persoană este un fals lider sau fals lucrător" („Identificarea liderilor falși"). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că, pentru a discerne un lider fals, trebuie să vedem mai ales dacă el poate să facă lucrare practică și să accepte adevărul. Nu era deloc așa cum îmi imaginasem, că liderilor li se cere să rezolve fiecare problemă din datoria mea și, dacă o fac, sunt lideri adevărați, dar dacă nu, sunt lideri falși care nu fac lucrare practică. Această perspectivă era falsă și nu era conform adevărului. Pentru a determina dacă un lider este fals, ceea ce contează cel mai mult este dacă poate supraveghea, înțelege și pătrunde prompt progresul și starea fiecărei sarcini din sfera responsabilității lui, dacă poate descoperi și cerceta prompt problemele, dificultățile și abaterile fraților și surorilor în îndatoririle lor și dacă lucrează cu ei ca să caute principiile adevărului pentru a rezolva aceste chestiuni. Pe baza acestor lucruri, putem judeca dacă un lider face lucrare practică. De asemenea, depinde dacă poate accepta adevărul și este persoana potrivită. Dacă liderii au chestiuni pe care nu le înțeleg, pot căuta răspunsuri la superiori. Când ceilalți au sugestii sau le evidențiază neajunsurile, ei trebuie să fie capabili să asculte, să caute adevărul și să reflecteze asupra lor. Când experiementează emondare, tratare, regrese și eșecuri, ei trebuie să învețe lecții și să se schimbe după aceea. Asta înseamnă că sunt oameni care acceptă adevărul. În plus, când un lider e răspunzător de mai multe sarcini, el nu trebuie să le facă singur pe toate. El are mai ales rolul de a verifica fiecare sarcină, ca lucrarea bisericii

să continue normal. Un om care face asta e un lider calificat. Liderii falși, la exterior, par mereu ocupați, dar ei fac doar lucrare superficială și neimportantă. Ei nu fac niciodată lucrarea cea mai importantă la timp, aleargă orbește, sunt ocupați și sunt ineficienți. Întrucât nu înțeleg principiile adevărului, eu nu pot descoperi și nu pot vedea clar problemele din lucrarea lor și nu știu cum să planifice și să rânduiască lucrurile. Pot rosti numai slove și doctrine sau vorbe goale, care nu oferă căi de practică și nu rezolvă problemele pe care frații și surorile lor le întâmpină în îndatoririle lor. Nici nu caută adevărul când au necazuri, nu acceptă îndrumarea și ajutorul celorlalți și, în cele din urmă, multe sarcini nu decurg fără evenimente sau chiar stagnează. Aceasta este o neglijare gravă a datoriei și acesta este un lider fals. Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că a discerne pe cineva drept lider fals necesită atenție la mai multe aspecte și o cercetare temeinică. Dacă ne uităm doar la comportamentul și corupția temporară a oamenilor sau nu luăm în seamă contextul, rațiunea și dacă se căiesc și se schimbă și dacă îi caracterizăm arbitrar, e foarte ușor să acuzăm oamenii pe nedrept. Toți au corupție și neajunsuri, dar, atât timp cât se cunosc, se căiesc și se schimbă, casa lui Dumnezeu le va oferi oportunități să practice. După ce am aplicat cuvântul și principiile lui Dumnezeu comportamentului surorii Li, am văzut că ea verificase cele mai importante sarcini și, atunci când avea probleme, discuta lucrurile cu ceilalți pentru a le rezolva. Per total, făcea, într-adevăr, o anumită lucrare practică și avea rezultate în datoria ei. Doar că lucrarea venise toată în același timp și ea nu găsise încă un echilibru, așa că unele lucruri au fost trecute cu vederea. Acesta era un neajuns în datoria ei, iar ea avea nevoie să i se amintească și să fie ajutată. Odată ce am realizat aceste lucruri, am văzut în sfârșit că nu am înțeles principiile adevărului și că nu puteam trata oamenii corect. Am văzut cum conducătoarea mea avea probleme, dar nu am comunicat, nu am

ținut cont de toate aspectele și am caracterizat-o orbește drept un lider fals. Nu aveam deloc frică de Dumnezeu în inima mea.

După aceea, am văzut un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. **„Când cineva e ales să fie lider de către frați și surori sau e promovat de casa lui Dumnezeu să facă o anumită lucrare sau să îndeplinească o anumită datorie, acest lucru nu înseamnă că are un statut sau o identitate specială sau că adevărurile pe care le înțelege sunt mai profunde și mai numeroase decât cele ale altor oameni – cu atât mai puțin că această persoană este capabilă să se supună lui Dumnezeu și nu-L va trăda. Nici nu înseamnă că Îl cunoaște pe Dumnezeu și că e cineva care se teme de Dumnezeu. De fapt, ea nu a atins nimic din toate acestea; promovarea și cultivarea nu sunt decât promovare și cultivare în sensul cel mai direct și nu echivalează cu faptul că persoana respectivă a fost predestinată și validată de Dumnezeu. Promovarea și cultivarea sa înseamnă pur și simplu că a fost promovată și așteaptă cultivarea. Iar în ceea ce privește rezultatul final al acestei cultivări, depinde dacă această persoană urmărește adevărul și dacă este capabilă să aleagă calea urmăririi adevărului. Astfel, atunci când cineva din biserică este promovat și cultivat pentru a fi un lider, acesta este doar promovat și cultivat în sens direct; nu înseamnă că e deja un lider calificat sau unul competent, că e deja capabil să întreprindă lucrarea unui lider și poate face o muncă reală – nu așa stau lucrurile. Majoritatea oamenilor nu înțeleg clar aceste lucruri și îi admiră pe cei promovați, bazându-se pe închipuirile lor, dar aceasta este o greșeală. Indiferent cât de mulți ani au crezut, oare cei care sunt promovați chiar dețin realitatea adevărului? Nu neapărat. Sunt ei capabili să ducă la bun sfârșit rânduielile lucrării casei lui Dumnezeu? Nu neapărat. Au un simț al responsabilității? Sunt dotați cu angajament? Pot să se supună lui**

Dumnezeu? Când se confruntă cu o problemă, sunt ei capabili să caute adevărul? Toate acestea sunt necunoscute. Au acești oameni o inimă care se teme de Dumnezeu? Și cât de mare e frica lor de Dumnezeu? Sunt predispuși să-și urmeze propria voință atunci când fac lucruri? Sunt capabili să-L caute pe Dumnezeu? În timpul în care îndeplinesc lucrarea liderilor, vin în mod regulat și frecvent înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta voia Lui? Sunt capabili să îndrume oamenii în intrarea în realitatea adevărului? Cu siguranță sunt incapabili de astfel de lucruri din prima. Nu au fost pregătiți și au prea puțină experiență, așa că sunt incapabili de aceste lucruri. De aceea, promovarea și cultivarea unui om nu înseamnă că acesta înțelege deja adevărul, nici nu spune că e deja capabil să își îndeplinească datoria în mod satisfăcător. Deci, care este scopul și semnificația promovării și cultivării cuiva? Este că o astfel de persoană, ca individ, e promovată pentru a fi instruită, pentru a fi udată și instruită în mod special, făcând-o capabilă să înțeleagă principiile adevărului și principiile săvârșirii diferitelor lucruri, ca și principiile, mijloacele și metodele de rezolvare a diferitelor probleme, precum și, atunci când întâlnesc diferite tipuri de medii și de oameni, cum să se descurce cu ele și să le soluționeze în conformitate cu voia lui Dumnezeu și într-un mod care protejează interesele casei lui Dumnezeu. Indică asta faptul că talentul promovat și cultivat de casa lui Dumnezeu e capabil, în mod adecvat, să își asume lucrarea și să își îndeplinească datoria în timpul perioadei de promovare și cultivare sau înainte de promovare și cultivare? Desigur că nu. Astfel, e inevitabil ca, în timpul perioadei de cultivare, acești oameni să experimenteze tratarea, emondarea, judecata și mustrarea, expunerea și chiar înlocuirea; acest lucru e normal și asta înseamnă să fie instruiți și cultivați” („Identificarea liderilor falși”). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că

dacă cineva este ales drept lider sau lucrător, asta nu înseamnă că înțelege adevărul sau e pe deplin calificat pentru lucrare. Nu înseamnă nici că înțelege totul și poate face orice tip de lucrare perfect. Cei care sunt promovați au doar un anummit calibru și abilitate de lucru și pot accepta și urmări adevărul, așadar casa lui Dumnezeu le oferă șansa de a fi cultivați și instruiți. Descoperind și rezolvând problemele din lucrarea lor tot timpul, în cele din urmă, dobândesc o parte de adevărului și învață să acționeze principial. Dar, în această perioadă, liderii și lucrătorii sunt tot în stadiul de practică, așa că abaterile, deficiențele și neajunsurile din lucrarea lor sunt inevitabile, iar noi ar trebui să tratăm chestiunea corect. Când avem probleme sau dificultăți, ar trebui să căutăm, să avem părtășie și să rezolvăm lucrurile cu liderii. Numai în acest fel poate fi eficientă lucrarea. Dacă cerem prea mult de la lideri și lucrători, dacă îi forțăm să ne rezolve toate problemele sau dacă îi definim drept lideri falși când rezolvă probleme încet, a-i trata astfel pe lideri este neprincipial și nu este conform voii lui Dumnezeu. Prin cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că felul în care tratam liderii nu era bazat pe principiile adevărului, ci, mai degrabă, pe propriile noțiuni și închipuiri. Cererile mele de la lideri erau prea mari și exigente. Când am văzut cum conducătoarea mea nu-mi verifica șa cum trebuie lucrarea și nu-mi rezolva repede problemele și dificultățile, am definit-o drept lider fals. Nu m-am uitat la contextul sau la progresul global al lucrării ei și n-am ținut cont că poate sau nu accepta adevărul și schimba lucrurile. Pur și simplu, am condamnat-o orbește drept lider fals, pe baza informațiilor unilaterale pe care le-am putut vedea. Acesta nu era simțul dreptății, era o tulburare și încălca principiile adevărului. Am văzut că n-am înțeles adevărul, nu i-am tratat principial pe lideri și pe lucrători și, mai grav, n-am avut deloc frică de Dumnezeu în inima mea. Când am văzut cea mai neînsemnată problemă la conducătoarea mea, am făcut din țânțar

armăsar, am condamnat-o nepăsător și am sesizat fiecare chestiune. Nu am tratat-o pe baza naturii și esenței ei sau pe baza situației reale. M-am comportat la fel ca liderii falși și antihriștii care-i suprimă pe aleșii lui Dumnezeu. Când mă gândeam la asta, m-a cuprins deodată frica. Mi-am dat seama că natura problemei era gravă. Dacă fratele Zhou n-ar fi cunoscut situația, m-ar fi ascultat și-ar fi demis-o pe sora Li, lucrarea bisericii ar fi fost afectată, așa că oare aș fi făcut rău? Asta ar fi fost o fărădelege gravă! Dacă mi s-ar mai întâmpla una ca asta, nu m-aș putea baza pe imaginația mea pentru a-i evalua pe ceilalți. Trebuia să caut principiile adevărului mai mult, să tratez oamenii corect, conform cerințelor lui Dumnezeu și să facă lucrurile într-o manieră principială.

După aceea, sora Li a venit la mine și mi-a vorbit despre startea și problemele recente din lucrarea ei. A spus că voia să se schimbe, a aflat despre problemele și dificultățile din lucrarea mea și, împreună, am organizat documente ca să avem părtășie cu frații și surorile din fiecare echipă. Mi-am dat seama că nu era un om care să nu accepte adevărul. Deși existau omisiuni în lucrarea ei și domenii pe care nu le verifica, odată ce a știut că există o problemă, a putut rândui lucrurile repede. Am văzut că, de fapt, nu era un lider fals care nu făcea lucrare practică.

La început, am crezut că înțeleg întrucâtva chestiunea, că nu înțelegeam adevărul și nu puteam discerne liderii falși, ceea ce m-a făcut să greșesc în felul acesta. Dar, odată, la o adunare, i-am auzit pe frații și surorile mele spunând că uneori greșelile nu sunt doar o lipsă de discernământ sau înțelegere a adevărului. Trebuie să vedem și dacă greșelile sunt cauzate de o întinare datorată motivelor sau firilor corupte. Am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu care spune: „**Nu-ți considera fărădelegile ca simplele greșeli ale unei persoane imature sau nechibzuite; nu folosi scuza că nu ai practicat adevărul deoarece slabul tău calibru a făcut**

imposibil acest lucru. Mai mult, nu privi fărădelegile pe care le-ai săvârșit ca pe faptele cuiva care n-a știut mai mult. Dacă te pricepi să te ierți pe tine și să te tratezi cu generozitate, atunci îți spun că ești un laș care nu va câștiga niciodată adevărul, iar fărădelegile tale te vor bântui fără încetare; te vor împiedica să îndeplinești cerințele adevărului și te vor face să rămâi de-a pururi un tovarăș credincios al Satanei" („Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad" din Cuvântul Se arată în trup). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles: atunci când se abat împrejurări, nu le putem lăsa, pur și simplu, să treacă. Trebuie să căutăm adevărul din ele și să ajungem să ne cunoaștem firile corupte. Numai atunci poate exista o schimbare și un progres adevărat în viața noastră. Dacă-ți tratezi mereu fărădelegile ca pe niște greșeli temporare, simți că nu contează, decizi să fii mai atent data viitoare și-ți ierți mereu propriile fărădelegi, atunci nu-ți vei înțelege niciodată problemele, nu vei câștiga niciodată adevărul și, în cele din urmă, cum fărădelegile tale sporesc și tu nu obții nicio schimbare, Dumnezeu te va detesta și te va alunga. Prin ceea ce a dezvăluit cuvântul lui Dumnezeu, am început să reflectez asupra lucrurilor precise la care mă gândeam când acest mediu s-a abătut asupra mea și asupra felului de întinare pe care am dezvăluit-o din cauza motivelor sau a firilor corupte. Reflectând, am aflat că atunci când am văzut problemele conducătoarei, de fapt n-am fost sigur că am văzut lucrurile corect și am vrut să citesc mai mult din cuvântul lui Dumnezeu. Însă când am auzit că sora Lu nu a verificat lucrarea celuilalt personal administrativ și că superiorii ei cercetau randamentul surorii Li, am crezut că sigur este un lider fals și că trebuia s-o denunț rapid superiorilor ei, ca frații și surorile să vadă că aveam simțul dreptății și discernământ. Așadar, fără să înțeleg principiile adevărului sau să continui să cercetez și fără să cunosc contextul sau motivele, am caracterizat-o orbește pe sora Li drept lider fals baza puținelor informații pe

care le auzisem. Ba chiar am crezut că am văzut lucrurile clar și că nu ar trebui să existe probleme. Dar acum, mi-am dat seama că am fost prea nechibzuit și că intențiile mele au fost greșite. Am reflectat: „De ce mi-am denunțat conducătoarea fără să înțeleg principiile adevărului? Care este esența problemei?”

Am citit asta în cuvântul lui Dumnezeu: „**Există mulți oameni care își urmează ideile, indiferent ce fac, și privesc lucrurile în termeni extrem de simpliști și nici nu caută adevărul. Există o absență totală a principiului și, în inimile lor, ei nu se gândesc cum să acționeze conform cerințelor lui Dumnezeu sau într-un mod care să-L mulțumească și nu știu decât să urmeze cu încăpățânare voia lor. Dumnezeu nu are niciun loc în inimile unor astfel de oameni. Unii oameni spun: «Mă rog la Dumnezeu doar atunci când întâmpin dificultăți, dar tot nu pare să aibă vreun efect; așa că, în general, când mi se întâmplă lucruri în prezent, nu mă rog la Dumnezeu, pentru că rugăciunea aceasta nu este de niciun folos.» Dumnezeu lipsește cu desăvârșire din inimile unor asemenea oameni. Ei nu caută adevărul, indiferent ce fac; își urmează doar propriile idei. Așadar, există principii în acțiunile lor? În mod cert, nu. Văd totul în termeni simpli. Chiar și când oamenii au părtășie cu ei despre principiile adevărului, ei nu sunt capabili să le accepte, deoarece acțiunile lor au fost mereu lipsite de principii, Dumnezeu nu are niciun loc în inimile lor și nu e nimeni în inimile lor în afară de ei înșiși. Ei simt că intențiile lor sunt bune, că nu fac rău, că acestea nu pot fi considerate ca fiind împotriva adevărului și cred că acționând după propriile intenții ar însemna să practice adevărul și că Îl ascultă pe Dumnezeu acționând așa. De fapt, ei nu caută cu adevărat și nu se roagă la Dumnezeu în privința acestui lucru, ci acționează din impuls, conform intențiilor lor pline de zel, ei nu își îndeplinesc datoria după**

cerința lui Dumnezeu, nu au o inimă ascultătoare față de El, sunt lipsiți de această dorință. Aceasta este cea mai mare greșeală din practica oamenilor. Dacă ai credință în Dumnezeu, dar totuși El nu Se află în inima ta, oare nu încerci să-L înșeli? Și ce efect poate să aibă o astfel de credință în Dumnezeu? Pur și simplu, ce poți câștiga? Și care este rostul unei asemenea credințe în Dumnezeu?" („Căutarea voii lui Dumnezeu este de dragul practicării adevărului" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Prin ceea ce a dezvăluit cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că atunci când se întâmpla ceva, rareori căutam adevărul și practicam conform principiilor acestuia. În schimb, consideram că propriile gânduri erau adevărul și-mi urmam ideile proprii. În inima mea, nu aveam nici un loc pentru Dumnezeu și nici frică de Dumnezeu. Cei care se tem de Dumnezeu, când se întâmplă ceva, mai întâi caută principiile adevărului și ceea ce spune cuvântul lui Dumnezeu despre aceste chestiuni și apoi văd oamenii și lucrurile pe baza cuvântului lui Dumnezeu și a adevărului. În lipsa mea de discernământ asupra liderilor falși, ar fi trebuit să caut adevărul, să înțeleg clar ce sunt liderii falși, manifestările lor, cum să identifici liderii falși și alte astfel de principii ale adevărului. Dar eu n-am făcut asta. Am judecat arbitrar pe baza propriilor gânduri și închipuiri. Am crezut că, dacă nu-mi verifica lucrarea și nu-mi rezolva problemele, era un lider fals. Deși am citit cuvântul lui Dumnezeu în perioada asta, nu l-am înțeles. Când am văzut rândul din cuvântul lui Dumnezeu despre liderul fals, care părea să se aplice, l-am aplicat, am concluzionat că era o conducătoare falsă și am crezut că vedeam lucrurile foarte corect și clar. De fapt, scoteam lucrurile din context și aplicam orbește regulile. Și, de-a lungul acestui proces, m-am simțit neliniștit. Am vrut să caut mai mult și să comunic cu sora Li înainte să raportez, dar am simțit că felul în care se comporta era deja atât de evident și se potrivea cu ceea ce descria cuvântul lui Dumnezeu, deci de ce să mă deranjez să mai

caut? Așadar, nu m-am mai rugat și n-am mai căutat, am acționat pur și simplu după propriile idei. Am văzut că am acționat din firea mea arogantă și m-am comportat nechibzuit. Am făcut lucrurile pe baza propriilor idei și gânduri, în vreme ce am lăsat adevărul la o parte. Dacă aș fi continuat astfel, mai devreme sau mai târziu, aș fi comis rău. Era prea periculos! În același timp, am văzut că am o umanitate rea. Nu țineam cont de voia lui Dumnezeu și nu apăram cu adevărat interesele bisericii. Cineva cu umanitate și rațiune ar trebui să ofere ajutor și mementouri oportune atunci când vede omisiuni în lucrarea bisericii sau că caute adevărul cu liderul și să vadă cum să rezolve problema. Însă eu, când am văzut problemele din lucrarea conducătoarei mele, nu le-am menționat ca să caut și să am părtășie. În schimb, le-am ascuns și le-am raportat liderului ei superior, ca supraveghetorul ei să creadă că aveam discernământ. În loc să-i spun lucrurile deschis surorii Li, am înjunghiat-o pe la spate și m-am folosit de raportarea problemelor ei ca să mă dau mare. Am văzut că, în adâncul inimii, eram maliții os și demn de dispreț. Această realizare era sfâșietoare. Nu mi-am imaginat niciodată o astfel de persoană. Era clar că n-am înțeles adevărul, că nu puteam discerne liderii falși și că eram foarte arogant și absurd. Am fost încântat de mine când am denunțat-o pe conducătoarea mea, deoarece credeam că numai eu discernusem că sora Li era un lider fals și că înțelegeam cel mai bine principiile adevărului. Acum, când mă gândesc la asta, realizez că n-am înțeles nimic. N-am înțeles decât slove și doctrine, totuși am aplicat orbește regulile. Nu am înțeles principiile adevărului, totuși am denunțat fără să țin cont de consecințe. Nu m-am gândit că o denunțare greșită ar afecta lucrarea bisericii sau ar răni-o pe sora Li. Am văzut că nu i-am raportat problemele ca să țin cont de voia lui Dumnezeu sau ca să apăr interesele bisericii; am făcut-o ca să mă dau mare.

Am denunțat arbitrar și neprincipial. Nu însemna asta tulburarea lucrării normale a casei lui Dumnezeu? Nu spoream faptele bune, făceam rău!

Ulterior, am citit cuvântul lui Dumnezeu și am aflat principiile după care trebuie tratați liderii și lucrătorii. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Oamenii nu trebuie să aibă așteptări mari sau cerințe nerealiste de la cei care sunt promovați și cultivați; ar fi nerezonabil și nedrept pentru ei. Puteți să le monitorizați lucrarea și, dacă descoperiți probleme sau lucruri care încalcă principiile pe parcursul lucrării lor, puteți să ridicați problema și să căutați adevărul pentru a rezolva aceste chestiuni. Nu ar trebui să-i judecați, condamnați, atacați sau excludeți, pentru că sunt în perioada de cultivare și nu ar trebui priviți ca oameni care au fost desăvârșiți, cu atât mai puțin ca oameni care sunt perfecți sau ca oameni care dețin realitatea adevărului. Sunt ca voi: acesta e momentul în care sunt instruiți. […] Deci, care e cel mai rațional mod de a acționa față de ei? Să ne gândim la ei ca la oameni obișnuiți și, atunci când există o problemă care trebuie cercetată, să avem părtășie cu ei și să învățăm fiecare din punctele forte ale celuilalt și să ne completăm reciproc. În plus, este responsabilitatea tuturor să vegheze dacă liderii și lucrătorii fac o lucrare reală, dacă folosesc adevărul ca să rezolve problemele; acestea sunt standardele și principiile prin care se stabilește dacă un lider sau lucrător este la nivelul corespunzător. Dacă sunt capabili să se ocupe de problemele generale și să le rezolve, atunci sunt competenți. Dar, dacă nu pot nici măcar să se ocupe de problemele obișnuite și să le rezolve, nu sunt potriviți să fie lideri sau lucrători, și trebuie demiși imediat. Alegeți pe altcineva și nu întârziați lucrarea casei lui Dumnezeu. Întârzierea lucrării casei lui Dumnezeu înseamnă a vă răni pe voi înșivă și pe ceilalți, nu este bine pentru nimeni**” („Identificarea liderilor falși”). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles

cum să tratez liderii și lucrătorii. Liderii promovați de casa lui Dumnezeu nu înțeleg pe deplin adevărul, nu sunt complet calificați nu înțeleg toată lucrarea și nu știu cum s-o facă bine. Și ei sunt într-o perioadă de practică și pot arăta și ei corupție și abateri. Ar trebui să tratăm oamenii corect și să nu cerem prea mult de la ei, să nu le cerem, nerezonabil, să facă toată lucrarea perfect și să nu arate nicio abatere sau omisiune. În schimb, trebuie să înțelegem, să fim toleranți și să cooperăm ca să facem lucrarea casei lui Dumnezeu. Asta înseamnă să ținem cont de voia lui Dumnezeu, iar tratarea liderilor și a lucrătorilor în acest fel este conform principiilor. De asemenea, avem responsabilitatea de a supraveghea lucrarea liderilor. Ar trebui să acceptăm și să ascultăm atunci când acțiunile liderilor noștri sunt conform adevărului, dar când acțiunile lor nu sunt conform principiilor adevărului, ar trebui să menționăm chestiunea, să avem părtășie și să-i ajutăm la timp, astfel încât ei să-și poată conștientiza abaterile din îndatoririle lor și să le corecteze repede. Acest lucru este benefic pentru intrarea lor în viață și pentru lucrarea casei lui Dumnezeu. Dacă cineva este hotărât să fie un lider fals, care nu face lucrare practică pe baza principiilor adevărului, atunci ar trebui expus și denunțat. Când mi-am dat seama de asta, inima mi s-a luminat și am știut cum să tratez liderii și lucrătorii în viitor.

Deși de data asta am greșit denunțându-mi conducătoarea, am ajuns să înțeleg câteva principii ale adevărului despre discernerea liderilor falși, am aflat cum ar trebui să-i tratez pe lideri și pe lucrători, am câștigat o anumită înțelegere a firii mele corupte și am învățat niște lecții. Slavă Ție, Dumnezeule!

22. Cum i-am predicat unui pastor

de Li Zhi, China

Într-o seară din aprilie, anul acesta, un conducător mi-a spus că un pastor, care credea de mai mult de cincizeci de ani, voia să cerceteze lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Acesta era pastorul Cao din satul Caojia. Eu trebuia să merg la el să fiu mărturie. Conducătorul mi-a spus că pastorul Cao predicase în multe țări, că nu se lepădase de Dumnezeu nici când a fost închis de PCC pentru credința lui și că el crede cu adevărat în Domnul. Când am auzit toate astea, mi-am amintit de mulți pastori și prezbiteri pe care-i întâlnisem când răspândeam Evanghelia. Majoritatea rămâneau la cuvintele Bibliei și la noțiuni religioase. Le era greu să recunoască glasul lui Dumnezeu sau să accepte adevărul. Își prețuiau statutul și venitul prea mult. Unii au auzit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și au recunoscut că erau adevărul, totuși nu L-au acceptat pe Dumnezeu Atotputernic. Oare acest pastor bătrân chiar va putea accepta adevărul? Sau se va agăța cu încăpățânare de noțiunile lui religioase, la fel ca și ceilalți? Eram și foarte neliniștită. Timp de câțiva ani, făcusem altă datorie și nu mai răspândisem Evanghelia de ceva timp. Acum trebuia să înfrunt acest pastor bătrân, plin de cunoștințe biblice și de noțiuni religioase. Dacă nu aveam părtășie clară despre adevăr și nu-i puteam înlătura noțiunile religioase, oare însemna că eșuasem în datoria mea? Apoi m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară când nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să fii martor**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”). **„Duhul Sfânt**

lucrează după acest principiu: prin cooperarea oamenilor, prin faptul că se roagă, caută și se apropie de Dumnezeu în mod activ, se pot obține rezultate, iar ei pot fi luminați și iluminați de Duhul Sfânt. Duhul Sfânt nu lucrează unilateral, așa cum nici omul nu o face. Ambii sunt indispensabili și, cu cât oamenii cooperează mai mult, cu cât mai mult caută să atingă standardele cerințelor lui Dumnezeu, cu atât e mai mare lucrarea Duhului Sfânt" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să cunoști realitatea"). E adevărat. Dumnezeu rânduise să mă întâlnesc cu acest potențial destinatar al Evangheliei. Deși înainte nu reușisem să le răspândesc Evanghelia pastorilor și prezbiterilor, nu-i puteam eticheta pe toți drept incapabili să accepte lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Trebuia să am credință în Dumnezeu și să plătesc un preț cooperând. Oile lui Dumnezeu Îi aud glasul. Atât timp cât tânjea după adevpr și era dispus să cerceteze adevărata cale, era datoria mea să-i mărturisesc lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Dacă exista măcar un licăr de speranță, nu puteam să renunț. Responsabilitatea mea era să mă bazez pe Dumnezeu și să am părtășie cu iubire și răbdare. Atunci n-aș fi avut datorii sau regrete. Aceste gânduri mi-au oferit credință.

Când m-am întâlnit cu pastorul Cao, l-am întrebat ce crede despre întoarcerea Domnului. Mi-a spus solemn: „Acum mai mult de douăzeci de ani, câțiva oameni mi-au predicat Evanghelia de mai multe ori. Au mărturisit că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors, Care exprimă adevărul și face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă. Au spus că Biblia a consemnat cuvintele și lucrarea anterioare ale lui Dumnezeu. Acum Domnul Isus Se întorsese și exprimase cuvinte noi. Doar citind noile cuvinte ale lui Dumnezeu Atotputernic și acceptându-le cu adevărat, puteam să înțeleg adevărul și să fiu mântuit de Dumnezeu. Auzind acest lucru, nu l-am putut accepta. Pavel a spus foarte clar: «Toată Scriptura este

inspirată de Dumnezeu» (2 Timotei 3:16). Asta însemna că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu, canonul creștin, lucru de netăgăduit. Cerul și pământul vor dispărea; cuvintele lui Dumnezeu vor rămâne. Așadar, credincioșii trebuie să citească tot timpul Biblia și să creadă în ea. Eram convins că greșeau și n-am vrut să le mai ascult părtășia." I-am spus: „Pastore Cao, înțeleg de ce crezi asta. Cei mai mulți din lumea religioasă decid că toate cuvintele din Biblie sunt ale lui Dumnezeu, pe baza spuselor lui Pavel. Însă această afirmație chiar e conform faptelor?" Atunci pastorul Cao a răspuns: „Bineînțeles." I-am zis: „La întrebarea dacă Biblia este sau nu în întregime cuvântul lui Dumnezeu, răspunsul precis a fost oferit demult de cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Poate am putea citi acele cuvinte acum?" Părea solemn și a ezitat înainte să aprobe din cap: „De vreme ce suntem aici, le putem citi." Așadar, i-am împărtășit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic.

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Astăzi, oamenii cred că Biblia este Dumnezeu și că Dumnezeu este Biblia. Și mai cred că toate cuvintele din Biblie au fost singurele cuvinte rostite de Dumnezeu, că toate acestea au fost spuse de Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu chiar susțin că, deși toate cele șaizeci și șase de cărți ale Vechiului și Noului Testament au fost scrise de oameni, totuși, toate au fost dăruite prin inspirația lui Dumnezeu și sunt o consemnare a cuvântărilor Duhului Sfânt. Aceasta este înțelegerea eronată a oamenilor, care nu este în totalitate conformă cu faptele. În realitate, în afară de cărțile profetice, cea mai mare parte a Vechiului Testament este o consemnare istorică. Unele dintre epistolele Noului Testament provin din experiențele oamenilor, iar altele provin din iluminarea Duhului Sfânt; epistolele lui Pavel, de pildă, s-au născut din lucrarea unui om, toate au fost rezultatul iluminării Duhului Sfânt, au fost scrise pentru biserici și au fost cuvinte de îndemn și încurajare pentru frații și surorile din**

biserici. Nu au fost cuvinte rostite de Duhul Sfânt – Pavel nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt, nu a fost profet și cu atât mai puțin nu a avut viziunile pe care le-a avut Ioan. Epistolele lui au fost scrise pentru bisericile din Efes, Filadelfia, Galatia și altele. Și astfel, epistolele pauline din Noul Testament sunt epistole pe care Pavel le-a scris pentru biserici, nu inspirații de la Duhul Sfânt, nici vorbiri directe ale Duhului Sfânt. Ele sunt doar cuvinte de îndemn, mângâiere și încurajare, pe care le-a scris pentru biserici în cursul lucrării sale. De asemenea, sunt o consemnare a multor lucrări pe care Pavel le-a făcut în acele vremuri. Acestea au fost scrise pentru toți cei care sunt frați și surori întru Domnul, astfel încât frații și surorile din bisericile de la acea vreme să îi urmeze sfatul și să rămână pe calea pocăinței a Domnului Isus" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)"). **„Nu tot ce conține Biblia reprezintă o consemnare a cuvintelor rostite personal de către Dumnezeu. Biblia documentează pur și simplu cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu, dintre care o parte este o consemnare a prevestirii profeților, iar cealaltă cuprinde experiențele și cunoștințele notate de către oamenii folosiți de Dumnezeu de-a lungul veacurilor. Experiențele umane sunt întinate de opiniile și cunoștințele oamenilor, și acest lucru este ceva inevitabil. În multe dintre cărțile Bibliei există noțiuni omenești, prejudecăți omenești și înțelegeri absurde ale oamenilor. Desigur, majoritatea cuvintelor sunt rezultatul luminării și iluminării Duhului Sfânt și sunt înțelegeri corecte – dar, totuși, nu se poate spune că ele exprimă adevărul cu acuratețe deplină. Opiniile lor asupra anumitor lucruri nu sunt decât cunoaștere derivată din experiența personală sau iluminare de la Duhul Sfânt. Prevestirea profeților a fost poruncită de Dumnezeu Însuși: profețiile celor ca Isaia, Daniel, Ezra, Ieremia și Ezechiel au fost**

poruncite direct de Duhul Sfânt; acești oameni au fost proroci, ei primiseră Duhul profeției și toți au fost profeți ai Vechiului Testament. În timpul Epocii Legii, acești oameni, care au primit inspirația lui Iahve, au rostit multe profeții, furnizate direct de Iahve" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)").

În timp ce citeam cuvintele lui Dumnezeu, pastorul Cao asculta atent, dând din cap din când în când. După aceea, am avut părtășie: „Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt foarte clare. Biblia doar consemnează cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu. În afară de cuvintele lui Iahve Dumnezeu, de ale Domnului Isus și de cuvintele lui Dumnezeu comunicate de profeți, restul e consemnare istorică și experiență umană. Biblia nu conține doar cuvintele lui Dumnezeu, ci și pe cele ale oamenilor și pe ale Satanei. Trebuie să distingem între ele și să nu le amestecăm. Așa cum Vechiul Testament consemnează profețiile profeților precum Isaia, Ilie sau Ezechiel. Înainte de cuvintele lor, mereu se spune ceva precum: «Așa vorbește Domnul» sau «Domnul i-a zis», demonstrând că ei transmiteau direct cuvintele lui Dumnezeu. Însă epistolele sunt experiența umană, o consemnare umană. Scrisorile către biserici, precum cea a lui Pavel, sunt experiența și înțelegerea lui. Când frații și surorile de atunci au primit scrisorile lui Pavel, ei au spus «A venit o scrisoare de la Pavel». N-ar fi spus niciodată «Au venit cuvintele lui Dumnezeu», nu-i așa? Așa că despre epistole nu se poate spune că sunt cuvintele lui Dumnezeu. Dacă pretindem că, în Biblie, cuvintele oamenilor și ale Satanei sunt ale lui Dumnezeu, nu-i asta o blasfemie? Adică, această convingere că «Biblia este în întregime inspirată de Dumnezeu și conține doar cuvintele Lui» este fundamental greșită."

Când am terminat, era uluit. Mi-a spus, entuziasmat: „Îmi amintesc că profesorul meu de teologie mi-a spus că tot ce e în Biblie e în întregime

inspirat de Dumnezeu și e cuvântul Său. Asta am spus noi în toți acești ani. Oare Pavel s-a înșelat în privința asta?" Am fost foarte suprinsă să-l aud întrebând asta. Îl văzusem dând din cap pe parcurs și crezusem că a înțeles, dar nu înțelesese deloc. Oare era exact la fel ca alți lideri religioși, incapabil să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu? Dar apoi m-am gândit: „Acest pastor bătrân s-a agățat de noțiuni religioase timp de decenii. Oare le poate lăsa deoparte atât de ușor? Trebuie să am părtășie cu el, cu răbdare." Pe urmă, am spus: „Deocamdată să nu ne gândim dacă Pavel a avut sau nu dreptate. Să ne uităm la fapte. Pastore Cao, probabil că știi cum a fost alcătuită Biblia. La câți ani după Domnul a scris Pavel 2 Timotei?" Fără să ezite, a spus că după mai bine de șaizeci de ani. „Și la câți ani după Domnul a fost alcătuit Noul Testament?" A spus că după mai bine de trei sute de ani. Așa că am spus: „Acum să ne gândim: când Pavel a scris 2 Timotei, exista Noul Testament?" Înfiorat, a spus: „Nu." Am continuat: „Dacă nu, atunci cuvintele lui Pavel, «Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu», includ Noul Testament?" Făcând ochii mari, a spus: „Înțeleg. Cuvintele lui Pavel nu aveau cum să includă Noul Testament. Slavă Domnului! Cum de nu m-am gândit la asta? În toți acești ani de credință, am crezut mereu că «Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și este cuvintele Sale» și am predicat peste tot despre asta. N-am pus la îndoială niciodată adevărul acestei afirmații. Prin această părtășie, înțeleg acum: Biblia nu conține doar cuvântul lui Dumnezeu, iar noțiunea mea, veche de decenii, trebuie corectată. Slavă lui Dumnezeu!" Văzând că noțiunea pastorului Cao a fost înlăturată, am avut mai multă încredere să-i predic Evanghelia.

Așa că am avut părtășie cu el: „Dumnezeu S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea de judecată în zilele de pe urmă, exprimând milioane de cuvinte de adevăr, dezvăluind nu doar tainele Bibliei, ci și toate tainele planului Său de gestionare planul mântuirii de 6000 de ani, precum tainele celor trei etape

ale lucrării Sale, tainele numelor Lui și ale întrupării Lui. Dumnezeu Atotputernic a dezvăluit și adevărul corupției omului de către Satana, natura satanică a omului, de a se împotrivi lui Dumnezeu și diverse firi satanice și ne-a arătat calea de a scăpa de păcat și a fi mântuiți de El. Aceste adevăruri exprimate de Dumnezeu Atotputernic sunt cuvintele Duhului Sfânt către biserici, calea vieții veșnice dată de Dumnezeu omenirii în zilele de pe urmă și singura cale de a fi mântuiți și a intra în Împărăția lui Dumnezeu." A acceptat acest lucru, dar tot avea noțiuni despre întruparea lui Dumnezeu în femeie în zilele de pe urmă. Mi-a spus: „Soră, acum pot să accept lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic de judecată și curățire, dar cum poți mărturisi că Domnul Isus S-a întrupat în femeie? Ultima dată când a venit, era bărbat, era Biblia vorbește adesea despre El drept «Fiul», deci, când Se întoarce, trebuie să fie bărbat. Cum poate fi femeie? E de neconceput pentru mine. Poți avea părtășie cu mine despre asta?" Am spus: „Timp de mii de ani, toți credincioșii au crezut că, de vreme ce Domnul Isus a venit întrupat într-un bărbat, cu siguranță avea să se întoarcă tot bărbat, sigur nu femeie. Totuși, Dumnezeu Atotputernic S-a întrupat în femeie în zilele de pe urmă. Mulți se chinuie să accepte asta. Dar trebuie să înțelegem: cu cât oamenii au mai multe noțiuni despre un lucru, cu atât mai mult adevăr există de descoperit. În Biblie, când este profețită întoarcerea Domnului Isus, se menționează mereu «**Fiul Omului**», «**venirea Fiului Omului**», «**Fiul Omului va veni**», și «**aşa va fi şi cu Fiul Omului în ziua Sa**». Ce înseamnă acest «Fiul Omului»? Când e menționat, se referă la o persoană născută dintr-un om și care are umanitate normală, indiferent dacă e bărbat sau femeie. Deci de ce Domnul Isus a subliniat mereu această expresie «**Fiul Omului**»? El ne spunea că, în zilele de pe urmă, Dumnezeu avea să Se întrupeze drept Fiul Omului, ca să Se arate și să lucreze. Dar Domnul nu a spus niciodată dacă Fiul Omului în zilele de pe urmă va fi bărbat sau femeie. Deci cum pot

oamenii să decidă asta? Toți cunoaștem Geneza, capitolul 1, versetul 27: «Astfel, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat; bărbat și femeie i-a creat.» Aici putem vedea că, la început, Dumnezeu a creat bărbatul și femeia, după chipul Său. Dacă stabilim că Dumnezeu e bărbat, atunci cum putem explica faptul că Dumnezeu a creat și femeia după chipul Lui? Așa că nu-L putem delimita pe Dumnezeu pe baza noțiunilor și închipuirilor noastre." Apoi, i-am citit pastorului Cao niște pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic.

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Fiecare etapă a lucrării realizate de Dumnezeu își are propria sa semnificație practică. În acele vremuri, când a venit Isus, El a venit în trup de bărbat, dar când Dumnezeu vine de data aceasta, trupul Său este de femeie. De aici, poți vedea cum crearea bărbaților, cât și a femeilor, de către Dumnezeu poate fi de folos lucrării Sale, iar El nu face deosebire între genuri. Când Duhul Său vine, El poate lua orice trup dorește, iar acel trup Îl poate reprezenta; indiferent dacă este bărbat sau femeie, trupul Îl poate reprezenta pe Dumnezeu atâta vreme cât este trupul Său întrupat. Dacă Isus S-ar fi arătat ca femeie când a venit, cu alte cuvinte, dacă o fetiță și nu un băiat ar fi fost concepută de către Duhul Sfânt, acea etapă a lucrării ar fi fost realizată oricum. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci etapa actuală a lucrării ar fi trebuit să fie realizată de un bărbat, dar lucrarea ar fi fost realizată oricum. Lucrarea realizată în fiecare etapă are propria însemnătate; nicio etapă a lucrării nu este repetată și nici nu intră în conflict cu cealaltă**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării"). **„După gen, unul este de gen masculin și celălalt de gen feminin, întregind astfel semnificația întrupării lui Dumnezeu a fost întregită și risipind e noțiunile greșite ale omului despre Dumnezeu: Dumnezeu poate deveni atât de sex**

masculin cât și feminin, și, în esență, Dumnezeul întrupat este fără gen. El a făcut atât bărbatul cât și femeia, iar pentru El nu există divizare de gen” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”). **„Dacă Dumnezeu ar veni în trup doar ca bărbat, oamenii L-ar defini ca bărbat, ca Dumnezeul bărbaților, și nu L-ar considera niciodată drept Dumnezeul femeilor. Oamenii ar considera atunci că Dumnezeu are același gen ca bărbații, că Dumnezeu este conducătorul bărbaților – dar ce s-ar întâmpla atunci cu femeile? Aceasta este o nedreptate; nu este tratament preferențial? Dacă lucrurile ar sta așa, atunci toți aceia pe care Dumnezeu i-a mântuit ar fi bărbați ca El, și nu ar fi mântuită nicio femeie. Când Dumnezeu a creat omenirea, El l-a creat pe Adam și a creat-o pe Eva. El nu l-a creat doar pe Adam, ci a făcut atât pe bărbat, cât și pe femeie după asemănarea Sa. Dumnezeu nu este doar Dumnezeul bărbaților – El este și Dumnezeul femeilor**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”).

Am continuat părtășia: „Toți știm că, la început, Dumnezeu a creat bărbatul și femeia după chipul Lui. Deci, în mod natural, Dumnezeu Se poate întrupa ca bărbat, dar și ca femeie. Dacă Dumnezeu Se întrupa de două ori ca bărbat, oamenii ar putea să-L delimiteze și să creadă că nu se poate întrupa decât ca bărbat, nu și ca femeie, că este doar Dumnezeul bărbaților, nu și Cel al femeilor. Oare asta nu e o mare neînțelegere despre El? Asta ar însemna o discriminare eternă împotriva femeilor. Ar fi cu adevărat nedrept față de ele. Dumnezeu e drept. Așadar, întâi S-a întrupat în bărbat și, în zilele de pe urmă, în femeie. E un lucru foarte însemnat! Arată firea perfect dreaptă a lui Dumnezeu și faptul că tratează la fel bărbații și femeile. Asta a desăvârșit sensul faptului că a creat bărbatul și femeia. De fapt, nu contează dacă Dumnezeu Se întrupează în bărbat sau femeie. Atât timp cât această persoană poate exprima adevărul și face lucrarea de

mântuire a omenirii, Îl poate reprezenta pe Dumnezeu și este Însuși Dumnezeu întrupat. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic a venit. El exprimă toate adevărurile care purifică și mântuiesc omul, făcându-Și lucrarea de judecată în zilele de pe urmă, aducând Epoca Împărăției și încheind Epoca Harului. În concluzie, asta dovedește că Dumnezeu Atotputernic este Dumnezeu întrupat și Domnul Isus întors."

În acel moment, pastorul Cao mi-a spus foarte serios: „Soră, tot ce ai spus e rezonabil și nu te pot contrazice. Dar tot e ceva ce nu pot înțelege. În Geneza 3:16: Dumnezeu spune: «**Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine**.» Iar în 1 Corintieni 11:3 spune: «Că bărbatul este capul femeii.» Din aceste texte, putem vedea că femeia este sursa corupției și e sub stăpânirea bărbatului. Deci cum S-ar putea întoarce Domnul ca femeie?" Auzindu-l pe pastorul Cao, m-am gândit: „Ți-am citit atât de multe cuvinte ale lui Dumnezeu și am avut atât de multă părtășie, totuși tot Îl delimitezi pe Dumnezeu ca bărbat și nu poți accepta întruparea Lui ca femeie. Se pare că nu-ți poți lăsa deoparte noțiunile atât de ușor." Dar apoi m-am gândit: „Noțiunile lui se datorează abaterilor din felul în care înțelege Scriptura. Dacă înțelege adevărul, aceste noțiuni vor fi eliminate." I-am spus: „Pastore Cao, Dumnezeu Atotputernic a vorbit foarte clar despre chestiunea aceasta. Să vedem ce spune El."

Dumnezeu Atotputernic spune: „**În vremuri trecute, când se spunea că bărbatul este capul femeii, acest lucru se referea la Adam și Eva, care fusese ademenită de șarpe – nu la bărbatul și femeia așa cum fuseseră creați de Iahve la început. Bineînțeles, femeia trebuie să se supună și să-și iubească soțul, iar un soț trebuie să învețe să hrănească și să-și susțină familia. Acestea sunt legile și decretele expuse de Iahve, pe care omenirea trebuie să le respecte în viața de pe pământ. Iahve i-a spus femeii: «Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste**

tine». A vorbit astfel doar pentru ca omenirea (adică, atât bărbatul, cât și femeia) să poată duce vieți normale sub stăpânirea lui Iahve și pentru ca viețile oamenilor să aibă o structură și să nu iasă din ordinea corectă. Așadar, Iahve a creat reguli adecvate pentru modul în care ar trebui să acționeze bărbatul și femeia, deși doar cu privire la toate ființele care trăiesc pe pământ, și nu aveau nicio legătură cu trupul întrupat al lui Dumnezeu. Cum ar putea Dumnezeu să fie la fel ca făpturile create de El? Cuvintele Sale au fost direcționate doar către omenirea creației Sale; El a stabilit reguli pentru bărbat și femeie pentru ca omenirea să ducă vieți normale. La început, când Iahve a creat omenirea, El a făcut două tipuri de ființe umane, atât bărbați, cât și femei; astfel, întruparea Sa a fost, de asemenea, diferențiată, fie în bărbat, fie în femeie. El nu a decis privitor la lucrarea Sa în funcție de cuvintele pe care le-a spus lui Adam și Evei. Cele două dăți în care S-a întrupat au fost stabilite în întregime potrivit gândirii Sale din vremea când a creat omenirea pentru prima oară; adică, El a realizat lucrarea celor două întrupări ale Sale în funcție de bărbatul și femeia de dinainte de a fi corupți. […] Când Iahve S-a întrupat de două ori, genul trupului Său avea legătură cu bărbatul și femeia care nu au fost ademeniți de șarpe; în conformitate cu bărbatul și femeia care nu fuseseră ademeniți de șarpe, S-a întrupat El de două ori. Să nu crezi că bărbăția lui Isus a fost la fel ca cea a lui Adam care a fost ademenit de șarpe. Cei doi nu au nicio legătură, iar cei doi sunt bărbați de naturi diferite. Cu siguranță nu este posibil ca bărbăția lui Isus să dovedească că El este capul tuturor femeilor, și nu și al tuturor bărbaților? Nu este El regele tuturor iudeilor (atât bărbați, cât și femei)? El este Dumnezeu Însuși, nu doar capul femeii, ci și capul bărbatului. El este Domnul tuturor viețuitoarelor și capul tuturor viețuitoarelor. Cum ai putea

stabili că bărbăția lui Isus este simbolul capului femeii? Nu ar fi asta o hulire? Isus este un bărbat care nu a fost corupt. El este Dumnezeu; El este Hristos; El este Domnul. Cum ar putea El să fie un bărbat precum Adam care a fost corupt? Isus este trupul purtat de cel mai sfânt Duh al lui Dumnezeu. Cum ai putea spune că El este un Dumnezeu care posedă bărbăția lui Adam? În acel caz, nu ar fi fost toată lucrarea lui Dumnezeu greșită? Ar fi incorporat Iahve în Isus bărbăția lui Adam care a fost ademenit de către șarpe? Întruparea din acest moment nu este o altă instanță a lucrării lui Dumnezeu întrupat care este diferit în gen de Isus, dar care e ca El în natură? Încă mai îndrăznești să spui că Dumnezeu întrupat n-ar putea fi femeie deoarece femeia a fost prima care a fost ademenită de către șarpe? Încă îndrăznești să spui că, deoarece femeia este cea mai necurată și sursa coruperii omenirii, Dumnezeu nu S-ar putea întrupa ca femeie? Îndrăznești să continui să spui că «femeia se va supune întotdeauna bărbatului și nu poate niciodată să-L manifeste sau să-L reprezinte direct pe Dumnezeu»?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării").

Am continuat: „Din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, putem vedea că atunci când Dumnezeu i-a spus femeii: «**Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine**», acestea erau cerința și interdicția Lui pentru omenirea coruptă, astfel încât omenirea coruptă să poată trăi, în ordine, sub stăpânirea lui Iahve Dumnezeu. Această cerință nu are nimic de-a face cu Dumnezeu întrupat. Ca în Vechiul Testament, când Iahve Dumnezeu i-a poruncit omului să țină Sabatul. Asta a cerut Dumnezeu de la om. Omul nu putea cere asta de la Domnul Isus. Întocmai precum a spus Domnul Isus: «**Sabatul a fost făcut pentru om, nu omul pentru Sabat! Așa că Fiul Omului este Domn chiar și al Sabatului**» (Marcu 2:27-28). Deci,

deși Biblia spune: «**Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine**» (Geneza 3:16), «Că bărbatul este capul femeii» (1 Corintieni 11:3), aceste lucruri nu au nimic de-a face cu Dumnezeu întrupat. Indiferent că Dumnezeu Se întrupează ca bărbat sau ca femeie, e mereu trupul purtat de Duhul Lui și mereu e Însuși Dumnezeu. Dacă omul folosește aceste cuvinte ca să-L delimiteze pe Dumnezeu ca bărbat, incapabil să devină femeie, și-L neagă pe Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă, oare asta nu înseamnă că Îl pune pe Dumnezeu întrupat în aceeași categorie cu omul corupt? Nu e o blasfemie împotriva lui Dumnezeu?" Ascultându-mă, pastorul a fost uluit. A spus cu seriozitate: „Soră, de vreme ce Domnul S-a întrupat, ar trebui să se nască din oameni și să aibă un gen. În clipa asta, nu pot accepta imediat că S-a întrupat ca femeie. Trebuie să mă rog și să-I cer Domnului să mă lumineze." Când a spus asta, am fost puțin neliniștită și derutată. Îi oferisem atât de multă părtășie, cum de încă nu-și putea lăsa la o parte noțiunile? Ce se întâmpla oare? Oare nu putea înțelege cuvântul lui Dumnezeu? Nu e una dintre oile lui Dumnezeu? Oare să continui să discut cu el? Ce lecție ar trebui să învăț din asta? În sufletul meu, m-am rugat lui Dumnezeu.

După aceea, mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**Când răspândești Evanghelia, trebuie să-ți îndeplinești responsabilitatea și să-i tratezi cu seriozitate pe toți cei cărora le-o împărtășești. Dumnezeu îi mântuiește pe oameni în cea mai mare măsură posibilă, iar tu trebuie să fii atent la voia Sa, nu trebuie să ratezi cu nepăsare pe nimeni care caută adevărata cale și se gândește la ea. […] Unii oameni care iau în considerare adevărata cale sunt capabili să înțeleagă și au un calibru foarte bun, dar sunt aroganți și neprihăniți de sine, respectând cu strictețe noțiunile religioase, așa că ar trebui ca cineva să aibă părtășie cu ei despre adevăr pentru a-i ajuta la rezolvarea acestui lucru. Ar trebui să renunți doar dacă ei nu acceptă adevărul, indiferent de felul**

în care ai părtășie cu ei, pentru că tu vei fi făcut tot ce poți și tot ce ar trebui să faci" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au liniștit inima neliniștită. Dumnezeu ne cere să fim iubitori și răbdători cu potențialii destinatari ai Evangheliei. Indiferent dacă, în final, acceptă sau nu Evanghelia, noi vom fi făcut tot posibilul. Am realizat că încă nu făcusem tot ce ar fi trebuit când i-am împărtășit Evanghelia pastorului Cao. Nu îndeplinisem cerințele lui Dumnezeu. Văzând că se agăța de Biblie, incapabil să se răzgândească, am crezut că nu avea să primească niciodată adevărul. Avusese noțiuni despre întruparea în femeie a lui Dumnezeu și nu înțelesese imediat părtășia mea, așa că-mi pierdusem iar răbdarea. Aveam prejudecăți față de pastorul Cao, crezând că pastorii nu puteau recunoaște cu ușurință glasul lui Dumnezeu. Odată ce avusese o noțiune care nu putea fi depășită, l-am delimitat și chiar am vrut să renunț la el. M-am gândit cum Dumnezeu a făcut eforturi enorme ca să mântuiască omenirea coruptă și cum a exprimat atât de multe cuvinte ca să ne hrănească. Ca să ne ajute să înțelegem adevărul, a avut părtășie cu noi, explicând pe îndelete fiecare adevăr. El vorbește în parabole și metafore și din toate unghiurile, ca să ne ofere suficiente detalii și claritate. Am văzut că iubirea și sacrificiul lui Dumnezeu pentru omenire sunt imense, că nu pot fi exprimate în cuvinte. Dar în datoria mea de a răspândi Evanghelia, m-am ferit de greu și am vrut să renunț la pastorul Cao. Unde-mi era inima iubitoare? Cum îmi puteam îndeplini astfel datoria? Deși pastorul Cao nu se dăduse pe brazdă imediat, nu puteam fi nerăbdătoare. Trebuia să-l tratez cu iubire și, dacă nu înțelegea, trebuia să am mai multă părtășie, să mă rog lui Dumnezeu, să mă bazez pe El și să-I cer să-l lumineze pe pastor.

Gândindu-mă la asta, am continuat părtășia cu pastorul Cao. „Când credem în Dumnezeu Atotputernic, credem în adevărul pe care l-a exprimat.

Indiferent dacă întruparea lui Dumnezeu e bărbat sau femeie, atât timp cât exprimă adevărul și poate purifica și mântui omenirea, El e Însuși Dumnezeu și trebuie să credem în El și să-L acceptăm. Dumnezeu Atotputernic lucrează de mai bine de treizeci de ani, exprimând milioane de cuvinte. A exprimat toate adevărurile care vor scăpa omenirea de păcat și ne vor aduce mântuirea lui Dumnezeu. Mulți care au tânjit după apariția lui Dumnezeu, din toate religiile și confesiunile, au recunoscut glasul lui Dumnezeu în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și s-au întors către El. Toți acești oameni sunt fecioarele înțelepte. Ei au experimentat judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, și-au văzut adevărul corupției, au regretat și s-au disprețuit. Realizând că firea dreaptă a lui Dumnezeu nu tolerează ofensă, au ajuns să se teamă de Dumnezeu, să se căiască realmente, iar firile lor corupte s-au schimbat treptat. Dumnezeu Atotputernic a făcut un grup de biruitori înaintea dezastrelor. Ei sunt primele roade profețite în Apocalipsa. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și mărturiile aleșilor lui Dumnezeu, biruindu-l pe Satana, au fost postate pe internet demult, mărturisind întregii omeniri că Mântuitorul S-a întors. Din ce în ce mai mulți oameni, din toate națiunile, cercetează acum adevărata cale. Lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu încheie planul Lui de gestionare planul mântuirii de șase mii de ani, mântuindu-ne complet de sub domeniul Satanei. Tot ce a realizat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic dovedește că Dumnezeu Atotputernic este Dumnezeu întrupat, adică Domnul Isus întors. Asta înseamnă că nu se poate stabili doar pe baza genului dacă Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors. Poate El exprima adevărul și face lucrarea de mântuire a omenirii? Asta e cheia.” Atunci pastorul Cao a spus solemn: „Soră, îți înțeleg părtășia. Dacă cineva poate exprima adevărul și face lucrarea de mântuire, atunci indiferent dacă

este bărbat sau femeia, el e Dumnezeu întrupat. Acum inima mi s-a luminat!”

Ulterior, pastorul Cao a citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, noțiunile lui au fost înlăturate, iar el a acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Prin această exprienţă de împărtășire a Evangheliei, am văzut că toată lucrarea lui Dumnezeu e făcută de El Însuși. Fie că e un pastor sau un prezbiter, orice cunoștințe biblice ar avea, orice învățături teologice sau noțiuni religioase, toți sunt neputincioși în fața adevărului. Atât timp cât pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu, sunt receptivi într-o oarecare măsură și doritori de a căuta adevărul, toți pot găsi răspunsurile în cuvintele lui Dumnezeu și, în cele din urmă, vor fi cuceriți de ele. Când i-am împărtășit Evanghelia pastorului Cao, m-am gândit că pastorilor și prezbiterilor le va fi greu să accepte adevărul, așa că am avut prejudecăți față de pastorul Cao. În timp ce-i împărtășeam Evanghelia, văzând că se agăța de noțiuni, am stabilit că nu putea înțelege glasul lui Dumnezeu și aproape am renunțat la el. Din fericire, cuvintele lui Dumnezeu m-au îndrumat și am putut să mă înțeleg și să-mi închei datoria.

Ulterior, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care a clarificat cum să tratăm potențialii destinatari ai Evangheliei, care au noțiuni. „**Dacă o persoană care ia în considerare adevărata cale pune în mod repetat aceeași întrebare, cum ar trebui să răspunzi? Nu ar trebui să te deranjeze să-ți faci timp și să te deranjezi răspunzându-i și ar trebui să găsești un mod de avea părtășie clară despre întrebare până când înțelege și nu mai pune acea întrebare. Atunci îți vei fi îndeplinit responsabilitatea, iar inima ta va fi nevinovată. Mai important, vei fi fără vină față de Dumnezeu în această chestiune, fiindcă această**

datorie, această responsabilitate ți-a fost încredințată de Dumnezeu. Când tot ceea ce faci este făcut înaintea lui Dumnezeu, în fața lui Dumnezeu, atunci când totul se face conform cuvântului lui Dumnezeu, conform principiilor adevărului, atunci felul în care practici va fi în deplin acord cu adevărul și cu cerințele lui Dumnezeu. În acest fel, tot ceea ce faci și spui va fi în beneficiul oamenilor, iar ei vor aproba acest lucru și îl vor accepta cu ușurință" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că, oricare ar fi problemele sau noțiunile lor religioase, dacă cei care cercetează adevărata cale au o umanitate bună, tânjesc după adevăr și pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu ar trebui să avem prejudecăți față de ei sau să-i delimităm arbitrar, darămite să renunțăm la ei. În schimb, ar trebui să practicăm cuvintele lui Dumnezeu, „**Nu ar trebui să te deranjeze să-ți faci timp și să te deranjezi răspunzându-i și ar trebui să găsești un mod de avea părtășie clară despre întrebare**," având părtășie cu ei, cât de bine putem, despre adevărul pe care îl înțelegem, până avem conștiința împăcată. Aceasta este și responsabilitatea mea de ființă creată. Pe viitor, orice potențiali destinatari ai Evangheliei voi întâlni, dacă au o umanitate bună și înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, sunt dispusă să fac tot ce pot ca să am părtășie despre adevăr și să-i fiu martoră lui Dumnezeu, astfel încât cei care tânjesc sincer după apariția lui Dumnezeu să se poată întoarce la El cât de curând și să întâmpine întoarcerea Domnului. Slavă lui Dumnezeu!

23. De ce n-am vrut să plătesc un preț în datoria mea

de Chang Jing, Coreea de Sud

Făceam design grafic, iar conducătoarea de grup m-a desemnat să creez un nou tip de imagine. Pe atunci, nu prea aveam experiență, așa că nu cunoșteam principiile sau cerințele sarcinii. Am făcut mari eforturi, dar rezultatul n-a fost grozav. Am editat imaginea de mai multe ori, dar fără s-o îmbunătățesc. Mi se părea foarte greu să fac design în acest stil nou. Când conducătoarea de grup mi-a spus să mai fac o imagine similară, m-am opus. M-am tot gândit la moduri de a pasa asta altcuiva și chiar am spus, voit, în fața conducătoarei de grup, că nu mă pricepeam la un astfel de design. Și-a dat seama ce gândeam și nu mi-a mai repartizat astfel de sarcini. Ulterior, conducătoarea de biserică mi-a cerut, în ultima clipă, să editez o imagine și a pus-o pe conducătoarea de grup să-mi dea instrucțiuni detaliate. Era o treabă urgentă și trebuia să-i editez aspectul pe baza compoziției originale și să cizelez părțile mai detaliate. Mi s-a părut simplu. Întrucât avea deja forma de bază, câteva ajustări minore ar fi trebuit să fie suficiente. Însă conducătoarea de grup n-a fost mulțumită și mi-a oferit câteva sugestii. Mi s-a părut o bătaie de cap și n-am vrut s-o fac. Consideram că imaginea era în regulă. Dacă putea fi folosită, era suficient. Chiar era necesar să o modific în detaliu? Avea să fie o risipă de timp și energie. Așa că am decis să-i spun ce credeam. Spre surprinderea mea, conducătoarea de grup mi-a trimis acest mesaj: „Nu-ți faci datoria din suflet și nu încerci să realizezi nimic. Încerci mereu să scapi de bătăi de cap și ești superficială. Cu o astfel de atitudine, cum poți face bine o datorie?” Auzind aceste critici, m-am simțit tulburată și nedreptățită. Chiar eram atât de nepricepută? Câteva zile mai târziu, conducătoarea de biserică m-a tratat fiindcă tânjeam după

confortul trupului și mă eschivam de la treburi dificile. A spus că voiam să evit bătăile de cap ale designului dificil și că nu trudeam la ele, că făceam mereu lucrurile de mântuială în datoria mea și că nu eram demnă de încredere. Când a spus asta, am fost foarte afectată. Chiar și o soră care mă cunoștea bine a spus direct: „Dacă ești un designer care nu se străduiește să creeze un design bun, înseamnă asta că-ți faci datoria?" Cuvintele ei au fost ca un duș rece, care m-a înghețat. Consideram că probabil nu aveam să mai fac o datorie. Toți știau ce fel de om eram, așa că nimeni n-avea să mai aibă încredere în mine.

În seara aceea, m-am gândit la tot ce se întâmplase recent și la evaluările pe care mi le-au făcut ceilalți. Am fost foarte supărată și m-am urât fiindcă i-am dezamăgit pe toți. De ce mi-am făcut datoria în felul acela? Am plâns mult. În mâhnirea mea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Atunci când îndeplinesc o datorie, oamenii aleg întotdeauna munca ușoară, care să nu-i obosească, care să nu implice înfruntarea intemperiilor de afară. Acest lucru se numește a alege slujbe ușoare și a se eschiva de la cele grele și este o manifestare a râvnirii la confortul trupului. Ce altceva?** (A se plânge mereu când datoria lor este puțin grea, puțin obositoare, când implică plata unui preț.) (A fi preocupat de mâncare și îmbrăcăminte și de răsfățul trupului.) **Toate acestea sunt manifestări ale râvnirii la confortul trupului. Când o astfel de persoană vede că o sarcină este laborioasă sau riscantă, i-o vâră pe gât altcuiva; ea însăși lucrează doar pe îndelete și își găsește scuze de ce nu o poate face, spunând că este de calibru slab și nu are aptitudinile necesare, că este prea mult pentru ea – când, de fapt, nu o face pentru că râvnește la confortul trupului. […] Mai există și cazul în care oamenii se plâng mereu în timp ce-și îndeplinesc datoria, când nu vor să facă niciun efort pentru asta, când, imediat ce au puțin timp liber, se**

odihnesc, vorbesc alene și bârfesc. Iar atunci când începe munca și le întrerupe ritmul și rutina vieții, sunt nemulțumiți de asta. Ei mormăie și se plâng, sunt nemulțumiți și devin neglijenți și superficiali în îndeplinirea datoriei lor. Aceasta înseamnă râvnirea la confortul trupului, nu-i așa? […] Sunt oamenii care râvnesc la confortul trupului potriviți pentru a îndeplini o datorie? Aduceți în discuție subiectul îndeplinirii datoriei, vorbiți despre plata unui preț și despre a suferi greutăți, iar ei vor clătina din cap continuu: ar avea prea multe probleme, se plâng mereu și sunt negativi în toate privințele. Astfel de oameni sunt inutili, nu au dreptul să-și îndeplinească datoria și ar trebui alungați" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Datorită cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut că a alege doar sarcini simple și ușoare într-o datorie și a-i pune mereu pe ceilalți să facă lucrurile mai complicate și dificile nu ține de intelect sau de calibru. Asta e lăcomie de confort și a nu fi dispus să plătești un preț. Când conducătoarea de grup m-a pus să lucrez la un nou tip de design, mi s-a părut dificil fiindcă abia învățam. Trebuia să sufăr, să plătesc un preț, să chizbuiesc și să revizuiesc de mai multe ori ca să fac o treabă bună. Fără să vreau bătăi de cap, m-am retras și am căutat o scuză să pasez sarcina. Voiam o lucrare simplă și ușoară. Când conducătoarea de biserică mi-a cerut să editez o imagine, conducătoarea de grup mi-a dat instrucțiuni detaliate, sperând că o să mă descurc mai bine. Deși am fost de acord, mi s-a părut o bătaie de cap, așa că nu m-am gândit bine la asta și n-am depus efort, încercând să-mi fac situația ușoară. Asta a făcut ca imaginea să iasă prost și să trebuiască refăcută de mai multe ori. Orice sarcină ar fi fost, eram reticentă să fac ceva care necesita efort mental sau fizic. Voiam să fac lucrurile în cel mai simplu și ușor mod. Mă preocupa trupul. Am citit în cuvintele lui Dumnezeu: „**Astfel de oameni sunt inutili, nu au dreptul să-și îndeplinească datoria și ar**

trebui alungați.” Asta m-a speriat puțin. În datoria mea, țineam cont de trup și tânjeam după confort și nu eram deloc dispusă să sufăr și să plătesc un preț. Mă gândeam doar să fiu scutită de efort fizic și să nu-mi obosesc inima sau mintea. În felul în care-mi făceam datoria, nu exista nicio sinceritate sau devoțiune față de Dumnezeu. Credeam că dacă-mi puteam termina sarcinile, chiar și de mântuială, era suficient. Nu jucasem un rol pozitiv. În plus, afectasem progresul lucrării. Dacă o țineam așa, fără să mă schimb, mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu avea să mă alunge.

Ulterior, am mai citit din cuvintele lui Dumnezeu. „**La suprafață, unii oameni nu par să aibă probleme serioase pe durata perioadei în care-și îndeplinesc datoria. Ei nu fac fățiș nimic rău; nu provoacă perturbări sau tulburări și nu merg pe calea antihriștilor. În îndeplinirea datoriei lor, nu lasă să apară vreo greșeală sau problemă majoră, totuși, peste puțini ani, sunt dați în vileag ca neacceptând deloc adevărul, ca fiind unii dintre necredincioși. De ce este așa? Alții nu pot vedea o chestiune, dar Dumnezeu scrutează profunzimile inimilor acestor oameni și vede problema. Mereu au fost superficiali și impenitenți în îndeplinirea datoriei lor. Odată cu trecerea timpului, sunt dați în vileag în mod natural. Ce înseamnă a rămâne impenitent? Înseamnă că, deși ei și-au făcut pe deplin datoria, au avut mereu atitudinea greșită față de ea, o atitudine de neglijență și superficialitate, o atitudine nepăsătoare, și nu sunt niciodată conștiincioși, cu atât mai puțin devotați. Poate că depun un mic efort, însă doar fac lucrurile mecanic. Ei nu fac tot posibilul pentru asta, iar fărădelegile lor sunt fără sfârșit. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, ei nu s-au căit niciodată; au fost superficiali dintotdeauna și în ei nu s-a petrecut nicio schimbare – adică, ei nu renunță la răul din mâinile lor și nu se căiesc față de El. Dumnezeu nu vede în ei o atitudine de căință și nu vede o schimbare în atitudinea lor.**

Ei insistă în a-și privi datoria și însărcinarea dată de Dumnezeu cu o astfel de atitudine și o astfel de metodă. De-a lungul timpului, nu există nicio schimbare în această fire încăpățânată și intransigentă și, în plus, ei nu s-au simțit niciodată îndatorați față de Dumnezeu, nu au simțit niciodată că neglijența și superficialitatea lor reprezintă o fărădelege, un rău. În inimile lor, nu există nicio recunoștință, nicio vinovăție, niciun autoreproș și cu atât mai puțin există autoacuzare. Și, pe măsură ce trece mai mult timp, Dumnezeu vede că această persoană nu se poate îndrepta. Indiferent ce spune Dumnezeu și indiferent cât de multe predici aud ei sau cât de mult din adevăr înțeleg, inima lor nu e mișcată, iar atitudinea lor nu se modifică și nu se îndreaptă. Dumnezeu vede asta și spune: «Nu există nicio speranță pentru această persoană. Nimic din ce spun Eu nu îi atinge inima și nimic din ce spun nu o îndreaptă. Nu există niciun mijloc de a o schimba. Această persoană e inadecvată pentru a-și îndeplini datoria și e inadecvată pentru a face servicii în casa Mea.» De ce spune Dumnezeu asta? Deoarece, atunci când își îndeplinește datoria și lucrează, este în mod constant neglijentă și superficială. Oricât de mult este emondată și tratată și oricât de multă îngăduință și răbdare îi sunt acordate, acestea nu au niciun efect și nu o pot face să se căiască cu adevărat sau să se schimbe. Nu o pot forța să-și facă bine datoria, nu îi pot permite să pornească pe calea urmăririi adevărului. Așadar, această persoană este iremediabilă. Când Dumnezeu stabilește că o persoană nu poate fi îndreptată, va mai păstra aproape această persoană? Nu va face asta. Dumnezeu o va lăsa să plece” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). **„Care este standardul după care sunt judecate faptele unei persoane drept bune sau rele? Standardul e dacă acea persoană, în gândurile, expresiile și acțiunile sale, deține sau nu mărturia punerii în practică a**

adevărului și a trăirii realității adevărului. Dacă nu ai această realitate sau nu o trăiești, atunci, fără nicio îndoială, ești un răufăcător. Cum îi vede Dumnezeu pe răufăcători? Gândurile și acțiunile tale exterioare nu sunt mărturie pentru Dumnezeu, nici nu-l fac de rușine pe Satana și nici nu îl înfrâng; în schimb, Îl fac de rușine pe Dumnezeu și sunt pline de semne care-L fac pe Dumnezeu să-I fie rușine. Nu mărturisești pentru Dumnezeu, nu te sacrifici pentru El, și nici nu-ți îndeplinești responsabilitatea și obligațiile față de Dumnezeu; în schimb, acționezi pentru binele tău. Ce înseamnă «pentru binele tău»? Mai exact, înseamnă pentru binele Satanei. Prin urmare, în final, Dumnezeu va spune: «Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!» În ochii lui Dumnezeu, nu ai făcut fapte bune, ci, mai degrabă, ai început să te comporți rău. Nu numai că nu vei obține prin asta aprobarea lui Dumnezeu, dar va fi și ceva de condamnat. Ce caută să câștige cineva cu o astfel de credință în Dumnezeu? Oare, până la urmă, nu-i așa că o astfel de credință nu va da niciun rezultat?" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Înainte credeam că, deși pasasem proiectele mai grele și mai complicate, nu am eram niciodată inactivă și uneori lucram până târziu la un design. Credeam că era suficient să-mi fac datoria astfel. Însă, din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că El nu Se uită la cât de mult am lucrat sau la cât efort am făsut, ci la atitudinea față de datoria noastră, dacă ținem cont de voia lui Dumnezeu, dacă deținem mărturia practicării adevărului. Așa decide dacă datoria unui om va dobândi aprobarea Lui. Deși părea că-mi făcusem tot timpul datoria, aveam o atitudine relaxată și neglijentă față de ea, ținând cont de trup și răsfățându-mă. Făceam doar ce-mi era ușor și mă eschivam de la lucrurile grele, fără nicio devoțiune sau supunere. Astfel de servicii sunt inadecvate, înseamnă a încerca să-L păcălești pe Dumnezeu.

Când abia începusem, conducătoarea de grup mi-a repartizat niște sarcini importante, dar întrucât îmi făceam datoria de mântuială, fiind atrasă de lucruri ușoare și netinând cont de lucrarea bisericii, ci doar de mine, ea a încetat să-mi mai dea proiecte importante. Am devenit un om pe care nici Dumnezeu, nici alți oameni nu se puteau baza, făcând servicii cu sarcini ușoare. Cu o astfel de atitudine față de datorie, nu numai că nu făceam fapte bune, dar adunam fărădelegi. Dacă nu renunțam la acest rău și nu mă căiam lui Dumnezeu, El avea să mă deteste și să mă respingă odată ce fărădelegile mele sporeau și atunci aveam să fiu dezvăluită și alungată de El. Atunci mi-am dat seama cât de periculoasă era atitudinea mea față de datorie și m-am speriat puțin. Am realizat și că emondarea și tratarea erau avertismentul lui Dumnezeu pentru mine. Eram prea nepăsătoare și înțelegeam greu lucrurile. Dacă ceilalți nu mi-ar fi atras atenția, n-aș fi văzut că atitudinea mea față de datorie Îl dezgusta pe Dumnezeu. Știam că trebuia să-mi schimb imediat această stare greșită, să mă căiesc lui Dumnezeu și să nu mai fiu obtuză și răzvrătită.

Am citit din cuvintele lui Dumnezeu despre starea mea de a-mi mulțumi trupul și a căuta comoditatea, inclusiv acest pasaj: „**Indiferent ce lucrare fac unii oameni sau ce datorie realizează, sunt incapabili să reușească, este prea mult pentru ei, sunt incapabili să îndeplinească oricare dintre obligațiile sau responsabilitățile pe care oamenii ar trebui să le îndeplinească. Nu sunt gunoaie? Mai merită să fie numiți oameni? Cu excepția neghiobilor, a celor cu deficiențe mintale și a celor care suferă de handicapuri fizice, există cineva în viață care nu trebuie să-și îndeplinească îndatoririle și să-și îndeplinească responsabilitățile? Însă acest tip de persoană este mereu uneltitoare și joacă murdar și nu dorește să-și îndeplinească responsabilitățile; implicația acestui lucru este că nu doresc să se comporte precum o persoană adecvată.**

Dumnezeu le-a dat calibru și daruri, El le-a dat posibilitatea de a fi o ființă umană și, totuși, ei nu se pot folosi de asta în a-și îndeplini îndatoririle. Nu fac nimic, dar sunt dornici să se bucure de toate. O astfel de persoană poate fi numită ființă umană? Indiferent ce lucrare le este dată – indiferent dacă este importantă sau obișnuită, dificilă sau simplă – ei sunt întotdeauna neglijenți și superficiali, întotdeauna leneși și înșelători. Când apar probleme, încearcă să paseze altor oameni responsabilitatea pentru acestea; nu își asumă nicio responsabilitate, dorind să-și continue viața de paraziți. Nu sunt gunoaie inutile?" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). **„Ce fel de oameni sunt cei inutili? Oamenii inutili sunt zăpăciți, oameni care sunt în derivă prin viață. Oamenii de acest fel nu sunt responsabili în nimic din ceea ce fac și nici nu sunt conștiincioși; transformă totul într-un dezastru. Nu iau în seamă cuvintele tale, indiferent de modul în care ai părtășie cu ei despre adevăr. Ei cred: «Voi pluti prin viață dacă asta vreau. Ce contează? Îmi îndeplinesc datoria și am ce mânca, iar asta este de ajuns. Măcar nu trebuie să cerșesc. Dacă într-o zi nu voi avea ce să mănânc, mă voi gândi atunci la asta. Cerul va lăsa mereu o ușă deschisă. Prin urmare, ce se întâmplă dacă spui că nu am conștiință sau rațiune sau că sunt zăpăcit? Nu am încălcat legea, nu am ucis pe nimeni și nu am dat foc la nimic. Cel mult, nu am cel mai bun caracter, dar acest lucru nu reprezintă o mare pierdere pentru mine. Atât timp cât am de mâncare, e în regulă.» Ce părere ai despre această perspectivă? Îți spun, oamenii zăpăciți de acest fel, care plutesc prin viață, sunt cu toții sortiți să fie alungați. Nu pot, sub nicio formă, să obțină mântuirea. Cei care au crezut în Dumnezeu vreme de câțiva ani, dar de abia au acceptat adevărul, vor fi alungați. Niciunul nu va supraviețui. Gunoaiele și cei buni de nimic sunt cu toții niște paraziți și**

sunt sortiți să fie alungați. În cazul în care conducătorii și lucrătorii caută doar să fie hrăniți, cu atât mai mult trebuie să fie concediați și alungați. Oamenii zăpăciți ca aceștia mai vor încă să fie conducători și lucrători, dar nu sunt vrednici de acest lucru. Ei nu fac nicio lucrare reală și totuși vor să conducă. Într-adevăr, n-au pic de rușine" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Dezvăluirea aspră de la Dumnezeu m-a făcut să văd că a fi mereu nepăsător într-o datoria, fără să-ți asumi răspunderea, înseamnă că ești ca un gunoi. Dacă nu pui suflet în nimic, dacă mereu tragi chiulul, fără să-ți faci cum trebuie îndatoririle sau să-ți dezvolți aptitudinile, ești un gunoi. Am reflectat și am văzut că așa eram în datoria mea. Indiferent ce sarcină primeam, nu voiam să mă gândesc prea mult la ea, să sufăr sau să năzuiesc la realizări. Eram mulțumită doar să par ocupată și să nu fiu inactivă. Oare nu mă prosteam făcându-mi datoria în felul acela? Mi-am dat seama și că, de când eram mică, mereu indiviasem oamenii din familii înstărite, care nu aveau nicio grijă, puteau călători și aveau o viață confortabilă și ușoară. Tânjeam să am o astfel de viață! Consideram că de vreme ce noi, oamenii, trăim doar câteva decenii, dacă nu ne simțim bine, oare nu-i o viață trăită în van? Când am crescut, am văzut că toți ceilalți trudeau pentru bani, așa că am pornit o afacere. Dar tot n-am vrut să consum prea multă energie și mereu eram captivată de emisiuni TV sau de romane. Mi-am ignorat afacerea și nu mi-a păsat dacă făceam sau nu bani. Până la sfârșitul anului, nu numai că nu câștigasem nimic, dar pierdusem bani. Însă nici asta nu m-a mâhnit prea tare și m-am alinat, considerând că niște pierderi nu contau atât timp cât era mâncare pe masă. Perspectiva mea asupra vieții era: „Trăiește clipa azi și nu-ți face griji pentru ziua de mâine" și „Trăiește momentul pentru plăcere, pentru că viața este scurtă". De când fusesem influențată de aceste idei satanice, nu m-am ocupat cum trebuie de îndatoririle mele și n-am trudit

pentru progres. Nu aveam un țel în viață. Am trăit după aceste idei și după ce am devenit credincioasă. Consideram că a fi relaxată în datoria mea, a nu mă obosi, a nu gândi prea mult sau nu a mă stresa erau moduri grozave de a trăi. Dar, de fapt, nu puteam face față niciunui fel de lucrare. Nu eram deloc utilă, eram ca un gunoi. Cu cât reflectam mai mult la purtarea mea, cu atât mai surprinsă eram. Oare nu eram exact tipul de parazit dezvăluit de Dumnezeu? Ca să mântuiască omenirea, Dumnezeu nu numai că Și-a exprimat cuvintele și ne-a furnizat adevărul și viața, dar ne-a oferit și toate lucrurile necesare ca să supraviețuim și ne-a permis să ne bucurăm de abundența lor. El ne veghează și ne apără, împiedicându-ne să cădem în capcanele Satanei. Însă eu eram lipsită de inimă. Nu am știut că trebuia să răsplătesc iubirea lui Dumnezeu în datoria mea și, în schimb, am devenit un parazit leneș. Această gândire satanică m-a otrăvit și m-a pătruns. Valorile și perspectiva mea asupra vieții deveniseră ca cele ale unui animal, cunoscând doar plăcerile și răsfățurile trupului. Nu m-am concentrat la îndatoririle mele sau cum să-mi fac bine datoria ca să-L mulțumesc pe Dumnezeu. La gândul acela, am simțit greață și dezgust față de mine însămi, precum și dispreț. Am simțit că fusesem prea adânc coruptă de Satana. Îmi pierdusem complet conștiința și rațiunea și devenisem nepăsătoare. Am văzut și cum Satana folosește aceste gânduri ca să paralizeze oamenii și să ne facă și mai depravați. În final, devenim gunoaie, cadavre ambulante fără suflet. Am regretat profund că nu-mi făcusem bine datoria, că nu făcusem nimic să-L alin pe Dumnezeu. M-am simțit foarte îndatorată față de El și m-am rugat: „Dumnezeule, am fost profund coruptă de Satana. Fără dezvăluirea Ta, n-aș fi văzut niciodată cât de gravă e problema mea. Am fost iresponsabilă și mi-a lipsit umanitatea în datoria mea, bucurându-mă de harul Tău, dar neștiind cum să-Ți răsplătesc iubirea. Am fost un parazit. Văd că trupul mă împiedică cel mai mult să practic

adevărul. Vreau să mă lepăd de el și să mă căiesc Ție, să pot căuta adevărul în mod conștient și să-mi fac datoria conform cerințelor Tale.”

Am mai citit din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Întrucât ești o persoană, ar trebui să te gândești bine care sunt responsabilitățile unei persoane. Nu este nevoie să fie menționate responsabilitățile pe care necredincioșii le stimează cel mai mult, ca de exemplu să fii filial, să ai grijă de părinții tăi și să-ți faci un nume pentru familia ta. Toate acestea sunt goale și lipsite de orice semnificație reală. Care este responsabilitatea minimă pe care ar trebui să o îndeplinească o persoană? Cea mai practică este maniera în care îți îndeplinești bine datoria astăzi. Să fii mulțumit doar cu a face lucrurile de formă nu înseamnă că-ți îndeplinești responsabilitățile și a fi capabil doar să repeți papagalicește cuvinte doctrinare nu înseamnă că-ți îndeplinești responsabilitățile. Numai practicarea adevărului și îndeplinirea lucrurilor în conformitate cu principiile înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitățile și numai atunci când maniera în care practici adevărului a fost eficientă și de folos oamenilor, îți vei fi îndeplinit cu adevărat responsabilitatea. Indiferent de datoria pe care o îndeplinești, numai când perseverezi în a acționa conform principiilor adevărului îți vei fi îndeplinit cu adevărat responsabilitatea. A face ceva mecanic după maniera umană de a face lucrurile înseamnă să fii superficial și nepăsător; numai respectând principiile adevărului poți să-ți faci datoria și să-ți îndeplinești responsabilitatea cum se cuvine. Iar când îți îndeplinești responsabilitatea, nu este aceasta o manifestare a loialității? Este manifestarea loialității față de datoria ta. Numai când ai acest simț al responsabilității, iar această voință și această dorință se regăsesc în manifestarea loialității tale față de propria datorie, Dumnezeu te va favoriza și te va privi aprobator. Dacă tu n-ai nici**

măcar acest simț al responsabilității, Dumnezeu te va trata ca pe un leneș, un nerod și te va detesta. […] Ce așteptări are Dumnezeu de la o persoană căreia i-a alocat o anumită sarcină în biserică? În primul rând, Dumnezeu speră că este responsabilă și sârguincioasă, că acordă o mare importanță sarcinii și o îndeplinește bine. În al doilea rând, Dumnezeu speră că este o persoană demnă de încredere, că oricât de mult timp îi ia și indiferent de modul în care s-ar schimba mediul ei, simțul său de răspundere nu se clatină, iar caracterul ei face față testului. Dacă este o persoană de încredere, Dumnezeu este liniștit. El nu va mai monitoriza sau verifica această chestiune pentru că, în sinea Lui, Dumnezeu are încredere în ea. Când Dumnezeu îi dă această sarcină, ea o va duce cu siguranță la bun sfârșit, fără nicio gafă. Când Dumnezeu le încredințează oamenilor o sarcină, nu reprezintă aceasta dorința Lui? (Ba da.) **Prin urmare, odată ce înțelegi voia lui Dumnezeu, ce ar trebui să faci pentru a-L determina pe Dumnezeu să aibă încredere în tine și să te placă? Se întâmplă de multe ori ca performanța și comportamentul oamenilor, precum și atitudinea cu care își abordează datoria să îi facă până și pe ei să se disprețuiască. Așadar, cum poți cere ca Dumnezeu să te aprobe și să-ți arate îndurare sau să-ți ofere un tratament special? Nu este acest lucru irațional?** (Ba da.) **Până și tu te privești cu dispreț, până și tu te disprețuiești, așa că nu are niciun sens să ceri ca Dumnezeu să te aprobe. Ca atare, dacă vrei ca Dumnezeu să te placă, alți oameni ar trebui să poată măcar să aibă încredere în tine. Dacă vrei ca ceilalți să aibă încredere în tine, să te favorizeze, să aibă o părere bună despre tine, atunci trebuie măcar să fii respectabil, responsabil, de cuvânt și demn de încredere. Atunci cum ar trebui să fii înaintea lui Dumnezeu? Dacă ești, de asemenea, responsabil, sârguincios și devotat în îndeplinirea datoriei tale, atunci**

ai îndeplinit în mare măsură cerințele lui Dumnezeu în ceea ce te privește. Atunci există speranță să obții aprobarea lui Dumnezeu, nu-i așa?" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Din cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că fiecare om are propriile responsabilități și îndatoriri și că, pentru a trăi cu demnitate și însemnătate, cheia e să ne îndeplinim responsabilitățile și să ne facem datoria serios și atent. N-ar trebui să avem nevoie de îndemnurile constante ale celorlalți, ci să avem simțul răspunderii. Oricum ar ieși lucrurile, important este dacă un om pune suflet în ceea ce face. Doar cei cu o astfel de atitudine au caracter și demnitate și sunt oameni de bază, iar Dumnezeu Își va aminti de faptele lor. Să înțeleg voia lui Dumnezeu a fost edificator pentru mine și mi-a oferit o cale de practică. Ulterior, în datoria mea, îmi aminteam mereu să fiu mai atentă, să caut principiile adevărului și să mă străduiesc să fac lucrurile cât de bine puteam.

Odată, când vorbeam cu o soră despre designul unei imagini, a menționat că trebuia să folosim stilul Western ca referință și să o facem impresionantă. Când a spus „impresionantă", m-am gândit că avea să fie dificil și, deși știam că stilurile Western arătau bine, să facem tot felul de efecte decorative ar fi fost complicat. Alte surori făcuseră mereu acele tipuri de design, iar eu nu mă pricepeam prea bine la ele. Mi-ar fi fost greu să le fac să iasă bine și ar fi necesitat mult timp și energie. Am ezitat și am vrut să refuz, să pun altă soră să le facă, dar apoi m-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Să presupunem că biserica îți dă o treabă de făcut, iar tu spui: «[…] Orice slujbă îmi încredințează biserica, o voi prelua cu toată inima și puterea mea. Dacă există ceva ce nu înțeleg sau se ivește o problemă, mă voi ruga lui Dumnezu, voi căuta adevărul, voi înțelege principiile adevărului și voi face bine treaba. Oricare ar fi datoria mea, voi folosi tot ce am pentru a o îndeplini bine și pentru a-L**

mulțumi pe Dumnezeu. Pentru orice pot realiza, voi face tot posibilul să-mi asum întreaga responsabilitate pe care o am și, cel puțin, nu mă voi împotrivi conștiinței și rațiunii mele, nu voi fi neglijent și superficial, viclean și indolent, și nici nu mă voi bucura de roadele muncii altora. Nimic din ce voi face nu va fi sub standardele conștiinței». Acesta este standardul minim al comportamentului uman, iar cel care își îndeplinește datoria în acest fel se poate califica drept persoană conștiincioasă și rezonabilă. Trebuie cel puțin să ai conștiința curată în îndeplinirea datoriei tale și să simți măcar că îți câștigi cele trei mese pe zi, că nu te milogești pentru ele. Acest lucru se numește simț al responsabilității. Indiferent dacă ai un calibru bun sau slab și dacă înțelegi sau nu adevărul, trebuie să ai această atitudine: «Deoarece mi s-a dat să fac această lucrare, trebuie să o tratez cu seriozitate; trebuie să o transform în preocuparea mea și să o fac bine, din toată inima și cu toată puterea mea. În ceea ce privește posibilitatea de a o face perfect, nu pot să-mi permit să ofer o garanție, dar atitudinea mea este că mă voi strădui să văd că e bine făcută și, cu siguranță, nu voi fi neglijent și superficial în acest sens. Dacă apare o problemă, ar trebui să-mi asum responsabilitatea și să mă asigur că învăț ceva din asta și-mi îndeplinesc bine datoria». Aceasta este atitudinea corectă" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). M-am gândit cât de iresponsabilă am fost în datoria mea. Mereu făceam lucrurile de mântuială și multe fapte care-L dezgustau pe Dumnezeu. De data asta nu puteam să-mi mulțumesc trupul și să tânjesc după confort, ci trebuia să țin cont de voia lui Dumnezeu și să-mi asum răspunderea pentru datoria mea. Am hotărât în sinea mea că, oricât de multe puteam realiza, mai întâi trebuia să mă supun și să trudesc. Era important să fac tot ce-mi stătea în putință. Cu aceste gânduri, am simțit că aveam o direcție. Am

chibzuit la principiile lucrării noastre și am compilat niște materiale de referință, iar apoi am făcut mai multe versiuni și le-am trimis altor surori ca să-mi dea sugestii. După câteva revizuiri, imaginea a fost gata. Când am făcut lucrurile în felul acela, m-am simțit împăcată și mai pragmatică decât înainte.

Ulterior, m-am axat pe autoreflecție și pe lepădarea trupului în datoria mea. M-am asigurat că mă gândesc mai mult la lucrurile mărunte din viața mea, la sarcinile pe care mi le repartiza biserica și la felul în care să-mi fac mai bine datoria. De fapt, asta nu m-a obosit, ci m-a făcut să mă simt împlinită. E minunat să fii un astfel de om! Deși uneori tot vreau să țin cont de trup și să mă răsfăț, îmi cunosc mai bine corupția decât înainte. Știu că trebuie să mă rog imediat și să-I cer lui Dumnezeu să mă ajute să mă lepăd de trup și să mă disciplineze dacă sunt superficială, înșelătoare și iresponsabilă. Cu timpul, am putut să-mi asum o povară în datoria mea și am fost dispusă să fac față responsabilităților mele și să-mi îndeplinesc datoria. Aceasta e singura cale de a trăi cu integritate, demnitate și pace lăuntrică!

24. Atârnând de un fir de ață

de Zhang Hui, China

În 2005, după ce am primit lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, am împărtășit Evanghelia unui frate de la vechea mea biserică. Apoi, într-o după-amiază, pastorul Li și colega Wang au venit la mine acasă. Inima îmi bătea puternic. M-am întrebat: „Pentru ce au venit? Oare știu că L-am acceptat pe Dumnezeu Atotputernic? Când alți membri ai bisericii L-au acceptat pe Dumnezeu Atotputernic, ei au lansat zvonuri, i-au intimidat și le-au făcut pe familiile lor să se opună credinței lor. Ce fel de tactici vor folosi împotriva mea?" Fiul și fiica mea au apărut destul de curând. Eram contrariat. Copiii mei spuseseră că erau foarte ocupați, deci de ce ar fi venit amândoi astăzi? Aranjase pastorul Li acest lucru? Mi-am dat seama că ei se pregătiseră pentru asta dinainte. M-am rugat numaidecât lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, nu știu ce au de gând să încerce cu mine. Statura mea este prea mică pentru a ști cum să fac față la asta. Te rog, îndrumă-mă și ajută-mă să rămân ferm pe adevărata cale." M-am simțit mai liniștit după rugăciune.

Chiar atunci, pastorul Li a zâmbit și a spus: „Frate Zhang, am auzit că ai acceptat Fulgerul de la Răsărit acum. E adevărat? Oricât de mult adevăr cuprinde Fulgerul de la Răsărit, noi nu îl putem accepta. Noi toți am crezut vreme de mulți ani în Domnul și am predicat pentru El. Știm cu toții că Domnul Isus a fost răstignit și a devenit o jertfă de păcat, ceea ce ne-a răscumpărat păcatul nostru. Trebuie să susținem numele și calea Domnului în orice moment. Nu putem crede în alt Dumnezeu. Nu Îl trădezi pe Domnul, îndepărtându-te de Domnul Isus și crezând în Dumnezeu Atotputernic?" Eram netulburat și am rostit calm: „Pastore Li, trebuie să fim obiectivi și practici. Trebuie să ne ghidăm după dovezi și să nu

condamnăm, pur și simplu, acest lucru în mod arbitrar. Tu nu ai cercetat calea Fulgerului de la Răsărit și nu ai citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, deci cum poți concluziona că eu Îl trădez pe Domnul prin acceptarea Fulgerului de la Răsărit? Știi de unde provine adevărul? Știi cine exprimă adevărul? Domnul Isus a spus: «**Eu sunt calea, adevărul și viața**» (Ioan 14:6). Dumnezeu este sursa adevărului. Cum poți spune că, indiferent cât adevăr există în Fulgerul de la Răsărit, nu îl putem accepta? Nu este aceasta împotrivire intenționată față de adevăr și de Dumnezeu? Putem măcar să ne considerăm credincioși în Domnul?" „Am citit mult din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic în ultima vreme și am văzut că toate acestea sunt adevărul, că dezvăluie numeroase adevăruri și taine. Toate frământările mele de pe parcursul anilor de credință au fost rezolvate prin cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Cred cu fermitate că Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus. A-L urma pe Dumnezeu Atotputernic înseamnă a întâmpina sosirea Domnului!" „Spui că a crede în Dumnezeu Atotputernic este o trădare la adresa Domnului Isus. Este asta conform adevărului? Când Domnul Isus a venit să lucreze, mulți oameni au părăsit templul pentru a-L urma. Asta înseamnă că ei L-au trădat pe Iahve Dumnezeu?" „Cu toate că lucrarea de răscumpărare a Domnului Isus a fost diferită de lucrarea de proclamare a legii pe care a înfăptuit-o Iahve Dumnezeu și numele lui Dumnezeu s-a schimbat, la rândul său, Domnul Isus și Iahve sunt unul și același Dumnezeu. Crezând în Domnul Isus, ei nu Îl trădau pe Iahve Dumnezeu, ci urmau pașii Mielului și dobândeau mântuirea lui Dumnezeu." „De fapt, cei care au crezut în Iahve Dumnezeu, dar nu L-au acceptat pe Domnul Isus erau cei care se lepădau de Dumnezeu și Îl trădau." „Lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic este diferită de cea a Domnului Isus și numele lui Dumnezeu s-a schimbat, dar sunt unul și același Dumnezeu. Dumnezeu, pur și simplu, înfăptuiește lucrări diferite în

epoci diferite. Domnul Isus a înfăptuit lucrarea de răscumpărare în Epoca Harului, care a fost doar iertarea păcatelor noastre. El nu a rezolvat natura păcătoasă a omenirii. De aceea, El a promis că are să vină din nou pentru a înfăptui lucrarea de judecată. Dumnezeu Atotputernic a venit în zilele de pe urmă, exprimând adevăruri pentru a ne judeca pe baza lucrării de răscumpărare a Domnului, pentru a ne rezolva firile satanice și natura păcătoasă și a ne mântui pe deplin de păcat, ca să putem fi dobândiți de Dumnezeu. Lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic îndeplinesc în totalitate profețiile Domnului Isus." „Credința mea în Dumnezeu Atotputernic nu este o trădare a Domnului Isus. Este urmărirea pașilor Mielului. Să credem în Domnul Isus fără să acceptăm lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă nu ne-ar face asemeni fariseilor, care au crezut doar în Iahve Dumnezeu și L-au respins pe Domnul Isus? Acesta este genul de oameni care se împotrivesc Domnului și Îl trădează!" „Ar trebui să cercetați cum se cuvine lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și să vă convingeți singuri dacă cuvintele Sale sunt glasul lui Dumnezeu. N-o judecați și condamnați, sau puteți fi condamnați că vă împotriviți Domnului!"

Pastorul Li părea foarte stânjenit, astfel încât colega Wang s-a grăbit să liniștească lucrurile: „Suntem contra Fulgerului de la Răsărit și vrem să-i ținem departe pe membrii noștri ca să protejăm biserica și turma. Cum ne-ar putea condamna Domnul pentru asta? Pastorul Li se simte răspunzător pentru viața ta. Nu își dorește să apuci calea greșită! Ai fost un coleg și ai făcut atât de multe pentru biserică. Toată lumea te respectă și are încredere în tine. Toți ar fi atât de dezamăgiți dacă ai pleca și ai crede în Dumnezeu Atotputernic!" Pastorul Li s-a grăbit să intervină în discuție: „Colega Wang are dreptate. Ai trudit atât de mult în toți acești ani. Să renunți, pur și simplu, la renumele pe care ți l-ai făcut ar fi mare păcat! Vino înapoi! Toată

lumea te așteaptă. Biserica noastră a pregătit o casă de bătrâni, am stabilit legături cu grupuri religioase din străinătate și acestea ne oferă suport financiar. Dacă te întorci, îți vom asigura numaidecât o mașină. Dacă ți-ar plăcea să administrezi casa de bătrâni sau biserica sau să continui să te ocupi de finanțele bisericii, asta este la alegerea ta." Cu cât îi ascultam mai mult, cu atât simțeam că ceva nu era în regulă. Cum ar putea credincioșii să spună una ca asta? Mi-a venit în minte ispitirea Domnului Isus de către diavol din Biblie: „Diavolul L-a mai dus pe un munte foarte înalt și I-a arătat toate regatele lumii și splendoarea lor. Apoi I-a zis: «Toate acestea Ți le voi da Ție dacă te vei prosterna și mi te vei închina»" (Matei 4:8-9). Nu aveau toate acele lucruri pe care le spuneau exact aceeași esență, același ton cu ceea ce a spus Satana? „Acesta este un șiretlic de-al Satanei!", m-am gândit. „Mă ademenesc de la adevărata cale cu statut și bani, pentru a-L trăda pe Dumnezeu Atotputernic. Încearcă să mă prindă în cursă, să-mi vină de hac!" Eram credincios de mai bine de 10 ani și am avut norocul să-L întâmpin pe Domnul. Știam că n-aș putea să fiu păcălit de Satana și să Îl trădez pe Domnul. Așa că am spus: „I-am auzit glasul lui Dumnezeu și am găsit calea spre viața veșnică. Am ales să Îl urmez pe Dumnezeu. Poți s-o lași baltă. Nu mă voi îndepărta de Dumnezeu Atotputernic." Atunci fiica mea a început să plângă și a spus: „Tată, doar ascultă-mă pentru o clipă! Mama tocmai a murit. Am suferit destul. Cu tine crezând în Fulgerul de la Răsărit și fiind excomunicat din biserică, frații și surorile ne vor exclude!" Uram să o văd pe fiica mea plângând așa. O aprigă luptă internă a început în mine. „Dacă aș fi de acord să mă întorc în biserică, nu aș fi disprețuit și mi-aș păstra poziția, dar asta ar însemna să-I închid ușa Domnului. Asta ar fi o trădare gravă!" Nu exista nicio opțiune ușoară. În mijlocul acestei dureri, I-am strigat în sinea mea lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule Atotputernic, sunt prins între ciocan și nicovală. Dă-mi, Te rog, credință și

putere să evit tulburările, să pot adopta o poziție și să Te urmez în mod hotărât.” Atunci mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic pe care le citisem recent: „**Voi trebuie să fiți treji și să așteptați în fiecare moment și trebuie să vă rugați mai mult înaintea Mea. Trebuie să recunoașteți diferitele uneltiri și planuri viclene ale Satanei, să recunoașteți spiritele, să cunoașteți oamenii și să fiți capabili să deosebiți toate felurile de oameni, evenimente și lucruri**” („Capitolul 17” din „Cuvântări ale lui Hristos la început” în Cuvântul Se arată în trup). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat putere și m-au avertizat că trebuia să practic discernământul. Trucurile Satanei erau în spatele a ceea ce aveam de înfruntat în acea zi. Satana se folosea de statut și legături de familie pentru a încerca să mă ademenească și să mă atace, tulburându-mi mintea cu scopul de a mă face să-L trădez pe Dumnezeu. Nu puteam să cad în capcana Satanei! Le-am spus copiilor mei: „Am cercetat și totul este limpede. Dumnezeu Atotputernic este adevăratul Dumnezeu, iar cuvintele și lucrarea Lui reprezintă adevărata cale. Am tânjit atât de mult după venirea Domnului, în toți acești ani. Acum că a venit și exprimă adevăruri pentru lucrarea Sa de judecată, trebuie să ținem pasul cu lucrarea Sa și să acceptăm judecata și curățirea lui Dumnezeu ca să putem scăpa de dezastre și să intrăm în Împărăția Lui. Nu ar trebui să ne temem de respingerea celorlalți, ci de a fi eliminați de Domnul, de ratarea șansei de a fi răpiți. Atunci ne-am tângui și am scrâșni din dinți în timpul marilor dezastre!” „Ar trebui să aruncați o privire asupra cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic. În ele, veți auzi glasul lui Dumnezeu. Atunci veți ști că Dumnezeu Atotputernic este Hristos din zilele de pe urmă!” Copiii mei au încetat să mai insiste asupra problemei și eu I-am mulțumit lui Dumnezeu în gând pentru îndrumarea Sa. Ei nu s-au răzgândit, ci doar au plecat enervați.

S-au întors câteva zile mai târziu pentru a mă ispiti cu un posibil mariaj. Pastorul Li a spus: „Tocmai ți-ai pierdut soția, fiica ta e căsătorită și fiul tău nu prea e prin preajmă. Cred că îți este foarte greu să fii singur. Chiar ar trebui să ai pe cineva aici să gătească pentru tine. Sora Wang de la biserică este și ea singură. Este înstărită, foarte plăcută și entuziastă în credința ei. Nu ar fi minunat dacă voi doi v-ați putea uni, să fiți acolo unul pentru celălalt și să-L slujiți împreună pe Domnul?" Sora Wang m-a sunat în acea seară și m-a tot îndemnat să nu mai cred în Fulgerul de la Răsărit. Mi-a spus că, dacă îmi trebuie bani pentru nunta fiului meu, trebuie doar să-i spun. Să aud acest lucru m-a făcut să mă simt cu adevărat sfâșiat. Când soția mea era bolnavă și la pat, fiica noastră a avut un accident de mașină și a ajuns în spital. Sora Wang a venit să aibă grijă atât de soția mea, cât și de fiica mea. Îi fusesem mereu foarte recunoscător. I-aș răni sentimentele surorii Wang dacă nu i-aș urma sfatul? Dar luându-mă după ea pentru a ne proteja relația, L-aș trăda pe Domnul. Am fost foarte bulversat și m-am rugat necontenit lui Dumnezeu. Am chibzuit puțin, iar apoi am refuzat-o foarte delicat.

Într-o zi, pastorul Li a venit și m-a găsit în timp ce lucram pe câmp. A spus: „Frate Zhang, dacă nu pentru tine, gândește-te la copiii tăi. Fiul tău tocmai s-a logodit și întreaga familie a logodnicei sale crede în Domnul. Dacă află că tu crezi în Dumnezeu Atotputernic, o vor mai lăsa să se căsătorească cu cineva din familia ta? Nu ar fi acest lucru devastator pentru căsătoria fiului tău? Ar trebui să te gândești mai bine." Auzind aceasta, m-am gândit: „Mă amenințI cu nunta fiului meu pentru a mă ține departe de adevărata cale. Asta este josnic!" Am spus fără echivoc: „Credința mea în Dumnezeu Atotputernic este treaba mea. Nu are nicio legătură cu mariajul fiului meu. În plus, reușita căsătoriei lui este în mâinile lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus reîntors și Îl voi urma până la

sfârșit. Copiii mei nu înțeleg, dar într-o bună zi, o vor face.” La început, am crezut că e numai gura de pastorul Li, dar șocant, el chiar se folosea de ceva atât de important pentru a mă face să-L trădez pe Dumnezeu Atotputernic.

Câteva zile mai târziu, am fost la atelierul de sudură al fiului meu. El s-a încruntat și a spus: „Tată, logodnica mea a spus că pastorul Li a fost la familia ei și le-a zis că tu crezi în Fulgerul de la Răsărit. Ea a spus că, dacă nu renunți la asta, nunta este anulată.” Am fost îngrozit și înfuriat. Pastorul Li chiar se folosea de căsătoria fiului meu pentru a mă amenința. Cum putea cineva care crede în Domnul să facă ceva atât de josnic? Văzându-l pe fiul meu atât de distrus, m-am simțit groaznic. Era doar cu 18 zile înainte de data nunții lor. Chiar avea să se ducă totul la vale în acest fel? Ochii mi s-au umplut de lacrimi. El a continuat: „Tată, ea a spus, de asemenea, că are trei condiții pentru a ne căsători. Prima este să încheiem relația noastră tată-fiu. A doua este să nu te îngrijesc la bătrânețe. A treia este să rup toate legăturile de familie. Mama mea nu mai este cu noi. Te rog, renunță la credința în Fulgerul de la Răsărit de dragul familiei noastre.” Să-i aud vorbele fiului meu și să-i văd chipul îndurerat mi-a străpuns inima ca un cuțit. Doar pentru că eu credeam în Dumnezeu Atotputernic, acești membri ai clerului mă tratau ca pe un inamic, forțându-l pe fiul meu să rupă legăturile cu mine. Asta e dezgustător! I-am spus fiului meu: „Copilul meu, ești adult acum și nu ai nevoie de mine să-ți port de grijă. Sunt bătrân. Vreau doar să îmi practic credința și să-L urmez pe Dumnezeu pentru tot restul zilelor mele. Sper că poți înțelege.” Apoi, m-am întors cu spatele și am părăsit atelierul. Ajuns acasă, am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „Dumnezeule Atotputernic! Pastorul folosește toate trucurile posibile pentru a mă hărțui și constrânge. Fiul meu va rupe toate legăturile cu mine. Mă simt atât de slab acum. Te rog, îndrumă-mă și dă-mi credință.”

În ziua următoare, fratele Lin de la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a venit pe la mine și i-am spus ce se întâmplase. El mi-a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau intervenții umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și intervenția oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă. […] Tot ceea ce fac oamenii cere ca ei să plătească un anumit preț pentru eforturile lor. Fără greutăți reale, nu Îl pot mulțumi pe Dumnezeu; și nici măcar nu sunt aproape de a-L mulțumi pe Dumnezeu și spun doar sloganuri goale!**” („Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu” din Cuvântul Se arată în trup). Când a vorbit despre luptele spirituale în contextul acestor cuvinte de la Dumnezeu, am înțeles că, atunci când suntem încurcați, hărțuiți și constrânși de cler, poate părea că este mâna oamenilor, dar de fapt, este Satana încercând să ne distrugă. Oriunde lucrează Dumnezeu, Satana este acolo, amestecându-se. Satana urăște lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii, așa că se folosește de tot felul de tactici și trucuri pentru a-i împiedica pe oameni să-L urmeze pe Dumnezeu, pentru a-i trage jos în iad cu el. Pastorul Li și ceilalți au încercat să mă țină departe de adevărata cale, hărțuindu-mă necontenit, spunând că aveau să-mi dea o mașină, să mă pună să administrez finanțele bisericii sau casa de bătrâni. De asemenea, s-au oferit să-mi găsească o soție. Când nimic din toate astea nu

a funcționat, s-au folosit de căsătoria fiului meu pentru a mă amenința. Au încercat și cu frumosul și cu forța. Era atât de sinistru și malițios. Fratele Lin a avut mai multă părtășie: „Când Domnul Isus S-a arătat și a lucrat, conducătorii credinței evreiești au urât adevărul și L-au urât pe Dumnezeu. Știau prea bine despre calea Domnului Isus că avea autoritate. Nu numai că au refuzat să o cerceteze, dar s-au împotrivit Lui, L-au condamnat și L-au hulit nebunește. Au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a-i opri pe oameni din a-L urma și au contribuit la răstignirea Lui. Au făcut asta, deoarece se temeau că aveau să-și piardă statutul și traiul dacă oamenii Îl urmau pe Domnul Isus. Exact cum este scris în Biblie: «Conducătorii preoților și fariseii au adunat Sinedriul și au zis: „Ce să facem? Omul Acesta face multe semne. Dacă-L lăsăm să continue așa, toți vor crede în El și vor veni romanii și ne vor nimici atât locul, cât și neamul! […]” Așadar, din ziua aceea au plănuit să-L omoare» (Ioan 11:47-53). Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă să înfăptuiască lucrarea de judecată pentru a curăți și mântui omenirea. Clerul religios știe că vorbele lui Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul, dar nu le caută sau cercetează. Chiar I se împotrivește, Îl condamnă cu frenezie și îi împiedică pe alții să Îl urmeze. Cum este esența lui diferită de cea a fariseilor care s-au împotrivit Domnului Isus?” „Cu mult timp în urmă, Domnul Isus i-a condamnat și blestemat pe acei ipocriți. Domnul Isus a spus: «**Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre!**» (Matei 23:13). «**Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi înconjurați marea și uscatul pentru a face un prozelit, dar când devine astfel, faceți din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteți voi!**» (Matei 23:15). Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic expun, totodată, esența și cauza originară a împotrivirii conducătorilor religioși față de Dumnezeu.” Dumnezeu

Atotputernic spune: „**Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat stau în calea celor ce încearcă să umble pe calea cea dreaptă, și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă «o constituție zdravănă», dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?**” („Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu” din Cuvântul Se arată în trup). După citirea cuvintelor lui Dumnezeu, am înțeles mai bine natura demonică a conducătorilor religioși de a urî adevărul și de a se împotrivi lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc și Îl condamnă cu mânie pe Dumnezeu Atotputernic și îi persecută pe cei care sunt mărturie pentru lucrarea Sa din zilele de pe urmă, întrucât vor să-și mențină pentru totdeauna puterea asupra oilor lui Dumnezeu. Ei vor ca oile lui Dumnezeu să fie ale lor, să le țină ferm sub control. Îi opresc pe credincioși din a face ceea ce ei nu pot face: să ajungă în Împărăția lui Dumnezeu. Ei merg în iad și îi trag pe ceilalți după ei, în jos. Sunt, realmente, o ceată de demoni! Dacă n-aș fi experimentat pe pielea mea eforturile acelor membri ai clerului de a-mi sta în cale, dacă n-ar fi fost apariția și lucrarea lui Dumnezeu întrupat din zilele de pe urmă care să

expună aceste slugi malefice și antihriști ascunși în biserici, nu le-aș fi văzut niciodată esența demonică de a se împotrivi lui Dumnezeu. Aș fi fost indus în eroare și distrus de ei, fără să-mi dau seama. Le-am văzut chipurile ipocrite, hidoase, iar credința mea de a-L urma pe Dumnezeu Atotputernic s-a făcut mai puternică.

Am continuat să împărtășesc Evanghelia cu frații și surorile din vechea mea biserică. Într-o dimineață, când eram într-o adunare, pastorul Li și echipajul lui au venit din nou acasă la mine și el a spus: „Ți-am zis în nenumărate rânduri să renunți la Fulgerul de la Răsărit. Nu numai că refuzi să asculți, dar îmi furi oile și le predici lor Fulgerul de la Răsărit. Chiar vrei să te pui cu mine?" Am spus: „Pastore Li, nu e corect să spui asta. Biserica este a lui Dumnezeu, iar turma este și ea tot a Lui. Tu ești doar un pastor. Cum poți să spui că oile sunt ale tale?" „Împărtășesc Evanghelia cu frații și surorile pentru ca ei să audă glasul lui Dumnezeu și să se întoarcă înaintea tronului Său. Așa este corect și cum se cuvine. De ce ai sta în calea acestui lucru? Cu toții se simt slabi și pesimiști. Sunt secați sufletește și în întuneric. Nu primesc nicio susținere pentru viață. Dumnezeu Atotputernic a rostit cuvinte, oferindu-ne calea spre viață veșnică. De ce nu vrei ca oamenii să le citească? De ce le-ai răpi oamenilor dreptul și libertatea de a cerceta adevărata cale? Oprindu-i de la asta, nu îi lași să moară de sete și rătăciți în religie? Asta înseamnă să fii un slujitor bun sau unul rău?" Fața pastorului Li s-a schimbat imediat și a țipat furios: „Văd că nu mai poți fi ajutat. Dacă nu vrei să ne urmezi în credința noastră, așteaptă doar, vei fi pedepsit în iad!" Am spus: „Nu ai niciun cuvânt de spus dacă merg sau nu în iad. Nu știi nici măcar cum să recunoști glasul Domnului sau să-L întâmpini. Cum i-ai putea conduce pe alții spre Împărăția Lui?" „Numai Hristos din zilele de pe urmă este poarta noastră spre Împărăția cerurilor. Am găsit calea spre viață veșnică prin El. Responsabilitatea pentru viața

mea este alături de Dumnezeu, nu alături de tine.” După ce am spus asta, au plecat descurajați. Nimeni nu a mai venit să mă deranjeze.

În urma acestei lupte spirituale, am dobândit ceva discernământ cu privire la trucurile Satanei. Am văzut și că pastorii și prezbiterii din lumea religioasă sunt doar farisei ipocriți, sunt antihriști care Îl neagă pe Hristos și se împotrivesc Lui. Am fost complet eliberat de constrângerile lor. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic m-au condus pas cu pas spre biruința în fața Satanei și să rămân ferm pe adevărata cale. Îl slăvesc cu adevărat pe Dumnezeu! Gândind retrospectiv la toate prin câte am trecut, totul a fost un mare test. Mă aflam pe muchiile vieții și morții. Fără îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, nu aș fi văzut niciodată prin șiretlicurile Satanei. Dacă aș fi urmat trupul și m-aș fi plecat în fața Satanei, pășind în afara căii drepte, aceasta ar fi fost o gravă trădare la adresa lui Dumnezeu. I-aș fi ofensat firea lui Dumnezeu și mi-aș fi pierdut complet șansa la mântuire. Atârnam, realmente, doar de un fir de ață! Sunt atât de recunoscător pentru protecția și mântuirea lui Dumnezeu!

25. Reflecții asupra expresiei „ce ție nu-ți place altuia nu-i face”

de Bai Xue, Coreea de Sud

În datoria mea, au apărut foarte multe probleme, atât mari, cât și neînsemnate. Unele au apărut din neglijență, iar altele din necunoașterea principiilor. Eram îngrijorată, mă temeam că sora cu care lucram sau conducătoarea aveau să mă trateze, spunând că eram neglijentă în datoria mea, dar partenera mea abia menționa problemele, spunându-mi doar să fiu mai atentă în viitor. Asta mă bucura întotdeauna. Ulterior, când am văzut niște probleme evidente pe care alții le aveau în îndatoririle lor, am considerat că erau prea neglijenți în lucrarea lor și am vrut să am părtășie cu ei și să analizăm problema, ca să-i înțeleagă natura și consecințele grave de a continua în felul acela. Dar apoi m-am gândit că, dacă subliniam fără ocolișuri problemele oamenilor, asta avea să le rănească mândria. Ar fi mai bine să spun doar suficient ca să-i fac să conștientizeze problema și să las lucrurile așa. În plus, și eu avusesem aceleași probleme, deci ce drept aveam să spun ceva? Dacă îi tratam pe ceilalți pentru ceva și apoi făceam și eu același lucru? N-aș fi o ipocrită? M-am gândit că ar trebui să spun numai lucruri plăcute. Astfel, dacă în viitor aș fi greșit, ceilalți n-ar fi făcut mare caz. A-i ierta pe ceilalți înseamnă a te ierta pe tine însuți. Când m-am gândit în felul acela, puțina dreptate din inima mea a dispărut. I-am spus partenerei mele: „Nu-i nevoie să menționăm oamenii care au probleme. Putem să ne referim doar la probleme.” Ea nu a răspuns nimic. După aceea, m-am simțit puțin neliniștită. Oare ceilalți ar realiza că au o problemă dacă n-ar fi identificați? Oare s-ar schimba în viitor? Dacă nu, asta le-ar afecta lucrarea. Eram într-o dilemă. Voiam să spun ceva, dar n-am îndrăznit și, tăcând, am simțit că nu-mi făceam datoria. Ulterior, m-am întrebat de ce îmi era atât de

greu. Ce mă împiedica să expun problemele celorlalți? Am spus o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să mă îndrume ca să-mi înțeleg problema.

Ulterior, i-am vorbit altei surori despre starea mea, iar ea mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. Acesta mi-a deschis ochii și am început să-mi înțeleg problema. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Sunteți susținători ai maximei morale «Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face»? Dacă o persoană ar fi susținătoarea acestei expresii, ați crede despre aceasta că este grozavă și nobilă? Sunt unii care ar spune: «Uite, nu impune lucruri, nu îngreunează lucrurile pentru ceilalți și nu îi pune pe aceștia în poziții dificile. Nu-i așa că este minunată? Este întotdeauna strictă cu sine, dar îngăduitoare cu ceilalți; nu spune niciodată nimănui să facă ceva ce nu ar face ea însăși. Le oferă altora multă libertate și îi face să simtă o abundență de căldură și acceptare. Ce persoană grozavă!» Chiar așa stau lucrurile? Expresia «Ce nu ție nu-ți place, altuia nu-i face» presupune că ar trebui să oferi sau să furnizezi doar lucrurile care îți plac și de care te bucuri. Dar care sunt lucrurile care le plac oamenilor corupți și de care se bucură? Sunt lucrurile corupte, absurde și dorințele extravagante. Dacă le oferi și le furnizezi oamenilor aceste lucruri negative, nu va deveni întreaga umanitate din ce în ce mai coruptă? Vor exista din ce în ce mai puține lucruri pozitive. Nu este acesta adevărul? Faptul că omenirea este profund coruptă reprezintă o realitate. Oamenilor corupți le place să urmărească faima, câștigul, statutul și plăcerile trupești; vor să fie celebrități, să fie măreți și supraomenești. Își doresc o viață confortabilă și sunt împotriva muncii grele; vor să li se înmâneze totul. Foarte puțini dintre ei iubesc adevărul sau lucrurile pozitive. Ce se va întâmpla dacă oamenii le oferă și le furnizează celorlalți corupția și predilecțiile lor? Este exact așa**

cum ți-ai imagina: umanitatea doar va deveni din ce în ce mai coruptă. Cei care sunt susținători ai ideii «ce ție nu-ți place, altuia nu-i face» cer ca oamenii să-și imprime corupția, predilecțiile și dorințele extravagante asupra celorlalți, făcându-i pe alți oameni să caute răul, confortul, banii și avansarea. Este aceasta calea cea dreaptă în viață? Este limpede de văzut că «Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face» e o zicală foarte problematică. Lipsurile și defectele pe care le implică sunt flagrant de evidente; nici măcar nu merită să fie atent analizată și deslușită. La cea mai mică examinare, se văd clar erorile și caracterul ei ridicol. Cu toate acestea, mulți dintre voi sunt cu ușurință convinși și influențați de această zicală și o acceptă fără discernământ. Când interacționezi cu ceilalți, folosești adesea această maximă pentru a te admonesta și a-i îndemna pe ceilalți. Făcând acest lucru, crezi că ai un caracter deosebit de nobil și că ești foarte rațional. Însă, fără să-ți dai seama, aceste cuvinte au dezvăluit principiile după care trăiești și poziția ta cu privire la probleme. În același timp, i-ai înșelat și i-ai indus în eroare pe alții să abordeze oamenii și circumstanțele cu aceeași poziție și aceleași puncte de vedere ca tine. Te-ai comportat ca un veritabil împăciuitor și ai ales pe deplin calea de mijloc. Spui: «Indiferent care este problema, nu este nevoie să o iei în serios. Nu îngreuna lucrurile pentru tine sau pentru ceilalți. Dacă faci lucrurile dificile pentru alți oameni, atunci le faci dificile și pentru tine. A fi bun cu ceilalți înseamnă a fi bun cu tine însuți. Dacă ești dur cu ceilalți, atunci ești așa și cu tine. De ce să te pui într-o poziție dificilă? A nu face altora ceea ce nu ai vrea să ți se facă ție este cel mai bun și cel mai grijuliu lucru pe care l-ai putea face pentru tine». Această atitudine este, evident, a unei persoane care nu e meticuloasă în privința niciunui lucru. Nu ai o poziție sau o perspectivă clară asupra niciunei probleme;

ai o viziune confuză asupra tuturor lucrurilor. Nu ești meticulos și doar închizi ochii la lucruri. Când vei sta, în sfârșit, înaintea lui Dumnezeu și vei da socoteală pentru tine, va fi și acela un lucru făcut de mântuială. De ce se va întâmpla asta? Întrucât spui mereu că ar trebui să nu le faci altora ceea ce nu ai vrea să ți se facă ție. Acest lucru este foarte reconfortant și plăcut, dar, în același timp, îți va cauza o mulțime de probleme, astfel încât să nu ai o viziune sau o poziție clară asupra multor chestiuni. Desigur, te face totodată să nu poți înțelege clar care sunt cerințele și standardele lui Dumnezeu pentru tine atunci când te confrunți cu aceste situații sau ce rezultat ar trebui să obții. Aceste lucruri se întâmplă pentru că nu ești meticulos în nimic din ceea ce faci; sunt cauzate de atitudinea și opiniile tale confuze. A nu face altora ceea ce nu ai vrea să ți se facă ție reprezintă oare atitudinea tolerantă pe care ar trebui să o ai față de oameni și lucruri? Nu. Este doar o teorie care pare a fi corectă, nobilă și bună din exterior, dar este, de fapt, un lucru întru totul negativ. În mod clar, cu atât mai puțin este un principiu al adevărului la care oamenii ar trebui să adere" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (10)"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dezvăluit atitudinea față de felul în care mă înțelegeam cu ceilalți. Când vedeam o problemă în felul în care cineva-și aborda datoria, nu voiam s-o subliniez clar. Părea că eram amabilă, scutindu-i pe ceilalți de umilință, fără să-i fac de rușine, dar aveam motive ascunse. Întrucât și eu eram adesea neglijentă în datoria mea și aveam probleme similare, mi-era teamă să arăt problemele celorlalți, iar mai târziu să arăt aceleași probleme. Oare asta nu m-ar fi făcut o ipocrită? Să fiu strictă cu ceilalți ar fi fost rău și pentru mine, fiindcă nu-mi lăsam o cale de ieșire, așa că nu voiam să iau în serios problemele celorlalți, preferând să le trec cu vederea. Știam prea bine că, dacă erau mereu nepăsători în îndatoririle lor, nu numai că nu aveau să

obțină rezultate bune sau să facă fapte bune, dar asta ar fi afectat și lucrarea bisericii, provocând tulburări grave. Ca supraveghetoare, ar fi trebuit să-mi asum răspunderea, având părtășie și subliniind problemele celorlalți și, atunci când era necesar, să-i expun, să-i analizez și să-i tratez. Dar ca să evit umilința și să-mi apăr statutul, mi-am pierdut orice dorință de a practica adevărul. Din afară, păream foarte grijulie, dar de fapt, voiam să mă protejez și să-i împiedic pe ceilalți să-mi menționeze problemele. Dacă n-ar fi fost dezvăluirea cuvintelor lui Dumnezeu, n-aș fi realizat niciodată că a păstra liniștea în legătură cu problemele celorlalți își are rădăcina în controlul exercitat de filosofiile satanice. N-aș fi văzut niciodată cât de înșelătoare eram.

Am citit ceva în cuvintele lui Dumnezeu. „**În sens literal, «Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face» înseamnă că dacă nu-ți place ceva sau nu-ți place să faci un lucru, atunci nu ar trebui să-i forțezi nici pe ceilalți să-l facă. Acest lucru pare inteligent și rațional, însă dacă folosești această filosofie satanică pentru a gestiona fiecare situație, atunci vei face multe greșeli. Este probabil să-i rănești pe oameni, să-i induci în eroare sau chiar să le faci rău. La fel cum unii părinți nu sunt pasionați de studiu, dar le place să-și oblige copiii să învețe și încearcă mereu să raționeze cu ei, îndemnându-i să studieze din greu. Dacă ar fi să aplici acestei cerințe expresia «să nu le faci altora ceea ce nu ai vrea să ți se facă ție», atunci acești părinți nu ar trebui să-și pună copiii să învețe, pentru că lor înșiși nu le place. Sunt alți oameni care cred în Dumnezeu, dar nu urmăresc adevărul; totuși, în inimile lor, ei știu că a crede în Dumnezeu reprezintă calea cea dreaptă în viață. Dacă văd că odraslele lor nu se află pe calea cea bună, le îndeamnă să creadă în Dumnezeu. Chiar dacă ei înșiși nu urmăresc adevărul, totuși vor ca ai lor copii să-l urmărească și să fie binecuvântați. În această situație, dacă ar trebui să-i trateze pe**

alții așa cum vor ei să fie tratați, atunci acești părinți nu ar trebui să-i facă pe copiii lor să creadă în Dumnezeu. Acest lucru ar fi în concordanță cu această filosofie satanică, dar le-ar distruge totodată propriilor copii șansa la mântuire. Cine este responsabil pentru acest final? Oare maxima morală tradițională a nu face altora ceea ce nu ai vrea să ți se facă ție nu le dăunează oamenilor? […] Nu au respins aceste exemple pe deplin această zicală? Nu este nimic corect în legătură cu aceasta. De exemplu, unii oameni nu iubesc adevărul; ei râvnesc la confortul trupesc și găsesc modalități de a lenevi atunci când își îndeplinesc datoria. Nu sunt dispuși să sufere sau să plătească un preț. Ei cred că zicala «Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face» este corectă și le spun oamenilor: «Ar trebui să învățați cum să vă distrați. Nu trebuie să vă îndepliniți bine datoria sau să îndurați greutăți sau să plătiți un preț. Dacă puteți să leneviți, atunci leneviți; dacă puteți să faceți un lucru de mântuială, atunci faceți-l de mântuială. Nu îngreunați atât de mult lucrurile pentru voi. Uitați, eu trăiesc așa – nu-i așa că-i grozav? Viața mea este, pur și simplu, perfectă! Vă epuizați trăind astfel! Ar trebui să învățați de la mine». Nu îndeplinește acest lucru cerința de «a nu face altora ceea ce nu ai vrea să ți se facă ție»? Dacă acționezi în acest mod, ești o persoană cu rațiune și conștiință? (Nu.) **Dacă o persoană își pierde conștiința și rațiunea, nu îi lipsește virtutea? Acest lucru se numește lipsă de virtute. De ce îi spunem așa? Întrucât acea persoană râvnește la confort, își face de mântuială datoria și îi îndeamnă și îi influențează pe alții să i se alăture în a fi superficiali și în a tânji după confort. Ce este în neregulă cu acest lucru? A fi superficial și iresponsabil în datoria ta reprezintă un act de șiretenie și împotrivire față de Dumnezeu. În cazul în care continui să fii superficial și nu te pocăiești, vei fi dat în vileag și alungat**” (Cuvântul,

Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (10)”). **„Dacă oamenii iubesc adevărul, vor avea puterea să urmărească adevărul și vor putea munci din greu practicând adevărul. Ei pot să abandoneze ceea ce ar trebui să fie abandonat și să renunțe la lucrurile la care ar trebui renunțat. În special, ar trebui să renunți la lucrurile care privesc faima, câștigul și statutul tău. Dacă nu renunți la acestea, înseamnă că nu iubești adevărul și nu ai puterea să urmărești adevărul. Când ți se întâmplă lucruri, trebuie să cauți adevărul. Dacă, în acele momente în care trebuie să practici adevărul, ai mereu o inimă egoistă și nu poți să renunți la propriul interes, vei fi incapabil să pui adevărul în practică. Dacă nu cauți sau nu practici niciodată adevărul în nicio circumstanță, nu ești o persoană care iubește adevărul. Indiferent câți ani ai crezut în Dumnezeu, nu vei dobândi adevărul. Unii oameni urmăresc mereu faima, câștigul și interesul propriu. Indiferent de lucrarea pe care le-o rânduiește biserica, ei deliberează mereu, gândindu-se: «Va fi acest lucru în beneficiul meu? Dacă va fi, îl voi face; dacă nu, atunci nu-l voi face.» O persoană ca aceasta nu practică adevărul – prin urmare, își poate îndeplini bine datoria? Cu siguranță, nu poate. Chiar dacă nu faci rău, tot nu ești o persoană care practică adevărul. Dacă nu urmărești adevărul, nu iubești lucrurile pozitive și orice ți s-ar întâmpla, îți pasă doar de reputația și statutul propriu, de interesul personal și de ceea ce este bun pentru tine, atunci ești o persoană condusă doar de interesul propriu, egoistă și josnică. […] Dacă oamenii nu practică adevărul niciodată după ani de credință în Dumnezeu, sunt unii dintre non-credincioși, sunt răi. Dacă nu practici adevărul niciodată, dacă fărădelegile tale devin din ce în ce mai numeroase, atunci sfârșitul tău este stabilit. Este clar de văzut că toate fărădelegile tale, calea greșită pe care pășești și refuzul tău de a te căi – toate**

acestea se combină într-o multitudine de fapte rele; și, astfel, sfârșitul tău este acela că vei merge în iad, vei fi pedepsit" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cel mai important lucru din credința în Dumnezeu este punerea adevărului în practică"). Ceea ce dezvăluie cuvintele lui Dumnezeu m-a înfiorat. Când m-am bazat în interacțiunile mele pe „ce ție nu-ți place, altuia nu-i face" am părut înțelegătoare față de ceilalți, dar de fapt, le făceam rău. Nu practicam sau pătrundeam cuvintele lui Dumnezeu sau cerințele Lui. Le făceam celorlalți pe plac referitor la problemele lor, fără să le cer să practice cuvântul lui Dumnezeu, de parcă ar trebui să fie exact ca mine, să nu caute progresul, să fie negativi și depravați. E iresponsabil să faci lucrurile așa. Înseamnă că le faci oamenilor pe plac. E un lucru inadmisibil și lipsit de virtute. Așa mă purtam. Nu iubeam adevărul și căutam doar să fiu liniștită. Nu voiam să-mi iau în serios datoria sau să fiu meticuloasă. Existau tot felul de probleme și abateri în datoria mea, dar îmi era teamă să-mi expun defectele. Speram ca partenera mea și conducătoarea să nu fie prea stricte cu mine. Mă temeam și că, dacă eram prea directă cu ceilalți, ar fi trebuit să dau un exemplu și să le accept supravegherea, lucru care nu mi-ar fi făcut viața mai ușoară. Așa că am vrut să-i protejez pe ceilalți și să le permit să fie ca mine, fără să menționeze problemele pe care le observau sau să se supravegheze unii pe ceilalți. Înainte să câștige adevărul, oamenii tind să-și urmeze firile corupte în viață, devenind leneși și superficiali în îndatoririle lor. Atunci e cea mai mare nevoie de supraveghere și îndrumare reciprocă. Acesta e un lucru bun și protejează lucrarea bisericii. Ca supraveghetoare, chiar ar fi trebuit să iau inițiativa în practicarea adevărului, dar pe lângă faptul că n-am fost un bun exemplu, le-am permis tuturor să fie neglijenți și să nu năzuiască la progres, exact ca mine. În esență, îmi era lehamite de adevăr și nu voiam să-l accept. Eram prima care era nepăsătoare și Îl înșela pe Dumnezeu. Nu numai că nu-mi făceam bine datoria, dar le făceam rău și

fraților și surorilor. Cu cât reflectam la asta, cu atât vedeam că era o problemă mai gravă decât crezusem. Ca să-mi apăr reputația și statutul, n-am ținut cont de lucrarea bisericii și de intrarea în viață a fraților și surorilor. Am fost egoistă și josnică. Am ajuns să înțeleg și de ce Dumnezeu spune că astfel de oameni sunt non-credincioși, că sunt oameni răi care se strecoară în casa lui Dumnezeu. Asta fiindcă singurul lucru din inima lor sunt ei înșiși. Ei nu se gândesc la lucrarea bisericii. Dumnezeu speră ca noi toți să putem practica adevărul, să vorbim și să ne purtăm principial. Dar eu nu iubeam adevărul. Speram că toți se vor apăra unii pe alți și că nimeni nu va practica adevărul. Făceam opusul a ceea ce voia Dumnezeu. Făceam rău. Înainte, credeam că doar perturbarea intenționată a lucrării bisericii însemna să faci rău, că Îl va dezgusta pe Dumnezeu, dar apoi am văzut că a-ți apăra propriile interese la orice pas, a vorbi și a acționa din corupție și a nu practica adevărul înseamnă tot să faci rău. Realizând asta, m-am rugat repede lui Dumnezeu, căindu-mă: „Dumnezeule, sunt supraveghetoare, dar nu practic adevărul. Ca să-mi apăr reputația și statutul, am vrut ca toți să se apere unii pe ceilalți. Nu am conștiință sau rațiune și nu merit această datorie. Dumnezeule, vreau să mă căiesc și să mă schimb!” După ce m-am rugat, am făcut o listă cu toate problemele pe care ceilalți le avuseseră în îndatoririle lor. Am fost uluită să văd detaliile tuturor acestor probleme. Câțiva oameni fuseseră iresponsabili și nepăsători în datoria lor, ceea ce însemna că o parte a lucrării trebuia refăcută. Văzând cum problemele se succedau, m-am simțit foarte stânjenită. Nu-mi închipuisem că erau atâtea probleme în îndatoririle fiecăruia. Însă tot credeam că puteam lăsa lucrurile să treacă, tolerându-i pe ceilalți și pe mine însămi. Nu țineam cont deloc de voia lui Dumnezeu. Dacă lucrurile ar fi continuat așa, întârzierile din lucrare ar fi fost toate din vina mea.

În seara aceea, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care m-a ajutat să-mi înțeleg purtarea. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Indiferent ce fac, antihriștii iau mai întâi în considerare propriile interese și acționează doar după ce s-au gândit la toate; nu se supun cu adevărat, sincer și absolut adevărului fără compromisuri, ci o fac selectiv și condiționat. Ce condiție este aceasta? Este că statutul și reputația lor trebuie să fie protejate și nu trebuie să sufere nicio pierdere. Abia după ce această condiție este îndeplinită, vor hotărî și vor alege ce să facă. Adică, antihriștii se gândesc serios la modul în care să trateze principiile adevărului, însărcinările date de Dumnezeu și lucrarea casei lui Dumnezeu sau la cum să gestioneze lucrurile cu care se confruntă. Nu se gândesc la cum să împlinească voia lui Dumnezeu, cum să nu aducă prejudicii intereselor casei lui Dumnezeu, cum să-L mulțumească pe Dumnezeu sau cum să fie de folos fraților și surorilor; acestea nu sunt lucruri la care se gândesc. Ce iau în considerare antihriștii? Dacă statutul și reputația lor vor fi sau nu afectate și dacă prestigiul lor va fi știrbit. Dacă a face un lucru conform principiilor adevărului aduce beneficii lucrării bisericii și fraților și surorilor, dar ar face ca reputația lor să aibă de suferit și i-ar determina pe mulți oameni să-și dea seama de adevărata lor statură și să știe ce fel de natură și esență au, atunci cu siguranță nu vor acționa conform principiilor adevărului. Dacă a întreprinde lucrare practică îi va face pe mai mulți oameni să aibă o părere bună despre ei, să-i respecte și să-i admire sau va permite cuvintelor acestora să aibă autoritate și să determine mai mulți oameni să li se supună, atunci vor alege să o facă în acel mod; altfel, nu vor alege să-și ignore interesele din considerație pentru interesele casei lui Dumnezeu sau pentru frați și surori. Acestea sunt natura și esența antihriștilor. Nu reprezintă un lucru egoist și**

ticălos? În orice situație, antihriștii văd statutul și reputația lor ca având cea mai mare importanță. Nimeni nu poate concura cu ei. Indiferent de metoda necesară, atâta vreme cât le câștigă oameni și îi face pe ceilalți să-i venereze, antihriștii o vor face. […] Mai simplu spus, scopul și motivul din spatele a tot ceea ce face un antihrist chiar se învârt în jurul acestor două lucruri – statutul și reputația. Fie că este vorba despre modul său exterior de a vorbi, de a acționa sau de a se comporta, fie de un mod de a gândi și un punct de vedere sau de o modalitate de a căuta, totul se învârte în jurul reputației și statutului său. Aceasta este maniera în care lucrează antihriștii" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a treia)"). Cuvintele lui Dumnezeu sunt limpezi. Tot ceea ce fac antihriștii e pentru a-și proteja reputația și statutul. Nu se gândesc deloc cum să protejeze lucrarea bisericii sau ce i-ar ajuta pe frații și surorile lor. Preferă să vadă că lucrarea bisericii e afectată decât să-și pună în pericol propriile interese. Le pasă prea mult de reputație și statut. Reflectând, am văzut că m-am comportat exact ca un antihrist. Când înfruntam ceva, mereu îmi puneam pe primul loc interesele, imaginea și statutul. Când am văzut că niște oameni erau nepăsători în datoria lor, am știut că ar trebui să subliniez asta și să-i tratez, ca ei să-și poată vedea problemele și recunoaște corupția. Dar n-am vrut să ofensez pe nimeni și am vrut să mă protejez, așa că nu am practicat adevărul. Nu am putut spune niciun cuvânt conform adevărului. În schimb, mi-am frământat creierii ca să-mi asigur o cale de scăpare. Am fost foarte alunecoasă și înșelătoare, le-am făcut pe plac oamenilor și am căutat calea de mijloc. Am urmărit faima și statutul, protejându-mi interesele, permițându-le celorlalți să-și facă îndatoririle din corupție, fără să mă gândesc la lucrarea bisericii. Eram pe

calea unui antihrist. Dacă aș fi continuat așa, sigur aș fi fost expusă și alungată de Dumnezeu. Această realizare mi-a arătat cât de gravă era această problemă. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume ca să pot să renunț la faimă și statut, să sprijin lucrarea bisericii și să-mi îndeplinesc responsabilitățile.

După aceea, am mai citit din cuvintele lui Dumnezeu. „**Dumnezeu nu le cere oamenilor să le facă celorlalți doar ceea ce și-ar dori să li se facă lor, ci le cere să fie clari cu privire la principiile pe care ar trebui să le respecte atunci când gestionează diferite situații. Dacă este un lucru corect și în concordanță cu cuvintele lui Dumnezeu și cu adevărul, atunci trebuie să te ții de el. Și nu numai că trebuie să te ții de el, ci și să admonestezi, să convingi și să ai părtășie cu ceilalți, astfel încât ei să înțeleagă exact care este voia lui Dumnezeu și care sunt principiile adevărului. Aceasta este responsabilitatea și obligația ta. Dumnezeu nu-ți cere să alegi calea de mijloc și cu atât mai puțin îți cere să arăți cât ești de mărinimos. Ar trebui să te agăți de lucrurile pentru care Dumnezeu te-a admonestat și pe care le-ai învățat de la El și de ceea ce vorbește Dumnezeu în cuvintele Sale: cerințele, criteriile și principiile adevărului pe care oamenii ar trebui să le respecte. Nu numai că trebuie să te agăți de ele, ci trebuie să te ții de ele pentru totdeauna. Trebuie să practici, totodată, prin puterea exemplului, precum și convingându-i, supraveghindu-i, ajutându-i și îndrumându-i pe ceilalți să se agațe de aceste principii ale adevărului, să le respecte și să le practice în același mod în care o faci tu. Dumnezeu îți cere să faci acest lucru; El nu cere să te lași pe tine și pe alți oameni să scăpați ca prin urechile acului. Dumnezeu îți cere să adopți atitudinea corectă cu privire la probleme, să te ții de regulile corecte și să știi exact care sunt criteriile din cuvintele lui Dumnezeu și să-ți dai seama exact care sunt**

principiile adevărului. Chiar dacă nu poți realiza acest lucru, chiar dacă nu ești dispus să o faci, dacă nu-ți place, dacă ai noțiuni sau dacă te împotrivești acestui lucru, trebuie să-l tratezi ca pe responsabilitatea ta, ca pe obligația ta. Trebuie să ai părtășie cu oamenii despre lucrurile pozitive care vin de la Dumnezeu, despre lucrurile care sunt drepte și corecte și să le folosești pentru a-i ajuta, influența și îndruma pe ceilalți, astfel încât oamenii să poată beneficia de pe urma lor, să fie edificați de acestea și să meargă pe calea corectă în viață. Aceasta este responsabilitatea ta și nu ar trebui să te agăți cu încăpățânare de ideea «ce ție nu-ți place, altuia nu-i face», pe care Satana a sădit-o în mintea ta. În ochii lui Dumnezeu, această zicală este doar o filosofie de viață; reprezintă unul dintre trucurile Satanei; nu reprezintă calea corectă și nici nu este un lucru pozitiv. Tot ceea ce Dumnezeu cere de la tine este să fii o persoană dreaptă, care înțelege clar ce ar trebui și ce nu ar trebui să facă. El nu îți cere să fii pe placul oamenilor sau împăciuitor; El nu ți-a cerut să alegi calea de mijloc. Când o chestiune se referă la principiile adevărului, trebuie să spui ceea ce trebuie spus și să înțelegi ceea ce trebuie înțeles. Dacă o persoană nu înțelege ceva, dar tu înțelegi și îi poți oferi indicații și o poți ajuta, atunci trebuie neapărat să-ți îndeplinești această responsabilitate și obligație. Nu trebuie să stai, pur și simplu, pe margine și să privești și, cu atât mai puțin ar trebui să te agăți de trucurile pe care Satana le-a sădit în mintea ta, cum ar fi a nu face altora ceea ce nu ai vrea să ți se facă ție. […] Dacă susții mereu acest lucru, atunci ești o persoană care trăiește conform filosofiilor satanice; o persoană care trăiește pe deplin într-o fire satanică. Dacă nu urmezi calea lui Dumnezeu, atunci nu iubești și nu cauți adevărul. Orice s-ar întâmpla, principiul pe care trebuie să-l urmezi și cel mai important lucru pe care trebuie să-l faci este să ajuți oamenii cât de

mult posibil. Nu ar trebui să faci așa cum spune Satana și să le faci altora doar ceea ce ai vrea să ți se facă ție sau să fii un «deștept» pe placul oamenilor. Ce înseamnă să ajuți oamenii cât poți de mult? Înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile. De îndată ce vezi că un lucru face parte din responsabilitățile și obligațiile tale, ar trebui să ai părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și despre adevăr. Asta înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (10)"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că a nu face celorlalți ce nu ți-ar plăcea să ți se facă ție e o tactică, un truc pe care Satana îl folosește să corupă și să controleze gândurile oamenilor, ca ei să trăiească după filosofii satanice, fără să practice adevărul în interacțiunile lor. Ei devin toleranți și-și lasă spațiu de manevră. Dacă fiecare trăiește după firea lui coruptă, Satana câștigă controlul și răul ajunge la putere. În final, Duhul Sfânt îi abandonează. Deși încă nu puteam să mă ridic la nivelul cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu sau să le practic, trebuia să-mi îndeplinesc responsabilitățile și să am părtășie cu ceilalți despre luminarea mea și înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă vedeam oameni încălcând pricipiile adevărului în îndatoririle lor, în loc să am o atitudine indulgentă și tolerantă, trebuia să fiu principială, ajutându-i prin părtășie și critici. Doar atunci aș sprijini lucrarea bisericii și mi-aș îndeplini datoria. În plus, trebuia să fiu un exemplu al punerii adevărului în practică. Era o realitate că existau probleme în datoria mea, dar nu puteam să fiu tolerantă cu mine însămi, să mă prefac sau să scap de realitate. Dacă făceam asta, n-aș fi progresat niciodată. Ar trebui să-mi recunosc problemele, să accept supravegherea celorlalți și să-mi iau în serios datoria. Am realizat și că ideea că trebuie să fii lipsit de greșeli și probleme ca să-i critici pe ceilalți nu este conform adevărului. Înseamnă să te pui pe un piedestal. Sunt doar un om corupt cu o

fire satanică gravă. Adesea încalc principiile adevărului în datoria mea și trebuie să trec prin judecata și emondarea lui Dumnezeu. Am nevoie și de supravegherea fraților și surorilor. Dacă mai apar probleme, trebuie să le înfrunt, nu să tot fug de ele. Asta a fost o revelație pentru mine și am găsit o cale de practică.

În următoare întrunire, mai întâi am vorbit despre problemele pe care le avusesem în datoria mea, expunându-mi și analizându-mi neglijența, și le-am cerut tuturor să mă supravegheze. Le-am spus și că asta să le fie avertisment. În cele din urmă, am vorbit în special despre un frate și o soră care au fost foarte nepăsători și am avut părtășie despre consecințele de a nu reuși să ne schimbăm. După asta, m-am simțit foarte liniștită. Am fost foarte emoționată când un frate pe care l-am tratat și-a recunoscut problema fiindcă a fost expus în felul acela și mi-a trimis un mesaj spunând: „Dacă n-aș fi fost expus și tratat în felul acela, n-aș fi aflat despre problema mea. Îți mulțumesc că m-ai ajutat în felul acesta! Acum vreau să reflectez și să pătrund în adevăr.” Acest mesaj m-a emoționat foarte mult. Înainte, uram să fiu tratată și expusă, așa că nu voiam să fac asta altora, dar de fapt, nu le făceam nicio favoare. Am regretat că mi-am protejat reputația și statutul, trecând cu vederea și tolerând problemele tuturor din îndatoririle lor și neîndeplinindu-mi datoria sau responsabilitățile. Mă simțeam datoare față de Dumnezeu și de frați și surori. Am realizat și că a practica cuvintele lui Dumnezeu este principiul după care ar trebui să trăim. Să putem evidenția problemele celorlalți fără a le menaja sentimentele este benefic pentru ei, dar și pentru noi. Dar să nu le facem altora ceea ce nu am vrea să ni se facă nouă este, de fapt, o aberație satanică, dăunătoare oamenilor. Am văzut și că faptul că mi-era mereu frică să nu fiu tratată, când apăreau probleme în datoria mea, însemna că nu înțelegeam semnificația tratării. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Supravegherea oamenilor, urmărirea lor, aflarea mai**

multor lucruri despre ceea ce fac – toate acestea sunt pentru a-i ajuta să păşească pe calea dreaptă a credinţei în Dumnezeu, pentru a le permite să-şi îndeplinească datoria aşa cum le cere Dumnezeu şi conform principiilor, astfel încât să nu provoace nicio tulburare sau întrerupere, pentru a nu pierde timpul. Scopul în a face acest lucru se naşte în întregime din responsabilitate faţă de ei şi faţă de lucrarea casei lui Dumnezeu; nu există răutate în acest lucru" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilităţile conducătorilor şi lucrătorilor). E adevărat. Toţi avem firi corupte şi suntem predispuşi să fim neglijenţi şi înşelători în datoria noastră. Dacă nimeni nu ne supraveghează şi controlează lucrarea sau nu ne oferă părtăşie şi critici pentru problemele noastre, nu avem cum să facem o treabă bună. Doar ne vom satisface propriul confort sau chiar vom perturba fără să vrem lucrarea bisericii. Aşadar, când liderii supraveghează lucrarea sau oferă critici, ei sunt responsabili în datoria lor şi fac asta ca să sprijine lucrarea bisericii. Este benefic şi pentru intrarea noastră în viaţă şi nu are scopul de a ne îngreuna situaţia. Însă eu am fost o supraveghetoare care a urmat ideea satanică de „ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face". Am văzut probleme în îndatoririle celorlalţi, dar tot am fost amabilă cu toţi. Nu am avut părtăşie cu nimeni, nu am ajutat sau tratat pe nimeni, ci am trecut cu vederea şi i-am protejat. Am fost iresponsabilă, ca să nu mai spun dăunătoare celorlalţi din biserică. Această experienţă mi-a schimbat ideea greşită şi m-a făcut să văd semnificaţia supravegherii şi a expunerii.

Această experienţă chiar m-a emoţionat. Am văzut că, atunci când trăim după filosofii satanice, toate ideile noastre sunt greşite. Nu ne putem da seama ce e bine şi ce e rău şi nu ştim ce e conform principiilor adevărului şi cerinţelor lui Dumnezeu. E uşor să urmăm filosofii satanice şi să facem lucruri care perturbă lucrarea bisericii. Doar să privim lucrurile şi trăim conform cuvintelor lui Dumnezeu înseamnă a-I face voia. În plus, am

gustat dulceața practicării adevărului și am dobândit încredere ca, în viitor, să mă axez pe ceea ce cere Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

26. Reflecții după ce m-am îmbolnăvit în pandemie

de Ding L i, Statele Unite

La scurt timp după ce am acceptat Evanghelia din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernicul, am învățat din cuvintele lui Dumnezeu că, atunci când Dumnezeu Își încheie lucrarea din zilele de pe urmă, ne vor lovi mari dezastre care-i vor răsplăti pe cei buni și-i vor pedepsi pe cei răi. Cei ce au făcut rău și I s-au împotrivit lui Dumnezeu vor fi distruși în dezastre, iar cei care au acceptat judecata cuvintelor lui Dumnezeu și au fost purificați vor fi protejați și feriți de Dumnezeu în dezastre și aduși în Împărăția Lui, ca să se bucure de binecuvântări eterne. Pe atunci credeam că a intra în Împărăție și a dobândi viața veșnică ar fi o mare binecuvântare și că trebuia să prețuiesc această șansă unică, să-mi fac bine datoria și să lucrez mult pentru Dumnezeu, ca atunci când lucrarea lui Dumnezeu se încheie, să am dreptul să rămân. Astfel, mi-am dat demisia și am început să răspândesc Evanghelia. Văzând că dezastrele sunt tot mai mari, într-un moment atât de important, am vrut să pregătesc mai multe fapte bune și să predic Evanghelia lui Dumnezeu din zilele de pe urmă mai multor oameni ca să contribui la răspândirea Evangheliei Împărăției. Astfel, mi-am alocat toată energia predicării Evangheliei, muncind de dimineața până seara în fiecare zi. Tot mai mulți acceptau lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă în districtul meu, înființând biserică după biserică. Văzând aceste rezultate, am fost foarte mândră de mine. Am simțit că nu-mi puteau trece neobservate contribuțiile la lucrarea de evanghelizare. Și în ciuda declanșării pandemiei care făcea ravagii în lume și a creșterii cazurilor de infectare, mă simțeam absolut liniștită. Cum lucram mult pentru Dumnezeu în datoria mea, credeam că oricât de răspândită ar fi, pe mine nu m-ar putea

afecta. Însă o infectare neașteptată cu virusul pandemiei mi-a destrămat noțiunile și închipuirile. A trebuit să reflectez asupra motivelor și stricăciunilor din credința mea de-a lungul anilor.

Într-o zi din mai 2021, am început brusc să tușesc, apoi am făcut febră și m-a cuprins o slăbiciune generală. Inițial am crezut că răcisem și nu mi-a păsat, dar simptomele au persistat o săptămână, fără să dispară. O soră a observat că simptomele mele erau similare cu ale coronavirusului și s-a temut că mă infectasem, așa că a sugerat să merg la spital, la un control. Nu i-am dat mare atenție. Credeam că munceam mult și sufeream și plăteam un preț pentru îndatorirea mea și, în plus, aveam rezultate bune. De asemenea, nu făcusem rău și nu perturbasem lucrarea bisericii, deci cum puteam lua virusul? Dar rezultatele controlului au fost total opuse așteptărilor mele. Aveam rezultat pozitiv. Am mers acasă năucită, absolut incapabilă să înțeleg cum aș fi putut să iau virusul. Îmi făceam datoria de ani de zile, de ce nu mă proteja Dumnezeu? Ce aveau să creadă frații și surorile despre mine, dacă ar fi aflat? Aveau să creadă că făcusem ceva care să-L ofenseze pe Dumnezeu și că eram pedepsită? Dar nu credeam că făcusem rău și că perturbasem lucrarea bisericii. Milioane de oameni din toată lumea deja muriseră de când se declanșase pandemia, cu un an în urmă. Acum, că mă infectasem, aveam să mor și eu? Cum lucrarea lui Dumnezeu era pe cale să se încheie, dacă aș fi murit atunci, toți anii mei de muncă grea n-ar fi fost în zadar? Atunci n-aș fi avut parte de nicio binecuvântare în Împărăția viitoare. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai tristă și nu știam cum să fac față situației. M-am rugat, chemându-L pe Dumnezeu: „Dumnezeule, m-ai lăsat să iau acest virus, sigur e buna Ta voie. Tu nu poți greși, deci sigur m-am revoltat și împotrivit Ție în vreun fel. Dar nu știu cum Ți-am ofensat firea. Te rog să mă luminezi ca să știu cum am greșit. Sunt pregătită să mă pocăiesc.” Apoi, m-am gândit la un fragment din

cuvintele lui Dumnezeu. „**Cum ar trebui experimentat debutul bolii? Ar trebui să vii înaintea lui Dumnezeu să te rogi și să cauți să-I înțelegi voia, să analizezi ce ai făcut greșit și ce stricăciuni pe care încă trebuie să le rezolvi există înlăuntrul tău. Nu îți poți rezolva firile corupte fără durere. Oamenii trebuie temperați de durere; doar atunci vor înceta să fie desfrânați și vor trăi mereu înaintea lui Dumnezeu. Când se confruntă cu suferința, oamenii se roagă întotdeauna. Nu se vor gândi la mâncare, haine sau plăcere; în acest timp, în sufletele lor, se vor ruga mereu și vor analiza dacă au făcut ceva greșit. În majoritatea timpului, când te confrunți cu o boală gravă sau cu vreo boală neobișnuită care îți provoacă o mare durere, aceste lucruri nu au loc accidental; dacă ești bolnav sau sănătos, voia lui Dumnezeu se află la baza acestui lucru**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, dobândirea adevărului este cea mai importantă”). Luminarea promptă a cuvintelor lui Dumnezeu mi-a arătat că infectarea mea nu era întâmplătoare, că erau doar suveranitatea și orânduirile lui Dumnezeu. A trebuit să caut voia lui Dumnezeu și să reflectez asupra mea. Nu puteam în niciun caz să mă plâng și să-L învinuiesc pe Dumnezeu. În următoarele zile când am stat în carantină acasă, m-am destăinuit fraților și surorilor cu privire la orice corupție am descoperit, am învățat despre mine și am găsit o cale de practicare și de pătrundere în cuvintele lui Dumnezeu. În plus, indiferent cum mă simțeam fizic, am continuat să predic Evanghelia on-line. După câteva zile, m-am simțit mult mai bine, aproape că nu mai tușeam, temperatura mea era normală și-mi recuperasem bine energia și puterea. Am fost foarte încântată și am crezut că Dumnezeu îmi văzuse supunerea și căința, așa că avusese grijă de mine. La acest gând, m-am mai relaxat un pic.

Dar a doua zi, am simțit brusc o senzație de sufocare și de disconfort în gât și am tușit încontinuu. Apoi am făcut febră mare și m-a cuprins o slăbiciune generală. Am simțit un val de panică. De când fusesem diagnosticată, nu-L învinuisem pe Dumnezeu și continuasem să-mi fac datoria. Cum putusem să mă îmbolnăvesc și mai rău? Nu existau tratamente, deci dacă nu mă salva Dumnezeu, sigur aveam să mor. Gândul morții mă speria groaznic, nu mă puteam obișnui cu asta. Îl urmasem pe Dumnezeu de peste 10 ani, îmi părăsisem casa și slujba și munceam mult la datoria mea. Suferisem mult și plătisem un preț mare. Dumnezeu nu-Și amintea deloc asta? Dacă aș fi murit, n-aș mai fi văzut frumusețea Împărăției și nu m-aș fi bucurat de binecuvântările ei. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai deprimată. Încă îmi făceam datoria, dar nu aveam niciun imbold lăuntric, și mă iritam groaznic când aveam mai multe de făcut. Doar mă grăbeam să termin, ca să mă pot odihni. Înainte, îmi făceam datoria de dimineața până seara și credeam că Dumnezeu mă va proteja, dar acum, că Dumnezeu nu făcea asta, trebuia să mă gândesc la propria bunăstare și să am grijă de sănătatea mea. Prea mult stres și oboseală n-ar fi fost bune pentru recuperarea mea. La adunări, frații și surorile erau plini de energie și puteau avea părtășie la nesfârșit. Însă eu, una, începeam să tușesc oricând vorbeam și nu-mi puteam recăpăta suflul când citeam cuvintele lui Dumnezeu. Eram foarte tristă și nu puteam decât să încerc să dezbat cu Dumnezeu: „Dumnezeule, de obicei sunt foarte sârguincioasă în datoria mea, sunt serioasă și responsabilă. Unii dintre ceilalți nu se compară cu mine, în îndatoririle lor. Toți ceilalți sunt sănătoși și-și fac datoria, de ce sunt eu cea care a luat virusul? Dacă asta este o încercare de la Tine, dar în biserică sunt alții care caută adevărul mai mult decât mine, ei de ce nu se confruntă cu asta? Dacă asta este pedeapsa Ta, eu n-am făcut niciun rău, n-am perturbat lucrarea bisericii și nu Ți-am ofensat

firea. Dumnezeule, încă vreau să-mi fac datoria și-mi place cea pe care o am. Nu mi-am făcut-o suficient, vreau să continui să trăiesc și să-mi fac datoria. Dumnezeule, îndeplinesc o îndatorire importantă acum și încă Te pot sluji. Te rog să mă protejezi, ca să continui să trăiesc și să Te slujesc." Când am început să văd lucrurile așa, mi-am amintit foarte clar un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Pe ce bază, tu – o ființă creată – Îi ceri ceva lui Dumnezeu? Nu se cade ca oamenii să Îi ceară nimic lui Dumnezeu. Nu există nimic mai irațional decât a cere de la Dumnezeu. El va face ceea ce se cuvine să facă, iar firea Sa este dreaptă. Dreptatea nu este nicidecum echitabilă sau rezonabilă; nu înseamnă egalitarism și nici a-ți aloca ceea ce meriți în funcție de cât de multe lucrări ai dus la bun sfârșit, a-ți plăti pentru vreo lucrare pe care ai făcut-o sau a-ți da ce ți se cuvine în funcție de eforturile depuse. Aceasta nu este dreptate, înseamnă doar a fi corect și rațional. Foarte puțini oameni sunt capabili să cunoască firea dreaptă a lui Dumnezeu. Să presupunem că Dumnezeu l-ar fi eliminat pe Iov după ce Iov a fost martor pentru El: ar fi asta drept? De fapt, ar fi. De ce se numește aceasta dreptate? Cum văd oamenii dreptatea? Dacă un lucru este în conformitate cu noțiunile oamenilor, atunci lor le este foarte ușor să spună că Dumnezeu este drept; totuși, dacă nu văd acel lucru ca fiind în concordanță cu noțiunile lor – dacă este ceva ce nu sunt capabili să înțeleagă – atunci le-ar fi greu să spună că Dumnezeu este drept. Dacă Dumnezeu l-ar fi distrus pe Iov pe atunci, oamenii nu ar fi spus că El este drept. Dar cu toate acestea, indiferent dacă oamenii au fost sau nu corupți și dacă au fost profund corupți sau nu, trebuie Dumnezeu să Se justifice atunci când îi distruge? Ar trebui să fie nevoit să le explice oamenilor pe ce bază face acest lucru? Trebuie oare Dumnezeu să le spună oamenilor regulile pe care El le-a poruncit? Nu este nevoie. În ochii lui Dumnezeu,**

cineva care este corupt și care este pasibil să se împotrivească lui Dumnezeu nu are nicio valoare; orice mod în care Se va ocupa Dumnezeu de el va fi potrivit și toate sunt rânduielile lui Dumnezeu. Dacă ai fi neplăcut în ochii lui Dumnezeu și dacă El ar spune că nu Îi mai ești de niciun folos după mărturia ta și, prin urmare, te-ar distruge, ar fi și aceasta dreptatea Lui? Ar fi. […] Tot ceea ce face Dumnezeu este drept. Deși ar putea fi de neînțeles pentru oameni, ei nu ar trebui să emită judecăți după bunul plac. În cazul în care ceva din ce face El li se pare nerezonabil oamenilor sau dacă aceștia au vreo noțiune privind acest lucrul, iar asta îi determină să spună că El nu este drept, atunci sunt extrem de nerezonabili" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Meditând la cuvintele lui Dumnezeu, aproape că L-am simțit față în față cu mine, dojenindu-mă și toate cuvintele mi-au mers direct la suflet. Nu-L învinuiam pe Dumnezeu că era nedrept și inechitabil? Oare nu mă tocmeam, găsind scuze și stabilind condiții chiar în fața lui Dumnezeu? Realizasem unele lucruri în anii mei de suferință și de sacrificiu personal în datoria mea, deci credeam că Dumnezeu trebuia să mă protejeze de dezastre și că asta ar fi fost dreptatea Lui. Dar de fapt, acestea erau propriile mele noțiuni și închipuiri și nu corespundeau deloc adevărului. Dumnezeu este Domnul creației, iar eu sunt o ființă creată. Toate bucuriile mele vin de la Dumnezeu și tot El mi-a dat și viață. Cum îmi decide Dumnezeu soarta și cât mă lasă să trăiesc depinde doar de El. Ca ființă creată, ar trebui să mă supun și să accept asta. Ce drept aveam eu să dezbat cu Dumnezeu și să pun condiții? Dar eu avusesem credință în toți acei ani și mă bucurasem din plin de udarea și susținerea adevărului de la Dumnezeu și tot nu simțeam recunoștință. Acum, că luasem virusul și eram în pericol de moarte, dezbăteam cu Dumnezeu, mă împotriveam Lui și Îl învinuiam pentru nedreptate. Unde erau conștiința și rațiunea mea?

Gândindu-mă la asta, m-am simțit mai vinovată și mai rușinată și am îngenuncheat în fața lui Dumnezeu, în rugăciune. „Dumnezeule, sunt atât de nerezonabilă! Am fost creată de Tine; sunt o ființă creată. Ar trebui să mă supun tuturor orchestrărilor și orânduirilor Tale. Așa este drept și firesc. M-ai lăsat să iau acest virus, cu posibilul risc al morții. Nu voiam să mor, nu voiam să mă supun, așa că m-am certat cu Tine, Te-am învinuit că nu te-ai purtat cum se cade și Ți-am cerut să mă lași să trăiesc. Nu am avut pic de supunere sau rațiune. Am fost atât de răzvrătită! Dumnezeule, vreau să reflectez asupra mea și să mă căiesc Ție."

În următoarele câteva zile, m-am simțit foarte rău oricând m-am gândit la nemulțumirile și confuziile mele în legătură cu Dumnezeu. Mai ales gândindu-mă cum, când afecțiunea mea s-a agravat, m-am împotrivit lui Dumnezeu, m-am certat cu El, am devenit pesimistă și am tras chiulul, mi-am făcut datoria de mântuială și am tergiversat, m-am simțit tot mai vinovată și mai tulburată. Când nu-mi era rău și nu exista nicio criză, proclamam dreptatea lui Dumnezeu și faptul că ființele create trebuiau să se supună orânduirilor Domnului creației. De ce am manifestat atâta răzvrătire și împotrivire când m-am îmbolnăvit? Am citit ceva în cuvintele lui Dumnezeu, în timpul devoțiunilor mele spirituale. „**Relația omului cu Dumnezeu este doar una de interes personal. Este o relație dintre o persoană care primește și una care dă binecuvântarea. Pentru a spune lucrurilor pe nume, seamănă cu relația dintre angajat și angajator. Angajatul lucrează numai pentru a primi recompensele acordate de angajator. Într-o astfel de relație nu există nicio afecțiune, ci doar o tranzacție. Nu există a iubi sau a fi iubit, numai caritate și milă. Nu există înțelegere, doar indignare reprimată și înșelătorie. Nu există intimitate, numai o prăpastie de netraversat**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu"). **„În**

mintea antihriștilor, atât timp cât oamenii sunt capabili să îndeplinească o datorie, să plătească un preț și să sufere puține greutăți, aceștia ar trebui să fie binecuvântați de Dumnezeu. Și, prin urmare, după ce fac lucrare bisericească pentru o vreme, încep să facă bilanțul cu ce munci au făcut pentru biserică, ce contribuții au adus la casa lui Dumnezeu și ce au făcut pentru frați și surori. Păstrează toate acestea ferm în mintea lor, încercând să ghicească ce haruri și binecuvântări le vor procura acestea de la Dumnezeu, pentru a putea determina dacă a face aceste lucruri are vreo valoare. De ce se preocupă de astfel de lucruri? Ce urmăresc ei în adâncul inimii lor? Care este scopul credinței lor în Dumnezeu? Chiar de la început, credința lor în Dumnezeu a fost pentru că urmăreau binecuvântări. Și oricât de mulți ani au ascultat predici, oricâte cuvinte ale lui Dumnezeu au mâncat și au băut, oricâte doctrine au înțeles, nu vor renunța niciodată la dorința și motivația lor de a fi binecuvântați. Dacă le ceri să fie ființe create conștiincioase și să accepte domnia și rânduielile lui Dumnezeu, ei vor spune: «Asta nu are nimic de-a face cu mine, nu pentru asta ar trebui să mă lupt. Lucrul pentru care ar trebui să mă străduiesc este: când am luptat, când am depus efortul necesar și am suferit greutățile necesare, odată ce am făcut totul în conformitate cu ceea ce mi-a cerut Dumnezeu, El ar trebui să mă răsplătească și să-mi permită să rămân, voi fi încoronat în Împărăție și voi deține o funcție mai înaltă decât oamenii lui Dumnezeu – cel puțin voi stăpâni peste două sau trei orașe». De asta le pasă cel mai mult antihriștilor. Indiferent de modul în care casa lui Dumnezeu are părtășie despre adevăr, motivațiile și dorințele lor nu pot fi risipite; sunt același tip de persoană ca Pavel. Nu există oare un soi de fire răutăcioasă și vicioasă adăpostită într-o tranzacție atât de goală? Unii oameni religioși spun: «Generația

noastră Îl urmează pe Dumnezeu pe calea crucii. Acest lucru se datorează faptului că Dumnezeu ne-a ales și astfel avem dreptul să fim binecuvântați. Am suferit și am plătit un preț și am băut vin din cupa amară. Unii dintre noi am fost chiar arestați și condamnați la închisoare. După ce am suferit toate aceste greutăți, am auzit atâtea predici și am învățat atât de multe despre Biblie, dacă într-o zi nu suntem binecuvântați, vom merge în al treilea Cer și vom raționa cu Dumnezeu». Ați auzit vreodată ceva asemănător? Ei spun că vor merge în al treilea Cer pentru a ajunge la un consens cu Dumnezeu – cât de îndrăzneț este acest lucru? Nu vă face doar auzul acestor lucruri să vă temeți? Cine îndrăznește să încerce să raționeze cu Dumnezeu? […] Nu sunt astfel de oameni arhangheli? Nu sunt ei Satana? Poți să rationezi cu oricine dorești, dar nu cu Dumnezeu. Nu ar trebui să faci asta, nu ar trebui să ai astfel de gânduri. Binecuvântările vin de la Dumnezeu, El le poate da oricui dorește. Chiar dacă întrunești cerințele pentru a primi binecuvântări, dacă Dumnezeu nu ți le oferă, nu ar trebui să încerci să raționezi cu El. Întregul univers și întreaga omenire sunt în mâinile lui Dumnezeu, El are ultimul cuvânt, tu ești o ființă umană nesemnificativ de mică – și totuși încă îndrăznești să raționezi cu Dumnezeu. Cum poți fi atât de încrezut? Ar fi bine să te uiți în oglindă să vezi cine ești. Dacă îndrăznești să vociferezi împotriva Creatorului și să te lupți cu El, nu îți cauți propria moarte? «Dacă într-o zi nu suntem binecuvântați, vom merge în al treilea Cer și vom raționa cu Dumnezeu.» Prin aceste cuvinte, vociferezi fățiș împotriva lui Dumnezeu. Ce fel de loc este al treilea Cer? Este locuința lui Dumnezeu. A îndrăzni să mergi în al treilea Cer pentru a încerca să raționezi cu Dumnezeu este asemănător cu a lua cu asalt palatul. Nu așa stau lucrurile? Unii oameni spun: «Ce relevanță are asta pentru

antihriști?» Este de cea mai mare relevanță, pentru că aceia care ar dori să meargă în al treilea Cer pentru a raționa cu Dumnezeu sunt antihriști; numai antihriștii ar rosti astfel de cuvinte, asemenea cuvinte reprezintă vocea din adâncul inimilor antihriștilor și răutatea antihriștilor" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt răi, perfizi și înșelători (Partea a doua)"). M-am rușinat, confruntată cu revelația lui Dumnezeu și am văzut că anii mei de suferință și prețul plătit în datoria mea nu fuseseră deloc pentru a lua în considerare voia lui Dumnezeu și a îndeplini îndatorirea unei ființe create, pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu. Fuseseră în schimbul binecuvântărilor lui Dumnezeu, pentru a pătrunde în Împărăție și a mă bucura de binecuvântări veșnice. Am tratat îndeplinirea unei îndatoriri ca pe un mod de a scăpa de dezastru și de a fi binecuvântată de Dumnezeu, ca monedă de schimb și capital pentru o tocmeală cu Dumnezeu. De aceea calculam în secret cât de multe făcusem, câți oameni convertisem, cum suferisem, ce prețuri plătisem. Cu cât număram mai mult, cu atât simțeam mai mult că îndeplinisem un serviciu meritoriu și că aveam dreptul să dobândesc protecția lui Dumnezeu în dezastre și să fiu ferită. N-am crezut nicio clipă că mă voi infecta subit cu virusul. L-am învinuit și L-am înțeles greșit pe Dumnezeu, n-am căutat să aflu cum să mă supun lui Dumnezeu în timpul bolii mele. În schimb, m-am gândit ce puteam face ca să obțin aprobarea lui Dumnezeu, ca El să mă protejeze și să mă însănătoșesc rapid. Deci când am văzut că dimpotrivă, starea mi s-a înrăutățit, m-am descurajat cu privire la Dumnezeu. L-am învinuit că nu m-a protejat, că a fost nedrept cu mine. Faptele arătau că credința și datoria mea erau doar pentru a fi binecuvântată și că nu eram sinceră cu Dumnezeu. Doar Îl foloseam pentru a-mi atinge propriul scop de a obține binecuvântări, de a mă tocmi cu Dumnezeu și de a-L înșela. Eram atât de egoistă și de vicleană! Pavel în Epoca Harului a călătorit prin toată Europa pentru a

răspândi Evanghelia Domnului, suferind mult și plătind un preț mare, dar tot ce a dat a fost doar pentru a pătrunde în Împărăția cerurilor și a fi răsplătit. A zis: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății” (2 Timotei 4:7-8). Asta însemna, de fapt, că dacă Dumnezeu nu-i dădea o cunună, atunci, El nu era drept. Oamenii din lumea bisericească sunt profund influențați de aceste cuvinte ale lui Pavel. Toți cei ce lucrează și suferă în numele Domnului o fac pentru a ajunge în rai și a fi binecuvântați. Ei se ceartă cu Dumnezeu dacă nu sunt binecuvântați. Eram exact ca ei, nu-i așa? Atunci, m-am temut. Nu-mi imaginasem vreodată că-mi voi descoperi o asemenea fire. Dacă acea situație nu m-ar fi expus, încă n-aș fi văzut că am o fire de antihrist atât de gravă. M-am gândit la unele cuvinte ale lui Dumnezeu: „**În toate privințele am avut așteptări stricte de la om. Dacă loialitatea ta vine cu intenții și condiții, atunci mai degrabă Mă lipsesc de așa-zisa ta loialitate, căci îi urăsc pe toți cei care Mă înșală prin intențiile lor și Mă șantajează cu condiții. Tot ce Îmi doresc este ca omul să Îmi fie absolut loial și să facă toate lucrurile pentru a dovedi și de dragul acelui unic cuvânt: credință. Disprețuiesc faptul că voi folosiți cuvinte dulci pentru a încerca să Mă faceți să Mă bucur, căci Eu v-am tratat întotdeauna cu sinceritate, și deci Îmi doresc ca și voi să vă purtați față de Mine cu credință adevărată**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”). Am simțit din cuvintele lui Dumnezeu că firea Lui e dreaptă, sfântă și nu tolerează nicio ofensă. Dumnezeu lucrează ca să mântuiască omenirea și ce-și dorește e sinceritatea și devotamentul omului. Dacă eforturile oamenilor includ motive, stricăciuni, tocmeli sau înșelăciuni, Dumnezeu nu doar că nu le va aproba, ba e și îngrețoșat și scârbit de ele și le condamnă. Exact ca Pavel, pe care în final, Dumnezeu nu doar că nu l-a binecuvântat, dar l-a trimis să fie pedepsit în iad. Și faptul că

datoria mea includea stricăciunea unei tocmeli probabil Îl dezgusta și-L îngrețoșa pe Dumnezeu. Îmbolnăvirea mea a dezvăluit în întregime firea dreaptă și sfântă a lui Dumnezeu. Atunci, am acceptat pe deplin și m-am supus din suflet bolii.

Mai târziu, am mai citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ca ființă creată, când vii înaintea Creatorului, se cuvine să îți îndeplinești datoria. Acesta este lucrul potrivit de făcut și responsabilitatea de pe umerii tăi. Datorită faptului că ființele create își îndeplinesc îndatoririle, Creatorul a făcut o lucrare și mai importantă în rândul omenirii. El a realizat o etapă suplimentară a lucrării asupra omenirii. Și ce lucrare este aceasta? Ea oferă omenirii adevărul, permițându-i să câștige adevărul de la El în timp ce își îndeplinește îndatoririle și, astfel, să se lepede de firile sale corupte și să fie curățită. Astfel, oamenii ajung să împlinească voia lui Dumnezeu și să pășească pe calea cea bună în viață și, în cele din urmă, sunt capabili să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, să obțină mântuirea deplină și să nu mai fie supuși chinurilor Satanei. Acesta este efectul pe care Dumnezeu vrea să-i determine pe oameni să-l obțină în cele din urmă prin îndeplinirea datoriei lor. Prin urmare, în timpul procesului de îndeplinire a datoriei tale, Dumnezeu nu te face doar să vezi un lucru clar și să înțelegi puțin adevăr, nici nu îți permite doar să te bucuri de harul și binecuvântările pe care le primești îndeplinindu-ți datoria ca ființă creată. Mai degrabă, El îți permite să fii curățit și mântuit și, în cele din urmă, să ajungi să trăiești în lumina chipului Creatorului**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a șaptea)”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au emoționat. Îndeplinirea unei îndatoriri e o responsabilitate și o obligație pe

care o ființă creată nu o poate evita și îndeosebi e o cale de a obține adevărul și de a-și schimba firea. În îndatoririle noastre, Dumnezeu aranjează tot soiul de situații pentru a expune firile corupte ale oamenilor, apoi, prin judecata și revelațiile cuvintelor Lui și prin disciplina Lui, El ne permite să ne înțelegem corupția și să ne schimbăm, ca să nu mai fim corupți și să nu ne mai facă rău Satana. Asta e buna voie a lui Dumnezeu. În anii mei de îndeplinit îndatoriri, manifestasem multă corupție prin situațiile aranjate de Dumnezeu. Mi-am înțeles oarecum firile corupte, apoi am început să mă urăsc, să mă căiesc, să mă schimb și să am o asemănare cât de cât umană. Câștigasem mult făcându-mi datoria, dar tot nu eram recunoscătoare. În schimb, mi-am folosit datoria ca monedă de schimb pentru binecuvântări, ca scutire de la dezastre și L-am tratat pe Dumnezeu ca și cum aș fi putut să-L înșel și să-L folosesc. Eram josnică! Dumnezeu a exprimat multe adevăruri, dar eu nu le-am prețuit și m-a interesat doar cum să fiu binecuvântată, să scap de dezastre, să pătrund în Împărăție și să fiu răsplătită. Eram absolut malefică. M-am rugat și I-am jurat lui Dumnezeu că voi înceta să-mi fac datoria ca să fiu binecuvântată și că voi căuta adevărul în datoria mea, ca să răsplătesc iubirea lui Dumnezeu. Am mai citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care mi-au dat o cale de practicare. „**Dacă, în credința ta în Dumnezeu și în căutarea adevărului, ești în stare să spui: «Orice boală sau eveniment neplăcut permite Dumnezeu să se abată asupra mea – indiferent de ceea ce face Dumnezeu – trebuie să mă supun și să rămân în locul meu ca o ființă creată. Înainte de orice altceva, trebuie să pun în practică acest aspect al adevărului – ascultarea – trebuie să îl implementez și să trăiesc realitatea ascultării de Dumnezeu. Mai mult decât atât, nu trebuie să arunc deoparte ceea ce mi-a încredințat Dumnezeu și datoria pe care ar trebui să o îndeplinesc. Chiar și la ultima mea răsuflare, trebuie să**

rămân credincios datoriei mele.» Nu înseamnă acest lucru a fi mărturie? Când ai acest gen de hotărâre și acest tip de stare, mai ești capabil să te plângi de Dumnezeu? Nu, nu ești. Într-un astfel de moment, te vei gândi: «Dumnezeu îmi dă această suflare, El m-a aprovizionat și protejat în toți acești ani, El a luat multă durere de la mine, mi-a dat mult har și multe adevăruri. Am înțeles adevăruri și taine pe care oamenii nu le-au înțeles de generații. Am câștigat atât de mult de la Dumnezeu, așa că trebuie să-L răsplătesc! Înainte, statura mea era prea mică, nu înțelegeam nimic și tot ceea ce făceam era vătămător pentru Dumnezeu. S-ar putea să nu mai am o altă șansă să-L răsplătesc pe Dumnezeu în viitor. Oricât mi-a mai rămas de trăit, trebuie să ofer puțina putere pe care o am și să fac ce pot pentru Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu să vadă că toți acești ani de aprovizionare pentru mine nu au fost în zadar, ci au dat roade. Lasă-mă să aduc mângâiere lui Dumnezeu și să nu-L mai rănesc sau să-L dezamăgesc.» Ce părere ai despre o astfel de gândire? Nu te gândi cum să te salvezi sau să scapi, zicându-ți: «Când se va vindeca această boală? Când se va întâmpla, voi face tot posibilul să-mi îndeplinesc datoria și să fiu loial. Cum pot să fiu loial când sunt bolnav? Cum pot îndeplini datoria unei ființe create?» Atât timp cât ai o singură suflare, nu ești oare capabil să îți îndeplinești datoria? Atât timp cât ai o singură suflare, ești capabil să nu aduci rușine asupra lui Dumnezeu? Atât timp cât ai o singură suflare, atât timp cât mintea ta este lucidă, ești capabil să nu te plângi de Dumnezeu? (Da.) **Este ușor să spui «Da» acum, dar nu va fi atât de ușor când acest lucru ți se va întâmpla cu adevărat. Și astfel, trebuie să urmăriți adevărul, să lucrați adesea din greu la adevăr și să petreceți mai mult timp gândindu-vă: «Cum pot satisface voia lui Dumnezeu? Cum pot răsplăti dragostea lui**

Dumnezeu? Cum pot îndeplini datoria unei ființe create?» Ce este o ființă creată? Este responsabilitatea unei ființe create doar de a asculta cuvintele lui Dumnezeu? Nu – este de a trăi după cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu ți-a dat atât de mult adevăr, atât de mult din cale și atât de multă viață, pentru ca tu să poți să trăiești aceste lucruri și să fii mărturie pentru El. Aceasta este ceea ce s-ar cuveni să facă o ființă creată și este responsabilitatea și obligația ta" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai în citirea frecventă a cuvintelor lui Dumnezeu și în rumegarea adevărului există o cale de urmat"). Cuvintele lui Dumnezeu mă emoționează enorm. Dumnezeu este Domnul creației, iar eu sunt o ființă creată, deci soarta mea e în mâinile Lui. El a permis să mă îmbolnăvesc, deci fie că trăiam, fie că muream, trebuia să mă supun suveranității și orânduirilor lui Dumnezeu. Aceasta e rațiunea primară pe care ar trebui s-o aibă o ființă creată. Și o datorie e ceva ce o ființă creată ar trebui să îndeplinească. În orice moment, indiferent ce s-ar întâmpla, atâta timp cât mai am o singură suflare, ar trebui să-mi fac datoria. Mă bucurasem din plin de dragostea lui Dumnezeu de-a lungul anilor, dar cum nu căutam adevărul, mă revoltam mereu împotriva Lui și-L răneam; îi datoram multe lui Dumnezeu. Acum, cât voi mai trăi, ar trebui să-mi fac datoria ca să răsplătesc iubirea lui Dumnezeu. În zilele următoare, m-am gândit în fiecare zi cum să-mi fac bine datoria, ca să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Sora cu care lucram își începuse recent datoria și nu știa multe principii ale răspândirii Evangheliei, deci au apărut câteva probleme. Eu o ajutam și o îndrumam online. De asemenea, adesea citeam în șoaptă cuvintele lui Dumnezeu și cântam imnuri ce-L slăveau pe Dumnezeu. În continuare tușeam și aveam febră, dar boala nu mă mai împiedica și nu mă mai întrebam dacă voi muri sau nu. Știam că soarta mea era în mâinile lui Dumnezeu și că durata vieții mele era decisă de suveranitatea lui

Dumnezeu. Voiam să încerc să-mi fac datoria bine și să răsplătesc iubirea lui Dumnezeu oricâte zile mă mai lăsa El să trăiesc, să mă supun și să nu mă mai plâng niciodată, până în ziua în care El va hotărî că trebuie să mor.

Într-o seară, tușeam încontinuu, mi se umpluse gâtul de flegmă, aveam și febră mare și dureri în tot corpul. Stăteam în pat, atât de suferindă că mă foiam întruna și nu puteam dormi. M-am întrebat: „Oare sunt în pragul morții? După ce adorm, mă voi mai trezi vreodată?" Ideea morții mă mâhnea groaznic și gândul că în viitor poate nu voi mai avea șansa să mai citesc cuvintele lui Dumnezeu mă făcea să plâng fără oprire. M-am ridicat, am pornit computerul și am citit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Durata de viață a fiecăruia a fost predeterminată de Dumnezeu. O boală poate părea a fi terminală din punct de vedere medical, dar, din punctul lui Dumnezeu de vedere, dacă viața ta trebuie să continue și nu ți-a sunat ceasul încă, atunci nu ai putea muri chiar dacă ai vrea. Dacă Dumnezeu ți-a dat o însărcinare și misiunea ta nu s-a încheiat, atunci nu vei muri nici măcar din cauza unei boli care se presupune că ar fi fatală – Dumnezeu nu te va lua încă. Chiar dacă nu te rogi și nu cauți adevărul sau nu te ocupi de tratarea bolii sau chiar dacă amâni tratamentul, nu vei muri. Acest lucru este valabil mai ales pentru cei care au primit o însărcinare de la Dumnezeu: când misiunea lor nu a fost încă îndeplinită, indiferent de boala care s-ar abate asupra lor, nu trebuie să moară imediat; trebuie să trăiască până în momentul final al îndeplinirii misiunii. Crezi în acest lucru? […] Realitatea este că, indiferent dacă negocierile tale sunt menite să-ți vindece boala și să te împiedice să mori sau dacă ai o altă intenție sau alt scop în aceasta, din punctul lui Dumnezeu de vedere, dacă poți să-ți îndeplinești datoria și încă ești de folos, dacă Dumnezeu a hotărât că vei fi de folos, atunci nu vei muri. Nu vei putea să mori nici dacă vrei. Însă, în cazul în care**

creezi probleme și săvârșești tot felul de fapte rele și ofensezi firea lui Dumnezeu, vei muri degrabă; viața îți va fi scurtată. Durata vieții fiecărei persoane a fost determinată de Dumnezeu înainte de crearea lumii. Dacă aceasta se poate supune rânduielilor și orchestrărilor lui Dumnezeu, atunci, indiferent dacă suferă sau nu de o boală sau dacă are o stare de sănătate bună sau precară, va trăi numărul de ani predeterminat de Dumnezeu. Ai încredere în acest lucru?" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Citind cuvintele lui Dumnezeu, I-am putut simți dragostea și mila și am fost foarte înduioșată. Am înțeles un pic mai bine voia lui Dumnezeu. Faptul că am putut să mă nasc în zilele de pe urmă, să cred în Dumnezeu și să-mi fac datoria a fost decis de Dumnezeu și e și o misiune pe care mi-a dat-o El. Dacă mi-aș îndeplini misiunea, ar trebui să mor chiar dacă nu m-aș îmbolnăvi. Altfel, nu aș muri nici dacă aș lua o boală care ar trebui să mă ucidă. Nu știam ce mă aștepta, dar știam că trebuia să-mi las viața în mâinile lui Dumnezeu și să-I urmez orânduirile. Gândindu-mă că aș putea muri oricând, mi-am dorit să vorbesc iarăși din suflet cu Dumnezeu. Am îngenuncheat și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Îți mulțumesc că m-ai ales să vin în casa Ta și m-ai lăsat să-Ți aud vocea. Câștigând udarea și susținerea multora dintre cuvintele Tale, am putut să învăț multe adevăruri și să cunosc principiile pentru a fi o persoană. Simt că viața mea n-a fost în van. Doar că sunt atât de profund coruptă și mereu mă răzvrătesc împotriva Ta și Te rănesc. Nu am căutat bine adevărul și nu mi-am făcut datoria sincer, ca să-Ți răsplătesc iubirea. Și niciodată nu Ți-am adus pic de alinare. Îți datorez foarte multe. Nu știu dacă voi mai avea ocazii să-Ți răsplătesc iubirea. Dacă trăiesc, vreau să caut bine adevărul și să-mi fac datoria ca să Te mulțumesc…" În acea noapte, am adormit cât ai clipi. Cum m-am trezit a doua zi, m-am simțit complet relaxată, ca și când nici nu m-aș fi îmbolnăvit. Nu mă durea

în gât, nu aveam flegmă în exces. M-am grăbit să-mi iau temperatura și am văzut că revenise la normal. Am fost foarte emoționată și am știut că asta era mila și protecția lui Dumnezeu pentru mine. Deși când am luat coronavirusul am manifestat multă răzvrătire și împotrivire, Dumnezeu n-a ținut cont de fărădelegile mele, ci tot a avut grijă de mine. Nu mi-am putut stăpâni lacrimile, I-am mulțumit lui Dumnezeu și L-am slăvit.

Au trecut două luni și temperatura mea a rămas constant normală. Virusul n-a revenit și cât ai clipi, mi-am revenit complet. Mulți oameni au murit în această pandemie, iar eu am supraviețuit doar datorită grijii și mântuirii minunate a lui Dumnezeu pentru mine. Infecția cu acest virus a expus motivele și stricăciunile din credința și datoria mea, permițându-mi să-mi văd motivul dezgustător de a mă tocmi cu Dumnezeu pentru binecuvântări, iar eu m-am înțeles mai bine și mi-a fost silă de mine. De asemenea, am câștigat ceva experiență și înțelegere practică a firii sfinte, drepte a lui Dumnezeu și m-am supus suveranității și orânduirilor lui Sale. Am resimțit o rafinare și o durere în situația asta, dar am câștigat foarte mult, lucruri pe care nu le-aș putea câștiga într-o situație plăcută. Când îmi amintesc ce am obținut din experiența asta, sunt plină de recunoștință și slavă pentru Dumnezeu. Îl slăvesc pe Dumnezeu pentru iubirea și mântuirea Lui!

27. Motivul pentru care nu accept supravegherea

de Parfait, Africa

Udam nou-veniții din biserică de mai bine de un an. Făcându-mi datoria, am început să stăpânesc treptat câteva principii, iar udarea pe care le-o ofeream nou-veniților s-a îmbunătățit și ea. Consideram că aveam o anumită experiență în această datorie și că puteam uda bine nou-veniții, chiar și fără ajutor. Când nou-veniții aveau probleme și dificultăți, îi puteam ajuta să le rezolve căutând adevărul, așadar credeam că știam deja cum să-mi fac datoria bine. Consideram că n-aveam nevoie de nimeni să mă îndrume sau ca alții să-mi supravegheze și să-mi verifice lucrarea. Așadar, nu am acceptat supravegherea și sfatul fraților și surorilor mele și nu am evaluat prea mult situațiile specifice ale nou-veniților pe care îi udam. Doar îmi făceam lucrarea după regulile mele.

Într-o zi, supraveghetoarea, Pheolie, m-a întrebat despre câțiva nou-veniți și despre alte lucruri. De exemplu, cum îi înștiințam pe nou-veniți în legătură cu întrunirile? De ce cutare și cutare soră sau frate nu au participat la întruniri? Aveam adesea părtășie cu nou-veniții ca să le înțeleg stările și dificultățile? Am fost foarte refractar față de aceste întrebări. M-am gândit: „Oare ea crede că-mi fac datoria iresponsabil? Oare nu are încredere în mine?” Am fost foarte sfidător. Nu mă puteam abține să nu-mi arăt firea coruptă și voiam s-o ignor. M-a întrebat dacă nou-veniții erau interesați să vină la întruniri. Am spus superficial: „Da.” și nu am explicat niciun detaliu. M-a întrebat cum înștiințam nou-veniții despre întruniri, iar eu i-am spus că le trimiteam mesaje, dar nu am explicat detaliile modului în care îi înștiințam, ce dificultăți înfruntau și așa mai departe. Apoi m-a întrebat despre care aspecte ale adevărului aveam părtășie cu nou-veniții, iar eu am spus nerăbdător că știam cum să am părtășie cu ei, dar nu am oferit detalii

despre ce spuneam, cum răspundeau ei sau ce întrebări aveau. N-a fost mulțumită de răspunsul meu și a vrut să afle mai multe despre felul în care sprijineam și ajutam nou-veniții. Credeam că mă subestima, ca și cum nu știam cum să-mi fac datoria, iar asta m-a făcut să mă simt foarte neliniștit. Odată, și-a dat seama că nu țineam cont de sentimentele nou-veniților când vorbeam, așa că a spus: „Trebuie să gândești din perspectiva nou-veniților. Dacă ai fi un nou-venit, ai fi mulțumit cu aceste cuvinte? Ai vrea să răspunzi la ele?" Cuvintele ei m-au durut. Am spus că am înțeles, dar de fapt, nu am acceptat asta. Nu credeam că era o problemă cu felul în care le vorbeam nou-veniților. În inima mea, mi-am spus: „Știu cum să-i fac pe acești nou-veniți să participe la întruniri, așa că voi face lucrurile cum vreau eu." Altă dată, m-a întrebat cum aveam părtășie de obicei cu nou-veniții, iar eu am spus că printr-un mesaj. Mi-a cerut să-i sun pe nou-veniți, spunând că apelurile erau mai directe, facilitau înțelegerea problemelor reale și formarea relațiilor. Dar atunci eu n-am acceptat asta și am considerat că metoda mea era mai bună. Mă mulțumeam să le trimit mesaje nou-veniților și nu voiam s-o ascult. În discuțiile noastre, nu mai voiam să vorbesc, așa că rămâneam tăcut sau răspundeam succint. Am observat că dacă cineva voia să discute cu mine despre udarea nou-veniților, deveneam foarte negativ și tulburat. Consideram că râdea de mine, mă deprecia și credea că n-am nicio valoare, un om care nu știa să-și facă datoria sau nu era demn de încredere. Credeam că-mi făceam bine datoria, că știam cum să ud nou-veniții, că aveam propriile metode de verificare și că eram mai înzestrat decât supraveghetoarea, așa că nu i-am putut urma sfatul. Deși, verbal, am fost de acord, rareori am practicat ce am promis și m-am axat pe udarea și părtășia cu nou-veniții, așa cum voiam eu.

În timpul unei întruniri, am citit cuvintele lui Dumnezeu și, în sfârșit, am început să mă înțeleg. Dumnezeu spune: „**Unii oameni nu acceptă**

emondarea sau tratarea. În inimile lor, știu clar că spusele celorlalți sunt conforme adevărului, însă nu le acceptă. Acești oameni sunt atât de aroganți și neprihăniți de sine! Și de ce spun că sunt aroganți? Pentru că, dacă nu acceptă emondarea și tratarea, atunci ei nu ascultă – și, dacă nu ascultă, nu sunt aroganți? Ei cred că acțiunile lor sunt bune și nu cred că au făcut ceva greșit – ceea ce înseamnă că nu se cunosc pe ei înșiși; asta este aroganță" („O natură arogantă este rădăcina împotrivirii omului față de Dumnezeu" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). **„Nicio persoană nu trebuie să se considere perfectă sau distinsă și nobilă, ori diferită de alții; toate acestea sunt provocate de firea arogantă a omului și de ignoranță. Să te consideri întotdeauna special – acest lucru este cauzat de o fire arogantă; să nu-ți poți accepta niciodată lacunele și să nu-ți poți confrunta niciodată greșelile și eșecurile – acest lucru este cauzat de o fire arogantă; să nu le permiți niciodată altora să fie mai presus decât tine sau mai buni decât tine – acest lucru este cauzat de o fire arogantă; să nu le permiți niciodată altora să îți fie superiori sau să fie mai puternici decât tine – acest lucru este cauzat de o fire arogantă; să nu le permiți niciodată altora să aibă idei, sugestii și puncte de vedere mai bune decât tine și, când au, să devii negativ, să nu vrei să vorbești, să te simți tulburat și abătut și să te superi – toate acestea sunt cauzate de o fire arogantă. O fire arogantă te poate face să-ți protejezi reputația, incapabil să accepți îndrumarea altora, incapabil să-ți confrunți propriile lacune și incapabil să-ți accepți propriile eșecuri și greșeli. Mai mult decât atât, când cineva este mai bun decât tine, poate face să răsară ura și gelozia în inima ta și te poți simți constrâns, astfel încât să nu dorești să-ți faci datoria și să devii neglijent când o realizezi. O fire arogantă poate face să răsară în tine aceste comportamente și practici. Dacă puteți, puțin câte puțin, să săpați mai adânc în toate**

aceste detalii, să obțineți progrese în privința lor și să obțineți o înțelegere a lor și dacă puteți apoi, treptat, să vă lepădați de aceste gânduri, să vă lepădați de aceste noțiuni, puncte de vedere și chiar comportamente eronate și să nu fiți constrânși de ele și dacă, în realizarea datoriei voastre, puteți găsi postul potrivit pentru voi, acționa conform principiilor și realiza datoria pe care puteți și ar trebui s-o realizați, atunci, în timp, vă veți putea realiza îndatoririle mai bine. Aceasta este intrarea în realitatea adevărului. Dacă poți intra în realitatea adevărului, altora li se va părea că ai o asemănare umană și oamenii vor spune: «Această persoană se comportă conform postului și își face datoria fundamentat. Nu se bazează pe naturalețe, pe impulsivitate sau pe firea sa coruptă, satanică, pentru a-și face datoria. Se comportă cu reținere, are o inimă care Îl venerează pe Dumnezeu, are dragoste pentru adevăr, iar comportamentul și expresiile sale dezvăluie că aceasta s-a lepădat de trupul și de preferințele sale». Cât de minunat este să te comporți astfel! În situațiile în care ceilalți îți menționează lacunele, nu doar că poți să le accepți, ci ești optimist, confruntându-ți lacunele și punctele slabe cu stăpânire de sine. Starea ta de spirit este destul de normală, fără extreme, fără nervi. Nu asta înseamnă să ai o asemănare umană? Doar astfel de oameni au o rațiune bună" („Principiile care ar trebui să îndrume conduita unei persoane" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Înainte, credeam că nu eram arogant, dar prin revelațiile cuvântului lui Dumnezeu, am văzut că eram foarte arogant. Când supraveghetoarea mi-a spus niște modalități bune de a uda nou-veniți, eu n-am acceptat deloc asta. Când m-a întrebat despre felul în care udam nou-veniții, n-am spus nimic sau am răspus succint, fiindcă n-am vrut să fiu desconsiderat sau ca ceilalți să-mi vadă deficiențele din udarea nou-veniților. Voiam ca ceilalți să vadă că totul era în regulă cu mine, că nu era

nimic în neregulă în datoria mea și că-mi puteam îndeplini datoria fără supravegherea sau ajutorul celorlalți. Chiar eram prea arogant! În plus, consideram că eram mai înzestrat decât sora care-mi supraveghea lucrarea, că știam cum să ud nou-veniții, că aveam propriile metode și că funcționau foarte bine, așa că eram reticent la sugestiile ei. În adâncul inimii, credeam că dacă-i urmam sfatul, înseamna că eram mai puțin priceput decât ea. Asta ar fi stânjenitor. Ce ar crede ceilalți despre mine? Așadar, părea că eram de acord cu sugestiile ei, dar rareori le practicam. Firea mea arogantă mă ținea departe de adevăr, mă împiedica să accept sfaturile celorlalți și mă făcea să mă agăț de propriile păreri. Asta era răzvrătire față de Dumnezeu. După aceea, m-am calmat și m-am gândit la sugestiile surorii mele. Am considerat că avea dreptate și că merita să încerc. Așadar, le-am telefonat nou-veniților. Mi s-a părut că a fost mai ușor să comunic cu ei, să le înțeleg problemele la telefon și să-i ajut prompt. Când i-am pus sfatul în practică și am văzut că lucrarea mea de udare a nou-veniților a devenit mai eficientă, m-am simțit foarte rușinat. În chestiunea asta, am văzut că deși îmi făceam datoria de mult timp, tot aveam multe neajunsuri. Fără ajutorul și îndrumarea surorii mele, rezultatele lucrării mele nu s-ar fi îmbunătățit. Am realizat și că nu eram mai bun decât alții și că nu-mi puteam face datoria bine de unul singur.

Într-o zi, supraveghetoarea m-a întrebat despre situația unui nou-venit și de ce nu venise la adunări de mai multe zile. După ce am explicat, mi-a mai pus niște întrebări, vrând să știe mai multe detalii despre felul în care îmi făceam datoria. M-am simțit rușinat și foarte potrivnic. Nu voiam să răspund la niciuna dintre întrebările ei, fiindcă nu voiam să-i accept supravegherea și întrebările despre lucrare. Mi-am dat seama că asta era iar firea mea coruptă, așa că, în inima mea, m-a rugat lui Dumnezeu pentru îndrumare, ca să învăț cum să ascult în astfel de medii, recunoscându-mi

corupția și acceptând supravegherea și îndrumarea celorlalți. După aceea, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu. „**Antihriștii împiedică implicarea, întrebările sau supravegherea oricărei alte persoane și această interdicție se manifestă în mai multe moduri. Unul este pur și simplu refuzul. «Nu te mai amesteca, nu mai pune întrebări și nu mă mai supraveghea când lucrez. Orice lucrare fac este responsabilitatea mea, știu cum să o fac și nu am nevoie de nimeni să mă gestioneze!» Acesta este un refuz de-a dreptul. O altă manifestare este aparența de a fi receptiv, spunând: «Bine, hai să avem puțină părtășie și să vedem cum ar trebui făcută lucrarea», dar, când ceilalți chiar încep să pună întrebări și încearcă să afle mai mult despre lucrarea lor sau semnalează câteva probleme și fac câteva sugestii, care este atitudinea lor?** (Nu sunt receptivi). **Așa e – pur și simplu refuză să accepte, găsesc pretexte și scuze să respingă sugestiile altora, transformă răul în bine și binele în rău, însă, de fapt, în inimile lor, știu că forțează logica, că își bat gura de pomană, că totul ține de conjunctură, că în spusele lor nu există realitatea din ceea ce spun alți oameni. Și, totuși, pentru a-și proteja statutul – și pe deplin conștienți că se înșală și ceilalți au dreptate – tot transformă binele celorlalți oameni în rău și răul lor în bine și continuă să facă acest lucru, nepermițând implementarea sau introducerea lucrurilor care sunt corecte și conform adevărului în locul în care se află ei. […] Care este obiectivul lor? Este să-i oprească pe alții să se amestece, să pună întrebări sau să supravegheze și să-i facă pe frați și pe surori să creadă că felul în care acționează este justificat, corect, conform aranjamentelor de lucru ale casei lui Dumnezeu și conform principiilor de acțiune, că, în calitate de conducători, respectă principiile. În realitate, doar câțiva oameni din biserică înțeleg adevărul; majoritatea sunt fără îndoială incapabili să discearnă, nu pot**

vedea adevărata față a acestor antihriști și, în mod natural, sunt păcăliți de aceștia" („I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a doua)" în Demascarea antihriștilor). **„Când Satana acționează, nu permite interferența nimănui altcuiva, vrea să aibă ultimul cuvânt în tot ce face și să controleze totul și nimeni nu poate supraveghea sau pune vreo întrebare. Dacă cineva se amestecă sau intervine, acest lucru este chiar mai puțin admisibil. Așa acționează un antihrist; indiferent ce face, nimeni nu are voie să pună vreo întrebare și, indiferent cum operează în culise, nimeni nu are voie să se amestece. Acesta este comportamentul unui antihrist. Acționează astfel pentru că are o fire extrem de arogantă și îi lipsește rațiunea extrem de mult. Îi lipsește complet ascultarea și nu permite nimănui să-i supravegheze ori să-i inspecteze lucrarea. Acestea sunt cu adevărat acțiunile unui diavol, care sunt complet diferite de cele ale unei persoane normale. Oricine face o lucrare are nevoie de colaborarea celorlalți, are nevoie de sprijinul, sugestiile și colaborarea altor oameni și, chiar dacă este cineva care supraveghează sau urmărește, acesta nu este un lucru rău, este necesar. Dacă într-un loc survin greșeli și sunt identificate de oamenii care urmăresc și corectate prompt, nu este acesta un mare ajutor? Și, astfel, când oamenii deștepți fac ceva, le place ca alți oameni să-i supravegheze, să-i observe și să le pună întrebări. Dacă, din întâmplare, chiar survine o greșeală și acești oameni o pot semnala, iar greșeala poate fi rectificată prompt, nu este acesta un beneficiu neașteptat? Nimănui din această lume nu-i este inutil ajutorul altora. Doar oamenilor cu autism sau depresie le place să fie pe cont propriu. Când oamenii suferă de autism sau depresie, nu mai sunt normali. Nu se mai pot controla pe ei înșiși. Dacă mintea și rațiunea oamenilor este normală, iar ei pur și simplu nu vor să comunice cu alții, dacă nu vor**

ca alți oameni să știe ce fac, dacă vor să o facă în secret, pe ascuns, în privat, acționând în culise, și nu ascultă de nimic din ce spun toți ceilalți, atunci astfel de oameni sunt antihriștii, nu? Acesta este un antihrist" („I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a doua)" în Demascarea antihriștilor). Am simțit că aceste cuvinte erau judecata lui Dumnezeu pentru mine. Am realizat că mă purtam cum a dezvăluit Dumnezeu. Mi-era foarte greu să accept sfatul și supravegherea celorlalți în datoria mea. Chiar și când aveam dificultăți, nu le-am expus niciodată și nu i-am anunțat pe ceilalți, fiindcă am considerat că, de vreme ce mi se dăduse această datorie, eram responsabil, aveam ultimul cuvânt și o puteam face în felul meu. Consideram că știam cum să-mi fac datoria și că nu aveam nevoie de un supraveghetor și nici de cineva să mă monitorizeze sau să-mi dea sfaturi. Am considerat sfatul celorlalți drept o condamnare a deficiențelor mele sau punerea la îndoială a abilităților mele, așa că n-am vrut să-l ascult. Acum am văzut că asta a fost aroganță și nesăbuință. Aceasta nu este rațiunea pe care omenirea normală ar trebui s-o aibă. Natura mea arogantă m-a făcut să nu ascult de nimeni și să nu accept niciodată supravegherea și sfatul celorlalți. Voiam să am mereu ultimul cuvânt și să-i ud pe nou-veniți cum voiam eu. Înainte, doar verificam în felul meu situația cu nou-veniții, adică trimiteam pur și simplu mesaje și rareori vorbeam cu nou-veniții. Când câțiva nou-veniți nu-mi răspundeau timp de câteva zile, îi lăsam la o parte și continuam să mă întâlnesc cu nou-veniții care voiau să comunice cu mine și, drept urmare, câțiva nou-veniți n-au putut fi udați la timp. Nou-veniții sunt foarte fragili, pot să se retragă și să nu mai creadă oricând, iar unii chiar abandonează grupul de adunare. Acțiunile mele nu era cele ale unui antihrist? Antihriștilor nu le place să fie supravegheați de ceilalți și nu le urmează niciodată sfatul. Ei vor să controleze totul singuri, să facă lucrurile în felul lor sau conform părerilor lor, nu ascultă de nimeni

și nu cooperează cu ceilalți ca să-și facă bine lucrarea. Am văzut că mergeam pe calea antihristului și m-am speriat. Dacă aș continua așa, aș fi urât de Dumnezeu. Viețile celor urâți de Dumnezeu nu au nicio valoare, iar ei sunt vrăjmașii în ochii lui Dumnezeu. Din cuvântul lui Dumnezeu, am aflat și că fiecare are propriile neajunsuri și deficiențe, așa că avem nevoie de sfatul și ajutorul celorlalți. Trebuie să cooperăm cu oamenii ca să ne îndeplinim bine îndatoririle. Supraveghetoarea mă ajuta să urmăresc lucrarea și-mi dădea sugestii. Am văzut și că era folositor să le pun în practică, dar nu am vrut să le accept și, astfel, am prejudiciat lucrarea bisericii. Asta era o chestiune foarte gravă.

După aceea, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu. "**Când cineva te monitorizează, te observă sau îți pune întrebări amănunțite, încercând să aibă o discuție sinceră cu tine și să afle care a fost starea ta în acest răstimp și chiar, uneori, când atitudinea sa este puțin mai dură și te tratează și te emondează puțin, te disciplinează și îți aduce reproșuri, toate acestea sunt pentru că are o atitudine conștiincioasă și responsabilă față de lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu ar trebui să ai gânduri sau sentimente negative față de acest lucru. Faptul că poți accepta supravegherea, observarea și examinarea de către oameni înseamnă că, în inima ta, accepți cercetarea lui Dumnezeu. Dacă nu accepți supravegherea, observarea și examinarea ta de către oameni – dacă respingi toate acestea – ești capabil să accepți cercetarea lui Dumnezeu? Cercetarea lui Dumnezeu este eminamente mai detaliată, aprofundată și severă; ceea ce îți cere Dumnezeu este eminamente mai specific, exigent și amănunțit decât aceasta. Prin urmare, dacă nu poți accepta acest lucru de la oameni, oare nu sunt afirmațiile tale că îl poți accepta de la Dumnezeu niște cuvinte goale? Astfel, pentru ca cineva să poată accepta cercetarea și examinarea lui Dumnezeu, trebuie să poată**

accepta mai întâi monitorizarea de către casa lui Dumnezeu, conducători și lucrători și de către frați și surori" („Identificarea liderilor falși"). "**Dacă ai o inimă care se teme de Dumnezeu, atunci vei fi capabil, în mod natural, să primești cercetarea lui Dumnezeu, dar trebuie să înveți și să accepți supravegherea aleșilor Lui, ceea ce presupune să ai toleranță și acceptare. Dacă vezi pe cineva supraveghindu-te, inspectându-ți lucrarea sau verificându-te fără știința ta și dacă te enervezi, tratezi această persoană ca pe un dușman și o disprețuiești, ba chiar o ataci și o tratezi ca pe un trădător, tânjind ca ea să dispară, atunci asta este o problemă. Nu este extrem de josnic? Care este diferența dintre asta și un diavol? Asta înseamnă să tratezi oamenii just? Dacă mergi pe calea corectă și acționezi corect, de ce să te temi de oamenii care te verifică? Ceva stă la pândă în inima ta. Dacă știi în inima ta că ai o problemă, atunci ar trebui să accepți judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Acest lucru este rezonabil. Dacă știi că ai o problemă, dar nu-i permiți nimănui să te supravegheze, să-ți inspecteze munca sau să-ți investigheze problema, atunci ești extrem de nerezonabil, te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu și I te opui și, în acest caz, problema ta este chiar mai gravă. Dacă aleșii lui Dumnezeu discern că ești un răufăcător sau un necredincios, atunci consecințele vor fi chiar și mai problematice. Așadar, cei care pot accepta supravegherea, examinarea și inspecția altora sunt cei mai rezonabili, ei au toleranță și o umanitate normală. Când descoperi că faci ceva greșit sau că ai o revărsare a unei firi corupte, dacă poți să te deschizi și să comunici cu oamenii, acest lucru îi va ajuta pe cei din jurul tău să te supravegheze. Cu siguranță este necesar să accepți supravegherea, însă principalul lucru este să te rogi la Dumnezeu și să te bazezi pe El, supunându-te unei reflecții constante. În special când ai mers pe calea**

greșită sau ai făcut ceva greșit sau când urmează să acționezi dictatorial și unilateral și cineva din apropiere îți menționează acest lucru și te avertizează, trebuie să accepți acest lucru, să te grăbești să reflectezi asupra ta, să-ți recunoști greșeala și să ți-o corectezi. Acest lucru te poate împiedica să pășești pe calea antihriștilor. Dacă există cineva care te ajută și te avertizează astfel, nu ești protejat fără să știi? Ba da – asta este protecția ta" („Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Cuvântul lui Dumnezeu clarifică importanța și beneficiile de a fi supravegheați de ceilalți. Înainte, chiar nu înțelegeam beneficiile de a fi supravegheat, lucru care m-a făcut să mă împotrivesc celor care mă supravegheau. Credeam că încercau să-mi controleze lucrarea și că mă disprețuiau. În mintea mea, dacă cineva venea la mine să mă întrebe despre lucrare, era ca și cum credea că eram iresponsabilă și incapabilă să lucrez, că nu-mi puteam face bine datoria sau la fel de bine ca ceilalți. Așa că mă împotriveam foarte mult supravegherii celorlalți. Însă, din cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că părerea mea era greșită și nu era conform adevărului. Aveam niște neajunsuri în lucrarea mea și aveam nevoie de ajutorul fraților și surorilor mele ca să devin mai bun, dar am refuzat să accept supravegherea. Astfel, oare mi-aș putea îndrepta vreodată greșelile din lucrare și mi-aș putea face lucrarea mai bine? Era foarte important ca frații și surorile mele să întrebe despre lucrarea mea, fiindcă ei duceau povara lucrării și-și făceau datoria. N-ar trebui să am o atitudine de tăcere și respingere. Ar trebui să mă destăinui și să le spun dificultățile mele și situașia reală din lucrarea mea. Asta ar fi mai bine pentru lucrarea bisericii. Acceptând supravegherea, îmi pot vedea deficiențele și pot reflecta să văd dacă-mi fac datoria conform principiilor. Acum am înțeles voia lui Dumnezeu. Faptul că ceilalți îmi supraveghează și-mi verifică adesea lucrarea mă poate împiedica să induc în eroare, să

abandonez și să distrug nou-veniții din cauza dorințelor mele. Asta chiar este protecția lui Dumnezeu pentru mine.

Am citit alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Credeți că cineva este perfect? Indiferent cât de puternici sunt oamenii sau cât de capabili și talentați, tot nu sunt perfecți. Oamenii trebuie să recunoască asta, este o realitate. La fel este și atitudinea pe care oamenii ar trebui s-o aibă față de propriile merite și puncte tari sau neajunsuri; aceasta este rațiunea pe care ar trebui să o aibă oamenii. Cu o asemenea rațiune, poți să-ți tratezi așa cum trebuie propriile puncte tari și slăbiciuni, la fel de bine ca pe ale altora, iar acest lucru te va abilita să lucrezi în armonie alături de ei. Dacă ai înțeles acest aspect al adevărului și poți să pătrunzi în acest aspect al realității adevărului, atunci te poți înțelege armonios cu frații și surorile tale, pliindu-vă după punctele tari și slăbiciunile fiecăruia dintre voi. În acest fel, indiferent de datoria pe care o îndeplinești sau ce întreprinzi, vei deveni mereu din ce în ce mai bun și vei avea binecuvântarea lui Dumnezeu**” („Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă”). Prin cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că fiecare are calitățile și defectele sale și că nu există oameni perfecți pe lume. Indiferent cât de puternici sunt oamenii, ei tot au neajunsuri și au nevoie de ajutorul celorlalți. Orice datorie facem în biserică, e inseparabilă de ajutorul și cooperarea celorlalți. Am fost atât de profund corupți de Satana încât mereu acționăm după firile noastre corupte, așa că avem nevoie ca frații și surorile noastre să ne amintească și să ne supravegheze, ca să evităm să deviem de la principii și să ne reducem greșelile. Când ceilalți au venit la mine să înțeleagă problemele din lucrarea mea, ar fi trebuit să folosesc ocazia ca să devin mai bun și să învăț din calitățile lor ca să-mi compensez slăbiciunile. Asta m-ar fi ajutat și pe mine și lucrarea bisericii. Am văzut clar că nu eram mai bun decât nimeni, inclusiv decât sora care-mi supraveghea lucrarea. Ar

trebui să accept îndrumarea și sfatul celorlalți, să-mi îndrept abaterile și greșelile și să îndrăznesc să-mi dezvălui slăbiciunile și să caut ajutorul celorlalți. Aceasta e o persoană cu rațiune și umanitate normală. Știind asta, am început să renunț la părerile mele greșite. N-am mai considerat că puteam uda nou-veniții fără supravegherea nimănui. În schimb, am simțit că aveam multe neajunsuri și că nu eram perfect. După aceea, am început să accept sfatul surorii mele și, atunci când îmi punea întrebări sau voia să afle despre orice aspect al stărilor nou-veniților, discutam deschis și îi povesteam în detaliu. Astfel, am devenit mai eficient în datoria mea.

Într-o zi, sora mea m-a întrebat despre situația nou-veniților. I-am răspuns la întrebări fără rezerve și i-am dat detalii despre motivele participării neregulate la întruniri a unora dintre nou-veniți. Ea mi-a amintit despre niște idei cheie, iar eu le-am notat și le-am pus în practică. Am văzut că era foarte bine să urmez sfatul celorlalți. Deși uneori, când îmi sublinia neajunsurile, eu nu puteam accepta imediat asta, am înțeles că voia să mă ajute, așa că n-ar trebui să fiu negativ și potrivnic. Trebuia să vin înaintea lui Dumnezeu să mă rog și să caut, lucru benefic atât pentru mine, cât și pentru lucrarea bisericii. Responsabilitatea mea e să ud bine nou-veniții ca ei să pun baze pe adevărata cale și sunt dispus să accept supravegherea celorlalți și să-mi îndeplinesc bine datoria.

28. Vârstnicii încă pot să fie martori pentru Dumnezeu

de Liu En, China

Am început să cred în Domnul la vârsta de 62 de ani. Știind că Domnul le-a promis discipolilor Lui intrarea în împărăția Lui și în viața veșnică, am simțit că aveam o speranță în viața asta, iar ideea de a primi o binecuvântare atât de mare îmi umplea sufletul de bucurie. Am început să merg peste tot, muncind din greu pentru Domnul și aveam o energie nelimitată, în fiecare zi. Trei ani mai târziu, am avut marele noroc să accept lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Eram foarte entuziasmat că-L întâmpinasem pe Domnul și că aveam speranța de a fi pe deplin mântuit și de a intra în Împărăția Lui. Așa că am început să lucrez și mai mult în căutarea și sacrificiile mele, predicând în mod activ Evanghelia și făcându-mi datoria. Abia dacă mă odihneam toată săptămâna și chiar ieșeam seara să predic Evanghelia. Frații și surorile m-au ales ulterior conducător de biserică și apoi predicator. Șansa de a îndeplini datorii așa de importante la vârsta mea înaintată mă făcea foarte fericit. La adunări, am văzut că eram cel mai vârstnic de acolo, dar tot puteam să conduc adunări și să-i ajut pe alții să-și rezolve problemele. Asta mă făcea să mă simt foarte respectat. Mă gândeam că atâta timp cât munceam din greu în căutarea mea, sigur puteam fi mântuit la fel ca tinerii, deci aveam o motivație inepuizabilă de a-mi face datoria.

Șapte sau opt ani au trecut cât ai clipi, iar sănătatea și energia mea nu mai erau ca pe vremuri. Apoi, am avut un accident vascular cerebral la 73 de ani. Dar după ce am stat cu perfuzii câteva zile, aproape mi-au dispărut simptomele. N-am avut efecte reziduale. Am simțit că Dumnezeu trebuie să fi văzut că eram sincer în credința mea, că-L slujeam cu bucurie și din

suflet, așa că mă binecuvântase. Am fost foarte recunoscător și am continuat să-mi fac datoria. Dar ținând cont de sănătatea mea, conducătorul m-a pus să servesc drept gazdă acasă. Văzând că erau mai multe datorii pe care nu le-aș mai fi îndeplinit, ci doar aș fi găzduit acasă, m-am simțit deznădăjduit. Mai ales văzând tinerii frați și surori plini de energie, ocupați cu tot soiul de datorii, am fost invidios. Am crezut că, fiindcă eram bătrân și bolnav, nu mai puteam să alerg de colo colo sau să mai fac multe feluri de datorii, sigur eram lipsit de valoare. Mi-am dorit să mă pot întoarce în timp 10 sau 20 de ani și să fac tot felul de datorii diferite, exact ca ei, iar atunci, șansa de a mă mântui ar fi fost mai mare. Chiar nu mă puteam compara cu tinerii, acum, că eram bătrân. Gândul ăsta m-a stors de puteri și, cât ai clipi, m-am trezit deprimat. În plus, știam că tind să se repete comoțiile cerebrale, deci dacă aș mai fi avut una, m-ar fi putut omorî și n-aș mai fi apucat ziua slăvii lui Dumnezeu. Atunci, cum să mă mai mântuiesc? Neputând să mă sacrific pentru Dumnezeu, simțeam că nu am nicio șansă la mântuire, deci ce sens mai avea să mai cred în Dumnezeu? Acesta a fost pentru mine un gând sumbru, deprimant. O vreme, nici n-am mai citit cuvintele lui Dumnezeu și n-am mai ascultat imnuri. În suferința mea, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Simt că nu mai am nicio speranță de mântuire. Sunt atât de abătut, mă simt vlăguit. Dumnezeule, nu vreau să mă îndepărtez de Tine. Știu că nu sunt în starea potrivită, dar nu știu cum să rezolv asta. Te rog, ajută-mă să ies din starea asta greșită.”

Am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu, într-o zi: „**Dorința lui Dumnezeu este ca fiecare persoană să fie desăvârșită, să fie în final câștigată de El, să fie complet curățată de El și să devină oameni pe care El îi iubește. Nu contează dacă vă spun că sunteți înapoiați sau de calibru slab – acestea sunt toate adevărate. Faptul că Eu spun aceasta nu dovedește că intenționez să vă abandonez, că mi-am pierdut**

speranța în voi, cu atât mai puțin că nu sunt dispus să vă mântuiesc. Astăzi, am venit să fac lucrarea mântuirii voastre, ceea ce înseamnă că lucrarea pe care o fac Eu este o continuare a lucrării de mântuire. Fiecare persoană are șansa de a fi desăvârșită: dacă ești dispus, dacă urmărești, în final vei putea să obții acest rezultat, și niciunul dintre voi nu va fi abandonat. Dacă ești de calibru slab, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu calibrul tău slab; dacă ești de calibru înalt, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu calibrul tău înalt; dacă ești ignorant și analfabet, cerințele Mele vor fi în conformitate cu analfabetismul tău; dacă ești un om cu știință de carte, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu faptul că ai carte; dacă ești în vârstă, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu vârsta ta; dacă ești capabil să oferi ospitalitate, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu această abilitate; dacă spui că nu poți oferi ospitalitate și poți doar să îndeplinești o anumită funcție, fie ea propovăduirea evangheliei sau îngrijirea bisericii, ori participarea la celelalte treburi generale, desăvârșirea Mea pentru tine va fi în conformitate cu funcția pe care o îndeplinești. Să fii credincios, să te supui până la sfârșit și să cauți să ai iubirea supremă pentru Dumnezeu – aceasta este ceea ce trebuie să realizezi și nu există practici mai bune decât aceste trei lucruri" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au clarificat imediat lucrurile. Dumnezeu nu decide finalurile oamenilor în funcție de capacitatea lor de a se sacrifica, de vârstă, sau de cât de multe datorii pot îndeplini. Dacă se dedică datoriei lor, se pot supune suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu și caută să-L mulțumească pe Dumnezeu, pot fi mântuiți. Dar nu înțelegeam voia lui Dumnezeu și nu știam pe cine mântuiește El. Mereu am crezut, în mod

greșit, că trebuia să pot merge peste tot și să fac multe lucrări, ca să fiu mântuit. Cum îmbătrâneam și nu mai puteam munci la fel de mult ca tinerii, m-am definit ca neavând nicio șansă la mântuire. Am fost cuprins de pesimism și confuzii și chiar m-am gândit să-l trădez pe Dumnezeu. Eram atât de răzvrătit! Deși eram bătrân și nu mai puteam face la fel de multe datorii ca tinerii, Dumnezeu nu avea aceleași așteptări de la mine. Și El chiar nu mă priva de șanse de a căuta adevărul și de a-mi face datoria. Mintea și rațiunea îmi erau încă intacte și eram în stare să citesc cuvintele lui Dumnezeu și să-mi fac datoria cât puteam eu de bine. Dar fără a căuta voia lui Dumnezeu, m-am definit ca bătrân și inutil, ca și cum aș fi ieșit din grațiile lui Dumnezeu, și m-am gândit să-L trădez pe Dumnezeu. Nu mă îndoiam eu de Dumnezeu, din cauza unei naturi viclene? Dumnezeu n-a zis niciodată că îndeplinirea multor îndatoriri garantează mântuirea unui om sau că odată ce un om îmbătrânește, Dumnezeu îl va alunga și nu-l va mai mântui. De fapt, El a spus foarte clar cum ar trebui un om să-și urmeze și să-și abordeze datoria când îmbătrânește. Atâta timp cât eram devotat și ascultător până la capăt și puteam căuta iubirea lui Dumnezeu, aveam speranțe de mântuire. Am fost nechibzuit să nu privesc lucrurile prin prisma cuvintelor lui Dumnezeu. Mi-am tratat propriile noțiuni și închipuiri drept adevăr, înțelegând greșit, de la bun început, voia lui Dumnezeu. Aveam conștiința încărcată și am venit să mă rog înaintea lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Trebuie să încetez să fiu pesimist și să mă împotrivesc din cauza părerilor mele greșite. Atâta timp cât mai am o suflare, o zi de trăit, o zi să-mi fac datoria, voi continua să încerc să merg mai departe și să pătrund în adevăr.” Rugăciunea și îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu mi-au adus o alinare, nu m-am mai simțit atât de supărat. M-am gândit că atâta timp cât mai am rațiune și mobilitate, mă voi baza pe Dumnezeu ca să fiu o gazdă bună și îmi voi oferi în totalitate și sincer serviciile lui Dumnezeu.

Dar încă era ceva ce nu înțelegeam. De ce deveneam deprimat când vedeam că nu eram la fel de capabil ca tinerii, gândindu-mă chiar să-l trădez pe Dumnezeu? Care era cauza? În căutările mele, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: **„Oamenii cred în Dumnezeu pentru a fi binecuvântați, răsplătiți, încoronați. Nu există acest lucru în inima fiecăruia? Este cert că există. Deși oamenii nu vorbesc deseori despre asta, ba chiar își ascund motivul și dorința de a obține binecuvântări, această dorință și acest motiv din adâncul inimilor oamenilor au fost întotdeauna de nezdruncinat. Indiferent câtă teorie spirituală înțeleg oamenii, ce experiență sau cunoștințe au, ce datorie pot să îndeplinească, câtă suferință îndură sau cât de mare e prețul pe care-l plătesc, ei nu renunță niciodată la motivația pentru binecuvântări adânc ascunsă în inimile lor și întotdeauna lucrează în tăcere în folosul ei. Nu este acesta lucrul adânc ascuns în inimile oamenilor? Fără această motivație de a primi binecuvântări, cum te-ai simți? Cu ce atitudine ți-ai îndeplini datoria? Ce s-ar întâmpla dacă s-ar lepăda de această motivație de a primi binecuvântări care este ascunsă în inima oamenilor? Poate că mulți oameni ar deveni pesimiști, în vreme ce unii și-ar putea pierde motivația în îndatoririle lor. Și-a pierde interesul în credința lor în Dumnezeu, de parcă sufletul lor ar fi dispărut. Ar părea că le-ar fi fost smulsă inima. De aceea spun că motivația pentru binecuvântări este ceva ascuns adânc în inimile oamenilor”** (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață”). **„Antihriștii cred în Dumnezeu doar pentru a profita și încearcă să facă înțelegeri cu Dumnezeu. Intenția și dorința lor de a obține binecuvântări și recompense sunt copleșitoare; se țin de ele și nu le lasă să le scape. Dumnezeu spune atât de multe și, totuși, ei nu acceptă nimic, gândindu-se tot timpul: «Scopul credinței în Dumnezeu este de a**

obține binecuvântări; este de a obține o destinație bună. Acesta este principiul suprem și nimic nu poate fi mai presus decât acesta. În cazul în care credința în Dumnezeu nu ar fi pentru a obține binecuvântări, atunci oamenii nu ar trebui să creadă; dacă nu ar fi de dragul obținerii binecuvântărilor, atunci a crede în Dumnezeu nu ar avea nicio semnificație sau valoare – acestea s-ar pierde.» Există cineva care îi insuflă aceste gânduri unui antihrist? Provin ele din îndrumarea sau influența cuiva? Nu – aceste gânduri sunt determinate de natura și esența înnăscută a unui antihrist. Nimeni nu le poate schimba. Dumnezeu întrupat spune atât de multe astăzi, iar antihriștii nu acceptă sub nicio formă nimic din toate acestea, ci se împotrivesc Lui și Îl condamnă. Natura lor de a le fi lehamite de adevăr și de a-l urî este veșnic neschimbătoare. Și ce arată acest caracter neschimbător? Arată că sunt răi din fire. Problema nu este dacă ei urmăresc sau nu adevărul – problema lor este o fire rea. Ei vociferează cu cinism împotriva lui Dumnezeu și I se opun – aceasta este natura și esența lor și reprezintă adevărata lor față" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt răi, perfizi și înșelători (Partea a doua)"). **„Antihriștii tratează îndeplinirea datoriei ca pe o tranzacție. Ei își îndeplinesc datoria în mod tranzacțional, într-o goană pentru a obține binecuvântări. Ei cred că scopul credinței în Dumnezeu este de a obține binecuvântări, că se cuvine să fii binecuvântat pentru îndeplinirea unei datorii. Ei distorsionează lucrul pozitiv care este îndeplinirea datoriei, înjosind valoarea și semnificația îndeplinirii ei de către o ființă creată și înjosind legitimitatea îndeplinirii datoriei de către o ființă creată. Ei iau datoria care este corectă și care se cuvine să fie îndeplinită de o ființă creată și o transformă într-o tranzacție**" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată

în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a șaptea)"). Am văzut în cuvintele lui Dumnezeu că antihriștii au credință doar pentru a primi binecuvântări, mentalitatea tranzacțională nu li se schimbă niciodată și nu renunță, indiferent cât de greu sau de trist ar fi. Dacă-și pierd toată speranța de a fi binecuvântați, e ca și cum și-ar pierde viața. Ei simt că nu are sens să continue să aibă credință, luptă cu Dumnezeu și I se împotrivesc. Am văzut că mă comportam exact ca un antihrist. Când am crezut în Domnul, am fost fericit să aflu că prin credința mea, puteam pătrunde în Împărăția lui Dumnezeu. Am simțit că pentru a primi binecuvântările și harul lui Dumnezeu în viața asta, apoi viața veșnică în următoarea, ar merita să fac orice sacrificiu. A fi binecuvântat și a pătrunde în Împărăția lui Dumnezeu au devenit țelurile mele în credință și cu cât mă sacrificam mai mult, cu atât credeam că vor fi mai mari binecuvântările mele, în viitor. După ce am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic, am simțit și mai mult că visul meu de a fi binecuvântat se va împlini și am fost mai motivat pentru datoria mea. Pe atunci, aveam 66 de ani, dar nu mă consideram deloc bătrân. Nu-mi făceam deloc grij, dar lucram din greu la datoria mea. Mergeam peste tot cu bicicleta la adunări și chiar dacă ulterior aș fi făcut comoție cerebrală, nu-mi păsa. Voiam doar să încerc din răsputeri să-mi fac datoria, folosindu-mi sudoarea frunții și suferința ca monedă de schimb pentru binecuvântări. Dar am văzut că îmbătrânisem și nu mai puteam îndeplini atât de multe îndatoriri, din cauza afecțiunii mele. Voiam să continui să călătoresc, dar nu puteam și deveneam încet-încet neputincios. Simțeam că speranțele mele de a fi binecuvântat scădeau tot mai mult și nu voiam să accept asta. N-am zis nimic, dar în sufletul meu, nu voiam să accept suveranitatea lui Dumnezeu, așa că am devenit abătut și îndârjit. Și am crezut în mod irațional că rolul meu de gazdă însemna că nu eram prețuit și chiar m-am gândit să-L trădez

pe Dumnezeu și să renunț la credința mea. Motivul credinței mele era să fiu binecuvântat, să tratez cu Dumnezeu. Nu era asta părerea greșită a unui antihrist despre credință? Răstălmăcisem ceva pozitiv și minunat precum îndeplinirea unei datorii. Știam doar să folosesc îndeplinirea datoriei mele și călătoriile drept moduri de a trata cu Dumnezeu în schimbul binecuvântărilor Împărăției, tratându-mi datoria ca pe un instrument de a-mi satisface dorințele extravagante. Chiar mă năuciseră speranțele mele de a fi binecuvântat. Mă gândeam doar la pătrunderea în Împărăția cerurilor. Mă interesa doar dacă aveam să fiu binecuvântat, care aveau să fie finalul și destinația mea. Nu mă gândeam deloc să răsplătesc iubirea lui Dumnezeu sau să-I înțeleg voia sinceră. Nu aveam deloc conștiință. Dumnezeu mi-a dat suflarea vieții și șansa de a face o datorie. Acesta e un mare har de la El. Dar de dragul binecuvântărilor, mereu aveam pretenții nerezonabile de la Dumnezeu, dezbăteam cu El, mă plângeam, eram pesimist și îndârjit. Eram foarte răzvrătit și îndărătnic, cu o fire malefică. Dacă Dumnezeu mi-ar fi luat viața, ar fi fost drept. Văzând cât de gravă era problema mea, m-am rugat în sinea mea lui Dumnezeu, rugându-L să mă îndrume ca să renunț la motivele mele pentru binecuvântări, să mă supun suveranității Lui. Apoi, m-am gândit la unele cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care cerșește mila, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să-mi vin în fire. Am realizat că atunci când Dumnezeu ne decide finalul și destinația, nu are nicio legătură cu cât de mult ne-am sacrificat pentru El, cât de mult am muncit sau am suferit. Important e dacă am obținut adevărul trăind experiența lucrării lui Dumnezeu, dacă firile noastre

corupte au fost purificate, dacă s-au schimbat. Am realizat, de asemenea, și că a îndeplini multe îndatoriri nu e egal cu a deține adevărul sau a-ți schimba firea. Indiferent câte îndatoriri îndeplinesc, contează dacă sunt pe calea căutării adevărului. Înainte, îndeplinaeam multe îndatoriri și călătoream peste tot, dar nu căutam niciodată adevărul. Voiam să-mi folosesc eforturile superficiale în schimbul unei destinații bune. Nu vedeam gândirea tranzacțională, antagonică, înrădăcinată în mine, față de Dumnezeu. Când mi s-a destrămat dorința de a fi binecuvântat, m-am certat cu Dumnezeu și m-am împotrivit Lui. Am văzut că oricâte îndatoriri aș fi îndeplinit, dacă aș fi putut să alerg de colo, colo și să trudesc fără să caut adevărul, nu mi s-ar fi schimbat firea, ci doar aș fi devenit mai egoist și mai arogant. Aș fi ajuns să discut și să mă cert cu Dumnezeu cu privire la lucrările făcute de mine, devenind tot mai malefic. Exact ca Pavel, el a făcut multe lucrări, și lucrări bune, dar lucrările lui au fost în schimbul unei coroane. Mereu a fost o tranzacție cu Dumnezeu. Nici măcar în pragul morții nu s-a căit și a ajuns să fie pedepsit de Dumnezeu. Iar Petru n-a făcut multe lucrări, dar în credința lui a căutat adevărul, iar în toate lucrurile a căutat voia lui Dumnezeu și a vrut să I se supună. El nu a avut condiții și nu s-a gândit dacă va fi binecuvântat. A obținut dragostea supremă a lui Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a aprobat și l-a desăvârșit. Amândoi erau credincioși, dar motivele și perspectivele lor în căutare erau diferite și la fel le-au fost și finalurile. Dumnezeu e drept și doar dacă noi căutăm adevărul și schimbarea firii Îi putem împlini voia. Obiectul căutării mele și calea pe care pornisem erau la fel de absurde și de greșite ca ale lui Pavel, iar finalul meu sigur avea să fie ca al lui. Luminarea cuvintelor lui Dumnezeu mi-a arătat voia Lui și ce perspectivă ar trebui să am în credință. Trebuia să învăț să mă supun suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu, ca să fiu o ființă creată rațională. Nu era asta dragostea și mântuirea lui Dumnezeu? Starea

mi s-a îmbunătățit mult după ce am înțeles voia lui Dumnezeu și I-am fost foarte recunoscător. Ulterior, când frații și surorile veneau la adunare, le ofeream ospitalitate. Când nu veneau, citeam calm cuvintele lui Dumnezeu și căutam adevărul potrivit stării mele.

Am citit într-o zi un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu nu doar plătește un preț pentru fiecare persoană în deceniile care se scurg de la nașterea acesteia până în prezent. Din punctul Lui de vedere, ai venit de nenumărate ori pe această lume și te-ai întrupat de nenumărate ori. Cine răspunde de acest lucru? Dumnezeu este responsabil de acest lucru. Nu ai de unde să știi aceste lucruri. De fiecare dată când vii pe această lume, Dumnezeu face personal aranjamente: El rânduiește câți ani vei trăi, tipul de familie în care te vei naște, când te vei așeza la casa ta și te vei stabili, precum și ceea ce-ți este menit să faci în această lume și ceea ce trebuie să faci pentru a-ți câștiga traiul. Dumnezeu rânduiește pentru tine o cale de ieșire din viață, astfel încât să-ți poți îndeplini nestingherit misiunea în această viață – și, în ceea ce privește ceea ce ar trebui să faci în următoarea întrupare, Dumnezeu îți rânduiește și îți predă acea viață în conformitate cu ceea ce ar trebui să ai și ce ar trebui să ți se dea. […] După ce ai avut astfel de rânduieli făcute pentru tine ori de câte ori te-ai născut, în sfârșit, te-ai născut în epoca zilelor de pe urmă, în familia ta actuală. Dumnezeu rânduiește pentru tine un mediu în care să crezi în El; El te face să auzi glasul Său și să te întorci înaintea Lui, iar tu ești capabil să-L urmezi și să îndeplinești o datorie în casa Lui. Numai cu o astfel de îndrumare de la Dumnezeu ai trăit până astăzi. Nu știi de câte ori ai venit pe lume, nici de câte ori s-a schimbat înfățișarea ta, nici prin câte familii ai trecut, nici câte epoci și domnii ai văzut – însă, prin toate acestea, mâna lui Dumnezeu te-a sprijinit și El a vegheat asupra**

ta. Cât de mult trudește Dumnezeu de dragul unei persoane! Unii oameni spun: «Am șaizeci de ani. Vreme de șaizeci de ani, Dumnezeu a vegheat asupra mea și m-a protejat. Timp de șaizeci de ani, El a domnit peste soarta mea. Dacă, atunci când voi fi bătrân, nu voi putea să îndeplinesc o datorie și nu voi putea să fac nimic – Îi va mai păsa lui Dumnezeu de mine?» Nu este acesta un lucru prostesc de spus? Suveranitatea lui Dumnezeu asupra sorții omului, veghea Lui asupra omului și protejarea omului nu reprezintă doar o chestiune pe o singură durată de viață. Dacă ar fi vorba doar de o singură durată de viață, de o singură viață, nu ar putea demonstra faptul că Dumnezeu este atotputernic și stăpânește peste toate. Munca pe care o face Dumnezeu și prețul pe care îl plătește pentru o persoană nu sunt doar ca să aranjeze ceea ce face ea în această viață, ci ca să-i rânduiască un număr nelimitat de vieți. Dumnezeu își asumă întreaga responsabilitate pentru fiecare suflet care se întrupează ca persoană. El lucrează cu atenție, cu viața Sa drept prețul pe care El îl plătește, pentru a îndruma fiecare persoană și pentru a rândui viața și zilele fiecăruia. Dumnezeu trudește atât de mult și plătește un preț atât de mare de dragul omului și îi dăruiește acestuia toate aceste adevăruri și această viață. Dacă omul nu îndeplinește datoria unei ființe create în această ultimă sută de metri și nu se întoarce înaintea Creatorului – dacă, în cele din urmă, oricât de multe vieți și generații a traversat, nu își face bine datoria și eșuează în îndeplinirea cerințelor lui Dumnezeu — nu ar fi atunci prea mare îndatorirea omului față de Dumnezeu? Nu ar fi el nevrednic de tot efortul depus de Dumnezeu? Ar fi atât de lipsit de inimă, încât nu ar merita să fie numit o persoană, deoarece îndatorirea sa față de Dumnezeu ar fi prea mare. […] Harul lui Dumnezeu față de om, iubirea Lui față de om și compasiunea Lui față de om nu reprezintă

doar o atitudine – ele reprezintă, totodată, un fapt. Despre ce fapt este vorba? Este faptul că Dumnezeu Își pune cuvintele în tine, pentru ca tu să fii luminat pe interior, pentru ca tu să vezi ce este frumos în El, ca să vezi ce înseamnă lumea aceasta, astfel încât inima ta să fie plină de lumină, permițându-ți să înțelegi cuvintele Lui și adevărul. În acest fel, fără să-ți dai seama, dobândești adevărul. Dumnezeu lucrează atât de mult asupra ta într-un mod foarte real, permițându-ți să dobândești adevărul. Când vei fi dobândit adevărul, când vei fi dobândit lucrul cel mai prețios care este viața veșnică, voia lui Dumnezeu va fi atunci împlinită. Când Dumnezeu îl vede pe om urmărind adevărul și dornic să coopereze cu El, este fericit și mulțumit. Atunci El adoptă o atitudine și, în timp ce are acea atitudine, se pune să lucreze și îl laudă și îl binecuvântează pe om. El spune: «Te voi răsplăti. Iată binecuvântarea pe care o meriți.» Iar atunci vei fi dobândit adevărul și viața. Când ai cunoaștere despre Creator și obții o apreciere de la El, vei mai simți un gol în inima ta? Nu vei mai simți; vei fi împlinit și vei avea un sentiment de plăcere. Nu asta înseamnă să trăiești cu valoare? Este cel mai valoros, cel mai semnificativ tip de viață" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Plătirea prețului pentru a dobândi adevărul este de mare importanță"). Am găsit cuvintele lui Dumnezeu foarte emoționante și liniștitoare. Indiferent cât de bătrân eram sau cum stăteam cu sănătatea, atâta timp cât iubeam și căutam adevărul, Dumnezeu nu m-ar fi abandonat. Dar înțelesesem greșit voia lui Dumnezeu. Am crezut că, fiindcă eram bătrân și nu mai eram util, nu mai puteam face la fel de multe datorii. Puteam să mă îmbolnăvesc grav și să mor, într-o zi, atunci n-aș mai avut nicio speranță de mântuire. Am simțit că nu avea sens credința și n-am mai vrut să-mi continui căutările. Am văzut că fusesem influențat de părerile greșite și că înțelesesem greșit voia lui Dumnezeu. Fusesem copleșit de slăbiciune și pesimism și Satana se

jucase cu mine. Înainte, nu știam că, în calitate de ființă creată, trebuia să mă supun lui Dumnezeu și să-L mulțumesc. Nu aveam acel raționament. Aveam credință doar pentru binecuvântări trupești – tratam cu Dumnezeu. Acum puteam vedea că acea căutare, chiar dacă aș fi trăit 800 de ani, nu ar fi avut nicio semnificație și nicio valoare. Când Iov s-a confruntat cu dezastrul și i-au fost luate bunurile, niciodată nu s-a gândit la ce a câștigat sau a pierdut. Când s-a umplut de bube și viața era insuportabilă, când avea speranțe mici de viață, niciodată nu l-a învinuit pe Dumnezeu. S-a supus suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu prin credința sa adevărată în El. A fost un martor răsunător pentru Dumnezeu înaintea Satanei, alinând sufletul lui Dumnezeu. În final, a fost binecuvântat de Dumnezeu și Dumnezeu i s-a arătat. În credința lui Petru, indiferent ce orânduia Dumnezeu, Petru căuta voia lui Dumnezeu, I se supunea și se concentra pe practicarea cuvintelor Domnului. În final, a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu, în supunere față de El, îndeplinind datoria unei ființe create, trăind o viață cu sens. Acum știam că, fiind credincios, a încerca să mă supun lui Dumnezeu și să-L mulțumesc, a-mi face datoria de ființă creată, a învăța și a obține adevărul în timp ce-mi făceam datoria, ajungând să mă supun lui Dumnezeu și să-L iubesc, era cheia pentru a nu trăi o viață goală, pentru a trăi o viață cu sens. Asta va aproba Dumnezeu. A încerca mereu să tratezi cu Dumnezeu, a da truda și sacrificiul pentru Dumnezeu în schimbul binecuvântărilor Împărăției e foarte josnic, iar viața ta nu are nici sens, nici valoare. Nu mă mai puteam gândi dacă voi fi binecuvântat sau nu în viitor. Voiam să caut adevărul în fiecare zi în care trăiam, să fac tot posibilul să-mi îndeplinesc datoria bazându-mă pe Dumnezeu, să încerc să mă supun lui Dumnezeu și să-L mulțumesc și să încerc să-mi schimb firea în timp ce-mi făceam datoria. Chiar dacă într-o zi m-aș îmbolnăvi grav, aș înfrunta moartea și n-aș mai avea șansa să-mi fac datoria, tot m-aș supune

suveranității lui Dumnezeu. Acum, trebuie să mă concentrez pe efortul de a-mi face datoria în viața aceasta. Oricare mi-ar fi finalul, Dumnezeu decide dacă e viață sau moarte. Nu e ceva ce ar trebui să iau în considerare eu, ca ființă creată. M-am simțit mult mai relaxat când am văzut lucrurile așa. Ulterior, am citit cuvintele lui Dumnezeu și am ascultat imnurile ca de obicei, în fiecare zi. Când descopeream corupție, mă rugam, căutam adevărul și-mi știam firile satanice și mă destăinuiam în părtășie cu frații și surorile. Treptat, am făcut ceva progrese. În general, când trebuia să-mi fac datoria, mă implicam activ și mă străduiam să împărtășesc Evanghelia celor din jurul meu. Când am văzut frații și surorile scriind articole cu mărturii, am vrut și eu să scriu articole ce aduceau mărturie pentru Dumnezeu. O astfel de preocupare mi se părea că m-ar împlini și liniști. Într-o zi, am auzit acest imn al cuvintelor lui Dumnezeu: „**O ființă creată ar trebui să fie la mila lui Dumnezeu**.” M-a emoționat mult. M-a emoționat în special al doilea fragment care menționează experiența lui Petru.

2 **În trecut, Petru a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu; dar ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu până la sfârșit și să îți epuizezi toată energia pentru El. Ce poate să facă, în numele lui Dumnezeu, o ființă creată? Ar trebui, așadar, să te oferi lui Dumnezeu, cât mai curând cu putință, ca El să dispună de tine cum dorește. Atât timp cât asta Îl face pe Dumnezeu fericit și mulțumit, atunci lasă-L să facă ce voiește cu tine. Ce drept au oamenii să rostească vorbe de nemulțumire? Ce drept au oamenii să rostească vorbe de nemulțumire?**

– Urmați Mielul și cântați cântări noi

L-am ascultat încontinuu, nu mă mai săturam de el. Toate versurile lui m-au inspirat și m-au emoționat și nu mi-am putut stăpâni lacrimile. Eram o ființă ce fusese coruptă de Satana și atinsese o asemenea vârstă înaintată și încă aveam șansa să-L urmez pe Dumnezeu și să mă bucur de lucrarea Lui,

să fiu martor pentru Dumnezeu și să trăiesc pentru El. Asta a fost o mare binecuvântare! A mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, a-mi cunoaște propria corupție, a-mi schimba motivele egoiste și josnice pentru binecuvântări deja era binecuvântarea lui Dumnezeu. Aveam să-l slăvesc pe Dumnezeu până la capăt, chiar dacă El nu-mi dădea nimic. Viața mea ar avea rost! Vreau să încerc să fiu o ființă rațională, supusă, a lui Dumnezeu. Indiferent de sănătatea sau de finalul meu, vreau să mă supun aranjamentelor lui Dumnezeu.

29. Meandrele drumului meu către Dumnezeu

de Sun Yu, China

Am devenit creștină în anul 2000. Niște pastori sud-coreeni ne împărtășeau predici destul de des. La o slujbă, un pastor a citit un pasaj din Scriptură și apoi ne-a spus să fim îngăduitori și răbdători în toate – că nu ascultând predici aducem slavă lui Dumnezeu, ci aplicându-le în practică. Doar atunci putem intra în Împărăția cerurilor. Din clipa aceea, am început să-mi tratez familia și prietenii cu iubire și bunătate. Dacă cineva mă jignea, mă rugam Domnului să mă ajute să-l iert. O dată sau de două ori, n-a fost o problemă. Cu timpul, însă, n-am putut continua. Uneori mă pierdeam cu firea și îi făceam morală pentru vreun fleac. Apoi mă simțeam vinovată. Tot păcătuind și mărturisindu-mă, nu mă puteam elibera din lanțurile păcatului. Atunci, voi fi luată în Împărăție când va veni Domnul? Am apelat la pastorul meu să-l întreb cum să rezolv problema păcatului. Mi-a zis să mă mărturisesc și să mă căiesc, să mă rog și să citesc Biblia mai mult, să am îngăduință și răbdare. De fiecare dată când spunea asta, fără să mă îndrume spre o cale precisă, eram dezamăgită. Mă gândeam la cuvintele lui Dumnezeu: „**Așadar, voi veți fi sfinți, pentru că Eu sunt sfânt**” (Leviticul 11:45). Iar în Evrei se spune: „**Fără sfințire, nimeni nu-L va vedea pe Domnul**” (Evrei 12:14). Simțeam că un om ca mine – mereu păcătuind și mărturisindu-se, incapabil să practice cuvintele Domnului – nu putea intra în Împărăția cerurilor. Eram nefericită zi de zi. Mai târziu, am observat că biserica era plină de invidie și lupte interne. Luptându-se pentru podium, la o slujbă, un predicator a aruncat pe jos Biblia altuia mai în vârstă și l-a împins afară. Unii chiar făceau afaceri în biserică. M-am gândit la cuvintele Domnului Isus: „**Este scris: «Casa Mea va fi numită o casă de rugăciune», dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari!**” (Matei 21:13).

Cum putea avea o asemenea biserică lucrarea Duhului Sfânt? Nu era asta o peșteră de tâlhari? Simțeam că era imposibil să primesc hrană din slujbele acelea și că problema mea cu păcatul nu se va rezolva niciodată. Doream să găsesc o biserică ce are lucrarea Duhului Sfânt. Sora mea mai mare m-a dus la alte biserici, dar toate erau în aceeași stare. Când le întrebam cum să scap de păcat, niciuna nu a putut arăta o cale. Ziceau că Domnul Isus ne-a iertat deja, noi doar trebuie să ne rugăm și să ne căim. Asta mă făcea să simt un gol în suflet. Nici nu mai voiam să merg la slujbe. Într-o zi, mi-a venit brusc o idee: poate Dumnezeu nu lucra în bisericile de-aici? Când pastorii coreeni ne vizitaseră, păruseră cucernici – venind până în China să păstorească biserici. Aveau atât de multă credință! Lucra oare Dumnezeu în bisericile coreene? Voiam să caut o biserică ce avea în ea lucrarea Duhului Sfânt.

În 2007, eu și sora mai mare ne-am mutat cu familiile în Coreea. Ea m-a prezentat unei biserici unde veneau la slujbe mulți chinezi. Membrii bisericii îi ajutau pe chinezi să-și găsească serviciu, ca să avem din ce trăi. Erau plini de iubire membrii acelei biserici, așa că m-am dus acolo la slujbe. Poate ei aveau lucrarea Duhului Sfânt. La o slujbă, pastorul a zis: „În ultima mea călătorie în China, am auzit că Dumnezeu S-a întors deja, că S-a arătat și lucrează în China și Se numește Dumnezeu Atotputernic. Dar China e o țară retrogradă. Oamenii ei sunt necultivați. Dumnezeu e atât de mare! Cum să Se arate El și să lucreze acolo? Mulți răspândesc învățătura Fulgerului de la Răsărit. Nu-i ascultați! Cu statura voastră mică, odată implicați, nu veți mai ieși niciodată.” Când l-am auzit, am fost total de acord. Atât de multe biserici din China nu au lucrarea Duhului Sfânt. Guvernul de-acolo oprimă credincioșii, iar chinezii venerează idoli. Ar putea Dumnezeu să Se arate și să lucreze în China? Asta ar fi imposibil.

Curând, am descoperit că, deși pastorul predica frumos, ce făcea după aceea era altă chestiune; nu practica după voia Domnului. Am fost foarte

descurajată! Când l-am întrebat pe pastor cum să rezolv păcătoșenia, a spus, nervos: „Toți sunt corupți. A păcătui e normal. Mărturisește-te Domnului și vei fi iertată. Fiindcă ești dornică să te căiești, Domnul ți-a iertat deja păcatele.” M-a dezgustat ce a spus pastorul. De ce spunea exact același lucru ca pastorii chinezi? Păcatul nu poate fi lepădat într-o clipă. Trebuie să existe măcar o mică schimbare. De ce ne-am deranja să ne mărturisim, dacă nu schimbăm absolut nimic? Nu ne face asta asemenea necredincioșilor? Și atunci, are vreun sens să crezi? Am fost dezamăgită iar și iar, dar n-am vrut să renunț. Am avut credința că Domnul nu mă va abandona, că într-o bună zi voi găsi o biserică în care lucrează Duhul Sfânt. După aceea, am reflectat mult la chestiunea asta. Mergând pe străzi, mă uitam după cruci, după biserici creștine și, dacă auzeam lucruri pozitive despre predicile oricărui pastor, umblam pe vânt, ploaie, zăpadă sau zloată, agățându-mă de-un fir de speranță, ca să ascult, tânjind să-mi fie îndepărtată confuzia. Am vizitat peste 40 de biserici din Coreea, fără să găsesc una singură care avea lucrarea Duhului Sfânt. Niciun pastor nu mi-a putut rezolva problema. Dezorientată, mă zvârcoleam nopțile, nu puteam dormi. Am chemat din inimă: „O, Doamne, unde poți să fii? M-ai abandonat?” Simțeam o greutate mare pe suflet în anii aceia. Eram deprimată și îndurerată.

În mijlocul aceste dureri și disperări, în iunie 2015, sora mea mai mare a venit la mine și mi-a spus fericită: „Am vești grozave! Domnul S-a întors de mult. El S-a arătat și lucrează în China, exprimând multe adevăruri. Evanghelia a ajuns acum și în Coreea.” M-am gândit: „Dumnezeu lucrează în China? Cum e posibil?” Am zis, încăpățânată: „În 2009, un pastor ne-a spus că-i imposibil ca Dumnezeu să lucreze în China, deoarece China e retrogradă și oamenii sunt necultivați. Dumnezeu e vrednic de cinste și măreț – de ce ar lucra El în China?” Și apoi m-am dus să spăl vasele. Ea a scos o carte și a spus, liniștită: „Cartea asta, **Cartea deschisă de Miel**,

conține cuvinte exprimate de Dumnezeu în zilele de pe urmă. O să-ți citesc din ea.”

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.**

Dacă oamenii rămân blocați în Epoca Harului, atunci nu vor fi niciodată eliberați de firea lor stricată, și cu atât mai puțin vor cunoaște firea inerentă a lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc mereu în mijlocul unei abundențe de har, dar nu au calea vieții care le permite să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să-L mulțumească, atunci ei nu Îl vor câștiga niciodată cu adevărat în credința lor în El. Acest tip de credință e de-a dreptul deplorabil. După ce vei fi terminat de citit această carte,

după ce vei fi trăit fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu întrupat în Epoca Împărăției, vei simți că dorințele pe care le-ai avut ani la rând s-au realizat în sfârșit. Vei simți că doar acum L-ai văzut pe Dumnezeu față în față; doar acum I-ai zărit înfățișarea, I-ai auzit cuvântările personale, ai apreciat înțelepciunea lucrării Lui și ai simțit cu adevărat cât de real și atotputernic este El. Vei simți că ai câștigat multe lucruri pe care oamenii din vremurile trecute nici nu le-au văzut, nici nu le-au avut vreodată. În clipa aceea, vei ști clar ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și ce înseamnă să te conformezi voii lui Dumnezeu. Bineînțeles, dacă te agăți de părerile din trecut și respingi sau negi faptul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, atunci vei rămâne cu mâna goală, fără a obține nimic și, în cele din urmă, vei fi declarat vinovat de a I te împotrivi lui Dumnezeu. Cei care sunt capabili să asculte adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu vor fi revendicați sub numele celui de-al doilea Dumnezeu întrupat – Atotputernicul. Ei vor putea accepta îndrumarea personală a lui Dumnezeu, dobândind adevăruri din ce în ce mai înalte, precum și viață adevărată. Vor vedea viziunea ce nu a fost văzută vreodată de oamenii din trecut: «M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe „Cineva Care era ca un fiu al omului”. Era îmbrăcat într-o mantie care-I ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui» (Apocalipsa 1:12-16)**. Viziunea aceasta este expresia întregii firi a lui Dumnezeu, iar**

expresia întregii Sale firi este și expresia lucrării lui Dumnezeu în întruparea Sa prezentă" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"). Ascultând asta, am rămas înmărmurită. Se dezvăluiau tainele cărții Apocalipsei. Era plin de autoritate – niciun om n-ar fi putut rosti acele cuvinte. Mi-am amintit autoritatea cu care a vorbit Domnul Isus când a venit să lucreze și m-am întrebat: chiar erau acestea cuvântările lui Dumnezeu? Imediat am fost cuprinsă de bucurie și-am început să ascult cu atenție. Mai ales când sora mea a citit unele profeții din Apocalipsa, mă gândeam că nu erau ceva ce putea interpreta vreun om. Apocalipsa ne spune: „**Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a învins și este vrednic să desfacă sulul și cele șapte sigilii ale lui!**" (Apocalipsa 5:5). Numai Mielul, numai Dumnezeu putea dezvălui aceste taine. Era acesta cuvântul lui Dumnezeu? Era cu putință ca El să fi apărut și să lucreze în China? Oare aș putea găsi în cartea aceea răspunsul la ceea ce mă nedumerise în toți acești ani? Am devenit curioasă în legătură cu asta. Chiar atunci, sora mea a citit așa: „**Ele sunt și împlinirea cuvintelor din Apocalipsa: «Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!» Aceste cuvinte reprezintă etapa inițială a lucrării pe care Dumnezeu a început-o în Epoca Împărăției**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"). M-a interesat și mai mult – nu era asta profeția din cartea Apocalipsei? Se împliniseră profețiile din Apocalipsa? Erau acestea cuvintele lui Dumnezeu? Dorind să citesc temeinic, am rugat-o pe sora mea să-mi lase cartea. N-am mai putut de bucurie când mi-a dat-o. De-abia așteptam s-o deschid! Dar mă și preocupau unele lucruri. Chiar era în acord cu Scriptura cartea aceasta? Am pus pe pat o Biblie și cartea asta, una lângă alta, comparându-le. În carte, am citit pasajul următor: „**Numai când voi trece în noul cer și pământ, voi lua cealaltă parte a slavei Mele și o voi dezvălui mai întâi în Țara Canaanului, făcând să strălucească o lumină**

orbitoare pe toată fața pământului, scufundat în întunecimea profundă a nopții, ca întreg pământul să poată veni la lumină; ca oamenii de pe tot pământul să poată veni să ia putere din puterea luminii, permițându-i slavei Mele să crească și să se arate din nou fiecărei națiuni; și ca toată omenirea să-și poată da seama că am venit cu mult timp în urmă în lumea oamenilor și că Mi-am adus de multă vreme slava dinspre Israel către Răsărit; pentru că slava Mea strălucește dinspre Răsărit și a fost adusă din Epoca Harului până în ziua de azi. Dar am plecat din Israel și de acolo am ajuns în Răsărit. Numai când lumina din Răsărit se va transforma treptat în alb, întunericul de pe pământ va începe să se transforme în lumină și numai atunci omul va descoperi că am plecat demult din Israel și că Mă ridic din nou în Răsărit. Odată ce M-am pogorât în Israel și mai târziu am plecat de acolo, nu Mă mai pot naște din nou în Israel, pentru că lucrarea Mea conduce tot universul și, mai mult, fulgerul luminează direct de la Răsărit la Apus. Din acest motiv am coborât în Răsărit și am adus Canaanul popoarelor din Răsărit. Voi aduce oameni din toate părțile pământului în Țara Canaan, și astfel continui să cuvântez în Țara Canaanului pentru a controla întregul univers. În acest moment nu există lumină pe întreg pământul, în afară de Canaan, și toți oamenii sunt amenințați de foame și de frig. Mi-am dat slava lui Israel și apoi Mi-am luat-o înapoi, aducându-i astfel pe israeliți la Răsărit și aducând toată omenirea la Răsărit. I-am adus pe toți la lumină ca să poată fi reuniți cu ea și să se afle în comuniune cu ea și să nu mai trebuiască să o caute. Îi voi lăsa pe toți cei care caută să vadă din nou lumina și să vadă slava pe care o aveam în Israel; îi voi lăsa să vadă că am venit de mult pe un nor alb în mijlocul omenirii, să vadă nenumărați nori albi și fructe în grămezile lor abundente și, mai mult, să vadă pe Iahve

Dumnezeul lui Israel. Îi voi lăsa să se uite la Învățătorul iudeilor, la Mesia cel așteptat și la arătarea Mea deplină, care a fost persecutată de împărați de-a lungul veacurilor. Voi lucra asupra întregului univers și voi face o mare lucrare, dezvăluind toată slava Mea și toate faptele Mele omului în zilele de pe urmă. Îmi voi arăta chipul slăvit în plinătatea Sa celor care M-au așteptat mulți ani, celor care au tânjit să vin pe un nor alb, lui Israel, care a tânjit să Mă arăt din nou și întregii omeniri care Mă prigonește, pentru ca toți să știe că Mi-am luat cu mult timp în urmă slava și am adus-o în Răsărit și nu mai este în Iudeea. Pentru că zilele de pe urmă au venit deja!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul"). Apoi l-am comparat cu o profeție din Biblie: „**Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului**" (Matei 24:27). Se potrivea cu cuvintele Domnului Isus – era total în acord cu Biblia. Cine, afară de Dumnezeu, putea desfereca aceste taine? Cuvintele astea mă atrăgeau: cu cât citeam, cu atât voiam să citesc mai mult. Simțeam că în cartea aceasta voi găsi răspunsul la confuzia din sufletul meu.

Apoi am citit încă un pasaj: „**Întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm voia lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele «Dumnezeu este adevărul, calea și viața». Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și tot cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă!**

Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să asculte" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă"). Am citit pasajul ăsta de două ori la rând. Mă gândeam că, oriunde se poate găsi glasul lui Dumnezeu, se pot găsi și urmele pașilor Lui. Acolo Se arată Dumnezeu. Erau acelea într-adevăr cuvintele lui Dumnezeu? Nimeni în afară de Dumnezeu n-ar putea spune așa ceva. Asta citeau în Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, deci poate că Dumnezeu lucra în acea biserică? Eram entuziasmată și-am continuat să citesc.

Mai târziu, am dat peste pasajul acesta: „**Astăzi, Dumnezeu S-a întors în lume pentru a-Și săvârși lucrarea. Prima Lui oprire este exemplarul de conducere dictatorială: China, bastionul ferm al ateismului. Dumnezeu a câștigat un grup de oameni prin înțelepciunea și puterea**

Lui. În această perioadă, El a fost vânat de partidul de guvernământ al Chinei prin toate mijloacele și supus unei suferințe mari, fără să aibă un loc unde să Își poată odihni capul, fără posibilitatea de a-Și găsi un adăpost. În ciuda acestora, Dumnezeu Își continuă lucrarea pe care intenționează să o săvârșească: El își face auzită vocea și răspândește evanghelia. Nimeni nu poate pătrunde atotputernicia lui Dumnezeu. În China, o țară care Îl privește pe Dumnezeu ca pe un dușman, Dumnezeu nu Și-a încetat niciodată lucrarea. În schimb, tot mai mulți oameni au acceptat lucrarea și cuvântul Lui, deoarece Dumnezeu mântuiește fiecare membru al omenirii în parte, în cea mai mare măsură posibilă" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri"). Când însă am citit partea asta „**Astăzi, Dumnezeu S-a întors în lume pentru a-Și săvârși lucrarea. Prima Lui oprire este exemplarul de conducere dictatorială: China**," m-am oprit imediat, simțindu-mă dezamăgită. Cu ochii ațintiți pe cele două fraze, mă tot gândeam: „Dumnezeu, în China? Cum să fie cu putință? Poate n-ar trebui să citesc. Dacă mă rătăcesc?" Dar apoi mi-am spus: cuvintele astea păreau glasul lui Dumnezeu. Dacă eu nu le cercetam și Domnul Se întorsese cu adevărat, nu mi-aș pierde șansa, oare? Mă simțeam incredibil de sfâșiată și mă tot întrebam: De ce S-ar arăta Dumnezeu și ar lucra în China? Am comparat asta cu Biblia și-am citit ce a spus Domnul Isus: „**Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului**" (Matei 24:27). Era „răsăritul" o referire la China? Dar China era atât de retrogradă și ateismul avea putere totală în țara aceea! Ar putea Dumnezeu să Se arate și să lucreze în China? Cartea asta afirma foarte clar că așa era. Ezitam, totuși – să continui sau să renunț? Apoi m-am gândit cât mă luptasem în căutarea mea toți anii aceia. Deci, câtă vreme exista o rază

de speranță, nu puteam renunța. Am hotărât, așadar, să merg la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic să investighez.

A doua zi, m-am dus la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Un frate era în mijlocul unei predici, vorbind chiar despre ce mă întrebam eu: cum să fii eliberat din păcat. Citea cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. **„În Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în**

acord cu voia lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)").

El a avut părtășie astfel: „Înțelegem din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic că în Epoca Harului Dumnezeu a făcut numai lucrarea de răscumpărare. Domnul Isus a răspândit Evanghelia Împărăției, spunând oamenilor să se mărturisească și să se căiască. El a vindecat bolnavii, a alungat demoni și a iertat păcatele oamenilor. În plus, a dăruit omenirii har nemărginit. La sfârșit, El a fost răstignit ca jertfă pentru păcat pentru toți oamenii. De atunci, ca să fim iertați de păcate și să ne bucurăm de harul și binecuvântările lui Dumnezeu, nu trebuie decât să ne rugăm și să ne mărturisim. Aceasta a fost lucrarea Domnului Isus în Epoca Harului. Deci, încheierea lucrării Domnului Isus de răscumpărare însemna că lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu a fost făcută? Bineînțeles că nu. Lucrarea de răscumpărare doar ne-a iertat de păcate, dar sursa păcătoșeniei și natura noastră păcătoasă nu au fost rezolvate. Tot nu ne putem abține și păcătuim mereu. Suntem aroganți, ne dăm aere, mințim și înșelăm. Uneori simțim lucruri precum invidia și ura. Trăim într-o stare în care ziua păcătuim și seara ne mărturisim, din care nu ne putem smulge. Spune în Evrei 12:14: «**Fără sfințire, nimeni nu-L va vedea pe Domnul**.» Dumnezeu e sfânt și drept. Cum suntem noi, atât de murdari și corupți, vrednici să intrăm în Împărăția cerurilor? Dumnezeu Atotputernic a venit în zilele de pe urmă, exprimând adevăruri și făcând lucrarea judecății, pentru a rezolva natura noastră păcătoasă, a ne permite să lepădăm total lanțurile și chingile păcatului, pentru a fi curățiți și a ne duce în Împărăția lui Dumnezeu. Asta împlinește profețiile Domnului Isus: «**Mai am să vă spun multe lucruri,**

dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul» (Ioan 16:12-13). **«Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă»** (Ioan 12:47-48). În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic a rostit milioane de cuvinte, exprimând toate adevărurile necesare pentru a purifica și a mântui pe deplin omenirea. El judecă și demască toate firile noastre corupte, antiDumnezeu și natura noastră satanică, dezvăluind complet sursa păcătoșeniei și a împotrivirii noastre față de Dumnezeu. Totodată, El ne orientează spre calea lepădării păcatului și a dobândirii mântuirii lui Dumnezeu. Singurul mod de a vedea adevărul corupției noastre e să acceptăm judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu; apoi, putem să simțim remușcare, să ne urâm și să ne căim în fața lui Dumnezeu, să fim eliberați de corupție și curățiți. Lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă e unica noastră cale de-a fi purificați, mântuiți și de-a intra în Împărăția cerurilor."

Auzind părtășia acestui frate m-am luminat atât de mult, de parcă mi se luase o greutate mare de pe umeri. Rezultă că Domnul Isus a făcut lucrarea de răscumpărare și omul a fost iertat de păcatele sale prin jertfa pentru păcat, dar natura păcătoasă din el a rămas, totuși. Acceptarea lucrării de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu e singurul mod de-a rezolva problema păcatului, de-a scăpa din lanțurile și constrângerile păcatului, de-a fi curățiți și vrednici să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu Însuși putea dezvălui tainele lucrării Sale de gestionare și doar Dumnezeu poate curăți și mântui deplin omenirea. Eram sigură că asta era lucrarea lui Dumnezeu și eram entuziasmată.

A doua zi, o soră din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic mi-a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Hristos al zilelor de pe urmă folosește**

o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr"). După ce

a citit asta, ea a avut părtășie și mi-a împărtășit mărturie, oferindu-mi și mai multă claritate. În zilele de pe urmă, Dumnezeu exprimă adevăruri și face lucrarea judecății ca să rezolve natura păcătoasă a omului. Dacă nu acceptăm judecata lui Dumnezeu, ci ne petrecem toată viața în religie, nu vom scăpa de păcat și nu vom fi curățiți. Mulțumită milei și harului lui Dumnezeu, eu am găsit, în sfârșit, calea spre curățirea de păcat. Eram așa de emoționată că nu-mi puteam opri lacrimile. Mi-am amintit de ultimii opt ani, cum mersesem la nenumărate biserici, mari și mici, căutând calea de-a scăpa de păcat și de-a intra în Împărăția cerurilor. De fiecare dată, însă, intram cu speranță și plecam cu dezamăgire. Harul lui Dumnezeu a fost cel care mi-a îngăduit să-I ascult glasul și să-I văd arătarea. Eram incredibil de binecuvântată! Mă simțeam ca un copil pierdut întors, în sfârșit, la mama sa, după ani de pribegie. Am avut o senzație de pace și bucurie indescriptibilă!

Dar mai aveam o oarecare confuzie care nu fusese rezolvată. Am întrebat-o pe sora asta: „Chinezii sunt așa de necultivați și sunt împotriva lui Dumnezeu. De ce ar apărea și ar lucra Dumnezeu acolo în zilele de pe urmă?” Ea mi-a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. **„Lucrarea lui Iahve a fost facerea lumii, a fost începutul; această etapă a lucrării este finalul lucrării și încheierea. La început, lucrarea lui Dumnezeu a fost îndeplinită printre cei aleși ai Israelului și a reprezentat începutul unei noi epoci în cel mai sfânt dintre toate locurile. Ultima etapă a lucrării este îndeplinită în cea mai necurată dintre țări, pentru a judeca lumea și pentru a încheia epoca. În prima etapă, lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută în cel mai strălucitor dintre locuri, iar ultima etapă este îndeplinită în cel mai întunecat dintre toate locurile, iar acest întuneric va fi izgonit, lumina va fi adusă, iar toți oamenii vor fi cuceriți. După ce vor fi cuceriți oamenii din cel mai**

necurat și întunecat loc dintre toate și după ce întreaga populație va recunoaște că există un Dumnezeu, care este adevăratul Dumnezeu și fiecare persoană a fost convinsă pe deplin, atunci acest fapt va fi folosit pentru a îndeplini lucrarea de cucerire dintr-un capăt în celălalt al întregului univers. Această etapă a lucrării este simbolică: odată ce lucrarea acestei epoci se va încheia, lucrarea de gestionare de șase mii de ani va ajunge pe deplin la final. Odată ce aceia din cel mai întunecat dintre toate locurile vor fi cuceriți, se înțelege de la sine că va fi la fel peste tot. Astfel, doar lucrarea de cucerire din China are un simbolism semnificativ. China întrupează toate forțele întunericului, iar oamenii din China îi reprezintă pe toți cei care aparțin trupului, Satanei din carne și oase. Poporul chinez este cel care a fost cel mai mult corupt de marele balaur roșu, care se opune cel mai puternic lui Dumnezeu, a cărui umanitate este cea mai josnică și necurată și, astfel, reprezintă arhetipul întregii omeniri corupte. Aceasta nu înseamnă că alte țări nu au probleme deloc; noțiunile omului sunt toate la fel și, deși oamenii acestor țări pot avea o bună valoare, dacă nu Îl cunosc pe Dumnezeu, atunci înseamnă că I se opun Lui. […] În poporul chinez corupția, impuritatea, nedreptatea, opoziția și răzvrătirea se manifestă cel mai pe deplin și sunt dezvăluite în toate diferitele lor forme. Pe de o parte, ei sunt de un calibru slab și, pe de altă parte, viețile și mentalitatea lor sunt înapoiate, iar obiceiurile lor, mediul social, originea familiei – toate sunt cele mai înapoiate și slabe. Statutul lor, de asemenea, este umil. Lucrarea din acest loc este simbolică și, după ce această lucrare de testare va fi îndeplinită în întregime, lucrarea ulterioară a lui Dumnezeu va fi mult mai ușoară. Dacă poate fi finalizată această etapă a lucrării, atunci lucrarea ulterioară e de la sine înțeleasă. Odată ce această etapă a lucrării va fi îndeplinită, marele succes va fi complet

realizat, iar lucrarea de cucerire din întregul univers va ajunge la o încheiere totală. De fapt, odată ce lucrarea printre voi va avea succes, aceasta va fi echivalentul succesului pretutindeni în întreg universul. Aceasta este semnificația motivului pentru care vă fac să fiți un model și specimen" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)"). Apoi, ea a avut părtășie: „Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte clare. E foarte semnificativ ca Dumnezeu să apară și să lucreze în China în zilele de pe urmă. Acum, lucrarea lui Dumnezeu este de judecată și de curățire. El exprimă adevăruri pentru a demasca natura umană antiDumnezeu, satanică și diversele noastre firi corupte. El ne arată firea Lui dreaptă, măreață și mânioasă, care nu admite jignire. De aceea a trebuit El să-i aleagă pe cei mai profund corupți și potrivnici Lui, ca să facă din ei un exemplu. Să lucreze printre acești oameni e unicul mod de-a dezvălui toate tipurile de corupție din omenire și de-a-Și arăta mai bine sfințenia și dreptatea. Așa poate obține cele mai bune rezultate în lucrarea Sa de judecată. În plus, China e bârlogul marelui balaur roșu. Marele balaur roșu e întruchiparea Satanei – ăștia-s oamenii pe care Satana i-a corupt cel mai profund. De aceea China e axa mondială a răului, iar chinezii sunt cel mai profund corupți. Ei Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu și I se împotrivesc cel mai mult și au cea mai rea umanitate. Chinezii sunt chintesența umanității corupte. Faptul că Dumnezeu Se arată, lucrează și exprimă adevăruri în China, demascând și ultima picătură din corupția și răzvrătirea chinezilor, poate cuceri mai bine omenirea. Asta poate arăta mai eficient esența și adevărul despre cât de adânc l-a corupt Satana pe om. Totodată, lucrând în cea mai murdară, coruptă și antiDumnezeu țară, cucerind, purificând și transformând cei mai necultivați și profund corupți oameni ai Chinei, oamenii din alte țări vor fi mai ușor de mântuit. Lucrând astfel, Dumnezeu permite întregii omeniri să vadă marea Lui putere și să fie deplin convinsă.

Asta dezvăluie autoritatea, puterea lui Dumnezeu, precum și înțelepciunea și atotputernicia Sa.”

Apoi, ea mi-a mai citit din cuvintele lui Dumnezeu. „**Chinezii nu au crezut niciodată în Dumnezeu; nu L-au slujit niciodată pe Iahve și nu L-au slujit niciodată pe Isus. Ei doar se ploconesc, ard tămâie, ard talismane de hârtie și îl venerează pe Buddha. Pur și simplu venerează idoli – toți sunt extrem de răzvrătiți. Așadar, cu cât mai joasă este poziția oamenilor, cu atât mai mult arată că ceea ce câștigă Dumnezeu de la voi este și mai multă glorie. […] Potrivit noțiunilor umane, ca să arăt că am un statut înalt, că sunt de mare valoare și să Îmi arăt onoarea, sfințenia și măreția, ar fi trebuit să Mă nasc într-o țară frumoasă. Dacă M-aș fi născut într-un loc care Mă recunoaște, într-o familie de elită, și dacă aș fi avut o situație bună și un statut înalt, atunci aș fi fost tratat foarte bine. Asta nu ar fi de folos lucrării Mele și, atunci, ar mai putea fi dezvăluită o mântuire atât de măreață? Toți cei care Mă văd Mă vor asculta și nu vor fi poluați cu murdărie. Ar fi trebuit să Mă nasc într-un asemenea loc. Asta credeți voi. Dar gândiți-vă la asta: oare Dumnezeu a venit pe pământ pentru a Se bucura sau pentru a lucra? Dacă aș fi lucrat într-un loc atât de plăcut și comod ca acela, Mi-aș fi putut câștiga gloria deplină? Aș putea să cuceresc toată creația Mea? Când Dumnezeu a venit pe pământ, nu era din lumea asta, și nu S-a întrupat ca să Se bucure de lume. Locul unde lucrarea Îi va dezvălui firea și care va fi cel mai semnificativ este cel în care S-a născut El. Fie că este un tărâm sfânt sau murdar și indiferent unde lucrează El, El este sfânt. Totul în lume a fost creat de El, deși totul a fost corupt de Satana. Totuși, toate lucrurile încă aparțin Lui; toate sunt în mâinile Lui. El vine într-un ținut murdar și lucrează ca să Își dezvăluie sfințenia; face asta doar de dragul lucrării Sale, ceea ce**

înseamnă că El îndură mari umilințe ca să facă o asemenea lucrare pentru a-i mântui pe oamenii din acest ținut necurat. Face lucrul acesta pentru a fi martor, de dragul întregii omeniri. O astfel de lucrare le arată oamenilor dreptatea lui Dumnezeu și reușește să demonstreze mai bine supremația Sa. Măreția și corectitudinea Lui se manifestă în mântuirea unui grup de oameni umili, pe care alții îi disprețuiesc. Faptul că S-a născut într-un ținut murdar nu dovedește că El este umil; pur și simplu permite întregii creații să vadă măreția Lui și adevărata Lui dragoste pentru omenire. Cu cât mai mult face El asta, cu atât mai mult dezvăluie dragostea Lui pură, dragostea Lui fără cusur pentru oameni. Dumnezeu este sfânt și drept. Chiar dacă S-a născut într-un ținut murdar și chiar dacă trăiește cu acei oameni care sunt plini de murdărie, la fel cum Isus a trăit cu păcătoșii în Epoca Harului, oare nu toată lucrarea Lui este săvârșită pentru supraviețuirea întregii omeniri? Nu e totul ca omenirea să poată câștiga marea mântuire? În urmă cu două mii de ani, El a locuit cu păcătoșii câțiva ani. Asta a fost de dragul răscumpărării. Astăzi, El trăiește cu un grup de oameni murdari și josnici, de dragul mântuirii. Nu toată lucrarea Lui este de dragul vostru, al oamenilor? Dacă nu pentru a mântui omenirea, de ce să fi trăit și să fi suferit cu păcătoșii atât de mulți ani după ce S-a născut într-o iesle? Și dacă nu ca să mântuiască omenirea, de ce să Se întoarcă întrupat a doua oară, născut în acest ținut unde se adună demonii, și să trăiască alături de acești oameni care au fost profund corupți de Satana? Nu este Dumnezeu loial? Care parte din lucrarea Lui nu a fost pentru omenire? Care parte nu a fost pentru destinul vostru? Dumnezeu este sfânt – lucrul acesta e de neschimbat! Nu este poluat de mizerie, deși El a venit într-un ținut murdar; toate acestea pot să însemne doar că dragostea lui Dumnezeu pentru omenire este

foarte altruistă și că suferința și umilirea pe care le îndură El sunt extrem de mari!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab").

Apoi, ea a avut părtășie: „Cuvintele lui Dumnezeu ne spun că faptul că El a devenit trup în zilele de pe urmă, că S-a arătat și lucrează în China, are o semnificație extraordinară. Chinezii sunt poporul care I se împotrivește lui Dumnezeu și Îl urăște cel mai mult. Ei sunt cei mai lipsiți de calibru și umanitate, dar Dumnezeu S-a întrupat acolo, mergând să lucreze în China, exprimând adevărul cu o îngăduință și răbdare incredibile. Dumnezeu a îndurat o umilire uriașă pentru a-i mântui pe ei, poporul cel mai murdar și mai corupt. Asta dezvăluie și mai mult cât de smerit și ascuns e Dumnezeu și ne arată sfințenia și dreptatea Lui, iubirea Lui autentică, altruistă pentru omenire. În plus, înțelegem că Dumnezeu este Domnul creației. El are autoritatea de a-Și face lucrarea în orice țară, printre oricare oameni, dar, indiferent în ce țară Se arată și lucrează El, lucrarea Lui e pentru toată umanitatea – e pentru a mântui întreaga rasă umană. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic S-a arătat și lucrează în China, exprimând adevăruri. El a făcut deja un grup de biruitori, iar acum Evanghelia Lui se extinde peste tot globul. Lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt ca o lumină mare strălucind de la Răsărit până la Apus. Tot mai mulți oameni aud glasul lui Dumnezeu, întorcându-se spre Dumnezeu Atotputernic în număr mare, acceptând curățirea și mântuirea lui Dumnezeu. Dacă urmăm concepțiile și închipuirile noastre, crezând că, întrucât celelalte două etape ale lucrării lui Dumnezeu au fost în Israel, El e Dumnezeul israeliților și nu S-ar arăta și nu ar lucra în China, atunci nu ar însemna asta că Îl delimităm? Dumnezeu a spus: «**Numele Meu va fi minunat printre neamuri**» (Maleahi 1:11). Cum s-ar împlini asta, atunci? În zilele de pe urmă, faptul că Dumnezeu devine trup și lucrează în China,

unde domnește ateismul, spulberă total concepțiile omenești. Ne arată că Dumnezeu nu e doar Dumnezeul israeliților, ci e și Dumnezeul neamurilor. El e Dumnezeul întregii omeniri, nu doar al unei singure țări sau al unui singur popor. Faptul că Dumnezeu Se întrupează în China, Se arată și lucrează acolo, e incredibil de semnificativ!"

M-am simțit foarte stânjenită după ce am auzit părtășia ei. Nu am înțeles lucrarea lui Dumnezeu, ci am împărtășit opiniile pastorilor delimitându-L pe Dumnezeu, crezând că ar fi imposibil să lucreze în China. Ce aroganță și ignoranță din partea mea! Numai să mă gândesc, și mi se face frică. Mulțumită harului lui Dumnezeu, eu am avut norocul să-I aud glasul și să accept lucrarea Sa din zilele de pe urmă. Altfel, încă L-aș mai delimita pe Dumnezeu pe baza concepțiilor mele, osândind arătarea și lucrarea Sa și n-aș avea nicio speranță de-a dobândi mântuirea Sa. Din toată inima sunt recunoscătoare pentru mântuirea lui Dumnezeu! Totodată, am experimentat personal ce spunea Domnul Isus: „**Cel ce caută găsește, iar celui ce bate i se va deschide**" (Matei 7:8). Cuvintele astea sunt foarte adevărate și Dumnezeu e credincios. Câtă vreme căutăm, Dumnezeu ne va îndruma și ne va lumina. Slavă Ție, Dumnezeu Atotputernic!

32. Învățând din eșecurile celorlalți

de Tongxin, Coreea de Sud

În octombrie anul trecut, două supraveghetoare ale lucrării video au fost demise. Asta deoarece liderul subliniase în mod repetat importanța acestei lucrări, dar ele au fost foarte relaxate. Doar participau la chestiuni generale, nu rezolvau nicio problemă și nu participau concret la producția video, ceea ce a întârziat lucrarea. Conducătorul s-a înfuriat și a spus că oamenii ca ele sunt șireți și iresponsabili, detașați de lucrarea lor și nepotriviți să fie supraveghetori, așa că le-a demis. Când am auzit asta, am fost șocată. Credeam că își făceau datoria normal. Chiar dacă erau puțin ineficiente, pasive și nu duceau o povară, nu era o problemă atât de gravă. Toți suntem așa, într-o anumită măsură. Oare chiar au meritat să fie demise pentru asta? Ulterior, conducătorul ne-a întrebat cum ne făceam datoria de obicei. Ne dădeam toată silința, făceam tot ce puteam și chiar trudeam? Încercam să fim cât se poate de eficienți și productivi? Aceste întrebări m-au neliniștit și n-am îndrăznit să ridic capul. Știam că nu mă apropiam de aceste standarde, iar când l-am auzit pe conducător numindu-le pe acele supraveghetoare „detașate”, „relaxate” și „lipsite de o povară”, am devenit și mai neliniștită. Am realizat că și eu îmi făcusem datoria la fel. Conducătorul rânduise ca eu să urmăresc lucrarea video și, la început, am căutat principiile, am studiat aptitudinile relevante și m-am gândit cum să termin repede lucrarea. Însă, după câteva zile, am început să mă gândesc: „Producția video e complexă. Abia am început și sunt multe lucruri necunoscute; problemele sunt inevitabile. Voi face doar ce pot. Oricum, conducătorul va verifica la final. Chiar dacă sunt probleme, el va înțelege.” Așa că, zilnic, făceam lucrurile din rutină. Am recunoscut că lucrarea era urgentă dar când nu eram presați de conducător, fără să-mi dau seama,

progresam lent. Treburi care puteau fi făcute într-o săptămână durau de două ori mai mult, iar eu n-am mai urmărit nici lucrarea de udare de care răspundeam. Uneori mă simțeam vinovată, dar cum lucrarea nu era întârziată prea mult, nu-mi făceam griji. Ulterior, conducătorul mi-a atribuit altă lucrare, iar eu am păstrat aceeași atitudine. Deși păream a fi ocupată, eram foarte relaxată și nu rezolvam multe probleme reale. Uneori mă întrebam: „Sunt responsabilă de mai multe lucrări, așa că ar trebui să fiu mai ocupată, să-mi fac griji pentru mai multe lucruri și să fiu mai stresată. De ce nu mă simt așa? La sfârșitul zilei, mă simt destul de relaxată.” M-am gândit să-mi planific timpul mai înțelept. Cu un program încărcat, aș fi mai eficientă și aș face mai multe. Dar apoi m-am gândit: „Deja sunt destul de ocupată. De ce să cer atât de mult de la mine?” Așa că am renunțat la idee. N-am simțit că datoria mea era urgentă până n-au fost demise cele două supraveghetoare. Conducătorul fixase două standarde pentru îndatoririle noastre: să ne dăm toată silința și să facem tot ce putem și să fim cât se poate de eficienți și productivi. Eu nu realizam nimic din toate astea. În datoria mea, eram în general șireată și superficială. Nu aveam loialitate față de Dumnezeu, cu atât mai puțin venerație. Mă simțeam stăpânită de o frică de nedescris. Dacă afla conducătorul despre atitudinea mea, oare eu urma să fiu transferată sau demisă? Dacă nu-mi corectam purtarea, era posibil să fiu expusă oricând. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, în ultimul timp, am fost foarte șireată în datoria mea. Mi-e teamă că, într-o zi, voi fi expusă și alungată. Însă acum doar mi-e teamă și sunt îngrijorată, nu-mi cunosc și nu-mi urăsc cu adevărat firea coruptă. Te rog să mă îndrumi, ca să mă cunosc și să-mi îndrept starea greșită.”

Ulterior, m-am întrebat: „De ce demiterile acelor supraveghetoare m-au făcut atât de temătoare și precaută față de Dumnezeu?” Am realizat că, parțial, era din cauză că nu văzusem adevărata esență a problemelor lor.

Credeam că acestea nu erau atât de grave, așa că n-am putut să accept cu adevărat ce li s-a întâmplat. Am găsit cuvintele relevante ale lui Dumnezeu pentru această problemă. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Toți aleșii lui Dumnezeu practică acum îndeplinirea îndatoririlor, iar Dumnezeu Se folosește de faptul că oamenii își îndeplinesc îndatoririle pentru a desăvârși un grup de oameni și a alunga pe altul. Prin urmare, îndeplinirea datoriei este cea care dezvăluie fiecare tip de persoană și fiecare tip de persoană înșelătoare, non-credincioasă și rea este dezvăluită și alungată în îndeplinirea datoriei sale. Cei care își îndeplinesc datoria cu credință sunt oameni cinstiți; cei care sunt în mod constant neglijenți și superficiali sunt oameni înșelători, ageri și sunt non-credincioși; iar cei care provoacă perturbări și tulburări în îndeplinirea îndatoririlor sunt oameni răi și sunt antihriști. În momentul acesta, există încă o gamă largă de probleme cu mulți dintre cei care îndeplinesc îndatoriri. Unii oameni sunt mereu foarte pasivi în îndatoririle lor, stând, așteptând și bazându-se mereu pe alții. Ce fel de atitudine este aceasta? Este iresponsabilitate. Casa lui Dumnezeu ți-a rânduit să faci datoria aceasta, și totuși, tu chibzuiești la ea zile întregi, fără să finalizezi nicio lucrare concretă. Nu ești văzut nicăieri la locul de muncă și oamenii nu te pot găsi când au probleme care trebuie rezolvate. Nu duci o povară pentru lucrarea aceasta. Dacă un conducător se va interesa de lucrare, ce îi vei spune? În acest moment, nu faci niciun fel de lucrare. Ești perfect conștient că această lucrare este responsabilitatea ta, dar nu o faci. Ce crezi tu, de fapt? Nu faci nicio lucrare pentru că ești incapabil? Sau ești doar lacom de confort? Ce atitudine ai față de datoria ta? Tu predici doar slove și cuvinte doctrinare și spui numai lucruri care sună plăcut, dar nu faci nicio lucrare practică. Dacă nu dorești să-ți îndeplinești datoria, ar trebui să**

demisionezi. Nu îți păstra poziția fără a face nimic acolo. A face acest lucru nu provoacă rău aleșilor lui Dumnezeu și nu compromite lucrarea bisericii? În felul în care vorbești, se pare că înțelegi tot felul de doctrine, dar când ești rugat să îndeplinești o datorie, ești neglijent și superficial, deloc conștiincios. Înseamnă acest lucru că te sacrifici sincer pentru Dumnezeu? Nu ai pic de sinceritate pentru Dumnezeu, dar totuși o simulezi. Ești capabil să-L înșeli? În felul în care vorbești de obicei, pare să existe o credință atât de mare; ai vrea să fii stâlpul bisericii și punctul ei de sprijin. Însă când îndeplinești o datorie, nu ești util nici măcar cât un băț de chibrit. Nu este din partea ta o înșelăciune cu bună știință a lui Dumnezeu? Știi ce rezultă din încercarea de a-L înșela pe Dumnezeu? Te va detesta și te va alunga! Toți oamenii sunt dezvăluiți în îndeplinirea îndatoririlor lor – doar numește o persoană responsabilă de o datorie și nu va dura mult până când se va dezvălui dacă este o persoană cinstită sau una înșelătoare și dacă este sau nu iubitoare de adevăr" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi ca o adevărată ființă umană"). Cuvintele Lui au clarificat lucrurile. Cei care sunt mereu superficiali, șireți și mulțumiți doar să profite de biserică prin puținul pe care-l fac au o umanitate slabă, sunt șireți și vicleni prin natură și nu se sacrifică pentru Dumnezeu. În cele din urmă, toți sunt alungați de Dumnezeu. Dumnezeu e drept. El decide finalitatea fiecărei persoane pe baza atitudinii față de datorie. Mi-am amintit de supraveghetoarele demise. Se ocupau de o lucrare atât de importantă, dar au preluat doar postul de „supraveghetor", nu și povara și și-au făcut zilnic îndatoririle din rutină, fără să verifice de ce lucrarea lor era atât de ineficientă, ce probleme aveau ceilalți în îndatoririle lor sau cum ar trebui să-și îndrume sau să-și urmărească lucrarea. Ceilalți le-au amintit încontinuu să fie mai întreprinzătoare, să-și planifice înțelept lucrarea și să-i

sporească eficiența. Au promis să facă asta, dar apoi n-au făcut nicio schimbare. Erau pasive și trebuiau să fie împinse să lucreze. Mai ales una dintre ele era o bună oratoare, talentată și avea calibru, dar după mai bine de o lună ca supraveghetoare, tot nu știa elementele de bază ale lucrării sau cum s-o repartizeze. Era foarte nepăsătoare și iresponsabilă. M-am gândit cât de clar e cuvântul lui Dumnezeu despre răspunderile liderilor și la felul în care conducătorul nostru vorbise adesea despre importanța îndatoririlor. Știau toate astea, dar tot erau superficiale. Nu erau oameni care iubeau sau urmăreau adevărul și n-aveau venerație pentru Dumnezeu. Mi-am amintit că Dumnezeu a spus: „**Dacă nu iei în serios însărcinările de la Dumnezeu, atunci Îl trădezi în modul cel mai cumplit; făcând asta, ești mai jalnic decât Iuda și ar trebui să fii blestemat**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”). Înainte, credeam că doar cei care refuză să-și facă datoria Îl trădează pe Dumnezeu, dar, din cuvântul Lui, am văzut că, atunci când biserica îți dă o sarcină importantă și tu ești leneș, nepăsător, ai mereu o atitudine superficială și afectezi lucrarea, asta e neglijență și trădare. Conducătorul n-a fost aspru când a demis acele supraveghetoare. A fost conform cuvântului lui Dumnezeu și principiilor. Nu putusem să accept asta fiindcă nu vedeam lucrurile conform cuvântului lui Dumnezeu, iar asta m-a făcut precaută față de El. Eram foarte ignorantă. Am realizat că purtarea mea se asemăna cu a lor, așa că trebuia să reflectez repede asupra problemelor din datoria mea.

Ulterior, am găsit cuvintele lui Dumnezeu pe care să le practic și pătrund, în legătură cu starea și atitudinea mea față de datorie. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Dacă nu citești asiduu cuvintele lui Dumnezeu și nu înțelegi adevărul, atunci nu poți reflecta asupra ta; te vei mulțumi să faci doar un efort simbolic și să nu comiți nicio fărădelege și vei folosi acest lucru drept capital. Vei petrece fiecare zi într-un talmeș-balmeș,**

vei trăi într-o stare de confuzie, făcând lucrurile pur și simplu conform programului, fără a te implica, fără a-ți pune vreodată mintea la contribuție, și întotdeauna vei fi superficial și pripit. Astfel, nu-ți vei realiza niciodată datoria la un standard acceptabil. Ca să depui tot efortul pentru un lucru, trebuie mai întâi să-i dedici toată inima ta; doar când îți dedici, mai întâi, toată inima unui lucru poți să depui toate eforturile pentru acel ceva și să dai tot ce poți. În ziua de astăzi, există unii care au început să-și îndeplinească datoria cu asiduitate și să se gândească la modul în care să desfășoare în mod adecvat datoria unei ființe create pentru a mulțumi inima lui Dumnezeu. Ei nu sunt negativi și leneși, nu așteaptă pasiv să emită ordine cel de mai sus, ci au o oarecare inițiativă. Judecând după modul în care vă îndepliniți datoria, sunteți puțin mai eficienți decât înainte și, deși încă se află sub nivelul standardului, a existat un oarecare progres – ceea ce este bine. Însă nu trebuie să fiți satisfăcuți cu această stare de fapt, trebuie să continuați să căutați, să continuați să vă dezvoltați – doar atunci vă veți face datoria mai bine și veți ajunge la un standard acceptabil. Când unii oameni își realizează datoria, ei niciodată nu îndepărtează toate piedicile și dau tot ce pot, depun doar 50-60% din efortul lor și se descurcă doar până este gata lucrul de care se ocupă. Ei nu pot menține niciodată o stare de normalitate: când nu există nimeni care să-i supravegheze sau să le ofere sprijin, ei se culcă pe-o ureche și se descurajează; când există cineva care să aibă părtășie despre adevăr, se înviorează, însă, dacă nu au părtășie despre adevăr o perioadă, devin indiferenți. Care este problema când oscilează astfel? Așa sunt oamenii care nu au câștigat adevărul, toți trăiesc în funcție de pasiune – o pasiune care este incredibil de dificil de menținut: cineva trebuie să le predice și să aibă părtășie cu ei în fiecare zi; imediat ce nu mai există

nimeni care să-i ude și să le dea provizii și nimeni care să-i sprijine, inimile li se răcesc din nou și iarăși se culcă pe-o ureche. Și, când inimile le slăbesc, devin mai puțin eficienți în datoria lor; dacă muncesc mai din greu, eficacitatea sporește, devin mai productivi în realizarea datoriei lor și câștigă mai mult" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, cel mai important este să practici și să experimentezi cuvintele Lui"). **„Unii oameni nu își îndeplinesc îndatoririle cum se cuvine. Mereu încearcă să pună la cale mici șmecherii – de exemplu, să se distreze când ar trebui să lucreze, să doarmă până târziu, ori să nesocotească probleme pe care le văd și să nu le menționeze nimănui. Nu sunt acestea lucruri pe care le-ar face o persoană lipsită de conștiință? Cu cât îndatoririle lor devin mai încărcate, cu atât sunt mai preocupați de treburile personale. Se duc la întâlniri, joacă jocuri video, citesc reviste și știri inutile. Întotdeauna se ocupă de chestiuni personale când ar trebui să-și îndeplinească îndatoririle. Au ei conștiință?** (Nu.) **Dacă ar fi să vă vorbesc despre loialitate și supunere absolută, ar fi un subiect destul de greu pentru voi, l-ați considera cam dificil. V-ar face să vă simțiți constrânși și puțin stânjeniți. Dar dacă ar fi să vă vorbesc despre conștiință și umanitate? Sunteți înzestrați cu aceste două lucruri? Dacă nici măcar nu înțelegeți conștiința, umanitatea și rațiunea pe care le au oamenii normali, dacă nu știți cum să comparați cu voi înșivă aceste lucruri, dacă nu știți cum să le folosiți pentru a vă regla mintea și a vă înfrâna purtarea, atunci iubirea de adevăr și urmărirea adevărului ies din discuție, și toate acțiunile și purtarea voastră nu au nimic de-a face cu adevărul. Dumnezeu caută potențiali destinatari ai mântuirii Sale printre cei care au umanitate, conștiință și rațiune. Oamenii care nu au aceste lucruri sunt departe de-a fi capabili să înțeleagă ori să practice adevărul și sunt încă și mai departe de mântuire**" (Părtășia lui Dumnezeu). Din

cuvântul Lui, am aflat că trebuie să luăm inițiativa ca să ne îndeplinim cum trebuie îndatoririle. Trebuie să fim dispuși să muncim din greu, să suferim și să plătim un preț. În plus, trebuie să facem tot ce putem în toate, să punem suflet, să ne îndeplinim responsabilitățile, să obținem rezultate și să nu facem lucrurile mecanic. Asta înseamnă să ne facem adecvat datoria. Când conducătorul m-a numit responsabilă cu lucrarea video, la început, am vrut să devin mai bună la urmărirea lucrării și chiar am studiat aptitudinile și principiile, dar după ce am făcut asta o vreme, lucrarea video mi s-a părut foarte dificilă. Abia începusem, erau multe lucruri necunoscute și trebuia să sufăr și să plătesc un preț, așa că am început să trag chiulul și nu mi-am umplut programul. Deși zilnic păream foarte ocupată, nu lucram eficient și nu făceam prea multă lucrare reală. Ba chiar aveam timp să mă gândesc la ce să mănânc sau să beau și, când puteam, mă odihneam, mă plimbam sau mă distram. Aveam titlul de supraveghetoare, dar eram mai leneșă în datorie decât ceilalți. Când am întâmpinat dificultăți în lucrare, nu m-am gândit să caut principiile sau pe cineva care înțelegea ca să mă ajute, ci țînteam spre „suficient” și „mai mult sau mai puțin”, apoi lăsam liderul să verifice restul. Întrucât eram superficială și nu căutam rezultate reale în datoria mea, conducătorul găsea mereu probleme în lucrarea mea și trebuia să fie trimisă la revizuit, întârziindu-ne progresul. Nu făceam eforturi și nu puneam suflet în datoria mea. O făceam într-un mod nepăsător, fals și nu plăteam cu adevărat un preț. Chiar dacă făceam eforturi, tot nu obțineam rezultate reale. Însemna asta că-mi făceam datoria? În mod clar, Îl amăgeam și-L înșelam pe Dumnezeu! Când am realizat asta, m-am simțit foarte vinovată. Biserica mă instruia să fiu supraveghetoare, sperând să fiu responsabilă și să fac cum trebuie lucrarea bisericii, dar eu doar trăgeam chiulul. Chiar n-aveam inimă! În datoria mea, eram ca un necredincios care lucra pentru un șef și făceam servicii inferioare. Mi-am amintit un pasaj din cuvântul lui

Dumnezeu: „**Standardul pe care îl cere Dumnezeu de la tine, în ceea ce privește datoria ta, este «adecvarea». Cum ar trebui să fie înțeles cuvântul «adecvare»? Înseamnă că trebuie să îndeplinești cerințele lui Dumnezeu și să-L mulțumești, iar Dumnezeu trebuie să-ți numească lucrarea «adecvată» și să-Și dea aprobarea; abia atunci îți vei fi îndeplinit datoria în mod adecvat. Dacă Dumnezeu spune că îți faci datoria în mod inadecvat, atunci, indiferent de cât timp o îndeplinești și cât de mare e prețul pe care l-ai plătit pentru ea, tot inadecvată este. Care va fi consecința acestui lucru? Vei efectua un serviciu și atât. Numai un mic număr de făcători fideli de servicii vor putea supraviețui dezastrelor. Dacă nu ești loial în serviciul pe care îl efectuezi, nu vei avea nicio speranță de-a supraviețui. Spus direct, vei fi distrus în dezastre**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?”). Cuvântul lui Dumnezeu m-a făcut să realizez că, în datoria mea, nu atingeam nici standardul fundamental al conștiinței. Era o atitudine urâtă de Dumnezeu și mă făcea nevrednică de mântuire. Demiterea celor două supraveghetoare era un avertisment pentru mine. Am văzut că aceia care sunt superficiali și nepăsători în datorie nu rămân mult timp în biserică. În final, ei sunt expuși și alungați. Deși făceam o datorie în biserică, asta nu însemna că o făceam cum trebuie. Dacă nu-mi îndreptam starea cât de curând, chiar dacă biserica nu mă alunga, Dumnezeu avea s-o facă. Acest lucru e hotărât de firea Lui dreaptă. Realizând asta, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, în datoria mea, nu plătesc cu adevărat un preț. Sunt foarte superficială și am foarte multe regrete. Acum realizez cât de periculoasă e starea mea și că nu pot continua să am atitudinea asta față de datorie. Vreau să mă căiesc cum trebuie și să-mi fac datoria cât de bine pot.”

După asta, m-am întrebat: „Uneori știu cât de importante sunt responsabilitățile mele, dar adesea nu mă pot abține să nu trag chiulul și să nu vreau să plătesc un preț în datoria mea. Care-i motivul pentru asta?” Am citit cuvântul lui Dumnezeu. „**Ce fel de comportamente și caracteristici afișează cei care sunt excesiv de leneși? În primul rând, în orice fac, acționează superficial, fac lucrurile de formă, zăbovesc, merg într-un ritm lejer și se odihnesc și amână ori de câte ori este posibil. În al doilea rând, nu acordă nicio atenție lucrării bisericii. Pentru ei, oricui îi place să se implice, n-are decât să o facă. Ei nu o vor face. Când se implică în ceva, este de dragul reputației și statutului propriu – tot ceea ce contează pentru ei este să se poată bucura de beneficiile statutului. În al treilea rând, nu pot accepta ca lucrarea lor să devină câtuși de puțin mai obositoare; devin plini de resentimente și nu sunt dispuși să îndure greutăți sau să facă sacrificii. În al patrulea rând, sunt incapabili să persevereze în lucrarea lor, renunțând întotdeauna la jumătatea drumului și fiind incapabili să ducă lucrurile la bun sfârșit. A face un lucru inedit pentru o clipă poate fi acceptabil pentru ei ca amuzament, dar dacă ceva necesită un angajament pe termen lung și îi ține ocupați, necesită multă gândire și le obosește trupul, cu timpul, vor începe să se văicărească. De exemplu, unii conducători, în supravegherea lucrării bisericii, o văd ca fiind nouă și proaspătă la început. Sunt foarte motivați în părtășia lor despre adevăr, iar atunci când frații și surorile au probleme, sunt capabili să-i ajute și să le rezolve. Dar când nenumărate probleme continuă să apară și nu reușesc niciodată să le rezolve pe toate după ce au persistat ceva timp în lucrare, nu mai pot persevera și doresc să treacă la o muncă mai ușoară. Nu sunt dispuși să îndure greutăți și le lipsește perseverența. În al cincilea rând, o altă caracteristică distinctivă pentru leneși este faptul că nu sunt dispuși să**

facă lucrări practice. De îndată ce trupul lor are de suferit, își caută scuze și găsesc motive pentru a scăpa și a se sustrage de la lucrarea lor, desemnând pe altcineva să o facă în locul lor. Când acea persoană termină lucrarea, ei culeg roadele. Acestea sunt cele cinci caracteristici majore ale leneșilor. Ar trebui să verificați dacă există astfel de oameni leneși printre conducătorii și lucrătorii din biserici. Dacă găsiți unul, demiteți-l imediat. Pot oamenii leneși să facă treabă bună în calitate de conducători? Indiferent ce fel de calibru au sau de calitatea umanității lor, dacă sunt leneși, nu vor putea să-și facă bine treaba. Vor întârzia lucrarea și proiectul în general. Lucrarea bisericii are mai multe fațete; fiecare proiect include multe părți mai mici și necesită părtășie cu privire la adevăr pentru a rezolva problemele, astfel încât să fie bine făcut. Dacă nu se iau suficiente măsuri, lucrurile vor fi cu mult sub rezultatul dorit. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii trebuie să fie sârguincioși – trebuie să vorbească mult și să lucreze mult în fiecare zi pentru a asigura eficiența lucrării. Dacă vorbesc prea puțin sau nu lucrează suficient, nu vor exista rezultate. Prin urmare, dacă un conducător sau un lucrător este o persoană leneșă, cu siguranță este un conducător fals și este incapabil să facă lucrări practice. Leneșii nu fac lucrări practice, cu atât mai puțin merg ei înșiși la locurile de muncă și nu sunt dispuși să rezolve probleme sau să se implice în vreo lucrare anume. Nu au nici cea mai mică înțelegere sau pricepere asupra problemelor din oricare proiect. Doar fac de mântuială lucrurile, ascultând ce au de spus ceilalți, având o cunoaștere superficială cu privire la ceea ce se întâmplă și predicând un pic de doctrină. Sunteți capabili să deslușiți acest tip de conducător? Sunteți în stare să vă dați seama dacă este un conducător fals? (Până într-un punct.) **Oamenii leneși sunt superficiali și fac lucrurile de formă în orice datorie pe care**

o îndeplinesc. Indiferent de datorie, le lipsește perseverența, lucrează în reprize și se plâng zile în șir când suferă câteva greutăți. Ei sar la gâtul oricărei persoane care îi critică sau îi tratează, ca o scorpie care țipă în gura mare, dorind mereu să-și reverse furia și să nu-și îndeplinească datoria. Ce arată faptul că nu își vor îndeplini datoria? Arată că nu poartă o povară, nu sunt dispuși să își asume responsabilitatea și sunt oameni leneși. Nu vor să îndure greutăți sau să facă sacrificii. În special, în cazul în care conducătorii și lucrătorii nu poartă o povară, oare pot îndeplini responsabilitățile unui conducător sau lucrător? În niciun caz" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Meditând la cuvântul lui Dumnezeu, am realizat de ce îmi lipsea perseverența în datorie și de ce, după o izbucnire scurtă de zel, nu mai voiam să plătesc un preț. Era mai ales fiindcă eram leneșă și tânjeam prea mult după confortul trupului. Nu căutam eficiența în lucrarea mea. Dacă nu mă îndemna sau nu mă trata nimeni, nu mă grăbeam. Nu voiam deloc să cheltui energie mentală pe problemele lucrării, consolându-mă mereu cu scuza că abia începusem și pasându-i conducătorului problemele. Mă gândeam: „Ar trebui să ne bucurăm cât încă suntem în viață. Oricât de urgentă e lucrarea, n-ar trebui să ne tratăm rău sau să muncim prea mult. Așadar, cât timp nu sunt alungată, e în ordine dacă depun doar un mic efort și muncesc puțin." N-am căutat niciodată să progresez, adică am avansat foarte încet. M-am gândit la frații și surorile mele. Unii cheltuiau foarte mult timp și energie ca să termine sarcini, mereu axați pe datorie. Chiar și când își terminau lucrarea, continuau să se gândească dacă erau abateri în ea și cum puteau să se descurce mai bine. Se gândeau doar cum să-și facă bine datoria. Lucrau cum trebuie, aveau umanitate și erau devotați datoriei lor. Au câștigat ușor îndrumarea Duhului Sfânt în lucrarea lor și, cu timpul, au progresat și au avut de câștigat. Totuși, biserica mă numise responsabilă cu lucrarea video,

dar eu n-aveam conștiință, perspectiva și țelurile mele erau ca ale unui animal. Când aveam timp, mă gândeam la dorințele mele trupești și deloc la datoria mea. Aveam o slujbă, dar nu munceam cu adevărat, lucru care nu numai că ne-a împiedicat să obținem rezultate, dar a întârziat și lucrarea. Eram atât de egoistă și josnică! Dacă aș fi continuat așa, n-aș fi fost capabilă să preiau nicio lucrare, n-aș fi realizat nimic și sigur aș fi fost alungată de Dumnezeu. M-am rugat înaintea lui Dumnezeu: „Dumnezeule, natura mea mârșavă e prea gravă. Sunt iresponsabilă și șireată într-o lucrare atât de importantă și-mi lipsește venerația pentru Tine. Înainte, știam că mârșăvia mea era gravă, dar n-o uram cu adevărat. Acum știu asta. Dumnezeule, vreau să mă schimb, să-mi îndrept atitudinea față de datorie și s-o fac bine. Te rog să mă îndrumi ca să-mi înlătur firea coruptă și să trăiesc o asemănare umană.”

Ulterior, mi-am amintit alt pasaj pe care-l citisem din cuvântul lui Dumnezeu. „**Trebuie cel puțin să ai conștiința curată în îndeplinirea datoriei tale și să simți măcar că îți câștigi cele trei mese pe zi, că nu te milogești pentru ele. Acest lucru se numește simț al responsabilității. Indiferent dacă ai un calibru bun sau slab și dacă înțelegi sau nu adevărul, trebuie să ai această atitudine: «Deoarece mi s-a dat să fac această lucrare, trebuie să o tratez cu seriozitate; trebuie să o transform în preocuparea mea și să o fac bine, din toată inima și cu toată puterea mea. În ceea ce privește posibilitatea de a o face perfect, nu pot să-mi permit să ofer o garanție, dar atitudinea mea este că mă voi strădui să văd că e bine făcută și, cu siguranță, nu voi fi neglijent și superficial în acest sens. Dacă apare o problemă, ar trebui să-mi asum responsabilitatea și să mă asigur că învăț ceva din asta și-mi îndeplinesc bine datoria». Aceasta este atitudinea corectă. Aveți o astfel de atitudine? Unii oameni spun: «Nu trebuie neapărat să fac o treabă**

bună în lucrarea care îmi este atribuită. O să fac ce pot, pur și simplu, iar rezultatul final va fi cum va fi. Nu trebuie să mă obosesc atât de mult ori să devin distrus de neliniște dacă fac ceva greșit și nu trebuie să iau asupra mea atâta stres. Ce rost are să mă obosesc așa de mult? La urma urmei, tot timpul muncesc, nu sunt un parazit.» Genul acesta de atitudine față de responsabilitatea ta este iresponsabil. «Dacă am chef de lucru, voi lucra ceva. O să fac ce pot, iar rezultatul final va fi cum va fi. Nu e nevoie să iau lucrurile atât de în serios.» Astfel de oameni nu au o atitudine responsabilă față de datoria lor și le lipsește simțul responsabilității. Voi ce gen de persoane sunteți? Dacă sunteți primul gen, atunci sunteți persoane cu rațiune și umanitate. Dacă sunteți al doilea gen, atunci nu vă deosebiți cu nimic de genul de conducători falși pe care tocmai i-am analizat. Doar vă lăsați duși de val: «O să evit oboseala, greutățile și o să mă distrez puțin mai mult, pur și simplu. Chiar dacă într-o zi voi fi demis, nu voi fi pierdut nimic. Cel puțin, mă voi fi bucurat câteva zile de beneficiile statutului și nu va fi o pierdere pentru mine. Dacă voi fi ales conducător, așa mă voi purta.» Ce fel de atitudine au asemenea oameni? Acești oameni sunt non-credincioși care nu urmăresc adevărul câtuși de puțin. Dacă ești cu adevărat responsabil, atunci asta arată că ai conștiință și ești rațional. Indiferent cât de mare sau mică e sarcina, indiferent cine îți atribuie acea sarcină – dacă ți-o încredințează casa lui Dumnezeu ori ți-o repartizează un conducător de biserică sau un lucrător –, atitudinea ta ar trebui să fie următoarea: «Datoria aceasta care mi-a fost atribuită reprezintă înălțarea și darul de har de la Dumnezeu. Ar trebui să am grijă să fie bine făcută, în conformitate cu principiile adevărului. În ciuda faptului că am doar un calibru mediu, sunt dispus să-mi asum această responsabilitate și să-i dau tot ce am ca s-o fac bine. Dacă fac o

treabă de proastă calitate, îmi voi asuma răspunderea pentru ea, iar dacă fac o treabă bună, nu-mi voi aroga merite pentru ea. Asta e ceea ce s-ar cuveni să fac.» De ce spun că modul în care își tratează cineva datoria este o chestiune de principiu? Dacă ai, într-adevăr, simțul responsabilității și ești o persoană responsabilă, atunci vei fi capabil să-ți asumi lucrarea bisericii și să îndeplinești datoria pe care trebuie s-o îndeplinești. Dacă ai o atitudine neglijentă față de datoria ta, atunci viziunea ta asupra credinței în Dumnezeu este incorectă și atitudinea ta față de Dumnezeu și față de datoria ta este problematică" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că oamenii responsabili fac lucrurile cu sârguință. Indiferent dacă le place lucrarea sau se pricep la ea și indiferent de calibrul lor, o abordează cu onestitate și fac sincer tot ce pot ca s-o îndeplinească bine. Acești oameni se țin de cuvânt, sunt de încredere și pot câștiga aprobarea lui Dumnezeu. În schimb, dacă cineva e de acord să preia o datorie, dar nu face decât să salveze aparențele și nimic practic și nu caută rezultate sau eficiență, atunci e exact ca trântorii și chiulangiii din lumea seculară. Nu e demn de încredere și nu te poți baza pe el. Așa îmi făcusem eu datoria. Mereu țineam cont de trup și rareori practicam adevărul. Trăiam cu tot mai puțină asemănare umană. Trebuia să-mi îndrept atitudinea față de datoria mea. Indiferent de capacitatea mea de muncă, biserica îmi încredințase această sarcină, așa că trebuia să încerc din răsputeri s-o fac bine și să-i dedic toată energia. În plus, acum e un moment crucial să ne facem datoria. Dacă aș fi continuat să nu fac tot ce puteam și aș fi așteptat încheierea lucrării lui Dumnezeu ca să fac mai multe eforturi, ar fi fost prea târziu să mă căiesc. După acest gând, mi-am refăcut programul ca să lucrez cât de mult puteam. Când simțeam că voiam să lenevesc, mă rugam lui Dumnezeu și mă gândeam la cuvintele Lui, ceea ce mă făcea vigilentă și capabilă să mă

lepăd de trup. Mă rugam Lui înainte de orice sarcină, cerându-I să mă vegheze, încercând să fac treabă bună și să nu fac lucrurile mecanic. Practicând astfel, m-am simțit în largul meu.

Deși vreau să-mi fac bine datoria, uneori las de dorit. De pildă, într-o zi, verificam lucrarea de udare: un nou-venit încă avea multe noțiuni religioase, iar udătorul m-a rugat să-l ajut să le îndepărteze. La început, gândindu-mă la dificultățile pe care le înfrunta udătorul, am vrut să fac tot ce puteam ca să ajut, oricât aș fi putut realiza. Însă, când am vorbit cu nou-venitul, am avut o cunoaștere găunoasă a câtorva probleme și n-am putut să am părtășie clară. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc: „Am o înțelegere superficială a adevărului; asta-i tot ce pot realiza. Oricum conducătorul va urmări aceste probleme. Îl voi lăsa pe el să le rezolve.” Dar el era ocupat și nu a putut veni, așa că ținea de noi să le rezolvăm. Știam că, în spatele acestei situații, era voia lui Dumnezeu. Înainte, alegeam sarcini ușoare și simple în datoria mea, nu-mi dădeam toată silința și nu făceam tot ce puteam. De data asta, nu puteam să țin cont de trup sau să caut confortul. Trebuia să fac tot ce-mi stătea în putință, oricât puteam să realizez. După ce m-am gândit la asta, eu și partenera mea am avut părtășie cu udătorul, am găsit cuvinte ale lui Dumnezeu și filme evanghelice legate de noțiuni religioase și, după ce am discutat o vreme, tuturor ni s-a clarificat acest aspect al adevărului și, în final, problemele nou-venitului au fost rezolvate. Această experiență m-a făcut să văd că unele lucruri pot părea să-mi depășească statura, dar, dacă mă bazez pe Dumnezeu și chiar plătesc un preț, pot obține rezultate. Dacă muncesc din greu și tot nu e suficient, atunci voi avea conștiința curată.

Uitându-mă la aceste eșecuri ale celor din jurul meu, am învățat câteva lecții, am reflectat asupra atitudinii avute față de datoria mea și am văzut cât de departe eram de a o face cum trebuie. Și am văzut cât de adânc

înrădăcinată era natura mea mârșavă. Deși mă căiesc acum, tot nu îndeplinesc cerințele lui Dumnezeu. Trebuie să-I accept analiza minuțioasă și să încerc să-mi fac cum trebuie datoria!

33. Schimbările din datorie m-au dezvăluit

de Mu Zhen, Statele Unite

Făceam filmări în cadrul bisericii, dar, neavând multă treabă, conducătorul m-a transferat să ud nou-veniții. Apoi, am fost iar transferată, pentru a răspunde nevoilor lucrării. Brusc, după câteva luni, lucrarea a încetinit, iar eu m-am întors la udat. Apoi am fost iar transferată, iar o soră mi-a spus: „Mergi acolo unde au nevoie de tine!” Atunci nu m-am gândit prea mult la asta. Dar, după mai puțin de o lună, lucrarea video iar s-a diminuat și m-am temut că în curând nu vom mai avea nevoie de atâția oameni și voi fi trimisă înapoi să ud nou-veniții. La gândul ăsta, mi s-a pus un nod în gât. De ce eram atât de inutilă? Cum a fost mai puțin de lucru și a fost nevoie de mai puțini oameni, eu am fost cea transferată. Eram dispensabilă pentru echipă! Dacă eram iar transferată, ce ar fi crezut ceilalți despre mine? S-ar fi întrebat de ce eu eram mereu mutată, iar alții nu? Ar fi crezut că s-a întâmplat pentru că nu eram bună și nu aveam un rol important. Gândurile astea chiar m-au tulburat și n-am vrut să înfrunt situația.

Apoi, s-a întâmplat ceva ce mi-a dat o stare și mai proastă. Odată, discutam despre problemele dintr-un film și toți își spuneau opiniile; a fost o discuție aprinsă. Dar, nici după ce m-am gândit mult timp, n-am avut nicio idee bună sau ceva de spus. Confuză, am rămas tăcută. Toți se implicau în discuție, dar eu nu contribuiam deloc. Mă simțeam de parcă nici nu existam. Mă gândeam că trebuia să spun ceva. Trebuia să împărtășesc ceva perspicace, pentru ca ei să nu mă ignore. Chiar mi-am frământat mintea și, în final, am reușit să exprim o idee, dar nimeni n-a acceptat-o. Eram foarte rușinată. Era atât de jenant; ce vor crede despre mine? Trecuseră opt luni de când nu mai făcusem o lucrare video, abilitățile mele

profesionale și înțelegerea principiilor fiind mai slabe decât fuseseră când am părăsit echipa. Rămăsesem mult în urma celorlalți. Trebuie să studiezi constant ca să-ți dezvolți abilitățile astea, iar ceilalți au făcut tot timpul lucrări video, îmbunătățindu-și stăpânirea abilităților și a principiilor, pe când eu am petrecut puțin timp pe ici, pe colo. Nu practicasem foarte mult timp într-un singur loc și nu eram foarte pricepută în niciun domeniu. Cum era mai puțin de lucru, eram prima care pleca. Se descurcau bine și fără mine. După volumul de muncă, m-am gândit că supraveghetorul m-ar putea retrimite oricând să ud nou-veniții. Ideea asta chiar m-a tulburat și nu m-am putut abține să nu plâng. M-am întrebat: „De ce mi se întâmplă mereu asta?” Unii oameni din echipă aveau abilități profesionale, unii erau competenți, alții aveau experiență și făcuseră datoria asta o perioadă, unii erau foarte eficienți… Toți s-au remarcat într-un fel sau altul, dar calibrul meu nu era la fel de bun, nu eram pricepută ca ei, fiind mereu cu un pas în urma lor. Când volumul de lucru s-a redus și a fost nevoie de mai puțini oameni, la mine au renunțat, firește. Dacă aveam și eu un calibru deosebit și abilități similare, nu eram transferată tot timpul, dar, din păcate, n-aveam. De ce nu eram la fel de pricepută? Gândindu-mă la asta, eram tot mai tristă și am început să-L înțeleg greșit pe Dumnezeu.

După aceea, chiar dacă îmi făceam datoria, nu mă simțeam motivată. Doar am urmat rutina impusă, mulțumindu-mă cu ce reușeam să fac. Nu m-am gândit cum să lucrez mai eficient ca să realizez mai multe. Nu m-am străduit să rezolv problemele întâlnite. Nu știam cât timp voi rămâne în echipă, așa că lăsam lucrurile cum erau. Eram neliniștită când conducătorul de echipă venea să-mi vorbească, gândindu-mă că poate îmi va spune că-mi schimbă datoria. Inima îmi bătea repede până aflam că era doar o conversație de lucru normală. Asta se întâmpla mereu, fiecare zi devenind epuizantă. Dormeam suficient, dar tot ațipeam în timpul devoționalelor și

nu înțelegeam cuvintele lui Dumnezeu. Știam că starea mea era greșită, așa că m-am rugat repede lui Dumnezeu, să caut și să reflectez la problema mea. Apoi, am citit cuvintele Lui, care m-au ajutat să mă înțeleg. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Care sunt principiile după care vă comportați? Ar trebui să vă comportați conform funcției voastre, să găsiți funcția potrivită pentru voi și să îndepliniți datoria pe care se cuvine să o îndepliniți; doar o astfel de persoană e una cu rațiune. De exemplu, sunt oameni cu anumite abilități profesionale pe care le stăpânesc și care pot să înțeleagă principiile și ei ar trebui să își asume acea responsabilitate și să facă ultimele verificări în acest domeniu; există oameni care pot oferi idei și perspective, inspirându-i pe ceilalți și ajutându-i să își îndeplinească mai bine îndatoririle – atunci ei ar trebui să ofere idei. Dacă poți să-ți găsești funcția potrivită pentru tine și să lucrezi în armonie cu frații și surorile tale, îți vei îndeplini datoria și te vei comporta conform funcției tale. Dacă îți aparține ca să fii capabil să oferi doar câteva dintre gândurile tale, dar ți-ai dori să asiguri și alte lucruri și ajungi să încerci din greu să faci asta, dar tot nu poți; și atunci, când alții oferă acele alte lucruri, te simți inconfortabil și nu dorești să asculți, iar inima îți este îndurerată și constrânsă și Îl învinovățești pe Dumnezeu și spui că El este nedrept – atunci aceasta este ambiție. Ce fire este aceea care dă naștere ambiției într-o persoană? O fire arogantă dă naștere ambiției. Aceste stări pot apărea cu siguranță în voi în orice moment, iar dacă nu căutați adevărul pentru a le înlătura și nu aveți intrare în viață și nu vă puteți schimba în acest sens, atunci gradele de calificare și puritate cu care vă îndepliniți îndatoririle vor fi scăzute, iar rezultatele nu vor fi nici ele foarte bune. Acest lucru nu înseamnă că vă îndepliniți datoria în mod mulțumitor și înseamnă că Dumnezeu nu a dobândit slavă de la voi.**

Dumnezeu a oferit fiecărei persoane talente și daruri diferite. Unii oameni au talente în două sau trei domenii, alții au talent într-un domeniu, iar alții nu au talente deloc – dacă puteți aborda corect aceste chestiuni, atunci veți avea simțul rațiunii. Oamenii care au simțul rațiunii vor putea să-și găsească funcțiile, să se comporte conform acestora și să își îndeplinească bine îndatoririle. O persoană care nu își poate găsi niciodată funcția este o persoană care are mereu ambiții. Aceasta urmărește întotdeauna statutul și beneficiile. Nu este niciodată mulțumită de ceea ce are. Pentru a obține mai multe beneficii, încearcă să ia cât de mult poate; speră mereu să-și satisfacă dorințele extravagante. Crede că, dacă are daruri și calibrul său este bun, ar trebui să se bucure mai mult de harul lui Dumnezeu și că a avea unele dorințe extravagante nu reprezintă o greșeală. Are acest tip de persoană rațiune? Oare nu este lipsit de rușine să ai mereu dorințe extravagante? Oamenii care au conștiință și rațiune pot simți că este un lucru lipsit de rușine. Oamenii care înțeleg adevărul nu vor face aceste lucruri nesăbuite. Dacă speri să-ți îndeplinești datoria cu loialitate, astfel încât să răsplătești iubirea lui Dumnezeu, aceasta nu reprezintă o dorință extravagantă. Acest lucru este conform conștiinței și rațiunii umanității normale. Acesta Îl face pe Dumnezeu fericit. Dacă într-adevăr îți dorești să-ți îndeplinești bine datoria, trebuie mai întâi să găsești funcția potrivită pentru tine și apoi să faci ceea ce poți cu toată inima, cu toată mintea, cu toată puterea și să faci lucrurile cât de bine posibil. Acest lucru este mulțumitor și o astfel de îndeplinire a datoriei are un grad de puritate. Asta este ceea ce ar trebui să facă o ființă creată adevărată” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane”). Cuvintele Lui mi-au arătat că eram deprimată fiindcă dorințele mele nebunești nu fuseseră îndeplinite. Ceilalți

nu mă admirau sau prețuiau, iar eu nu reușeam să-mi schimb situația. L-am înțeles greșit și L-am învinuit pe Dumnezeu, simțind că nu era suficient de bun ceea ce mi-a dat El. Lucrarea încetinind, datoria îmi fusese schimbată de două ori și probabil urma un al treilea transfer la nici o lună de la întoarcere. În situația asta, am simțit că eram cea mai slabă din echipă, cea dispensabilă, și că existența mea nu avea nicio valoare. Chiar nu puteam accepta realitatea asta și eram nefericită. În discuția despre lucrare, n-am vrut să par mediocră, așa că mi-am frământat mintea, încercând să exprim niște opinii utile și perspicace, dar sugestiile mi-au fost respinse și m-am simțit foarte umilită. Și să văd cât de în urmă eram față de ceilalți m-a indispus și m-a nemulțumit. Datoria mea tot schimbându-se, credeam că nu eram deloc pricepută, că oriunde mergeam, eram mereu mai prejos și că puteam fi transferată oricând. În secret, mă comparam cu ceilalți. Simțeam că toți aveau atuuri, excelând într-un anumit domeniu, iar eu eram mediocră în toate privințele și aveam și un defect fatal; eram lentă în toate. Neputând înfrunta realitatea, L-am învinuit pe Dumnezeu că nu mi-a dat un calibru bun. M-am simțit deprimată și nedreptățită și nu eram motivată în datorie. Dar, de fapt, Dumnezeu dă fiecăruia haruri, atuuri și calibre diferite. Suntem destinați să facem diferite îndatoriri; totul e orchestrat de El. O persoană rațională are o inimă supusă. Își ocupă postul în funcție de atuurile sale și se face utilă. Dar eu nu m-am supus deloc; nu voiam să fiu cea mai puțin importantă. Am urmărit un loc în inima celorlalți, respectul și admirația lor, și m-am delăsat când nu le-am obținut. Eram lipsită de rațiune. Dumnezeu nu mi-a dat un calibru mare, dar nici n-a cerut prea mult de la mine. El a vrut doar să găsesc postul potrivit și să mă dedic datoriei. Era suficient să fac doar ce puteam. Dar eram foarte arogantă și lipsită de rațiune. Nu eram pricepută la nimic și nu voiam să înfrunt realitatea. Aveam ambiții nebunești să devin un succes peste noapte, să câștig stima celorlalți. Am

consumat multă energie și n-am reușit, simțindu-mă negativă. Mă chinuiam singură.

Apoi, m-am întrebat: De ce invidiam atuurile și calitățile altora? De ce încercam mereu să câștig un loc în inimile oamenilor, vrând să nu rămân în urmă? Care era principala cauză? Căutând, am găsit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru un antihrist, statutul și prestigiul sunt viața sa și scopul său de-o viață. În tot ceea ce fac, prima lor considerație este: «Ce se va întâmpla cu statutul meu? Și cu prestigiul meu? Oare această acțiune îmi va da prestigiu? Îmi va ridica statutul în mintea oamenilor?» Acesta e primul lucru la care se gândesc, ceea ce e o dovadă amplă că au firea și esența antihriștilor; altminteri, nu ar lua în considerare aceste probleme. Se poate spune că, pentru un antihrist, statutul și prestigiul nu sunt vreo cerință suplimentară, cu atât mai puțin ceva străin de care s-ar putea lipsi. Ele fac parte din natura antihriștilor, sunt în oasele lor, în sângele lor, sunt înnăscute în ei. Antihriștilor nu le e indiferent dacă dețin statut și prestigiu; nu aceasta e atitudinea lor. Atunci, care e atitudinea lor? Statutul și prestigiul sunt strâns legate de viețile lor de zi cu zi, de starea lor de zi cu zi, de cele pentru care se străduiesc zilnic. Astfel, pentru antihriști, statutul și prestigiul sunt viața lor. Indiferent de modul în care trăiesc, indiferent de mediul în care trăiesc, indiferent de munca pe care o fac, indiferent pentru ce se străduiesc, care sunt obiectivele lor, care este direcția vieții lor, totul se învârte în jurul faptului de a avea o bună reputație și un rang înalt. Și acest scop nu se schimbă; ei nu pot lăsa niciodată deoparte asemenea lucruri. Aceasta e adevărata față a antihriștilor și esența lor. […] Dacă simt că nu au prestigiu sau statut, că nimeni nu-i admiră, nu-i venerează sau nu-i urmează, sunt foarte frustrați, consideră că nu are rost să creadă în Dumnezeu, că acest lucru nu are**

nicio valoare și își spun în sinea lor: «Este o astfel de credință în Dumnezeu un eșec? Este lipsită de speranță?» Ei chibzuiesc adesea la astfel de lucruri în inimile lor, plănuiesc cum își pot face un loc în casa lui Dumnezeu, cum pot avea o reputație înaltă în biserică, astfel încât oamenii să-i asculte când vorbesc, să-i sprijine când acționează și să-i urmeze oriunde merg; astfel încât ei să aibă o voce în biserică, o reputație, ca să se bucure de beneficii și să aibă statut – chiar se concentrează la astfel de lucruri. Acestea sunt lucrurile pe care le urmăresc asemenea oameni" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a treia)"). Dumnezeu ne arată că antihriștii țin la prestigiu și la statut. În tot ce fac, se gândesc mereu la locul lor în rândul celorlalți. Prestigiul și statutul devin viața lor și scopul pe care îl urmăresc. Dacă nu au prestigiu sau admirația oamenilor, se simt atât de deprimați, încât își pierd interesul față de orice. Nu mă comportam și eu la fel? Când am fost transferată de colo-colo, am simțit c-am devenit dispensabilă, de prisos, fără un statut, aparent lipsită de importanță, așa că eram foarte supărată. Când discutam probleme, n-am avut nicio idee utilă cu care să contribui și nimeni nu mi-a acceptat opiniile. Simțeam că-s cea mai slabă din echipă, că nimeni nu mă admiră, și mi se părea că viața mea n-are valoare. Am devenit slabă și negativă, înțelegându-L greșit și învinuindu-L pe Dumnezeu. Prestigiul și statutul au devenit viața mea, delăsându-mă și lipsindu-mi motivația când nu le-am obținut. Am ținut prea mult la lucrurile acestea. M-am gândit de ce le-am urmărit mereu. Pentru că am căzut pradă influenței otrăvurilor satanice, precum: „Ridică-te la înălțime", „Moștenirea unui om e ecoul vieții sale" și „Bărbații ar trebui întotdeauna să se străduiască să fie mai buni decât contemporanii lor." Am crezut că astea sunt cele mai justificate

scopuri în viață și că urmărirea lor înseamnă să ai aspirații. Am muncit foarte mult la școală. Am fost prima din clasă la aproape toate testele din gimnaziu și liceu. Eram foarte apreciată și adesea lăudată de colegii și profesorii mei. Am simțit că numai o astfel de viață merita trăită. Alăturându-mă bisericii și preluând o datorie, am trăit tot după acele otrăvuri satanice și chiar am ținut la locul meu în inimile oamenilor, încercând mereu să-mi arăt valoarea, să-i fac să mă admire. Chiar dacă nu eram conducătoare de echipă sau supraveghetoare, trebuia să fiu importantă, să fiu aprobată de ceilalți. Când n-am obținut asta, ambițiile mele rămânând neîmplinite, m-am plâns și am fost nemulțumită de rânduielile suverane ale lui Dumnezeu. N-am spus-o, dar în inima mea m-am împotrivit lui Dumnezeu și m-am delăsat în datorie. Trăind după aceste otrăvuri satanice, mi-am provocat doar suferință și supliciu, mâniindu-L pe Dumnezeu, argumentând și negociind cu El, punându-I la îndoială dreptatea și opunându-mă Lui. Dacă aș fi continuat așa, I-aș fi ofensat firea, iar El m-ar fi alungat. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Oamenii trebuie să fie siguri că nu au ambiție sau că nu întrețin vise deșarte, că nu caută faimă, câștiguri și statut sau să iasă în evidență din mulțime. Mai mult, nu trebuie să încerce să fie o persoană măreață sau supraumană, care este superioară printre oameni și îi face pe alții să i se închine. Aceasta este dorința umanității corupte și este calea Satanei; Dumnezeu nu mântuiește astfel de oameni. Dacă oamenii urmăresc neîncetat faima, câștigurile și statutul și refuză să se pocăiască, atunci pentru ei nu există niciun leac și-i așteaptă un singur final: să fie alungați**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă”). Înainte, nu realizam cât de grave sunt aceste consecințe. Nu credeam că făceam un mare rău, ca un antihrist, că perturbam lucrarea bisericii, ci că doar eram negativă și supărată când nu puteam obține

admirația celorlalți. Dar, apoi, am văzut că nu era deloc așa. Nu părea că făcusem ceva îngrozitor, dar eram nemulțumită de situația stabilită de Dumnezeu și mă plângeam mereu. În inima mea, mă întorceam împotriva Lui. Mă împotriveam lui Dumnezeu! Cum să mântuiască Dumnezeu pe cineva ca mine? M-am gândit la o soră cu care lucrasem înainte. La început, era entuziastă în datoria ei și a fost aleasă conducătoare, dar ulterior a fost suspendată, pierzându-și prestigiul și statutul. Era mereu negativă, pentru că nu obținea admirația celorlalți. În final, L-a părăsit pe Dumnezeu și a plecat. Dacă oamenii aleargă mereu după prestigiu și statut, când nu le sunt îndeplinite ambițiile, devin negativi, Îl învinuiesc și-L înțeleg greșit pe Dumnezeu. Se luptă cu Dumnezeu sau chiar Îl părăsesc. Atunci, mi-am dat seama că mă aflam într-o stare periculoasă. Voiam să nu mă mai împotrivesc lui Dumnezeu, să scap de constrângerile prestigiului și statutului.

În devoționale, am citit câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu. **„Când Dumnezeu cere oamenilor să-și îndeplinească bine datoria, El nu le cere să săvârșească un anumit număr de sarcini sau să ducă la capăt vreun angajament măreț, și nici nu are nevoie ca ei să realizeze vreun demers important. Ceea ce vrea Dumnezeu este ca oamenii să fie în stare să facă tot ce pot într-un mod practic și să trăiască potrivit cuvintelor Sale. Dumnezeu nu are nevoie ca tu să fii măreț sau onorabil, să săvârșești vreo minune, și nici nu vrea să vadă surprize plăcute în tine. El nu are nevoie de astfel de lucruri. Dumnezeu nu are nevoie decât să practici potrivit cuvintelor Sale, cu statornicie. Atunci când asculți cuvintele lui Dumnezeu, fă ceea ce ai înțeles, du la bun sfârșit ceea ce ai priceput, nu uita ce ai auzit și, când vine momentul să practici, practică potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, astfel încât cuvintele lui Dumnezeu să poată deveni viața ta, realitățile tale, și ceea**

ce trăiești. Astfel, Dumnezeu va fi mulțumit” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă”). **„Dacă Dumnezeu te-a făcut nesăbuit, atunci nesăbuința ta are sens; dacă El te-a făcut inteligent, atunci inteligența ta are sens. Indiferent de abilitatea pe care ți-o dă Dumnezeu, indiferent de punctele tale forte, oricât de mare este IQ-ul tău, toate au un scop pentru Dumnezeu. Toate aceste lucruri au fost predestinate de Dumnezeu. Rolul pe care îl joci în viața ta și datoria pe care o îndeplinești au fost rânduite de Dumnezeu cu mult timp în urmă. Unii oameni văd că alții au abilități pe care ei nu le au și sunt nemulțumiți. Vor să schimbe situația învățând mai mult, văzând mai multe lucruri și fiind mai sârguincioși. Dar există o limită în ceea ce poate realiza sârguința lor și nu îi pot depăși pe cei cu daruri și abilități. Oricât de mult te-ai lupta, este inutil. Dumnezeu a rânduit ceea ce vei fi și nimeni nu poate face nimic pentru a schimba acest lucru. Indiferent la ce te pricepi, acolo ar trebui să faci un efort. Oricare ar fi datoria pentru care ești potrivit, aceea este datoria pe care ar trebui să o îndeplinești. Nu încerca să te forțezi în domenii din afara aptitudinilor tale și nu-i invidia pe alții. Fiecare are funcția lui. Să nu crezi că poți face totul bine sau că ești mai desăvârșit sau mai bun decât alții, dorind mereu să-i înlocuiești pe alții și să te etalezi. Aceasta este o fire coruptă. Există cei care cred că nu pot face nimic bine și că nu au deloc aptitudini. Dacă acesta este cazul, ar trebui să fii o persoană care doar ascultă și se supune într-o manieră realistă. Fă ceea ce poți și fă-o bine, cu toată puterea ta. Este suficient. Dumnezeu va fi mulțumit**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane”). Am văzut din cuvintele Lui că voia Sa nu e ca noi să devenim oameni importanți, ci să fim raționali, să acționăm conform posturilor noastre, să ne facem datoria, să-I practicăm cuvintele și să fim

ființe create ascultătoare. Oricare ar fi calibrul sau capacitățile noastre profesionale, ele se datorează rânduielilor Lui suverane. Trebuia să învăț să accept și să mă supun, să valorific tot ce îmi dăduse Dumnezeu, folosindu-mi atuurile, dându-mi silința. Nu eram la fel de pricepută ca toți ceilalți, dar nu eram incapabilă să fac lucrarea. Întrucât biserica a rânduit ca eu să fac datoria asta, trebuia să mă străduiesc cu statornicie și să fac tot ce-mi stătea în putință. În discuțiile despre lucrare, trebuia să vorbesc doar despre ce înțelegeam. Dacă nu înțelegeam sau nu cunoșteam principiile, trebuia să caut și să am părtășie cu ceilalți, să le ascult ideile și să învăț din atuurile lor, ca să-mi compensez slăbiciunile. La acest gând, mi s-a luminat inima având o cale și o direcție pentru practică. Înainte credeam că a fi transferată era ceva jenant. Când se întâmpla, simțeam că asta dovedea că eram cea mai slabă, neputând aborda situația cum trebuie. Dacă mă gândesc, era o problemă legată de perspectiva mea. Dumnezeu oferă fiecăruia diferite haruri, atuuri și calibre și are cerințe diferite față de fiecare. E adevărat că nu eram prea pricepută, așadar, când echipa nu avea mult de lucru, biserica mi-a ajustat datoria pe baza atuurilor mele, conform principiilor și în beneficiul lucrării bisericii. În plus, când ne evaluează, Dumnezeu nu analizează doar dacă putem face bine o sarcină, ci dacă urmărim adevărul, dacă ne supunem cu adevărat Lui, și suntem devotați în datorie. La acest gând, mi s-a luminat inima și n-am mai fost constrânsă de schimbarea datoriei. Și am știut exact ce ar trebui să urmăresc. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că m-ai luminat și m-ai ajutat să-Ți înțeleg voia. Nu știu când aș putea fi transferată, dar sunt gata să mă supun rânduielilor Tale. Oriunde îmi fac datoria, vreau doar să mă străduiesc să Te mulțumesc. Te rog să mă îndrumi!”

Schimbându-mi perspectiva, s-a schimbat și starea datoriei mele. Mereu am crezut că nu sunt ca toți ceilalți, că eram doar un membru

temporar al echipei care putea pleca oricând. Mă credeam mai prejos și n-aveam simțul apartenenței. M-am simțit înstrăinată de Dumnezeu, L-am înțeles greșit și nu m-am dedicat datoriei. Dar nu mai simt asta. Indiferent unde sau cât timp fac o datorie, e din bunăvoința lui Dumnezeu, deci trebuie să învăț să mă supun. Chiar dacă va trebui să plec mai târziu, acum fac filme și trebuie să mă străduiesc în fiecare zi, să pun suflet în datoria mea și în fiecare situație experimentată. Când îmi fac datoria, mă rog adesea lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să devin mai eficientă. Mă gândesc și la ce probleme există în lucrare, ca să le pot sintetiza și rectifica rapid. Când întâlnesc principii pe care nu le înțeleg, am părtășie cu ceilalți. Când îmi fac datoria astfel, mă simt liniștită și mai aproape de Dumnezeu.

Am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a emoționat mult. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Ce ar trebui să facă oamenii drept răspuns la rânduielile lui Dumnezeu și la suveranitatea Sa asupra sorților pe care le au?** (Să se supună orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu.) **În primul rând, ar trebui să cauți motivul pentru care Creatorul a rânduit acest tip de soartă și mediu pentru tine, de ce te face să întâlnești și să experimentezi anumite lucruri și de ce soarta îți este așa cum este. Din aceasta, ar trebui să înțelegi nevoile tale și suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu. După ce înțelegi și cunoști aceste lucruri, nu ar trebui să te împotrivești, să faci propriile alegeri cu privire la soarta ta, să o respingi, să o contrazici sau să o eviți. Desigur, nu ar trebui nici să încerci să te târguiești cu Dumnezeu. În schimb, ar trebui să te supui. De ce ar trebui să te supui? Întrucât nu îți poți orchestra soarta și nu ai suveranitate asupra acesteia. Soarta îți este determinată de Dumnezeu. Ești un obiect al creației și, când vine vorba de soarta ta, ești pasiv și nu ai de ales. Singurul lucru pe care ar trebui să-l faci este să te supui. Nu ar trebui să faci propriile alegeri cu**

privire la soarta ta sau să o eviți, nu ar trebui să te târguiești cu Dumnezeu și să-L contrazici sau să te plângi. Desigur, în special, nu ar trebui să spui lucruri precum: «Soarta pe care Dumnezeu mi-a rânduit-o este rea. Este nefericită și este mai rea decât soarta celorlalți» sau «Soarta mea este rea și nu pot să mă bucur deloc de fericire sau prosperitate. Dumnezeu a rânduit lucrurile prost pentru mine.» Aceste cuvinte reprezintă judecăți și, rostindu-le, îți depășești autoritatea. Nu sunt cuvinte care ar trebui rostite de un obiect al creației și nu reprezintă perspective sau atitudini pe care un obiect al creației ar trebui să le aibă. În schimb, ar trebui să renunți la aceste diferite înțelegeri, definiții, puncte de vedere și priceperi false cu privire la soartă. În același timp, ar trebui să fii capabil să adopți o atitudine și o poziție corectă, astfel încât să te supui tuturor lucrurilor care se vor întâmpla ca parte a sorții pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru tine. Nu ar trebui să te împotrivești și, cu siguranță, nu ar trebui să fii deprimat și să te plângi că Cerul nu este corect, că Dumnezeu a rânduit lucrurile prost pentru tine și nu te-a aprovizionat cu tot ce este mai bun. Obiectele creației nu au dreptul de a-și alege soarta. Dumnezeu nu ți-a dat acest tip de obligație și nu ți-a oferit acest drept. Prin urmare, n-ar trebui să încerci să faci alegeri, să raționezi cu Dumnezeu sau să ai cerințe suplimentare la adresa Lui. Ar trebuie să te conformezi și să faci față rânduielilor lui Dumnezeu, indiferent care sunt acestea. Ar trebui să înfrunți, să încerci să experimentezi și să apreciezi orice lucru rânduit de Dumnezeu. Ar trebui să te supui pe deplin tuturor lucrurilor pe care ar trebui să le experimentezi prin rânduielile lui Dumnezeu. Ar trebui să respecți soarta pe care Dumnezeu ți-a rânduit-o. Chiar dacă nu-ți place un lucru sau dacă suferi din această cauză, chiar dacă îți amenință și suprimă mândria și demnitatea, atât timp cât

este ceva ce ar trebui să experimentezi, un lucru pe care Dumnezeu l-a orchestrat și l-a rânduit pentru tine, ar trebui să te supui acestuia și să nu ai de ales în ceea ce-l privește. Întrucât Dumnezeu rânduiește sorțile oamenilor și are suveranitatea asupra acestora, ele nu pot fi negociate cu El. Prin urmare, dacă oamenii sunt raționali și au rațiunea umanității normale, nu ar trebui să se plângă pe motiv că soarta lor este rea sau că ba un lucru, ba altul nu este bun pentru ei. Ei nu ar trebui să-și abordeze datoria, viața, drumul pe care îl urmează în credința lor, situațiile pe care Dumnezeu le-a rânduit sau cerințele Lui față de ei cu o atitudine deprimată doar pentru că simt că soarta lor este rea" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Cum să urmărești adevărul (2)"). Contemplarea cuvintelor Lui mi-a arătat cum să abordez rânduielile suverane ale lui Dumnezeu. Destinele noastre sunt în mâinile Lui. În ce fel de familie ne naștem, ce fel de educație primim, harurile și atuurile noastre, când venim la biserică și preluăm o datorie, ce datorie facem, toate sunt rânduite de Dumnezeu și sunt din bunăvoința Lui. Înainte, nu înțelegeam de ce eram transferată mereu, dar, gândindu-mă bine, am văzut că era ceea ce aveam nevoie. Fără aceste experiențe, n-aș fi văzut cât de mare era dorința mea de prestigiu și statut. Aș crede în continuare că m-am schimbat puțin, fără să știu cât de puternic sunt ancorată în filozofiile Satanei, că ele m-au făcut să pierd rațiunea umanității normale și să mă opun lui Dumnezeu, și n-aș vedea că aș fi alungată dacă aș continua să le urmăresc. Trecând prin asta, mi-am clarificat opiniile greșite despre urmărirea prestigiului și statutului și am realizat că nu e calea cea dreaptă, ci una prin care Satana poate corupe și răni oamenii. Am învățat și că ar trebui să-mi abordez corect calibrul, să accept și să mă supun rânduielilor lui Dumnezeu, să pot sta la postul meu și să fiu o ființă creată rațională. Indiferent dacă voi fi transferată sau ce datorie voi face, trebuie să mă supun rânduielilor

suverane ale lui Dumnezeu, să caut voia Lui, să mă adaptez, să experimentez și să mă concentrez la fiecare situație rânduită de El și să mă străduiesc să câștig ceva, să mă cunosc prin intermediul lor.

34. În spatele destrămării unei familii

de Xiaoqiu, China

Soțul meu și cu mine am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă în mai 2021. Citeam cuvintele lui Dumnezeu, cântam împreună imnuri de laudă pentru Dumnezeu mereu și mă simțeam atât de fericită și împlinită. În scurt timp, mi-am asumat o datorie în biserică și ieșeam frecvent pentru a participa la adunări și a împărtăși Evanghelia. Soțul meu mă susținea cu adevărat. Dar, mai târziu, familia mea a început să încerce să mă împiedice să-mi practic credința din cauza asupririi Partidului Comunist și, din acel moment, viața noastră care fusese cândva armonioasă și pașnică a fost complet spulberată.

Într-o zi, fratele meu cel mai mare m-a sunat și mi-a spus că a văzut la știri că guvernul lua măsuri severe împotriva credincioșilor în Dumnezeu Atotputernic, arestându-i și condamnându-i apoi la închisoare. El a spus: „Dacă o persoană este credincioasă, generațiile sale viitoare sunt și ele afectate. Copiii acesteia nu pot intra la universitate și atunci perspectivele lor de lucru sau un viitor bun sunt distruse. Nu poți continua să practici această religie.” Soțul meu lucra la o școală și, când a auzit ce spusese fratele meu, mi-a spus cu îngrijorare: „Credința este un lucru bun, dar Partidul Comunist arestează credincioșii ca un nebun. Până și viitorul copiilor noștri va fi afectat. Nu vreau să mai practici această religie și ar trebui să încetezi să mai participi la adunări. Dacă vrei să-L urmezi pe Dumnezeu, fă-o, pur și simplu, în secret acasă.” Am răspuns: „Oare mai pot fi numită credincioasă dacă nu merg la adunări? Pot afla adevărul în acest fel? În credința noastră, urmărim adevărul – aceasta este calea cea dreaptă în viață. Nu pot să nu particip la adunări.” Văzând că nu mă clintesc, a luat un taburet și o lanternă și le-a rupt de furie. În ziua următoare, a venit acasă

de la școală și mi-a spus: „Am avut o ședință la școală astăzi. Comitetul Central a emis un document oficial în care scrie că persoanele care cred în Dumnezeu Atotputernic sunt considerate criminali politici și sunt ținta unei represiuni naționale majore. Profesorii și familiile lor nu au voie să aibă o religie și oricine e descoperit ca fiind religios va fi expulzat și trecut pe lista neagră în ceea ce privește angajarea. Urmașii lor nu vor avea voie să intre la facultate – nicio școală nu îi va accepta. Nu poți continua să-ți practici religia. Dacă cineva află și te raportează, îmi voi pierde slujba și viitorul copiilor noștri va avea de suferit. Asta ne-ar distruge familia.” Auzindu-l spunând asta, mă gândeam că avem nevoie de salariul soțului meu pentru a ne acoperi cheltuielile familiei. Dacă ar fi fost realmente concediat din cauza credinței mele, cum ne-am descurca? Și nu m-ar urî oare copiii noștri dacă nu ar putea intra la universitate sau nu ar putea găsi un loc de muncă? Aceste gânduri erau cu adevărat supărătoare pentru mine, așa că L-am strigat pe Dumnezeu în inima mea, cerându-I să mă îndrume să-I înțeleg voia. După rugăciunea mea, m-am gândit la ceva din cuvintele lui Dumnezeu: „**Soarta omului este controlată de mâinile lui Dumnezeu. Ești incapabil de a te controla pe tine însuți: în ciuda faptului că omul întotdeauna se agită și își găsește ocupații în nume propriu, el rămâne incapabil de a se controla. Dacă ai putea să-ți cunoști propriile perspective, dacă ai putea să-ți controlezi propria soartă, ai mai fi o făptură creată?**” („Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată” din Cuvântul Se arată în trup). Gândindu-mă la asta, am putut vedea că destinele oamenilor sunt în întregime în mâinile lui Dumnezeu. Orice slujbă ar fi să aibă soțul meu sau ce fel de viitor au fiii noștri depinde de guvernarea și rânduielile lui Dumnezeu – aceste lucruri nu sunt la latitudinea niciunui om. Nu puteam renunța la credința mea ca să le protejez slujbele sau viitorul. M-am simțit pregătită să las viitorul nostru în mâinile

lui Dumnezeu și să mă supun orchestrațiilor Sale. Nu m-am simțit la fel de îngrijorată când m-am gândit la asta în această manieră și am continuat să particip la adunări și să-mi fac datoria ca de obicei.

Apoi, într-o zi din iulie 2013, am fost arestată împreună cu alte câteva surori în timp ce eram într-o adunare. În acea seară, căpitanul Zhao de la secția de poliție m-a chestionat, cerând să afle: „Cine v-a convertit? Cine este conducătorul bisericii tale?" Nu am răspuns. Atunci a continuat: „ Soțul tău îmi este profesor. Spune-mi totul despre biserică și te pot lăsa să te întorci acasă, având în vedere că el este profesorul meu." Mi-am dat seama că acesta era unul dintre trucurile Satanei de a încerca să mă facă să vând frații și surorile și să-L trădez pe Dumnezeu – nu puteam să mă las păcălită. M-am rugat în tăcere lui Dumnezeu iar și iar, cerându-I să vegheze asupra mea și să mă ajute să mărturisesc ferm. După aceea, l-am ignorat pe căpitanul Zhao, indiferent ce m-a întrebat. A sfârșit prin a mă duce înapoi într-o cameră de detenție. În dimineața următoare, un ofițer de la Biroul Municipal de Securitate Publică a venit să mă interogheze. Am fost surprinsă să văd că era vărul meu. Văzând că sunt eu, i-au ieșit ochii din orbite de furie și a spus, arătând spre mine: „Ce șoc! Ești religioasă? Când ai început să crezi? Cine te-a convertit?" L-am ignorat. A mai spus și alte lucruri hulindu-L pe Dumnezeu, apoi a continuat: „Guvernul național a emis documente oficiale cu mult timp în urmă spunând că, dacă găsește pe cineva care crede în Dumnezeu Atotputernic, trei generații din urmașii săi sunt implicate. Fiul tău mai mare tocmai a absolvit facultatea și își caută de lucru, iar mezinul este pe cale să meargă la facultate. Trebuie să te gândești la viitorul copiilor tăi. Partidul Comunist este atât de puternic – a insista să crezi având în vedere asta este ca și cum un ou ar încerca să spargă o piatră. Trebuie să renunți la asta!" Auzind toate acestea, mă gândeam că practicarea în continuare a credinței mele va afecta cu siguranță viitorul

copiilor mei. Plătisem un preț destul de mare pentru educația lor – nu ar fi oare toți acești ani de sânge, sudoare și lacrimi în zadar dacă într-adevăr nu și-ar putea găsi un loc de muncă în cele din urmă? Acesta era un gând cu adevărat groaznic pentru mine. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să vegheze asupra inimii mele și să mă îndrume să-I înțeleg voia, să știu ce ar trebui să fac. Atunci mi-a venit în minte acest citat din cuvintele lui Dumnezeu: „**Din momentul în care vii plângând pe această lume, începi să îți îndeplinești datoria. Pentru planul lui Dumnezeu și pentru predestinarea Lui, îți îndeplinești rolul și îți începi călătoria vieții. Indiferent de trecutul tău și indiferent de drumul dinaintea ta, nimeni nu poate scăpa de orchestrările și aranjamentele pe care le-a pregătit Cerul și nimeni nu deține controlul asupra propriului destin, deoarece doar Cel care domnește peste toate lucrurile este capabil de o asemenea lucrare. […] Inima și duhul omului sunt ținute în mâna lui Dumnezeu, totul din viața lui este văzut de ochii lui Dumnezeu. Indiferent dacă crezi sau nu acest lucru, oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor**” („Dumnezeu este sursa vieții omului” din Cuvântul Se arată în trup). Din cuvintele lui Dumnezeu, am putut vedea că absolut toate lucrurile sunt în mâinile Sale, așa că nu includeau acestea totodată viitorul și soarta fiilor mei? Dumnezeu hotărăște dinainte cât de mult suferă și ce fel de lucrare face cineva în viață. Nu mă puteam frământa din cauza acestor lucruri. Și oricât de grozave sunt educația și slujba cuiva în lume, nu înseamnă că va avea un viitor și o soartă bună. Fără credință, fără a accepta mântuirea lui Dumnezeu, o persoană va muri, pur și simplu, în dezastre când acestea vor veni și nu va avea niciun viitor despre care să vorbească. A veni înaintea lui Dumnezeu, a accepta adevărul și a fi mântuit de Dumnezeu este singura

modalitate de a avea cu adevărat un viitor și o destinație. Așa că i-am spus vărului meu: „Oricare ar fi viitorul fiilor mei, aceasta este soarta lor – nu depinde de nimeni. Cred în Dumnezeu și urmăresc adevărul. Aceasta este calea cea dreaptă și sunt complet hotărâtă să o urmez. Nu te obosi să-mi dai sfaturi!” El nu a răspuns când a văzut cât de hotărâtă eram să-mi păstrez credința. M-au ținut acolo o zi și o noapte, apoi m-au trimis înapoi acasă.

Imediat ce m-am întors acasă, soțul meu a luat un taburet și era pe cale să mă lovească cu el, dar fiul nostru cel mare l-a oprit. Înjurându-mă, soțul meu a spus: „Din cauza credinței tale, am fost complet dezonorat, iar viitorul fiilor noștri va fi distrus de tine mai devreme sau mai târziu. Dacă păstrezi această credință, te voi omorî în bătaie!” Văzându-l în starea aceea, m-am gândit, în sinea mea, că aparent legătura noastră de cuplu era prea slabă pentru a face față oricărei greutăți reale. Când am fost arestată pentru credința mea și asta i-a afectat propriile interese și reputația, el m-a amenințat că mă bate. În ce fel era aceasta dragostea dintre un soț și o soție? Sora mea mai mică era la noi acasă în acel moment și a spus: „Nu poți să renunți, pur și simplu, la credința ta? Dacă vei continua cu asta, vei distruge viitorul fiilor tăi!” Le-am spus: „Tot ce fac este să merg la adunări și să citesc cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este calea cea dreaptă de urmat în viață – nu am făcut nimic rău. Cum ar putea asta să compromită viitorul copiilor mei? Partidul Comunist este cel care asuprește credincioșii și implică în asta generații din familiile lor. În cazul în care copiii noștri nu își pot găsi locuri de muncă în viitor, asta este din cauza Partidului Comunist. De ce nu puteți deosebi binele de rău?” Apoi fratele meu mai mic l-a sunat pe soțul meu și i-a spus: „Dacă sora mea continuă să urmeze acea religie, rupe-i picioarele. Apoi vezi cum reușește să meargă la acele adunări.” Iar soția lui a spus cu răutate: „Omoar-o în bătaie dacă ea continuă cu asta. Partea noastră de familie nu va încerca să regleze conturile cu tine.” Mi s-a

răcit inima. Am crezut că familia mea avea să fie înțelegătoare cu mine. Nu mi-am imaginat niciodată că ar asculta de Partidul Comunist, că aveau să devină atât de lipsiți de inimă doar pentru a-și proteja propriile interese și că nici măcar nu le-ar păsa dacă trăiam sau muream, pentru a mă împiedica să-mi practic credința. Unde le era umanitatea? A doua zi, fratele meu mai mare l-a sunat pe soțul meu și i-a spus: „Dacă sora mea își păstrează religia, vom rupe legăturile cu ea. Te voi susține dacă vrei să divorțezi. Nu-i lăsa nimic și dă-o afară. Vezi cum se descurcă după aceea." Pe la amiază, vărul meu a venit cu o mașină de poliție și i-a spus soțului meu să mă supravegheze și să mă împiedice să-mi practic credința, altfel toată familia ar fi implicată. Soțul meu mi-a spus: „De dragul copiilor noștri și al acestei familii, astăzi trebuie să-l privești în ochi pe vărul tău și să declari că renunți la credința ta." I-am spus: „A-L urma pe Dumnezeu este un lucru drept și bun. Nu voi renunța la credința mea." Văzând că nu mă poate face să mă clintesc, a spus furios: „Dacă insiști să crezi în Dumnezeu și nu ții cont de viitorul copiilor noștri, va trebui să divorțez de tine". A obținut un acord de divorț și mi-a spus să-l semnez. În acord scria că voi pleca fără să iau nimic cu mine. Am muncit amândoi atât de mult pentru a ne întemeia căminul – cum aș trăi dacă aș pleca cu mâinile goale? Dar apoi m-am gândit din nou la modul în care Dumnezeu a hotărât deja cât de mult va suferi cineva în viața lui și, orice ar fi, nu mă puteam opri să cred în Dumnezeu, ci trebuia să-mi păstrez credința și să continui să urmăresc adevărul. Eram pe punctul de a semna, iar apoi soțul meu a observat că nu aveam nicio intenție să cedez, așa că a spus: „Hai să nu divorțăm, atunci. Dacă vrei să fii credincioasă, nu te pot opri. Pur și simplu, continuă s-o faci." Așa a spus, dar, în realitate, a început să mă controleze din ce în ce mai mult. Acasă nu mă lăsa să spun cuvântul „Dumnezeu" și mă lovea de câte ori spuneam ceva ce nu-i plăcea. A încetat să mai meargă în vacanțe și doar a rămas acasă să

mă supravegheze. Când m-a văzut citind cuvintele lui Dumnezeu, mi-a înșfăcat cartea și a spus: „Dacă mai văd asta încă o dată, ard această carte a cuvintelor lui Dumnezeu!” Pentru o vreme, nu am putut să ies la adunări, să am vreo legătură cu frații și surorile sau să citesc cuvintele lui Dumnezeu acasă. Nu aveam absolut nicio libertate.

Într-o seară, m-am furișat în dormitorul nostru pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu, când soțul meu a dat buzna și a spus foarte agresiv: „Încă îndrăznești să citești asta! Dacă ești arestată din nou, slujba mea și viitorul copiilor noștri sunt distruse! Partidul Comunist este capabil de absolut orice.” I-am spus: „Doar citesc cuvintele lui Dumnezeu. Cum ar putea asta să afecteze viitorul tău și al fiilor noștri?” În mod șocant, a alergat și m-a prins de gât cu ambele mâini, strângând și spunându-mi: „O să te sugrum, pur și simplu, și termin cu asta”. Nu eram suficient de puternică pentru a mă elibera și nu am reușit să scot niciun cuvânt. Nu mi-a dat drumul până când nu am încetat să mai respir și nici nu mă mai mișcam. Gâfâiam și aveam atât de multă durere în suflet. Simțeam că a fi credincios în China și a merge pe calea cea dreaptă era mult prea dificil. Am fost arestată de Partidul Comunist, familia mea îmi stătea în cale, nu-mi mai puteam îndeplini datoria, iar acum fusesem privată chiar și de dreptul meu de a citi cuvintele lui Dumnezeu. Ce sens mai avea viața mea? Am simțit că ar fi mai bine să mor. Am luat briciul soțului meu, plănuind să-mi tai venele, să mă sinucid. Apoi, dintr-o dată, acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu mi-a venit în minte: „**Astăzi, majoritatea oamenilor nu au această cunoaștere. Ei cred că suferința este fără valoare, ei sunt lepădați de lume, viața lor de familie este tulburată, ei nu sunt îndrăgiți de către Dumnezeu, iar perspectivele lor sunt sumbre. Suferința unor oameni ajunge la extrem, iar gândurile lor se îndreaptă spre moarte. Aceasta nu este dragoste adevărată pentru Dumnezeu; astfel de oameni sunt lași, nu au**

perseverență, sunt slabi și neputincioși! Dumnezeu este nerăbdător ca omul să-L iubească, dar cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât este mai mare suferința omului și, cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât sunt mai mari încercările omului. […] Astfel, în timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare" („Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu" din Cuvântul Se arată în trup). Datorită cuvintelor lui Dumnezeu care m-au trezit exact la momentul potrivit, nu am făcut lucrul acela prostesc. Am vrut să mă sinucid pentru că eram nefericită și chinuită, incapabilă să îndur abuzul. Câtă lașitate din partea mea! Eram atât de lipsită de credință și nu aveam deloc mărturie. Dumnezeu speră ca oamenii să nu-și piardă credința în El atunci când trec prin durere și greutăți, ca ei să poată mărturisi ferm pentru El. Cum aș putea fi mărturie dacă aș fi murit? Nu aș ajunge de râsul Satanei? Dându-mi seama de asta, am hotărât că oricât m-ar persecuta soțul și rudele mele și ar încerca să-mi împiedice credința în viitor, oricât aș avea de suferit, atâta timp cât îmi mai rămâne o singură suflare, îmi voi trăi bine viața și Îl voi urma pe Dumnezeu până la capăt. Dar pentru că, după arestarea mea, am fost supravegheată de poliție și constrânsă de familia mea, nu am fost capabilă să trăiesc o viață bisericească adecvată timp de trei ani. A trebuit să mă furișez în casa tatălui meu pentru a citi în secret cuvintele lui Dumnezeu acolo. Apoi, în vara lui 2016, am luat, în sfârșit, legătura cu frații și surorile. Am putut să reiau o viață bisericească și să-mi asum din nou o datorie.

Soțul meu a continuat să mă persecute timp de câțiva ani. Îmi amintesc că odată, după ce m-am întors de la o adunare, m-a dus la casa fratelui meu mai mare, unde am văzut că era cu ceilalți doi frați ai mei și soțiile lor – toți se încruntau la mine. Știam că vor încerca din nou să mă forțeze să renunț la credința mea, așa că am spus o rugăciune în gând, rugându-L pe Dumnezeu să mă îndrume astfel încât, orice mi-ar fi făcut, să nu fiu reținută de ei. Fratele meu mai mare s-a uitat urât la mine și a spus: „Partidul Comunist este ateu. A suprimat credințele religioase în toți acești ani și nimeni nu îl poate schimba. Crezând în Dumnezeu sub conducerea Partidului vei ajunge cu siguranță să fii arestată, iar restul familiei va fi, de asemenea, implicat. Nu o cauți, pur și simplu, cu lumânarea?" Cumnatul meu a continuat: „Fiul meu a susținut examenul de admitere la facultate și a trebuit să completeze chestionarul de antecedente politice, iar în el întreabă despre eventualii membri religioși ai familiei. Poliția a găsit înregistrarea despre credința ta în Dumnezeu Atotputernic și nu avea de gând să-l lase să treacă. A trebuit să-mi folosesc conexiunile și să trimit oamenilor cadouri – a fost nevoie de o grămadă de eforturi, iar apoi abia a reușit să intre. În China, dacă cineva crede în Dumnezeu Atotputernic, întreaga familie este târâtă în asta. Trebuie să renunți la credința ta!" Apoi fratele meu mai mic m-a întrebat: „Nu poți să te gândești puțin la familia noastră, la viitorul fiilor tăi? Nu mai crede în Dumnezeu! Ce se va întâmpla dacă renunți la religia ta? Te va ucide?" Așa că le-am spus: „Știți ce sunt viitorul și soarta? Credeți că a avea un loc de muncă bun, a avea mâncare și îmbrăcăminte bună înseamnă a avea un viitor bun? Dezastrele cresc tot timpul și oricine nu este credincios va cădea în ele. Doar cei care cred în Dumnezeu și sunt mântuiți de El vor fi păstrați și numai ei vor avea un viitor și o soartă bună." Soțul meu a răspuns: „Nu știu ce se va întâmpla mai târziu – pot doar să văd ce este chiar în fața mea. Aceasta este politica actuală a Partidului Comunist –

dacă ești credincios, te vor aresta, îți vor lua locul de muncă și familia ta va fi și ea implicată. În toți acești ani, nimeni nu a reușit să schimbe această politică a lor și ei sunt mult mai puternici decât noi! Renunță, pur și simplu, la credința ta! Aici, în fața tuturor, spune că o vei face." Imediat ce a terminat, toți ceilalți au început să spună vrute și nevrute, îndemnându-mă să nu mai cred în Dumnezeu. Pe vremuri, eram o familie mare și fericită, dar asuprirea Partidului Comunist transformase lucrurile într-o mizerie. Soțul meu mă lovea și țipa la mine în mod constant și nu aveam nici măcar o zi de liniște. Când avea să se termine? Deveneam din ce în ce mai supărată, așa că am spus o rugăciune lui Dumnezeu și apoi m-am gândit la acest pasaj din cuvintele Sale: „**Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine însuți adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale pentru o desfătare de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai semnificativă. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!**" („Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată" din Cuvântul Se arată în trup). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să-I înțeleg voia. Îl urmăream cu fermitate pe Dumnezeu și îmi făceam datoria — eram pe calea urmăririi adevărului. Membrii familiei mele urmăreau banii și reputația. Eram pe căi diferite și era inevitabil ca familia

noastră să se destrame. A trebuit să accept acea suferință pentru a dobândi adevărul. Avea însemnătate. Nu puteam renunța la credința mea de dragul familiei mele. Așa că le-am spus: „Sunt sigură că Dumnezeu Atotputernic este adevăratul Dumnezeu, Mântuitorul venit să mântuiască omenirea. Nu există absolut nicio posibilitate să renunț la credința mea!” Au plecat toți când au văzut că nu aveau nicio cale de a mă face să mă răzgândesc.

Când m-am întors acasă de la o adunare într-o seară, soțul meu stătea întins pe o masă, beat și plângând. El a spus: „Ieși în fiecare zi la adunări. Dacă ești arestată din nou, nu se știe când va fi căminul nostru distrus din cauza ta.” Apoi a răsturnat cu furie masa, m-a prins de haine cu o mână, apoi m-a pocnit cu cealaltă mână. Înainte să apuc să-mi trag sufletul, m-a trântit cu violență pe podeaua băii, m-a lovit puternic în cap și a spus cu înverșunare: „Renunță la credința ta! Sunt gata să risc totul în seara asta — te voi omorî în bătaie. Oricum, propriei tale familii nu-i pasă dacă trăiești sau mori.” Eram amețită și vederea îmi era încețoșată din cauza loviturilor. M-a târât până în capul scărilor și m-a îmbrâncit în jos, spunând: „Dacă mori de la căzătură, îți voi duce trupul pentru a fi ars și îți voi arunca cenușa în râu”. M-am speriat foarte tare când l-am auzit spunând asta — mă rugam întruna lui Dumnezeu. Datorită protecției lui Dumnezeu, în ultima secundă, am reușit să prind o coardă de la balustradă, care m-a salvat de la căzătura pe scări. Atunci mezinul nostru a venit și i-a spus soțului meu: „Ți-ai pierdut mințile din cauza băuturii? Mama nu a făcut nimic rău cu credința ei. De ce o lovești?” Răspunsul lui a fost: „Nu vreau să o lovesc, dar dacă este arestată din nou, tu și fratele tău sunteți terminați. Nu am de ales.” Cu fiul meu lângă mine, nu a îndrăznit să mă lovească în continuare, ci doar a luat o masă de sticlă și a spart-o de perete, lăsând toată camera plină de cioburi. Mai târziu, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Credincioșii și necredincioșii nu sunt compatibili; mai degrabă, sunt opuși unii**

altora” („Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună” din Cuvântul Se arată în trup). M-am gândit la asta și am știut în inima mea că, deși soțul meu a crezut la început în Dumnezeu, asta a fost doar pentru că dorea să primească binecuvântări. Nu era un credincios adevărat. A auzit că a avea credință ar putea afecta perspectivele viitoare ale lui și ale fiilor noștri, așa că s-a sucit la 180 de grade. Nu numai că a renunțat la credința sa, dar a încercat să mă împiedice să cred în Dumnezeu. Când nu a putut să mă oprească, a devenit violent cu mine și a început să mă trateze ca pe un dușman, deoarece credința mea afecta interesele lui personale. Am văzut că, în esență, soțul meu ura adevărul și Îl ura pe Dumnezeu. El urma Partidul Comunist pentru a-și proteja propria viață; urmărea un viitor și interese lumești. Eu credeam în Dumnezeu și căutam adevărul, alegând calea cea dreaptă în viață – eram pe două căi diferite. Soțul meu și restul familiei, care m-au persecutat în acest fel din cauza credinței mele, mi-au arătat clar că aveau o natură și o esență malefice, că erau împotriva lui Dumnezeu. Soțul meu fusese la adunări și știa că Dumnezeu Atotputernic este adevăratul Dumnezeu. Împărtășisem Evanghelia rudelor mele și le citisem destul de multe cuvinte ale lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu a devenit credincios și, în momentul în care credința mea le-a compromis interesele, au fost de acord cu Partidul Comunist, persecutându-mă și vorbind despre ruperea legăturilor cu mine. Ce fel de persoane dragi erau ei? Erau în întregime slujitorii Satanei, luând partea Partidului Comunist, lucrând împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu S-a întrupat acum și exprimă adevăruri, dezvăluind natura și esența fiecărui tip de persoană, ceea ce mi-a arătat că mergeam pe o cale diferită față de familia mea – credincioșii și necredincioșii sunt tipuri diferite de oameni. Nu m-am simțit atât de constrânsă când mi-am dat seama de toate acestea, ci am avut un sentiment de eliberare.

Mai târziu, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Vreme de mii de ani acesta a fost pământul murdăriei. Este insuportabil de murdar, suferința abundă, stafiile gonesc năvalnic pretutindeni, păcălind și înșelând, făcând acuzații nejustificate, fiind nemiloase și rele, călcând în picioare acest oraș al fantomelor și lăsându-l plin de cadavre; duhoarea descompunerii acoperă pământul și umple aerul și este păzită cu strășnicie. Cine poate vedea lumea de dincolo de ceruri? Diavolul leagă strâns tot trupul omului, îi voalează amândoi ochii și îi sigilează buzele. Regele diavolilor a fost turbat vreme de câteva mii de ani, chiar până astăzi, când încă mai veghează atent asupra orașului fantomelor, ca și cum ar fi un palat inexpugnabil al demonilor; această haită de câini de pază, între timp, se holbează cu ochi dușmănoși, temându-se profund că Dumnezeu îi va lua prin surprindere și îi va șterge de pe fața pământului, lăsându-i fără un loc al păcii și fericirii. Cum ar putea oamenii dintr-un asemenea oraș al fantomelor să-L fi văzut vreodată pe Dumnezeu? S-au bucurat ei vreodată de afecțiunea și frumusețea lui Dumnezeu? Ce apreciere au ei față de chestiunile lumii omenești? Câți dintre ei pot înțelege voia înflăcărată a lui Dumnezeu? Nu-i de mirare, atunci, că Dumnezeu întrupat rămâne complet ascuns: într-o asemenea societate întunecată, unde demonii sunt nemiloși și inumani, cum ar putea regele diavolilor, care ucide oameni fără să clipească, să tolereze existența unui Dumnezeu care este încântător, bun și, de asemenea, sfânt? Cum ar putea el să aplaude și să aclame venirea lui Dumnezeu? Lacheii aceștia! Ei răsplătesc bunătatea cu ură, L-au disprețuit de mult timp pe Dumnezeu, Îl abuzează pe Dumnezeu, sunt extrem de sălbatici, nu au nici cea mai mică considerație față de Dumnezeu, pradă și jefuiesc, și-au pierdut tot cugetul și se împotrivesc întru totul conștiinței și nu au nicio urmă de bunătate și îi ispitesc pe**

nevinovați spre nesăbuință. Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului!" („Lucrarea și intrarea (8)" din Cuvântul Se arată în trup). Cuvintele lui Dumnezeu sunt atât de practice. Partidul Comunist de la putere este Satana, diavolul fiind la putere. Îl detestă pe Dumnezeu și nu poate tolera ca oamenii să aibă credință și să-L urmeze pe Dumnezeu. Vrea ca el să fie singurul lucru pe care îl urmează și îl venerează oamenii. Partidul Comunist pretinde că flutură steagul libertății religioase, dar, în secret, asuprește și arestează cu sălbăticie credincioșii și implică mai multe generații din familiile credincioșilor. Ba mai mult, el fabrică zvonuri și minciuni pentru a induce în eroare oamenii care nu cunosc adevărul, pentru a-i determina pe chinezi să se ridice și să se opună oamenilor credincioși. Foarte mulți oameni au fost manipulați și exploatați de Partidul Comunist și sunt alături de partid, negându-L pe Dumnezeu, împotrivindu-se Lui și asuprindu-i pe credincioși. Toți își vor întâlni moartea împreună cu Partidul Comunist – vor fi pedepsiți și nimiciți de Dumnezeu. Am avut o familie fericită, dar din cauza asupririi și arestărilor Partidului Comunist, le-a fost frică să nu aibă probleme și au început și ei să mă asuprească, devenind instrumentele Satanei. Am văzut clar esența rea a Partidului Comunist de a urî adevărul și pe Dumnezeu și, de asemenea, am văzut că numai Dumnezeu are iubire adevărată pentru ființele umane. Cuvintele lui Dumnezeu au fost cele care m-au îndrumat în repetate rânduri, dându-mi credință și permițându-mi să înțeleg adevărul, să văd dincolo de trucurile Satanei. Soțul meu încă încearcă să stea în calea credinței mele, dar nu mai sunt reținută de el. Continui să merg la adunări, să-mi fac datoria și sunt și

mai fermă în hotărârea mea de a-L urma pe Dumnezeu. Îl slăvesc din inimă pe Dumnezeu!

35. Ce se ascunde în spatele îngăduinței față de ceilalți?

de Fang Gang, Coreea de Sud

Cu câteva luni în urmă, un conducător a rânduit ca eu și fratele Connor să preluăm udarea. După puțin timp, am observat că el nu purta o povară prea mare în lucrarea lui. Nu avea părtășie, nu ajuta repede oamenii cu problemele lor și nu prea participa la discuțiile despre lucrare. Conducătorul mi-a spus că acesta era neglijent și iresponsabil și că trebuia să am părtășie cu el. M-am gândit că poate era ocupat și de asta a lăsat deoparte o parte a lucrării. Am considerat că nu era ca și cum nu făcea nimic. N-ar fi trebuit să aștept prea multe de la el și mă puteam ocupa de problemele despre care nu avusese părtășie. Așadar, nu am cercetat problemele din lucrarea lui. După o vreme, înainte de o întrunire pentru niște frați și surori, i-am amintit lui Connor să afle dinainte despre problemele și dificultățile lor, ca să putem găsi cuvinte potrivite ale lui Dumnezeu pentru părtășie și să facem întrunirea mai eficientă. Ulterior, i-am întrebat pe câțiva frați și surori dacă fuseseră chestionați de Connor în legătură cu stările și dificultățile lor și toți au spus că nu. Mă gândeam că era foarte iresponsabil. Ceilalți aveau multe dificultăți și defecte în îndatoririle lor. Aveau nevoie de mai mult ajutor și părtășie, dar el nu lua asta în serios. Era foarte nepăsător! M-am gândit că, de data asta, ar trebui să-i menționez problema. Dar apoi m-am gândit că, dacă nu era de acord, dacă spunea că aveam așteptări prea mari și începea să-mi poarte pică, oare asta nu m-ar fi făcut să par prea strict, prea insensibil față de ceilalți? În plus, Connor era tânăr, așa că era înclinat să se axeze pe confortul trupesc. Uneori, și eu deveneam neglijent și mă axam pe confort, așa că n-ar fi trebuit să fiu prea exigent. Mă puteam ocupa singur de asta. Fii dur cu tine însuți și tolerant cu ceilalți. Voi munci mai mult și

mă voi odihni mai puțin. Așadar, nu i-am arătat această problemă lui Connor și nu am avut părtășie cu el. Așa m-am purtat și în legătură cu alte lucrări. Când vedeam că cineva nu se descurca bine, nu mă uitam să văd care era cauza sau ce-ar trebui făcut, ci eram tolerant și răbdător. Uneori comportamentul cuiva mă enerva sau mă mânia, dar nu spuneam nimic. Mă gândeam: „Lasă! Să facă ce pot ei, iar eu mă voi ocupa de restul.” După o vreme, frații și surorile au vrut să mă caute ca să-i ajut cu problemele lor. Nu m-am simțit stânjenit sau supărat când am văzut că toți mă admirau. Tot timpul am considerat că, dacă eram strict cu mine și iertător cu ceilalți în interacțiunile noastre, eram un om cu umanitate bună, nu ca unii oameni care mereu caută nod în papură și nu pot lucra cu nimeni.

Apoi, într-o zi, am citit ceva în cuvintele lui Dumnezeu despre a fi „strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți” și m-am văzut altfel. Dumnezeu Atotputernic spune: „**«Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți» – ce înseamnă această zicală? Înseamnă că ar trebui să ai cerințe stricte de la tine și să fii îngăduitor cu ceilalți oameni, astfel încât aceștia să vadă cât de generos și mărinimos ești. Atunci, de ce ar trebui oamenii să facă acest lucru? Ce este menit să realizeze? Este realizabil? Este, într-adevăr, o expresie naturală a umanității oamenilor? Cât de mult trebuie să te compromiți pentru a accepta asta? Trebuie să fii lipsit de dorințe și pretenții, cerându-ți să simți mai puțină bucurie, să suferi un pic mai mult, să plătești un preț mai mare și să muncești mai mult, astfel încât ceilalți să nu fie nevoiți să se epuizeze. Și dacă alții se vaită, se plâng sau nu dau randament, nu trebuie să le ceri prea mult – mai mult sau mai puțin este suficient de bun. Oamenii cred că acesta este un semn de virtute nobilă – dar de ce Mie Îmi sună fals? Nu este fals?** (Este.) **În împrejurări normale, expresia naturală a umanității unei persoane obișnuite este să fie tolerantă cu sine și strictă cu ceilalți.**

Acesta este un lucru cert. Oamenii pot percepe problemele tuturor celorlalți – «Această persoană este arogantă! Acea persoană este rea! Acesta este egoist! Acela este neglijent și superficial în a-și face datoria! Persoana aceasta e atât de leneșă!» va spune cineva, în timp ce gândește în sinea sa: «Dacă sunt puțin leneș, e în regulă. Am un calibru bun. Deși sunt leneș, fac o treabă mai bună decât alții». Le găsesc cusur celorlalți și le place să caute nod în papură, dar cu ei înșiși sunt toleranți și grijulii ori de câte ori este posibil. Nu este aceasta o expresie naturală a umanității lor? (Este.) **Dacă se așteaptă ca oamenii să fie la înălțimea ideii de a fi «stricți cu ei înșiși și toleranți cu ceilalți», la ce agonie trebuie să se supună? Chiar ar putea să o îndure? Câți oameni ar reuși să facă asta?** (Niciunul.) **De ce?** (Oamenii sunt egoiști din fire. Ei acționează conform principiului: «Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate».) **Într-adevăr, omul se naște egoist, omul este o creatură egoistă și e extrem de dedicat acestei filosofii satanice: «Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate». Oamenii cred că ar fi catastrofal și nefiresc să nu fie egoiști și să nu aibă grijă de ei înșiși atunci când li se întâmplă lucruri. Asta cred oamenii și așa acționează. Dacă se așteaptă ca oamenii să nu fie egoiști, să nu aibă cerințe stricte de la ei înșiși și să piardă de bunăvoie, în loc să profite de alții, este aceasta o așteptare realistă? Dacă, atunci când cineva profită de ei, se așteaptă ca oamenii să spună cu bucurie: «Tu profiți, dar eu nu fac tam-tam din asta. Sunt o persoană tolerantă, nu am să te vorbesc de rău și nu am să încerc să mă răzbun pe tine, iar dacă încă nu ai profitat suficient de mult, nu ezita să continui» – este o așteptare realistă? Câți oameni ar putea reuși să facă asta? Așa se comportă omenirea coruptă în mod normal?** (Nu.) **Evident, este anormal ca acest lucru să se întâmple. De ce? Deoarece oamenii cu firi**

corupte, în special cei egoiști și răi, se luptă pentru propriile interese și nu se pot mulțumi cu faptul că alții își asigură propriile interese. Deci, acest fenomen, atunci când se petrece, este o anomalie. «Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți» – această afirmație despre virtute, care reflectă înțelegerea deficitară a unui moralist social asupra naturii umane, cere oamenilor ceva care în mod clar nu se potrivește nici cu faptele, nici cu natura umană. Este ca și cum i-ai spune unui șoarece să nu facă găuri sau unei pisici să nu prindă șoareci. Este corect să faci o asemenea cerere? (Nu. Sfidează legile naturii umane.) **Este o cerere deșartă și în mod clar nu se potrivește cu realitatea**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (6)"). Când le-am citit pentru prima dată, nu am înțeles pe deplin aceste cuvinte de la Dumnezeu, fiindcă mereu crezusem că „fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți" era un lucru bun. Mereu am admirat astfel de oameni și am năzuit să fiu ca ei. Însă, gândindu-mă atent la cuvintele lui Dumnezeu, am simțit că erau complet adevărate. M-am convins pe deplin. Mai ales când am citit asta: „**Oamenii cu firi corupte, în special cei egoiști și răi, se luptă pentru propriile interese și nu se pot mulțumi cu faptul că alții își asigură propriile interese. Deci, acest fenomen, atunci când se petrece, este o anomalie. «Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți» – această afirmație despre virtute, care reflectă înțelegerea deficitară a unui moralist social asupra naturii umane, cere oamenilor ceva care în mod clar nu se potrivește nici cu faptele, nici cu natura umană. Este ca și cum i-ai spune unui șoarece să nu facă găuri sau unei pisici să nu prindă șoareci**." Am avut un șoc! S-a dovedit că această idee pe care o sprijinisem nu era practică, se opunea umanității și era un lucru pe care oamenii pur și simplu nu-l puteau realiza. Nu poate deveni un standard de urmat. Analizându-mi comportamentul, acesta chiar era așa cum îl expusese

Dumnezeu. Când eram strict cu mine și tolerant cu ceilalți, mă simțeam nedreptățit și supărat și chiar când o făceam, nu voiam cu adevărat, nu eram bucuros s-o fac. Ca în cazul lui Connor: știam prea bine că-și făcea de mântuială datoria, fiind leneș și iresponsabil. M-am înfuriat și am vrut să-i expun problemele, ca să poată să schimbe rapid lucrurile și să-mi fie un partener bun. Dar apoi mă gândeam că n-ar fi trebuit să fiu prea strict, că ar fi trebuit să fiu dur cu mine și tolerant cu ceilalți și apoi renunțam la ideea de a-i vorbi despre problemele sale. Consideram că puteam să sufăr puțin mai mult, să plătesc un preț mai mare și să nu-i cer prea multe, ca să nu par prea nepăsător, prea exigent. Eram responsabil pentru lucrarea câtorva grupuri, așa că deja aveam mult de muncă. În plus, faptul că trebuia să-l ajut să se ocupe de problemele din lucrarea lui m-a făcut să mă simt nedreptățit și să mă plâng, dar de dragul de a fi strict cu mine și tolerant cu ceilalți și ca aceștia să aibă o părere bună despre mine, n-am spus nimic și am tolerat situația. Aceasta era starea mea reală și ceea ce gândeam cu adevărat. Întocmai precum spune Dumnezeu: „**Omul se naște egoist, omul este o creatură egoistă și e extrem de dedicat acestei filosofii satanice: «Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate». Oamenii cred că ar fi catastrofal și nefiresc să nu fie egoiști și să nu aibă grijă de ei înșiși atunci când li se întâmplă lucruri. Asta cred oamenii și așa acționează**.” Toți suntem egoiști prin natura noastră, iar eu nu sunt o excepție. Când fac mai multe, simt amărăciune față de trudă și epuizare. Mă simt nedreptățit, supărat și nefericit. Dar tot nu mi-am urmat inima și am fost strict cu mine și îngăduitor cu ceilalți. Ce fire coruptă se ascunde de fapt în spatele acestei atitudini de a fi „strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți”? Când ești astfel, care sunt consecințele?

Am venit cu acea întrebare înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune și căutare, și apoi am citit un pasaj din cuvintele Lui. „**«Fii strict cu tine**

însuți și tolerant cu ceilalți», la fel ca și-n cazul zicalelor despre returnarea banilor pe care i-ai găsit și bucuria de a-i ajuta pe alții, este una dintre acele cerințe pe care cultura tradițională o are de la oameni, ca aceștia să acționeze cu virtute. În același mod, indiferent dacă o persoană poate atinge sau exercita o astfel de virtute, aceasta tot nu este standardul sau norma pentru măsurarea umanității sale. Este posibil să fii cu adevărat capabil de strictețe în ceea ce te privește și să ai standarde deosebit de înalte. S-ar putea să fii integru și să te gândești mereu la alții, fără să fii egoist și să-ți cauți propriile interese. Poți să pari deosebit de generos și altruist și să ai un puternic simț al responsabilității sociale și al binelui public. Personalitatea și calitățile tale nobile pot fi dezvăluite celor apropiați și celor pe care îi întâlnești și cu care interacționezi. Comportamentul tău poate să nu le dea niciodată altora niciun motiv să te învinovățească sau să te critice, reușind în schimb să stârnească laude generoase și chiar admirație. Oamenii te pot considera o persoană cu adevărat strictă cu ea însăși și tolerantă cu ceilalți. Totuși, acestea nu sunt altceva decât comportamente externe. Sunt gândurile și dorințele din adâncul inimii tale în concordanță cu aceste comportamente externe, cu aceste acțiuni pe care le trăiești în exterior? Răspunsul este nu, nu sunt. Temeiul pentru care poți acționa astfel este că există un motiv ulterior. Care este acel motiv, mai exact? Un lucru, cel puțin, se poate spune despre asta: este ceva nedemn de a fi menționat, ceva întunecat și rău. […] Se poate spune cu siguranță că cei mai mulți dintre aceia care-și impun să trăiască virtutea de a fi «stricți cu ei înșiși și toleranți cu ceilalți» sunt obsedați de statut. Mânați de firile lor corupte, nu se pot abține să nu urmărească prestigiul, importanța socială și statutul în ochii celorlalți. Toate aceste lucruri sunt legate de dorința lor de statut și sunt urmărite

sub acoperirea unui comportament bun și virtuos. Și cum apar aceste lucruri pe care le urmăresc? Provin în întregime din firi corupte și sunt conduse de acestea. Așadar, oricum ar fi, dacă un om trăiește virtutea faptului de a fi «strict cu el însuși și tolerant cu ceilalți» și dacă o face la perfecțiune, nu poate schimba esența umanității lui. Prin deducție, asta înseamnă că nu-și poate schimba în niciun fel viziunea sau valorile și nu-și poate ghida atitudinile și perspectivele asupra tuturor felurilor de oameni, evenimente și lucruri. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) **Cu cât un om este mai capabil de a fi strict cu sine și tolerant cu ceilalți, cu atât e mai bun la a se preface, a-i amăgi pe alții cu un comportament bun și cuvinte plăcute și cu atât mai înșelător și mai rău este. Cu cât este mai mult acest tip de persoană, cu atât sunt mai profunde dragostea sa și urmărirea statutului și a puterii. Oricât de impresionantă ar fi demonstrația lui de virtute și oricât de plăcut ar fi să o vedem, urmărirea nespusă din adâncul inimii lui, natura și esența sa și chiar ambițiile personale pot izbucni în orice moment. Prin urmare, oricât de virtuos este comportamentul lui, nu-i poate ascunde umanitatea intrinsecă sau ambițiile și dorințele. Nu poate ascunde natura și esența lui hidoasă, care nu iubește lucrurile pozitive, căreia îi e lehamite de adevăr și-l disprețuiește. Așa cum arată aceste fapte, zicala: «Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți» este mai mult decât absurdă – îi dă în vileag pe acei oameni ambițioși care folosesc astfel de cuvinte și comportamente pentru a ascunde ambițiile și dorințele despre care nu pot vorbi**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (6)"). Din ceea ce dezvăluie cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că, dacă ești „strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți", pari a fi înțelegător și mărinimos cu ceilalți, că denotă o minte deschisă și noblețe, dar, în adâncul sufletului, se ascunde un motiv de negrăit, întunecat și rău. Înseamnă să te dai mare

printr-o purtare bună superficial, doar ca să fii admirat și să ai un statut și o reputație mai înalte printre ceilalți. Un astfel de om pare lăudabil din afară, dar de fapt, este un ipocrit, care se preface că e un om bun. M-am gândit la felul în care mă purtasem și la ce dezvăluisem în cazul lui Connor. Oricât de neglijent și iresponsabil a fost în lucrarea lui, eu nu numai că nu i-am spus asta, nu am avut părtășie și nu l-am tratat, dar am continuat să fiu înțelegător și permisiv. Oricât de ocupat eram, oricât de puțin timp aveam, mergeam să fac orice nu făcuse Connor. Chiar dacă era dificil sau obositor, eu perseveram. De fapt, făcând asta, nu eram mărinimos. Aveam motive ascunse. Îmi era teamă să nu-i rănesc mândria și să nu-l ofensez dacă îi spuneam direct. Atunci, ce ar fi crezut despre mine? Voiam să-mi consolidez poziția și să le fac celorlalți o impresie bună. N-o făceam din inimă; mă forțam de fiecare dată, ca să le arăt tuturor cât de generos eram, ca să le câștig admirația. Drept urmare, am devenit tot mai alunecos și viclean. Păream a fi un om înțelegător, dar motivele mele erau greșite. Le făceam oamenilor o impresie falsă, înșelându-i și păcălindu-i. Este asta o umanitate normală? În acel moment, am dobândit discernământ despre esența faptului de a fi „strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți”. Simțeam că motivele josnice ascunse în inima mea îmi făceau greață. Îi eram și foarte recunoscător lui Dumnezeu. Dacă El n-ar fi expus realitatea acelei părți ale culturii tradiționale, aș fi rămas ignorant, crezând că a fi „strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți” înseamna să ai o umanitate bună. În sfârșit, am înțeles că aceasta este o aberație pe care Satana o folosește ca să înșele și să corupă oamenii. Nu e deloc adevărul sau un standard de folosit în evaluarea umanității unei persoane. Ulterior, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Indiferent cât de standardizate sunt cerințele și maximele umanității cu privire la caracterul moral sau cât de mult se potrivesc gusturilor, perspectivelor, dorințelor și chiar intereselor**

maselor, acestea nu sunt adevărul. Acesta este un lucru pe care trebuie să-l înțelegi. Pentru că nu reprezintă adevărul, ar trebui să te grăbești să le tăgăduiești și să le abandonezi. De asemenea, trebuie să le diseci esența, precum și rezultatele care apar din trăirea lor. Pot acestea să-ți aducă o reală pocăință? Te pot ajuta cu adevărat să te cunoști? Te pot determina într-adevăr să trăiești asemănarea umană? Nu pot face niciunul dintre aceste lucruri. Te vor face doar să fii ipocrit și neprihănit de sine. Te vor face mai șiret și mai rău. Sunt unii care spun: «În trecut, când am susținut aceste părți ale culturii tradiționale, ne simțeam oameni buni. Când alții au văzut cum ne comportam, au crezut că și noi eram oameni buni. Dar, de fapt, în inima noastră știm de ce fel de rău suntem capabili. Câteva fapte bune nu fac decât să-l mascheze. Dar dacă ar fi să renunțăm la comportamentul bun pe care ni-l cere cultura tradițională, ce am face în schimb? Ce comportament și acțiuni vor aduce onoare lui Dumnezeu?» Ce părere ai despre această întrebare? Încă nu știu ei ce adevăr ar trebui să practice aceia care cred în Dumnezeu? Dumnezeu a rostit foarte multe adevăruri și sunt atât de multe pe care oamenii ar trebui să le practice. Așadar, de ce refuzi să practici adevărul și insiști să fii un fals binefăcător și un ipocrit? De ce te prefaci? […] Pe scurt, scopul aducerii acestor maxime morale în discuție nu este doar să vă permită să aflați că sunt noțiunile și închipuirile oamenilor și că vin de la Satana. Este de a vă face să înțelegeți că esența acestor lucruri e falsă, mascată și înșelătoare. Chiar dacă oamenii se comportă bine, asta nu înseamnă în niciun caz că trăiesc umanitatea normală. Mai degrabă, ei se folosesc de falsul comportament pentru a-și ascunde intențiile și scopurile și pentru a-și camufla firile, naturile și esențele corupte. Drept urmare, omenirea devine din ce în ce mai bună la a se preface și a-i păcăli pe alții,

făcându-i și mai corupți și răi. Standardele morale ale culturii tradiționale susținute de omenirea coruptă nu sunt deloc compatibile cu adevărul rostit de Dumnezeu și nici nu sunt în concordanță cu nimic din ce-i învață Dumnezeu pe oameni. Între cele două lucruri nu există nicio legătură. Dacă încă sprijini cultura tradițională, atunci ai fost pe deplin indus în eroare și otrăvit. Dacă există vreo chestiune în care susții cultura tradițională și respecți principiile și punctele de vedere ale acesteia, atunci încalci adevărul, te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu și I te opui în acea privință. Dacă susții oricare dintre aceste maxime morale și le ești loial, dacă le tratezi drept criterii sau ca punct de referință din care să percepi oamenii sau circumstanțele, atunci ai săvârșit o eroare. Dacă judeci sau rănești oamenii cu acestea într-o anumită măsură, ai săvârșit un păcat. Dacă insiști mereu să evaluezi pe toată lumea după standardele morale ale culturii tradiționale, atunci numărul de oameni pe care i-ai condamnat și nedreptățit va crește în continuare, iar tu cu siguranță Îl vei condamna pe Dumnezeu și I te vei împotrivi. Atunci vei fi un arhipăcătos" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (5)"). Cugetând la cuvintele lui Dumnezeu, m-am edificat. Când observăm că cineva e superficial, viclean sau iresponsabil în lucrare, ar trebui să îi spunem asta sau să-l emondăm și tratăm, ca să poată vedea natura și consecințele nepăsării și să se schimbe la timp. Asta ar trebui să facă cineva cu o umanitate bună. Însă ca să-mi mențin imaginea și statutul, am fost îngăduitor și tolerant și nu am spus nimic despre problemele pe care le-am văzut. Drept urmare, Connor n-a fost conștient de firea lui coruptă și a continuat să fie nepăsător și iresponsabil în datoria lui. Asta înseamnă să afectezi intrarea în viață a oamenilor și e o fărădelege. Nu țineam deloc cont de el și nu-l înțelegeam, ci îl răneam. Am văzut că nu eram deloc un om bun. Nu numai că răneam

frații și surorile, dar întârziam și afectam lucrarea bisericii. Am experimentat personal că „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți” nu e adevărul, că acestea nu sunt cuvinte bune după care să trăim, ci o aberație pe care Satana o folosește ca să înșele și să corupă oamenii. Nu-l mai puteam lăsa pe Satana să se joace cu mine. Trebuia să fac ceea ce cere Dumnezeu, folosind cuvintele Lui drept fundament și adevărul drept standard pentru a vedea și a face lucrurile. După aceea, când observam probleme la Connor, nu-l mai toleram. I le arătam ca să poată să le înțeleagă și să se schimbe.

Curând, mi s-a dat răspunderea pentru alt proiect. În vreme ce îl verificam, am observat că un frate nu era serios în datoria lui și că era neglijent în tot ce făcea. Voiam doar să mă ocup eu și să termin odată, să evit să-i arăt problema și să-l fac de rușine. Atunci mi-am dat seama că aveam aceste gânduri ca să-mi protejez interesele, ca să-mi consolidez o imahine bună în fața celorlalți. Nu voiam să-i arăt problema de teamă să nu-l ofensez. Acesta e un motiv josnic! Mi-am amintit un lucru spus de Dumnezeu: „**În același timp în care îți îndeplinești corect îndatoririle, trebuie să te asiguri că nu faci nimic care să nu fie în avantajul intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu și să nu spui nimic care nu este de ajutor fraților și surorilor. Cel puțin, nu trebuie să faci nimic care să fie împotriva conștiinței tale și să nu faci absolut nimic rușinos. În mod special, nu trebuie să faci, sub nicio formă, ceva ce se răzvrătește sau se împotrivește lui Dumnezeu și nu trebuie să faci nimic care perturbă lucrarea sau viața bisericii. Fii drept și onorabil în tot ceea ce faci și asigură-te că fiecare acțiune a ta este prezentabilă înaintea lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum este relația ta cu Dumnezeu?”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat principiul după care să acționez. Orice aș face, trebuie să fie edificator și în beneficiul intrării în

viață a celorlalți. În plus, trebuie să accept deschis analiza minuțioasă a lui Dumnezeu. Când am văzut că acel frate era neglijent în datoria lui, ar fi trebuit să-i spun, ca să poată să-și vadă problema și să se schimbe rapid. Asta era în beneficiul intrării lui în viață și al lucrării bisericii. Dacă nu spuneam nimic, ci doar îl ajutam la treabă în tăcere, nu și-ar fi putut vedea problemele și n-ar fi progresat în datoria lui. La gândul acesta, i-am spus despre problemele pe care le-am văzut în lucrarea lui. După ce m-a ascultat, a vrut să se schimbe. M-am simțit foarte liniștit și împăcat după ce am pus asta în practică și am obținut rezultate mai bune decât înainte în datoria noastră. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

36. Reflecții după ce m-am împotrivit supravegherii

de Mi Hui, China

În 2021 am fost responsabilă cu lucrarea de udare din biserică. Atunci, conducătorul se interesa des de progresul lucrării, pentru a supraveghea și a fi la curent cu lucrarea noastră. Totodată, conducătorul mă întreba dacă existau probleme în lucrare. La început, răspundeam în mod activ, însă, după o vreme, am început să-mi pierd răbdarea. M-am gândit: „E enervant să trebuiască să țin la curent conducătorul despre progresul nostru și irosește mult timp. Nu vor fi afectate rezultatele muncii mele? Dacă am rezultate slabe, oare nu mă va demite conducătorul?” Realizând asta, am devenit foarte refractară la supravegherea lucrării noastre de către conducător.

Odată, el mi-a trimis a scrisoare, întrebând cum mergea lucrarea. Întreba câți oameni acceptaseră Evanghelia luna aceea, câți membri nu se adunau regulat și de ce, ce concepții religioase aveau și cum le-am îndepărtat noi prin părtășie. În fața tuturor acestor întrebări, am fost puțin stânjenită. Erau multe de acoperit și trebuia să discut și să parcurg totul cu lucrătorii de la udare. Asta ne-ar fi întârziat prea mult lucrarea și mi-a venit să mă opun: „Ne ceri atâtea detalii cu întrebările astea! Cât ne vor întârzia? Dacă nu producem rezultate în lucrarea de udare, nu vei spune că nu fac lucrare practică și că nu sunt competentă?” Când am observat că și surorile mele partenere aveau îndoieli, mi-am zis: „Dacă și ele cred că asta ne va întârzia, am putea face o sugestie împreună, și-atunci conducătorul n-o să ne întrebe așa detaliat când se informează despre lucrare. În felul ăsta, neajunsurile din lucrarea mea nu vor fi atât de expuse.” Așa că am zis, pe jumătate glumind: „Conducătorul trebuie să fie tare preocupat de noi, cu

toate întrebările astea detaliate!” Imediat, o soră a fost de acord, zicând: „Parcă-i un interogatoriu!” Auzind că sora e de acord cu mine, am răspuns râzând: „Deja suntem suficient de ocupate. Să avem de răspuns la asemenea întrebări detaliate e chiar prea enervant. Nu ne va influența rezultatele lucrării de udare?” Celelalte surori au dat din cap aprobator. M-am bucurat în taină: „Se pare că nu sunt singura care se opune. Putem să-i facem sugestiile împreună conducătorului, și atunci nu ne va tot cere informații la zi despre lucrare.” Incitate de mine, când conducătorul venea să fie informat despre lucrare, partenerele mele se strâmbau și, dacă răspundeau, totuși, făceau doar câteva comentarii superficiale. Nu raportau amănunțit chestiunile și problemele din lucrarea noastră și, ca urmare, conducătorul nu a putut înțelege problemele pe care le aveam, iar lucrarea de udare nu s-a îmbunătățit.

Altă dată, el a observat că nu ne concentram pe cultivarea lucrătorilor pentru udare, așa că ne-a scris având părtășie cu noi despre importanța acestui aspect al lucrării și ne-a dat câteva căi de practică. A mai semnalat că nu ne asumam responsabilitatea pentru proiect, că abia ne mișcam și eram ineficiente. În consecință, nou-veniții nu erau instruiți și asta influența direct lucrarea de udare. El ne-a cerut să începem să ne concentrăm pe aspectul ăsta, și să pregătim repede niște nou-veniți ca udători. Văzând scrisoarea, mi-a venit puțin să mă împotrivesc: „Se cere mult prea mult. Nou-veniții abia și-au început îndatoririle – nu-i atât de ușor să-i cultivi! Tu ai multă experiență în cultivarea oamenilor, nu ne poți impune standardul tău!” Apoi, însă, m-am gândit: „Dacă mă plâng direct, oare nu va crede că sunt un lucrător incompetent? Așa nu-i bine! Trebuie să-i arăt că toată echipa e incapabilă să răspundă acestor pretenții. În felul ăsta, nu va avea de ales decât să cedeze și nu voi fi considerată unica responsabilă.” Așadar, m-am încruntat și, pe un ton îngrijorat, am spus: „Pretențiile conducătorului

sunt prea ridicate. Noi nu avem experiența lui.” Celelalte surori au dat din cap imediat, încuviințând. Una dintre ele a zis: „Conducătorul are calibru bun și e foarte eficient în lucrarea lui, cum să ne putem compara cu el?” Alta a spus: „Conducătorul ne cere prea mult. Cum să finalizăm lucrarea asta?” Am fost foarte încântată să văd că toate gândeam la fel. Conducătorul nu va avea de ales decât să cedeze. La urma urmei, nu poate suspenda întreaga echipă! A doua zi i-am răspuns la scrisoare și i-am descris problemele pe care le aveam în lucrare, să-și poată face o idee despre situația noastră actuală. La final, am adăugat rândul următor: „Deocamdată, acestea sunt rezultatele noastre optime în lucrare. Ar fi greu să le mai îmbunătățim.” Și m-am asigurat că subliniez cuvântul „noastre”, încât conducătorul să știe că era părerea noastră comună. Așa, el nu urma să ne impună un standard atât de înalt. Totuși, spre uimirea mea, la următoarea adunare conducătorul m-a tratat și expus, afirmând că n-am purtat o povară în datoria mea, n-am fost motivată să mă ameliorez, am răspândit idei negative printre frați și surori, am format clici și i-am provocat pe ceilalți să se opună împreună cu mine conducătorului. A mai spus că mă mișcam încet în cultivarea nou-veniților, perturbam lucrarea bisericii și nu participam la munca echipei. Apoi, până la urmă am fost demisă.

După suspendare, m-am simțit foarte vinovată și supărată. Am știut că provocasem necazuri, făcusem rău și-L jignisem pe Dumnezeu. Nu căutasem adevărul când au apărut probleme și chiar răspândisem concepții care au făcut ca toți să trăiască în negativism și pasivitate. Într-adevăr împiedicasem lucrarea bisericii. Ulterior, meditând, am dat peste pasajul acesta din cuvintele lui Dumnezeu: „**Întrucât în inimile lor antihriștii se îndoiesc mereu de esența divină a lui Hristos și au întotdeauna o fire neascultătoare, atunci când Hristos le încredințează lucruri pe care să le facă, ei mereu le cercetează cu atenție, le dezbat și le cer oamenilor să**

stabilească dacă sunt sau nu corecte. Aceasta este o problemă gravă, nu-i așa? (Da.) **Ei nu abordează aceste lucruri din perspectiva ascultării de adevăr; în schimb, le abordează în opoziție față de Dumnezeu. Aceasta este firea antihriștilor. Când aud poruncile și aranjamentele de lucru ale lui Hristos, nu le acceptă și nu le ascultă, ci încep să discute. Și despre ce discută? Discută dacă poruncile și cuvintele lui Hristos sunt corecte sau greșite și cercetează dacă ar trebui sau nu îndeplinite. Este atitudinea lor una a oamenilor care vor cu adevărat să ducă la îndeplinire aceste lucruri? Nu – vor să încurajeze mai mulți oameni să fie ca ei, să nu facă aceste lucruri. Și, nefăcându-le, înseamnă oare că practică adevărul ascultării? Evident că nu. Așadar, ce fac ei?** (Se răzvrătesc.) **Nu doar că se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, ci caută și răzvrătirea colectivă. Aceasta este natura acțiunilor lor, nu-i așa? Rebeliune colectivă: să-i facă pe toți la fel ca ei, să-i determine pe toți să gândească la fel ca ei, să spună la fel ca ei, să decidă la fel ca ei, opunându-se colectiv hotărârii și poruncilor lui Hristos. Acesta este modul de a opera al antihriștilor. Convingerea antihriștilor este: «Nu este o crimă dacă toată lumea o face», așa că îi îndeamnă pe alții să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, crezând că, în acest caz, casa lui Dumnezeu nu le va putea face nimic. Nu este o prostie? Abilitatea antihriștilor de a lupta împotriva lui Dumnezeu este extrem de limitată, sunt singuri. Așadar, încearcă să recruteze oameni ca să se opună lui Dumnezeu în mod colectiv, gândind în inimile lor: «Voi aduna un grup de oameni și îi voi face să gândească și să acționeze în același mod ca mine. Împreună, vom respinge cuvintele lui Hristos, vom zădărnici cuvintele lui Dumnezeu și le vom opri să dea roade. Și când va veni cineva să-mi verifice lucrarea, voi spune că toată lumea a hotărât să o facă așa – și apoi vom vedea noi cum Te descurci cu asta. Nu o voi face**

pentru Tine, nu intenționez să duc asta la bun sfârșit – și să vedem ce îmi faci!» […] Nu sunt odioase aceste lucruri care se manifestă în antihriști? (Sunt extrem de odioase.) **Și ce le face să fie odioase? Acești antihriști își doresc să pună mâna pe putere în casa lui Dumnezeu, cuvintele lui Hristos nu se împlinesc acolo unde sunt aceștia, iar ei nu le vor împlini. Desigur, un alt tip de situație ar putea fi implicat și atunci când oamenii sunt incapabili să asculte cuvintele lui Hristos: unii au un calibru slab, nu pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu când le aud și nu știu cum să le ducă la îndeplinire; chiar dacă îi înveți cum să o facă, ei tot nu sunt în stare. Aceasta este o chestiune diferită. Subiectul despre care avem părtășie chiar acum este esența antihriștilor, care nu are legătură cu abilitatea sau inabilitatea oamenilor de a face lucruri sau cu ce fel de calibru au; se referă la firea și esența antihriștilor. Ei sunt întru totul împotriva lui Hristos, a rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu și a principiilor adevărului. Nu dau dovadă de ascultare, ci doar de împotrivire. Acesta este un antihrist**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează principiile în mod public și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a patra)”). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că ceea ce făcusem era o jignire foarte gravă. M-a izbit, mai ales, expunerea lui Dumnezeu despre cum antihriștii au o fire răzvrătită, nu acceptă deloc ori nu sunt dispuși să se supună cererilor lui Dumnezeu și rânduielilor lucrării din casa Lui, sunt plini de împotrivire, protestează și chiar îi înșeală pe alții să se împotrivească alături de ei. Amintindu-mi ce se întâmplase, și eu am manifestat acel tip de comportament. Când conducătorul a vrut să ne verifice în detaliu progresul lucrării, eu m-am enervat și m-am îngrijorat că asta mă va întârzia în datorie și-mi va afecta rezultatele, deci n-am putut accepta și am răspândit prejudecăți despre conducător și le-am mobilizat pe celelalte surori să se revolte și să i se

opună alături de mine. Când el a semnalat că progresam prea lent și nu obțineam rezultate și a împărtășit cum să ne ameliorăm eficiența în muncă, eu am fost potrivnică, am contraargumentat și n-am vrut să mă supun. M-am gândit că ne impunea un standard prea înalt și că nu înțelegea problemele noastre concrete. Când conducătorul a avut părtășie despre căile de a ne îmbunătăți eficiența, n-am vrut să ascult. Ca să-l fac să cedeze și să-și reducă standardele pentru noi și ca să mă asigur că știe că slabele noastre rezultate în lucrare nu mi se datorau doar mie, am răspândit printre surori ideea că pretențiile lui erau prea ridicate, făcându-le să creadă că el ne forța prea mult și incitându-le să se împotrivească alături de mine, să nu fiu considerată unica responsabilă. Am fost atât de conspirativă, am vorbit având motivații ascunse și viclenie satanică! Nu m-am putut gândi decât cum să-i folosesc pe alții ca să-mi ating obiectivele. Conducătorul a cerut detalii despre lucrarea noastră pentru a găsi și corecta la timp problemele pe care le aveam, pentru a ne ajuta să ne îmbunătățim eficiența lucrării și să pregătim nou-veniți să-și facă datoria cât mai curând posibil. El lucra, pur și simplu, conform cererilor lui Dumnezeu și rânduielilor bisericii, dar eu n-am vrut să mă supun și m-am împotrivit. Acesta nu era un dezacord cu conducătorul meu, era împotrivire față de lucrarea bisericii și cererile lui Dumnezeu. Acționam opunându-mă total lui Dumnezeu. Am înșelat și instigat pe toată lumea să fie de partea mea, ca s-avem aceleași declarații în opoziția noastră față de rânduielile bisericii. Manifestasem o fire de antihrist și jucam rolul de slugă a Satanei. Am vorbit negativ ca să-mi înșel frații și surorile, făcându-i să-și piardă elanul de a progresa, să fie mulțumiți cu nivelul lor actual și să lucreze superficial în munca lor. Ca urmare, lucrarea de udare nu a mai produs rezultate. Această blocare și tulburare a instruirii nou-veniților au fost un act de răutate! Înțelegând asta, m-am temut puțin. Dacă o țineam tot așa, doar aș fi făcut și mai mult rău și aș fi devenit, până

la urmă, un antihrist, aș fi fost expusă și alungată. Faptul că biserica m-a suspendat a fost un semn al dreptății și protecției lui Dumnezeu. Am venit înaintea Lui în rugăciune: „Dumnezeule drag, suspendarea mea a fost un semn al dreptății Tale. Expusă și judecată de cuvintele Tale, am ajuns să-mi recunosc firea de antihrist. Prin suspendarea asta, tu mă protejai și mă mântuiai și-Ți mulțumesc!”

Apoi, am găsit alte două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, care dezvăluiau acest tip de fire coruptă: „**Antihriștii răspândesc adeseori teorii ca să-i amăgească pe oameni. Indiferent de lucrarea pe care o desfășoară antihriștii, ei trebuie să aibă întotdeauna ultimul cuvânt. Ei încalcă întru totul principiile adevărului. Deci, judecând după ceea ce se manifestă în antihriști, care anume este firea antihriștilor? Iubesc lucrurile pozitive, iubesc adevărul? Ascultă ei cu adevărat de Dumnezeu?** (Nu.) **Esența lor este una a plictiselii și a urii față de adevăr. În plus, sunt atât de aroganți încât și-au pierdut de tot judecata și sunt chiar lipsiți de un minim de conștiință și rațiune; nu sunt potriviție să fie numiți oameni. Tot ce se poate spune este că sunt de-o teapă cu Satana – sunt demoni. Toți cei care nu acceptă adevărul sunt demoni, fapt în privința căruia nu există nicio îndoială**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează principiile în mod public și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a patra)”). **„În inimile antihriștilor, care este atitudinea lor față de practicarea adevărului și ascultarea de Hristos? Un singur cuvânt: împotrivire. Ei continuă să se împotrivească. Și care este firea cuprinsă în această împotrivire? Ce îi dă naștere? Neascultarea este cea care îi dă naștere. În ceea ce privește firea, aceasta este plictiseala de adevăr, prezența neascultării în inimile lor, faptul că ei nu vor să asculte. Și, așadar, ce gândesc antihriștii în inimile lor când casa lui Dumnezeu cere conducătorilor și lucrătorilor**

să învețe să lucreze împreună în armonie, în loc ca o singură persoană să ia toate deciziile, să învețe cum să discute lucrurile? «Este mult prea problematic să discutăm totul cu oamenii! Pot să iau eu decizii cu privire la aceste lucruri. Să lucrezi cu alții, să vorbești cu ei, să faci lucrurile conform principiului – cât de stupid și de jenant!» Antihriștii cred că înțeleg adevărul, că totul este clar pentru ei, că au propriile perspective și moduri de a face lucrurile și, așadar, sunt incapabili să lucreze cu alții, nu discută nimic cu oamenii, fac totul cum vor și nu ascultă de nimeni altcineva! Deși gurile antihriștilor spun că sunt dispuși să asculte și să lucreze cu ceilalți, indiferent cât de bune par răspunsurile lor din exterior, cât de frumos sună cuvintele lor, ei sunt incapabili să-și schimbe starea de răzvrătire, incapabili să-și schimbe firile satanice. Totuși, lăuntric, sunt de o răzvrătire feroce – în ce măsură? Dacă s-ar explica în limbajul cunoașterii, acesta este un fenomen care se petrece atunci când două lucruri de naturi diferite sunt puse laolaltă: respingerea, pe care o putem interpreta ca «împotrivire». Tocmai aceasta este firea antihriștilor: împotrivirea față de Cel de mai sus. Le place să se împotrivească Celui de mai sus și nu ascultă de nimeni" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează principiile în mod public și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a patra)"). El spune că natura și substanța antihriștilor e să urască adevărul și să se împotrivească lui Dumnezeu. Am realizat că firea mea era exact la fel ca a unui antihrist. Am fost iritată de supravegherea conducătorului și m-am împotrivit, crezând că-mi va întârzia lucrarea și m-am gândit că pretindea prea mult de la noi solicitându-ne îmbunătățirea rezultatelor, deci n-am vrut să mă supun, am vociferat și-am protestat încontinuu. De fapt, ar fi trebuit să fiu receptivă față de conducător, care semnalase probleme în lucrarea noastră, și ar fi trebuit să reflectez serios de ce nu obțineam rezultate în

lucrare – dacă era din cauză că eram prea nepăsătoare în datorie, sau eram fără înțelegere și incapabile să folosim adevărul în rezolvarea problemelor fraților și surorilor. După identificarea problemei, ar fi trebuit să acționez repede s-o rectific și s-o ameliorez. Însă eu n-am acceptat adevărul, n-am reflectat deloc și nici nu m-am acuzat, nu m-am simțit vinovată că nu-mi făcusem bine datoria. Ca să evit suspendarea, am încercat din răsputeri să-i îndemn pe ceilalți să se opună cu mine conducătorului. Era un lucru pozitiv și solicitarea lui Dumnezeu ca liderul să urmărească și să supravegheze lucrarea, dar eu m-am împotrivit și am protestat. La suprafață, mă opuneam conducătorului, dar în esență îmi era lehamite de adevăr și uram lucrurile pozitive. Perturbasem și tulburasem lucrarea bisericii. Văzând cum mi-a fost lehamite de adevăr și chiar m-am răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, m-am îngrozit de firea mea satanică. Mi-am amintit de anumiți antihriști care fuseseră excluși din biserică. Când oamenii îi criticau, ajutau, emondau sau tratau, niciodată nu acceptau adevărul și nu reflectau la ei înșiși. Dacă oamenii le supravegheau lucrarea sau le dădeau sugestii, ei se enervau de rușine și-i luau drept dușmani pe aceștia. Protestau încăpățânați, vocali și se împotriveau până în pânzele albe. Chiar și când săvârșeau rele care prejudiciau grav lucrarea bisericii, tot nu se căiau și-n cele din urmă erau excluși din biserică. Toate acestea erau din cauza firii lor de antihriști, de lehamite și ură de adevăr. Firea manifestată de mine nu era exact ca aceea a antihriștilor? Dacă nu mă căiam, aș fi fost expusă și alungată până la urmă.

Mai târziu, am meditat și la motivul pentru care îi instigasem pe ceilalți să se opună conducătorului. Care era cauza primară a tuturor acestor lucruri? Căutând, am dat peste pasajul acesta din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Înainte ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și să înțeleagă adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei şi îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea**

natură? De exemplu, de ce ești egoist? De ce trebuie să îți protejezi propria poziție? De ce ai emoții atât de puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal din spatele tuturor acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul omului. Așadar, ce este otrava Satanei? Cum poate fi ea exprimată? De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate». Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia și logica Satanei au devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate» – aceasta este filosofia de viață a omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte au devenit deja natura omenirii corupte, adevărata zugrăvire a naturii satanice pe care o are omenirea coruptă, iar această natură satanică a devenit deja baza existenței omenirii corupte; vreme de câteva mii de ani, omenirea coruptă a trăit cu acest venin al Satanei, chiar până în zilele noastre. Tot ceea ce face Satana este de dragul propriei pofte, de dragul propriilor ambiții și scopuri; își dorește să-L depășească pe Dumnezeu, să se elibereze de Dumnezeu și să preia controlul asupra tuturor lucrurilor create de Dumnezeu. Astăzi, atât de corupți sunt oamenii de Satana: toți au naturi satanice, toți încearcă să-L tăgăduiască pe Dumnezeu și să I se împotrivească, vor să-și controleze propriile destine și încearcă să se opună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu – ambițiile și poftele lor sunt exact aceleași ca ale Satanei. Prin urmare, natura omului este

natura Satanei” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu am înțeles că faptul de a fi în stare să comit un act de împotrivire atât de gravă față de Dumnezeu nu a fost doar o manifestare a firii mele corupte, ci a fost, mai degrabă, din cauza naturii și firii mele satanice. În consecință, eram în stare să mă împotrivesc lui Dumnezeu oricând. Am văzut cum fusesem profund coruptă de Satana. Trăiam după filosofia satanică „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate” și devenisem incredibil de egoistă și necinstită. Tot ce făceam și spuneam era pentru a mă proteja și a-mi susține interesele. Când conducătorul a descoperit, supraveghind, chestiuni și probleme în lucrarea mea, eu, îngrijorându-mă că va spune că sunt incompetentă și mă va suspenda, am uneltit și am complotat, semănând nemulțumire față de el, convingându-i și incitându-i pe ceilalți să-mi fie alături într-o opoziție unită, pentru a protesta față de supravegherea conducătorului și a-l face să știe că nu eram singura care lucra ineficient, că asta era o problemă a noastră, a tuturor. Ca să-mi păstrez statutul, am născocit un plan minuțios pentru a lupta cu conducătorul și a mă proteja. Asta a provocat pagube serioase lucrării bisericii. Cu cât reflectam, cu atât vedeam cât fusesem de egoistă, demnă de dispreț și nerușinată. Să fiu eu în stare să fac ceva atât de ticălos – în mod clar nu aveam strop de umanitate! M-am căit profund și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule drag! Am făcut rău și am tulburat lucrarea bisericii. Sunt gata să mă căiesc deplin, să accept supravegherea și îndrumarea conducătorului și să-mi fac cinstit datoria ca ființă creată.”

Apoi, am citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu care mi-au arătat atitudinea corectă față de supravegherea și îndrumarea conducătorului. Dumnezeu Atotputernic spune: **„Cu toate că, astăzi, mulți oameni îndeplinesc o datorie, sunt doar câțiva care urmăresc adevărul.**

Oamenii urmăresc rareori adevărul și intră în realitatea lui pe măsură ce își îndeplinesc datoria; pentru majoritatea, tot nu există principii în modul în care fac lucrurile, ei tot nu sunt oameni care ascultă cu adevărat de Dumnezeu; gurile lor doar spun că iubesc adevărul și că sunt dispuși să urmărească adevărul și să lupte pentru el, totuși, încă nu se știe cât de mult va dura hotărârea lor. Oamenii care nu urmăresc adevărul sunt susceptibili de a exterioriza o fire coruptă oricând și oriunde. Oamenii care nu urmăresc adevărul sunt lipsiți de orice simț al responsabilității față de datoria lor, sunt adesea neglijenți și superficiali, acționează așa cum doresc și sunt chiar incapabili să accepte emondarea și tratarea. De îndată ce devin pesimiști și slabi, oamenii care nu urmăresc adevărul sunt predispuși să se dea bătuți – acest lucru se întâmplă des, nimic nu este mai obișnuit; așa se comportă toți cei care nu urmăresc adevărul. Prin urmare, atunci când oamenii încă trebuie să obțină adevărul, nu sunt de încredere și nu sunt serioși. Ce înseamnă că nu sunt de încredere? Înseamnă că, atunci când întâmpină dificultăți sau eșecuri, este probabil să cadă și să devină pesimiști și slabi. Este cineva care e adesea pesimist și slab o persoană de încredere? Cu siguranță, nu. Dar oamenii care înțeleg adevărul sunt diferiți. Oamenii care înțeleg realmente adevărul trebuie să aibă o inimă care se teme de Dumnezeu și o inimă care ascultă de Dumnezeu și numai oamenii cu o inimă care se teme de Dumnezeu sunt oameni de încredere; oamenii fără o inimă care se teme de Dumnezeu nu sunt de încredere. Cum ar trebui abordați oamenii fără o inimă care se teme de Dumnezeu? Desigur, ar trebui să li se acorde asistență și sprijin iubitor. Ar trebui să fie verificați mai mult pe măsură ce își îndeplinesc datoria și să li se acorde mai mult ajutor și îndrumare; numai atunci se poate garanta că își vor îndeplini datoria în mod eficient. Și care este scopul

în a face asta? Scopul principal este de a susține lucrarea casei lui Dumnezeu. În al doilea rând, pentru identificarea cu promptitudine a problemelor, trebuie să fie aprovizionați prompt, sprijiniți, tratați și emondați, corectând abaterile și compensând neajunsurile și deficiențele lor. Acest lucru este benefic pentru oameni; nu este nimic răuvoitor în asta. A-i supraveghea pe oameni, a-i ține sub observație, a ajunge să-i cunoască – toate acestea sunt pentru a-i ajuta să pășească pe calea corectă a credinței în Dumnezeu, pentru a le permite să-și îndeplinească datoria așa cum le cere Dumnezeu și conform principiilor, astfel încât să nu provoace nicio tulburare sau întrerupere, pentru a nu pierde timpul. Scopul în a face acest lucru se naște în întregime din responsabilitate față de ei și față de lucrarea casei lui Dumnezeu; nu există răutate în acest lucru" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). **„Casa lui Dumnezeu îi supraveghează, observă și verifică pe aceia care îndeplinesc o datorie. Sunteți în stare să acceptați acest principiu al casei lui Dumnezeu?** (Da.) **Este un lucru minunat dacă îi poți permite casei lui Dumnezeu să te supravegheze, să te observe și să te verifice. Te ajută să-ți îndeplinești datoria, să ajungi să ți-o îndeplinești într-o manieră satisfăcătoare și să mulțumești voia lui Dumnezeu. Le aduce beneficii oamenilor și îi ajută, fără să existe niciun dezavantaj. Odată ce o persoană a înțeles principiile în acest sens, ar trebui sau nu să nu mai aibă vreun sentiment de împotrivire sau defensivă față de supravegherea din partea conducătorilor, a lucrătorilor și a aleșilor lui Dumnezeu? S-ar putea să fii verificat și observat uneori, iar lucrarea ta ar putea fi monitorizată, dar acesta nu este un lucru pe care să-l iei personal. De ce este așa? Deoarece sarcinile care sunt acum ale tale, datoria pe care o îndeplinești și orice activitate pe care o faci nu reprezintă treburile particulare sau lucrarea**

personală a unei singure persoane; implică lucrarea casei lui Dumnezeu și are legătură cu o parte a acelei lucrări. Prin urmare, când cineva petrece puțin timp monitorizându-te, observându-te sau îți pune întrebări amănunțite, încercând să aibă o discuție sinceră cu tine și să afle care a fost starea ta în acest răstimp și chiar, uneori, când atitudinea sa este puțin mai dură și te tratează și te emondează puțin, te disciplinează și îți aduce reproșuri, toate acestea sunt pentru că are o atitudine conștiincioasă și responsabilă față de lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu ar trebui să ai gânduri sau sentimente negative față de acest lucru. Ce înseamnă dacă poți accepta supravegherea, observarea și examinarea din partea altor oameni? Înseamnă că, în inima ta, accepți cercetarea lui Dumnezeu. Dacă nu accepți supravegherea, observarea și examinarea ta de către oameni – dacă respingi toate acestea – ești capabil să accepți cercetarea lui Dumnezeu? Cercetarea lui Dumnezeu este mai detaliată, aprofundată și mai exactă decât întrebările oamenilor; ceea ce îți cere Dumnezeu este mai specific, exigent și amănunțit decât aceasta. Prin urmare, dacă nu poți accepta să fii monitorizat de aleșii lui Dumnezeu, oare nu sunt afirmațiile tale că poți accepta cercetarea din partea lui Dumnezeu niște cuvinte goale? Pentru ca tu să poți accepta cercetarea și examinarea lui Dumnezeu, trebuie să poți accepta mai întâi monitorizarea de către casa lui Dumnezeu, conducători și lucrători și de către frați și surori" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Prin cuvintele lui Dumnezeu am înțeles că, deoarece în noi există firi satanice, corupte, adesea ne purtăm cu încăpățânare în lucrarea noastră. În plus, din cauza naturii noastre jalnice și indolente, suntem deseori superficiali în îndatoriri și nu încercăm să producem rezultate bune. Totodată, ne opunem principiului în multe moduri, deci ne trebuie conducători și lucrători care să supravegheze și să

verifice pentru a asigura progresul lin al lucrării bisericii. Asta cere Dumnezeu de la conducători și lucrători și este un aspect important al lucrării lor. Deci, ar trebui să mă supun și să accept supravegherea și îndrumarea conducătorilor și lucrătorilor. Mai mult decât atât, eu am nutrit o concepție greșită, crezând că supravegherea și verificările conducătorului mă vor întârzia în îndatorire și-mi vor afecta performanța lucrării. În realitate, conducătorii analizează detaliile lucrării noastre pentru a găsi problemele, a ne ajuta să ne rezolvăm chestiunile și să corectăm problemele. Asta ne îmbunătățește, de fapt, performanța lucrării. Nu ne întârzie progresul. De exemplu, odată, când conducătorul ne verifica lucrarea, a observat că nu udam nou-veniții cu iubire și răbdare și aveam pretenții prea mari de la ei. Asta a făcut ca unii să devină negativi și să nu-și facă datoria. Numai prin părtășia conducătorului am putut recunoaște problemele din lucrarea noastră. Apoi, am avut părtășie cu nou-veniții folosind cuvintele lui Dumnezeu pentru a ne adresa problemelor lor, i-am informat despre semnificația faptului de a-și face datoria și le-am atribuit nou-veniților lucrări pe baza staturii lor reale. Ulterior, starea lor s-a ameliorat și au putut să-și facă datoria normal. Am văzut că supravegherea și îndrumarea conducătorului nu doar că nu ne afecta negativ lucrarea, ci îmi permiteau să înțeleg mai bine principiile din datoria mea. Toate acestea au fost beneficiile acceptării supravegherii și îndrumării lucrării noastre de către conducător. Am ajuns să înțeleg că acceptarea supravegherii conducătorului este o atitudine de responsabilitate față de lucrarea bisericii și un principiu de practică pe care trebuie să-l ai în datoria ta.

După un timp, conducătorul m-a însărcinat să ud nou-veniți în continuare și I-am fost nespus de recunoscătoare lui Dumnezeu. Apoi, când conducătorul a verificat și ne-a îndrumat în lucrarea noastră, nu m-am mai împotrivit și-am putut să iau notă de aspectele descoperite de el, să discut

activ și să rezum cu partenerele mele problemele din îndatoririle noastre. Clarificându-ne tot mai mult chestiunile existente în lucrare, performanța lucrării noastre a început să se redreseze treptat. Am simțit cu adevărat că doar acceptând supravegherea și îndrumarea conducătorilor în îndatoririle noastre, având o atitudine de acceptare a adevărului și lucrând după principii, putem produce rezultate bune în îndatoririle noastre. Slavă lui Dumnezeu!

37. Ce m-a oprit să practic adevărul

de Si Ai, Italia

Sunt parteneră cu alte câteva persoane din biserică în lucrarea de design grafic. Într-o zi, conducătoarea mi-a spus că două surori menționaseră probleme cu fratele Oliver, zicând că-i plăcea să se procedeze cum voia el și că încetinea ritmul lucrării. Conducătoarea m-a întrebat dacă descoperisem aceste probleme lucrând cu el. Mi-am amintit cum, atunci când lucrasem cu Oliver, vedeam că se agăța de opiniile lui, cu certitudine. Când toți discutaserăm și hotărâserăm asupra unei idei conform principiilor, el mereu avea altă opinie, dar niciodată nu-și putea explica limpede ideea. Trebuia ca toți să se gândească împreună cu el și se pierdea mult timp. Existau și unele probleme relativ minore cu imaginile, care puteau fi corectate mai târziu și nu era nevoie să luăm din timpul tuturor să le discutăm, dar el insista să le rezolvăm înainte de-a trece mai departe. El întârzia lucrurile până când toți ajungeam la un consens, făcând ca progresul să fie destul de lent. I-am spus, deci, conducătoarei despre problemele văzute. Conducătoarea m-a certat când a văzut că știusem tot timpul despre aceste probleme, spunând: „Ai știut că Oliver proceda astfel și încetinea lucrarea. Atunci, de ce nu l-ai îngrădit, în loc să-l împaci și să fii de acord cu el? Nu întârzie asta lucrarea?” Cuvintele conducătoarei m-au făcut să mă simt prost.

M-am gândit cum discutam cu Oliver conceptul imaginii. Am văzut că se agăța de opiniile lui și m-am îngrijorat. Am vrut să semnalez problema lui, dar apoi mi-am amintit că eu, în primul rând, sunt o persoană arogantă. Conducătoarea mă tratase și înainte, zicându-mi să mă lepăd de mine și să cooperez cu alții, căci eram arogantă și neprihănită de sine, mă agățam de propriile opinii și mă certam cu partenerii, întârziind lucrarea. Dacă

semnalam problemele lui Oliver în fața tuturor sau îi atacam opiniile, oamenii puteau crede că eram tot prea arogantă și lipsită de rațiune, că eram incapabilă să accept calmă sugestiile altora sau să cooperez cu alții. Așa că, oricât de mult se întârzia, eu ascultam cu răbdare ce spunea Oliver. Uneori, când gândeam sugestiile lui Oliver conform principiilor, simțeam noi că erau impracticabile. Semnalam unde era problema, dar lui nu-i convenea și insista în părerile lui. Dacă nu făceam cum sugera, se supăra și nu vorbea, făcând situația foarte stânjenitoare și oprind lucrarea. Inițial, am vrut să-i spun conducătoarei. Dar mi-am făcut griji că, întrucât ea tocmai îmi tratase aroganța, dacă raportam problemele altcuiva, conducătoarea putea crede că mă concentram pe problemele altora, că era cârcotașă, că nu se schimbase nimic după ce m-a tratat. Și atunci, cât timp îmi mai puteam face datoria? La gândul ăsta, nu am raportat sau semnalat problema lui Oliver. Ca urmare, cum nu puteam fi de acord și mereu negociam, discutam și rediscutam, am ajuns să petrecem o zi pentru un lucru care putea fi clar terminat într-o jumătate de zi, încetinind ritmul lucrării. Gândul la acestea m-a făcut să mă simt vinovată și m-am învinovățit. Nu că nu observasem problema lui Oliver, dar am fost reținută și nu i-am semnalat-o niciodată. Acum, m-am gândit la un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**Odată ce adevărul a luat viață în tine, când observi pe cineva care este hulitor față de Dumnezeu, care nu se teme de Dumnezeu și este nepăsător și superficial în timp ce își îndeplinește datoria sau care întrerupe și este în opoziție cu lucrarea bisericii, vei răspunde conform principiilor adevărului și vei fi capabil să-l identifici și să-l dai în vileag, după caz. Dacă adevărul nu a devenit viața ta și trăiești în continuare în firea ta satanică, atunci, când descoperi oameni răi și diavoli care provoacă întreruperi și tulburări în lucrarea bisericii, te vei face că nu vezi și că n-auzi; le vei înlătura, fără reproșuri din partea conștiinței tale. Chiar**

vei crede că oricine provoacă tulburări în lucrarea bisericii nu are nimic de-a face cu tine. Indiferent cât de mult suferă lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu, ești nepăsător, nu intervii și nici nu te simți vinovat, ceea ce te face să fii cineva care nu are conștiință sau rațiune, un necredincios, un făcător de servicii. Mănânci ceea ce este a lui Dumnezeu, bei ceea ce este a lui Dumnezeu și te bucuri de tot ce vine de la Dumnezeu, dar crezi că orice daună adusă intereselor casei lui Dumnezeu nu are legătură cu tine, ceea ce te face un trădător care mușcă mâna ce îl hrănește. Dacă nu aperi interesele casei lui Dumnezeu, ești măcar om? Acesta este un demon care s-a insinuat în biserică. Pretinzi că tu crezi în Dumnezeu, pretinzi că ești unul dintre cei aleși și vrei să mănânci și să bei gratis în casa lui Dumnezeu. Nu trăiești viața unei ființe umane și, în mod clar, ești unul dintre non-credincioși. Dacă ești cineva care crede cu adevărat în Dumnezeu, atunci, chiar dacă nu ai dobândit încă adevărul și viața, cel puțin vei vorbi și vei acționa de partea lui Dumnezeu; cel puțin, nu vei sta cu mâinile în sân când vei vedea că sunt compromise interesele casei lui Dumnezeu. Când simți dorința de a închide ochii, te vei simți vinovat și inconfortabil și îți vei spune: «Nu pot să stau aici și să nu fac nimic, trebuie să mă ridic și să spun ceva, trebuie să-mi asum responsabilitatea, trebuie să dezvălui acest comportament rău, trebuie să-l opresc, pentru ca interesele casei lui Dumnezeu să nu fie prejudiciate, iar viața bisericească să nu fie tulburată.» Dacă adevărul a devenit viața ta, atunci nu numai că vei avea acest curaj și această hotărâre și vei fi capabil să înțelegi complet chestiunea, dar vei și îndeplini responsabilitatea pe care ar trebui să o porți pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru interesele casei Sale, iar datoria ta va fi astfel îndeplinită” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cei care se

supun cu adevărat lui Dumnezeu au inimi cu frică de El”). Din cuvintele lui Dumnezeu am văzut că cei care au conștiință, care chiar cred în Dumnezeu, sunt una cu El în inimă și de partea Lui în chestiuni. Dacă văd pe cineva perturbând și tulburând lucrarea bisericii, iau atitudine, expun și opresc lucrul acela. Ei apără lucrarea bisericii. Dar eu? Am văzut limpede că Oliver se agăța de opiniile lui și nu le accepta pe ale altora. A încetinit ritmul lucrării în mod repetat și totuși, ca să nu spună oamenii că sunt arogantă și caut ceartă, nu doar că n-am oprit sau rezolvat asta și n-am oferit sfaturi și ajutor, ci am asistat nepăsătoare, făcându-mă că nu văd, gândindu-mă numai la protejarea intereselor mele, nu la eficiența lucrării noastre. Ca urmare, lucrarea a fost întârziată. La suprafață, eram ocupată să-mi fac datoria zilnic. În realitate, însă, nu duceam o povară în datorie și nu-I eram deloc loială lui Dumnezeu. Dezastrele sunt tot mai mari și mulți oameni încep să caute și să cerceteze adevărata cale. Dacă putem să ne accelerăm ritmul și să facem mai multe poze cu Evanghelia, atunci ne aducem mica noastră contribuție în evanghelizare. Dar eu nu ascultam voia lui Dumnezeu. Am privit atâta timp cum ritmul lucrării era întârziat și n-am oprit sau rezolvat asta la timp. Eram atât de lipsită de conștiință și umanitate, ca „**un trădător care mușcă mâna ce îl hrănește**”, demascat în cuvântul lui Dumnezeu. M-am folosit de biserică să-mi dea pâinea și am fost inutilă în momente critice. Când am realizat asta, m-am umplut de căință și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, am neglijat lucrarea bisericii ca să mă protejez. Vreau să mă căiesc înaintea Ta și călăuzește-mă, Te rog, să am conștiință de sine adevărată.”

Mai târziu, am început să reflectez de ce îmi era atât de greu să practic adevărul și ce anume mă oprea. Am mâncat și băut două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu valabile pentru starea mea. „**Unii își urmează propria voință atunci când acționează. Ei încalcă principiile și după ce**

sunt emondați și tratați, recunosc doar verbal că sunt aroganți și că au făcut o greșeală numai pentru că nu au adevărul. Însă, în inimile lor, ei tot se plâng: «Nimeni nu mai riscă, numai eu – și, în cele din urmă, când ceva merge prost, mie îmi pasează toată responsabilitatea. Nu este o prostie din partea mea? Nu mai pot face același lucru data viitoare, riscând astfel. Cuiul care iese în evidență e bătut cu ciocanul!» Ce credeți despre această atitudine? Este o atitudine de căință? (Nu.) **Ce atitudine este? Nu au devenit ei alunecoși și înșelători? În inimile lor, gândesc: «Sunt norocos că acest lucru nu s-a transformat într-un dezastru. Omul din greșeli învață, ca să spunem așa. Trebuie să fiu mai atent în viitor.» Ei nu caută adevărul, folosindu-se de meschinăria și de uneltirile lor viclene pentru a ține cont de chestiune și a se ocupa de aceasta. Pot câștiga adevărul în felul acesta? Nu pot, căci nu s-au pocăit**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Un om poate să-și rezolve noțiunile și neînțelegerile despre Dumnezeu numai urmărind adevărul"). **„Ce fire este atunci când oamenii nu își asumă nicio responsabilitate față de datoria lor, își fac datoria într-o manieră neglijentă și superficială, se comportă asemeni oamenilor de paie și nu apără interesele casei lui Dumnezeu? Aceasta este viclenie, este firea Satanei. Cel mai izbitor element din filosofiile de trai ale omului este viclenia. Oamenii cred că, dacă nu sunt vicleni, vor fi predispuși să îi ofenseze pe ceilalți și incapabili să se apere; ei cred că trebuie să fie suficient de vicleni pentru a nu răni sau jigni pe nimeni, păstrându-se astfel în siguranță, protejându-și mijloacele de trai și câștigând un punct ferm de sprijin în rândul maselor. Toți necredincioșii trăiesc după filosofia Satanei. Toți sunt oameni de paie și nu ofensează pe nimeni. Ai venit în casa lui Dumnezeu, ai citit cuvântul lui Dumnezeu și ai ascultat predicile din casa lui Dumnezeu. Prin urmare, de ce ești mereu un om de paie?**

Oamenii de paie își protejează doar propriile interese și nu interesele bisericii. Când văd pe cineva făcând rău și dăunând intereselor bisericii, ignoră acest lucru. Le place să fie oameni de paie și să nu ofenseze pe nimeni. Acest lucru este iresponsabil și acest tip de persoană este prea vicleană și nevrednică de încredere" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au apăsat sufletul și-am văzut, în sfârșit, că sursa incapacității mele de a practica adevărul sau de a-i susține principiile era faptul că natura mea era prea înșelătoare. Încă de când conducătoarea îmi tratase aroganța, eu nu reflectasem cu adevărat asupra mea și nu căutasem calea de-a-mi îndrepta firea arogantă, ci uneltisem și folosisem toleranța și respectul superficial pentru a mă proteja, făcându-i pe alții să creadă, greșit, că eram modestă și că firea mea arogantă se schimbase. Așa, conducătoarea nu avea să mă trateze iar sau chiar să mă suspende. Am văzut că a trăi după idei și vederi satanice precum „Cuiul care iese în afară e bătut cu ciocanul", „Tăcerea e de aur, vorba de argint și cel care vorbește mult greșește mult" și „Caută doar să eviți greșelile, nu merite mari", mă făcuse extrem de egoistă, josnică, vicleană și înșelătoare. Am văzut clar că problema lui Oliver ne afectase deja lucrarea. Ar fi trebuit să iau atitudine, s-o expun și s-o opresc. Eu, însă, ca să sting conflictele, m-am purtat slugarnic. La confruntarea cu probleme sau discordie, spuneam cât mai puțin posibil. Niciodată nu mă certam cu oamenii și nu susțineam principiile deloc. Protejam bine interesele mele, dar lucrarea bisericii o lăsam să fie păgubită. Am fost atât de falsă și înșelătoare! Într-adevăr mi-am atras dezgustul și ura lui Dumnezeu. Mai ales când am citit că Dumnezeu spune: „**Ei nu caută adevărul, folosindu-se de meschinăria și de uneltirile lor viclene pentru a ține cont de chestiune și a se ocupa de aceasta. Pot câștiga adevărul în felul acesta? Nu pot, căci nu s-au pocăit**." Am avut și mai multe

remușcări. Înainte, mi-am făcut datoria cu o fire arogantă. Mereu mi-am susținut vederile proprii și n-am ascultat sugestiile altora. Asta nu doar că i-a cenzurat pe alții, a și afectat lucrarea bisericii. Conducătoarea m-a tratat să pot reflecta asupra mea și să devin conștientă de mine însămi, așa încât să-mi schimb la timp obiceiurile și să-mi fac bine datoria. Dar eu nu m-am căit. Dimpotrivă, m-am ferit de Dumnezeu și de ceilalți. Nu doar că nu mi-am făcut bine datoria, Nici nu mi-a păsat când lucrarea bisericii a fost tulburată. Am înțeles că nu eram nicidecum cineva care accepta adevărul. Dacă situația ar continua, firea mea coruptă s-ar agrava și până la urmă aș fi dezvăluită și alungată! La gândul ăsta, m-am speriat și m-am rugat repede lui Dumnezeu: „Dumnezeule, nu mai vreau să-mi apăr propriile interese prin filosofiile acestea lumești. Vreau să caut adevărul și să-mi îndrept firea coruptă. Te rog, ajută-mă să găsesc calea de a practica.”

Apoi, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Dacă vrei să eviți certurile, este compromisul singura cale? În ce situații poți face compromisuri? Dacă are de-a face cu chestiuni mărunte, cum ar fi propriul interes sau reputația ta, atunci nu este nevoie să te certi pe tema aceasta. Poți alege să fii tolerant sau să faci compromisuri. Însă în privința chestiunilor care pot afecta lucrarea bisericii și dăuna intereselor casei lui Dumnezeu, trebuie să respecți principiile. Dacă nu respecți această dogmă, atunci nu Îi ești loial lui Dumnezeu. Dacă alegi să faci compromisuri și să renunți la principii pentru a-ți salva imaginea sau a-ți păstra relațiile interpersonale, nu este acest lucru egoist și josnic din partea ta? Nu este acesta un semn că ești iresponsabil și neloial în datoria ta?** (Ba da.) **Prin urmare, dacă pe parcursul datoriei tale vine un moment în care toată lumea este în dezacord, cum ar trebui să practici? Să te certi cu toată puterea ta va rezolva problema?** (Nu.) **Atunci cum ar trebui să rezolvi problema? În**

această situație, o persoană care înțelege adevărul ar trebui să iasă în față pentru a rezolva problema, aducând mai întâi în discuție problema și lăsând ambele părți să-și spună părerea. Apoi, toți trebuie să caute adevărul împreună și, după ce s-au rugat lui Dumnezeu, cuvintele relevante ale lui Dumnezeu și adevărul trebuie să fie scoase la iveală pentru a avea părtășie despre ele. După ce au avut părtășie despre principiile adevărului și au obținut claritate, ambele părți vor fi capabile să se supună. […] Dacă o persoană intră în conflicte și dezbateri cu ceilalți pentru a proteja interesele casei lui Dumnezeu și eficiența lucrării bisericii, iar atitudinea sa este puțin de neclintit, ați spune că acest lucru reprezintă o problemă? (Nu.) **Întrucât intenția sa este corectă; este de a proteja interesele casei lui Dumnezeu. Aceasta este o persoană care stă de partea lui Dumnezeu și respectă principiile, o persoană care-L încântă pe Dumnezeu. A avea o atitudine puternică și hotărâtă atunci când protejezi interesele casei lui Dumnezeu este un semn al unei poziții ferme și al respectării principiilor, iar Dumnezeu aprobă acest lucru. Oamenii pot simți că există o problemă cu această atitudine, dar nu este una gravă; nu trebuie să aibă de-a face cu afișarea unei firi corupte. Ține minte că respectarea principiilor este cel mai important lucru**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar în practicarea adevărului există intrare în viață"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles. Oricând, capacitatea de-a renunța la câștigul personal, de-a susține principiile adevărului și a apăra lucrarea bisericii este lucrul cel mai important. Chiar dacă uneori intri în conflicte cu oamenii din cauza asta, sau vorbești puțin mai aspru, astea nu sunt probleme majore. Lucrul la care Se uită Dumnezeu e atitudinea noastră față de adevăr. El Se uită dacă putem susține principiile adevărului și practicăm adevărul. Înainte, mereu am crezut că dacă susținerea principiilor provoacă un conflict,

probabil că manifest o fire arogantă și nu cooperez armonios. De aceea, ca alții să nu spună că sunt arogantă, făceam compromisuri în toate și nimic pentru a susține principiile. Acum am înțeles, în fine, că cea mai bună cale de practică pentru a evita certuri și conflicte e să practici conform principiilor, să lași pe fiecare să-și spună părerea și apoi să căutați adevărul împreună. Dacă, după căutare, sunteți siguri că acțiunile vă sunt în ton cu principiile adevărului, atunci ar trebui să le susțineți. Așa e corect. Dacă părerea ta este evident greșită, dar insiști să o susții și faci oamenii să te asculte și s-o accepte, asta e o manifestare de aroganță și neprihănire de sine. Acum ar trebui să înveți să te lepezi de tine și să lucrezi armonios în parteneriat cu alții. Ulterior, când am lucrat cu Oliver, am încercat să practic cuvintele lui Dumnezeu.

Într-o zi, alegeam imagini și discutam idei împreună cu Elliana și Oliver. Oliver a venit cu o idee. Ni s-a părut că mesajul transmis de designul lui de ansamblu nu prea se potrivea cu tema, dar nu eram foarte sigure. Întâi, am vrut să accept și să fac un compromis. M-am gândit: „Atunci, să-ncercăm întâi ideea ta și să vedem, să nu spună toți că sunt arogantă, neprihănită de sine și mă agăț de opiniile mele.” Mi-am amintit, însă, unele principii și cerințe pentru design și am simțit că într-adevăr conceptul lui Oliver avea probleme. Dacă ar fi să facem designul după conceptul lui și apoi ar trebui să-l refacem, nu ar fi o pierdere de timp și nu ne-ar întârzia lucrarea? Atunci am realizat că trebuia să susțin principiile, așa că i-am explicat lui Oliver problemele cu conceptul lui și i-am amintit să urmeze conceptul inițial, în loc să se agațe de părerile lui. Elliana a fost de acord. Oliver n-a mai spus nimic. Dar situații de felul ăsta au fost de mai multe ori toată ziua. De câte ori opiniile noastre se deosebeau, Oliver o ținea pe-a lui, tărăgănându-ne lucrarea. În plus, fiindcă nu modificam lucrurile cum sugera el, s-a supărat iar și aproape că n-a mai vorbit. Am

înțeles că, dacă asta continuă, ne va întârzia clar lucrarea, deci i-am zis conducătoarei ce se întâmpla. Conducătoarea a aranjat să vină să-l găsească pe Oliver cu noi, să expună problema lui, să aibă părtășie despre adevăr și să-l ajute. Am știut că era șansa mea de-a practica adevărul, așa că, înainte de-a merge să discut cu Oliver, am citit două pasaje din cuvântul lui Dumnezeu. „**Toată lucrarea bisericii este direct legată de lucrarea de diseminare a Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu. În special, lucrarea de răspândire a Evangheliei și fiecare lucru care implică cunoaștere profesională au o legătură importantă, inseparabilă, cu lucrarea de diseminare a Evangheliei. Prin urmare, ceea ce ține de lucrarea de diseminare a Evangheliei ține de interesele lui Dumnezeu și de interesele casei lui Dumnezeu. Dacă oamenii pot să înțeleagă corect lucrarea de diseminare a Evangheliei, atunci ar trebui să aibă abordarea corectă față de datoria pe care o îndeplinesc și față de datoria celorlalți. Și care este această abordare corectă? Înseamnă să facă tot posibilul pentru a face ceea ce cere Dumnezeu. Cel puțin comportamentul și acțiunile lor nu ar trebui să fie în mod deliberat dăunătoare sau perturbatoare. Nu ar trebui să comită, cu bună știință, fărădelegi. Dacă știu că perturbă și tulbură lucrarea bisericii și totuși insistă să facă acest lucru, indiferent cine îi îndeamnă să nu o facă, înseamnă că fac rău și cer moartea; este diavolul care își ițește capul. Lăsați-i degrabă pe frați și surori să discearnă acest lucru, apoi îndepărtați persoana rea din biserică. Dacă răufăcătorul s-a încurcat pe moment și nu a făcut rău în mod intenționat, atunci cum ar trebui tratată problema? Oare nu ar trebui să-l învățăm și să-l ajutăm? Dacă este învățat, dar tot nu ascultă, atunci ce ar trebui făcut? Frații și surorile să se ridice împreună și să-l admonesteze**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni

propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea întâi)"). **„Trebuie să vă concentrați asupra adevărului – doar atunci puteți intra în viață și numai atunci când ați intrat în viață puteți să-i aprovizionați pe ceilalți și să-i conduceți. Dacă se descoperă că acțiunile altora sunt în contradicție cu adevărul, trebuie, cu dragoste, să-i ajutăm să lupte pentru adevăr. Dacă alții sunt capabili să practice adevărul și există principii în modul în care fac lucrurile, ar trebui să încercăm să învățăm de la ei și să-i imităm. Aceasta este iubirea reciprocă"** (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cel care își îndeplinește datoria cu toată inima, mintea și sufletul este o persoană care Îl iubește pe Dumnezeu"). Cuvântul lui Dumnezeu e limpede. Când observăm problemele altora, trebuie să avem rapid părtășie, să-i expunem și să-i mustrăm dacă e nevoie. Toate astea sunt pentru a proteja lucrarea bisericii și ajută oamenii să-și vadă problemele, să le rezolve repede și să-și facă bine datoria. Oliver chiar avea un anume talent la desen, însă firea lui coruptă îl provoca să facă fără să vrea lucruri care ne perturbau și tulburau lucrarea. Dacă putea să devină conștient de sine, să caute adevărul, să-și schimbe firea coruptă, să coopereze armonios cu toți și să-și folosească punctele forte, atunci, asta avea să ajute lucrarea bisericii și propria lui intrare în viață. Deci am găsit cuvintele lui Dumnezeu privind problemele lui Oliver, le-am legat de experiențele mele și am avut părtășie despre asta cu Oliver. După ce a ascultat, Oliver și-a conștientizat întrucâtva firea coruptă, spunând, chiar, că uneori era conștient că nu avea dreptate, dar nu se putea lepăda de sine. Acum, că semnalasem problema, i-a părut rău, în sfârșit, și a fost dornic să caute adevărul și să se bazeze pe Dumnezeu ca să-și schimbe firea coruptă. Auzind asta, m-am bucurat pentru Oliver Dar am și regretat că trăisem după filosofii lumești și nu-i

spusesem mai devreme. Chiar îi făcusem rău și făcusem rău lucrării bisericii.

După incidentul acela, pe parcursul datoriei mele, dacă vedeam pe cineva făcând ceva ce nu se alinia principiilor adevărului și întârzia lucrarea, practicam adevărul în mod deliberat și semnalam problemele văzute ca să-mi îndeplinesc responsabilitatea. Practica de genul ăsta m-a făcut să mă simt împăcată și ușurată. Slavă lui Dumnezeu!

42. Discernământul prin cuvintele lui Dumnezeu nu dă greș niciodată

de Xidan, Statelor Unite

În aprilie 2021, trăiam într-o casă cu Chen Yue și alte câteva surori. La început, am văzut că ea vorbea adesea cu oamenii despre starea ei și că uneori o discuta în timpul meselor. Mă gândeam la felul cum era capabilă să se folosească până și de timpul meselor, așa că ea chiar se axa pe intrarea în viață și era un om care căuta adevărul. Apoi, odată, când discutam, Chen Yue mi-a spus că îi păsa cu adevărat de expresiile faciale ale fraților și surorilor și că, dacă cineva avea un ton rău cu ea, își dădea seama că o desconsidera și că ea era vicleană. A spus și că mereu concura cu ceilalți pentru renume și câștig și că era prea preocupată de statut. Mă gândeam că nu ne știam de mult timp, așa că dacă putea să-mi spună despre defectele ei fatale și despre slăbiciunile ei însemna că era simplă și deschisă. În interacțiunile noastre ulterioare, am observat că ea chiar avea stări de spirit complexe. Îi păsa cu adevărat de expresiile și opiniile oamenilor și era suspicioasă față de ceilalți. Uneori, când frații și surorile îi semnalau problemele, ea se întreba dacă ei o desconsiderau și apoi se destăinuia despre ceea ce dezvăluise, spunând că suspiciunea e viclenie și așa mai departe. La început, am crezut că era doar puțin sensibilă și fragilă. Consideram că toată lumea are defecte și probleme și că, în calitate de frați și surori, ar trebui să fim mai toleranți și iertători unii cu ceilalți. În plus, putea să se destăinuie și să se înțeleagă după ce arăta corupție, așa că ar fi trebuit să poată accepta adevărul. Nu m-am gândit prea mult la asta. În general, când îmi spunea despre starea ei, o ascultăm răbdătoare cum se destăinuia și, în discuții, eram atentă, din precauție, la dispoziția ei, de teamă că aveam să fiu nepăsătoare și să spun ceva ce o putea răni. Din acel

motiv, îi plăcea să-mi vorbească. Vorbele ei directe și din ceea ce insinuau arătau că ea considera că aveam un temperament și o personalitate bune, că eram generoasă și că ei îi plăceau oamenii ca mine. În plus, de fiecare dată când vorbeam, era despre starea ei de a fi suspicioasă și de a-i păsa de imagine. Uneori, o scurtă discuție se prelungea timp de o oră, iar asta chiar îmi ținea pe loc îndatoririle. Văzând că avea încredere în mine, mi-a fost teamă că avea să se simtă rănită dacă n-o ascultam. Mi-era rușine s-o întrerup. Ulterior, s-au întâmplat anumite lucruri care mi-au schimbat părerea despre ea.

Odată, sora Li n-a luat-o în serios pe Chen Yue când aceasta a criticat-o pentru că nu împăturise bine o cuvertură. Chen Yue s-a înfuriat, n-a vrut s-o lase baltă și a insistat ca sora Li să facă ce voia ea. În plus, ea voia în general ca oamenii s-o lingușească, să fie de acord cu ea și s-o facă fericită, așa că sora Li a spus că era prea axată pe statut și voia mereu oameni în preajma ei, adică să-i controleze pe ceilalți. După aceea, Chen Yue a mers să se destăinuie surorii Li, plângând și spunând că nu era așa cum a spus sora Li și că aceasta o înțelesese greșit. Sora Li și-a cerut scuze, dar Chen Yue tot n-a putut s-o lase baltă și n-a mai vorbit cu ea. După aceea, deseori s-a izolat și nu a vorbit mult cu noi.

Odată, când îmi vorbea despre starea ei, a spus că a văzut că celelalte surori vorbeau mult cu sora Li, așa că presupunea că toată lumea o plăcea pe sora Li și că pe ea o desconsidera și o excludea. Apoi evita pe toată lumea și credea că sora Li era nesinceră când vorbea cu ea. După aceea, a spus că avea o umanitate slabă și că a avea suspiciuni cu privire la sora Li în felul acela era o mare viclenie. Dar nu s-a schimbat după aceea. Din cauza asta, a fost ursuză cu noi timp de două săptămâni și toată lumea se simțea constrânsă. Am fost foarte șocată și nedumerită. De ce nu a căutat adevărul și nu a învățat o lecție când a înfruntat probleme? După aceea, mă

gândeam la felul în care tindea să intre într-o dispoziție ursuză și că noi trebuia pur și simplu s-o ajutăm cu afecțiune. Odată, un film pe care l-a produs a trebuit refăcut fiindcă au apărut probleme. Într-o adunare, liderul de echipă a spus că producătorii trebuiau să-și asume cea mai mare răspundere pentru filme. Chen Yue a presupus că a vizat-o pe ea, că liderul de echipă credea că are calibru slab și că n-o plăcea. A fost posomorâtă zile la rând. După aceea, un lider a avut părtășie cu ea și a spus că ea nu accepta adevărul, că exagera și că dacă nu se schimba deloc, acesta era un lucru foarte periculos. La auzul acestor lucruri, Chen Yue a început să plângă. A spus că era prea vicleană și că nu avea să fie mântuită de Dumnezeu. Văzând-o atât de supărată, liderul a avut părtășie cu ea despre voia lui Dumnezeu, ca ea să nu-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu să poată reflecta asupra problemei ei. Atunci, ea n-a spus nimic și liderul a crezut că avea să se schimbe, dar, surprinzător, într-o adunare, ea a spus că nu putea accepta ce a spus liderul despre ea și că era deprimată de mai multe zile. Ulterior, le-a spus plângând unor frați și surori că liderul de echipă o desconsiderase pentru că avea calibru slab și că ea nu știa cum să treacă peste acest lucru. Aceștia au compătimit-o. Astfel de lucruri se întâmplau mereu și, după ce cineva avea părtășie cu ea, ea întotdeauna „se cunoștea” și-și recunoștea problema. Însă după aceea, iar își ieșea din pepeni când se întâmpla altceva.

Purtarea ei mă nedumerea într-un fel. De vreme ce părea mereu că se cunoștea, de ce nu se schimba deloc? Dacă ceilalți spuneau ceva care îi afecta mândria, ea presupunea că o desconsiderau și apoi înțelegea totul greșit. Oare nu exista o problemă cu umanitatea și înțelegerea ei? Nu puteam înțelege asta pe deplin, așa că m-am rugat lui Dumnezeu căutând și am avut părtășie cu ceilalți care înțelegeau adevărul. O soră mi-a spus că Chen Yue înțelegea totul după ani de credință, dar că nu practica adevărul și era adesea negativă. Asta însemna că nu se cunoștea cu adevărat. Acea soră

mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Când unii oameni au părtășie despre cunoașterea de sine, primul lucru care iese din gura lor este: «Sunt un diavol, o satană vie, cineva care se împotrivește lui Dumnezeu. Nu Îl ascult și Îl trădez; sunt o viperă, o persoană rea care ar trebui să fie blestemată.» Este aceasta adevărata cunoaștere de sine? Ei vorbesc doar în termeni generali. De ce nu oferă exemple? De ce nu pot scoate la lumină, pentru analiză, lucrurile rușinoase pe care le-au făcut? Unii oameni lipsiți de discernământ îi aud și se gândesc: «Acum, aceasta este adevărata cunoaștere de sine! Să se cunoască pe ei drept diavolul, Satana, și chiar să se blesteme pe ei înșiși – ce înălțimi au atins!» Mulți oameni, în special noii credincioși, sunt predispuși să fie înșelați de această discuție. Ei cred că vorbitorul este pur și înțelege chestiunile spirituale, că acesta este cineva care iubește adevărul și este calificat pentru conducere. Cu toate acestea, odată ce interacționează cu el pentru o perioadă, constată că nu este așa, că persoana nu este cea pe care și-au imaginat-o, ci este excepțional de falsă și înșelătoare, pricepută la deghizare și uzurpare a identității, ceea ce vine ca o mare dezamăgire. Prin urmare, cum ar trebui măsurat dacă cineva iubește adevărul? Acest lucru depinde de ceea ce manifestă în mod obișnuit și de măsura în care trăiește sau nu realitatea adevărului, dacă face ceea ce spune, dacă ceea ce spune și ceea ce face sunt același lucru. Dacă ceea ce spune sună coerent și agreabil, dar nu face acel lucru, nu îl trăiește, atunci, prin aceasta, a devenit unul dintre farisei, este ipocrit și, în niciun caz, nu este cineva care iubește adevărul. Mulți oameni par foarte coerenți atunci când au părtășie despre adevăr, dar nu își dau seama când au revărsări ale unei firi corupte. Sunt aceștia oameni care se cunosc pe ei înșiși? Dacă oamenii nu se cunosc pe ei înșiși, sunt ei oameni care înțeleg adevărul? Toți cei care nu se cunosc pe ei înșiși sunt**

oameni care nu înțeleg adevărul și toți cei care rostesc cuvinte goale de autocunoaștere au spiritualitate falsă, sunt mincinoși. Unii oameni par foarte coerenți atunci când rostesc cuvinte de doctrină, dar starea din spiritul lor este amorțită și plictisitoare, nu sunt perceptivi și nu răspund la nicio problemă. Se poate spune că sunt amorțiți, dar uneori, ascultându-i vorbind, spiritele lor par destul de ascuțite. De exemplu, imediat după un incident, ei sunt capabili să se cunoască pe sine imediat: «Abia acum s-a ivit în mine o idee. M-am gândit la asta și mi-am dat seama că era viclenie, că Îl înșelam pe Dumnezeu.» Unii oameni lipsiți de discernământ sunt invidioși când aud asta, spunând: «Această persoană își dă imediat seama când are o revărsare de corupție și este capabilă să fie sinceră și să aibă părtășie despre asta. Reacționează atât de repede, spiritul ei este ascuțit, e o persoană mult mai bună decât noi. Este cu adevărat cineva care urmărește adevărul.» Este acesta un mod precis de a măsura oamenii? (Nu.) **Așadar, care ar trebui să fie baza pentru a evalua dacă oamenii se cunosc cu adevărat pe ei înșiși? Nu trebuie să fie doar ceea ce le iese pe gură. De asemenea, trebuie să vă uitați la ceea ce se manifestă cu adevărat în ei și cea mai simplă metodă pentru aceasta este să vă uitați dacă sunt capabili să practice adevărul – asta este cel mai important. Capacitatea lor de a practica adevărul dovedește că ei se cunosc cu adevărat pe ei înșiși, întrucât cei care se cunosc cu adevărat manifestă pocăință și numai atunci când oamenii manifestă pocăința se cunosc cu adevărat pe ei înșiși**” („Doar atunci când te cunoști pe tine însuți poți urmări adevărul” în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Din cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că atunci când analizăm dacă cineva iubește și acceptă adevărul, dacă se cunoaște cu adevărat pe sine, nu contează ceea ce recunoaște verbal, cum perorează teorii, ci mai degrabă cum trăiește de fapt când înfruntă probleme, dacă poate practica adevărul,

dacă se poate căi și schimba cu adevărat și dacă înțelegerea de care vorbește și pătrunderea lui reală se potrivesc. Unii perorează doctrinele corecte, dar nu pot practica adevărul când înfruntă lucruri și acționează pe baza firii lor satanice. Aceștia sunt oameni care nu acceptă adevărul. Unii se pot destăinui indiferent de gândurile pe care le arată și-și cunosc corupția, așa că oamenii cred că ei sunt simpli, dar nu spun nimic despre motivele din spatele acestor lucruri și nu analizează deloc esența firii lor corupte. Ei par simpli și deschiși, dar de fapt induc în eroare și păcălesc oamenii, iar asta e o mare viclenie. Cunoașterea de sine a unora este doar o iluzie și, deși verbal recunosc că au greșit, spun că sunt Satana, diavolul, se blestemă și se condamnă, spun că nu sunt nimic și că sunt inutili, despre lucrurile ticăloase specifice pe care le-au făcut, motivele și țelurile lor ascunse în spatele lor sau rezultatele acelor lucruri, ei nu spun o vorbă. Uitându-mă la Chen Yue, ei îi plăcea să le vorbească oamenilor despre starea ei și chiar părea să urmărească și să caute adevărul. Spunea mereu lucruri precum: „Am o umanitate slabă, sunt vicleană, sunt malițioasă.” Din exterior, părea că se poate cunoaște cu adevărat, dar nu practica adevărul când înfrunta probleme. Nu-și înlătura deloc corupția. Cu doi ani în urmă, ceilalți au spus că era suspicioasă și se axa pe statut, dar tot nu s-a schimbat deloc. În mod clar, vorbea doar despre teorii, totul era fals și înșela oamenii. Cunoașterea despre care vorbea și ceea ce trăia nu se potriveau.

Ulterior, am citit părtășie de la Dumnezeu despre care oameni chiar sunt frați și surori și care nu sunt și, astfel, am câștigat discernământ despre Chen Yue. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Numai cei care iubesc adevărul aparțin familiei lui Dumnezeu; numai ei sunt frați și surori adevărate. Crezi că toți cei care se duc deseori la adunări sunt frați și surori? Nu neapărat. Care oameni nu sunt frați și surori?** (Cei cărora le e silă de adevăr, care nu acceptă și nu caută adevărul.) **Ei sunt cei care nu**

acceptă adevărul și le silă de acesta, cei care sunt răi și unii cu umanitate rea. Sunt chiar și unii care par să aibă o umanitate bună la suprafață, dar care excelează la a se juca cu filosofiile pentru a-și câștiga traiul; acești oameni vor folosi manevre viclene și îi vor folosi, linguși și înșela pe ceilalți. De îndată ce adevărul e subiectul părtășiei, ei își pierd interesul, li se face lehamite, nu pot suporta să audă despre acesta, simt că e plictisitor și nu pot sta locului. Ce fel de oameni sunt aceștia? Astfel de oameni sunt necredincioși și, orice ai face, nu trebuie să îi privești ca pe frații și surorile tale. […] Deci, după ce trăiesc ei? Fără îndoială, trăiesc după filosofiile Satanei, sunt mereu șireți și vicleni, nu au o viață de umanitate normală. Nu se roagă lui Dumnezeu și nu caută adevărul niciodată, ci se ocupă de tot folosind trucuri, tactici și filosofii umane de trai – ceea ce cauzează o existență epuizantă. Chiar și în chestiuni simple, ei se ofuschează și, dacă nu face speculații logice, își caută scuze. A trăi astfel este epuizant, nu-i așa? De ce, când ceva ar putea fi explicat în câteva cuvinte, ei ies în față cu atâtea prostii? Gândirea lor este întortocheată și nu sunt capabili să accepte adevărul. De dragul propriei imagini sau din cauza câtorva cuvinte, se vor certa până când devin albaștri la față. Este ca și cum ar avea un fel de boală nervoasă. Viețile acestor oameni sunt atât de dureroase. […] Și astfel, la o examinare mai atentă, acțiunile lor, lucrurile pe care le fac toată ziua – toate au legătură cu propria lor imagine, reputație și vanitate. E ca și cum ar trăi într-o plasă, trebuie să facă speculații logice sau să caute scuze pentru orice și vorbesc mereu de dragul lor, gândirea lor este întortocheată, vorbesc atât de multe prostii, cuvintele lor sunt atât de încurcate. Ei se ceartă mereu cu privire la ce este bine și rău, la nesfârșit, dacă nu încearcă să câștige imagine, concurează pentru reputație și statut și nu există niciodată un

moment în care să nu trăiască pentru aceste lucruri. Și care este consecința finală? Poate că au căpătat imagine, dar toți sunt sătui și obosiți de ei, oamenii i-au văzut așa cum sunt de fapt, și-au dat seama că sunt lipsiți de realitatea adevărului, că nu sunt persoane care cred sincer în Dumnezeu. Când conducătorii și lucrătorii sau alți frați și surori îi supun la câteva cuvinte de critică, ei refuză cu încăpățânare să accepte, insistă să încerce să facă speculații logice sau să inventeze scuze, încearcă să paseze vina, iar în timpul adunărilor se apără și sucesc binele și răul, stârnind necazuri printre aleșii lui Dumnezeu. În inimile lor, se gândesc: «Chiar nu are niciun sens ceea ce spun?» Ce fel de persoană este aceasta? Este cineva care iubește adevărul? Este aceasta o persoană care crede în Dumnezeu? Când aude pe cineva spunând ceva care o jignește, vrea mereu să vorbească despre asta, se încurcă în cine are dreptate și cine greșește, nu caută adevărul și nu tratează acest lucru conform principiilor adevărului. Oricât de simplă ar fi o chestiune, trebuie să o complice foarte mult – doar o caută cu lumânarea, merită să fie atât de epuizată!" („Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, ne e ușor să discernem cine sunt frați și surori și cine sunt non-credincioși. Unora le place să se ciondănească despre ce-i corect și ce-i greșit. Ei nu acceptă adevărul, ci mai degrabă sunt sătui de el. Ei nu caută adevărul când înfruntă lucruri, nu reflectează asupra lor și nu se cunosc. Mereu se apără și se justifică. Astfel de oameni gândesc prea mult și sunt înșelători în mod natural. Nu e obositor doar pentru ei, ci ei le aduc și celorlalți durere și supărare. Un astfel de om nu este un frate sau o soră adevărată. Atunci, gândindu-mă la Chen Yue, din cauza unei remarci neatente a cuiva, care i-a afectat reputația și a rănit-o, ea a s-a îndoit de el, a devenit suspicioasă și a devenit părtinitoare cu acea persoană. Apoi s-a destăinuit în mod fals ca să se explice sau să vorbească despre ea ca un

mijloc de a semnala problemele celorlalți. Mereu se ciondănea despre ce-i corect și ce-i greșit. De exemplu, când liderul de echipă i-a oferit câteva sugestii, ea a crezut că el o desconsidera, așa că a devenit nefericită. După aceea, într-o adunare, s-a destăinuit și as pus că liderul de echipă avea o părere proastă despre ea, ca toată lumea să empatizeze cu ea și să-și formeze o anumită părere despre liderul de echipă. De obicei, oamenii trebuiau să meargă pe vârfuri în interacțiunile cu ea, urmărindu-i expresiile și chipul, de teamă că un lucru pe care l-au spus i-ar fi afectat starea. Interacțiunea cu ceilalți era foarte apăsătoare și nimeni nu se putea simți liber. De vreme ce mereu se gândea prea mult la lucruri și era deprimată, asta a afectat grav progresul lucrării. Înainte credeam că pur și simplu era sensibilă și fragilă, că tindea să se îmbufneze când lucrurile nu mergeau cum voia, că era un defect uman normal și că nu constituia o tulburare reală pentru frați și surori sau pentru lucrarea bisericii. Dar confruntând asta cu fapetle, am văzut că de fapt tulburase stările fraților și surorilor precum și viața bisericii. În plus, afectase și progresul normal al lucrării bisericii. În combinație cu felul general în care se prezenta, ea nu accepta deloc adevărul și era foarte vicleană. Nu era edificatoare și nu-i ajuta pe ceilalți, ci mai degrabă era o non-credincioasă. Liderul i-a înțeles comportamentul general, i-a luat datoria și a pus-o să se izoleze ca să reflecteze.

După aceea, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care dezvăluia firile corupte ale oamenilor și, astfel, am văzut ce se ascundea în spatele cuvintelor lui Chen Yue și am câștigat discernământ. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Înșelăciunea este adesea evidentă în exterior. Când cineva se învârte în jurul cozii sau vorbește în moduri care sunt prea iscusite și viclene, asta înseamnă înșelăciune. Și care este principala caracteristică a răului? Răul este atunci când ceea ce spun oamenii este deosebit de plăcut urechii, când totul pare corect, ireproșabil și bun,**

este atunci când ei fac lucruri și își ating obiectivele fără a folosi nicio tehnică evidentă. Sunt extrem de secretoși atunci când fac lucruri, le obțin fără vreun mesaj vizibil sau vreo gratuitate; acesta este modul în care antihriștii îi amăgesc pe oameni și astfel de lucruri și de oameni sunt foarte dificil de identificat. Unii oameni spun adesea cuvintele potrivite, apelează la expresii frumoase și folosesc anumite doctrine, argumente și tehnici care sunt în conformitate cu sentimentele oamenilor, pentru a-i păcăli; pretind că fac un anumit lucru, dar, de fapt, fac un altul, pentru a-și atinge scopurile secrete. Acesta este răul. De obicei, oamenii consideră aceste comportamente a fi înșelăciune. Ei au mai puține cunoștințe despre rău și îl analizează mai puțin; de fapt, răul este mai dificil de identificat decât înșelăciunea, deoarece este mai ascuns, iar metodele și tehnicile implicate sunt mai sofisticate" („Ei îi înșală, îi atrag de partea lor, îi amenință și îi controlează pe oameni" în Demascarea antihriștilor). Cuvintele lui Dumnezeu dezvăluie oamenii cu firi corupte. Acești oameni spun niște lucruri care sună amabil și corect, care sună agreabil, dar ascunse în spatele lor stau motive tainice pe care oamenii obișnuiți nu le pot discerne. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la purtarea lui Chen Yue. Ea mi-a spus că eram generoasă, că nu mă ciondăneam cu ea și că-i plăcea să interacționeze cu mine. Odată, când a văzut că sora Li nu era acasă, a trimis un mesaj spunând că-i era frică singură acasă, ca și cum era un copil care n-o avea pe mama lui alături. Auzind asta, orice om ar crede că avea multă încredere în el și că-l vedea ca pe un prieten de nădejde sau chiar ca pe un membru al familiei. Apoi voia să aibă grijă de ea și făcea totul așa cum voia ea. Chiar și când se certa despre ce e drept sau greșit, crezând că ceilalți o desconsiderau, nimeni nu discernea ce spunea și oamenii doar empatizau cu ea și le era milă de ea. În mod clar, spunea lucruri care sunau bine, îi flatau pe ceilalți și erau ceea ce voiau ei să audă, dar în spatele

acestora, ea voia să-i amăgească. De obicei, îi plăcea să le vorbească oamenilor despre starea ei, ca ei să vadă că era exată pe intrarea în viață și că urmărea și căuta adevărul. Dar de fapt, crea intenționat această aparență pseudo-spirituală ca să-i facă pe ceilalți s-o admire. Se purta ca și cum vorbea despre starea ei, dar de fapt făcea caz ca să fie alinată, plângându-se și jucându-se cu sentimentele celorlalți. Ba chiar a irosit timpul celor care-și făceau datoria. Dar eu nu am putut să-i văd motivele sau să discern ce fel de om era cu adevărat. Doar am avut mereu părtășie cu ea, amabilă, ajutând-o și sprijinind-o. Am ajutat-o cu entuziasm oricând am văzut-o că se chinuie în viață și am ținut cont în primul rând de ea pentru orice era benefic. Acum am văzut în sfârșit, din cuvintele lui Dumnezeu, că avea o natură rea, că era înșelătoare atât în vorbă, cât și în faptă, că păcălea și înșela pe oricine.

După aceea, am reflectat asupra mea. De ce nu avusesem deloc discernământ în privința lui Chen Yue? Reflectând, am văzut perspectiva greșită pe care o avusesem. Am considerat că faptul că putea vorbi despre starea ei însemna că e simplă și deschisă, că practica adevărul și nu am dat atenție cuvintelor ei. Numai prin cuvintele lui Dumnezeu am văzut ce înseamnă să fii simplu și deschis. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori voua și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. […] Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele –**

dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric" („Trei avertismente" din Cuvântul Se arată în trup). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că a fi simplu și deschis înseamnă în principal să te destăinui în părtășie când întâmpini probleme sau dezvălui corupție, nu să acoperi ceva sau să ascunzi faptele. Să te destăinui înseamnă în principal să cauți adevărul și să-ți rezolvi rapid problemele. Apoi, prin asta, poți vedea esența corupției tale și poți avea o discuție sinceră cu frații și surorile tale. Asta e edificator și benefic pentru oameni. Ca să vezi dacă cineva e simplu și deschis, trebuie să te uiți mai ales la motivele și rezultatul lor. Dacă vorbește despre prejudecăți, despre chestiuni minore din gospodărie și bârfește fără să reflecteze deloc asupra sa sau fără să înțeleagă, atunci o astfel de destăinuire nu este simplitate și deschidere sinceră. Asta înseamnă că se plânge despre ceea ce nu-i place, învinovățindu-i voalat pe ceilalți pentru problemele sale. Nu există edificare sau ajutor pentru oamenii cu o asemenea deschidere. Unii chiar pretind că sunt deschiși ca să pară oameni onești, care acceptă adevărul, ca ceilalți să-i admire. O asemenea deschidere înseamnă că se preamăresc pe ei și se dau mari într-un fel voalat. E o viclenie. Ținând cont de cunoașterea de sine a lui Chen Yue, ea se destăinuia mai ales despre suspiciunea față de ceilalți și despre gândurile și ideile pe care le dezvăluia, dar nu vorbea deloc despre firile ei corupte, despre intențiile ei ascunse sau despre motivele ei. Nu se destăinuia ca să caute adevărul sau să-și înlăture corupția, ci ca să se plângă, astfel încât oamenilor să le pară rău de ea și s-o aline. Ba chiar a folosit asta ca să se justifice, pentru a nu fi înțeleasă greșit. Astfel, își putea proteja imaginea în ochii celorlalți. Deschiderea ei nu i-a înlăturat firea coruptă și nu le-a adus beneficii sau edificare fraților și surorilor. Asta nu era simplitate și deschidere. Însemna că juca un rol și era înșelătoare. Odată ce

am realizat asta, am dobândit o anumită claritate interioară. Am văzut clar că Chen Yue nu era un om care urmărea adevărul și că nu era simplă și onestă, ci era foarte vicleană și rea.

După aceea, am reflectat asupra mea. Interacționasem cu Chen Yue timp de aproape un an și dobândisem o anumită cunoaștere a problemelor ei generale, deci de ce nu dobândisem deloc discernământ în privința ei până acum? Am realizat că esența acestei probleme era că nu priveam lucrurile prin prisma cuvintelor lui Dumnezeu, ci priveam aparențele prin prisma noțiunilor și închipuirilor mele. Am văzut faptul că se destăinuia și voia să-și împărtășească starea cu ceilalți drept iubire și căutare a adevărului din partea ei. Nu m-am uitat la motivele ei, la punctul de plecare în lucruri sau la ceea ce s-a obținut, de fapt. Nu m-am uitat la felul în care vorbea sau se purta sau la abordările ei și nu m-am uitat la lucruri prin prisma cuvintelor lui Dumnezeu. De aceea nu i-am vă″zut esența și nu am dobândit discernământ în privința ei. Ba chiar am tratat-o ca pe o soră, iertând-o, ajutând-o și sprijinind-o mereu cu afecțiune. Am fost atât de nesăbuită! Acum înțeleg că a discerne dacă un om iubește și urmărește adevărul nu ține de cât de mult îi place să-i caute pe oameni în părtășie sau să vorbească despre cunoașterea de sine, ci de faptul că poate sau nu să caute adevărul și să practice cuvintele lui Dumnezeu când înfruntă probleme și dacă are sau nu pătrundere și schimbare reale. Am realizat și cât de important e să discernem esența unui om pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Vei fi indus în eroare dacă nu poți discerne oamenii. Îi vei iubi orbește, îi vei sprijini și vei ajuta oameni nepotriviți ca pe niște frați și surori. În cele din urmă, asta va perturba lucrarea bisericii. Putem vedea oamenii și lucrurile cu acuratețe numai prin cuvintele lui Dumnezeu, iar asta e sigura cale de a-i discerne pe ceilalți. E singura cale de a ști cum să interacționăm corespunzător cu ceilalți. Slavă lui Dumnezeu!

44. Ce se întâmplă când îți faci datoria după moft

de Xingxing, China

În iunie 2020, am fost aleasă lider de biserică. La început, când aveam probleme la slujbă, puteam căuta conștient principiile și chiar și când știam cum să fac lucrurile, căutam sfatul colegilor mei și acționam atunci când ajungeam la un consens. Cu toate astea, după o vreme, am considerat că sfatul meu era potrivit aproape tot timpul și că fusesem lider în trecut, așa că am crezut că stăpâneam câteva principii și că puteam vedea oamenii și lucrurile, precum și să fac rânduieli, cu acuratețe. Mai ales odată, când lucrarea de evanghelizare nu a fost prea eficientă, partenera mea nu a știut cum să rezolve situația, așa că am propus ca frații și surorile care au mai predicat Evanghelia să lucreze împreună și să formeze un grup evanghelic, ca fiecare să-și poată folosi talentele. Apoi, am căutat adevărul și am avut părtășie ca să rezolvăm dificultățile din lucrarea evanghelică și, după o vreme, eficiența lucrării evanghelice a crescut semnificativ. Fără să-mi dau seama, am alunecat într-o stare de mândrie și mulțumire de sine și am simțit că eram capabilă ca lider și că puteam să rânduiesc rezonabil pesonalul și lucrarea bisericii.

Câteva luni mai târziu, biserica a trebuit să țină alegeri pentru funcția de diacon. Înainte de alegeri, am analizat toți oamenii din biserică și m-am gândit că sora Li era cea mai potrivită. Credea de mulți ani, se putea lepăda și sacrifica, iar mintea ei era deschisă. De asemenea, în trecut, călătorise în multe locuri ca să predice Evanghelia, având rezultate bune. Atunci, abia se întorsese în oraș, dar a convertit mai mulți oameni, așa că am crezut că era potrivită să fie diacon evanghelic. Însă am văzut mai multe comentarii că avea o fire arogantă, că adesea îi constrângea pe ceilalți și îi ataca pe cei care erau întreprinzători în datoria lor, așadar, am ezitat. Dar apoi m-am

gândit: era capabilă să lucreze bine și predica eficient Evanghelia, deci, deși avea unele probleme, atât timp cât o ajutam, n-ar fi trebuit să fie o problemă. După ce am chibzuit la asta, am considerat că sora Li era potrivită să fie diacon evanghelic. A doua zi, mi-am împărtășit părerea cu partenera mea. A spus: „Sora Li îi constrânge grav pe ceilalți. Poate predica singură Evanghelia. Dar, în calitate de diacon evanghelic, va tulbura lucrarea evanghelică, așa că trebuie să fim precauți.” Pe atunci, când am auzit-o pe sora mea spunând asta, nu m-am bucurat. M-am gândit: „Crezi în Dumnezeu de puțin timp, iar viziunea ta e prea unilaterală. Văd oamenii și lucrurile cu mai multă acuratețe, așa că ar trebui să mă asculți.” Așadar, i-am spus, cu dezgust: „În alegerea diaconilor evanghelici, cel mai important este dacă o persoană are abilitate și expertiză în lucrarea evanghelică. Ea este arogantă și tinde să-i constrângă pe ceilalți, dar are abilitatea de a lucra, iar predicarea ei e eficientă. Trebuie să învățăm să folosim oamenii conform talentelor lor și să nu ne împiedicăm de probleme nesemnificative.” După ce a auzit asta, partenera mea a fost foarte frustrata, așa că n-a mai spus nimic.

Apoi, am avut părtășie despre alegeri cu frații și surorile mele, dar nu și despre principiile alegerilor. În schimb, am subliniat voit că oricine are abilitate și este eficient, ar trebui să fie ales. După părtășia mea, majoritatea fraților și surorilor au ales-o pe sora Li drept diacon evanghelic. Pe atunci, am fost destul de fericită. Pe neașteptate, după ce liderul meu superior a citit evaluarea surorii Li, a spus că aceasta îi contrângea mereu pe ceilalți, îi ataca pe ceilalți pentru că erau întreprinzători, era foarte arogantă și nu accepta sfatul fraților și surorilor ei. Liderul meu a spus că alegerea ei drept diacon evanghelic ne-ar putea perturba cu ușurință lucrarea. M-am gândit: „Nu cunoști situația personalului din cadrul bisericii mele. Dacă eram atât de strictă, n-ar mai fi nimeni potrivit. În plus, sora Li nu respinge tot ce i se

spune. Ultima dată când am tratat-o, a acceptat asta. Este o alegere potrivită pentru acest rol.” Gândindu-mă la asta, am spus rapid: „Sora Li poate accepta să fie tratată, iar felul în care predică Evanghelia este eficient. O putem ajuta cu firea ei arogantă și se poate descurca în funcția asta. În plus, momentan, nu este nimeni mai potrivit ca ea în biserică.” După ce a ascultat, liderul a spus neajutorat: „Atunci las-o să practice o vreme și vom vedea. Dacă afli că atacă oamenii și tulbură lucrarea, transfer-o la timp.” Așadar, sora Li a devenit diacon evanghelic.

Curând după aceea, partenera mea a spus: „În ultimul timp, am ținut legătura cu sora Li și am aflat că tot constrânge grav oamenii. Când lucrătorii evanghelici au neajunsuri, ea nu-i ajută sau chiar îi atacă, spunând că sunt inutili, că progresează prea lent sau că ea face singură toată lucrarea și cooperarea cu ceilalți e dificilă, lucru care îi face pe toți să aibă o stare negativă.” Nu i-am luat în serios sfatul și m-am gândit: „Fiecare are corupție, dar dacă-și poate face îndatoririle și poate fi eficient, e în regulă. Experiența și pătrunderea ta sunt încă prea superficiale. Am văzut mulți ca ea. Dacă ai părtășie cu ei și îi tratezi, tot pot lucra.” Ba chiar i-am spus surorii mele: „Să ne mai uităm la talentele ei. Este arogantă, dar poate predica Evanghelia. Trebuie să fim toleranți cu aceste mici defecte. Voi avea mai multă părtășie cu ea în viitor.” Partenera mea, acum contrazisă de mine, n-a mai avut nimic de spus. Ulterior, când am văzut-o pe sora Li, am vrut să-i dezvălui și să-i analizez problemele, dar, în momentul în care ne-am întâlnit, ea a spus că lucrarea evanghelică era atunci foarte eficientă. Am văzut că era foarte întreprinzătoare în datoria ei, așa că am menționat pe scurt problema firii ei arogante și faptul că-i contrângea pe ceilalți și am avut părtășie cu ea despre cum să-i trateze corect pe frații și surorile ei. După ce a ascultat, a spus că era dispusă să se schimbe, așa că n-am mai spus nimic. Ulterior, mai multe surori au raportat succesiv că nu numai că

sora Li nu făcea lucrare practică, dar nici nu avea părtășie despre adevăr ca să rezolve problemele când oamenii aveau dificultăți și adesea se înfuria, certa sau ataca oamenii, făcându-i pe toți să aibă o stare negativă și să nu mai vrea să predice Evanghelia. Eficiența lucrării evanghlice s-a prăbușit, încurcând grav progresul lucrării evanghelice. M-am gândit: „Chiar am greșit insistând să o alegem diacon? De vreme ce frații și surorile mele au menționat lucrul acesta de multe ori, nu mă mai pot agăța de opiniile mele." După aceea, am verificat evaluările surorii Li și am văzut că se baza pe anii ei mulți de experiență în lucrarea evanghelică, pentru a certa și a ataca adesea oamenii, profitând de funcția ei, făcându-i să se simtă constrânși, să aibă o stare negativă și să nu-și poată îndeplini normal îndatoririle. Când ceilalți i-au subliniat problemele, n-a fost de acord și s-a apărat. Mai mulți oameni i-au oferit părtășie, dar ea nu a acceptat-o. Am fost uluită când am văzut acest rezultat. Nu mă așteptam ca problema surorii Li să fie atât de gravă. După atât de mulți ani de muncă, am ales persoana greșită în funcția de diacon, am încurcat lucrarea și i-am făcut pe ceilalți să se plângă. Asta m-a întristat foarte mult. După aceea, pe baza comportamentului constant al surorii Li, s-a stabilit că nu era potrivită drept diacon evanghelic și a fost înlăturată.

După demiterea surorii Li, am avut un sentiment pe care nu-l puteam explica. Mă simțeam ca și cum fusesem pălmuită cu putere. M-am gândit la toate datile când partenera mea a vorbit despre problemele surorii Li, dar eu n-am luat-o în serios și, drept urmare, am provocat pierderi grave lucrării casei lui Dumnezeu. Aveam remușcări, mă simțeam vinovată și mă întrebam: „De ce am făcut o greșeală atât de mare alegând-o pe sora Li? Cum ar trebui să reflectez asupra mea și în care aspect al adevărului ar trebui să pătrund?" M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze ca să mă pot cunoaște. Am citit acest pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Unii**

oameni nu caută niciodată adevărul în timp ce își îndeplinesc datoria. Ei fac doar cum le place, acționând după propriile închipuiri și sunt mereu arbitrari și repeziți și, pur și simplu, nu merg pe calea practicării adevărului. Ce înseamnă a fi «arbitrar și repezit»? Înseamnă ca, atunci când întâmpini o problemă, să acționezi oricum consideri de cuviință, fără un proces de gândire, sau orice proces de căutare. Nimic din ceea ce spune altcineva nu îți poate atinge inima sau nu te poate face să te răzgândești. Când ți se oferă părtășie despre adevăr, nici măcar nu îl poți accepta, rămâi la propriile opinii, nu asculți când ceilalți spun ceva corect, crezând că ai dreptate și agățându-te de propriile idei. Chiar dacă gândirea ta este corectă, ar trebui să iei în considerare și opiniile altora, nu? Și dacă nu o faci deloc, nu înseamnă că ești extrem de neprihănit de sine? Nu este ușor pentru oamenii care sunt extrem de neprihăniți de sine și de neînfrânați să accepte adevărul. Dacă fac ceva greșit și tu îi critici, spunând: «Tu nu faci acest lucru conform adevărului!», ei răspund: «Chiar dacă este așa, tot așa o voi face.» Iar apoi găsesc un motiv să te facă să crezi că este corect. Dacă le aduci reproșuri, spunând: «Acționând în acest fel înseamnă să te amesteci și vei distruge interesele casei lui Dumnezeu», nu numai că nu ascultă, dar continuă să vină cu scuze: «Cred că aceasta este calea corectă, deci așa voi face.» Ce fire este aceasta? (Aroganță.) **O natură arogantă îi face pe oameni îndărătnici. Când oamenii au această fire îndărătnică, nu sunt oare predispuși să fie arbitrari și repeziți?**" („Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă"). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dezvăluit exact starea. Am crezut că, de vreme ce eram lider de mulți ani, stăpâneam câteva principii și am obținut câteva rezultate în lucrarea mea, înțelegeam adevărul și puteam vedea clar oamenii și lucrurile, așa că aveam încrede mare în mine însămi. Când s-a întâmplat

ceva, am făcut ce-am vrut și nu m-am gândit să caut adevărul. Partenera mea mi-a cerut să aflu dacă sora Li se căise și se schimbase, lucru care era conform principiilor, dar eu n-am ascultat, n-am acceptat și am insistat s-o fac să mă asculte. În timpul alegerilor, mi-am subliniat voit propriile păreri ca să-i induc în eroare pe ceilalți. După alegeri, liderul meu superior mi-a amintit că sora Li era nepotrivită, dar eu m-am agățat, cu aroganță, de propriile opinii și am găsit motive să-mi contrazic liderul. După ce sora Li a devenit diacon evanghelic, i-a constrâns pe ceilalți în toate lucrurile. Când partenera mea a subliniat din nou această problemă, eu tot nu am reflectat asupra mea. Consideram că are prea puțină experiență și pătrundere și nu i-am luat în serios cuvintele. Ba chiar am zis că e normal ca cei care au calibru să fie puțin aroganți. Am folosit asta drept scuză ca să o protejez și scuz pe sora Li. M-am agățat cu încăpățânare de propriile opinii, nu m-am uitat dacă sora Li făcea sau nu lucrare practică sau provoca tulburări, iar rezultatul a fost că toți s-au simțit constrânși de ea în îndatoririle lor, ceea ce a stânjenit grav lucrarea evanghelică. Am fost atât de arogantă și arbitrară! Cum îmi îndeplineam datoria? Perturbam și tulburam, făcând rău și împotrivindu-mă lui Dumnezeu, lucru pe care El îl urăște și detestă. Odată ce am recunoscut asta, nu m-am putut abține să nu-mi fie frică o vreme, așa că m-am rugat repede lui Dumnezeu ca să mă căiesc, spunând că voiam să-mi schimb starea și opiniile greșite și să caut principiile folosirii oamenilor.

În căutarea mea, am văzut că principiile selectării liderilor și lucrătorilor menționează: „Nu toți cei cu firi arogante ar trebui puși în aceeași oală. Dacă un om poate să accepte adevărul și să facă lucrări practice, poate fi ales” („170 de principii ale practicării adevărului”). Pot fi aleși și oamenii cu firi arogante, dar există o condiție prealabilă: ei trebuie să fie capabili să accepte adevărul și să facă anumite lucrări practice. Deși sora Li avea un anumit calibru și se pricepea la predicarea Evangheliei, firea ei era

foarte arogantă și îi desconsidera pe ceilalți doar fiindcă avea ceva experiență evanghelică. Când ceilalți i-au subliniat problemele, nu a acceptat, nu a reflectat asupra lucrurilor și a încercat să se justifice. Uneori, deși părea că acceptă, nu se schimba deloc după aceea. Nu era deloc un om care accepta adevărul. De asemenea, îi constrângea și îi ataca pe ceilalți profitând de funcția sa, făcându-i pe frații și surorile ei să trăiască într-o stare negativă, lucru care a afectat grav lucrarea evanghelică. Oamenii ca ea, care nu puteau face lucrare practică și provocau tulburări, chiar dacă au haruri și talente, sunt nepotriviți și nu pot fi aleși diaconi evanghelici. În plus, când am ales-o pe sora Li, am avut un punct de vedere greșit. Am crezut că, referitor la diaconii evanghelici, atât timp cât cineva avea experiență și era eficient, se putea descurca în această funcție, dar asta era doar închipuirea mea. Faptul că putea câștiga oameni predicând Evanghelia nu demostra decât că se pricepea la lucrarea evanghelică, nu că era potrivită să o supravegheze. Oricât de multă experiență are cineva, dacă are o umanitatea rea, îi constrânge și îi atacă pe ceilalți din cauza firilor satanice și nu acceptă emondarea și tratarea, asta e o problemă. Folosirea unei astfel de persoane nu poate decât să perturbe și să tulbure lucrarea casei lui Dumnezeu. Credeam de mulți ani, dar nu am căutat adevărul atunci când s-a întâmplat ceva și vedeam oamenii și lucrurile pe baza propriilor noțiuni și închipuiri. Cum eram o credincioasă în Dumnezeu? De fapt, eram o necredincioasă. În timp ce mă gândeam la asta, am simțit o tristețe care mi-a străpuns inima. M-am rugat lui Dumnezeu ca să-I spun că voiam să caut principiile adevărului și să nu mai acționez arbitrar, după propria voie.

Deși aveam dorința de a mă schimba, întrucât propria voință era prea puternică, am început să fac aceleași greșeli din trecut. Într-o zi, în timp ce liderul meu ne cerceta lucrarea, a văzut că sora Xu, supraveghetoarea lucrării de redactare a textelor, avea calibru slab. Fusese cultivată vreme

îndelungată, dar nu arăta vreun progres evident și nu făcea lucrare eficientă. Liderul a sugerat să găsesc repede pe cineva cu un calibru mai bun ca să-l instruiesc și a spus că nu conta dacă practica de puțină vreme. M-am gândit că, deși sora Xu nu avea un calibru înalt, își făcea datoria de mult timp și era responsabilă, așa că se pricepea mai bine la slujba resprectivă decât orice persoană nouă. Cei care erau noi în asta, nu înțelegeau principiile, nu aveau experiență de lucru și ar fi durat să fie instruiți, așa că tot sora Xu era mai potrivită pentru rol. Poate că, în ultimul timp, a fost ineficientă pentru că era într-o stare rea. Odată ce s-ar fi acomodat, rezultatele ei s-ar fi îmbunătățit în mod natural. Așadar, nu am transferat-o pe sora Xu. După o vreme, liderul a trimis altă scrisoare, cerându-mi s-o transfer pe sora Xu și recomandând-o pe sora Xin, spunând că avea calibru bun și aptitudini de scriere bune. În trecut, făcuse lucrări de redactare a textelor și merita să fie cultivată. Am văzut că ea credea în Dumnezeu de puțin timp și că avea puțină experiență. Oare chiar se putea ocupa de lucrare? Cu acest gând, am insistat s-o păstrez pe sora Xu și nu am cultivat-o pe sora Xin. Abia la sfârșitul lunii am aflat că lucrarea de redactare a textelor aproape că era într-un impas. Liderul meu m-a tratat, spunând că eram prea insistentă în opiniile mele, că a sugerat de două ori s-o transfer pe sora Xu, dar eu n-am făcut-o și n-am cultivat-o pe sora Xin, ceea ce a stânjenit grav lucrarea de redactare a textelor. Am fost foarte tristă. Liderul meu mi-a amintit de două ori că sora Xu avea calibru slab și nu era potrivită pentru instruire. De ce nu puteam accepta asta? De ce foloseam mereu oamenii așa cum voiam? Drept urmare, asta a provocat o pierdere imensă în lucrarea noastră. Aveam remușcări, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume ca să pot reflecta asupra mea.

Ulterior, când am citit cuvintele lui Dumnezeu, am câștigat puțină înțelegere despre mine însămi. „**Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit**

caracterului tău firesc și preferințelor tale personale. Mai mult, gândești mereu că lucrurile pe care ești dispus să le faci sunt plăcute pentru Dumnezeu și că lucrurile pe care nu îți dorești să le faci sunt cele pe care Dumnezeu le urăște; lucrezi în conformitate deplină cu propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, în firea vieții tale nu va avea loc nici cea mai mică schimbare; în schimb, slujirea ta te va face și mai încăpățânat, astfel înrădăcinându-ți profund firea coruptă și, drept urmare, în tine se vor naște reguli despre slujirea lui Dumnezeu care, în principal, se bazează pe propriul tău caracter și pe experiențele rezultate din slujirea potrivită propriei tale firi. Acestea sunt experiențele și lecțiile omului. Reprezintă filosofia omului despre viața în lume. Oamenii de acest fel pot fi clasificați ca farisei și conducători religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii mincinoși și antihriștii care îi înșală pe oameni în zilele de pe urmă. Hristoșii mincinoși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni. Dacă aceia care Îl slujesc pe Dumnezeu sunt călăuziți de propriul lor caracter și acționează potrivit voinței lor proprii, riscă să fie alungați în orice clipă. Cei care recurg la mulțimea anilor lor de experiență dobândită în slujba lui Dumnezeu ca să câștige inimile altora, să le facă morală și să îi controleze și să se înalțe – și care nu se pocăiesc niciodată, care nu-și mărturisesc păcatele niciodată și care nu renunță niciodată la beneficiile acordate de poziția pe care o au – acești oameni vor cădea înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt oameni asemenea lui Pavel, luându-și prea multe libertăți în baza vechimii lor și etalându-și calitățile. Dumnezeu nu va desăvârși astfel de oameni. O astfel de slujire interferează cu lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii se agață întotdeauna de cele vechi. Se agață de noțiuni din trecut, de orice

din vremuri trecute. Acesta este un obstacol mare în calea slujirii lor. Dacă nu te poți debarasa de ele, aceste lucruri îți vor distruge întreaga viață. Dumnezeu nu te va lăuda nicidecum, nici dacă îți rupi picioarele alergând sau te spetești lucrând din greu, nici dacă ești martirizat în slujba ta față de Dumnezeu. Dimpotrivă: îți va spune că ești un făcător de rele" („Slujirea religioasă trebuie curățită" din Cuvântul Se arată în trup). **„Dacă o persoană nu iubește adevărul și acționează adesea pe baza propriei voințe, atunci Îl va ofensa adeseori pe Dumnezeu. El o va detesta și o va respinge și o va da la o parte. Ceea ce face o astfel de persoană eșuează adesea în a primi aprobarea lui Dumnezeu și, dacă nu cunoaște pocăința, atunci pedeapsa nu este departe**" („Căutarea voii lui Dumnezeu este de dragul practicării adevărului" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). În timp ce chibzuiam la cuvintele lui Dumnezeu, mi s-a făcut frică. M-am gândit că, de vreme ce-mi făceam datoria de mult timp și aveam ceva experiență, înțelegeam adevărul, așa că m-am agățat de propriile noțiuni și le-am practicat ca și cum erau adevărul și mi-am tratat experiența de lucru drept capitalul meu. Rezultatul a fost că am devenit din ce în ce mai arogantă. Când s-a întâmplat ceva, nu am avut loc pentru Dumnezeu în inima mea, nu am căutat principiile adevărului, nu am acceptat sugestiile celorlalți și am făcut, cu încăpățânare, orice am vrut. Rezultatul a fost dăunător pentru lucrarea casei lui Dumnezeu. În sfârșit, am văzut clar că experiența de lucru nu înseamnă că înțeleg adevărul sau că posed realitățile sale. Fără să urmăresc adevărul și acționând după experiența și voia mea, nu puteam decât să perturb lucrarea casei lui Dumnezeu, lucru care este un serviciu potrivnic lui Dumnezeu. Adevărul stăpânește în casa lui Dumnezeu și este criteriul pentru acțiunile oamenilor. Dar eu mi-am pus în practică experiența de lucru și propria voie ca și cum ar fi fost adevărul. Cum era aceasta credință în Dumnezeu? Aceasta era credință în mine însămi! E un lucru care

ofensează firea lui Dumnezeu. M-am gândit la felul în care toți antihriștii excluși din biserică erau aroganți și arbitrari. În îndatoririle lor, au ignorat principiile casei lui Dumnezeu și s-au purtat nesăbuit și, oricum le-au amintit ceilalți sau oricum i-au tratat, ei nu s-au căit niciodată, așa că au fost excluși și alungați fiindcă au perturbat serios lucrarea casei lui Dumnezeu. Oare eu nu aveam aceeași fire ca acești antihriști? Și eu mergeam pe calea antihristului. Aveam multe regrete, mă simțeam vinovată și mă uram fiindcă fusesem prea arogantă.

Ulterior, am văzut un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu și am aflat cum să practic. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**La ce practică poți să apelezi ca să te abții de la a fi arbitrar și pripit? Mai întâi, trebuie să ai o atitudine smerită, să lași deoparte ceea ce ți se pare că este corect și să le permiți tuturor să aibă părtășie. Chiar dacă tu crezi în corectitudinea căii tale, nu ar trebui să tot insiști în acest sens. Acesta este un tip de pas înainte; arată atitudinea celui care caută adevărul, care se neagă pe sine și care mulțumește voia lui Dumnezeu. Odată ce ai această atitudine, în același timp în care nu-ți respecți părerea, ar trebui să te rogi, să cauți adevărul de la Dumnezeu și apoi o bază în cuvintele lui Dumnezeu — să stabilești cum să acționezi în baza cuvintelor Lui. Aceasta este cea mai potrivită și precisă practică. Când oamenii caută adevărul și ridică o problemă pentru ca toți să aibă părtășie împreună și să caute un răspuns, atunci Duhul Sfânt oferă iluminare. Dumnezeu îi luminează pe oameni conform principiului, El îți cântărește atitudinea. Dacă tu îți păstrezi cu încăpățânare atitudinea, indiferent dacă perspectiva ta este corectă sau greșită, Dumnezeu Își va ascunde chipul de tine și te va ignora; te va face să te lovești de un perete, te va expune și îți va dezvălui starea urâtă. Dacă, pe de altă parte, atitudinea ta este corectă, iar tu nici nu insiști pe**

propriile căi și nici nu ești neprihănit de sine, nici capricios și pripit, ci ai atitudinea să cauți și accepți adevărul, dacă ai părtășie despre asta cu toată lumea, iar Duhul Sfânt va începe să lucreze printre voi și poate El te va conduce spre înțelegere prin intermediul cuvintelor cuiva. Uneori, când Duhul Sfânt te luminează, El te conduce să înțelegi cel mai important aspect al unei chestiuni cu doar câteva cuvinte sau fraze sau oferindu-ți un sens. Îți dai seama, în acea clipă, că orice lucru de care te-ai agățat este eronat și, în aceeași clipă, înțelegi cel mai potrivit mod de a acționa. Ajuns la un astfel de nivel, ai evitat cu succes să faci răul și să suporți consecințele unei greșeli? Cum se realizează un astfel de lucru? Aceast lucru se realizează doar atunci când ai o inimă care se teme de Dumnezeu și când cauți adevărul cu o inimă ascultătoare. Odată ce ai primit luminarea Duhului Sfânt și ai determinat principiile de practică, practica ta va fi în linie cu adevărul și vei fi capabil să satisfaci voia lui Dumnezeu" („Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă"). Din cuvintele lui Dumnezeu, putem vedea că orice s-ar întâmpla, trebuie să avem o inimă temătoare de Dumnezeu, să căutăm voia lui Dumnezeu și principiile adevărului. Mai ales când frații și surorile noastre au diferite sugestii, ar trebui întâi să ne negăm și să acceptăm. Chiar dacă noi credem că avem dreptate, mai întâi, ar trebui să renunțăm la noi, să căutăm și să avem părtășie cu frații și surorile noastre. Doar în felul acesta putem câștiga luminarea lui Dumnezeu. Credeam în Dumnezeu de mulți ani, dar chiar și atunci, nu puteam accepta sugestiile care erau conform adevărului. Nu aveam deloc realitățile adevărului și trăiam doar după firea mea arogantă. Deși eram atât de sărăcită, demnă de milă, întinată și coruptă, tot mă gândeam cu mândrie că eram bună și credeam cu tărie în mine însămi când acționam. Gândindu-mă atunci la asta, am realizat că era o nerușinare. M-am hotărât să nu mai am niciodată încredere în mine și ca, în toate, să caut

principiile adevărului și să am părtășie cu ceilalți, fiindcă aceasta este singura cale de a-mi face bine datoria.

După aceea, am început să caut felul în care să rânduiesc rezonabil îndatoririle, pe baza calibrului și calităților fiecăruia. Am găsit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Trebuie să exploatezi la maximum fiecare persoană, profitând din plin de capacitățile sale individuale și aranjându-i îndatoriri adecvate în funcție de ceea ce poate face, de calitatea calibrului său, de vârsta sa și de câtă vreme crede în Dumnezeu. Trebuie să vii cu un plan personalizat pentru fiecare tip de persoană și să îl modifici de la persoană la persoană, astfel încât oamenii să își poată îndeplini îndatoririle în casa lui Dumnezeu și să își exercite funcțiile în cea mai mare măsură**” („Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?” în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). **„Unii oameni cred că sunt pricepuți la scrierea cuvintelor, așa că cer cu stăruință să facă acest lucru. Bineînțeles, casa lui Dumnezeu nu îi va lăsa să se descurajeze, casa lui Dumnezeu prețuiește indivizii talentați și, indiferent de darurile sau abilitățile pe care le au oamenii, casa lui Dumnezeu le va da ocazia să se folosească de ele și, astfel, biserica rânduiește pentru ei să efectueze lucrări literare. Însă după ce trece un timp, se descoperă că, de fapt, nu au această abilitate și sunt incapabili să îndeplinească această datorie cum se cuvine; sunt total ineficienți. Abilitățile și calibrul lor îi fac să fie complet incompetenți în privința acestei slujbe. Prin urmare, ce este de făcut în astfel de circumstanțe? Este posibil să-i tolerăm, pur și simplu, și să spunem: «Ai pasiune și, deși nu ești prea talentat și calibrul tău e mediu, atât timp cât ești dispus să lucrezi din greu și nu împotriva acestui lucru, casa lui Dumnezeu te va tolera și îți va permite să continui să îndeplinești această datorie. Nu contează dacă nu o faci bine. Casa lui Dumnezeu va închide ochii și nu este nevoie să**

fii înlocuit»? Este acesta principiul conform căruia se ocupă de lucruri casa lui Dumnezeu? În mod evident, nu. În astfel de circumstanțe, îndatoririle potrivite sunt, în mod normal, rânduite pentru ei pe baza calibrului și a punctelor forte pe care le au; acesta este un aspect. Dar nu este suficient să ne bazăm doar pe asta, pentru că, în multe cazuri, nici măcar oamenii înșiși nu știu ce datorie li se potrivește să îndeplinească și, chiar dacă ei cred că sunt buni la aceasta, s-ar putea să nu fie neapărat corect și, prin urmare, trebuie s-o încerce și să fie pregătiți pentru o perioadă de timp; a decide în funcție de eficiența lor este lucrul corect de făcut. Dacă o perioadă de pregătire nu are niciun efect și nu înregistrează progrese, asta înseamnă că nu are nicio valoare ca aceștia să fie educați și că îndatoririle ar trebui ajustate și ei să primească o altă datorie potrivită. Rearanjarea și ajustarea îndatoririlor oamenilor în acest fel este ceea ce se cuvine a fi făcut și este, totodată, în conformitate cu principiul" („Vor să se retragă atunci când nu există statut sau speranță de a câștiga binecuvântări" în Demascarea antihriștilor). În cuvântul lui Dumnezeu, am văzut cum casa lui Dumnezeu rânduiește îndatoririle pe baza umanității, calibrului și talentelor fiecăruia, astfel încât fiecare să poată face tot ce poate și să-și joace rolul la locul potrivit. Unii fac lucrare de redactare a textelor, dar după ce sunt cultivați o vreme, tot nu există progrese. Le lipsește calibrul și nu sunt pe măsura lucrării, așa că nu vor continua în acel rol. În schimb, o datorie potrivită va fi rânduită pe baza calibrului lor, lucru benefic atât pentru ei, cât și pentru lucrarea casei lui Dumnezeu. Privind lucrurile folosind principiile: deși sora Xu avea o umanitate bună și purta o povară în datoria ei, avea un calibru slab, așa că, deși a făcut lucrarea de redactare a textelor timp de mulți ani, progresul era lent, deci chiar nu era potrivită pentru această lucrare. Deși sora Xin credea de puțin timp, înțelegea corect adevărul, era perceptivă, avea calibru bun și

îi plăcea să scrie. Deși încă nu era calificată pentru sarcină, dacă ar fi cultivată un timp, ar putea deveni competentă. Odată ce am aflat principiile cultivării și folosirii oamenilor, am pus-o pe sora Xin la conducerea lucrării de redactare a textelor, am transferat-o pe sora Xu la o altă datorie și, după o vreme, lucrarea noastră de redactare a textelor s-a îmbunătățit treptat.

Ulterior, am văzut că sora Wang, din alt grup, scria bine și am considerat că putea fi cultivată pentru lucrarea de redactare a textelor, așa că am recomandat-o, dar partenera mea a spus că era arogantă și neprihănită de sine, avea tendința să constrângă oamenii și îi făcea mereu pe ceilalți să o asculte, așa că era nepotrivită. Când am auzit-o spunând asta, am fost puțin nemulțumită și m-am gândit: „Da, sora Wang e puțin arogantă și are tendința să constrângă oamenii, dar acest comportament e, în întregime, în trecut. Acum poate accepta emondarea și tratarea și a arătat că s-a schimbat puțin. Cred că e foarte potrivită pentru lucrarea de redactare a textelor.” Așa că m-am agățat de părerea mea, dar apoi m-am gândit: „În spusele colegei mele se află voia lui Dumnezeu. Mereu am folosit oamenii pe baza propriei voințe, lucru care a dăunat lucrării casei lui Dumnezeu. Acum decid s-o folosesc pe sora Wang fără să caut principiile. Pur și simplu am decis direct. Încă mai acționez arbitrar! Nu mă mai pot agăța de părerile mele. Trebuie să caut adevărul în asta. Singura cale corectă de a decide asta e conform principiilor.” Ulterior, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**Un alt tip de persoană care poate fi promovată și cultivată îl reprezintă cei care au talente sau daruri speciale și au stăpânit unele expertize sau abilități. Care este standardul pe care casa lui Dumnezeu îl cere pentru a-i ajuta pe oamenii de acest fel să devină lideri de echipă? În primul rând, în ceea ce privește umanitatea lor, nu trebuie decât să fie relativ pasionați de lucruri pozitive; nu trebuie să fie oameni răi. Unii oameni ar putea întreba: «De ce nu li se cere să fie persoane care iubesc adevărul?»**

Pentru că supraveghetorii de echipă nu sunt lideri sau lucrători și nici nu udă oamenii. A le cere să îndeplinească standardul de a iubi adevărul ar însemna să li se ceară prea mult și să nu fie la îndemâna majorității oamenilor. Acest lucru nu este cerut persoanelor care se ocupă de lucrări administrative sau sarcini de specialitate; dacă ar fi, ar fi peste puterile majorității, doar câțiva s-ar califica, așa că standardele trebuie coborâte. Atât timp cât oamenii sunt pricepuți într-un anumit domeniu și capabili să își asume lucrarea și nu comit rău și nu provoacă nicio interferență, atunci acest lucru este suficient. Atunci când desfășoară lucrări care necesită o oarecare familiaritate cu iscusința și care se referă la profesia lor în casa lui Dumnezeu, acești oameni, care au experiență cu anumite abilități sau sarcini și au câteva puncte tari, trebuie doar să fie relativ lipsiți de viclenie și integri, nu răi, nu incorecți sau absurzi în înțelegerea lor, capabili să îndure greutăți și dispuși să plătească un preț" („Identificarea liderilor falși"). Casa lui Dumnezeu cultivă oameni cu aptitudini speciale pe baza acestui principiu: ei trebuie să aibă o umanitate acceptabilă, o înțelegere neabătută, să-și trateze serios îndatoririle și să iubească lucrurile pozitive. Sora Wang avea o fire oarecum arogantă, dar dacă ceea ce au sugerat ceilalți era corect și conform adevărului, ea ar putea accepta asta. Avea talent pentru lucrarea de redactare a textelor, putea suferi și plăti un preț în datoria ei și putea ocroti lucrarea casei lui Dumnezeu, așa că era în conformitate cu acel principiu. Ulterior, am folosit principiul ca să am părtășie despre opiniile mele cu liderul meu superior și cu mai mulți parteneri și toți au considerat că, deși firea surorii Wang era arogantă, ea avea o umanitate acceptabilă, era responsabilă în datoria ei și putea accepta sugestiile celorlalți, așa că putea fi cultivată. După aceea, am rânduit ca sora Wang să facă lucrarea de redactare a textelor. Ea a prețuit oportunitatea și a avut rezultate bune în

noua ei datorie. Am văzut că, atunci când căutăm voia lui Dumnezeu în toate și ne facem îndatoririle pe baza principiilor adevărului, vom primi îndrumarea Duhului Sfânt, iar inimile noastre vor fi împăcate. Slavă lui Dumnezeu!

46. Cum Îl întâmpină fecioarele înțelepte pe Domnul

de Anick, Franța

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Oriunde Se arată Dumnezeu, acolo este exprimat adevărul și acolo va fi glasul Lui. Doar cei care pot accepta adevărul vor fi în stare să audă glasul lui Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt în măsură să fie martori ai arătării Lui. Renunță la noțiunile tale! Liniștește-te și citește cu atenție aceste cuvinte. Dacă tânjești după adevăr, Dumnezeu te va lumina și Îi vei înțelege intențiile și cuvintele. Renunțați la opiniile voastre despre «imposibil»! Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este imposibil, cu atât este mai probabil să se întâmple, deoarece înțelepciunea lui Dumnezeu se înalță mai sus de ceruri, gândurile Lui sunt mai înalte decât gândurile omului și lucrarea Lui transcende limitele gândirii și noțiunilor omului. Cu cât acel ceva este mai imposibil, cu atât mai mult deține adevăr ce poate fi căutat; cu cât ceva depășește mai mult noțiunile și imaginația omului, cu atât mai mult conține intențiile lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”). Cheia întâmpinării Domnului este ascultarea glasului lui Dumnezeu, recunoașterea și întâmpinarea Domnului pe baza acestuia. Cei ce au recunoscut vocea lui Dumnezeu în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt aduși înaintea tronului lui Dumnezeu și participă la ospăț. Ei sunt fecioarele înțelepte, cei mai binecuvântați oameni. În credința anterioară, mă agățam de cuvintele Bibliei și Îl așteptam pe Domnul să vină pe un nor și sa mă ia în Împărăție, cum îmi imaginam. Când am auzit ca El S-a întors, nu am cercetat sau ascultat vocea lui Dumnezeu. Aproape devenisem o fecioară nesăbuită, ratându-mi șansa de a primi întoarcerea Domnului.

Mulțumită îndrumării lui Dumnezeu, I-am auzit vocea și am luat parte la ospățul nunții Mielului.

Într-o zi în aprilie 2018, o soră i-a trimis pietenei mele Mireille un film numit „Unde E Casa Mea", spunând că este bun și realist. Mireille a venit să îl vedem împreună. Când protagonista suferea și era disperată, deschidea o carte groasă și găsea speranța în paginile ei. Dar ceea ce citea ea nu era Biblia, iar conținutul cărții era nou pentru noi. Surprinse, am continuat să ne uitam. Apoi, protagonista avea probleme, iar frații și surorile din biserică i-au sărit în ajutor. Citeau cartea împreună, se încurajau și se ajutau. Eram emoționată urmărind scenariul. Simțeam că oamenii din film erau diferiți de oamenii egoiști din societatea noastră întunecată și ce citeau părea special. Chiar voiam să știm ce era în acea carte, așa că am citit informațiile din film. Dar când au spus că Domnul Isus a apărut deja, n-am putut crede și m-am gândit: „Nu se poate! Scrie în Faptele Apostolilor 1:11: «Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, Care a fost luat în cer de la voi, va veni în același fel în care L-ați văzut mergând spre cer.» Domnul Isus a plecat pe un nor și când Se întoarce în zilele de pe urmă, va veni din nou pe un nor, în glorie. Asta nu s-a întâmplat, dar aici zice că Domnul Isus a apărut. Asta contrazice Biblia." I-am zis lui Mireille ce gândeam și a fost de acord cu mine. Nu am mai cercetat apoi Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, dar am mai văzut filmul de câteva ori.

Pentru un timp, m-am tot gândit la vestea întoarcerii Domnului și subiectul a apărut două luni mai târziu într-o discuție cu Mireille. Am vorbit despre cum aceste cuvinte pe care le citeau în film le dădeau speranță și încredere și nu sunau ca ceva ce putea spune oricine. Din toată lumea religioasă, numai Biserica lui Dumnezeu Atotputernic mărturisea întoarcerea Domnului, deci poate lucrurile nu erau chiar așa simple. Apoi ne-am amintit că Biblia spunea clar că Domnul Se va întoarce pe un nor, și

la fel spuneau pastorii și prezbiterii. De ce această biserică spunea că Domnul S-a întors? Despre ce era vorba? Trebuie sau nu să cercetăm asta? Eram tulburată, așa că m-am rugat împreună cu Mireille, cerându-I Domnului să ne îndrume să alegem corect. Apoi, m-am gândit: „Dumnezeu este Stăpânul tuturor lucrurilor și poate face ce vrea. Cum Și-ar limita El lucrarea numai la ceea ce gândim și credem noi? Dacă Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors și nu cercetez, ratându-mi șansa de a-L întâmpina pe Domnul, aș regreta toată viața." Am decis să cercetăm lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic în zilele de pe urmă. Am contactat-o pe sora Anna pe site-ul Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. Ea ne-a dus la fratele Pierre, și am discutat împreuna despre întoarcerea Domnului.

În acea adunare, le-am zis despre confuzia mea: „Faptele Apostolilor 1:11 spun că Domnul va veni așa cum a plecat. Dacă a plecat pe un nor alb, trebuie să vină pe un nor alb când Se întoarce în zilele de pe urmă. Așa spun mereu pastorul și prezbiterii și asta credem și noi. Nu L-am văzut încă pe Domnul venind pe un nor alb, deci cum poți spune ca S-a Întors deja?" Fratele Pierre a zis: „Profeția venirii Domnului pe un nor se va împlini, dar nu putem delimita modul în care Se întoarce Domnul doar pe baza accelei profeții. Nu sunt numai profeții despre întoarcerea Domnului pe un nor în Biblie, ci și despre El venind în secret. De exemplu, Apocalipsa 3:3: «**Dacă însă nu te trezești, voi veni ca un hoț și nu vei ști când voi veni la tine.**» Apocalipsa 16:15: «**Iată, Eu vin ca un hoț.**» Matei 25:6: «**La miezul nopții a răsunat un strigăt: „Iată mirele! Ieșiți-I în întâmpinare!"**» Apoi, Marcu 13:32 spune: «**Dar despre ziua sau ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.**» Aceste profeții zic «**ca un hoț**». «**Ca un hoț**» «**Dar despre ziua sau ora aceea nu știe nimeni**» înseamnă secret, în tăcere, fără să știe nimeni și nimeni să nu Îl recunoască când Îl vede. Aceste profeții înseamnă că Domnul va veni în secret. Sunt

multe profeții în Biblie despre întoarcerea Fiului omului, Luca 12:40: «**Deci, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!**» și 17:24–25: «**Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație.**» «**Fiul omului**» aici înseamnă să fie născut din om, cu umanitate normală. Niciun spirit sau corp spiritual nu poate fi numit «Fiul omului». Iahve Dumnezeu este Duh, așa că nu poate fi numit «Fiul omului». Domnul Isus e numit «Fiul omului» și «Hristos» pentru că era Duhul lui Dumnezeu întrupat ce a trăit ca «Fiul omului» obișnuit. Deci întoarcerea Fiului omului menționat de Domnul înseamnă ca Dumnezeu Se va întrupa ca Fiul omului când Se va întoarce. În special, un verset spune: «**Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație.**» Asta este altă dovadă că Domnul va veni în trup când Se întoarce. Dacă nu S-ar întrupa, ci ar apărea ca Duhul Domnului Isus după Înviere, tuturor le-ar fi atât de teamă că nimeni nu I s-ar opune și nu L-ar condamna. El nu ar suferi și nu ar fi respins de generația asta. Deci Dumnezeu întrupat ca Fiul omului și venind în secret este un alt fel în care Domnul vine în zilele de pe urmă." Atunci, m-am gândit: „Este de necrezut. Nu este cum mi-am imaginat. Dar fratele Pierre și-a susținut părtășia cu argumente și tot ce a zis se potrivește cu Biblia și cu profețiile Domnului. A fost convingător." Am citit aceste versete de atâtea ori, dar nu am realizat că erau despre Domnul întrupat în secret în zilele de pe urmă. Ideile mele vechi se destrămau. Mireille dădea din cap îngândurată și a zis: „Da, ce spui tu se potrivește cu cuvintele Domnului." Dar nu înțelegeam un lucru, așa că l-am întrebat: „Dacă Domnul Se întrupează ca Fiul omului și vine în secret, cum se împlinește profeția că El vine pe un nor? Este o contradicție, nu?" Fratele Pierre a răspuns: „Nu este nicio contradicție între aceste două feluri

de profeții, întrucât cuvintele Domnului nu dau greș niciodată. Profețiile Lui se vor împlini mereu. Doar că ele se împlinesc în funcție de etapele lucrării lui Dumnezeu. Sunt etape ale apariției și lucrării Domnului reîntors. Întâi, El Se întrupează ca Fiul omului și vine în lume în secret, iar apoi vine pe un nor, apărând public." Confuză, am întrebat: „Întâi vine în secret și apoi apare public? Poți să explici mai bine asta, te rog?"

Fratele Pierre a continuat: „Dumnezeu întâi Se întrupează și vine în secret în zilele de pe urmă să exprime adevărul și să facă lucrarea de judecată și să adune un grup de biruitori înaintea dezastrelor. Apoi, Dumnezeu va aduce dezastre și îi va răsplăti pe cei buni și îi va pedepsi pe cei răi. După dezastre, Dumnezeu va veni pe un nor și va aparea public tuturor națiunilor și popoarelor. În timp ce Dumnezeu lucrează în trup în secret, toți credincioșii care Îl așteaptă să vină Îi aud vocea și se întorc spre Dumnezeu Atotputernic. Aceștia sunt fecioarele înțelepte care sunt judecați și curățiți de cuvintele lui Dumnezeu și făcuți biruitori și ei vor supraviețui dezastrelor. Toți cei care nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care I se împotrivesc și Îl condamnă, când Dumnezeu va apărea public pe un nor, ei vor vedea că Cel pe care Îl condamnaseră este Domnul Isus reîntors, își vor lovi pieptul, vor plânge și scrâșni din dinți. Asta va împlini profețiile Domnului venind pe un nor care spun: «**Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului și atunci toate semințiile pământului se vor jeli și-L vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și mare slavă**» (Matei 24:30). «**Iată, El va veni pe nori și orice ochi Îl va vedea, chiar și cei care L-au străpuns. Toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui**» (Apocalipsa 1:7)." Fratele Pierre a citit apoi un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii**

voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că «Isus care nu vine pe un nor alb este un hristos mincinos» vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. […] Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”). Apoi am înțeles. Când Domnul Se întoarce, întâi vine în secret și strânge un grup de biruitori, apoi aduce dezastre mari, răsplătind binele și pedeapsind răul. Apoi El vine pe un nor cu glorie și Se arată tuturor națiunilor și popoarelor. Nu este nicio

contradicție între aceste două profeții. Am fost oarbă. Întoarcerea Domnului este importantă și eu nu am cercetat asta, agățându-mă de versetele despre venirea Lui pe un nor și nu am auzit vocea lui Dumnezeu. Era să devin o fecioară nesăbuită și să ratez șansa întâmpinării Domnului. Am fost aproape!

L-am întrebat pe fratele Pierre: „Mărturisești că Domnul S-a întors în trup, dar ce este această «întrupare»?" El a citit atunci pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**«Întruparea» este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"). „**Hristos cu umanitate normală este un trup în care Duhul este realizat, și care are umanitate normală, rațiune normală și gândire umană. «A fi realizat» înseamnă Dumnezeu ce devine om, Duhul ce devine trup; în termeni mai simpli, este atunci când Dumnezeu Însuși locuiește într-un trup cu umanitate normală și prin acesta Își exprimă lucrarea Sa divină – aceasta este ceea ce înseamnă a fi realizat sau întrupat**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"). A continuat: „Dumnezeu întrupat e Duhul lui Dumnezeu în trup, care e Dumnezeu din ceruri devenind Fiul omului să lucreze și să vorbească printre oameni să ne mântuiască. Firea lui Dumnezeu, ceea ce are și este El, se realizează în trup, Dumnezeu întrupat arată obișnuit, nu măreț sau supranatural. Are umanitate normală, intră in contact cu oamenii și trăiește printre noi. Nimeni nu știe că e Dumnezeu întrupat. Dar Hristos este întruparea Duhului lui Dummezeu și posedă

divinitate totală. El poate exprima adevărul, face lucrarea lui Dumnezeu, exprimă firea Lui și ce este și are El. Îi dă omului adevărul, calea și viața, și poate curăți și mântui umanitatea coruptă de-a pururea. Nicio ființa umană nu are aceste calități și nu poate face astea. Domnul Isus întrupat pare o persoană obișnuită, dar în esență El e Duhul lui Dumnezeu făcut trup. El poate exprima adevărul pentru a uda și hrăni oamenii. El a dat oamenilor calea căinței. El poate să facă lucrarea lui Dumnezeu și să răscumpere umanitatea de păcat. Întruparea lui Dumnezeu este deci diferită de a oricărei ființe create, și esența Lui este cea a lui Dumnezeu Însuși." Atunci am înțeles, în sfârșit, că întruparea înseamnă Dumnezeu devenit om pentru a vorbi și lucra. Acest trup are umanitate normală și divinitate totală. Deși arată obișnuit, El poate exprima adevărul și face lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Acesta este Hristos! Am pronunțat mereu „Isus Hristos", dar nu am înțeles vreodată ce înseamnă Hristos. Am fost ignorantă.

Fratele Pierre a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-I vadă și să-I audă**

cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar o singură persoană nu ar fi fost mântuită. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana. Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt" [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"]. Apoi a avut părtășia asta: „Chiar dacă lucrarea de răscumpărare a Domnului Isus însemna iertarea păcatelor noastre, natura noastră satanică a rămas intactă. Încă trăim după firile noastre satanice corupte – aroganța, egoismul, minciuna și lacomia. Mințim și înșelăm pentru interesele proprii, ne întrecem pentru profit și complotăm unul împotriva celuilalt. Doar ne împotrivim lui Dumnezeu. Deși poate părea că facem sacrificii și suferim, de fapt negociem cu Dumnezeu, sperând la binecuvântarea Împărăției în schimb. Nu facem deloc voia Lui. Dumnezeu e sfânt și oamenii murdari și corupți ca noi nu sunt vrednici de Împărăția Lui. Dumnezeu iar S-a întrupat în zilele de pe urmă să mântuiască omul de natura sa păcătoasă. El are contact real cu noi, exprimă adevărul să

ne hrănească și să ne pastorească, ne expune și ne judecă firile și natura satanică. Ne arată calea pentru schimbarea firilor noastre și ne spune cum să trăim umanitatea normală și să fim oameni onești, pe placul Său. Experimentând judecata cuvintelor lui Dumnezeu, ajungem să cunoaștem și să ne urâm corupția și natura satanică, vrem să ne căim și să trăim după cuvântul Lui. Începem încet să scăpăm de firile noastre corupte și să trăim o asemănare umană. Numai Dumnezeu întrupat poate face asta în lucrarea Sa. Dacă Dumnezeu ar veni să vorbească și să lucreze în formă de Duh în zilele de pe urmă, ca Iahve Dumnezeu, nu ar putea curăți și mântui omul, pentru că oamenii nu pot vedea sau atinge Duhul lui Dumnezeu și nu L-ar înțelege dacă El le-ar vorbi direct. Mai mult, Duhul lui Dumnezeu este sfânt, iar omenirea coruptă nu se poate apropia de El, ci ar fi nimicită pentru corupția și murdăria ei. În Vechiul Testament se spune că Iahve Dumnezeu a apărut pe Muntele Sinai cu lovituri de trăsnet. Israeliții au văzut și au auzit fumul deasupra muntelui, tunetul, fulgerul, și trâmbițele. Au stat departe și i-au zis lui Moise: «Vorbește-ne tu însuți și vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu căci vom muri!» (Exodul 20:19). Și când David i-a condus pe israeliți din Baala lui Iuda și a adus chivotul legământului înapoi în Ierusalim, un taur s-a împiedicat și Uza s-a întins să echilibreze chivotul și a fost ucis de Duhul lui Dumnezeu (Vezi Cronicile 1 13:9-10) Omenirea a fost profund coruptă de Satana în zilele de pe urmă. Dacă Dumnezeu ar veni să lucreze în Duh, numeni nu ar supraviețui. Am fi toți uciși de Dumnezeu pentru corupția și murdăria noastră. Deci, după nevoile noastre de omenire coruptă, Dumnezeu a ales cel mai bun mod de a ne mântui: El a devenit trup, exprimă adevărul, judecă și curățește omenirea coruptă. Asta este iubirea și mântuirea lui Dumnezeu pentru om!" Eram așa mișcată și am zis, încântată: „Avem nevoie de Dumnezeu întrupat drept Fiul omului să lucreze în zilele de pe urmă. Este cea mai mare mântuire pentru umanitatea

coruptă! Nu știam înainte modurile în care lucra Dumnezeu. Nu I-am ascultat glasul, așa că nu L-am cunoscut și întâmpinat. Am așteptat prostește ca Domnul să vină pe un nor și să ne ia în ceruri. Ce nesăbuită eram!”

Apoi, am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și am descoperit ce sunt fecioarele înțelepte, fecioarele nesăbuite, cum apare Dumnezeu și tainele numelor lui Dumnezeu, întrupările Sale și lucrarea Lui de judecată din zilele de pe urmă. Am înțeles că Dumnezeu face trei etape ale lucrării de mântuire a omenirii, în Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Doar aceste trei etape ale lucrării pot mântui complet omul de Satana. Am văzut că Iahve Dumnezeu, Domnul Isus și Dumnezeu Atotputernic sunt același Dumnezeu. Am recunoscut că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus reîntors și L-am acceptat. L-am întâmpinat pe Domnul! Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

46. Reflecții asupra dorinței de statut

de Jianchi, Coreea de Sud

Asta era în 2019, când am fost ales lider de biserică. Pe atunci, mai mult supravegheam producția video. Învățând de la câțiva lideri de echipă, am început treptat să stăpânesc principiile producției și-am dezvoltat o perspectivă proprie. În timpul discuțiilor, ideile pe care le menționam câștigau aprobarea tuturor. Pe măsură ce filmele pe care le produceam deveneau tot mai bune, frații și surorile din alte biserici veneau să învețe de la noi. Mă simțeam foarte împlinit, gândindu-mă: „Nu numai că mă pot ocupa de lucrarea bisericii, dar pot identifica și probleme în producția video. Dacă cei din biserică sunt în încurcătură, vin să-mi ceară sfatul. Per total, cred că sunt un conducător calificat."

Dar fratele ce-mi era partener n-a putut face față lucrării și-a fost suspendat, iar sora Lisa mi-a devenit parteneră. Am început să fac calcule: Lisa avea o părtășie mai pătrunzătoare decât a mea, dar eu aveam mai multă experiență în producția video. Aptitudinile ei erau inferioare alor mele, iar ea era cam relaxată în vorbe și acțiuni. Per total, tot eu eram în avantaj și cel care îndruma lucrarea noastră. Însă, treptat, Lisa s-a familiarizat mai mult cu lucrarea bisericii, a devenit mai eficientă în părtășia ei și în rezolvarea problemelor. Frații și surorile au început să meargă la ea cu toate întrebările lor, iar eu nu mai eram singurul remarcabil din biserică. Când am văzut că Lisa era harnică și responsabilă în lucrarea ei și oferea părtășie mai practică despre cuvintele lui Dumnezeu decât mine, în mod inconștient, am început să mă simt amenințat. Mai ales când am observat că liderii de echipă îi aprobau adesea ideile, am devenit și mai invidios. Dacă lucrurile continuau așa, mai devreme sau mai târziu, avea să-mi fure lumina reflectoarelor și

aveam să devin tot mai nesemnnificativ. Nu mergea așa. Trebuia să o întrec cumva.

După aceea, când discutam lucrarea cu liderii de echipă, voiam mereu să-mi spun primul ideile. Odată, discutând despre problema unui film, le-am spus sfatul meu, dar n-au considerat-o o chestiune de principiu, mi-au respins ideea și au schimbat subiectul. M-am simțit puțin cam umilit. Am avut o idee bună, deci de ce nu m-am putut face înțeles? M-am blocat într-un moment crucial. Am arătat că nu eram la nivelul Lisei, tăindu-mi singur craca. Când Lisa a avut părtășie, m-am simțit complet umilit și am devenit și mai invidios. Odată, după o discuție, un lider de echipă a venit la mine și mi-a spus în particular: „În ultimul timp, pari cam tulburat. Te grăbești să vorbești primul, înainte să înțelegi despre ce e vorba, iar asta ne-a perturbat procesul de gândire. Apoi trebuie să-ți explicăm totul din nou, iar asta întârzie progresul lucrării noastre. Trebuie să reflectezi asupra acestui lucru.” Am fost foarte descurajat auzind asta. În trecut, majoritatea ideilor mele erau acceptate în discuțiile cu liderii de echipă. Însă, de când a venit Lisa, statutul meu printre ceilalți se diminuase treptat, nimănui nu-i păsa de părerea mea, chiar perturbasem lucrarea bisericii. Cum mai puteam da ochii cu ei? Nu numai că n-am reflectat, ci am dat toată vina pe Lisa. Timp de mai multe zile, am stat îmbufnat, m-am simțit tot mai deprimat și am fost tot mai ineficient în lucrarea mea. Odată, o conducătoare superioară m-a chemat să-mi spună că o parte din lucrarea pe care o supravegheam va fi reatribuită Lisei. N-am fost încântat, dar n-am spus nimic. M-am gândit: „După această repartizare, e clar că Lisa va supraveghea cea mai mare parte a lucrării bisericii, iar eu voi fi un asistent. Oare ceilalți vor crede că lucrarea a fost reatribuită fiindcă eu nu mă descurc? Înainte, conduceam și făceam parte din toate lucrările bisericii, dar acum Lisa mi-a furat lumina reflectoarelor. Cât timp e aici, voi continua să fiu pus pe tușă.” Mă simțeam

tot mai prost gândindu-mă la asta și am plecat din birou cu inima grea. Întors în dormitor, stând inert în pat, nu puteam accepta realitatea. Calibrul și capacitatea de muncă ale Lisei nu erau mai bune decât ale mele. În plus, supravegheasem de mult lucrarea video și aveam experiență, deci de ce era mai bună decât mine? Nu puteam să fiu suprimat așa. Trebuia să-mi recapăt cu orice preț reputația și statutul! De atunci, am tot așteptat ca Lisa să greșească, ca să mă pot reinfiltra forțat. Odată, Lisa nu m-a contactat când a mers să discute lucrarea cu liderii de echipă, iar lucrarea a fost începută fără știrea mea. Am profitat de ocazie ca să-i atac în mod pasiv-agresiv acțiunile despotice, revărsându-mi toată frustrarea reprimată. Am spus că eram doar o marionetă și că nu mai aveam un cuvânt de spus în lucrarea liderilor de echipă. În timp ce vorbeam, Lisa s-a înroșit vizibil. Deși m-am folosit de ocazie ca să-mi revărs frustrările, sufletul tot îmi era foarte întunecat și deprimat. Cam pe atunci, conducătoarea noastră a lansat un proiect, dar, din diverse motive, acesta n-a progresat mult. De fapt, aveam tot timpul să ajut la acel proiect, dar m-am gândit: „Lisa este supraveghetoarea principală a proiectului, deci dacă totul e făcut bine, meritele mele nu vor fi recunoscute. Mai bine o las pe Lisa să-l facă. Va fi cu atât mai bine dacă eșuează. Astfel, oamenii n-o vor mai respecta.” În perioada aceea, mă întreceam mereu pentru reputație și câștig personal. Nu duceam o povară în lucrarea bisericii și făceam lucrurile mecanic. Nici nu puteam să rezolv probleme din lucrare, iar în lucrarea mea apăreau tot mai multe probleme. În fața acestui fapt, nu am reflectat asupra mea și am devenit tot mai exasperat. Adesea mi se punea pata pe defectele celorlalți și le exageram, perturbând lucrarea. Când a aflat conducătoarea superioară, a avut părtășie cu mine și mi-a expus problema. Însă, în sinea mea, am protestat: „Nu numai eu sunt responsabil că lucrarea nu obține rezultate. De ce sunt eu cel vizat?” Nu mă cunoșteam deloc pe atunci și dădeam toată vina pe Lisa. În plus, acuzam și liderii de

echipă fiindcă nu acționau principial. După ce nu am acceptat părtășia repetată a conducătoarei și nu am făcut lucrarea practică, ea m-a demis. După ce am fost demis, m-am simțit gol pe dinăntru, angoasat și demoralizat. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume ca să învăț din situația asta.

Ulterior, am citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu care m-au făcut să mă cunosc. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Și ce spune semnul distinctiv al antihriștilor în orice grup? Spune următorul lucru: «Trebuie să concurez! Concurează! Concurează!» De fapt, oamenii de acest fel nu vor neapărat să obțină cel mai înalt statut sau să aibă un grad mare de control asupra oamenilor, doar că, lăuntric, au o anumită fire, o anumită mentalitate, care îi instruiește să facă acest lucru. Care este această mentalitate? Este aceasta: «Trebuie să concurez! Concurează! Concurează!» De ce trei de «concurează», de ce nu un singur «concurează»?** (Competiția a devenit viața lor, pe baza acesteia trăiesc.) **Aceasta este firea lor. S-au născut cu o fire extrem de arogantă și greu de stăpânit. Se consideră nemaipomeniți și sunt extrem de plini de sine. Nimeni nu poate diminua această fire incredibil de arogantă a lor; ei înșiși nu o pot controla. Prin urmare, viața lor se axează numai pe luptă și competiție. Pentru ce luptă și concurează? Firește, concurează pentru prestigiu, statut, respect și propriile interese. Indiferent de metodele pe care trebuie să le folosească, atât timp cât toți se supun lor și atât timp cât obțin beneficii și statut, și-au atins scopul. Voința lor de a concura nu este o distracție temporară; este un fel de fire care vine dintr-o natură satanică. Este asemănătoare firii marelui balaur roșu care luptă cu Cerul, luptă cu pământul și luptă cu oamenii. Acum, ce vor antihriștii când se luptă și concurează cu alții în biserică? Fără îndoială, ei concurează pentru prestigiu și statut. Dar dacă obțin**

statut, la ce le folosește? La ce le folosește dacă alții îi ascultă, îi admiră și îi idolatrizează? Antihriștii înșiși nu pot explica acest lucru. În realitate, le place să se bucure de prestigiu și statut, să le zâmbească toată lumea și să fie întâmpinați cu flatări și lingușiri. Prin urmare, de fiecare dată când un antihrist merge la o biserică, acesta face un lucru: se luptă și concurează cu ceilalți. Chiar dacă obțin putere și statut, nu au terminat. Pentru a-și proteja statutul și a-și asigura puterea, ei continuă să lupte și să concureze cu ceilalți. Vor face asta până vor muri. Așadar, filosofia antihriștilor este: «Cât timp ești în viață, nu înceta să lupți». Dacă o persoană rea ca aceasta există în biserică, îi va perturba pe frați și surori? De exemplu, dacă toți mănâncă și beau în liniște cuvintele lui Dumnezeu și au părtășie despre adevăr, atmosfera va fi pașnică și starea de spirit plăcută. În acest moment, un antihrist va avea o criză de furie. Va deveni invidios pe cei care au părtășie despre adevăr și îi va urî. Va începe să-i atace și să-i judece. Oare nu va tulbura acest lucru atmosfera pașnică? Este o persoană rea care a ajuns să-i tulbure și să-i dezguste pe ceilalți. Așa sunt antihriștii. Uneori, antihriștii nu caută să-i distrugă sau să-i învingă pe cei împotriva cărora concurează și pe care îi suprimă; atât timp cât dobândesc prestigiu, statut, mândrie și respect și îi fac pe oameni să-i admire, ei și-au atins scopul” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a treia)”). **„Cu cât te lupți mai mult, cu atât vei fi înconjurat mai mult de întuneric și vei simți mai multă invidie și ură, iar dorința ta de a obține va deveni doar mai puternică. Cu cât este mai puternică dorința ta de a obține, cu atât vei fi mai puțin capabil să reușești și, întrucât nu poți să obții, ura ta va crește. Pe măsură ce ura ta crește,**

vei deveni mai întunecat înlăuntrul tău. Cu cât ești mai întunecat înlăuntrul tău, cu atât îți vei realiza mai slab datoria; cu cât îți realizezi mai slab datoria, cu atât vei fi mai puțin folositor casei lui Dumnezeu. Acesta este un cerc vicios și interconectat. Dacă nu-ți poți îndeplini bine datoria niciodată, atunci vei fi treptat alungat" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Gândindu-mă la cuvintele lui Dumnezeu, în lupta mea pentru reputație și câștig aveam aceeași fire ca antihristul expus de El. De când am văzut că Lisa obținea rezultate mai bune decât mine și câștigase respectul fraților și surorilor, în mine a început să clocotească o dorință mută de a dovedi că nu era mai bună, că nu avea să mă întreacă. Nu mă gândeam decât cum să schimb situația în avantajul meu. Când discutam despre lucrare, întrerupeam ca să-mi spun părerea, vrând doar să mă remarc și s-o eclipsez pe Lisa, fără să mă gândesc deloc dacă asta avea să ne afecteze lucrarea. Iar când lidera superioară i-a atribuit Lisei o parte din lucrarea mea, am devenit și mai invidios, crezând că-mi furase lumina reflectoarelor. Apoi, intențiile mele malițioase au ieșit la iveală. Am început să caut ocazii să profit de greșelile și omisiunile Lisei și să-mi revărs frustrările ca să-mi realizez obiectivele, oricât rău i-aș fi făcut. Când un anumit proiect nu progresa, deși vedeam clar unde erau problemele și aveam timp să ajut, n-aveam chef să mă deranjez, știind că Lisa supraveghea. Ba chiar speram că avea să eșueze și să piardă respectul celorlalți. Am văzut că-mi doream prea mult reputație și statut, că eram aspru și nu apăram deloc lucrarea bisericii. Concuram pentru reputație și câștig, încercând mereu să-i întrec pe ceilalți și fără să mă gândesc la datoria mea. Lucrarea pe care o supravegheam stătuse pe loc, iar eu mă scufundasem în întuneric. Această „întrecere" mă prinsese într-un cerc vicios. Întocmai cum spune Dumnezeu: „**Dacă nu-ți poți îndeplini bine datoria niciodată, atunci vei fi treptat alungat**." Am

cufundat lucrarea bisericii în haos și nici nu m-am gândit să reflectez asupra mea. Dacă aș fi continuat așa, cine știe de ce comportament perturbator aș fi fost în stare? În cel mai rău caz, aș fi putut fi alungat. Din fericire, am fost demis înainte să trec la fapte rele. Acesta era Dumnezeu care-mi dădea o șansă să reflectez asupra mea, să mă cunosc și îmi trata dorința de reputație și statut. Am realizat că acestea erau mântuirea lui Dumnezeu și felul Lui de a mă apăra. I-am mulțumit, iar starea mea s-a îmbunătățit considerabil. Am decis să-mi fac datoria în mod practic și să nu mai concurez pentru reputație și câștiguri.

După aceea, am fost mult mai modest în datoria mea. Chiar și când mi se atribuiau lucrări generale și trebuia să fac treburi mărunte, neremarcabile, eram dispus să mă supun, știind că, de vreme ce Dumnezeu îmi dăduse șansa să mă căiesc, ar trebui să-mi fac datoria practic. Curând după aceea, a fost lansat un nou proiect video și, spre surprinderea mea, toți m-au ales pe mine să-l produc. Am prețuit oportunitatea, am cercetat cu sârg și am căutat principii relevante. După o vreme, filmul era aproape gata și, văzând cum a ieșit, m-am simțit destul de mulțumit de mine. Iar izbucnea dorința mea de renume și statut. M-am gândit: „Poate că am fost demis ca lider, dar un om talentat are mereu șansa să se remarce. Trebuie să profit de ocazie ca să-mi folosesc calitățile și să-mi dovedesc talentul.” Mi-am zis: „Poate că Lisa e mai bună decât mine la părtășii despre adevăr și la rezolvarea problemelor, dar eu sunt în avantaj când e vorba de aptitudini profesionale. Câtă vreme investesc timp și produc bine acest film, toți îmi vor vedea progresul și poate că voi fi iar ales lider, ca s-o întrec pe Lisa.”

Într-o zi, am auzit că lucrarea progresa cu greu și că unii fuseseră emondați de conducătoare fiindcă au încălcat principiile. Când am auzit, m-am bucurat de răul lor. „Vezi, lucrarea producției de filme nu s-a îmbunătățit de când am fost demis. E mai rău decât înainte. Înainte, puteam

să văd problemele și să ofer idei, așa că e mai bine dacă ei nu progresează. Pot vedea că nu numai eu nu-mi făceam bine treaba, ci și Lisa.” Ulterior, am auzit că, în ultimul timp, Lisa fusese într-o stare proastă: părtășiei ei de la întruniri îi lipsea lumina, iar ceilalți erau dărâmați de probleme și deveniseră negativi. Mi-am spus: „Dacă lucrurile continuă așa, poate că în lucrarea video va apărea o problemă gravă, iar Lisa va fi demisă. Poate atunci voi fi ales lider și voi putea continua supravegherea lucrării.” Așa că am continuat să lucrez la film, în vreme ce supravegheam situația Lisei. Când am auzit că ea învățase din tratare și emondare, că starea ei se îmbunătățise și că frații și surorile înțeleseseră anumite principii prin eșecuri și piedici și că obțineau rezultate mai bune, m-am simțit cam dezamăgit și deprimat. Mai ales când, într-o întrunire, Lisa a avut părtășie despre ceea ce câștigase și experimentase prin toate astea și primise aprobarea tuturor, am devenit și mai nemulțumit. În mine au izbucnit gânduri pline de invidie și ură. Simțeam că nu mai exista speranță pentru revenirea mea. După aceea, nu mi-am mai găsit motivația și am devenit absent în timp ce produceam filmul. Câteva zile mai târziu, filmul a fost gata. Dar, spre suprinderea mea, conducătoarea a observat o problemă mare când a revizuit filmul, l-a repartizat altcuiva să-l editeze și nu mi-a mai dat alte îndatoriri. Am fost complet luat prin surprindere. Fără producția video, singurul lucru cu care mă puteam lăuda îmi fusese luat. În vreme ce ceilalți erau ocupați cu îndatoririle lor, eu n-aveam nimic de făcut și săream în ochi tuturor. Mă simțeam îngrozitor. Eram singur, deprimat, agonizam și eram dărâmat de suferință. În lacrimi, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dragă Dumnezeule, știu că sunt în această situație prin dreptatea Ta. După demitere, n-am reflectat asupra mea, nu m-am cunoscut, ci am căutat moduri de-a reveni în forță și a mă face remarcat. Am fost malițios și arogant și Te-am dezgustat. Acum nu pot face nicio datorie și am devenit un

parazit în biserică. O, Dumnezeule, nu mai vreau să concurez pentru reputație și statut. Te rog să mă îndrumi și să-mi permiți să mă cunosc cu adevărat, ca să mă pot disprețui și lepăda de mine și să nu mă mai întorc la vechile obiceiuri."

După aceea, am găsit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Antihriștii își consideră statutul și reputația ca fiind mai importante decât orice altceva. Acești oameni nu sunt doar prefăcuți, uneltitori și răi, ci și extrem de vicioși. Ce fac ei atunci când descoperă că statutul lor este în pericol sau când și-au pierdut locul în inimile oamenilor, când pierd sprijinul și afecțiunea acestor oameni, când oamenii nu-i mai venerează, nu-i mai respectă și au căzut în josnicie? Se schimbă brusc. De îndată ce își pierd statutul, devin reticenți la a îndeplini orice datorie, tot ceea ce fac este de proastă calitate și nu au niciun interes de a face vreun lucru. Dar aceasta nu este cea mai gravă manifestare. Care este cea mai gravă manifestare? De îndată ce acești oameni își pierd statutul și nimeni nu îi respectă și nimeni nu este ispitit de ei, ies la suprafață ura, gelozia și răzbunarea. Nu numai că nu se tem de Dumnezeu, dar sunt lipsiți și de orice fărâmă de ascultare. În plus, în inima lor, sunt predispuși spre a urî casa lui Dumnezeu, biserica, conducătorii și lucrătorii; ei năzuiesc ca lucrarea bisericii să întâmpine probleme sau să se oprească; vor să râdă de biserică și de frați și de surori. De asemenea, ei urăsc pe oricine urmărește adevărul și se teme de Dumnezeu. Ei atacă și batjocoresc pe oricine este credincios în datoria sa și este dispus să plătească un preț. Aceasta este firea antihriștilor – și nu este vicioasă? Aceștia sunt, în mod clar, oameni răi; antihriștii sunt, în esența lor, oameni răi. Chiar și atunci când întrunirile sunt ținute online, dacă văd că semnalul este bun, înjură în gând și își spun în sinea lor: «Sper să pice semnalul! Sper să pice**

semnalul! Este mai bine dacă nimeni nu poate să asculte predicile!» Ce sunt acești oameni? (Diavoli.) **Sunt diavoli! În niciun caz nu sunt oameni ai casei lui Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a doua)"). Dumnezeu expune natura vicioasă a antihriștilor. Imediat ce-și pierd statutul și sprijinul celorlalți, nu numai că încep să facă lucrurile mecanic în îndatoririle lor, dar devin și plini de ură, invidioși și răzbunători, își doresc să apară probleme în lucrarea bisericii, ca ei să poată râde în ciuda casei lui Dumnezeu și a celorlalți. Am văzut că m-am purtat exact cum a dezvăluit Dumnezeu. După ce am fost demis și mi-am pierdut statutul, am devenit invidios și răzbunător. Când am auzit că au apărut probleme în lucrarea supravegheată de Lisa și că ea a fost tratată, m-am bucurat în sinea mea și abia am așteptat să apară o problemă gravă, ca Lisa să fie demisă, iar eu s-o pot înlocui. Când am auzit că starea ei se îmbunătățise, ceilalți învățaseră ceva, iar lucrarea bisericii luase o întorsătură favorabilă, am devenit deprimat. M-am purtat exact ca un antihrist. Numai antihriștii și diavolul Satana Îl urăsc pe Dumnezeu și adevărul, sperând că lucrarea bisericii va sta pe loc, că toți vor deveni negativi și vor pierde mântuirea lui Dumnezeu și că, în final, vor coborî în iad cu ei. Deși eram un membru al bisericii care primise atâta hrană din cuvintele lui Dumnezeu, am căutat reputația și statutul în locul adevărului, am perturbat lucrarea bisericii și nu m-am căit. Setea de statut nu-mi fusese satisfăcută și-am sperat s-apară probleme, ca Lisa să nu pară mai bună decât mine. Acestea erau gânduri toxice și demne de dispreț. Oamenii din casa lui Dumnezeu ar trebui să fie de-o inimă cu El. Când văd că mai mulți oameni caută adevărul, își fac îndatoririle bine și țin cont de voia lui Dumnezeu, ei sunt fericiți. Când lucrarea bisericii e întârziată, ei iau atitudine ca să

continue lucrarea. Cât despre mine, am văzut că au apărut probleme în lucrarea video și cum ceilalți au devenit pasivi, dar nu i-am ajutat să-și rezolve problemele, chiar am râs de ei. Când stările lor s-au îmbunătățit, iar producția video a luat avânt, chiar am fost nefericit. Gândurile mele chiar erau toxice. Nu apăram deloc lucrarea bisericii și nu eram vrednic de casa lui Dumnezeu. Cât de nerușinat am fost să mă gândesc că trebuia să fiu făcut lider?

Ulterior, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care m-au ajutat să-mi înțeleg firea satanică. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Nicio persoană nu trebuie să se considere perfectă sau distinsă și nobilă, ori diferită de alții; toate acestea sunt provocate de firea arogantă a omului și de ignoranță. Să te consideri întotdeauna special – acest lucru este cauzat de o fire arogantă; să nu-ți poți accepta niciodată neajunsurile și să nu-ți poți confrunta niciodată greșelile și eșecurile – acest lucru este cauzat de o fire arogantă; să nu le permiți niciodată altora să fie mai presus decât tine sau mai buni decât tine – acest lucru este cauzat de o fire arogantă; să nu le permiți niciodată altora să îți fie superiori sau să fie mai puternici decât tine – acest lucru este cauzat de o fire arogantă; să nu le permiți niciodată altora să aibă idei, sugestii și puncte de vedere mai bune decât tine și, când au, să devii negativ, să nu vrei să vorbești, să te simți tulburat și abătut și să te superi – toate acestea sunt cauzate de o fire arogantă. O fire arogantă te poate face să-ți protejezi reputația, incapabil să accepți îndrumarea altora, incapabil să-ți confrunți neajunsurile și incapabil să-ți accepți eșecurile și greșelile. Mai mult decât atât, când cineva este mai bun decât tine, poate face să răsară ura și gelozia în inima ta și te poți simți constrâns, astfel încât să nu dorești să-ți faci datoria și să devii neglijent când o îndeplinești. O fire arogantă poate face să răsară în tine aceste comportamente și**

practici” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane”). Am reflectat asupra mea în lumina cuvintelor lui Dumnezeu: motivul pentru care mereu încercam să concurez cu Lisa era că nu-mi înțelegeam pe deplin firea arogantă și nu știam cine sunt de fapt. Tot timpul am crezut că sunt competent și experimentat. Eram mândru de asta și mă simțeam mai puternic decât Lisa în domeniile astea. Am crezut că această pricepere ar fi suficientă ca să fac bine lucrarea, așa că, atunci când Lisa a obținut rezultate mai bune decât mine în datoria ei, iar conducătoarea superioară i-a repartizat ei câteva dintre îndatoririle mele, m-am supărat, considerând că nu era mai bună decât mine. Ba chiar am vrut să revin în forță după demitere. Privind retrospectiv, am văzut că eram doar puțin mai cunoscător și experimentat în lucrare și puteam oferi sfaturi despre producția video, dar asta nu însemna că aveam stofă de lider. Rolul principal al unui lider e să-i îndrume pe alții să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să pătrundă adevărul, să rezolve problemele din biserică, pentru mersul normal al lucrării. Dar, ca lider, n-am rezolvat probleme practice. Când liderii de echipă erau în dezacord, se certau și nimeni nu ceda, nu știam cum să am părtășie despre adevăr ca să rezolv problema și să reinstaurez armonia. În plus, când frații și surorile au devenit pasivi și au avut nevoie de sprijin prin părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, mi-a lipsit experiența, părtășia mea n-a fost profundă și nu le-am rezolvat problemele. Nu mă pricepeam la niciun aspect al lucrării bisericii. Lisa poate că avea niște deficiențe în aptitudinile de muncă, dar putea să rezolve tot felul de dificultăți care apăreau în lucrarea bisericii. Conducătoarea superioară i-a reatribuit ei niște lucrări de dragul bisericii, dar eu am fost prea arogant și nu mi-am cunoscut bine priceperea. Era clar că nu eram pe măsura Lisei, dar tot credeam că eram și nu renunțam, concurând mereu. Eram absurd de arogant! După aceea, am văzut acest pasaj din cuvintele lui

Dumnezeu: „**Nimic nu urăște Dumnezeu mai mult decât atunci când oamenii urmăresc statutul, întrucât urmărirea statutului este o fire satanică; este o cale greșită, se naște din corupția Satanei, e ceva condamnat de Dumnezeu și este chiar lucrul pe care Dumnezeu îl judecă și-l curățește. Nimic nu disprețuiește mai mult Dumnezeu decât atunci când oamenii urmăresc statutul și, cu toate astea, tu tot concurezi cu încăpățânare pentru statut, îl prețuiești și-l protejezi în mod constant, încercând mereu să-l iei pentru tine. Și, în natură, nu sunt toate acestea potrivnice lui Dumnezeu? Statutul nu este rânduit pentru oameni de Dumnezeu; Dumnezeu le oferă oamenilor adevărul, calea și viața și, în cele din urmă, îi face să devină o creatură acceptabilă a lui Dumnezeu, o creatură mică și insignifiantă a lui Dumnezeu – nu cineva care are statut și prestigiu și este venerat de mii de oameni. Așadar, indiferent din ce perspectivă este privită, căutarea statutului este o fundătură. Indiferent cât de rezonabilă este scuza ta pentru a urmări statutul, această cale este totuși cea greșită și nu este lăudată de Dumnezeu. Indiferent cât de mult încerci sau cât de mare este prețul pe care îl plătești, dacă îți dorești statut, Dumnezeu nu ți-l va da; dacă nu este dat de Dumnezeu, vei eșua în lupta de a-l obține, iar dacă lupți în continuare, va exista un singur final: vei fi dat în vileag și alungat, ceea ce reprezintă o fundătură**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a treia)”). După ce am citit asta, am fost îngrozit de acțiunile mele, mai ales după ce am văzut partea care spunea: „**Dacă îți dorești statut, Dumnezeu nu ți-l va da; dacă nu este dat de Dumnezeu, vei eșua în lupta de a-l obține, iar dacă lupți în continuare, va exista un singur final: vei fi dat în vileag și alungat, ceea ce reprezintă o**

fundătură.” Prin cuvintele lui Dumnezeu, am văzut cum firea Lui dreaptă e de neofensat. Biserica-mi dăduse ocazia să fac datoria asta ca să-nvăț să caut adevărul în datoria mea și să devin, în cele din urmă, o ființă creată calificată. În schimb, eu am concurat continuu pentru statut. Nu-ncălcam voit cerințele lui Dumnezeu? Asta-i ceea ce detestă El cel mai mult. Deși făceam de mult timp această datorie în biserică, când mi s-a cerut să fac un film, nu l-am putut face bine. Când eram lider și aveam rezultate bune în filmele noastre, asta se datora în întregime îndrumării Duhului Sfânt și eforturilor echipei noastre, nu contribuțiilor mele. Însă am purtat aceste realizari ca pe o coroană pe cap și n-am vrut să-i las pe ceilalți să-mi fure laurii, concurând neobosit pentru reputație și aruncând lucrarea bisericii în haos. Tot ce am făcut a fost rău și împotriva lui Dumnezeu, dezgustător pentru El. Chiar atunci, mi-am amintit de o soră care-mi fusese parteneră cu un an în urmă. Avea o dorință puternică de statut și reputație și ținea cu dinții de autoritatea ei. Suprima și ataca pe oricine îi amenința poziția și chiar a sabotat lucrarea bisericii fără să clipească, pentru a-și proteja statutul. Pentru faptele ei rele, a fost demascată ca antihrist și exclusă. Cât despre mine, în mod clar nu lucram practic, dar tot voiam să concurez, lucru care a perturbat și întrerupt lucrarea bisericii. Dacă nu mă căiam, ci continuam așa, probabil că aveam să fiu alungat de Dumnezeu. Realizând asta, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, biserica mi-a dat șansa să fiu instruit ca lider, dar nu mi-am făcut îndatoririle, n-am mers pe calea cea dreaptă, ci am luptat pentru renume și câștig. Toate gândurile și acțiunile mele au fost rele și, dacă voi fi pedepsit, o voi merita pe deplin. Dragă Dumnezeule, nu vreau să mai trăiesc atât de josnic. Sunt gata să mă căiesc și s-o iau de la capăt!”

Șapte zile mai târziu, conducătoarea mi-a trimis un mesaj, spunând că mi se repartizase un rol într-un imn video și îmi cerea ca, mai întâi, să-l

învăț. Am fost foarte încântat când am văzut mesajul. I-am mulțumit din suflet lui Dumnezeu că mi-a oferit o nouă șansă. Imnul pe care trebuia să-l învăț se chema „**Mila lui Dumnezeu pentru omenire**”. Am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Cu toate că orașul Ninive era plin de oameni la fel de corupți, de răi și de violenți precum cei din Sodoma, căința lor L-a făcut pe Dumnezeu să Se răzgândească și să decidă să nu-i distrugă. Deoarece felul în care au tratat cuvintele și instrucțiunile lui Dumnezeu a demonstrat o atitudine aflată în contrast evident cu cea a locuitorilor din Sodoma și datorită supunerii sincere în fața lui Dumnezeu și a căinței sincere pentru păcatele lor, precum și datorită comportamentului lor adevărat și sincer în toate privințele, Dumnezeu Și-a exprimat încă o dată mila sinceră și a revărsat-o asupra lor. Ceea ce Dumnezeu dăruiește omenirii și mila Sa pentru omenire sunt imposibil de reprodus de către cineva și e imposibil ca vreo persoană să aibă mila sau toleranța lui Dumnezeu ori sentimentele Lui sincere față de omenire**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”). Prin cuvintele lui Dumnezeu, I-am văzut intenția de a mântui omenirea. Dumnezeu S-a înfuriat și avea să distrugă oamenii din Ninive din cauza corupției și răutății lor, dar când ei s-au căit sincer lui Dumnezeu, El Și-a domolit mânia și nu i-a distrus. Prin asta, am realizat că Dumnezeu prețuiește căința sinceră a oamenilor. În ciuda felului în care am perturbat lucrarea bisericii și am comis fărădelegi, Dumnezeu nu m-a alungat. S-a folosit de demiterea și tratarea mea ca să mă facă să reflectez. Asta era în întregime mântuirea lui Dumnezeu. Nu mai puteam trăi în regret și pasivitate. Trebuia să mă căiesc lui Dumnezeu, să caut adevărul și să-mi înlătur firea coruptă, ca să nu mai fac rău și să mă împotrivesc lui Dumnezeu.

Odată, în timpul devoționalelor, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a oferit o cale de practică. Dumnezeu Atotputernic spune: „**A renunța la reputație și statut nu este ușor – ține de măsura în care oamenii urmăresc adevărul. Numai înțelegând adevărul, o persoană poate ajunge să se cunoască, să vadă clar deșertăciunea din spatele căutării reputației și statutului și să recunoască adevărul corupției omenirii. Numai atunci poate renunța cu adevărat la statut și reputație. Nu este ușor să scapi de o fire coruptă. Poate că ai recunoscut că îți lipsește adevărul, că ești plin de neajunsuri și dezvălui prea multă corupție și totuși nu depui niciun efort în urmărirea adevărului și te deghizezi în mod ipocrit, făcându-i pe oameni să creadă că tu poți face orice. Acest lucru te pune în pericol – mai devreme sau mai târziu, te va ajunge din urmă. Trebuie să recunoști că nu deții adevărul și să fii suficient de curajos pentru a înfrunta realitatea. Ești slab, dezvălui corupție și ești plin de tot felul de neajunsuri. Acest lucru este normal – ești o persoană obișnuită, nu ești supraomenesc sau omnipotent și trebuie să recunoști acest lucru. […] Atunci când ai impulsul și dorința constantă de a concura pentru statut, trebuie să îți dai seama la ce lucruri rele va duce acest tip de stare dacă este lăsată nerezolvată. Așa că nu pierde timpul în căutarea adevărului, elimină-ți dorința de a concura pentru statut, înainte ca aceasta să crească și să se maturizeze și înlocuiește-o cu practicarea adevărului. Când practici adevărul, dorința ta de a concura pentru statut va fi diminuată și nu vei interfera cu lucrarea bisericii. În acest fel, Dumnezeu Își va aminti de acțiunile tale și le va lăuda**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a treia)”). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că, pentru a lăsa

deoparte dorința de reputație și statut, trebuie să ai mai întâi cunoaștere de sine, să poți să-ți recunoști activ defectele și să-i lași pe ceilalți să-ți vadă adevărata situație. Când dorința de a concura revine, trebuie să te rogi conștient lui Dumnezeu, să te lepezi de tine și să cooperezi cu ceilalți. Doar atunci îți poți face bine datoria. Nu m-am axat pe reflecție și cunoaștere de sine. Am devenit foarte invidios, n-am vrut să-mi arăt activ starea și nu am căutat adevărul pentru o soluție. Drept urmare, lupta mea pentru renume și câștig a perturbat lucrarea bisericii. Pe viitor, trebuia să acționez conform cuvintelor lui Dumnezeu. După aceea, mi-am destăinuit conștient starea pe care o aveam în datoria mea și am căutat activ să învăț de la partenerii mei. După o perioadă de timp, am observat că toți frații și surorile aveau anumite calități, care mie îmi lipseau. Mi-a fost și mai rușine de aroganța și ignoranța mea. Mi-am amintit cum am fost competitiv și am concurat pentru reputație, afectând lucrarea bisericii, și-am regretat și mai mult. În sinea mea, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, prin expunere și demitere, am avut unele conștientizări. În trecut, am concurat pentru reputație și câștig, fără să mă gândesc la interesele bisericii. Am perturbat lucrarea bisericii și-n plus le-am făcut rău fraților și surorilor. Nu merit să fiu numit om! Pe viitor, sunt dispus să practic conform cuvintelor Tale, să învăț din calitățile celorlalți și să cooperez armonios cu ei în datoria mea.”

Ulterior, au apărut niște probleme într-un nou proiect video, iar conducătoarea superioară m-a repartizat să le rezolv împreună cu Lisa. De data asta, nu am concurat cu Lisa în parteneriatul nostru. Am discutat cu ea și i-am căutat activ sfatul când au apărut probleme, mergând înainte doar când cădeam de acord. Uneori, când ideile Lisei erau mai clare și mai pătrunzătoare decât ale mele, încercam în mod inconștient să arăt ce pot. Dar realizam imediat că iar concuram și mă rugam lui Dumnezeu, mă lepădam de mine, acceptam sugestiile Lisei, meditam și căutam pe baza lor.

Am văzut că ideile Lisei erau mai bune decât ale mele și le-am acceptat sincer. Practicând așa, am fost împăcat și-n largul meu. Cuvintele lui Dumnezeu m-au învățat să cooperez, să trăiesc o asemănare umană.

48. Reflecții despre răsplătirea hatârurilor

de Li Fan, Coreea de Sud

Acum câteva luni, am avut o experiență similară. Am primit o scrisoare de la biserica din orașul meu natal, prin care mi se cerea o evaluare a unei surori, Zhang Hua. Scrisoarea spunea că perturba viața bisericească, asmuțind-i pe unii împotriva altora și formând clici. Liderii au încercat de câteva ori să aibă părtășie, fără succes, iar ea a ripostat atrăgând atenția asupra defectelor liderilor. Biserica pregătea informațiile necesare pentru excluderea lui Zhang Hua și mă ruga să scriu o evaluare a acesteia. Când am văzut scrisoarea, am realizat că acum, Zhang Hua probabil urma să fie exclusă, fiindcă se comportase așa de la început și încă nu se schimbase. Era o condiție foarte gravă. Ideea excluderii lui Zhang Hua îmi dădea un sentiment neplăcut. În trecut, mă promovase și încercase mereu să aibă grijă de mine. Dacă ar fi știut că eu îi expusesem faptele rele, oare ce-ar fi crezut despre mine? Oare ar fi spus că eram nerecunoscător și crud? Gândindu-mă la asta, am vrut doar să evit chestiunea. Aveam și alte lucrări de făcut și am amânat-o câteva zile.

Chestiunea mă tot apăsa. Mi-am amintit ceva întâmplat cu zece ani în urmă. Atunci, Zhang Hua era conducătoarea bisericii și mă promovase la lucrări scrise, ca să exersez mai mult. Am fost promovat în mod repetat și am plecat să-mi fac datoria în alt oraș. Credeam că faptul că putusem continua să fac lucrări scrise se datora promovării de către ea, în toți anii dinainte. M-am gândit la părtășiile, ajutorul și susținerea oferite de ea în anii ei ca lideră. Ne înțelegeam foarte bine și avea grijă de noi, în viața de zi cu zi. Nu numai că aranjase să fim primiți în case mai bune, dar dacă rămâneam fără haine sau necesități zilnice, aranja să ne fie aduse imediat. O dată, a ținut o întrunire pentru noi. Auzise că am o boală de ficat și

contactase un frate care practica medicina, procurându-mi o duzină de cutii de medicamente pentru ficat, gratis. Am fost foarte impresionat. Cu excepția familiei mele, nimeni nu se mai arătase așa de preocupat de boala mea. Am simțit mereu că mă apreciase și mă prețuise și i-am fost mereu recunoscător pentru asta. Așa că a fost aproape insuportabil de jenant să mi se ceară apoi să scriu o evaluare a lui Zhang Hua, fiindcă știam că făcuse mai multe fapte rele. Expunerea lor ar fi dus la expulzarea ei. În datoria ei ca lideră, era neglijentă și nechibzuită, dăunând grav lucrării bisericii. După ce a fost suspendată ca lideră, s-a dus să predice Evanghelia, dar a început să urmeze antihriști, denunțându-i pe lideri ca lideri falși, în lupta ei pentru conducere. Prin urmare, liderii și lucrătorii nu și-au putut face datoria și lucrarea bisericii a fost perturbată grav. Sora ei era o persoană rea. Când a fost exclusă, Zhang Hua a fost nemulțumită și i-a venit în apărare, răspândind noțiuni și perturbând lucrarea bisericii. M-am întrebat de ce susținea mereu Zhang Hua pe cine nu trebuie. Apoi, m-am gândit la cuvântul lui Dumnezeu: „**Mulți oameni din biserică nu au discernământ. Când apare ceva înșelător, ei stau, în mod surprinzător, de partea Satanei; ba chiar se simt ofensați când sunt numiți lacheii Satanei. Deși oamenii ar putea spune că ei nu au discernământ, că stau de partea fără adevăr, aceștia nu stau niciodată de partea adevărului în momente critice și nu se ridică și nu susțin adevărul. Chiar sunt lipsiți de discernământ? De ce, dintr-o dată, sunt de partea Satanei? De ce nu spun niciodată vreun cuvânt drept sau rezonabil care să sprijine adevărul? Oare această situație s-a creat, într-adevăr, din cauza confuziei lor momentane? Cu cât o persoană are mai puțin discernământ, cu atât este mai puțin capabilă să stea de partea adevărului. Ce arată asta? Nu arată oare că oamenii fără discernământ iubesc răul? Nu arată că ei sunt odraslele loiale ale Satanei? Cum se**

face că întotdeauna pot să stea de partea Satanei și să vorbească aceeași limbă ca și acesta? Toate cuvintele, faptele și expresiile de pe chipurile lor sunt suficiente pentru a demonstra că ei nu iubesc adevărul; mai degrabă, sunt oameni care detestă adevărul. Faptul că pot sta de partea Satanei e de ajuns pentru a dovedi că Satana îi iubește cu adevărat pe acești diavoli josnici care-și petrec toată viața luptând de dragul Satanei. Oare nu sunt aceste fapte foarte clare?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). Prin revelația cuvântului lui Dumnezeu și comparându-l cu vechile fapte rele ale lui Zhang Hua și cu comportamentul ei actual, am văzut că lua mereu partea Satanei, perturbând lucrarea bisericii. Am înțeles că era de fapt sluga Satanei. O răufăcătoare care perturba lucrarea bisericii. Dacă aș expune toate faptele rele ale lui Zhang Hua, atunci, conform principiilor bisericii, cu siguranță ar fi îndepărtată. Atunci, n-ar mai avea niciun rol de jucat în casa lui Dumnezeu și nicio șansă la mântuire. Era deja de vârstă mijlocie și nu-și întemeiase o familie. Dacă ar fi exclusă, ar avea unde merge? Când m-am gândit la îngrijirile și la promovările pe care mi le oferise, am fost în dilemă. Dacă scriam evaluarea, probabil ar fi fost exclusă, pentru comportamentul ei nepotrivit. Dacă n-o scriam, n-aș fi protejat lucrarea bisericii și nu I-aș fi fost credincios lui Dumnezeu. Meditând la asta, am făcut un compromis. Trecuseră mulți ani, iar memoria mea nu era grozavă. Deja uitasem multe detalii, deci n-avea sens să fac mult efort să mi le reamintesc. Aveam să scriu doar câteva mai evidente și era de ajuns. La acest gând, mi-am făcut reproșuri. Oare nu era asta trădare și înșelăciune? Acesta e stadiul final al revelației lucrării lui Dumnezeu, când oamenii sunt împărțiți după felul lor. Doar după ce sunt îndepărtați răufăcătorii, antihriștii, non-credincioșii și spiritele rele, biserica va fi purificată și-și va putea desfășura ușor lucrarea. Știam foarte bine că Zhang Hua era rea, dar

nu voiam s-o expun, voiam s-o protejez, să-i ascund greșelile. Asta înseamnă să i te alături Satanei și să I te împotrivești lui Dumnezeu. Realizând asta, m-am îngrozit. M-am străduit să-mi amintesc toate faptele ei și le-am scris, pentru conducător.

După ce am trimis-o, m-am simțit mai destins, dar tot am rămas cu o senzație de tristețe. Dacă într-o zi m-aș întoarce în orașul natal și Zhang Hua ar ști că eu îi expusesem faptele rele, oare mi-ar zice că-s lipsit de afecțiune și nerecunoscător? Zile întregi, când m-am gândit la asta, am simțit că făcusem ceva rău. Am tot reflectat: știam că a-i expune și a-i reclama pe răufăcători e voia lui Dumnezeu și e datoria tuturor aleșilor lui Dumnezeu, de ce eram așa de trist și așa de reticent s-o expun? De ce simțeam că-i datorez ceva? Reflectând, mi-am amintit că atunci când Dumnezeu analiza principiile omenirii, a atins subiectul răsplătirii hatârurilor, așa că am început să citesc cuvântul lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**În cultura tradițională chineză, ideea că «o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință» reprezintă unul dintre criteriile clasice pentru a judeca dacă o persoană este morală sau imorală. Când evaluăm dacă cineva are umanitate bună sau rea și cât de virtuos este, unul dintre repere este măsura în care întoarce favorurile sau ajutorul pe care îl primește – dacă este sau nu o persoană care practică ideea că «o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință». În cultura tradițională chineză și, într-adevăr, în cultura tradițională umană în ansamblu, oamenii tratează acest lucru ca pe o măsură importantă a virtuții. Dacă cineva nu practică ideea că «o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință», atunci este nerecunoscător și considerat a fi lipsit de conștiință și nevrednic de a se crea legături cu acesta. Este desconsiderat, disprețuit sau respins de toți. Pe de altă parte, dacă o persoană practică ideea că «o bunătate**

primită ar trebui răsplătită cu recunoștință» – dacă este recunoscătoare și întoarce favorurile și ajutorul pe care le primește cu toate mijloacele pe care le are la dispoziție, este considerată o persoană care are conștiință și umanitate. Dacă cineva primește beneficii sau ajutor de la o altă persoană, dar nu le răsplătește sau exprimă doar puțină recunoștință cu un simplu «mulțumesc» și nimic mai mult, ce va crede cealaltă persoană? Se va simți, poate, deranjată? S-ar putea gândi: «Tipul acela nu merită să fie ajutat, nu este o persoană bună. Dacă așa răspunde când l-am ajutat atât de mult, atunci nu are conștiință sau umanitate și nu merită să te asociezi cu el»? Dacă s-ar întâlni din nou cu acest tip de persoană, ar mai ajuta-o? Nici măcar nu și-ar dori s-o facă. La rândul vostru, în circumstanțe similare, nu v-ați întreba dacă într-adevăr se cuvine să ajutați sau nu? Lecția pe care ați fi învățat-o din experiența anterioară ar fi fost: «Nu pot să ajut chiar pe oricine – trebuie să înțeleagă că „o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință". Dacă este genul nerecunoscător care nu mă va răsplăti pentru ajutorul pe care l-am oferit, atunci ar fi mai bine să nu ajut.» Nu acesta ar fi punctul vostru de vedere asupra acestei chestiuni? (Ba da.)" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (7)").

Citind cuvântul lui Dumnezeu, am aflat de ce eram atât de trist și simțeam că-i datoram ceva. Fusesem înșelat și corupt de principiul moral al răsplătirii hatârurilor. În copilăria mea, când vorbeau părinții mei, vârstnicii sau sătenii, expresia „răsplătirea hatârurilor" apărea frecvent în conversațiile lor. Când auzeau că cineva care primise ajutor întorsese ulterior favoarea, lăudau acel om și spuneau că era bun, avea conștiință și că merita să-i fii prieten. Admirau și respectau astfel de oameni și-i salutau veseli, când îi vedeau. Dar când un om nu întorsese o favoare, nu voiau să se asocieze cu el. În sinea lor, etichetau acești oameni drept

nerecunoscători, fără conștiință și umanitate și nu-i salutau deloc. Îndoctrinat de astfel de valori din mediul copilăriei mele, am încercat mereu să practic ideea de a răsplăti hatârurile. Trebuia să mi-i amintesc pe toți cei care mă ajutaseră pe mine sau pe familia mea și să-i răsplătesc cât de repede posibil. Dacă n-a fost posibil pe loc, a trebuit să aștept și să-i răsplătesc mai târziu, când am putut. Părea felul în care s-ar comporta un om nobil, onorabil, cinstit și asta mi-a adus aprobarea celor din jur. Însă pe Zhang Hua simțeam că n-o răsplătisem pentru toate promovările, grija și ajutorul ei, ba chiar atrăsesem atenția asupra faptelor ei rele. Aveam conștiința încărcată și mă simțeam nerecunoscător. Aceste idei încă mă controlau atât de mult, încât, deși știam că oamenii răi și non-credincioșii pot doar să perturbe lucrarea bisericii și îndatoririle fraților și surorilor, tot nu eram dispus să-i expun faptele rele. M-a înșelat și împiedicat mult conceptul răsplătirii hatârurilor.

Chiar atunci, am mai citit din cuvântul lui Dumnezeu. „**Afirmațiile cu privire la conduita morală precum «o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință» nu le spun oamenilor exact care sunt responsabilitățile lor ca membri ai societății și în calitate de parte a omenirii. În schimb, reprezintă o modalitate de a obliga sau de a forța oamenii să acționeze și să gândească într-un anumit mod, indiferent dacă vor sau nu și indiferent de circumstanțe sau context. Există o mulțime de exemple în acest sens din China antică. De exemplu, un băiat cerșetor înfometat a fost luat acasă de o familie care l-a hrănit, l-a îmbrăcat, l-a antrenat în arte marțiale și i-a transmis tot felul de cunoștințe. Au așteptat până când a crescut, iar apoi au început să-l folosească drept sursă de venit, trimițându-l să facă rău, să omoare oameni, să facă lucruri pe care el nu voia să le facă. Dacă te uiți la povestea lui în lumina tuturor favorurilor pe care le-a primit, atunci**

faptul că a fost salvat a reprezentat un lucru bun. Însă dacă te gândești la ce a fost forțat să facă mai târziu, a fost într-adevăr un lucru bun sau rău? (A fost rău.) **Însă sub condiționarea culturii tradiționale de tipul «o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință», oamenii nu pot să facă această distincție. La suprafață, pare că băiatul nu a avut de ales decât să facă lucruri rele și să rănească oamenii, să devină un ucigaș – lucruri pe care majoritatea oamenilor nu și-ar dori să le facă. Însă oare faptul că era dispus să facă lucruri rele și să ucidă la porunca stăpânului său nu a venit, în adâncul sufletului, din dorința de a-l răsplăti pentru bunătatea lui? În special din cauza condiționării culturii tradiționale chineze de tipul «o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință», oamenii nu pot să nu fie influențați și controlați de aceste idei. Modul în care acționează, precum și intențiile și motivațiile din spatele acestor acțiuni sunt, de asemenea, constrânse de ele. Când băiatul a fost pus în acea situație, care ar fi fost primul său gând? «Am fost salvat de această familie și ei au fost buni cu mine. Nu pot să fiu nerecunoscător, trebuie să le răsplătesc bunătatea. Le datorez viața mea, așa că trebuie să le-o dedic. Ar trebui să fac orice îmi cer ei, chiar dacă asta înseamnă să fac rău și să ucid oameni. Nu pot să iau în calcul dacă este corect sau greșit, trebuie, pur și simplu, să le răsplătesc bunătatea. Ce fel de persoană aș fi dacă nu aș face-o?» Drept urmare, ori de câte ori familia dorea ca el să ucidă pe cineva sau să facă ceva greșit, el a făcut acel lucru fără nicio ezitare sau rezervă. Oare comportamentul și acțiunile sale, supunerea lui neîndoielnică, nu au fost toate dictate de ideea că «o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință»? Nu îndeplinea el acea maximă morală?** (Da.) **Cu ce rămâi din acest exemplu? «O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință» este un lucru bun sau nu?** (Nu este, este lipsit de principii.)

De fapt, o persoană care răsplătește o bunătate are un principiu. Și anume că «o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință». Dacă o persoană îți face un bine, tu trebuie să faci unul la schimb. Dacă nu reușești să faci acest lucru, atunci nu ești om și nu poți spune nimic dacă ești condamnat pentru asta. Proverbul spune: «O picătură de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește», dar, în acest caz, băiatul a primit un bine care i-a salvat viața și a trebuit, la schimb, să-l răsplătească cu o viață. Nu știa care sunt limitele sau principiile de a răsplăti bunătatea. El credea că viața îi fusese dăruită de acea familie, așa că trebuia să le-o dedice la schimb și să facă tot ce-i cereau ei, inclusiv crime sau alte fapte rele. Acest mod de a răsplăti bunătatea nu are principii sau limite. A aţâţat o fiară și s-a ruinat făcând asta. A fost corect ca el să răsplătească bunătatea în acest fel? Desigur că nu. A fost un lucru nesăbuit" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (7)"). Prin exemplu lui Dumnezeu cu cerșetorul care a răsplătit un hatâr, am văzut că a răsplăti hatârurile e un sofism satanic menit să ne corupă. Ideea de a răsplăti hatârurile nu numai că ne constrânge sufletul, dar ne și distorsionează gândurile, transformând ajutorul obișnuit între oameni într-o datorie de recunoștință care trebuie reținută și răsplătită, ca să nu fim etichetați drept oameni fără conștiință și umanitate. Câți oameni nu mai cunosc comportamentul adecvat din cauza acestui principiu moral înșelător și toxic? Indiferent cine face favoarea, chiar dacă e un răufăcător sau cineva cu motive ascunse, cine primește beneficiul trebuie facă tot posibilul să-l răsplătească, chiar și comițând crime și alte fapte rele. Astfel, am realizat că morala răsplătirii hatârurilor chiar corupe oamenii. Când m-am gândit că Zhang Hua îi ataca pe lideri și perturba lucrarea bisericii, am știut că obiectivul conducătorului, când a cerut o evaluare, era să înțeleagă clar cum se comporta Zhang Hua de obicei, ca să decidă dacă s-

o excludă sau nu. Dar sub amăgirea și influența „răsplătirii hatârurilor”, însuși gândul la promovările și grija lui Zhang Hua față de mine – la toate favorurile ei – m-a făcut să vreau să-i ascund faptele rele. Eram prea derutat să văd diferența între bine și rău, negru și alb! În acel moment, am reușit să discern niște lucruri despre ideea răsplătirii hatârurilor. Mi-am dat seama că nu era un lucru pozitiv, ci un sofism folosit de Satana pentru a înșela și corupe oamenii. Știam că nu ar trebui să mă conduc după el, nu ar trebui să-l consider un principiu de comportament.

Mai târziu, am mai citit din cuvântul lui Dumnezeu. „**Este nevoie să deslușim conceptul cultural tradițional conform căruia «bunătatea primită ar trebui răsplătită cu recunoștință». Cea mai importantă parte este cuvântul «bunătate» – cum ar trebui să priviți această bunătate? La ce aspect și natură a «bunătății» se referă? Ce semnificație are expresia «o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință»? Este esențial pentru oricine urmărește adevărul să descopere răspunsurile la aceste întrebări. Ce este «bunătatea», conform noțiunilor umane? La un nivel mai mic, bunătatea reprezintă o persoană care te ajută atunci când ai necazuri. De exemplu, cineva care îți dă un castron cu orez când ești lihnit de foame sau o sticlă de apă când mori de sete sau te ajută să te ridici când cazi și nu te poți ridica. Toate acestea sunt acte de bunătate. Un mare act de bunătate este ca cineva să te salveze atunci când te afli într-o situație disperată – aceasta este o bunătate care îți salvează viața sau o persoană care te ajută să eviți moartea atunci când te afli în pericol de moarte, în esență, salvându-ți viața. Acestea sunt câteva dintre lucrurile pe care oamenii le percep drept «bunătate». Acest tip de bunătate depășește cu mult orice favoare măruntă, materială – este o bunătate măreață care nu poate fi măsurată în funcție de bani sau lucruri materiale. Cei care o**

primesc simt un fel de recunoștință imposibil de exprimat în doar câteva cuvinte de mulțumire. Este corect, totuși, ca oamenii să măsoare bunătatea în acest fel? (Nu este.) **De ce?** (Întrucât această măsurătoare se bazează pe standardele culturii tradiționale.) **Acesta este un răspuns bazat pe teorie și doctrină și, deși poate părea corect, nu ajunge la esența chestiunii. Prin urmare, cum se poate explica acest lucru în termeni practici? Gândește-te cu atenție. Cu ceva timp în urmă, am auzit despre un material video pe internet în care un bărbat își scapă portofelul fără să-și dea seama. Portofelul este ridicat de un cățeluș care îl urmărește, iar când bărbatul vede asta, bate câinele pe motiv că i-a furat portofelul. Absurd, nu-i așa? Omul are mai puțină moralitate decât un câine! Acțiunile câinelui erau în deplină conformitate cu standardele morale umane. Un om ar fi strigat: «Ți-ai scăpat portofelul!», dar întrucât câinele nu putea vorbi, pur și simplu, a apucat în tăcere portofelul și a alergat după bărbat. Așadar, dacă un câine poate îndeplini o parte din comportamentul bun încurajat de cultura tradițională, ce spune acest lucru despre oameni? Oamenii se nasc cu rațiune și conștiință, așa că sunt cu atât mai capabili să facă aceste lucruri. Atât timp cât o persoană are conștiință, poate îndeplini aceste tipuri de responsabilități și obligații. Nu este nevoie să depuneți o muncă grea sau să plătiți un preț, necesită puțin efort și reprezintă pur și simplu o chestiune de a face ceva util, ceva de folos altora. Însă natura acestei acțiuni se califică, într-adevăr, drept «bunătate»? Se ridică la nivelul unui act de bunătate?** (Nu o face.) **Din moment ce nu o face, este nevoie ca oamenii să vorbească despre răsplătirea acesteia? Acest lucru nu ar fi necesar**” (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (7)”). Meditând la cuvântul Lui, mi s-a ușurat sufletul. Dumnezeu spune: „**Cea mai importantă parte este cuvântul**

«bunătate» – cum ar trebui să priviți această bunătate?” Imediat ce reușeam să aflu cum să privesc ideea de „hatâr”, aveam să văd adevărul și să nu mai fiu înșelat sau controlat de el. Așa că m-am gândit mult. Consideram că Zhang Hua îmi făcuse două hatâruri principale. În primul rând, mă promovase. În al doilea rând, rugase un frate să-mi dea medicamente, cât fusese ea lideră. Acum, chiar fuseseră astea hatâruri? De fapt, când cineva e bolnav sau se confruntă cu o dificultate, a-i da o mână de ajutor, pentru a-l alina un pic e un comportament normal, e bun simț. Dar nu e chiar un hatâr special ce trebuie răsplătit. Când Zhang Hua a aflat de boala mea de ficat și l-a rugat pe frate să-mi dea medicamentul, asta poate fi considerată chiar responsabilitatea ei, una care există printre toți oamenii rezonabili, care au o conștiință. Dar eu am pus la suflet ajutorul ei și l-am etichetat drept un hatâr special ce trebuie răsplătit, încercând chiar s-o păstrez în biserică, ascunzându-i faptele rele. Răsplătindu-i hatârul în acest fel, oare nu sacrificam eu interesele bisericii în favoarea alor mele? Eram foarte derutat.

M-am întrebat și dacă promovarea mea de către Zhang Hua constituia un hatâr special. M-am gândit la asta, în cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să vedeți această problemă așa cum este de fapt. Indiferent de perioada sau stadiul lucrării, Dumnezeu are întotdeauna nevoie ca o parte din oameni să coopereze. Dumnezeu a predestinat ca acești oameni să coopereze cu lucrarea lui Dumnezeu sau să ia parte la răspândirea Evangheliei. […] Care dintre voi, cei care vă îndepliniți acum datoria în casa lui Dumnezeu, vă aflați aici din întâmplare? Indiferent din ce mediu ați venit, nu întâmplător vă îndepliniți datoria. Aceste îndatoriri nu pot fi îndeplinite de câțiva credincioși aleși în mod aleatoriu; aceste lucruri au fost predestinate de Dumnezeu înaintea epocilor. Ce înseamnă ca un lucru să fie predestinat? Care sunt detaliile? Înseamnă**

că, în întregul Său plan de gestionare, Dumnezeu a plănuit cu mult timp în urmă de câte ori vei intra în lumea oamenilor, în ce descendență și în ce familie te vei naște în zilele de pe urmă, care vor fi circumstanțele acestei familii, dacă vei fi bărbat sau femeie, care vor fi punctele tale tari, ce nivel de educație vei avea, cât de elocvent vei fi, care va fi calibrul tău, cum vei arăta, la ce vârstă vei veni în casa lui Dumnezeu și vei începe să-ți îndeplinești datoria și ce datorie vei îndeplini la momentul respectiv – Dumnezeu ți-a predestinat fiecare pas cu mult timp în urmă. Înainte să te naști, când ai venit printre oameni în ultimele câteva vieți ale tale, Dumnezeu rânduise deja ce datorie vei îndeplini în timpul acestei etape finale a lucrării" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cu cât am meditat mai mult la cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mi s-au clarificat lucrurile. Poate că lucrarea mea scrisă părea a se datora promovării lui Zhang Hua, dar Dumnezeu e Unicul care organizează totul. El m-a condus, treptat, spre acest rol. Dacă nu ar fi avut casa lui Dumnezeu această slujbă, nu aș fi putut îndeplini îndatorirea aceasta. Deci nu se întâmplase asta ca urmare a lucrării lui Dumnezeu? Lui Dumnezeu ar fi trebuit să-I fiu recunoscător și totuși, mă gândisem la Zhang Hua ca sursa acestui hatâr și pe ea voisem s-o răsplătesc pentru el. Nu puteam vedea Harul lui Dumnezeu, doar pe cel al omului. Am fost cu adevărat orb, ignorant, irațional și nesăbuit. Datoria lui Zhang Hua ca lideră de biserică era să instruiască și să promoveze oamenii conform cerințelor lucrării casei lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să-I mulțumesc lui Dumnezeu, în loc să atribui hatârul ăsta altei persoane. Când am înțeles asta, m-am simțit ușurat. Gratitudinea pe care o simțeam față de ea de peste zece ani, recunoștința pe care o simțeam fiindcă mă aprecia și dorința mea de a o răsplăti dispăruseră cu totul. Nu mă mai simțeam dator față de ea sau trist că-i dezvăluisem faptele rele. Dispăruse și vinovăția provocată de

nerecunoștință și nu se mai punea problema vreunui hatâr între noi. Exact cum spune Dumnezeu: „**Pentru Mine, acest tip de «bunătate» pur și simplu nu există și sper că același lucru este valabil și pentru tine voi. Atunci cum ar trebui să te gândești la asta? Privește-o, pur și simplu, ca pe o obligație, o responsabilitate și un instinct uman natural. Ar trebui să o tratezi ca pe responsabilitatea și obligația ta în calitate de ființă umană și să o faci cât mai bine cu putință. Asta e tot**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (7)"). Cuvântul lui Dumnezeu m-a eliberat din constrângerile nevoii de a răsplăti hatârurile și mi-a corectat perspectiva asupra acestor chestiuni. Îi sunt foarte recunoscătoare.

În fine, credeam chestiunea încheiată. Însă acum câteva zile, biserica din orașul meu natal mi-a scris din nou, cerându-mi să scriu clar comportamentul lui Zhang Hua, precum și momentele și locurile în care se manifestase, când luase apărarea antihriștilor și răufăcătorilor și-i urmase pe antihriști pentru a face rele. Fără astfel de dovezi, era imposibil s-o excludă. După ce am primit scrisoarea, încă mă simțeam puțin tulburat. Dacă scriam asta, Zhang Hua sigur era exclusă. Fusese foarte bună cu mine. Dacă făceam asta, nu aș fi… Dar am realizat rapid că aici lucra principiul satanic al răsplătirii hatârurilor. A trebuit să ignor această idee și să practic potrivit cuvântului lui Dumnezeu. Mi-am amintit cuvântul lui Dumnezeu, care spune: „**Pe baza cărui principiu cuvintele lui Dumnezeu le cer oamenilor să-i trateze pe ceilalți? Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El: acesta este principiul la care ar trebui să se adere. Dumnezeu îi iubește pe cei care urmează adevărul și care-I pot respecta voia. Aceștia sunt oamenii pe care și noi ar trebui să-i iubim. Cei care nu pot urma voia lui Dumnezeu, cei care-L urăsc pe Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui – acești oameni sunt**

disprețuiți de Dumnezeu și ar trebui să-i disprețuim și noi. Asta le cere Dumnezeu oamenilor. […] În timpul Epocii Harului, Domnul Isus a spus: «Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?» «Căci oricine face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă» (Matei 12:48, 50). **Aceste vorbe existau deja în Epoca Harului, iar acum cuvintele lui Dumnezeu sunt și mai potrivite: «Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El.» Aceste cuvinte pun punctul pe «i» […]**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare"). Cuvântul lui Dumnezeu spune foarte clar. Ar trebui să tratăm oamenii principial, să iubim ce iubește Dumnezeu și să urâm ce urăște El. Cei ce urmăresc și practică adevărul sunt frații și surorile noastre și ar trebui tratați cu afecțiune. Cei care nu urmăresc adevărul sau nu-l practică deloc sau care chiar comit fapte rele care perturbă lucrarea bisericii nu sunt frați și surori, ci slugile Satanei, oameni răi. Trebuie expuși, deslușiți și alungați din biserică. Numai asta respectă voia lui Dumnezeu. Nu am mai ezitat, după ce am înțeles asta. Cu documentele trimise de mine mai devreme și cu o rememorare atentă, am relatat faptele ei rele. După ce mi-am trimis răspunsul, m-am simțit liniștit și destins. În sfârșit scăpasem de constrângerile conceptului de răsplătire a hatârurilor și inima mea era ușurată.

49. De ce e atât de greu să ne recunoaștem greșelile?

de Li Fei, Italia

Sunt responsabilă de lucrarea video în biserica mea. Într-o zi, una dintre surorile mele m-a sunat de urgență. Nu verificase cum trebuie un film și trebuia refăcut, ceea ce a provocat întârzieri și ne-a costat resurse umane și materiale. Când am auzit titlul filmului, am realizat că și eu ajutasem la verificarea lui, dar nici eu nu văzusem nicio problemă. După apel, m-am grăbit să aflu despre ce era vorba și am văzut că titlul filmului fusese scris greșit. Sigur că greșelile din lucrare trebuie raportate liderului sau subliniate ca toți să evite probleme similare în viitor. Însă apoi m-am gândit cum făcusem o greșeală atât de elementară și m-am întrebat cum avea să mă privească liderul după aceea. Oare avea să creadă că nu eram serioasă sau de încredere în datoria mea? Dacă da, atunci aveam să-mi pierd funcția de șefă. M-am gândit cum mereu le-am atras atenția celorlalți asupra importanței atenției în crearea filmelor. Dacă aflau toți că greșisem, oare aveau să creadă că nu eram potrivită să fiu șefă? Cum mi-ar fi afectat asta reputația? Însă atunci îmi lipsea înțelegerea asta. Mi-am găsit scuze: „Nu am fost neglijente în mod voit. Am verificat ce trebuia să verificăm. Nu aș fi putut anticipa aceste circumstanțe speciale. Răul e deja făcut, dar atât timp cât voi fi mai atentă în viitor, va fi în regulă. În plus, nu sunt singura care a verificat acest film. Dacă află toți ce s-a întâmplat, nu sunt singura vinovată. Chestiunea se poate încheia aici. Toți cei care trebuie să știe știu, iar asta e suficient.” Așadar, nu i-am spus liderului sau celorlalți frați și surori din grup. Deși mă simțeam neliniștită și știam că evitam răspunderea, când m-am gândit cum această greșeală mi-ar fi putut afecta reputația și chiar și funcția, am mers înainte ca și cum nu s-a întâmplat nimic.

Într-o zi, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Ființele umane corupte se pricep la deghizare. Indiferent ce fac sau ce corupție afișează, trebuie întotdeauna să se deghizeze. Dacă ceva nu merge bine sau fac ceva greșit, vor să dea vina pe alții. Vor să primească meritul pentru lucrurile bune, iar vina pentru lucrurile rele să o poarte alții. Nu există o mulțime de astfel de deghizări care au loc în viața reală? Sunt prea multe. A face greșeli sau a te deghiza: care dintre acestea se referă la fire? Deghizarea este o chestiune care ține de fire, implică o fire arogantă, răutate și trădare; este disprețuită mai ales de Dumnezeu. De fapt, atunci când te deghizezi, toată lumea înțelege ce se întâmplă, dar tu crezi că ceilalți nu văd asta și faci tot posibilul să te cerți și să te justifici într-un efort de a-ți salva imaginea și de a-i face pe toți să creadă că nu ai făcut nimic rău. Nu este asta o prostie? Ce cred alții despre asta? Cum se simt? Scârbiți și dezgustați. Dacă, după ce ai făcut o greșeală, o poți trata corect și le poți permite tuturor celorlalți să vorbească despre ea, îngăduind comentariul și discernământul lor referitor la ea și poți să te destăinui în privința ei și să o analizezi, care va fi părerea tuturor despre tine? Vor spune că ești o persoană cinstită, pentru că inima ta este deschisă lui Dumnezeu. Prin acțiunile și comportamentul tău, ei vor putea să îți vadă inima. Dar dacă încerci să te deghizezi și să înșeli pe toată lumea, oamenii te vor disprețui și vor spune că ești un nesăbuit și o persoană nechibzuită. Dacă nu încerci să te prefaci sau să-ți găsești scuze, dacă îți poți recunoaște greșelile, toată lumea va spune că ești sincer și înțelept. Și ce te face înțelept? Toată lumea greșește. Toată lumea are defecte și lipsuri. Și, de fapt, toată lumea are aceeași fire coruptă. Nu te considera mai nobil, desăvârșit și mai bun decât ceilalți; asta înseamnă să fii complet irațional. Odată ce firile corupte ale oamenilor și esența și adevărata față a corupției**

omului îți sunt clare, nu vei încerca să îți acoperi propriile greșeli și nici nu vei pune presiune pe alții atunci când aceștia greșesc, ci vei înfrunta ambele situații în mod corect. Abia atunci vei fi intuitiv și nu vei face lucruri prostești, ceea ce te va face o persoană înțeleaptă. Cei care nu sunt înțelepți sunt oameni nesăbuiți și se opresc mereu asupra greșelilor lor minore, fiind meschini în culise. Este dezgustător să vezi așa ceva. De fapt, ceea ce faci este imediat evident pentru alți oameni și totuși joci în continuare un rol în mod ostentativ. Pentru alții, pare spectacolul unui clovn. Nu este o prostie? Chiar este" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că a ne preface, a ne acoperi și a nu ne recunoșște greșelile sunt lucruri mult mai grave decât a face o simplă greșeală. Sunt lucruri înșelătoare și perfide! În schimb, când oamenii se destăinuie și-și asumă răspunderea pentru o greșeală, nu numai că nu vor fi desconsiderați, dar vor fi respectați fiindcă au spus adevărul simplu și deschis. Toți greșim câteodată. Dumnezeu nu condamnă ușor oamenii pentru greșelile lor. El vede dacă, după aceea, ei se pot căi cu adevărat. Însă eu nu înțelesesem asta. M-am gândit că era rușinos să greșești, mai ales în calitate de supraveghetor. Dacă făceam greșeli elementare, oamenii aveau să mă desconsidere. Aveau să creadă că nu eram mai bună decât ceilalți și era posibil să fiu înlocuită. Așa că atunci când s-a găsit o eroare în filmul pe care-l verificasem, n-am îndrăznit să recunosc și am continuat s-o acopăr. M-am purtat de parcă nu s-a întâmplat nimic, ca să nu-mi asum răspunderea și am ascuns mizeria sub preș. M-am simțit vinovată, dar tot n-am vrut să spun nimănui adevărul. Am fost atât de înșelătoare! Afectasem în mod evident lucrarea bisericii, dar n-am spus o vorbă și am încercat să-mi acopăr greșeala. I-am lăsat pe lider și pe ceilalți să-mi vadă doar partea bună, nu și greșeala. Astfel, toți aveau să creadă că

eram serioasă și realistă în lucrarea mea. Îmi puteam păstra imaginea și funcția de supraveghetoare. M-am purtat într-un mod foarte josnic! M-am temut ca oamenii să nu afle despre greșeala mea, așa că am făcut totul ca să mă prefac. Mi-am ascuns partea urâtă, am înșelat oamenii și am ascuns adevărul de ei. Trăiam fără caracter sau demnitate. Nu puteam continua să-mi acopăr greșeala și să-i înșel pe ceilalți. Așadar, i-am scris liderului meu, explicându-i situația și m-am destăinuit tuturor cu privire la corupția mea. Le-am spus adevărul, ca ei să poată învăța din exemplul meu. După ce am făcut asta, m-am simțit mai în largul meu.

Însă când am deschis lista lucrărilor noastre, am aflat că era posibil ca alt film să fi fost făcut de două ori. Nu mi-a venit să cred că era adevărat! Țineam evidența persoanelor cărora le repartizam fiecare sarcină, deci cum putea să fie altă greșeală? Însă, când am verificat, filmul fusese, într-adevăr, făcut de două ori. În clipa aceea, m-am blocat. Era grav. Tocmai îmi recunoscusem greșeala în fața liderului și, înainte ca el să poată înțelege situația în detaliu, greșisem iar. Ce avea să creadă despre mine? Oare avea să creadă că greșeam mereu și că nu eram potrivită să fiu șefă? Și dacă aflau frații și surorile, oare aveau să creadă că nu eram demnă de încredere? Dacă aceste greșeli elementare continuau să apară, atunci următoarea dată când aveam părtășie despre a fi serioși și responsabili în îndatoririle noastre, oare m-ar mai fi luat în serios? Nu, trebuia să aflu exact motivul pentru această greșeală și speram să nu fiu eu principala responsabilă. Chiar dacă aveam o parte din vină, trebuia să fie una mai mică. Astfel, nu m-aș fi făcut de râs, iar statutul mi-ar fi fost în siguranță. În final, după ce am verificat atent, am descoperit că, după ce repartizasem sarcina, am consemnat asta doar pe o listă mai veche, lucru care l-a făcut pe liderul de grup să repartizez iar sarcina. Nu era nicio îndoială. Eram principala responsabilă. Când am realizat asta, am rămas împietrită. Cum puteam să am atât ghinion? Am

întâmpinat toate aceste probleme care n-ar fi trebuit să se întâmple. Ce ghinion! Eram complet derutată! Oare să-i spun liderului despre greșeală sau nu? Dacă toți ar fi știut că făcusem două greșeli elementare la rând, oare ce ar fi crezut despre mine atunci? M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu pe care le-am citit înainte. Minciunile și înșelătoria sunt mult mai grave decât greșelile, iar Dumnezeu le detestă și mai mult. În inima mea, îmi era frică. Trebuia să-mi iau inima-n dinți și să-i spun liderului despre această greșeală, dar tot îmi era frică. Eram plină de neliniște. Inima îmi era grea, de parcă o piatră apăsa pe ea. Când îmi făceam datoria, eram distrasă și noaptea nu puteam să dorm. Știam că nu eram într-o stare corectă, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume ca să mă cunosc.

Ulterior, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu și am început să-mi înțeleg starea. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Oricâte lucruri greșite face un antihrist, indiferent ce fel de lucruri rele face, fie că este vorba de delapidare, risipă sau folosirea greșită a ofrandelor lui Dumnezeu, sau dacă perturbă și tulbură lucrarea bisericii, făcând un dezastru uriaș din aceasta și provocând mânia lui Dumnezeu, el rămâne mereu calm, cu sânge rece și nepreocupat. Indiferent ce fel de rău face un antihrist sau ce consecințe cauzează acesta, el nu vine niciodată înaintea lui Dumnezeu să-și recunoască păcatele și să se pocăiască numaidecât și nu vine niciodată înaintea fraților și surorilor cu atitudinea celui care se dezvăluie și se destăinuie pentru a-și admite nelegiuirile, nu ajunge să-și cunoască fărădelegile, să-și recunoască propria corupție și să-și regrete faptele rele. În schimb, își frământă creierii pentru a găsi diferite scuze astfel încât să scape de responsabilitate și să dea vina pe ceilalți, pentru a-și restabili imaginea și statutul. Lucrul de care îi pasă nu îl reprezintă lucrarea bisericii, ci măsura în care sunt afectate reputația și statutul său. Nu ia în**

considerare și nu se gândește la metode de a se revanșa pentru pierderile provocate casei lui Dumnezeu din cauza fărădelegilor sale și nici nu încearcă să-și compenseze datoria față de Dumnezeu. Asta înseamnă că nu admite niciodată că este capabil să facă ceva greșit sau că a făcut o greșeală. În inimile antihriștilor, a admite proactiv greșelile și a oferi o relatare sinceră a faptelor reprezintă un lucru nesăbuit și o lipsă de competență. Dacă faptele lor rele sunt descoperite și date în vileag, antihriștii vor recunoaște doar o greșeală de neatenție de moment, niciodată neglijarea datoriei și iresponsabilitatea proprie și vor încerca să paseze altcuiva responsabilitatea pentru a-și salva reputația. În momente ca acestea, antihriștii nu sunt preocupați de modul în care să repare daunele cauzate casei lui Dumnezeu, în care să se destăinuie aleșilor Lui pentru a-și recunoaște greșelile sau cum să dea socoteală despre ceea ce s-a întâmplat. Ei sunt preocupați să găsească modalități de a face problemele majore să pară mici și problemele mici să pară neproblematice. Ei oferă motive obiective pentru a-i face pe ceilalți să-i înțeleagă și să-i simpatizeze. Încearcă tot posibilul ca să-și restabilească reputația în ochii altora, pentru a minimiza influența negativă asupra lor în urma fărădelegilor comise și pentru a se asigura că Cel de mai sus nu are niciodată o impresie proastă despre ei, astfel încât să nu fie niciodată trași la răspundere, demiși, investigați sau pedepsiți de Cel de mai sus. Pentru a-și restabili reputația și statutul, astfel încât interesele să nu le fie lezate, antihriștii sunt dispuși să îndure nenumărate suferințe și vor face tot posibilul să rezolve orice dificultate. De la începutul fărădelegii sau greșelii lor, antihriștii nu au nicio intenție de a-și asuma vreo responsabilitate pentru lucrurile rele pe care le fac, nu au niciodată vreo intenție de a recunoaște motivele, scopurile și firile corupte din spatele lucrurilor

greșite pe care le fac, de a avea părtășie despre acestea, de a le da în vileag sau de a le analiza și, cu siguranță, nu au niciodată vreo intenție să compenseze daunele pe care le provoacă lucrării bisericii și răul pe care îl cauzează intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent din ce perspectivă privești problema, antihriștii sunt oameni care nu își recunosc niciodată greșelile și nu se pocăiesc niciodată. Antihriștii sunt nerușinați și insensibili dincolo de orice speranță de mântuire și nu sunt nimic altceva decât satane vii" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul unsprezece: Ei nu acceptă tratarea și emondarea și nici nu au o atitudine de căință atunci când comit ceva greșit, ci în schimb răspândesc noțiuni și Îl judecă în mod public pe Dumnezeu"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că antihriștii prețuiesc mai ales statutul și reputația. Oricât de multe greșeli sau omisiuni fac în datoria lor sau cât de mult afectează lucrarea bisericii, ei nu-și recunosc niciodată vina. Le e teamă că alții le vor vedea neajunsurile și îi vor desconsidera. Așadar, odată ce realizează că au făcut o greșeală care i-ar face de rușine, vor fi neliniștiți, incapabili să mănânce sau să doarmă bine. Își vor frământa creierii, încercând să găsească moduri de a-și ascunde urmele și de a-și restabili reputația. La fel era și comportamentul meu. Îmi consideram statutul și reputația atât de importante încât, când am găsit o problemă în lucrare, n-am avut remușcări pentru omisiunea mea. Nu am reflectat asupra a ceea ce s-a întâmplat ca să nu mai greșesc în viitor. Nu m-am putut gândi decât la felul în care m-ar fi privit toți când ar fi aflat că făcusem niște greșeli elementare și că m-ar fi desconsiderat sau ar fi crezut că nu eram capabilă să-mi fac treaba. Ca să-mi mențin statutul și reputația, m-am simțit neliniștită toată ziua, până în punctul în care n-am putut dormi. Nu mă gândeam decât la felul în care să-mi acopăr greșeala și să evit să fiu descoperită. Voiam să mă feresc de răspundere, să-mi ascund greșelile și să nu-i las pe ceilalți să afle. N-am vrut să iau atitudine și să-mi recunosc vina.

Am fost cu adevărat înșelătoare, fără caracter sau demnitate! De fapt, în calitate de șefă, cunoșteam bine procesele. Fără îndoială că eram principala responsabilă. Totuși, am sperat să scap basma curată sau să găsesc dovezi ca să împart vina cu alții. În final, când am realizat că nu pot evita răspunderea, am continuat să o fac pe victima, dând vina pe ghinion. Nu am primit asta de la Dumnezeu. Nu am reflectat asupra mea. Doar m-am plâns de ghinionul meu. Mi-am acoperit greșelile și am fost înșelătoare ca să-mi apăr statutul. Era purtarea unui antihrist. Când am realizat asta, m-am speriat. Știam cât de periculos era să continui așa, fără să mă căiesc, întocmai ca un antihrist!

Mi-am dat seama că eram atât de încăpățânată și nu voiam să-mi recunosc vina fiindcă fusesem constrânsă și controlată de funcția mea de șefă, ceea ce m-a făcut să-mi tratez eronat greșelile. Am găsit câteva cuvinte ale lui Dumnezeu despre asta. Dumnezeu Atotputernic spune: **„Cum ar trebui să practici pentru a fi o persoană obișnuită și normală? Cum se poate face acest lucru? […] Mai întâi de toate, nu-ți oferi un titlu și nu deveni legat de acesta. Nu spune: «Eu sunt conducătorul, eu sunt șeful echipei, eu sunt supraveghetorul, nimeni nu cunoaște problema asta mai bine decât mine, nimeni nu înțelege abilitățile mai mult decât mine.» Nu lăsa titlul pe care ți-l dai singur să ți se urce la cap. Imediat ce permiți să se întâmple acest lucru, îți va orbi mâinile și picioarele și vorbele și faptele îți vor fi afectate; gândirea și raționamentul tău normal vor fi afectate, de asemenea. Trebuie să te eliberezi de legăturile acestui statut; mai întâi, coboară-te din această funcție oficială și titlu și stai în locul unei persoane obișnuite; dacă faci acest lucru, mentalitatea ta va deveni normală. De asemenea, trebuie să recunoști și să spui: «Nu știu cum să fac acest lucru și nu-l înțeleg nici pe acela – va trebui să fac unele cercetări și să studiez,» sau «Nu am**

avut niciodată o asemenea experiență, așa că nu știu ce să fac.» Când ești capabil să spui ce gândești cu adevărat și să vorbești cinstit, vei fi cuprins de un simț normal. Ceilalți îți vor cunoaște adevăratul sine și, astfel, vor avea o imagine normală în ceea ce te privește, iar tu nu va trebui să te prefaci și nici nu vei fi supus unei mari presiuni, așa că vei putea comunica normal cu oamenii. Să trăiești astfel este liber și ușor; oricine consideră că viața este epuizantă și-a făcut-o cu mâna lui" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Prețuirea cuvintelor lui Dumnezeu este fundamentul credinței în Dumnezeu"). **„Atunci când cineva din biserică este promovat și cultivat pentru a fi lider, acesta este doar promovat și cultivat în sens direct; nu înseamnă că e deja un lider calificat sau unul competent, că e deja capabil să întreprindă lucrarea unui lider și poate face o muncă reală – nu așa stau lucrurile. Majoritatea oamenilor nu înțeleg clar aceste lucruri și îi admiră pe cei promovați, bazându-se pe închipuirile lor, dar aceasta este o greșeală. Indiferent cât de mulți ani au crezut, oare cei care sunt promovați chiar dețin realitatea adevărului? Nu neapărat. Sunt ei capabili să ducă la bun sfârșit rânduielile lucrării casei lui Dumnezeu? Nu neapărat. Au un simț al responsabilității? Sunt dotați cu angajament? Pot să se supună lui Dumnezeu? Când se confruntă cu o problemă, sunt ei capabili să caute adevărul? Toate acestea sunt necunoscute. Au acești oameni o inimă care se teme de Dumnezeu? Și cât de mare e frica lor de Dumnezeu? Sunt predispuși să-și urmeze propria voință atunci când fac lucruri? Sunt capabili să-L caute pe Dumnezeu? În timpul în care îndeplinesc lucrarea liderilor, vin în mod regulat și frecvent înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta voia Lui? Sunt capabili să îndrume oamenii în intrarea în realitatea adevărului? Cu siguranță sunt incapabili de astfel de lucruri din prima. Nu au fost pregătiți și au prea puțină experiență, așa**

că sunt incapabili de aceste lucruri. De aceea, promovarea și cultivarea unui om nu înseamnă că acesta înțelege deja adevărul, nici nu spune că e deja capabil să își îndeplinească datoria în mod satisfăcător" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că a fi lider sau șef nu înseamnă automat a fi calificat, superior sau mai bun decât ceilalți. Este o șansă de a-ți dezvolta aptitudinile și de a te instrui prin muncă. Instruirea dezvăluie firile corupte ale oamenilor și mereu vor exista piedici și eșecuri. E perfect normal. Însă, când m-am pus în postura de șefă, am crezut că trebuia să fiu mai bună decât ceilalți, să nu fac aceleași greșeli ca ei sau să dezvălui aceeași corupție. Așadar, când am greșit, n-am vrut să recunosc. M-am tot prefăcut și am ascuns greșeala. Mi-am petrecut timpul profund îngrijorată, ducând o viață grea și obositoare, totul fiindcă îmi prețuiam statutul și reputația. În plus, am realizat că a face greșeli și a te face de rușine nu erau neapărat lucruri rele. Întocmai cum spun cuvintele lui Dumnezeu: „**Să te faci râs este un lucru bun. Te ajută să-ți vezi neajunsurile și iubirea ta pentru vanitate. Îți arată unde sunt problemele tale și te ajută să înțelegi clar că nu ești o persoană perfectă. Nu există oameni perfecți și a te face de râs este perfect normal. Toți oamenii trec prin momente în care se fac de râs sau sunt stânjeniți. Toți oamenii eșuează, se confruntă cu piedici și au slăbiciuni. Să te faci de râs nu este un lucru rău. Atunci când te faci de râs, dar nu te simți jenat sau deprimat, asta nu înseamnă că ești nerușinat; înseamnă că nu îți pasă dacă faptul că te faci de râs îți va afecta reputația și înseamnă că vanitatea nu îți mai acaparează gândurile. Înseamnă că te-ai maturizat în umanitatea ta. E minunat! Nu este acesta un lucru bun? Ba da. Când te faci de râs, nu te gândi că nu ai procedat bine sau că ai ghinion și nu căuta cauzele obiective din spatele acestui lucru. Este normal**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Cum să urmărești adevărul (2)"). De

fapt, după această serie de greșeli și după eforturile mele rușinoase de a le ascunde, în sfârșit am început să mă cunosc. Am văzut că nu eram mai bună decât frații și surorile mele. Îmi făcusem datoria în mod neglijent, ținând prea mult cont de reputația și statutul meu. Nici măcar n-am avut curaj să-mi recunosc greșeala. Am vrut să o ascund și să înșel pe toată lumea. Am fost o ipocrită perfidă. De fapt, nu e înfricoșător să înfruntăm probleme când ne facem datoria. Atât timp cât suntem deschiși, onești și ne înfruntăm greșelile cu calm, reflectând la ele, ca să evităm probleme similare în viitor, tot putem câștiga ceva. Acestea sunt atitudinea și rațiunea pe care trebuie să le avem. După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, nu mi-a păsat de părerea celorlalți despre mine. Deja afectasem lucrarea. Trebuia să ajung la sursa acestor greșeli, ca să nu le repet în viitor.

Ulterior, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când un om poate fi serios, să-și asume responsabilitatea și să-și dedice toată inima și forța, lucrarea va fi făcută cum se cuvine. Uneori ai starea de spirit greșită și nu poți găsi sau descoperi o greșeală care este limpede ca lumina zilei. Dacă ai avea starea de spirit corectă, atunci, cu luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt, ai fi capabil să identifici problema. Dacă Duhul Sfânt te-ar îndruma și ți-ar oferi o conștientizare, permițându-ți să simți claritate în inimă și să știi în ce constă eroarea, atunci ai fi capabil să corectezi abaterea și să te lupți pentru principiile adevărului. Dacă te-ai afla în starea de spirit greșită, ai fi absent și nepăsător, ai fi capabil să observi greșeala? Nu ai fi. Ce vedem din acest lucru? Asta arată că, pentru a-și îndeplini bine îndatoririle, este foarte important ca oamenii să coopereze; stările lor de spirit sunt foarte importante și ținta gândurilor și intențiilor acestora este foarte importantă. Dumnezeu cercetează și poate să vadă în ce stare de spirit sunt oamenii în timp ce își îndeplinesc datoria și câtă energie consumă. Este crucial**

ca oamenii să își pună toată inima și puterea în ceea ce fac. Cooperarea este o componentă crucială. Oamenii vor acționa cu toată inima și puterea lor numai dacă se străduiesc să nu aibă niciun regret cu privire la îndatoririle pe care le-au dus la bun sfârșit și la lucrurile pe care le-au făcut și să nu fie datori lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu afirmă că atunci când mentalitatea cuiva e greșită și este distrat și nelijent în datoria lui, nu poate vedea greșelile care sunt chiar în fața lui. Situația mea era ca aceea descrisă de Dumnezeu. Aceste două greșeli erau chiar în fața mea. Dacă aș fi fost mai atentă, le-aș fi găsit cu ușurință. Dar eu nu le-am observat. Un film trebuia refăcut, iar altul a fost făcut de două ori, necesitând resurse umane și materiale. Și, de fapt, asta avea strânsă legătură cu mentalitatea mea de atunci. Credeam că aveam vechime în munca aceasta, că știam fluxul de lucru ca în palmă, așa că n-am mai fost la fel de precaută ca la început. Am fost arogantă și neglijentă. Mai ales cu privire la verificările inițiale, am crezut că sunt ușoare, că puteam face lucrurile automat pe baza experienței mele anterioare. Nu am fost atentă, nu am verificat cu grijă lucrarea și, în final, am făcut astfel de greșeli elementare. Și toate astea fiindcă trăisem cu o fire arogantă și-mi făcusem de mântuială datoria. Ulterior, le-am vorbit deschis celorlalți cu privire la greșelile făcute în datoria mea. Am rezumat problemele din lucrarea noastră și am propus niște norme care să ajute la evitarea problemelor similare în viitor. Prin asta, mi-am găsit liniștea sufletească.

La scurt timp, m-am ocupat de un nou proiect. Însă întrucât nu mai făcusem astfel de filme înainte, nu cunoșteam bine detaliile, așa că, în timpul producției, au apărut niște probleme. Deși uneori îmi făceam griji cu privire la părerea celorlalți, am tratat problemele dintr-o perspectivă corectă, fără să fiu controlată de mândrie. Cu fiecare greșeală, am

consemnat și rezumat devierile, ca să găsesc o cale ca ele să nu se repete. După ce am făcut asta, am putut vedea îndrumarea lui Dumnezeu, descoperind și corectând multe probleme înainte ca ele să provoace pierderi bisericii. Prin această experiență, am învățat că, dacă îți faci datoria din suflet, vei avea îndrumare și protecția lui Dumnezeu. În același timp, am învățat că a te face de râs prin greșeli și eșecuri nu-i un lucru rău. Asta m-a ajutat să-mi văd neajunsurile și corupția, să-mi las deoparte vanitatea și să mă tratez corect.

50 Persecuția aspră a guvernului PCC nu face decât să-mi întărească dragostea pentru Dumnezeu

de Li Zhi, provincia Liaoning

În anul 2000, am fost destul de norocoasă încât să aud Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu Atotputernic. Citind cuvintele lui Dumnezeu, am ajuns să înțeleg taina numelor lui Dumnezeu, taina întrupărilor lui Dumnezeu și adevărurile referitoare la modul în care cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu mântuiesc omenirea și cum îl schimbă, îl purifică și îl desăvârșesc pe om. Am devenit sigură că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus reîntors și am acceptat cu bucurie Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. După aceea, m-am alăturat activ vieții bisericești, răspândind Evanghelia și fiind martoră pentru Dumnezeu. În 2002, am devenit cunoscută la nivel local pentru predicarea Evangheliei și eram în pericol constant de a fi arestată de poliția PCC. Nu am avut de ales decât să fug de acasă pentru a putea continua să-mi îndeplinesc datoria.

Guvernul PCC a folosit întotdeauna telefoanele ca mijloc de monitorizare și arestare a creștinilor, așa că nu am îndrăznit să-mi sun familia după ce am plecat de acasă. Până la începutul anului 2003, fusesem despărțită de familia mea aproape un an, așa că m-am dus la casa soacrei mele să-mi văd soțul, deoarece îmi era foarte dor de el. Când a văzut că mă întorsesem, fratele mai mic al soțului meu a sunat-o pe mama și i-a spus că sunt acasă la soacra mea. Spre surprinderea mea, trei ore mai târziu, patru polițiști de la Biroul Municipal de Securitate Publică au venit la casa soacrei mele într-o mașină de poliție. În momentul în care au intrat în casă, mi-au spus cu înverșunare: „Suntem de la Biroul Municipal de Securitate Publică. Ești Li Zhi, nu? Ești pe lista noastră de urmăriți de aproape un an și

acum te-am prins, în sfârșit! Vii cu noi!” Îmi era incredibil de frică și mă rugam neîncetat lui Dumnezeu în inima mea: „O, Dumnezeule Atotputernic! Guvernul PCC mă arestează astăzi cu îngăduința Ta. Dar sunt de o statură atât de mică și mă simt șovăielnică și înfricoșată. Te rog să mă călăuzești și să mă protejezi și să-mi acorzi credință și putere. Indiferent cum mă vor trata, doresc să mă bazez pe Tine și să mărturisesc ferm. Aș prefera să merg la închisoare decât să fiu o iudă și să Te trădez!” După ce m-am rugat, m-am gândit la aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Firea Lui este simbolul autorității, simbolul a tot ceea ce este drept, simbolul a tot ceea ce este frumos și bun. Mai mult decât atât, este un simbol al Celui care nu poate fi înfrânt sau invadat de întuneric și de nicio forță inamică […]**” („Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu” din Cuvântul Se arată în trup). „Așa este”, m-am gândit în sinea mea. „Dumnezeu deține suveranitatea și cârmuiește peste toate lucrurile. În ultimii ani, guvernul PCC a făcut tot posibilul pentru a perturba și a împiedica răspândirea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu și, totuși, aceia din toate religiile și confesiunile care cred sincer în Dumnezeu și aud glasul lui Dumnezeu s-au întors înaintea tronului Său pentru a-I accepta mântuirea din zilele de pe urmă. Din asta, este clar că nicio forță nu poate opri lucrarea lui Dumnezeu și nicio ființă umană nu poate sta în calea ei. Deși acum am căzut pe mâna polițiștilor PCC, până și ei sunt în mâinile lui Dumnezeu, iar cu Dumnezeu de partea mea, nu am de ce să mă tem!” Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și putere și am început treptat să mă liniștesc.

După ce am ajuns la Biroul Municipal de Securitate Publică, am fost escortată într-o cameră de interogatoriu. Polițiștii mi-au luat cureaua, mi-au scos hainele, pantofii și șosetele și apoi m-au percheziționat. După aceea, unul dintre polițiști a strigat: „Tu doar grăbește-te și spune-ne tot ce știi. Câți ani ai fost credincioasă? Ție cine ți-a predicat? Cine sunt conducătorii

bisericii tale? Câtor oameni ai predicat? Ce faci în biserică?" Nu i-am răspuns la întrebări, făcându-l imediat să se înfurieze, și a strigat: „Dacă nu începi să vorbești, atunci avem noi o mulțime de feluri de a te face să vorbești!" În timp ce spunea asta, m-a tras cu agresivitate de pe scaun, jos pe podea. Doi ofițeri mă călcau apăsat pe picioare, în timp ce alți doi îmi tropăiau greu pe spate. Capul îmi era aproape strivit de podea și îmi era greu să trag aer în piept. Unul dintre polițiști a luat apoi un creion și mi l-a plimbat ușor înainte și înapoi de-a lungul tălpilor, rănindu-mă și gâdilându-mă în același timp. Era insuportabil; îmi era atât de greu să respir, încât eram pe punctul de a mă sufoca și m-a cuprins frica de moarte. Unul dintre ei a trecut la amenințări: „Ai de gând să vorbești sau nu? Dacă nu, te vom tortura până la moarte!" M-am simțit cu adevărat înfricoșată în fața chinurilor și intimidării acestei haite de polițiști; îmi făceam griji că aveau să mă tortureze până mor. Tot ce puteam face era să mă rog în continuare lui Dumnezeu, să-L rog să-mi dea credință și putere și să mă protejeze, ca să pot mărturisi ferm și să nu devin niciodată o iudă și să-L trădez. După rugăciune, mi-au venit în minte aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Credința este ca un pod dintr-un singur buștean: cei care se agață în mod abject de viață vor avea dificultăți în a-l traversa, dar cei care sunt gata să se sacrifice pot să-l traverseze siguri pe picioare și fără griji. Dacă oamenii au gânduri sfioase și pline de frică, asta se datorează faptului că Satana i-a păcălit, de teamă că vom traversa podul credinței pentru a pătrunde în Dumnezeu**" („Capitolul 6" din „Cuvântări ale lui Hristos la început" în Cuvântul Se arată în trup). Inspi rată de cuvintele lui Dumnezeu, am simțit imediat forța ridicându-se în mine și mi-am dat seama că șovăiala și frica mea de moarte erau rezultatul faptului că Satana se jucase cu mine. Guvernul PCC spera în zadar să mă supună unei torturi crude ca modalitate de a mă forța să cedez în fața puterii sale despotice, de a mă face să vând

biserica și să devin o iudă care Îl trădează pe Dumnezeu pentru că îmi era teamă să nu mor și nu voiam să sufer nicio durere. Nu aveam cum să permit complotului viclean al Satanei să aibă succes și am decis că voi mărturisi ferm pentru Dumnezeu, chiar cu prețul vieții mele. Poliția a continuat să mă tortureze în același fel, dar nu mă mai simțeam atât de speriată. Am știut atunci că Acesta era Dumnezeu care îmi arăta mila și protecția Sa și m-am simțit incredibil de recunoscătoare față de El.

Doi polițiști m-au încătușat apoi pe scaun și mi-au pus din nou, cu asprime, aceleași întrebări. Văzând că încă nu dădeam niciun răspuns, au intensificat tortura. Mi-au tras brațele înainte drept și apoi le-au tras cu forță înapoi și sus la spate. Instantaneu, mi s-a părut că aveau să plesnească, iar durerea sfâșietoare m-a făcut să transpir peste tot; nu m-am putut abține să nu scot un țipăt. M-au tras apoi în sus de picioare, în așa fel încât tălpile îmi erau deasupra capului, iar după aceea mi-au tras picioarele în direcții opuse. Agonia sfâșietoare aproape că m-a făcut să leșin. În inima mea, continuam doar să mă rog lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule Atotputernic! Te rog să-mi dai credință și putere și hotărârea de a îndura această suferință. Fie ca Tu să fii sprijinul meu statornic ce dă putere duhului meu. Indiferent de trucurile pline de cruzime pe care le folosește această bandă de demoni, mă voi baza întotdeauna pe Tine și voi mărturisi ferm.” După ce m-am rugat, un imn al cuvintelor lui Dumnezeu mi-a venit în minte: „**În timp ce sunt supuși încercărilor, este normal ca oamenii să fie slabi, ca negativitatea să sălășluiască în ei sau să fie lipsiți de claritate în ceea ce privește voia lui Dumnezeu sau calea lor de practică. Dar, în orice caz, trebuie să ai încredere în lucrarea lui Dumnezeu și să nu-L tăgăduiești, întocmai ca Iov. […] Dumnezeu face lucrarea de desăvârșire asupra oamenilor, iar ei nu pot să o vadă, nu pot să o simtă; în astfel de împrejurări, ți se cere să ai credință. Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu**

poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară când nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să fii martor. Când Iov a ajuns în acest punct, Dumnezeu i S-a arătat și i-a vorbit. Adică, doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși" („Încercările atrag credința" din Urmați Mielul și cântați cântări noi). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat multă credință și putere. M-am gândit la imensele încercări prin care a trecut Iov când întregul corp îi era acoperit de bube dureroase și suferea dureri groaznice. Și totuși, în ciuda durerilor sale, el a fost în continuare capabil să caute voia lui Dumnezeu; nu a păcătuit cu vorba și nu L-a negat pe Dumnezeu, ci, în schimb, a ascultat de El și a preamărit numele sfânt al lui Dumnezeu. Iov a avut credință și venerație adevărată pentru Dumnezeu și, de aceea, a fost capabil să mărturisească ferm pentru Dumnezeu și să-l rușineze și să-l înfrângă total pe Satana – în cele din urmă, Dumnezeu S-a arătat și i-a vorbit. Greutățile și încerările care se abătuseră acum asupra mea fuseseră, de asemenea, îngăduite de Dumnezeu. Deși nu înțelegeam pe deplin voia lui Dumnezeu, iar trupul meu suferea o durere extremă, totuși, era Dumnezeu Cel care avea ultimul cuvânt despre faptul că trăiam sau muream și, fără permisiunea Lui, polițiștii nu-mi puteau lua viața oricât de mult mă torturau. Acești polițiști păreau cumpliți pe dinafară, dar, înaintea lui Dumnezeu erau doar tigri de hârtie, doar unelte în mâinile lui Dumnezeu. Dumnezeu folosea brutalitatea și persecuția lor pentru a-mi desăvârși credința, și mi-am dorit să-I rămân loială lui Dumnezeu, să mă pun complet în mâinile Lui și să mă bazez pe El pentru a-l birui pe Satana și a nu-mi mai fi frică de polițiști.

Polițiștii m-au torturat în repetate rânduri. Văzând că încă nu vorbeam, unul dintre polițiști a luat o riglă de oțel alb de vreo 50 de centimetri și a început să mă lovească brutal cu ea peste față. N-am idee de câte ori m-a

lovit cu ea; fața mi s-a umflat și mă ardea de durere. Tot ce puteam să văd erau stelele care îmi pluteau înaintea ochilor, iar capul îmi vâjia. Doi dintre polițiști și-au folosit apoi tocurile de la pantofii de piele ca să mă calce apăsat pe coapse. Fiecare lovitură mă lăsa devastată de o durere atroce. În suferința mea, tot ce puteam să fac era să-L chem sincer pe Dumnezeu în inima mea, să-L rog să mă ocrotească pentru a putea depăși tortura crudă la care mă supunea poliția PCC.

La 8 dimineața a doua zi, șeful Brigăzii de Poliție Criminală a intrat în camera de interogatoriu. După ce a aflat că polițiștii nu reușiseră să scoată nicio informație de la mine, a spus cu înverșunare: „Refuzi să vorbești, nu-i așa? Hm! Mai vedem noi!” Și apoi a plecat. În după-amiaza aceea, un ofițer gras cu o carte de identitate în mână a venit la mine și m-a întrebat: „Cunoști această persoană?” Am văzut imediat că era o soră de la biserică, din același sat cu mine. M-am gândit în sinea mea: „Orice-ar fi, nu trebuie să-mi vând sora.” Și așa, i-am răspuns: „Nu, n-o cunosc.” A mijit ochii și a ridicat un baston cu electroșoc care zăcea pe masă. Fluturându-l în fața mea, a spus amenințător: „Ești încăpățânată. Știm că ești un conducător în biserică, deci spune tot! Câți membri sunt în biserica ta? Unde sunt banii bisericii? Dacă nu-mi spui, o să te pun să-ncerci bastonul ăsta cu electroșoc.” Privind fața malițioasă a polițistului, m-am simțit extrem de înfricoșată și I-am spus grabnic o rugăciune tăcută lui Dumnezeu. Chiar atunci, cuvintele lui Dumnezeu mi-au venit în minte: „**Nu te teme, Dumnezeul Atotputernic al oștirilor va fi cu siguranță lângă tine; El stă în spatele vostru și vă este scut**” („Capitolul 26” din „Cuvântări ale lui Hristos la început” în Cuvântul Se arată în trup). Pline de autoritate, cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și forță și am simțit instantaneu că am ceva de care să mă sprijin. M-am gândit în sinea mea: „Dumnezeu este atotputernic și, oricât de ingenioși sunt Satana și demonii, nu sunt și ei în mâinile lui Dumnezeu? Cu

Dumnezeu Atotputernic drept sprijin statornic, nu am de ce să mă tem!” Prin urmare, i-am răspuns cu dezinvoltură: „Nu știu nimic”. Polițistul cel gras a spus răutăcios: „Iată ce primești pentru că nu știi nimic.” Spunând asta, mi-a atins cătușele cu bastonul cu electroșoc și un val puternic de curent electric mi-a țâșnit prin tot corpul, într-o revărsare insuportabil de dureroasă – agonia era de nedescris. Polițistul a continuat să mă electrocuteze cu bastonul, iar tocmai când aproape că nu mai puteam suporta, s-a întâmplat un miracol: a rămas fără baterie! Fusesem martoră la atotputernicia și suveranitatea lui Dumnezeu și, în plus, experimentasem faptul că Dumnezeu îmi este întotdeauna alături, veghind asupra mea, ocrotindu-mă și luându-mi în considerare slăbiciunea. Credința mea a crescut, iar hotărârea mea de a mărturisi ferm pentru Dumnezeu a fost întărită.

Mai târziu, polițiștii au văzut că tot nu aveam de gând să vorbesc și așa, au făcut ture de câte doi pentru a mă supraveghea. Nu mă lăsau să mănânc, să beau și nici să dorm. În momentul în care începeam să ațipesc, mă băteau și-mi dădeau șuturi, în speranța că asta îmi va frânge voința. Totuși, Dumnezeu m-a îndrumat să văd dincolo de uneltirea lor vicleană și m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu, am cântat imnuri în gând și am contemplat cuvintele lui Dumnezeu și, înainte să-mi dau seama, duhul mi s-a întremat. Acești polițiști, pe de altă parte, beau în permanență cafea și, cu toate acestea, tot erau atât de obosiți încât continuau să caște. Unul dintre ei a spus cu uimire: „Trebuie să aibă vreun fel de putere magică de rezistă, altfel cum de găsește toată această energie?” Auzindu-l pe polițist că spune asta, am lăudat necontenit marea putere a lui Dumnezeu, fiindcă știam bine în inima mea că toate acestea se datorau îndrumării cuvintelor lui Dumnezeu și că era forța de viață a lui Dumnezeu aceea care mă susținea și îmi oferea credință și putere. Deși nu știam pe atunci ce alte tipuri de tortură

crudă îmi rezervase poliția, am avut credința să mă bazez pe Dumnezeu pentru a face față interogatoriilor viitoare și am luat hotărârea: nu mă voi supune niciodată puterii despotice a guvernului PCC, ci voi mărturisi ferm pentru Dumnezeu!

În seara celei de-a treia zile, șeful Brigăzii de Poliție Judiciară mi-a turnat o ceașcă de apă fierbinte și, prefăcându-se îngrijorat, a spus: „Nu fi proastă acum. Altcineva te-a vândut deja, deci ce rost are să înduri toate acestea pentru alți oameni? Doar spune-mi tot ce știi și-ți promit că te las să pleci. Fiul tău este încă mic și are nevoie de iubirea mamei sale. Ai putea avea o viață bună și, totuși, o pierzi crezând în cine știe ce Dumnezeu! Dumnezeu nu te poate salva, dar noi putem. Te putem ajuta cu orice greutate pe care ai putea-o avea și te putem ajuta să găsești un loc de muncă bun când ieși de aici…” În timp ce îl ascultam vorbind, nu am putut să nu mă gândesc la fiul meu cel mic, întrebându-mă cum îi fusese de la arestarea mea. Oare prietenii și rudele mele necredincioase o să râdă de el? Colegii de clasă de la școală o să-l hărțuiască? Tocmai când începeam să devin mai slabă, Dumnezeu m-a luminat cu un pasaj din cuvintele Sale: „**Voi trebuie să fiți treji și să așteptați în fiecare moment și trebuie să vă rugați mai mult înaintea Mea. Trebuie să recunoașteți diferitele uneltiri și planuri viclene ale Satanei, să recunoașteți spiritele, să cunoașteți oamenii și să fiți capabili să deosebiți toate felurile de oameni, evenimente și lucruri […]**” („Capitolul 17” din „Cuvântări ale lui Hristos la început” în Cuvântul Se arată în trup). Inspirată de cuvintele lui Dumnezeu, am ajuns să îmi dau seama clar că Satana se folosea de sentimentele mele pentru familie ca să mă ispitească să-L trădez pe Dumnezeu. Satana știa că îmi iubesc fiul mai mult decât orice și se folosea de poliție ca de un purtător de cuvânt pentru a mă ataca și a mă tenta și pentru a face ca dragostea mea pentru fiul meu să mă determine să-mi vând frații și surorile. Aș deveni atunci o iudă care Îl

trădează pe Dumnezeu, care în cele din urmă va sfârși prin a fi blestemată și pedepsită de Dumnezeu – Satana este atât de insidios și de rău! M-am gândit la cum nu puteam să stau cu fiul meu pentru a avea grijă de el, dar oare nu era totul pentru că guvernul PCC era vrășmașul lui Dumnezeu și pentru că îi arestează și îi prigonește frenetic pe creștini? Și totuși, polițiștii spuneau că e din cauză că eu credeam în Dumnezeu. Spunând acest lucru, nu dădeau ei adevărul peste cap și nu denaturau faptele? Guvernul PCC este atât de nerușinat și de rău! Și astfel, orice spunea polițistul, nu-i acordam nicio atenție. Văzând că nu puteam fi clintită nici cu bunele, nici cu relele, a ieșit pufnind țanțoș. Sub călăuzirea și protecția lui Dumnezeu, depășisem încă o dată ispitele Satanei.

Era trecut de ora 20:00 în seara aceea când polițistul cel gras a revenit cu un baston mare cu electroșoc în mână și cu trei subalterni în urma lui. M-au dus la o sală de gimnastică și mi-au dat hainele jos (lăsându-mă doar în lenjeria intimă), apoi m-au legat de o bandă de alergat cu o funie. Privindu-le fețele, una mai malefică decât alta, mă simțeam incredibil de înfricoșată și neajutorată și nu aveam habar ce torturi nemiloase aveau să-mi provoace în continuare sau cât timp va mai dura. M-am simțit foarte slabă în acel moment și am început să am gânduri de moarte. Dar, imediat, am știut că aceste gânduri sunt greșite, așa că m-am rugat grabnic și am strigat către Dumnezeu: „Dumnezeule Atotputernic! Îmi cunoști inima, și nu vreau să fiu o iudă care Te trădează și să rămân în istorie drept o trădătoare. Dar statura mea este atât de mică și mă simt atât de îndurerată și slabă în fața acestei torturi – mă tem că nu voi putea să suport și Te voi trăda. O, Dumnezeule! Te rog să mă ocrotești și să-mi dai credință și putere. Te rog să fii cu mine, să mă călăuzești și să mă conduci și să-mi îngădui să mărturisesc ferm prin această cruntă tortură.” După ce m-am rugat, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Astfel, în timpul acestor zile**

de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare" („Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu" din Cuvântul Se arată în trup). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au adus mângâiere și încurajare. Mi-au permis să înțeleg că Dumnezeu îngăduia să mi se aplice această tortură cruntă pentru ca adevărata credință și iubire să poată fi forjate în mine, astfel încât să pot continua să-I rămân loială lui Dumnezeu prin suferința mea, să mă supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu și să mărturisesc ferm bazându-mă pe cuvintele lui Dumnezeu, oricât de mare ar fi încercarea și oricât de groaznică durerea. După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, curajul și hotărârea de a lupta împotriva Satanei până la amarnicul sfârșit s-au ridicat instantaneu în mine și am luat această hotărâre: indiferent prin ce chinuri mai trebuie să trec, doresc să trăiesc în continuare și, oricât de mare devine suferința mea, Îl voi urma pe Dumnezeu până la ultima mea suflare!

Chiar atunci, polițistul cel gras, cu o țigară care-i atârna din gură, a venit și a întrebat: „O să vorbești sau nu?" Hotărâtă, i-am răspuns: „Mă poți bate până mor, dar tot nu știu nimic." Înfuriat, și-a aruncat țigara pe podea și, clocotind de furie, mi-a înfipt bastonul cu electroșoc în spate și în coapse de nenumărate ori. Durerea năprasnică m-a făcut să nădușesc într-o transpirație rece pe tot corpul și am continuat să mă tânguiesc jalnic. În timp ce mă electrocuta cu bastonul, a răcnit: „Asta capeți pentru că nu vorbești! O să te fac eu să urli și o să vedem cât reziști!" Ceilalți ofițeri din cameră care stăteau pe margine au râs răgușit și au spus: „Cum de nu vine Dumnezeul tău să te salveze?" De asemenea, au spus multe alte lucruri ce Îl

huleau pe Dumnezeu. Văzându-le fețele demonice, am strigat din tot sufletul la Dumnezeu să-mi dea credință și putere, astfel încât să pot îndura suferința și să șterg zâmbetul de pe fața Satanei. După rugăciune, mi-am încleștat gura și am refuzat să scot orice alt sunet, indiferent cât mă chinuiau. Mă electrocutau fără încetare. Când un baston cu electroșoc rămânea fără baterii, îl schimbau cu altul, și m-au torturat până când mintea mi s-a încețoșat cu totul și moartea părea preferabilă vieții. Nu puteam mișca un mușchi și, văzând că nu mă mai mișc, au crezut că am leșinat. Au aruncat cu apă rece pe mine ca să mă trezească și apoi au continuat să mă electrocuteze. În suferința mea, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Această bandă de complici întru crimă! Ei coboară în tărâmul muritorilor ca să se răsfețe în plăceri și să facă zarvă, aţâţând lucrurile atât de mult încât lumea devine un loc nestatornic și schimbător, iar inima omului se umple de panică și neliniște […]. Mai mult, ei chiar doresc să-și însușească puterea suverană pe pământ. Ei împiedică lucrarea lui Dumnezeu atât de mult încât ea de-abia poate să se clintească și îl închid pe om ca în spatele unor ziduri de cupru și oțel. Săvârșind atâtea păcate cumplite și provocând atât de multe dezastre, se mai așteaptă oare la altceva decât la mustrare? Demonii și duhurile rele au alergat dezlănțuiți pe pământ pentru o vreme și au sigilat atât voia cât și efortul conștiincios al lui Dumnezeu așa de strâns că sunt de nepătruns. Cu adevărat, e un păcat mortal! Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă neliniștit? Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă înfuriat? Ei au îngreunat grav lucrarea lui Dumnezeu și i s-au împotrivit: cât de răzvrătiți! Chiar și acei demoni, mari și mici, se poartă ca niște șacali la călcâiele leului și urmează curentul cel rău, născocind tulburări în timp ce se duc**” („Lucrarea și intrarea (7)” din Cuvântul Se arată în trup).

Luminarea cuvintelor lui Dumnezeu mi-a permis să văd clar adevărata față a guvernului PCC. Acesta urăște profund adevărul și pe Dumnezeu și este îngrozit deoarece cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic se răspândesc în lung și-n lat. Pentru a-și menține stăpânirea pentru totdeauna, face tot ce poate pentru a împiedica răspândirea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu și nu se oprește de la nimic pentru a-i aresta, tortura și brutaliza pe aleșii lui Dumnezeu. Guvernul PCC ne devastează și ne prigonește astfel pe noi, credincioșii, pentru că vrea să distrugă lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Face asta în încercarea de a eradica în întregime credința religioasă, de a-i împiedica pe oameni să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze și de a transforma China într-o zonă ateistă, realizându-și astfel obiectivul nebun de a controla poporul chinez pentru totdeauna. În ciuda faptului că guvernul PCC proclamă lumii exterioare că există „libertate de credință" și „cetățenii Chinei se bucură de drepturi legale", de fapt, toate acestea sunt minciuni sfruntate destinate să înșele, să amăgească și să prindă în mreje oamenii și sunt urzeli pentru a-și ascunde căile rele! Guvernul PCC se comportă pervers și acționează potrivnic cerurilor, iar esența sa este cea a diavolului Satana, a unui dușman al lui Dumnezeu! Chiar în acea clipă, a trebuit neapărat să iau, în tăcere, o hotărâre: nu trebuie să permit ca prețul dureros pe care Dumnezeu l-a plătit pentru mine să fi fost în zadar; trebuie să am hotărâre și conștiință și, indiferent de tortura crudă pe care încă o am de suportat, întotdeauna voi mărturisi ferm pentru Dumnezeu. Tocmai atunci, un sentiment minunat de justiție și dreptate s-a înălțat înlăuntrul meu și L-am simțit pe Dumnezeu alături de mine, dându-mi putere. După aceea, indiferent cât m-au electrocutat polițiștii, nu am simțit nicio durere. Fusesem din nou martoră la faptele minunate ale lui Dumnezeu; am devenit profund conștientă de prezența lui Dumnezeu, de faptul că Dumnezeu era Cel ce mă ocrotea și veghea asupra mea. Polițiștii

m-au torturat timp de patru ore, dar tot n-au obținut nicio informație de la mine. Nemaiavând de ales, nu au putut să facă altceva decât să mă dezlege de banda de alergare. Trupul îmi era pe deplin vlăguit și m-am prăvălit la podea. Doi polițiști m-au târât înapoi în camera de interogatoriu și m-au pus pe un scaun, apoi m-au încătușat de o conductă de încălzire centrală. Văzându-i că arată atât de dezumflați, nu m-am putut opri să exprim mulțumiri și laude lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule Atotputernic! Am experimentat atotputernicia și suveranitatea Ta și văd că forța Ta de viață poate învinge toate celelalte forțe. Slavă lui Dumnezeu!”

În a patra zi, cinci polițiști au intrat în camera de interogatoriu. Unul dintre ei a adus un baston cu electroșoc și l-a făcut să zbârnâie cu electricitate. Zilele de tortură brutală mă umpluseră de teroare la vederea unui baston care emitea acea lumină albastră teribilă. Un ofițer care nu mă mai chestionase înainte a venit și s-a așezat în fața mea, m-a împuns cu bastonul cu electroșoc și mi-a spus: „Am auzit că ești nemaipomenit de rezistentă. Astăzi, voi vedea exact cât de rezistentă ești. Nu cred eu că nu te putem da pe brazdă. Ai de gând să vorbești sau nu? Dacă nu, atunci îți vei găsi sfârșitul chiar astăzi!” I-am răspuns: „Nu știu nimic.” Acest lucru l-a înnebunit de furie și m-a târât violent de pe scaun pe podea și m-a ținut acolo. Un alt polițist mi-a vârât bastonul cu electroșoc sub cămașă, strigând în timp ce mă curenta pe spinare: „Ai de gând să vorbești sau nu? Dacă nu, o să te omorâm!” În fața brutalității și a fețelor lor hidoase și încruntate, nu am putut să nu alunec într-o stare de teroare și am strigat grabnic către Dumnezeu: „Dumnezeule Atotputernic! Te rog să mă călăuzești! Te rog să-mi dai credință și putere adevărată!” Polițiștii au continuat să mă electrocuteze în timp ce mă tânguiam fără încetare. Mi se părea că tot sângele din corp îmi urca la cap și mă durea atât de mult, încât eram acoperită de sudoare și aproape că am leșinat. Văzând că încă nu aveam de

gând să vorbesc, polițiștii, în furia lor, au început să mă înjure. Puțin mai târziu, când eram pe punctul de a leșina, m-au târât înapoi și m-au încătușat din nou de scaun, după care doi dintre ei au făcut cu rândul pentru a mă supraveghea ca să se asigure că nu adorm. Până atunci, nu mâncasem niciun fel de mâncare, nu băusem deloc apă și nici nu dormisem patru zile și patru nopți. Adăugând la asta tortura cruntă pe care mi-o provocau, trupul îmi slăbise ca niciodată. Îmi era și frig și foame, iar durerea de a fi și înfometată și înghețată de frig s-a unit cu durerea violentă a corpului meu rănit – simțeam că viața mi se apropia de sfârșit. În starea mea extrem de slăbită, mi-a apărut în minte un rând din cuvintele lui Dumnezeu: „**Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu**” (Matei 4:4). Chibzuind la acest lucru, am înțeles că numai cuvintele lui Dumnezeu pot fi sprijinul meu pentru a continua să trăiesc într-o asemenea situație, înțelegând în același timp că tocmai această situație era folosită de Dumnezeu pentru a-mi desăvârși intrarea în acest aspect al adevărului. În timp ce contemplam acest lucru iar și iar, am uitat pe neștiute de toate suferințele, de foame și de frig.

În a cincea zi, polițiștii au văzut că rămân în tăcere, cu statornicie, și au început să mă amenințe răutăcios, spunând: „Așteaptă numai până când vei fi condamnată. O să primești cel puțin șapte ani, dar încă mai există o șansă de a evita asta dacă începi să vorbești acum!” Am spus apoi în tăcere o rugăciune către Dumnezeu: „O, Dumnezeule Atotputernic! Polițiștii PCC spun că mă vor condamna la șapte ani de închisoare, dar știu că nu au ei ultimul cuvânt, întrucât soarta mea este în mâinile Tale. O Dumnezeule! Aș prefera să fiu încarcerată pentru tot restul vieții și să rămân pe adevărata cale decât să Te trădez vreodată!” După aceea, polițistul a încercat să mă ademenească să-L trădez pe Dumnezeu, aducându-mi-l pe soțul meu, care era necredincios. Când m-a văzut purtând cătușe, cu tăieturi și vânătăi pe tot

corpul, mi-a spus îngrozit: „Am văzut cătușe doar la televizor. Nu m-am gândit niciodată să te văd pe tine cu ele.” Auzindu-l spunând asta și văzându-i expresia întristată, m-am rugat grabnic lui Dumnezeu, rugându-L să mă protejeze ca să nu fiu prinsă în capcana Satanei din cauza sentimentelor mele pentru familia mea. După ce m-am rugat, i-am spus calm soțului meu: „Cred în Dumnezeu, nu fur lucruri și nu jefuiesc oameni. Mă duc doar la adunări și citesc cuvintele lui Dumnezeu și încerc să fiu o persoană cinstită, așa cum cere Dumnezeu. Nu am comis nicio infracțiune, dar vor să mă condamne la închisoare.” Soțul meu a răspuns: „O să-ți găsesc un avocat.” Văzând că soțul meu nu încerca să mă facă să dau informații despre biserică și despre frații și surorile mele, ci se oferea, în schimb, să-mi angajeze un avocat, polițiștii l-au târât afară din cameră. Știam că Acesta era Dumnezeu care mă proteja, pentru că sentimentele mele pentru familia mea erau foarte adânci și, dacă soțul meu ar fi spus ceva care arăta îngrijorare pentru starea mea fizică, nu știu dacă aș fi fost în stare să rămân puternică. Îndrumarea și protecția lui Dumnezeu au fost cele care mi-au permis să birui ispita Satanei.

Polițiștii au văzut că nu mă prinseseră și, răbufnind de furie, au spus: „Într-un minut, o să-ți facem o injecție care o să te înnebunească. Apoi, te vom lăsa să pleci și nici măcar nu vei putea muri!” Asta m-a aruncat imediat într-o stare de anxietate, iar teroarea m-a cuprins din nou. M-am gândit la cât de crud și de rău este guvernul PCC: odată ce arestează pe cineva responsabil în biserică, dacă tot nu poate scoate de la acea persoană nimic despre biserică după bătăi și torturi crunte, îi injectează cu forța droguri care o înnebunesc și o fac să devină schizofrenică – unii frați și unele surori au fost torturați și persecutați cu cruzime în acest fel de guvernul PCC. Inima a început să-mi bată în piept la gândul acesta și m-am întrebat: „Voi fi într-adevăr chinuită de acești lingăi ai PCC până când îmi

pierd mințile și voi sfârși umblând în neștire ca o lunatică?" Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă înspăimântam mai tare și nu puteam împiedica transpirația rece să-mi ude corpul. Degrabă, m-am rugat și L-am strigat pe Dumnezeu: „Dumnezeule Atotputernic! Lingăii PCC vor să-mi injecteze droguri pentru a mă face să înnebunesc și mă tem că voi deveni o lunatică. O, Dumnezeule! Deși știu că ar trebui să mărturisesc ferm pentru Tine, mă simt atât de șovăielnică și de fricoasă acum. O, Dumnezeule! Te rog să-mi ocrotești inima și să-mi dai credință adevărată, ca să-Ți pot încredința viața și moartea mea și să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Tale." Tocmai atunci, cuvintele Domnului Isus mi-au venit în minte: „**Nu vă temeți de cei ce omoară trupul, dar care nu pot omorî sufletul! Ci temeți-vă mai degrabă de Cel Ce poate să distrugă și sufletul, și trupul, în Gheenă**" (Matei 10:28). Cuvintele Domnului mi-au dat credință și putere. „Da", m-am gândit. „Acești diavoli pot fi în stare să-mi omoare și să-mi desfigureze trupul, dar nu pot să-mi omoare sau să-mi desfigureze sufletul. Fără permisiunea lui Dumnezeu, nu voi înnebuni chiar dacă îmi injectează acele droguri." M-am gândit atunci la cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Când oamenii sunt gata să-și sacrifice viețile, totul devine neînsemnat și nimeni nu-i poate învinge. Ce ar putea fi mai important decât viața? Astfel, Satana devine incapabil de a face mai mult în oameni, nu poate face nimic cu omul**" („Capitolul 36" din „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers" în Cuvântul Se arată în trup). În timp ce chibzuiam la cuvintele lui Dumnezeu, frica pe care o simțeam adânc în mine s-a stins încet și nu am mai simțit groaza aceea. În schimb, am devenit dornică să mă pun în mâinile lui Dumnezeu și să mă supun suveranității lui Dumnezeu, indiferent dacă trăiam sau muream ori dacă deveneam lunatică sau nătângă. Chiar atunci, un polițist a adus acul și drogul și m-a amenințat, spunând: „O să vorbești sau nu? Dacă nu vorbești, o să-ți injectez asta!" Fără nicio teamă,

am spus: „Fă ce vrei. Orice se întâmplă, e responsabilitatea ta.” Văzând că nu-mi era frică, a spus cu cruzime: „Du-te s-o aduci pe cea cu virusul HIV! O vom injecta cu aceea.” Întrucât tot nu arătam că mă tem, și-a încleștat dinții de mânie și mi-a spus: „Cățeao! Ești mai dură decât Liu Hulan!” A aruncat apoi acul pe masă. M-am simțit în culmea fericirii. După ce am fost martoră la felul în care cuvintele lui Dumnezeu mă îndrumaseră să-l umilesc din nou pe Satana, nu am putut să nu-I ofer o rugăciune de recunoștință lui Dumnezeu. În cele din urmă, polițiștii și-au dat seama că nu aveau să obțină informațiile pe care le doreau de la mine, așa că s-au îndepărtat descumpăniți.

După ce și-au jucat toate cărțile fără succes, polițiștii nu au putut face altceva decât să mă trimită la o casă de detenție. Imediat ce am ajuns acolo, paznicii închisorii le-au incitat pe celelalte prizoniere, spunând: „Este o credincioasă în Fulgerul de la Răsărit. Oferiți-i «o primire călduroasă!»” Înainte de a avea măcar o șansă să reacționez, câteva dintre prizoniere au năvălit spre mine și m-au târât la toaletă și apoi, după ce m-au dezbrăcat de haine, s-au apucat să mă spele cu apă rece ca gheața. Fiecare vas de apă rece pe care îl vărsau peste mine mi se părea o stâncă ce-mi lovea corpul, rece ca gheața și dureroasă, și mi s-a făcut atât de frig, încât tremuram toată. M-am ghemuit pe podea, cu capul în mâini, chemându-L întruna pe Dumnezeu în inima mea. După o vreme, una dintre prizoniere a spus: „Gata, gata, ajunge. Nu vrem să se îmbolnăvească.” Prizonierele care-mi aplicau pedeapsa nu s-au oprit decât atunci când au auzit-o pe acea deținută spunând asta. Când a aflat că nu mâncasem nimic de cinci zile, la ora mesei mi-a dat jumătate de bucată de turtă de mălai la abur. Eram pe deplin conștientă că aceasta era considerația lui Dumnezeu pentru slăbiciunea mea, mișcând-o pe această prizonieră să mă ajute. Am văzut că Dumnezeu era

alături de mine mereu și I-am mulțumit din adâncul inimii mele pentru mila și mântuirea Sa.

La casa de detenție, locuiam împreună cu tot felul de alte prizoniere. Fiecare din cele trei mese ale noastre consta într-o bucată de turtă de mălai la abur și două felii de nap sărat sau, dacă nu, era un castron cu ciorbă de varză, cu gândaci care pluteau în ea și aproape fără niciun pic de varză. O dată pe săptămână, ni se oferea o masă cu ceva din grâu, care era tot doar o chiflă aburită de dimensiunea unui pumn – nu mă săturam deloc. Pe lângă recitarea regulilor închisorii, în locul acela ni se dădeau în fiecare zi cote de muncă imposibil de îndeplinit pentru confecționarea unor mici produse de artizanat. Deoarece mâinile îmi fuseseră vătămate de cătușele strânse și fuseseră electrocutate într-atât încât îmi pierdusem orice senzație în ele și, pe deasupra, produsele artizanale pe care trebuia să le facem erau foarte mici, nu puteam să le țin și nu eram în stare să-mi duc la bun sfârșit sarcinile excesive de muncă. O dată, pentru că nu-mi terminasem munca, paznicii închisorii le-au făcut pe celelalte prizoniere să mă supravegheze toată noaptea ca să mă împiedice să adorm. De asemenea, eram pedepsită de multe ori să fac de gardă și mi se permitea să dorm doar patru ore pe noapte. În această perioadă, poliția PCC a continuat să mă interogheze constant. Chiar îl puseseră pe fiul meu să-mi scrie o scrisoare, încercând să mă păcălească pentru a-L trăda pe Dumnezeu. Dar, sub protecția și călăuzirea lui Dumnezeu, am putut să văd dincolo de uneltirile viclene ale Satanei și să mărturisesc ferm în repetate rânduri. În ciuda faptului că nu reușiseră să obțină nimic incriminatoriu, tot m-au acuzat de „perturbarea ordinii publice” și m-au condamnat la trei ani de reeducare prin muncă.

Pe 25 decembrie 2005, mi-am executat integral sentința și am fost eliberată. După ce am trăit această luptă dintre dreptate și răutate, deși suferisem fizic și mental, am ajuns totuși să înțeleg multe adevăruri și am

văzut clar esența demonică și potrivnică lui Dumnezeu a guvernului PCC. De asemenea, am ajuns să am o anumită înțelegere reală a atotputerniciei, suveranității, minunăției și înțelepciunii lui Dumnezeu și am experimentat cu adevărat dragostea lui Dumnezeu pentru mine și mântuirea Lui. În timp ce acești diavoli mă chinuiau și mă persecutau, lumina și îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu au fost cele care au constituit sprijinul meu statornic și care mi-au dat hotărârea și curajul de a mă lupta cu Satana până la amarnicul sfârșit. Când Satana încerca tot felul de uneltiri viclene ca să mă ispitească și să mă ademenească să-L trădez pe Dumnezeu, Dumnezeu Și-a folosit cuvintele la momentul potrivit pentru a mă atenționa și a mă îndruma și pentru a șterge praful de pe ochii mei spirituali, astfel că am putut să văd dincolo de uneltirile Satanei și să rămân neclintită în mărturia mea; când acei demoni îmi aplicau torturi groaznice până în punctul în care moartea părea preferabilă vieții și viața îmi atârna de un fir de păr, cuvintele lui Dumnezeu au devenit fundamentul supraviețuirii mele. Au revărsat asupra mea o credință și o putere imensă și mi-au permis să mă eliberez de puterea pe care moartea o avea asupra mea. Toate aceste lucruri mi-au permis să văd cu adevărat esența frumoasă și bună a lui Dumnezeu – numai Dumnezeu iubește cel mai mult omenirea. Guvernul PCC, pe de altă parte, această bandă a Satanei și a demonilor, nu poate decât să-i corupă pe oameni, să le facă rău și să-i devoreze! Astăzi, în fața atacurilor din ce în ce mai sălbatice ale guvernului PCC asupra Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic, sunt hotărâtă să mă lepăd cu totul de acest diavol vechi, guvernul PCC, să-mi dau inima lui Dumnezeu și să fac tot posibilul să urmăresc adevărul și să caut să-L iubesc pe Dumnezeu. Voi răspândi Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și îi voi readuce înaintea lui Dumnezeu pe toți cei care cred cu sinceritate în Dumnezeu, care tânjesc

după adevăr și au fost foarte profund înșelați de guvernul PCC, ca să-L pot răsplăti pentru că mă onorează cu mântuirea Lui!

51. Ce era în spatele atacurilor rudelor mele

de Lingmin, China

Tata a fost director de școală. La școală și acasă, adesea vorbea despre materialism. Ne-a învățat că fericirea se bazează pe truda noastră, că trebuie să ne străduim ca să ne remarcăm și să le facem cinste strămoșilor. Conduși de cuvintele și exemplul părinților, eu și frații mei mereu am muncit din greu. Am intrat în afaceri sau am devenit funcționari publici, cu un oarecare succes. În primăvara lui 2007, eu am acceptat lucrarea zilelor de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Zilnic citeam cuvintele lui Dumnezeu, aveam părtășie regulat cu frații și surorile și am înțeles ceva din suveranitatea lui Dumnezeu. M-au impresionat mai ales cuvintele: „**Dumnezeu a creat această lume, El a creat această omenire și, mai mult decât atât, El a fost arhitectul culturii Greciei antice și al civilizației umane. Doar Dumnezeu consolează această omenire și doar lui Dumnezeu Îi pasă de aceasta noapte și zi. Dezvoltarea și progresul umanității sunt inseparabile de suveranitatea lui Dumnezeu, iar istoria și viitorul umanității sunt inextricabile în raport cu planurile lui Dumnezeu. Dacă ești un creștin adevărat, atunci vei crede cu siguranță că ascensiunea sau prăbușirea oricărei țări sau națiuni are loc în funcție de planurile lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu cunoaște destinul unei țări sau națiuni și doar Dumnezeu controlează cursul acestei omeniri. Dacă omenirea își dorește să aibă un destin bun, dacă o țară își dorește să aibă un destin bun, atunci omul trebuie să se plece în fața lui Dumnezeu în închinare, să se căiască și să mărturisească înaintea lui Dumnezeu, altfel, destinul și destinația omului vor fi o catastrofă inevitabilă**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au înseninat inima. Dumnezeu e

Creatorul și El e Cel care a îndrumat și sprijinit omul până azi. Mai mult: El ne cârmuiește soarta. Doar închinându-ne Lui, pocăindu-ne înaintea Lui și acceptând mântuirea Lui putem avea un destin bun. Am mai aflat că Mântuitorul, Dumnezeu Atotputernic, a venit în zilele de pe urmă să exprime adevărul, să facă lucrarea judecății, să curețe și să mântuiască deplin omenirea, să ne scoată de sub influența Satanei și să ne conducă în frumoasa destinație pe care Dumnezeu ne-a pregătit-o, ca să putem avea o soartă și un final bun. M-am simțit foarte binecuvântată că L-am putut accepta pe Dumnezeu Atotputernic și mi-am jurat să-mi practic bine credința, să urmez adevărul și să-mi fac datoria de ființă creată pentru a răsplăti iubirea Sa.

Dar pe când mă implicam cu avânt în datoria mea, am fost arestată de Partidul Comunist. Într-o zi din martie 2009, la prânz, poliția a venit la adunare, a luat trei surori și pe mine și ne-a reținut ilegal la un post. Șeful postului de Poliție a urlat la mine fioros: „Spune-ne ce știi! Cine te-a convertit? Cine-i conducătorul bisericii tale? Dacă vorbești, te las acasă imediat. Dar dacă nu cooperezi, cu toate cărțile religioase găsite la tine, te-am putea închide cinci-șase ani!” Văzându-i privirea feroce, inima a început să-mi bată tare. Nu știam cum se vor purta cu mine. M-am rugat repede lui Dumnezeu să vegheze asupră-mi, să-mi dea credință și putere și să mă întărească. După rugăciune, m-am gândit la cuvintele Lui: „**Cei aflați la putere pot părea răi din afară, dar nu vă temeți, pentru că aceasta se datorează faptului că aveți puțină credință. Atât timp cât credința voastră sporește, nimic nu va fi prea dificil**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 75). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și putere. Absolut toate sunt în mânile Sale. Acel șef al Poliției părea înspăimântător, dar și el era în mâinile lui Dumnezeu. Era o unealtă care-L slujea pe Dumnezeu. N-avea niciun cuvânt asupra

condamnării mele – numai Dumnezeu avea. Nu mă puteam apleca în fața abuzurilor lui. Au văzut că nu voiam să vorbesc, așa că ne-au închis pe toate patru într-un centru de detenție, sub acuzația de perturbare a ordinii sociale.

Într-o dimineață, din senin, am auzit pe cineva urlându-mi numele. Mi-a sărit inima în gât. Aveau de gând să mă interogheze iar? Mă interogaseră și înainte și nu spusesem nimic. Mă întrebam dacă vor folosi tactici și mai agresive împotriva mea. Temându-mă, m-am rugat în gând lui Dumnezeu și am reușit să mă liniștesc treptat. Poliția m-a adus într-o sală mare. De cum am intrat, l-am văzut pe tata. Mi-a stat inima-n loc. De ce l-au adus pe tata? Mereu se opusese credinței mele, deci cum mă va trata acum, că fusesem arestată? Înainte să pot spune ceva, tata a ridicat mâna și m-a lovit de trei ori peste cap. Am amețit, vedeam stele verzi. El a zis, aspru: „Ți-am interzis să ai credință, dar ai insistat. Acum, că ai fost arestată, numele meu a fost târât în noroi! Spune-le tot despre credința ta! Poliția a zis că te vor lăsa de cum mărturisești, dar, dacă nu, vei primi o condamnare grea!” Văzând chipul îmbătrânit al tatălui meu, m-a durut inima. Avea aproape 80 de ani și reputația contase mereu pentru el cel mai mult. Cum putea suporta dacă eram condamnată? Apoi, deodată, a îngenuncheat. Cu lacrimi în ochi, a spus: „Mama ta s-a îmbolnăvit când a aflat. E acasă la pat, sub perfuzii. Spune-le ce știi și hai acasă cu mine!” Confruntată cu toate, n-am putut să nu plâng. De când lumea, doar copiii îngenunchează în fața părinților, nu invers. M-am gândit la greutățile îndurate de părinți ca să mă crească și cum m-au ajutat cu copiii mei. Încă trebuiau să-și facă griji pentru mine, la bătrânețe. Nu aveau parte de asemenea durere și chin dacă nu eram credincioasă. Am simțit că le eram datoare – m-am simțit groaznic. Atunci am realizat că nu eram în starea potrivită. M-am rugat repede: „Dumnezeule! Mă doare situația asta. Mă simt slabă. Mă simt datoare

părinților mei. Nu știu ce să fac. Te rog luminează-mă și îndrumă-mă să-Ți pot înțelege voia și să fiu tare." Apoi, m-am gândit imediat la ceea ce hotărâsem să fac înaintea lui Dumnezeu: să fiu tare în credință, să-L urmez și să caut mereu să-L iubesc. În clipa aceea, mi-am venit în fire. M-am gândit și la cuvintele lui Dumnezeu: „**Sunt oamenii incapabili să lase la o parte trupul lor pentru această scurtă perioadă? Ce lucruri pot să scindeze iubirea dintre om și Dumnezeu? Cine este capabil să rupă iubirea dintre om și Dumnezeu? Să fie părinții, soții, surorile, soțiile sau rafinarea dureroasă? Pot mustrările de conștiință să șteargă imaginea lui Dumnezeu din om? Sunt datoria și acțiunile oamenilor față de ceilalți isprava lor? Pot fi acestea remediate de către om? Cine este în stare să se protejeze singur? Sunt oamenii capabili să-și poarte singuri de grijă? Cine sunt cei puternici în viață? Cine este în stare să Mă părăsească și să trăiască singur?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolele 24 și 25). Cuvintele lui Dumnezeu m-au umplut de remușcări. Chiar și respirația asta mi-a fost dată de Dumnezeu și El îmi asigură tot ce-mi trebuie pentru a supraviețui. Trăisem până atunci doar prin grija și protecția Lui tăcută. El a rânduit totul pentru a mă îndruma să vin înaintea Lui și să-I accept mântuirea. Iubirea Lui e foarte mare! Nu puteam să-L trădez de frică să nu-mi rănesc părinții. Sănătatea lor era și ea în mâinile lui Dumnezeu și era inutil să-mi fac griji. Din cauza oprimării partidului erau ei triști și îndurerați. Dacă ar fi putut vedea răutatea partidului, nu s-ar fi simțit rușinați și Satana nu i-ar fi putut păcăli. Gândind așa, n-am mai fost atât de supărată. Am jurat să mărturisesc ferm chiar dacă eram închisă! Mi-am șters lacrimile și l-am ajutat pe tata să se ridice. Apoi, cinci-șase polițiști m-au înconjurat. Le-am zis: „Nu știu nimic." Unul m-a privit fix și a spus: „Mai ai cinci minute." Tata era furios la culme. M-a mai lovit de câteva ori,

a îngenuncheat și-a zis: „Dacă nu vorbești, îngenunchez în fața ta până mor! Partidul nu permite credințele religioase. Cum îndrăznești să te opui? Mărturisește rapid! Apoi putem pleca acasă.” Mi-am dat seama că era un truc al poliției. Voiau ca tata să mă forțeze să fiu un Iuda și să-i vând pe ceilalți. Polițiștii ăia-s foarte vicleni! Am fost furioasă și iritată. L-am ajutat pe tata să se ridice și iar m-au înconjurat polițiștii, să mă facă să vorbesc. I-am privit și le-am spus calm: „Nu știu nimic.” Chiar atunci a sunat telefonul tatălui meu și el mi-a zis să răspund. Am auzit-o pe mama, ocărând și spunând: „O să mă omori! Guvernul nu permite credința, dar tu insiști. Nu te poți lupta cu ei! Zi-le ce știi și întoarce-te! Ce vei face dacă o să fii condamnată? Cum își va mai găsi nevastă fiul tău? Și noi vom fi umiliți, toți. Gândește-te la noi!” Am închis telefonul plângând și l-am privit pe tata cum iese, târându-și picioarele. Întoarsă în celulă, m-am gândit iar la mama bolnavă, zăcând în pat. Dacă i se întâmpla ceva groaznic, eu n-o ajutam la nevoie. Cu cât mă gândeam, cu atât mă simțeam mai rău. Am plâns. Atunci am înțeles: atașamentele mele erau călcâiul lui Ahile pentru mine. M-am rugat din suflet lui Dumnezeu. I-am cerut îndrumare să iau atitudine, să nu trăiesc pe baza emoțiilor. Mi-am amintit ce a spus El: „**De ce le este oamenilor atât de greu să se separe de emoție? Procedând astfel, depășesc ei standardele conștiinței? Poate conștiința să împlinească voia lui Dumnezeu? Poate emoția să-i ajute pe oameni să treacă peste nenorociri? În ochii lui Dumnezeu, emoția este dușmanul Său – nu s-a menționat clar acest lucru în cuvintele lui Dumnezeu?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 28). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au deschis ochii. Emoțiile sunt dușmanul Lui și bariera cea mai mare în practicarea adevărului. Când trăim după emoții, ne îndepărtăm de Dumnezeu și-L trădăm! Eram prinsă în sentimentele față de părinții mei. Credeam că a fi ingrată față de ei era o

jignire teribilă și mă făcea o fiică rea. Văzând ce triști și supărați erau din cauza arestării mele, m-am simțit îndatorată lor. Consideram că trudiseră din greu să mă crească, dar nu-i răsplătisem și chiar îi făcusem să sufere. Prețuiam bunătatea părinților mei, însă uitam că Dumnezeu e Cel care ne dă viață. Dumnezeu e izvorul vieții omului și suflarea Lui de viață m-a susținut până azi. Datorită îndrumării și purtării Lui de grijă am ceea ce am. Dumnezeu a dat atât de mult fără să ceară nimic în schimb. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat iar pentru a mântui oamenii, îndurând mari umilințe și urmărirea și oprimarea din partea partidului. Dumnezeu a dat totul pentru oameni – iubirea Lui e atât de mare! Cel pe care trebuie să-L venerăm și să-L ascultăm e Dumnezeu. Poate că grija părinților mi-a îmbunătățit viața materială, dar ei nu-mi puteau oferi adevărul. Nu mă puteau mântui de corupția Satanei ori să-mi dea o destinație și un final bun. Dacă-i vindeam pe ceilalți și-L trădam pe Dumnezeu doar pentru a mă conforma dorinței părinților, lor nu le rămâneam datoare, dar eram disprețuită de Dumnezeu și pierdeam definitiv mântuirea Lui. Atunci am înțeles că Satana folosea iubirea mea de părinți pentru a mă ispiti, făcându-mă să mă îndepărtez de Dumnezeu, să-L trădez și să-mi pierd șansa la mântuire, să merg în iad și să fiu distrusă odată cu el. Nu puteam să cad pradă trucurilor Satanei. Îmi amintește de Petru, care a avut principii și a luat atitudine contra părinților săi. A fost tare în credință și L-a urmat pe Domnul Isus oricum au încercat să-l oprească. În final, iubirea lui de Dumnezeu a învins tot și el a câștigat aprobarea Lui! E foarte motivant pentru mine!

În a cincea zi, poliția mi-a adus să citesc trei scrisori, de la mama, de la fiica mea și de la fiul meu. Fiul mi-a scris: „Mamă, în ultimii ani de armată abia așteptam reunirea întregii familii. Nu mi-a fost ușor să obțin transferul și să revin și acum tu ești arestată. Mi se pare că se prăbușește cerul fără

tine acasă. Mamă, spune-i poliției despre chestiile tale religioase! Dacă mergi la închisoare, asta-mi va afecta perspectivele de muncă și căsătorie. Chiar dacă nu te gândești la tine, ar trebui să te gândești la mine…" Aici am început să plâng, nu m-am putut abține. Dacă într-adevăr urma să-i fie ruinat viitorul fiindcă eram închisă, nu știam cum să-l înfrunt. Sigur avea să mă urască. Mi se părea că drumul credinței era plin de pietre de poticnire și că absolut fiecare pas impunea o alegere. M-am rugat în inimă lui Dumnezeu: „Dumnezeule, chiar sunt îndurerată și mă simt slabă. Te rog veghează asupra inimii mele și întărește-mi credința." Revenită în celulă, o soră a aflat prin ce treceam și mi-a amintit să nu cad pradă trucului Satanei. A fost un semnal de alarmă. M-am gândit cum, în fiecare clipă, Satana folosește diverse mijloace pentru a ne ademeni și amăgi să-L trădăm pe Dumnezeu. Când lăsăm garda jos, putem cădea în plasa Satanei. Trebuie să continuăm să ne potolim inimile înaintea lui Dumnezeu, să ne rugăm și să ne bazăm pe El pentru a discerne trucurile Satanei, a dobândi protecția lui Dumnezeu și a rămâne tari. Noaptea aceea n-am putut dormi și m-am rugat în gând lui Dumnezeu. Mi-am amintit asta din cuvintele Lui: **„Din momentul în care vii plângând pe această lume, începi să îți îndeplinești datoria. Pentru planul lui Dumnezeu și pentru predestinarea Lui, îți îndeplinești rolul și îți începi călătoria vieții. Indiferent de trecutul tău și indiferent de drumul dinaintea ta, nimeni nu poate scăpa de orchestrările și aranjamentele pe care le-a pregătit Cerul și nimeni nu deține controlul asupra propriului destin, deoarece doar Cel care domnește peste toate lucrurile este capabil de o asemenea lucrare"** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"). Așa-i. Toată viața, destinele ne sunt rânduite de Dumnezeu și nimeni nu le poate schimba. Eu nu puteam controla ce fel de serviciu sau căsătorie urma să aibă fiul meu. Oricâtă considerație le arătam copiilor mei,

nu le puteam schimba soarta, iar dacă aveam să merg la închisoare sau nu, tot Dumnezeu determina asta. Nu puteam să scap doar fiindcă așa voiam. Aveam nevoie să încredințez totul lui Dumnezeu și să mă supun suveranității Lui. Apoi m-am gândit la un alt pasaj din cuvintele Lui: „**Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și putere. Pentru un credincios, singurul mod de-a dobândi aprobarea lui Dumnezeu e urmărind adevărul și făcându-ți datoria de ființă creată. Doar asta poate fi considerată o viață valoroasă și merită să suferi oricât pentru a câștiga adevărul. Dacă mi-aș vinde frații, surorile, biserica, doar pentru a-mi mulțumi familia, aș fi un Iuda trădându-L pe Dumnezeu. Ar fi cea mai mare înjosire și m-ar blestema Dumnezeu pentru ea. Chiar și cu o familie fericită și trăind confortabil, viața ar fi goală și fără sens, iar eu – doar un cadavru umblător. La gândul ăsta, am fost și mai hotărâtă să-L urmez pe Dumnezeu. Indiferent de tacticile polițiștilor, voiam să fiu martoră și să-l fac de ocară pe Satana!

În a șasea zi poliția m-a chemat în holul principal, unde mi-am văzut unchiul, soțul, fiul și fiica. Copiii m-au îmbrățișat și-au plâns, zicând: „Hai acasă, mamă!” Soțul a stat de-o parte plângând. Apoi unchiul mi-a spus, în lacrimi: „Lingmin, poliția a zis că poți veni acasă de îndată ce le spui ceva, și nu vei fi închisă. Viitorul fiului tău va fi ruinat dacă te duci la închisoare. Va distruge familia! Ascultă-mă și vorbește cu ei!” În clipa aceea, inima mi s-a limpezit. Am știut că în spatele sfaturilor familiei era manevra Satanei și că, dacă dădeam poliției cât de puțin, va scoate cu forța mult mai mult și vor fi arestați mulți alții. Gândind astfel, am spus: „Credincioasă fiind, merg pe calea corectă în viață. N-am făcut nimic ilegal, deci n-am nimic de mărturisit. Duceți-vă acasă!” În drum spre celulă, m-am gândit cum poliția îi tot folosește pe cei dragi ca să mă ispitească, să mă oblige să-mi vând frații, surorile și să-L trădez pe Dumnezeu. Partidul Comunist e atât de ticălos! Sunt demoni anti-Dumnezeu! Apoi, un polițist m-a chemat în birou și mi-a spus, fudul: „Cum a fost vizita familiei tale?” Văzându-l încântat de situația asta groaznică, m-am înfuriat așa de tare, că am scos cele trei scrisori, le-am rupt și le-am aruncat pe masă spunând: „Sunt credincioasă și un om cinstit. N-am făcut nimic rău. De ce i-ați pus să-mi dea sfaturi? Ce lege am încălcat?” Și am ieșit afară imediat. Numai grație puterii de la Dumnezeu am putut face față calm interogatoriilor poliției.

În ziua a 14-a, dimineața, șeful postului de Poliție m-a chemat în birou. Nu mai era fioros. Se prefăcea preocupat și m-a întrebat despre familie. Vorbind bombastic, încerca să mă ispitească să-mi vând frații și surorile. M-am rugat neîncetat lui Dumnezeu să mă apere să nu cad pradă trucului Satanei. Șeful de post a vorbit mult. La sfârșit, văzând că nu spuneam nimic, s-a înfuriat și a urlat cu răutate: „O să fiu direct cu tine. Atâtea cărți religioase am găsit la voi acasă, că e cazul cel mai grav din oraș. Sigur faci închisoare dacă nu vorbești!” Însă orice zicea, mă rugam în gând lui

Dumnezeu și juram că nu voi da informații despre ceilalți și nu-L voi trăda pe Dumnezeu, chiar și condamnată. După 15 zile, au văzut că nu scoteau nimic de la mine și m-au trimis acasă. Întorcându-mă acasă, familia s-a mai opus credinței mele. Știam că era din cauza minciunilor și opresiunii partidului. M-am rugat și am jurat că-L voi urma pe Dumnezeu până la sfârșit, oricât de greu era. Apoi mi-am amintit un imn al experienței: „Mărșăluind pe calea dragostei pentru Dumnezeu".

1 Nu mă interesează cât de grea ar putea fi calea credinței, unica mea misiune e să-mplinesc voia lui Dumnezeu; de primesc binecuvântări sau sufăr necazuri în viitor, îmi pasă și mai puțin. Acum, că m-am hotărât să-L iubesc pe Dumnezeu, voi fi credincioasă până la sfârșit. Indiferent ce pericole sau greutăți mă pândesc și indiferent cum voi sfârși, ca ziua de slavă a lui Dumnezeu s-o întâmpin, eu pașii Lui îi voi urma, străduindu-mă să înaintez mereu.

[…]

– Urmați Mielul și cântați cântări noi

Am tot cântat imnul acela și m-am simțit foarte încurajată. Știam că această cale a credinței va fi mereu însoțită de persecuția partidului și că, probabil, voi fi arestată iar sau chiar condamnată în viitor. Însă eram sigură că aceasta era adevărata cale și eram gata să-L urmez pe Dumnezeu până la sfârșit! Un timp, n-am putut contacta niciun membru al bisericii și n-am putut trăi viața bisericii. Deci am mâncat și băut cuvintele lui Dumnezeu, m-am înzestrat acasă cu adevărul și am răspândit Evanghelia în familie. Soțul și fiica mea au devenit credincioși. Ne-am adunat, am mâncat și băut cuvintele lui Dumnezeu ca familie. După un an, mi-am regăsit frații și surorile și am început să fac o datorie. I-am fost foarte recunoscătoare lui Dumnezeu.

În tot acest timp, trecând prin opresiunea partidului, arest și atacurile familiei, luminarea și îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu m-au ajutat să răzbesc, pas cu pas. Oricât de grea e calea ce-mi stă înainte, voi merge cu Dumnezeu până la sfârșit.

54. Să fii cu picioarele pe pământ îți va aduce pacea

de Yixun, Japonia

Când am început să lucrez la udarea noilor-veniți în biserică, în 2017, m-am grăbit să studiez și să acumulez cunoștințe despre toate adevărurile-principii relevante ca să pot fi competentă în lucrarea mea cât mai curând cu putință. Am lucrat mult și am plătit foarte mult pentru a-mi îndeplini datoria. Astfel am obținut rezultate din ce în ce mai bune. După aproape un an de zile, am fost selectată să slujesc drept conducătoare de grup. Frații și surorile au spus toți că progresul rapid s-a realizat după ce am devenit conducătoare de grup, iar ei veneau cu toții la mine pentru părtășie atunci când aveau probleme. Mi-am spus în sinea mea: „Se pare că toată lumea este de acord cu mine. Atât timp cât continui să urmăresc adevărul, cu siguranță voi avea ocazia să fiu promovată într-o funcție mai înaltă mai târziu. Atunci, toată lumea mă va aprecia cu adevărat."

La scurt timp după asta, supraveghetorul grupului nostru a fost eliberat din funcție pentru că nu lucra serios. Mi-am spus în sinea mea: „Mereu am acționat proactiv în datoria mea, am putut să soluționez unele dintre problemele și dificultățile fraților și surorilor și am fost eficientă în lucrarea mea. Acum că sunt conducătoare de grup și în curând vom alege un nou supraveghetor, cu siguranță voi fi prima alegere. Este o șansă mare să ies în evidență!" Peste numai câteva zile, însă, conducătorul nostru a transferat o soră de la altă biserică ca să ne fie supraveghetoare, spunând că era de calibru bun, urmărea adevărul și merita să fie cultivată. Am fost foarte dezamăgită când am auzit această veste. M-am gândit: „Această soră este un candidat bun pentru cultivare, iar eu nu?" Mi-a trecut apoi, totuși, prin gând că, dacă sora chiar putea face o lucrare bună, rezultatul era unul bun.

După ce am realizat asta, am fost mai capabilă să mă supun. Ulterior, când sora a primit o altă datorie, din cauza anumitor nevoi ale lucrării bisericii, m-am entuziasmat foarte tare și m-am gândit: „De data asta, cu siguranță se vor gândi la mine pentru funcția de supraveghetoare.” Câteva zile mai târziu, însă, conducătorul nostru a promovat-o pe sora Adele în funcția de supraveghetoare. De data asta nu am primit vestea cu așa mult calm. M-am gândit: „Chiar lucrez din greu în datoria mea și sunt capabilă să rezolv unele probleme curente. De ce nu m-a promovat conducătorul pe mine? Nu mă consideră potrivită pentru a fi cultivată? Are o părere proastă despre mine? Ce vor crede frații și surorile despre mine, acum că am fost trecută cu vederea de două ori la promovare? Adele doar ce a fost transferată aici și vine des la mine pentru sugestii, pentru că încă nu s-a obișnuit cu lucrarea, și totuși conducătorul nostru o apreciază foarte mult și o cultivă?” M-am simțit foarte frustrată și nedreptățită când mi s-au întâmplat toate astea. Ulterior, când Adele m-a căutat pentru a se pune la curent cu lucrarea și a pus prea multe întrebări, mi-am pierdut răbdarea. M-am gândit: „Nu tu ești supraveghetoarea? Calibrul tău nu poate fi atât de bun dacă pui mereu întrebări la care am răspuns deja!” Uneori, când frații și surorile veneau la Adele cu întrebări și dificultăți în privința udării nou-veniților, cu care nu a avut de-a face anterior, ea nu știa cum să aibă părtășie și să le rezolve și îmi cerea ajutorul. Răspundeam intenționat: „Asta e o problemă simplă. Trebuie doar să identifici miezul problemei și să ai părtășie despre adevăr și să-l privești cu claritate.” Oferam, apoi, exemple de cum am rezolvat probleme similare. M-am gândit: „Trebuie să arăt tututor că sunt talentată. Nu e vorba că îmi lipsesc abilitățile, dar nu mi s-a oferit ocazia să fiu supraveghetoare.” Mai târziu, Adele a sugerat să ne mutăm împreună ca să mă poată consulta oricând apăreau probleme. M-am gândit: „Să mă consulți oricând apar probleme? Păi, atunci tu vei primi toate laudele când problema este

rezolvată, nu eu. De ce să fiu ajutorul tău din culise?" După ce mi-a trecut asta prin minte, am refuzat-o pe motivul că „nu aveam timp de pierdut, datorită programului meu încărcat cu udarea nou-veniților". Adele m-a întrebat, din nou, în mai multe ocazii, dar nu am fost de acord niciodată. Cu timpul, am observat că Adele părea puțin constrânsă de mine și devenise puțin pasivă în discuțiile despre lucrare. Cu toate astea, nu am reflectat asupra mea și nu am ajuns să mă cunosc, ci doar m-am gândit că Adele avea dificultăți în a sluji ca supraveghetoare. Mai mult, m-am gândit că, dacă aș fi colaborat cu ea în mod activ, iar starea ei s-ar fi îmbunătățit și ea ar fi revenit la normal cu lucrarea ei, nu aș fi avut nicio șansă să fiu promovată. Dimpotrivă, când s-ar cufunda în negativitate, mi-ar evidenția și mai mult propriul entuziasm și inițiativa. Astfel, când discutam despre lucrare, eram foarte proactivă și entuziasmată, luând o atitudine de conducătoare ca să ies în evidență.

Ulterior, cum tot mai mulți oameni acceptau lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și mai mulți udători erau repartizați la grupul nostru, Adele m-a făcut să petrec mai mult timp ajutând frații și surorile nou-veniți. Profitam de aceste ocazii ca să le spun oamenilor cum căutam eu adevărul ca să clarific noțiunile și confuziile nou-veniților, subliniind sistematic experința mea personală și căile de practică pentru ei. După asta, oricând frații și surorile aveau probleme, mă căutau ca să discutăm. În unele cazuri, oamenii veneau la mine și cu probleme pe care Adele însăși nu le putea rezolva. Eram foarte mulțumită de mine și mă gândeam: „Se pare că toată lucrarea mea zilele astea dă roade și toată lumea este de acord cu mine. N-oi fi supraveghetoare, dar pot face mare parte din lucrarea unui supraveghetor. Data viitoare cînd vor fi alegeri pentru lucrători și conducători, frații și surorile sigur vor vota pentru mine."

La scurt timp după asta, a venit timpul pentru alegerile anuale și eram foarte entuziasmată. M-am gândit: „Dacă sunt aleasă conducătoare, voi avea puterea să iau decizii în privința proiectelor bisericii. Dacă lucrarea progresează sub supravegherea mea, frații și surorile vor considera, cu siguranță, că îmi merit funcția și mă vor respecta și mai mult.” Spre marea mea surprindere, însă, când au fost anunțate rezultatele, numele meu nu a fost strigat. M-am înroșit la față și m-am simțit incredibil de jenată. Ca să adauge sare pe rană, frații și surorile au spus că aveam o fire arogantă, constrângeam des oamenii, nu prioritizam intrarea în viață, rareori reflectam asupra mea, câștigam cunoștințe sau învățam lecții din lucruri, pe scurt, nu urmăream adevărul. Când am auzit toate astea, m-am simțit pur și simplu groaznic, toți frații și toate surorile știau acum că nu urmăream adevărul. Nu numai că eșuasem în a mă evidenția, dar mă și făcusem de râs complet. În timpul acelor zile, mi-era teamă ca frații și surorile să nu mă întrebe cu ce m-am ales din acea situație, dar îmi făceam griji și că nimeni nu va vorbi cu mine, că vor dobândi discernământ în privința mea și mă vor evita. Aveam sentimente contradictorii și nu mă puteam gândi decât la ce s-a întâmplat. Nu mă puteam concentra asupra datoriei mele, agonizam și eram teribil de chinuită. M-am tot întrebat de ce mă confruntam cu un asemenea calvar. Mai apoi, unii frați și surori au avut părtășie cu mine și m-au presat să petrec mai mult timp reflectând la randamentul din datoria mea. De asemenea, au arătat că, deși aveam unele abilități în lucrarea mea, nu am prioritizat urmărirea adevărului, ci doar am căutat reputație și statut, urmând calea greșită. Știam că sfatul și ajutorul fraților și surorilor provin de la Dumnezeu, așa că am venit înaintea Lui în rugăciune: „O, Dumnezeule, să fiu dezvăluită așa a fost foarte greu pentru mine. Dragă Dumnezeule, Te rog să mă luminezi și să-mi permiți să dobândesc cunoștințe despre mine și să Îți înțeleg intenția.”

Într-o zi, în timp ce citeam cuvintele lui Dumnezeu, am dat peste câteva pasaje în care Dumnezeu expune cum antihriștii caută reputație și statut. Cuvintele lui Dumnezeu spun: **„Indiferent ce datorie fac antihriștii, vor încerca să se plaseze într-o poziție înaltă, într-o poziție de întâietate. Nu ar putea fi niciodată mulțumiți cu locul lor de adepți de rând. Și ce îi pasionează cel mai mult? Să stea în fața oamenilor, dând ordine și dojenindu-i, determinându-i să facă așa cum spun ei. Nu se gândesc niciodată cum să-și facă bine datoria – cu atât mai puțin, în timp ce și-o fac, nu caută adevărurile-principii pentru a practica adevărul și a-L mulțumi pe Dumnezeu. În schimb, își sfărâmă creierii să caute căi de a se distinge, de a-i face pe lideri să aibă o părere bună despre ei și să-i promoveze, astfel încât ei înșiși să poată deveni lideri sau lucrători și să poată conduce oameni. Își petrec toată ziua gândindu-se și sperând la asta. Antihriștii nu sunt dispuși să fie conduși de ceilalți, nici să fie adepți de rând, cu atât mai puțin să-și facă datoria în obscuritate, fără zgomot. Indiferent care este datoria lor, dacă nu pot fi protagoniști, dacă nu pot fi deasupra celorlalți și nu pot conduce alți oameni, consideră că este plictisitor să-și facă datoria și devin negativi și delăsători. Fără laudele sau venerația celorlalți, este și mai puțin interesant pentru ei și își doresc și mai puțin să-și facă datoria. Dar dacă pot fi protagoniști în timp ce-și fac datoria și ajung să aibă ultimul cuvânt, se simt întăriți și vor îndura orice greutate. Ei au întotdeauna intenții personale în îndeplinirea datoriei lor și vor mereu să se distingă, ca mijloc de a-și satisface nevoia de a-i învinge pe ceilalți și a-și satisface dorințele și ambițiile”** [Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a șaptea)”]. **„Pentru antihriști, reputația și statutul nu sunt vreo cerință suplimentară, cu atât mai puțin ceva neesențial de care s-ar putea lipsi. Ele fac parte din natura antihriștilor, sunt în oasele lor, în**

sângele lor, sunt înnăscute în ei. Antihriștilor nu le e indiferent dacă dețin reputație și statut; nu aceasta e atitudinea lor. Atunci, care e atitudinea lor? Reputația și statutul sunt strâns legate de viețile lor de zi cu zi, de starea lor de zi cu zi, de lucrurile pe care le urmăresc zilnic. Astfel, pentru antihriști, statutul și reputația sunt viața lor. Indiferent de modul în care trăiesc, indiferent de mediul în care trăiesc, indiferent de munca pe care o fac, indiferent de lucrurile pe care le urmăresc, care sunt obiectivele lor, care este direcția vieții lor, totul se învârte în jurul faptului de a avea o bună reputație și un statut înalt. Și acest scop nu se schimbă; ei nu pot lăsa niciodată deoparte asemenea lucruri. Aceasta e adevărata față a antihriștilor și esența lor. I-ai putea pune într-o pădure primordială, adânc în munți, și tot n-ar lăsa deoparte urmărirea reputației și a statutului. Îi poți pune în orice grup de oameni și tot nu se pot gândi decât la reputație și statut. Cu toate că și antihriștii cred în Dumnezeu, ei văd urmărirea reputației și a statutului ca echivalând cu credința în Dumnezeu și îi acordă aceeași importanță. Cu alte cuvinte, în timp ce merg pe calea credinței în Dumnezeu, ei își urmăresc propria reputație și propriul statut. Se poate spune că, în inimile lor, antihriștii consideră urmărirea adevărului în credința lor în Dumnezeu ca fiind căutarea reputației și a statutului; căutarea reputației și a statutului e și căutarea adevărului, iar a câștiga reputație și statut înseamnă a câștiga adevărul și viața. Dacă simt că nu au reputație, câștiguri sau statut, că nimeni nu-i admiră, nu-i stimează sau nu-i urmează, sunt foarte dezamăgiți, consideră că nu are rost să creadă în Dumnezeu, că acest lucru nu are nicio valoare și își spun în sinea lor: «Este o astfel de credință în dumnezeu un eșec? Este lipsită de speranță?» Ei chibzuiesc adesea la astfel de lucruri în inimile lor, plănuiesc cum își pot face un loc în casa lui Dumnezeu, cum pot avea o

reputație înaltă în biserică, astfel încât oamenii să-i asculte când vorbesc, să-i sprijine când acționează și să-i urmeze oriunde merg; astfel încât ei să aibă ultimul cuvânt în biserică și faimă, câștig și statut – chiar se concentrează la astfel de lucruri în inimile lor. Acestea sunt lucrurile pe care le urmăresc asemenea oameni" [Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)"]. Cuvintele lui Dumnezeu expun cum antihriștii dau o importanță enormă reputației și statututlui. Oriunde și oricând, scopul lor final este să obțină o reputație bună și statut înalt. Ei cred în Dumnezeu și își îndeplinesc îndatoririle numai ca să iasă ei înșiși în evidență și să câștige respectul celorlalți. Se străduiesc mereu să obțină funcții cu statut, să dobândească ultimul cuvânt, putere de decizie și autoritate asupra altora. Dacă nu pot câștiga statut și reputație, încep să gândească că nu are sens să creadă în Dumnezeu și că nu există niciun motiv să-și facă datoria. Luând în considerare cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că firea pe care am dezvăluit-o și părerea mea despre urmărire nu erau cu nimic diferite față de cele ale unui antihrist. Întotdeauna m-am străduit să devin o supraveghetoare sau conducătoare, fiindcă am crezut că lucrătorii și conducătorii aveau ultimul cuvânt, puteau lua decizii importante și erau foarte respectați, susținuți și stimați. Drept conducătoare de grup, sfera autorității mele era limitată și rar aveam ocazia să ies în evidență, așa că, oricând aveam rezultate în lucrarea mea, simțeam nevoia bruscă de a dobândi și mai multă putere și autoritate, ca și mai mulți oameni să mă respecte și să se adune în jurul meu. Când am auzit că biserica va alege un nou supraveghetor, am așteptat cu nerăbdare alegerile, pentru că m-am gândit că în sfârșit a sosit șansa mea să ies în evidență. Apoi, însă, când conducătorul a transferat pur și simplu o supraveghetoare de la o altă biserică, am fost foarte dezamăgită și am refuzat să accept acest rezultat, crezând că nu voia să-mi ofere o șansă să mă antrenez și avea ceva

împotriva mea. Ca să dovedesc că eram mai bună decât actuala supraveghetoare, am îngreunat intenționat situația și am exclus-o, ceea ce a făcut-o să se simtă constrânsă. Ca să mă asigur că eram aleasă ca supraveghetoare, am folosit orice oportunitate să ajut frații și surorile, ca să mă laud și să mă afirm, pentru ca mai mulți oameni să mă accepte și să mă voteze la următoarele alegeri. Nu căutam decât statut și reputație și tot ce făceam era doar ca să obțin statut. Mergeam pe calea unui antihrist. Realizând asta, am regretat profund, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, nu am urmărit adevărul în datoria mea, m-am luptat pentru statut și reputație, m-am răzvrătit împotriva Ta și m-am împotrivit Ție. Dragă Dumnezeule, nu mai vreau să continui în acest fel și sunt pregătită să mă căiesc. Te rog să mă luminezi ca să pot ajunge să mă cunosc pe mine însămi."

Odată, în timpul devoționalelor, am găsit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Atunci când o fire satanică a prins rădăcini în oameni, devenind natura lor, acest lucru este suficient pentru a planta întuneric și răutate în inimile lor și pentru a-i determina să urmărească și să aleagă calea greșită. Când sunt mânați de forța unei firi corupte satanice, care sunt idealurile, speranțele, ambițiile, țelurile și direcțiile în viață ale oamenilor? Nu cumva aleargă în direcția opusă lucrurilor pozitive? De exemplu, oamenii își doresc întotdeauna să aibă un renume sau să fie celebrități; își doresc să câștige faimă și prestigiu și să aducă onoare strămoșilor lor. Sunt pozitive aceste lucruri? Acestea nu sunt deloc în conformitate cu lucrurile pozitive; în plus, contravin legii prin care soarta omenirii se află sub suveranitatea lui Dumnezeu. […] Vă doriți mereu să vă întindeți aripile și să vă luați zborul, vă doriți întotdeauna să zburați singuri, să fiți mai degrabă un vultur decât o pasăre mică? Ce fire este aceasta? E acesta principiul conduitei**

umane? Ar trebui să-ți bazezi urmărirea conduitei umane pe cuvintele lui Dumnezeu; doar cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. Ați fost prea profund corupți de Satana și întotdeauna considerați cultura tradițională – cuvintele Satanei – drept adevărul, drept obiectul urmăririi voastre, ceea ce face să vă fie ușor să mergeți pe calea greșită, să umblați pe calea împotrivirii față de Dumnezeu. Gândurile și perspectivele omenirii corupte și lucrurile pentru care se străduiesc sunt contrare dorințelor lui Dumnezeu, adevărului și legilor suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, orchestrării Sale asupra tuturor lucrurilor și controlului Său asupra sorții omenirii. Așadar, oricât de adecvat și rezonabil este acest tip de urmărire, conform gândurilor și noțiunilor umane, din perspectiva lui Dumnezeu, nu sunt lucruri pozitive și nu sunt în conformitate cu intențiile Sale. Pentru că te împotrivești realității suveranității lui Dumnezeu asupra sorții omenirii și pentru că îți dorești să acționezi singur, luându-ți soarta în propriile mâini, te lovești mereu atât de tare de ziduri, încât îți sângerează capul și nimic nu îți merge niciodată bine. De ce nu îți merge nimic? Pentru că legile pe care le-a stabilit Dumnezeu sunt de neschimbat de orice ființă creată. Autoritatea și puterea lui Dumnezeu sunt mai presus de orice altceva, de neîncălcat de nicio ființă creată. Oamenii își supraevaluează abilitățile. Ce îi face pe oameni să-și dorească mereu să fie eliberați de suveranitatea lui Dumnezeu, să vrea întotdeauna să-și ia în mâini soarta, să-și planifice viitorul și să-și dorească să-și controleze perspectivele, direcția și scopurile vieții? De unde vine acest punct de plecare? (Dintr-o fire coruptă satanică.) **Așadar, ce le aduce o fire coruptă satanică oamenilor?** (Împotrivire față de Dumnezeu.) **Ce se naște din împotrivirea oamenilor față de Dumnezeu?** (Durerea.) **Durerea? Este distrugerea! Durerea nu este nici jumătate din**

aceasta. Ceea ce vedeți chiar în fața ochilor este durere, negativitate și slăbiciune și acestea înseamnă împotrivire și doleanțe – ce rezultat vor aduce aceste lucruri? Anihilare! Aceasta nu este o chestiune neînsemnată, și nu este un joc" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O fire coruptă poate fi înlăturată doar prin acceptarea adevărului"). Prin expunerea cuvintelor lui Dumnezeu, am realizat că, după ce omul este corupt de Satana, viața sa este guvernată de o fire coruptă, satanică, caracterizată de aroganță și îngâmfare, de ticăloșie și înșelăciune. El nu se mai poate supune suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu și este în permanență plin de ambiție și dorință, luptând să devină o persoană grozavă, faimoasă și căutând să atingă un statut înalt, ca să devină cel mai grozav dintre oameni. Filozofiile satanice, precum: „Omul se chinuiește în amonte; apa curge în aval" și „Soldații care nu luptă să devină generali nu sunt soldați buni" au prins rădăcini în inima mea demult și m-au făcut să văd căutarea reputației și a statutului ca pe un țel îndreptățit. La școală, m-am străduit să fiu cea mai bună elevă și, dacă nu mă descurcam bine la teste, eram deprimată mai multe zile la rând. Când am intrat în câmpul muncii după absolvire, am muncit cu sârguință ca să devin unul dintre cei mai buni angajați; m-aș fi oferit voluntar să muncesc peste program și să aleg cele mai grele sarcini ca să-mi impresionez șeful și să câștig o șansă la promovare. Odată ce am intrat în credință, am crezut că aș putea câștiga respectul și susținerea celorlalți dacă aș deveni supraveghetoare sau conducătoare în cadrul bisericii și astfel m-am străduit să ating un statut înalt. Mai ales când am devenit conducătoare de grup și am câștigat aprobarea fraților și surorilor mele, ambiția și dorința mea au atins noi cote. Am devenit din ce în ce mai arogantă, crezând că am capitalul și calificările necesare pentru a fi promovată ca supraveghetoare sau chiar conducătoare. Când liderul meu a promovat-o pe Adele în locul meu, m-am împotrivit plină de resentimente

și nu am vrut să o susțin și să colaborez cu ea în lucrarea noastră. De asemenea, am încercat mereu să concurez cu ea. Profitam des de ocazii în care să-i arăt cum pot rezolva probleme; pe de o parte, am vrut ca Adele să creadă că nu era la nivelul meu, pe de altă parte, încercam să arăt fraților și surorilor că eram mai talentată decât ea. În acest fel, am sperat că toată lumea va veni la mine când va avea probleme și se va gândi mai întâi la mine dacă se mai țineau alegeri. Am considerat statutul ca fiind mai important decât orice altceva și nu am reflectat niciodată la mine însumi, nici când m-am lovit de eșecuri repetate. Mai mult, am fost plină de resentimente și indignată, crezând că am capital doar pentru că puteam să fac bine unele lucrări și că ar trebui să devin conducătoarea celorlalți. Eram incredibil de arogantă și nerușinată! Reflectând asupra acestui lucru, am realizat că eu credeam în Dumnezeu doar ca să caut statut. Nu am prioritizat urmărirea adevărului și am avut foarte puțin din adevărul-realitate; ca atare, nu aș fi putut să fac nicio lucrare substanțiană pe care trebuie să o îndeplinească lucrătorii și conducătorii. De asemenea, am avut o umanitate slabă, ceea ce m-a făcut și mai puțin calificată să fiu conducătoare. Dacă aș fi fost aleasă conducătoare ar fi dăunat atât fraților și surorilor, cât și bisericii!

Mai apoi, am citit alte două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, ceea ce m-a ajutat să înțeleg mai bine natura și consecințele urmăririi reputației și statutului. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Dacă cineva spune că iubește adevărul și că îl urmărește, dar în esență, țelul urmărit este să iasă în evidență, să se dea mare, să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre el, să-și atingă propriile interese, iar îndeplinirea datoriei sale nu este pentru a se supune lui Dumnezeu sau pentru a-L mulțumi, ci, în schimb, vrea să dobândească faimă, câștig și statut, atunci căutarea lui este nedreaptă. În aceste condiții, când vine vorba de lucrarea bisericii,**

sunt faptele lui un obstacol sau ajută la progresul acestor lucruri? În mod clar, sunt un obstacol; nu o ajută să progreseze. Unii oameni se laudă că fac lucrarea bisericii, dar totuși urmăresc faima, câștigul și statutul propriu, își desfășoară propria activitate, își creează micul lor grup, micul lor regat – își face datoria acest fel de om? Toată lucrarea pe care o face perturbă, tulbură și împiedică în principal biserica. Care este consecința faptului că urmărește faima, câștigul și statutul? Mai întâi, asta afectează modul în care aleșii lui Dumnezeu mănâncă și beau cuvântul lui Dumnezeu în mod normal și cum înțeleg adevărul, le îngreunează intrarea în viață, îi împiedică să intre pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu și îi conduce pe drumul greșit – ceea ce le face rău celor aleși și îi duce la ruină. Și, în cele din urmă, ce efecte are asupra lucrării bisericii? Tulbură, păgubește și scindează. Aceasta este consecința faptului că oamenii caută faima, câștigul și statutul. Când își fac datoria în acest mod, nu putem spune că merg pe calea unui antihrist? Când Dumnezeu cere ca oamenii să-și lase la o parte faima, câștigul și statutul nu înseamnă că îi privează de dreptul de a alege; mai degrabă, o face pentru că, în timp ce urmăresc faima, câștigul și statutul, oamenii întrerup și perturbă lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, ba chiar pot influența și modul în care și mai mulți oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și înțeleg adevărul, aceștia dobândind prin asta mântuirea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt incontestabil. Când oamenii își urmăresc propria faimă, propriul câștig și statut, în mod sigur nu vor urmări adevărul și nu își vor realiza cu fidelitate datoria. Vor vorbi și vor acționa doar de dragul faimei, câștigului și al statutului, și toată lucrarea pe care o fac, fără cea mai mică excepție, va fi de dragul acestor lucruri. A te purta și a acționa în acest fel înseamnă, fără îndoială, a merge pe calea

antihriștilor; este o întrerupere și o perturbare a lucrării lui Dumnezeu și toate consecințele ei diferite împiedică răspândirea Evangheliei Împărăției și punerea în aplicare a voii lui Dumnezeu în cadrul bisericii. Prin urmare, se poate spune cu certitudine despre calea parcursă de cei care urmăresc faima, câștigul și statutul că este calea împotrivirii față de Dumnezeu. Este o împotrivire intenționată față de El, contrazicându-L – înseamnă a coopera cu Satana pentru a te împotrivi lui Dumnezeu și a fi în opoziție cu El. Aceasta este natura căutării faimei, câștigului și a statutului de către oameni" [Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)"]. **„Nimic nu detestă Dumnezeu mai mult decât atunci când oamenii urmăresc statutul, întrucât urmărirea statutului este o fire satanică; este o cale greșită, se naște din corupția Satanei, e ceva condamnat de Dumnezeu și este chiar lucrul pe care Dumnezeu îl judecă și-l purifică. Nimic nu detestă mai mult Dumnezeu decât atunci când oamenii urmăresc statutul și, cu toate astea, tu tot concurezi cu încăpățânare pentru statut, îl prețuiești și-l protejezi în mod constant, încercând mereu să-l iei pentru tine. Și, în natură, nu sunt toate acestea potrivnice lui Dumnezeu? Statutul nu este rânduit pentru oameni de Dumnezeu; Dumnezeu le oferă oamenilor adevărul, calea și viața și, în cele din urmă, îi face să devină ființe create acceptabile, niște ființe create mărunte și insignifiante – nu cineva care are statut și prestigiu și este venerat de mii de oameni. Așadar, indiferent din ce perspectivă este privită, căutarea statutului este o fundătură. Indiferent cât de rezonabilă este scuza ta pentru a urmări statutul, această cale este totuși cea greșită și nu este aprobată de Dumnezeu. Indiferent cât de mult încerci sau cât de mare este prețul pe care îl plătești, dacă îți dorești statut, Dumnezeu nu ți-l va da; dacă nu este dat de Dumnezeu, vei eșua în lupta de a-l obține, iar dacă lupți**

în continuare, va exista un singur final: vei fi dezvăluit și eliminat, și vei da de o fundătură. Înțelegi asta, nu-i așa?" [Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)"]. Să citesc cuvintele lui Dumnezeu și să-I văd disecarea și caracterizarea celor ce caută statut și reputație, mi-a frânt cu adevărat inima. Chiar nu realizasem cât de serioase erau natura și consecințele căutării statutului și reputației. Când caută aceste lucruri, oamenii desființează și distrug rapid lucrarea bisericii și slujesc drept lacheii Satanei. Dumnezeu condamnă astfel de acțiuni. Căutarea statutului este împotriva cerințelor lui Dumnezeu și în opoziție directă cu El; un asemenea comportament duce la pierzanie! Supraveghetorul nostru anterior a fost eliberat din funcție pentru că nu lucra serios, așa că venirea Adelei a fost foarte benefică pentru lucrarea bisericii, pentru că urmărea adevărul prioritiza cu adevărat căutarea adevărurilor-principii atunci când i se întâmpla ceva și putea să lucreze cu adevărat. Ar fi trebuit să o susțin și să cooperez cu ea, dar din cauză că devenisem atât de obsedată de reputație și statut, nu am putut accepta că Adele fusese numită supraveghetoare. Am refuzat să cooperez cu ea de fiecare dată când propunea să discutăm despre lucrare. Acest lucru a făcut-o pe Adele să se simtă constrânsă și negativă, iar lucrarea bisericii a fost prejudiciată. Nu numai că am eșuat în a reflecta asupra mea, dar nu mi-am asumat răspunderea pentru ce îi făcusem ei, crezând că devenise negativă deoarece nu era potrivită pentru rolul de supraveghetor. Chiar am așteptat cu nerăbdare să realizeze, în sfârșit, că era prea mult pentru ea și să renunțe, pentru că atunci aș fi putut să mă strecor în funcția ei. Nu obstrucționam și nu tulburam eu lucrarea bisericii? Mai mult, am exploatat oportunitățile de a discuta despre lucrare și de a ajuta frații și surorile ca să ies în evidență, ca ei să vină la mine când aveau probleme, făcând-o pe Adele doar o figură simbolică. Mă purtam ca un lacheu al Satanei; tulburam și desființam lucrarea bisericii. Făceam rău și

mă împotriveam lui Dumnezeu! Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Indiferent cât de mult încerci sau cât de mare este prețul pe care îl plătești, dacă îți dorești statut, Dumnezeu nu ți-l va da; dacă nu este dat de Dumnezeu, vei eșua în lupta de a-l obține, iar dacă lupți în continuare, va exista un singur final: vei fi dezvăluit și eliminat, și vei da de o fundătură.**" Am realizat că, în căutarea statutului, mergeam pe calea împotrivirii față de Dumnezeu și că unicul final ar fi fost moartea. Acest lucru m-a înfricoșat. Faptul că eu căutam statutul și reputația devenise o problemă gravă și, dacă aș fi continuat așa, ambiția și dorința mea ar fi continuat să crească. Cine știe ce lucruri rele aș fi făcut dacă ajungeam să obțin statut? Dacă nu mă căiam mai repede și continuam pe acea cale greșită de urmărire, aș fi comis, într-un final, un rău mare și aș fi fost eliminată și pedepsită de Dumnezeu.

Mai apoi, în timpul unei adunări, am văzut acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ca membru al omenirii create, un om trebuie să își păstreze poziția și să se comporte conștiincios. Să păzești cu grijă ceea ce-ți încredințează Creatorul. Să nu te abați sau să faci lucruri dincolo de aria capacităților tale sau care sunt neplăcute lui Dumnezeu. Nu încerca să fii măreț sau să devii un supraom sau deasupra altora, nici să cauți să devii Dumnezeu. Oamenii nu ar trebui să dorească să fie astfel. Să cauți să fii măreț sau un supraom e absurd. Să cauți să devii Dumnezeu este și mai dezonorant; este dezgustător și mârșav. Să devină adevărate ființe create este ceva vrednic de laudă și scopul pe care ființele create ar trebui să și-l asume mai mult decât orice altceva; acesta este singurul țel pe care toți oamenii ar trebui să îl urmărească**" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"). Datorită cuvintelor lui Dumnezeu, am realizat că oamenii sunt doar ființe create și că ar trebui să ținem de funcțiile în care am fost numiți și să ne concentrăm

asupra îndatoririlor noastre curente. Datorită ambiției, dorinței și firii satanice a omului, acesta dorește mereu să devină o persoană excepțională, cu statut măreț. A fi numit conducător de biserică nu înseamnă a primi statut, ci mai degrabă a-ți face datoria bine, conform adevărurilor-principii. Indiferent dacă aveam sau nu un statut, tot trebuia să mă comport conștiincios și să mă țin de datoria mea. Am hotărât în tăcere ca, indiferent de cine era ales drept conducător, să rămân fermă pe poziția mea curentă și să-mi îndeplinesc responsabilitatea conștiincios. Indiferent dacă eram aleasă sau obțineam statut înalt, aveam să susțin lucrarea conducătorului și să fac îndatoriri corespunzător, cu toți ceilalți, uniți în gând și simțire. După câteva zile, când conducătorul nou ales a venit să discute cu mine despre lucrarea noastră, am explicat totul cât mai exact posibil, ca să înțeleagă foarte bine lucrarea și să fie capabil să acționeze eficient. În timp ce discutam despre lucrare, mă gândeam la ce mod de a acționa ar fi cel mai benefic pentru lucrarea noastră și aduceam în discuție imediat orice sugestie bună pe care o aveam. Indiferent de cine slujea drept conducător, important era să cooperăm în lucrarea noastră și să rezolvăm orice probleme care se iveau. Odată ce am început să mă concentrez asupra lucrării pe care o aveam de făcut și asupra felului în care să colaborez cu toată lumea ca să ne îndeplinim datoria în cel mai eficient mod, m-am simțit mult mai în largul meu.

Două luni mai târziu, conducătorul a fost transferat la o altă datorie, iar la noile alegeri, am fost, în sfârșit, aleasă să slujesc drept conducătoare. O soră mi-a spus: „De fapt, mereu ai fost o lucrătoare talentată și ai fost responsabilă în datoria ta, doar că înainte nu urmăreai adevărul, așa că nu am îndrăznit să te votăm. Acum am văzut cum, după ce ai fost judecată și expusă de cuvintele lui Dumnezeu, ai devenit conștientă de firea ta coruptă, ai făcut unele schimbări, ai devenit mai statornică și calmă în cuvintele și

faptele tale și ai vorbit despre mai multe gânduri lăuntrice și practice în părtășia ta, în timpul adunărilor. Imediat după ce ai făcut aceste mici schimbări, toată lumea a putut să vadă diferența, așa că am votat pentru tine.” După ce am auzit cuvintele amabile ale surorii, I-am fost foarte recunoscătoare lui Dumnezeu. Judecata și expunerea din partea cuvintelor lui Dumnezeu au fost cele care m-au ajutat să-mi dau seama de adevărata mea statură, de statutul și identitatea mea. Sunt doar o creatură care a fost profund coruptă de Satana și îmi lipsește complet adevărul-realitate. Chiar dacă aveam talent și calibru, nu eram cu nimic mai bună decât ceilalți frați și surori. Treptat, ambiția și dorința mea pentru statut s-au diminuat și am început să mă comport mai umil. Nu am jubilat, mulțumită de mine, după ce am fost aleasă conducătoare, ci am simțit greutatea datoriei mele și am avut un simț al răspunderii. Am putut să fac această mică transformare numai datorită mântuirii de la Dumnezeu. Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic!

56. Cuvântul învinge toate minciunile

de Ye Qiu, China

În iunie anul acesta, am fost aleasă diacon de udare. Într-o zi, eu și sora Cheng Lin am ținut o întrunire a nou-veniților. Noii credincioși au multe noțiuni. Mă temeam că părtășia mea n-avea să fie clară și că problemele lor n-aveau să fie rezolvate, așa că i-am cerut liderului să mă ajute să găsesc câteva cuvinte ale lui Dumnezeu despre noțiunile lor. În ziua întrunirii, în timp ce aveam părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu referitoare la noțiunile noilor credincioși, am simțit luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt, iar noțiunile lor au fost îndepărtate. Când ne pregăteam să încheiem, Cheng Lin m-a întrebat: „Răspunsurile tale la întrebările nou-veniților au fost foarte detaliate azi. Ai avut părtășie cu liderul dinainte?” Auzind asta, m-am blocat. De vreme ce eram nouă în datoria aceea, oare ea bănuia că prestația mea nu-mi reflecta adevăratul nivel? Dar mă temeam că, dacă eram sinceră, Cheng Lin avea să-mi vadă adevărata statură și să creadă că nu eram un lucrător capabil. Dacă vedea că mare parte din părtășie era de la lider, oare mai avea să mă admire? M-am gândit că nu-i puteam spune adevărul. Așadar, am zis: „Nu.” Imediat ce am spus asta, am simțit că-mi trădasem conștiința. Sigur că eu și liderul avuseserăm deja părtășie despre asta, însă eu am privit-o în ochi și am zis nu. Oare nu mințeam cu bună știință? Dacă, într-o zi, venea liderul și Cheng Lin întreba despre asta, minciuna mea avea să fie descoperită. Ce umilință! Toți aveau să-mi spună că eram foarte înșelătoare. Gândindu-mă la asta, n-aveam liniște. În noaptea aceea am dormit sporadic. A doua zi, m-am pregătit să mă destăinui, dar cuvintele îmi ajungeau pe vârful limbii și nu le puteam rosti. Mă temeam că, dacă îi spuneam, Cheng Lin avea să mă desconsidere și să creadă că eram nepricepută, prea axată pe apreciere și statut. Ar fi putut spune că

eram foarte vicleană, să mint într-o chestiune atât de măruntă. După ce m-am gândit la asta, n-am spus nimic. Pe drum spre casă, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**S-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). M-am simțit și mai vinovată. Nu puteam spune niciun lucru sincer. Cum puteam fi un om onest, plăcut de Dumnezeu? Simțeam o mare greutate strivindu-mi inima. Mă simțeam îngrozitor. M-am întrebat: știu prea bine că Dumnezeu urăște mincinoșii trădători, deci de ce e atât de greu să spun adevărul?

Reflectând, mi-am dat seama că nu mințisem despre un singur lucru. Eram adesea la fel și cu alte lucruri. Odată, liderul ne-a întrebat câți nou-veniți puteam uda lunar. Abia începusem sarcina și nu-i înțelegeam pe deplin principiile, așa că nu puteam prelua prea mulți. Dar dacă spuneam adevărul, mi-era teamă că liderul avea să spună că aveam lipsuri și nu puteam îndeplini sarcina. Așadar, am umflat puțin numerele. Numărul meu era suficient de mare, dar tot nu mă simțeam în largul meu. Îmi era teamă că, ulterior, avea să arate că n-aveam conștiință de sine sau, mai grav, putea întârzia intrarea în viață a noilor credincioși. Dar deja o spusese și-mi era rușine să fiu sinceră cu liderul. Trebuia să înghit în sec și să continui. Cu câteva zile înainte, liderul m-a întrebat cât durase să rezolvă problema unui nou-venit. La început, nu înțelesesem pe deplin noțiunea nou-venitului, așa că avusesem părtășie de multe ori. Când liderul a întrebat despre asta, m-am temut că, dacă spuneam adevărul, avea să spună că-mi lipsea calibrul. O problemă măruntă, care să necesite mai multe părtășii, m-ar putea face să par nepricepută și ineficientă. Ca să-mi protejez imaginea, am mințit și am spus că s-a rezolvat într-o singură părtășie. După aceea, n-am avut liniște, de teamă că-ntr-o zi aveam să fiu expusă. Amintindu-mi de purtarea mea, am văzut că mințeam mult încercând să-mi protejez imaginea și să le fac o

impresie bună oamenilor. Trăiam în întuneric și durere, atât de departe de standardele de a fi un om onest ale lui Dumnezeu. M-am gândit la frații și surorile care lucrau să devină oameni onești și să-și înlăture naturile înșelătoare. Unii chiar scriseseră mărturii personale. Însă, după ani de credință, eu încă mințeam atât de mult, complet lipsită de onestitate. Dacă aș fi continuat să cred așa, sigur urma să fiu alungată de Dumnezeu. Am spus repede o rugăciune: „Dumnezeule, cred în Tine de mulți ani. Chiar și acum, încă mint și înșel când e vorba de interesele mele. Asta Te dezgustă. Nu vreau să continui așa. Te rog să mă îndrumi ca să-mi rezolv problema minținului."

Am citit un pasaj în devoționalele mele. „**În viața lor de zi cu zi, oamenii spun multe lucruri inutile, neadevărate, ignorante, stupide și justificatoare. La bază, ei spun aceste lucruri de dragul propriei mândrii, pentru a-și satisface propria vanitate. Rostirea acestor minciuni este revărsarea firilor lor corupte. Rezolvarea acestei corupții îți va curăți inima și, astfel, te va face din ce în ce mai pur și din ce în ce mai cinstit. De fapt, toți oamenii știu de ce spun minciuni: o fac de dragul intereselor, imaginii, vanității și statutului lor. Și comparându-se cu ceilalți, încearcă să își întreacă limitele. Drept rezultat, minciunile lor sunt expuse și văzute de ceilalți, ducând, în schimb, la pierderea imaginii, caracterului și demnității. Acesta este rezultatul prea multor minciuni. Când minți prea mult, fiecare cuvânt pe care îl rostești este contaminat. Totul este fals și nimic nu poate fi adevărat sau faptic. Deși s-ar putea să nu-ți pierzi imaginea când minți, deja te simți întinat pe dinăuntru. Te va mustra conștiința și te vei disprețui și desconsidera. «De ce trăiesc atât de jalnic? Este chiar atât de greu să spun un lucru sincer? Trebuie să spun aceste minciuni doar pentru imagine? De ce este atât de obositor să trăiesc așa?» Poți să trăiești într-un mod care**

nu este obositor. Dacă practici să fii o persoană onestă, poți să trăiești ușor și liber, dar când alegi să minți pentru a-ți proteja imaginea și vanitatea, viața ta este foarte obositoare și dureroasă, ceea ce înseamnă că asta e durere autoprovocată. Care este prestigiul pe care îl obții spunând minciuni? Este ceva gol, ceva total lipsit de valoare. Când minți, îți trădezi propriul caracter și propria demnitate. Aceste minciuni îi costă pe oameni demnitatea lor, îi costă caracterul lor, iar Dumnezeu le consideră neplăcute și odioase. Chiar merită? Deloc. Este aceasta calea cea dreaptă? Nu. Cei care mint adesea trăiesc captivi în firile lor satanice și sub stăpânirea Satanei, nu în lumină sau înaintea lui Dumnezeu. Deseori trebuie să te gândești cum să spui o minciună, iar după ce minți, trebuie să te gândești cum să o mușamalizezi, iar dacă nu o mușamalizezi suficient de bine, minciuna va ieși la iveală, așa că trebuie să-ți frământi creierii pentru o acoperire. Nu este acesta un mod obositor de a trăi? Este prea obositor. Merită? Deloc. Ce rost are să-ți frământi creierii pentru a minți și a acoperi minciuna doar de dragul vanității și al statutului? În cele din urmă, te vei gândi la asta și îți vei spune în sinea ta: «De ce mă fac să trec prin asta? Este prea obositor să minți și să ascunzi asta. A face lucrurile în acest fel nu va funcționa. Este mai ușor să fii o persoană onestă.» Vrei să fii o persoană onestă, dar nu poți renunța la imaginea, vanitatea și interesele tale. Poți doar să minți și să folosești minciunile pentru a apăra aceste lucruri. […] Poate crezi că folosirea minciunilor îți poate proteja reputația, statutul și vanitatea dorită, dar aceasta este o mare greșeală. Minciunile nu numai că nu reușesc să-ți apere vanitatea și demnitatea personală, ci și mai grav, te fac și să pierzi ocazia de a practica adevărul și de a fi o persoană onestă. Chiar dacă pe moment îți aperi reputația și vanitatea, ceea ce pierzi este adevărul și Îl trădezi pe Dumnezeu, ceea ce înseamnă

că pierzi cu totul ocazia de a dobândi mântuirea Lui și de a fi desăvârșit. Aceasta este cea mai mare pierdere și un regret veșnic” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi ca o adevărată ființă umană”). Toate cuvintele lui Dumnezeu îmi descriau starea reală. Mințeam și înșelam mereu ca să-mi protejez vanitatea și mândria. Mă prefăceam și era un mod epuizant de a trăi, care mă făcea nefericită. Când am început să ud noi credincioși, Cheng Lin a văzut să părtășia mea era bună și m-a întrebat dacă avusesem părtășie cu liderul. Era o întrebare normală. Puteam să răspund cu un simplu „da”. Însă îmi era teamă că avea să mă desconsidere dacă spuneam adevărul. Cu gândul la reputația mea, am spus o minciună cu bună știință. În plus, când liderul ne-a întrebat câți nou-veniți puteam uda lunar, n-am răspuns pe baza priceperii mele reale. Mă temeam că, dacă dădeam un număr mic, liderul avea să spună că eram incompetentă, așa că l-am umflat intenționat. Apoi m-am temut că n-aveam să fac față. Stresul din datoria mea era epuizant. Și eu făceam la fel când udam noi credincioși. Înțelegând superficial adevărul, am avut nevoie de mai multe părtășii ca să rezolv problema nou-venitului. Însă mă gândeam la ce avea să creadă liderul despre mine, așa că am spus că am avut nevoie de o singură părtășie. Mințisem și înșelasem iar și iar ca să-mi protejez vanitatea și mândria, să primesc aprobarea celorlalți. Eram atât de vicleană și falsă! Consideram că, dacă nu spuneam adevărul, ceilalți și liderul n-aveau să-mi știe adevăratul nivel de îndemânare și îmi puteam proteja imaginea. Dar Dumnezeu vede tot. Pot păcăli alți oameni, dar niciodată pe Dumnezeu. După o vreme, toți aveau să capete discernământ asupra mea. Aveau să vadă că-mi lipsea realitatea adevărului și că mințeam mereu. De fapt, m-am simțit groznic după ce-am mințit. Mă temeam de ziua în care minciuna mea avea să fie expusă, iar eu aveam să fiu văzută așa cum eram. Nu numai că aveam să fiu umilită, dar sigur aveam să pierd și încrederea

celorlalți. Pe termen lung, grijile și neliniștea mă chinuiau. Era epuizant. Eram în întuneric și durere. Mințind și înșelând continuu, fără să practic adevărul sau a fi un om onest, nu numai că viața mea a avut de suferit, ci trăiam și fără demnitate, lucru dezgustător pentru Dumnezeu. M-am gândit la ce a spus Domnul Isus: „**Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» şi «Nu» să fie «Nu». Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău**" (Matei 5:37). „**Voi sunteţi de la tatăl vostru, diavolul, şi vreţi să îndepliniţi dorinţele tatălui vostru! El de la început a fost ucigaş şi n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, el vorbeşte din ale lui, pentru că este mincinos şi tatăl minciunii!**" (Ioan 8:44). Lui Dumnezeu îi plac oamenii onești și îi urăște pe cei înșelători. Ar fi trebuit să vorbesc și să acționez conform cuvintelor lui Dumnezeu, spunând lucrurilor pe nume. Da înseamnă da, nu însemnă nu. Dar eu am mințit în repetate rânduri ca să-mi protejez imaginea. Prin ce sunt diferită de diavolul Satana? Diavolul minte mereu. Nu are niciodată nimic sincer de spus. Și eu mințisem mult până atunci. Dacă nu mă căiam, eram sigură ca aveam să fiu alungată. Mi-am stors creierii să mint și să port măști, ca să-mi protejez imaginea și să mă bucur de niște câștiguri imediate. Dar, drept urmare, Dumnezeu a fost dezgustat, oamenii m-au respins, iar eu am suferit. Era o idioțenie.

Am continuat să reflectez asupra mea și am citit ceva în cuvintele lui Dumnezeu. „**Când oamenii se dedau înșelăciunii, ce intenții izvorăsc din asta? Și care este scopul? Fără excepție, este pentru a dobândi statut și prestigiu; pe scurt, este de dragul intereselor lor. Și ce stă la baza urmăririi intereselor? Este faptul că oamenii își văd interesele ca fiind mai importante decât orice altceva. Ei se dedau înșelăciunii pentru a trage foloase, iar firile lor înșelătoare sunt astfel dezvăluite. Cum ar trebui rezolvată această problemă? Mai întâi trebuie să identifici și să**

știi care sunt interesele, ce aduc ele oamenilor și care sunt consecințele urmăririi lor. Dacă nu te poți lămuri cu privire la acest lucru, atunci să te lepezi de ele va fi mai ușor de zis, decât de făcut. Dacă oamenii nu înțeleg adevărul, atunci la nimic nu este mai dificil de renunțat decât la propriile interese. Asta pentru că filosofiile lor de viață sunt «Fiecare om pentru el și diavolul îl ia pe cel mai din urmă» și «Îmbogățește-te sau mori încercând». În mod clar, ei trăiesc doar pentru propriile interese. Oamenii cred că fără propriile interese – dacă își pierd interesele – nu vor fi capabili să supraviețuiască, de parcă supraviețuirea lor este inseparabilă de propriile interese și astfel majoritatea oamenilor sunt orbi la toate, cu excepția propriilor interese. Ei le văd ca fiind mai presus decât orice altceva, trăiesc doar pentru propriile interese și a-i face să renunțe la acestea este ca și cum le-ai cere să renunțe la viețile lor" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cunoașterea firii este temelia schimbării acesteia"). **„O persoană înșelătoare s-ar putea să știe că e vicleană, că îi place să mintă și nu-i place să spună adevărul și că încearcă mereu să ascundă ce face de ceilalți oameni, dar, totuși, se va bucura de aceste lucruri, gândindu-se: «Să trăiești în felul acesta e grozav! Tot timpul păcălesc oamenii, dar ei nu-mi pot face același lucru. Aproape mereu sunt mulțumit când e vorba de propriile interese, mândrie, statut și vanitate. Lucrurile merg conform planurilor mele, fără cusur, lin și nimeni nu-și poate da seama de adevăr.» Este acea persoană dispusă să fie onestă? Nu. Această persoană crede că înșelăciunea și escrocheria sunt inteligență și înțelepciune, lucruri pozitive. Ea prețuiește aceste lucruri și nu poate suporta să se descurce fără ele. «Acesta este felul perfect de a te comporta și un mod confortabil de a trăi», crede ea. «Numai în acest fel are valoare viața și numai așa mă vor invidia și mă vor admira ceilalți.**

Ar fi nesăbuit și prostesc din partea mea să nu trăiesc după filosofii satanice. Aș suferi întotdeauna pierderi – aș fi hărțuit, discriminat și tratat ca un lacheu. Nu există nicio valoare în a trăi astfel. Nu voi fi niciodată o persoană cinstită!» Va renunța acest tip de persoană la firea ei înșelătoare și va practica onestitatea? În niciun caz. […] Ei nu iubesc lucrurile pozitive, nu tânjesc după lumină și nu iubesc calea lui Dumnezeu sau adevărul. Le place să urmeze tendințe lumești, sunt vrăjiți de statut și prestigiu, le place să exceleze printre ceilalți, sunt adepții statutului și prestigiului, îi venerează pe cei măreți și celebri, dar, de fapt, venerează demonii și pe Satana. În sufletul lor, nu caută adevărul sau lucrurile pozitive, ci pledează pentru învățare. În inima lor, nu sunt de acord cu cei care caută adevărul și mărturisesc pentru Dumnezeu; în schimb, sunt de acord cu oamenii care au talente speciale și daruri și îi admiră. Ei nu merg pe calea credinței în Dumnezeu și a căutării adevărului, ci urmăresc statutul, faima și puterea, se zbat să fie oameni enigmatici și vicleni, încearcă să se integreze în păturile înalte ale societății, pentru a deveni figuri celebre. Ei vor să fie întâmpinați cu adulație și primiți cu bucurie oriunde merg; ei vor să fie idoli pentru oameni. Astfel de oameni vor ei să fie. Ce fel de cale este asta? Aceasta este calea demonilor, a răului. Nu este calea pe care merge un credincios. Ca să le înșele încrederea oamenilor, pentru a-i face să-i venereze și să-i urmeze, ei folosesc filosofiile Satanei, logica lui, se folosesc de orice stratagemă, orice șiretlic, în orice împrejurare. Aceasta nu este calea pe care se cuvine să meargă oamenii care cred în Dumnezeu; nu numai că astfel de oameni nu vor fi mântuiți, ci vor înfrunta totodată pedeapsa de la Dumnezeu – nu poate exista nicio îndoială în această privință” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O persoană nu poate fi mântuită prin credință în religie sau prin implicarea în ceremonii

religioase”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat de ce eram capabilă să mint și să înșel iar și iar și de ce nu îndrăzneam să mă destăinui și să fiu un om onest. Fiindcă am o natură înșelătoare. Îmi era lehamite de adevăr și nu iubeam lucrurile pozitive. Nu pusesem pe primul loc câștigarea adevărului, a fi cineva care-L bucură pe Dumnezeu. În schimb, prețuiam filosofii satanice precum: „Fiecare pentru el”, „Aşa cum un copac trăieşte pentru scoarţa lui, un om trăieşte pentru demnitatea și prestigiul său” și „Nicio mare realizare nu se face fără a spune minciuni”, precum și pe imaginea și interesele mele. Când eram mică, aveam o rudă care absolvise doar gimnaziul, dar spunea că era absolvent de facultate. Când era clar că nu se pricepea, se lăuda, spunând că studiase acel lucru. Când mințea și se prefăcea în felul acela, nu numai că oamenii nu-l desconsiderau, dar îl apreciau și admirau. Am fost influențată de acest lucru. Fără să-mi dau seama, în inima mea, am aprobat aceste abordări satanice. Consideram că, uneori, o minciună chiar putea rezolva o problemă. Nu numai că poți câștiga admirație, dar s-ar putească primești ce vrei. Așa că am continuat să trăiesc după această perspectivă după ce am venit în casa lui Dumnezeu. Dacă un lucru îmi implica imaginea sau interesele, nu mă puteam abține și mințeam, înșelam și mă prefăceam. Chiar și când mă simțeam vinovată după ce mințeam, nu îndrăzneam să mă destăinui tuturor, de teamă că, dacă eram sinceră, aveau să mă vadă cum eram și să aibă o părere proastă despre mine. Mai bine muream decât să fiu umilită în felul acela. Am preferat să trăiesc în întuneric și nefericire decât să spun o vorbă adevărată, devenind tot mai falsă și înșelătoare. Partidul Comunist e la fel. Oricât de multe lucruri scandaloase și malefice face, nu le arată niciodată, ci amăgește lumea cu minciunile lui. Se preface grozav, glorios și corect, ca să înșele oamenii, să amăgească oamenii de rând. E atât de demn de dispreț și malefic! Nu mințeam și înșelam la fel ca Partidul Comunist? Asta mi-a

amintit de cuvintele lui Dumnezeu: „**Ce fel de cale este asta? Aceasta este calea demonilor, a răului. Nu este calea pe care merge un credincios. Ca să le înșele încrederea oamenilor, pentru a-i face să-i venereze și să-i urmeze, ei folosesc filosofiile Satanei, logica lui, se folosesc de orice stratagemă, orice șiretlic, în orice împrejurare. Aceasta nu este calea pe care se cuvine să meargă oamenii care cred în Dumnezeu; nu numai că astfel de oameni nu vor fi mântuiți, ci vor înfrunta totodată pedeapsa de la Dumnezeu – nu poate exista nicio îndoială în această privință**.” Dumnezeu e credincios. El ne cere să fim oameni pnești ca să-I câștigăm mântuirea, în final. Dar Satana folosește tot felul de filosofii și aberații ca să înșele și să corupă oamenii, făcându-ne să mințim și să înșelăm mereu pentru reputația și statutul nostru, devenind tot mai falși și înșelători. În final, vom coborî în iad și vom fi pedepsiți împreună cu el. Atunci am văzut clar motivele viclene și vicioase ale Satanei. L-am urât din tot sufletul și am fost dispusă să încerc să fiu un om onest.

Ulterior, am mai citit ceva în cuvintele lui Dumnezeu. „**Faptul că Dumnezeu cere oamenilor să fie cinstiți dovedește că El îi detestă cu adevărat pe cei care sunt înșelători și că Lui nu-I plac oamenii înșelători. Antipatia lui Dumnezeu față de oamenii înșelători este o antipatie față de modul în care aceștia fac lucrurile, față de firile, motivele și metodele lor de înșelăciune; Dumnezeu disprețuiește toate aceste lucruri. Dacă oamenii înșelători sunt capabili să accepte adevărul, să-și recunoască firile înșelătoare și dacă sunt dispuși să accepte mântuirea lui Dumnezeu, atunci și ei au o speranță să fie mântuiți, deoarece Dumnezeu îi tratează pe toți oamenii în mod egal, iar adevărul îi tratează pe toți la fel. Și astfel, dacă vrem să devenim cei care sunt iubiți de Dumnezeu, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să schimbăm principiile existenței noastre: nu mai putem să trăim**

după filosofiile Satanei, nu mai putem să umblăm cu minciuni și înșelăciune, trebuie să lăsăm în urmă toate minciunile și să devenim oneşti și, în acest mod, părerea lui Dumnezeu despre noi se va schimba. În prealabil, oamenii s-au bazat întotdeauna pe minciuni, prefăcătorie și înșelăciune pentru a trăi printre semeni și au folosit filosofii satanice drept bază pentru existență, viață și drept fundamentul după care s-au ghidat. Era ceva ce Dumnezeu disprețuia. Printre necredincioși, dacă vorbești sincer, spui adevărul și ești o persoană onestă, vei fi defăimat, judecat și respins, ca să urmezi tendințele lumești, să trăiești după filosofiile satanice, să devii tot mai iscusit la minciuni și tot mai înșelător. De asemenea, înveți să folosești mijloace perfide pentru a-ți atinge țelurile și a te proteja. Devii tot mai prosper în lumea Satanei și, drept rezultat, te afunzi tot mai mult în păcat, până când nu mai poți ieși. Lucrurile stau exact invers în casa lui Dumnezeu. Cu cât minți mai mult și joci feste, cu atât mai mult aleșii lui Dumnezeu se vor sătura de tine și te vor respinge. Dacă refuzi să te pocăiești și continui să fii fidel filosofiilor și logicii satanice și să folosești conspirații și să elaborezi uneltiri pentru a te ascunde și a te preface, atunci ai toate șansele să fii dezvăluit și alungat. Și asta, din cauză că Dumnezeu îi urăște pe oamenii înșelători, numai cei oneşti pot prospera în casa Lui, iar cei înșelători vor fi respinși și alungați în cele din urmă. Toate acestea sunt predestinate de Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”). **„Să accepți adevărul și să te cunoști este calea creșterii tale în viață și cea spre mântuire, este șansa ta de a veni înaintea lui Dumnezeu ca să accepți examinarea Lui, să accepți judecata și mustrarea Lui și să dobândești viața și adevărul. Dacă renunți la a urmări adevărul de dragul urmăririi statutului, prestigiului și a intereselor proprii, acest lucru este echivalent cu a**

renunța la ocazia de a primi judecata și mustrarea lui Dumnezeu și la a atinge mântuirea. Alegi statutul și prestigiul și propriile interese, dar renunți la adevăr și pierzi viața și șansa de a fi mântuit. Care contează mai mult? Dacă alegi interesele tale și te lepezi de adevăr, nu ești netot? Pentru a spune lucrurilor pe nume, este o mare pierdere pentru un mic avantaj. Prestigiul, statutul, banii și interesul sunt temporare toate, efemere toate, în vreme ce adevărul și viața sunt eterne și neschimbătoare. Dacă oamenii își înlătură firea coruptă care îi face să urmărească statutul și prestigiul, atunci au speranțe să atingă mântuirea. Ba mai mult, adevărul dobândit de oameni este etern; Satana nu li-l poate lua, nici nimeni altcineva. Ai renunțat la interesele tale, dar ceea ce ai câștigat sunt adevărul și mântuirea; aceste rezultate îți aparțin. Le-ai câștigat pentru tine. Dacă oamenii aleg să practice adevărul, atunci, chiar dacă și-au pierdut interesele, ei câștigă mântuirea și viața veșnică ale lui Dumnezeu. Acei oameni sunt cei mai deștepți. Dacă oamenii trag foloase în detrimentul adevărului, atunci ceea ce pierd sunt viața și mântuirea lui Dumnezeu; acei oameni sunt cei mai proști" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cunoașterea firii este temelia schimbării acesteia"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au amintit că doar un om onest poate să fie mântuit și să intre în Împărăția Cerurilor. Oameni înșelători doar ajung să fie expuși și alungați de Dumnezeu. Calea pe care o alege cineva și felul de om care este afectează direct destinația lui finală. Însă eu eram atât de oarbă. În loc să iubesc adevărul, mă axam numai pe imaginea mea, până în punctul în care am mințit în mod repetat și m-am prefăcut. După asta, n-am avut curajul să mă destăinui și tot nu mă ocupasem nici de cele mai esențiale minciuni. Nu-mi schimbasem deloc firea. Dacă aș fi continuat să cred așa, cum aș fi putut fi mântuită de Dumnezeu? Am văzut că reputația și câștigul personal n-au nicio valoare.

S-ar putea să câștigi admirația și sprijinul celorlalți în felul acela, dar nu merită să-L dezgușți pe Dumnezeu mințind constant și pierzând șansa la mântuire.

În timp ce căutam calea de a deveni un om onest, am văzut asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să căutați adevărul pentru a rezolva orice problemă care se ivește, indiferent care e aceasta și, sub nicio formă, să nu vă deghizați sau să vă puneți o față falsă pentru alții. Neajunsurile voastre, deficiențele, defectele, firile voastre corupte – să fiți complet deschiși cu privire la ele și să aveți părtășie despre toate. Nu le țineți în voi. A învăța cum să te deschizi este primul pas spre intrarea în viață și e primul obstacol, care este cel mai dificil de depășit. Odată ce l-ai depășit, intrarea în adevăr e ușoară. Ce înseamnă a face acest pas? Înseamnă că tu îți deschizi inima și arăți tot ceea ce ai, bun sau rău, pozitiv sau negativ; te dezvălui pentru ca ceilalți și Dumnezeu să te vadă; fără a ascunde nimic de Dumnezeu, fără a tăinui nimic, fără a deghiza nimic, liber de înșelăciune și șiretlicuri și fiind, totodată, deschis și onest cu alți oameni. În acest fel, trăiești în lumină și nu numai că Dumnezeu te va examina, dar și alți oameni vor fi, de asemenea, capabili să vadă că tu acționezi cu principiu și un anume grad de transparență. Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Din cuvintele lui Dumnezeu, am învățat că, pentru a fi un om onest și a vorbi sincer, atunci când ceva îmi implică mândria sau interesele, mai întâi ar trebui să mă rog și să accept analiza minuțioasă a lui Dumnezeu. Orice defecte sau neajunsuri am, orice

corupție arăt, nu le pot ascunde sau masca. Doar destăinuindu-mă și căutând adevărul pot rezolva problema mințitului, puțin câte puțin. Orice corupție arăt și orice defecte și neajunsuri am, de fapt, Dumnezeu poate vedea clar, așa că nu le pot ascunde cu minciuni și prefăcătorie. Chiar dacă alții nu mă cunosc bine la început, cu timpul, toți mă vor vedea clar. Și deși eram responsabilă de lucrarea de udare, eram nouă în datoria aceea și încă aveam multe defecte. Când nu înțelefeam bine noțiunile sau probleme unui nou-venit sau nu puteam să am părtășie clară despre un adevăr pe care nu-l știam bine, să caut ajutorul unui lider era o abordare normală, deloc rușinoasă. Trebuia să-mi înfrunt public neajunsurile și să fiu suficient de curajoasă ca să spun adevărul, să-l practic și să fiu o persoană onestă. Asta e calea corectă. Când m-am gândit la asta, inima mi s-a luminat. M-am rugat și m-am căit lui Dumnezeu. Aveam să nu mai acționez pentru reputația și interesele mele, ci, în schimb, să practic conform cuvintelor lui Dumnezeu. Ulterior, m-am întâlnit cu sora Cheng Lin și i-am spus despre problemele mele cu mințitul. M-am simțit foarte relaxată și liberă. Știam că țineam mul la imaginea mea și-mi păsa ce credeau oamenii despre mine. Când se ivea ceva, aveam tendința să-mi protejez reputația și interesele și nu mă puteam abține să nu mint. M-am tot rugat lui Dumnezeu, cerându-I să-mi vegheze inima, ca să-mi pot da seama când eram pe cale să mint și să pot schimba repede direcția, devenind o persoană deschisă și onestă.

Odată, într-o întrunire cu un lider, ne-a cerut părerea despre problema unui nou credincios. Eram foarte agitată. Un lider era prezent. Cunoștea adevărul și principiile mai bine decât mine. Ar fi fost clar într-o clipă dacă puteam să identific problema, dacă aveam dreptate sau greșeam și dacă erau abateri. Dacă nu puteam să văd esența problemei sau s-o rezolv, ce avea să creadă liderul despre mine? Deveneam tot mai agitată gândindu-mă la asta și nu puteam să mă calmez și să mă gândesc la problemă. Apoi m-am gândit

la cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). M-am gândit: „E adevărat. Ar trebui să fiu sinceră și să spun adevărul. Dacă pot sau nu să văd problema sau greșesc cu ceva, tot ar trebui să fiu directă, să nu mă ascund, să mă maschez sau să mă prefac sau să mă gândesc la părerea liderului despre mine. Tot ce contează e practicarea adevărului și a fi un om onest înaintea lui Dumnezeu.” Aceste gânduri mi-au permis să mă calmez. Apoi am putut să-mi spun părerea. După ce a ascultat, liderul a avut părtășie despre lucrurile pe care le omiseserăm. Am avut multe de câștigat din acest fel de schimb. După aceea, în timpul udării, când am întâlnit probleme pe care nu le-am înțeles, am căutat liderul, care m-a ajutat pe baza neajunsurilor mele. Am învățat mult mai multe din asta.

Prin această experiență, am simțit ce minunat este să spui adevărul, așa cum ni-l spune Dumnezeu. E foarte relaxant și eliberator. Nu mai trăiesc în neliniștea și durerea minciunilor. Îi sunt foarte recunoscătoare lui Dumnezeu! Dacă n-aș fi fost expusă în aceste situații sau judecată și dezvăluită de cuvintele lui Dumnezeu, n-aș fi avut o astfel de înțelegere și schimbare.

58. Consecințele autoconservării

de Xiaowei, China

Callie a preluat supravegherea lucrării bisericii în 2019. O cunoscusem cu doi ani înainte și, interacționând cu ea acum, am văzut că nu se schimbase deloc. La întruniri, împărtășea doctrină, nu experiență sau înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu. Când vedea că alții se chinuie cu lucrarea lor, nu avea părtășie asupra adevărului pentru a rezolva situația, ci îi admonesta. Asta nu doar îi priva pe frați și surori de o cale de practică, ci îi și sufoca. Când unii oameni nu-și schimbau rapid stările negative, Callie îi delimita și îi certa, constrângându-i pe frați și pe surori, iar unii au pierdut încrederea de a-și face datoria. Se lăuda adesea cum renunțase la slujbă și familie, a suferit și a plătit un preț, și mulți membri noi ai bisericii, fără discernământ, vedeau în ea un model. Pe atunci, lucrarea bisericii șchiopăta și starea fraților și surorilor nu era bună. Ulterior am aflat că Lucia, diaconul de evanghelizare, nu-și asuma o povară-n datorie și nu făcea deloc lucrare practică. Nu s-a schimbat după multe părtășii și critici, ba chiar a devenit negativistă. Asta ținea pe loc lucrarea evanghelică și trebuia înlocuită. Am vorbit cu Callie despre aceste probleme. I s-a părut greu să găsească un bun candidat pentru acel post și a insistat să nu o înlocuim. Chiar m-a întrebat cu voce tare: „De când ai descoperit problemele Luciei, de câte ori ai ajutat-o din dragoste? Ți-ai îndeplinit responsabilitățile? Nu fi așa arogantă, ci uită-te la potențialul oamenilor!” Ajutorul afectuos e pentru cei care acceptă adevărul. Cine nu acceptă nicio părtășie sau schimbare ar trebui înlocuit imediat. Inițial mi-am menținut punctul de vedere, dar Callie nu a fost de acord, ceea ce m-a neliniștit și am început să ne certăm. Câțiva frați și surori m-au sfătuit să nu caut câștig de cauză și m-am simțit constrânsă. Nimeni nu avea discernământ în privința spuselor ei, așa că,

dacă insistam pe demiterea Luciei, puteau spune că sunt arogantă și încăpățânată, că perturbam lucrarea bisericii. La acest gând, nu am mai rostit o vorbă.

Trebuia să alegem un conducător superior și ni s-au cerut sugestii de candidați potriviți. Unii frați și surori voiau s-o recomande pe Callie. Mă gândeam că tindea să acționeze de capul ei, nesocotind principiile, și că vorbea doar despre doctrină, nerezolvând problemele practice ale celorlalți. Nu era o bună candidată. Ar trebui să am părtășie, pentru discernământul celorlalți. Dar mă certasem cu Callie referitor la schimbarea diaconului de evanghelizare și ceilalți au crezut că voiam să mă impun. Dacă ziceam acum că nu e potrivită Callie, aveau să spună că profitam de ocazie ca să-i pun piedici? Mi-am zis: „Cu cât mai puține necazuri, cu atât mai bine. N-au decât să o aleagă pe Callie – e bine și dacă nu votez pentru ea.” Dar când a trebuit să scriem evaluările, mi-am făcut griji. Toți ceilalți aveau păreri laudative despre Callie, așa că, dacă-mi exprimam sincer opinia, conducătoarea avea să știe că nu o consideram o bună candidată, dar nu aveam părtășie cu ceilalți despre adevăr, sugerând candidații care corespundeau principiilor. Avea să spună conducătoarea că nu susțin lucrarea bisericii? Avea să nu mă mai instruiască? Mă simțeam între ciocan și nicovală. Am decis să mă las dusă de val. În evaluarea mea, am redat doar aspectele pozitive ale lui Callie și am spus, cu ipocrizie, că urmărea adevărul, avea umanitate, era afectuoasă cu ceilalți, și, când vedea în noi corupția, ne ajuta cu cuvinte relevante ale lui Dumnezeu. După ce am scris evaluarea, m-am simțit cu moralul scăzut și cu conștiința acuzată. Când am citit apoi cuvintele lui Dumnezeu, nu m-am luminat și datoria mi s-a părut extenuantă, dar nu am reflectat asupra mea. Și mă agățam de ideea de noroc. Cu atâția candidați, probabil nu avea să fie aleasă. Nefiind aleasă, evaluarea mea falsă n-ar trebui să iasă la iveală. Am aflat ulterior despre

Callie c-a fost aleasă conducătoare superioară. Am fost șocată și m-am simțit dată peste cap. A fost lumea indusă în eroare de recenziile ei pozitive? Tot nu am avut curajul să-i spun conducătoarei adevărul, așa că m-am consolat singură ca dacă nu era potrivită Callie pentru conducere, Dumnezeu ar fi expus-o. Asta am crezut, dar tot nu mă simțeam în largul meu.

Peste vreo lună, o conducătoare ne-a cerut într-o scrisoare să o evaluăm din nou pe Callie. Posibil să se fi ivit probleme în datoria ei de conducătoare superioară. M-am temut și-am văzut că lidera cita în scrisoarea ei câteva cuvinte ale lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: **„Urmează calea lui Dumnezeu: La ce se referă «calea lui Dumnezeu»? Să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău. Și ce înseamnă să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău? De exemplu, atunci când evaluezi o persoană – asta se referă la teama de Dumnezeu și la ferirea de rău. Cum o evaluezi?** (Trebuie să fim cinstiți, drepți și corecți, iar cuvintele noastre nu trebuie să se bazeze pe emoție.) **Când spui exact ceea ce gândești și exact ceea ce ai văzut, ești sincer. Și, mai presus de toate, practicarea onestității înseamnă a urma calea lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce Dumnezeu îi învață pe oameni; aceasta este calea lui Dumnezeu. Care este calea lui Dumnezeu? Să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău. A fi sincer face parte din a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău? Și înseamnă că urmezi calea lui Dumnezeu?** (Da.) **Dacă nu ești sincer, atunci ceea ce ai văzut și ceea ce crezi nu reprezintă același lucru cu ceea ce-ți iese din gură. Cineva te întreabă: «Care este părerea ta despre acea persoană? Își asumă responsabilitatea pentru lucrarea bisericii?», iar tu răspunzi: «E destul de bună, își asumă mai multă responsabilitate decât mine, calibrul ei este mai bun decât al meu și, de asemenea, umanitatea ei este bună, este matură și stabilă.» Dar**

asta este ceeea ce gândești în inima ta? Ceea ce gândești de fapt este că, deși această persoană are calibru, ea nu este de încredere, ci mai degrabă vicleană și foarte calculată. La asta te gândești cu adevărat în mintea ta, dar când vine timpul să vorbești, îți trece prin minte că «Nu pot spune adevărul, nu trebuie să jignesc pe nimeni», așa că spui rapid altceva, alegi lucruri frumoase de spus despre acea persoană și nimic din ce spui nu este ceea ce crezi cu adevărat, totul este minciună și ipocrizie. Indică acest lucru faptul că urmezi calea lui Dumnezeu? Nu. Ai luat calea Satanei, calea demonilor. Care este calea lui Dumnezeu? Este adevărul, este baza comportamentului oamenilor, este calea de a te teme de Dumnezeu și de a te feri de rău. Deși vorbești cu o altă persoană, Dumnezeu te ascultă și El și îți urmărește inima, El îți examinează inima. Oamenii ascultă ceea ce spui, dar Dumnezeu îți cercetează atent inima. Sunt oamenii capabili să analizeze inimile oamenilor? În cel mai bun caz, oamenii pot să-și dea seama că nu spui adevărul. Ei pot vedea ce este la suprafață. Numai Dumnezeu poate să vadă în adâncul inimii tale, numai Dumnezeu poate să vadă ce gândești, ce plănuiești, ce mici urzeli ai în inima ta, ce căi perfide, ce gânduri șirete. Și văzând că nu spui adevărul, care este părerea lui Dumnezeu despre tine, care este evaluarea Lui pentru tine? Că, în această privință, nu ai urmat calea lui Dumnezeu, pentru că nu ai spus adevărul. Dacă ai fi practicat conform cerințelor lui Dumnezeu, ar fi trebuit să spui adevărul: «Este o persoană de calibru bun, dar nu este de încredere.» Indiferent dacă această evaluare este sau nu obiectivă sau exactă, ea ar fi venit din inimă și ar fi fost adevărată; reprezintă punctul de vedere și poziția pe care ar fi trebuit să le exprimi. Însă nu ai făcut-o – așadar, ai urmat calea lui Dumnezeu? (Nu.) **Dacă nu ai spus adevărul, ți-ar fi de folos să subliniezi că urmezi calea lui Dumnezeu și**

că Îl mulțumești pe Dumnezeu? Oare ar acorda Dumnezeu atenție strigătelor tale? Ar ține Dumnezeu seama de cum strigi, cât de tare strigi sau cât de mare este voința ta? Ar ține El seama de câte ori strigi? Nu ar face-o. Dumnezeu se uită dacă practici adevărul, la ceea ce alegi și la modul în care practici adevărul atunci când se abat asupra ta evenimente. Dacă alegerea ta este de a menține relațiile, de a-ți menține imaginea și interesele proprii și este în întregime pentru auto-conservare, Dumnezeu va vedea că aceasta reprezintă punctul tău de vedere și atitudinea ta atunci când ți se întâmplă un eveniment și va face o evaluare în ceea ce te privește: El va spune că nu ești o persoană care-I urmează calea" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cel mai important lucru din credința în Dumnezeu este punerea adevărului în practică"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au stârnit ceva sentimente. Nu am tratat scrierea evaluărilor ca pe ceva foarte important și nu am cercetat adevărurile pe care ar trebui să le practic pe tema asta. N-am reflectat dacă am manifestat motive incorecte sau corupție scriind evaluarea, dacă inima mea nutrea venerație pentru Dumnezeu, evaluând-o obiectiv. Mi-am dat seama că scrierea evaluărilor ține de frica de Dumnezeu a cuiva, de sprijinirea lucrării bisericii. Noi alegeam o conducătoare superioară, implicând lucrarea mai multor biserici și pătrunderea în viață a fraților și surorilor. Folosirea cuvintelor neadevărate într-o evaluare injustă ar putea înșela lumea și alegerea unei persoane nepotrivite ar perturba lucrarea bisericii, dăunând pătrunderii în viață a fraților și surorilor. Știam că nu era potrivită pentru conducerea superioară, dar, pentru a-mi păstra imaginea și statutul, temându-mă că se va spune că mă răzbun pe ea, că o oprim, nu am zis nimic. Aș fi putut scrie o evaluare onestă și raporta situația actuală a lui Callie, dar m-am temut că lidera avea să spună că nu împărtășesc discernământul cu ceilalți, că nu sprijineam lucrarea bisericii, și asta mi-ar

afecta imaginea în ochii ei. Așa că am recurs la vicleșuguri, scriind lucruri în evaluare care contraziceau faptele. Am descris-o pe Callie ca urmărind adevărul și făcând lucrare reală. Ce am scris nu a fost deloc autentic. Am fost așa alunecoasă și vicleană! Dumnezeu ne cere să fim onești, să reflectăm prin vorbe faptele. Dar am mințit în privința importantei alegeri a unui conducător. Nu L-am venerat deloc pe Dumnezeu. Trăiam o natură satanică, demonică. Așa a început și diavolul, mințind. Mă împotriveam faptelor, mințind, și asta era, de fapt, o natură demonică! Nu țineam cont de lucrarea bisericii, dar am scris o evaluare care nesocotea faptele, înșelându-i pe frați și surori, așa că au ales persoana greșită. L-am păcălit pe Dumnezeu și I-am ofensat firea. Această constatare m-a înspăimântat.

Ulterior, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Odată ce adevărul a luat viață în tine, când observi pe cineva care este hulitor față de Dumnezeu, care nu se teme de Dumnezeu și este nepăsător și superficial în timp ce își îndeplinește datoria sau care întrerupe și și este în opoziție cu lucrarea bisericii, vei răspunde conform principiilor adevărului și vei fi capabil să-l identifici și să-l dai în vileag, după caz. Dacă adevărul nu a devenit viața ta și trăiești în continuare în firea ta satanică, atunci, când descoperi oameni răi și diavoli care provoacă întreruperi și tulburări în lucrarea bisericii, te vei face că nu vezi și că n-auzi; le vei înlătura, fără reproșuri din partea conștiinței tale. Chiar vei crede că oricine provoacă tulburări în lucrarea bisericii nu are nimic de-a face cu tine. Indiferent cât de mult suferă lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu, ești nepăsător, nu intervii și nici nu te simți vinovat, ceea ce te face să fii cineva care nu are conștiință sau rațiune, un necredincios, un făcător de servicii. Mănânci ceea ce este al lui Dumnezeu, bei ceea ce este al lui Dumnezeu și te bucuri de tot ce vine de la Dumnezeu, dar crezi că orice daună adusă intereselor casei**

lui Dumnezeu nu are legătură cu tine, ceea ce te face un trădător care mușcă mâna ce îl hrănește. Dacă nu aperi interesele casei lui Dumnezeu, ești măcar om? Acesta este un demon care s-a insinuat în biserică. Pretinzi că tu crezi în Dumnezeu, pretinzi că ești unul dintre cei aleși și vrei să mănânci și să bei gratis în casa lui Dumnezeu. Nu trăiești viața unei ființe umane și, în mod clar, ești unul dintre non-credincioși" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cei care se supun cu adevărat lui Dumnezeu au inimi cu frică de El"). Chiar m-au zguduit revelațiile cuvintelor lui Dumnezeu! Am mușcat, ca o trădătoare, mâna ce mă hrănește, așa cum spunea Dumnezeu. Mâncam și beam cuvintele lui Dumnezeu, bucurându-mă de hrana Lui, dar nu sprijineam lucrarea bisericii. Acționam doar de dragul propriilor interese, nepracticând adevăruri pe care le știam foarte bine, înșelându-i pe alții să aleagă o conducătoare falsă. Asta nu dăuna lucrării bisericii și celorlalți frați și surori? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi detestam purtarea vicleană și josnică. Mă protejam doar pe mine, nu lucrarea bisericii. Nu eram o credincioasă adevărată. Mă simțeam cu moralul la pământ. Nu m-au luminat cuvintele lui Dumnezeu și nu realizam nimic în datoria mea. Dumnezeu Își ascundea fața de mine. Rămânând o trădătoare ce nu se căiește, urma să fiu, cu siguranță, alungată de Dumnezeu. Am simțit firea cea dreaptă a lui Dumnezeu care nu acceptă nicio ofensă umană și m-am urât fiindcă nu am practicat adevărul. M-am rugat lui Dumnezeu, gata să mă căiesc și să practic adevărul, să-mi răscumpăr fărădelegile!

Am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Pentru toți cei care își îndeplinesc datoria, oricât de profund sau superficial ar fi înțelege adevărul, cel mai simplu mod de practică prin care să intre în realitatea adevărului este să se gândească, în toate, la interesele casei lui Dumnezeu și să renunțe la dorințele egoiste, la intențiile individuale, la**

motive, mândrie și statut. Să pună interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc – măcar atât ar trebui să facă un om. Dacă o persoană care își îndeplinește datoria nu poate face nici măcar atât, atunci cum se poate spune că își face datoria? Asta nu înseamnă a-ți îndeplini datoria. Ar trebui să ții cont mai întâi de interesele casei lui Dumnezeu, să fii atent la voia Sa și să te gândești la lucrarea bisericii și să pui aceste lucruri înainte de toate; abia după aceea poți să te gândești la stabilitatea statutului tău sau la cum te văd alții. Nu simțiți că lucrurile devin ceva mai ușoare atunci când le împărțiți în acești pași și faceți niște compromisuri? Dacă vei practica astfel o vreme, vei ajunge să simți că a-L mulțumi pe Dumnezeu nu este dificil. În plus, ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și îndatoririle, să lași deoparte dorințele tale egoiste, să-ți lași deoparte intențiile și motivele, să ai considerație pentru voia lui Dumnezeu și să pui pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și datoria pe care ar trebui s-o îndeplinești. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun după care să te ghidezi. Înseamnă să trăiești deschis și onest, fără să fii o persoană meschină sau bună de nimic, și să trăiești cu dreptate și onoare, în loc să fii josnic sau răutăcios. Vei simți că așa ar trebui să trăiască și să acționeze o persoană. Treptat, dorința din inima ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au indicat o cale de a practica. Trebuie să punem mereu lucrarea bisericii pe primul loc și când interesele personale contravin lucrării bisericii, trebuie să ne lepădăm de noi înșine, să renunțăm la interese și să ne prioritizăm datoria și responsabilitățile. De data aceasta, mi s-a cerut să rescriu evaluarea și urma să mă căiesc față de Dumnezeu. Nu

mai puteam să țin cont de ce avea să se creadă despre mine sau să mă protejez. Trebuia să scriu adevărul și să fiu onestă.

Apoi le-am vorbit deschis fraților și surorilor. Le-am spus despre corupția manifestată, despre reflectarea asupra sinelui și despre ce învățasem. Am avut părtășie și asupra principiilor de alegere a conducătorilor, căci trebuie să alegem oameni care urmăresc adevărul, au umanitate și fac lucrare practică. Făcând comparația cu Callie, toți au dobândit discernământ și s-au simțit pregătiți să scrie evaluări noi. Și eu am scris o evaluare exactă, bazată pe purtarea constantă a lui Callie. Punând asta în practică, m-am simțit împăcată.

În acea zi, conducătoarea m-a anunțat în scris că fusese demisă Callie. A mai zis și că pe durata ocupării postului, Callie fusese arogantă, autocrată și necooperantă, ceea ce a împiedicat multe proiecte ale bisericii. S-a folosit de poziția ei pentru a-i oprima pe alții, fapt care i-a determinat să devină negativiști. Lucrurile menționate în scrisoare m-au plesnit ca niște palme peste față. Îmi ardea fața și mintea mi se golise. Știam că Îl ofensasem pe Dumnezeu și că jucasem un rol în fărădelegile unei conducătoare false. Se purtase așa și înainte, și am avut discernământ, dar nu numai că nu am raportat-o, ci le-am permis fraților și surorilor să o recomande drept conducătoare superioară. Nu am simțit nicio responsabilitate față de lucrarea bisericii. Ajutam, pe ascuns, o falsă conducătoare să facă rău și să înrăutățească situația. Ba chiar mi-am căutat scuze pentru nepracticarea adevărului. Am simțit că Dumnezeu avea să dezvăluie asta, chiar dacă nu raportam ce știam. Dumnezeu scoate totul la lumină, dar ar trebui să ne îndeplinim propriile îndatoriri, dezvăluind falșii conducători și sprijinind lucrarea bisericii. Însă eu am așteptat pasivă, dorind ca Dumnezeu să acționeze, ca să Îl fac pe El să o dezvăluie. Nu mi-am îndeplinit datoria, responsabilitatea. Asta a dăunat grav lucrării bisericii și pătrunderii în viață

a fraților și surorilor. M-am simțit tot mai rău, cu cât mă gândeam mai mult la asta. Știam că fărădelegea mea nu mai putea fi remediată. În durerea mea, am venit iar înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și căință. Voiam totodată să știu de ce mi-am protejat interesele de cum am întâmpinat o problemă. Care era rădăcina problemei?

Am citit acest pasaj în devoționalele mele. „**Înainte ca oamenii să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu și să înțeleagă adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei și îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce ești egoist? De ce trebuie să îți protejezi propria poziție? De ce ai emoții atât de puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal din spatele tuturor acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul omului. Așadar, ce este otrava Satanei? Cum poate fi ea exprimată? De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul». Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia și logica Satanei au devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul» – aceasta este filosofia de viață a omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte au devenit deja natura omenirii corupte, adevărata zugrăvire a naturii satanice pe care o are omenirea coruptă, iar această natură satanică a devenit deja baza existenței omenirii corupte; vreme de câteva mii de ani, omenirea coruptă a trăit cu acest venin al Satanei, chiar până în zilele noastre**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui

Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că deși eram credincioasă, nu tratam adevărul cuvintelor lui Dumnezeu ca pe standardul meu de viață. Trăiam tot după concepțiile Satanei, cum ar fi: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate”, „Profitul e pe primul loc” și „Protejează-te, caută doar să scapi de vină”. Trăiam în virtutea acestor otrăvuri satanice. Simțeam că oamenii trebuie să țină cont de propria persoană și să învețe să-și protejeze interesele, ca să nu aibă de suferit. E singura atitudine isteață, ca să nu pățești nimic. Dar această lecție mi-a arătat că traiul în baza acestor otrăvuri satanice mi-a protejat temporar interesele, dar m-a făcut să renunț la reperul meu de ființă umană. Am devenit egoistă, vicleană și josnică, ba chiar mi-am nesocotit conștiința, fiind nesinceră. Am devenit un om fără caracter sau demnitate, nedemn de încredere, și în final am prejudiciat viețile fraților și surorilor și am perturbat grav lucrarea bisericii, comițând o fărădelege de neremediat. Am detestat cât de adânc m-a corupt Satana, încât nu am avut conștiință și nu am fost vrednică să trăiesc înaintea lui Dumnezeu. Și această experiență mi-a arătat că nu L-am înțeles deloc pe Dumnezeu și nu am crezut în scrutarea Lui. M-am temut că, împărtășind discernământul meu legat de Callie, vor crede că încercam să mă răzbun, înlăturând-o intenționat. Dar în casa lui Dumnezeu, adevărul dictează și Dumnezeu îi vede pe toți. Câtă vreme aveam intenții bune și acționam conform principiilor, ceilalți aveau să mă susțină când înțelegeau adevărul. Deși unii dintre ei m-au înțeles inițial greșit, urma să îmi fac datoria față de Dumnezeu și conștiința avea să-mi fie curată. Înțelegând asta, m-am simțit mult mai împăcată și am decis ca pe viitor să susțin categoric principiile.

După aceea, m-am gândit la Lucia, diaconul de evanghelizare care nu a acceptat adevărul și nu și-a asumat povara datoriei. Trebuia să fi fost demisă, conform principiilor. Le-am împărtășit gândurile mele altor diaconi.

Diaconii au spus: „Dacă o demitem acum, nu va exista un înlocuitor potrivit în biserică. Să o ajutăm și să o sprijinim, deocamdată.” Mă gândeam că deja o ajutasem și o sprijinisem de mai multe ori, dar nu fusese receptivă. Dacă rămânea diacon de evanghelizare, avea să stagneze și mai mult lucrarea. Dar, într-adevăr, nu existau alți candidați buni la postul de diacon de evanghelizare. Și dacă niciunul nu era de acord, iar eu insistam, nu aveau să spună că eram prea arogantă și încăpățânată? O vreme nu am știut ce ar trebui să fac, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și căutare. După rugăciune, mi-am dat seama că iar începusem să-mi apăr interesele. Trebuia să sprijin principiile adevărului în datoria mea – trebuia să discern binele de rău. Judecând după principii, Lucia era o lucrătoare falsă. Dacă o păstram pe acel post, lucrarea de evanghelizare avea să fie afectată. Nu puteam refuza confruntarea de teamă că ceilalți mă vor considera arogantă – trebuia să susțin principiile. Așa că am avut părtășie cu partenerii asupra adevărurilor relevante și au fost de acord cu demiterea diaconului de evanghelizare. După aceea, conducătoarea superioară a numit o soră de la altă biserică să preia lucrarea noastră evanghelică. Își asuma povara datoriei și înțelegea principiile. Lucrarea noastră evanghelică s-a îmbunătățit treptat. M-am simțit totodată calmă și împăcată, acesta fiind un stil de viață minunat, și am putut pune ceva adevăr în practică.

59. Cum am renunțat la studii

de Lin Ran, China

Încă de când eram mică, părinții mi-au spus că, neavând fiu, ci doar două fete, pe mine și pe sora mea, le era greu să-și înfrunte familia, deci trebuia neapărat să studiez temeinic, să-i fac mândri și să arăt familiei că fiicele erau la fel de bune ca fiii. Când mama mi-a zis asta, m-a impresionat profund și m-am hotărât să studiez temeinic, să-i fac mândri și să le aduc onoare. Mereu am studiat temeinic și am luat note bune. Când cei mai în vârstă întrebau amabili cum mă descurcam, să o văd pe mama atât de fericită când răspundea chiar mă bucura și-mi dădea senzația că o făceam mândră și câștigam respect pentru ea.

La masterat, părinții mi-au spus: „Trebuie să ai rezultate bune în programul ăsta, apoi faci un doctorat. După aceea poți obține o slujbă confortabilă ca profesor universitar, câștigi mulți bani și ne faci mândri de tine.” M-a stresat rău să-mi aud părinții spunând asta. După toți anii ăștia de studiu, de mult îmi era lehamite de examene. M-am gândit la toți cei care-și luaseră viața sărind în gol de stresul unui doctorat și m-am temut că voi sfârși exact ca ei. Nu mai voiam să studiez. Dar uitându-mă în ochii plini de speranță ai părinților, pur și simplu n-am putut spune nu.

În vremea aceea am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernicul din zilele din urmă, însă, fiind atât de ocupată, nu puteam merge la adunări. De-abia în timpul doctoratului, când predam la țară, am putut merge la adunări în biserica locală. La o adunare, sora Zhang Lu mi-a zis că tot mai mulți oameni acceptau lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu și că era urgentă nevoie de udători. A întrebat dacă vreau să ud nou-veniți. Mi-am amintit de când eram copil și era gata să mă calce un camion, mergând pe bicicletă. Mulțumită protecției lui Dumnezeu am supraviețuit. În facultate

am avut un accident auto grav, alegându-mă doar cu o tăietură la frunte. Și aici a fost tot Dumnezeu veghindu-mă tăcut. Dumnezeu mereu mă protejase în tăcere ca să pot crește cum trebuie. Știam că mă bucurasem, ca făptură creată, de mult din harul lui Dumnezeu și hrana adevărului și că se cuvenea să răsplătesc iubirea Lui îndeplinind o datorie, deci am acceptat cu bucurie. Udând nou-veniții, sora-parteneră și cu mine ne rugam și ne bizuiam pe Dumnezeu să avem părtășie despre cuvântul Lui și să le rezolvăm dificultățile. Ne făcea foarte fericite să vedem că le sunt rezolvate problemele și că prind rădăcini pe adevărata cale și simțeam că îndatoririle chiar ne sunt pline de sens.

Mai târziu, pe măsură ce tot mai mulți nou-veniți trebuiau udați, am vrut să renunț la școală și să-mi fac datoria cu normă întreagă, dar m-am gândit cum părinții își puseseră toate speranțele în mine. Dacă mă lăsam de școală, ceilalți săteni continuau să-mi disprețuiască părinții. Cheltuiseră așa de mult cu mine. Cum puteam să-i dezamăgesc? Am ezitat, neștiind ce să fac. Într-o zi, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Tu ești o ființă creată – ar trebui, desigur, să-L slăvești pe Dumnezeu și să urmărești o viață plină de sens. Dacă nu-L slăvești pe Dumnezeu, ci trăiești în trupul tău murdar, atunci nu ești doar o bestie cu chip de om? Deoarece ești o ființă omenească, ar trebui să te sacrifici pentru Dumnezeu și să înduri toate suferințele! Ar trebui să accepți cu bucurie și cu încredere mica suferință la care ești supus astăzi și să trăiești o viață plină de sens, ca Iov și Petru. În această lume, omul poartă hainele diavolului, se hrănește cu mâncare de la diavol, lucrează și slujește la porunca diavolului, devenind cu totul călcat în picioare în mizeria lui. Dacă nu deslușești sensul vieții sau nu obții adevărata cale, atunci ce însemnătate are să trăiești astfel? Sunteți oameni care urmăriți calea cea dreaptă, aceia care își doresc o îmbunătățire. Sunteți**

oameni care vă ridicați în națiunea marelui balaur roșu, cei pe care Dumnezeu îi numește drepți. Nu este aceasta viața cea mai plină de sens?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)"). Din cuvântul lui Dumnezeu am înțeles că sunt o făptură creată, că viața mi-a fost dată de Dumnezeu și că pentru El ar trebui să trăiesc. Să urmez adevărul în datoria mea, să mă lepăd de firea mea coruptă și să obțin mântuirea lui Dumnezeu – aceasta-i o viață care merită trăită și plină de sens. Atât de mulți ani, viața mea a constat doar în studiu și predare, ca să-mi fac părinții fericiți. Mereu eram foarte ocupată, dar simțeam un gol în suflet. Nici măcar nu știam ce rost aveau toate. Nici chiar în timpul liber nu știam ce puteam face care să aibă sens. Nu știam cum să scap de senzația asa de gol. Am încercat atâtea lucruri – să-nvăț să cânt la instrumente, să pictez, să citesc, să ascult muzică, să alerg – dar niciunul nu a schimbat felul în care mă simțeam. Tot simțeam un mare gol în suflet. Viața mi se părea tot fără direcție și fără țel. M-am gândit iar la anii mei de muncă universitară serioasă. Deși obținusem un titlu postuniversitar și devenisem profesoară, iar lauda și aprobarea celor din jur îmi satisfăceau vanitatea, lucrurile astea nu-mi aduceau împlinire sau consolare spirituală. În fața marilor dezastre, nici cele mai nobile cunoștințe nu te pot salva. Doar urmând adevărul, îndeplinind o datorie și scăpând de firea ta coruptă poți să fii mântuit de Dumnezeu și să supraviețuiești. Înțelegând asta, m-am rugat lui Dumnezeu și-am decis să-mi dau demisia din postul de profesoară și să fac cerere de retragere din școala doctorală.

Într-o zi, după ce m-am întors de la udarea de noi credincioși, am văzut că familia îmi trimisese mesaje repetate încercând să mă contacteze. Inima a-nceput să-mi bată cu putere. Ce aveam să fac dacă se împotriveau categoric să-ndeplinesc o datorie? Am sunat-o pe mama, care a zbierat la mine în telefon: „Da știu că ai tupeu, să te lași de școală fără să ne spui!" Apoi, rudenii din orașul natal au venit în grabă să-mi spună să mă-ntorc la

predare și să-mi termin școala, altfel mă vor aduce direct înapoi în orașul natal. M-am temut că într-adevăr o vor face și nu voi mai putea să merg la adunări ori să-ndeplinesc o datorie. Așa că m-am întors la slujba de profesoară. Dar mă simțeam foarte stingherită și vinovată. M-am gândit la rapida răspândire a Evangheliei lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, la toți nou-veniții ce au nevoie de udare și la cum ar trebui să-mi fac datoria. Când mă gândeam, însă, la speranțele părinților pentru mine, începeam să fiu în dilemă. Mi se părea că le eram datoare și mă temeam să nu-i rănesc. La o adunare, ceilalți au aflat de starea mea și mi-au citit din cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Nu sunt mulți printre voi care au ezitat între bine și rău? În competiția dintre pozitiv și negativ, dintre alb și negru, sunteți cu siguranță conștienți de alegerile pe care le-ați făcut între familie și Dumnezeu, copii și Dumnezeu, pace și tulburare, bogăție și sărăcie, statut social și normalitate, a fi susținuți și a fi marginalizați și așa mai departe. Între o familie liniștită și una destrămată, ați ales-o pe cea dintâi și ați făcut-o fără nicio ezitare; între bogăție și datorie, din nou ați ales-o pe cea dintâi, chiar lipsiți de voința de a vă întoarce la țărm; între lux și sărăcie, ați ales prima opțiune; când alegeți între fiii, fiicele, soțiile, soții voștri și Mine, i-ați ales pe cei dintâi; și între noțiune și adevăr, ați ales-o, încă o dată, pe cea dintâi. Fiind confruntat cu toate faptele voastre rele, pur și simplu Mi-am pierdut încrederea în voi. Sunt pur și simplu uimit că inimile voastre se împotrivesc atât de mult să fie înmuiate. Mulți ani de dăruire și de efort nu Mi-au adus aparent decât resemnarea și deznădejdea voastră, dar speranțele Mele pentru voi cresc cu fiecare zi care trece, căci ziua Mea a fost deja dezvăluită tuturor. Cu toate acestea, insistați să căutați lucruri întunecate și rele și refuzați să vă slăbiți strânsoarea asupra lor. Așadar, care va fi, atunci, finalul vostru? V-ați gândit vreodată cu**

atenție la acest lucru? Dacă vi s-ar cere să alegeți din nou, care ar fi poziția voastră? Ar mai fi tot prima? Mi-ați mai aduce dezamăgire și întristare jalnică?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cui îi ești credincios?"). Am fost foarte emoționată când am citit aceste cuvinte. Dumnezeu S-a întrupat pentru a lucra și a ne mântui, Și-a vărsat inima și sufletul în noi ca în cele din urmă să putem fi mântuiți și să rămânem. Orice om rațional, cu conștiință, ar trebui să îndeplinească bine o datorie pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Mie, însă, de fiecare dată când alegeam să-ndeplinesc o datorie, mi se părea că-mi dezamăgesc părinții, că investiseră atât de mult în mine și eu nu-i răsplăteam, lăsând să se irosească toată iubirea și devotamentul lor. În plus, mă temeam că renunțând la școală nu le aduceam onoare părinților și că vor fi disprețuiți în familie. Nu puteam să mă gândesc decât cum să-mi satisfac părinții și chiar am renunțat la datoria mea ca să nu-i supăr. Ca făptură creată, m-am bucurat de hrana cuvântului lui Dumnezeu, dar nu-mi îndeplineam datoria de făptură creată pentru a răsplăti iubirea Lui. Eram atât de imorală. Îl dezamăgeam pe Dumnezeu. Deși eram așa de rebelă, Dumnezeu tot nu m-a abandonat. A continuat să mă îndrume și să mă susțină prin frați și surori. Dar tot ce I-am dat eu schimb a fost durere și dezamăgire. Nu reușeam să fiu la înălțimea străduințelor Lui pentru mine. M-am simțit plină de remușcări și vinovată, deci m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, eu nu Te mulțumesc. Îți datorez atât de mult! Dă-mi Te rog credință și putere și îndrumă-mă să fac alegerea corectă." După rugăciune, am scris familiei o scrisoare, spunându-le că am hotărât să renunț la școală și să îndeplinesc o datorie.

Mai târziu, părinții m-au sunat, zicând: „Dacă-ndrăznești să renunți la școală, vom lua supradoză și mâine vom fi morți." A fost crunt să-mi aud mama și tatăl spunând asta și mă tot rugam lui Dumnezeu: „Dumnezeule, orice spun ei, nu Te voi trăda. Te rog doar să-mi dai să rostesc cuvintele

potrivite. Statura mea e foarte mică și mă tem că voi spune, fără să vreau, ceva ce Satana va folosi contra mea din cauza ignoranței și nesăbuinței mele. Te rog îndrumă-mă să fiu fermă în mărturia mea." După rugăciune m-am simțit puțin mai liniștită și le-am zis: „Știți că am ales calea cea bună. Atunci, de ce mă constrângeți așa? Vreau doar să cred în Dumnezeu, să urmez adevărul și să-mi fac datoria. Nu mă puteți lăsa să-mi aleg propria cale?" Mama a replicat furioasă: „Credința în Dumnezeu e calea cea bună, știu, dar, pentru a îndeplini o datorie, ai renunțat până și la studii. Crezi că ne-a fost ușor să-ți plătim școlarizarea, toți anii ăștia? Cât de egoistă poți fi!" Auzind-o pe mama, m-am gândit: „Omul e creat de Dumnezeu. Toate lucrurile de care ne bucurăm de El ne-au fost date. E responsabilitatea și obligația noastră să-ndeplinim o datorie și să ne sacrificăm pentru El. Dac-ar fi să nu-ndeplinesc o datorie ca să-mi satisfac părinții, asta ar fi egoist." Așa că le-am spus: „Eu m-am hotărât. Oricum mă împiedicați, îndeplinesc o datorie." Agitată, mama a spus: „Am cheltuit pe tine așa de mult ca să avansezi în viață, să ne faci mândri în fața restului familiei și să putem duce o viață mai ușoară. Cum nu te gândești deloc la noi? Ești atât de crudă." Soră-mea m-a sunat și ea să mă certe: „Îți dai seama că, dacă renunți la școală, toți din sat ne vor disprețui și părinții noștri se vor umple de rușine? Dacă renunți la școală și la serviciu, sun la poliție să vă aresteze pe toți credincioșii!" A fost foarte deprimant să-mi aud familia vorbind așa. Se dovedea că tot ce făcuseră pentru mine a fost o simplă investiție. Când eram la doctorat, făcându-i mândri în fața prietenilor lor și a familiei, îmi vorbeau cu blândețe, zicând că eram fiica lor cea mai dragă, dar când urmam adevărul și îndeplineam o datorie în loc să le aduc onoare, îmi aruncau cuvinte de ocară. Nu investeau în mine iubire, ci se foloseau de mine. Mi-am amintit cuvântul lui Dumnezeu: „**«Iubirea», cum este ea numită, se referă la o emoție care este pură și fără cusur, în care îți folosești inima**

pentru a iubi, a simți și a fi grijuliu. În iubire, nu există niciun fel de condiții, obstacole și distanțe. În iubire, nu există nicio bănuială, nicio înșelăciune și nicio viclenie. În iubire, nu există niciun comerț și nimic necurat" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși"). E cea mai bună explicare a iubirii a lui Dumnezeu. Numai iubirea Lui de oameni e pură și fără pată. Pentru a mântui oamenii de corupția și răul Satanei, Dumnezeu S-a întrupat de două ori și a rostit milioane de cuvinte de adevăr, plătind în tăcere un preț pentru noi. Dumnezeu nu ne-a cerut nimic niciodată. El doar speră să putem urma adevărul și obține mântuirea. Numai iubirea Lui pentru noi e altruistă. „Iubirea" familiei față de mine era să mă folosească pentru a câștiga respectul altora. Asta nu era iubire, ci o tranzacție, o relație în scop clar de beneficiu. Mi-am amintit că Dumnezeu a spus: „**Oamenii care trăiesc în trup se bucură de diferitele relații și legături de familie ale trupului. Ei cred că oamenii nu pot trăi fără cei dragi lor. De ce nu te gândești la modul în care ai intrat în lumea omului? Ai venit singur, fără relații cu ceilalți la început. Dumnezeu aduce oamenii aici unul câte unul; când ai venit, erai, de fapt, singur**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Relația dintre membrii familiei poate fi apropiată în trup, dar nu există legătură spirituală. Fiecare om a fost predestinat de Dumnezeu să vină pe lumea asta. Fiecare are propriul rol de jucat și propria misiune de îndeplinit. Deși după sânge ei sunt mama, tata și sora mea, nu avem nicio legătură spirituală. Ei doar m-au crescut, și-au îndeplinit responsabilitatea și mi-au făcut mai bună viața trupească, dar nu-mi pot decide viitorul sau destinul, cu atât mai puțin să mă mântuiască de corupția și răul Satanei. Numai Dumnezeu îmi poate da adevărul și viața, mă poate curăți și mântui. Faptul că părinții nu-mi permiteau să îndeplinesc o datorie, să fiu aproape de Dumnezeu, să dobândesc mântuirea Lui îmi făcea rău și-mi distrugea viața. Nu se putea să

fiu constrânsă de ei. Înțelegând asta, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că mi-ai dat discernământ în privința familiei mele. Te rog veghează-mi inima, să pot rămâne fermă!” După-masa următoare am abandonat școala să merg să preiau o datorie.

Mai târziu mi-am spus: „Știu că am ales calea cea bună. Atunci, când familia mă împiedică și-ncearcă să mă facă să renunț la datoria mea, de ce mereu mă simt constrânsă de atașamente, de parcă le datorez foarte mult? De ce anume se-ntâmplă asta?” La un devoțional, am citit cuvântul lui Dumnezeu. **„În trecut, oamenii acționau întotdeauna în funcție de conștiința lor și se foloseau de ea pentru a-i evalua pe alții. Oamenii trebuiau să treacă constant testul conștiinței, temându-se mereu să nu fie bârfiți, să nu se râdă de ei, să dobândească o reputație proastă sau să fie numiți «lipsiți de conștiință, persoane rele». Așadar, erau nevoiți să fie de acord cu unele lucruri doar pentru a se integra. Cum sunt evaluați oamenii acum?** (După principiile adevărului.) **Cum stăteau lucrurile în trecut, când viețile oamenilor erau legate de noțiunile și sofismele necredincioșilor? De exemplu, de când erai mic, părinții tăi te-au tot îndoctrinat cu vorbe precum: «Când vei crește, trebuie să ne faci mândri; trebuie să aduci onoare familiei noastre!» Ce au reprezentat aceste cuvinte pentru tine? O încurajare sau o restricție? O influență pozitivă sau un soi de control negativ? Cert este că ele reprezintă un fel de control. Părinții tăi ți-au stabilit un obiectiv pe baza unei afirmații sau teorii pe care oamenii o consideră corectă și bună, făcându-te să-ți trăiești viața în slujba acelui scop, iar tu ajungi să-ți pierzi libertatea. De ce ajungi să-ți pierzi libertatea și să cazi sub controlul ei? Pentru că oamenii cred că a aduce onoare familiei lor este un lucru bun care ar trebui făcut. Dacă nu împărtășești acel gând sau nu aspiri să faci lucruri care aduc onoare familiei tale, ești văzut ca**

făcând umbră pământului degeaba, un ratat bun de nimic, iar oamenii te vor privi cu dispreț. Pentru a avea succes, trebuie să studiezi din greu, să dobândești tot mai multe abilități și să aduci onoare numelui familiei. În acest fel, oamenii nu te vor intimida pe viitor. Oare toate lucrurile pe care le faci de dragul acestui scop nu sunt, de fapt, cătușe care te leagă? (Ba da.) **Întrucât urmărirea succesului și onorarea familiei reprezintă ceea ce-ți cer părinții tăi și de vreme ce aceștia acționează în interesul tău, astfel încât să trăiești o viață bună și să-ți faci familia mândră, este firesc să aspiri la un astfel de stil de viață. Însă aceste lucruri sunt, în esență, necazuri și cătușe într-un fel. Când oamenii nu înțeleg adevărul, ei cred că aceste lucruri sunt pozitive, că reprezintă adevărul, calea corectă și, prin urmare, le iau de bune și le respectă sau ascultă de ele. Iar când aceste cuvinte și cerințe vin de la părinții tăi, asculți întru totul de ele. Dacă trăiești după aceste cuvinte, trudind și dedicându-ți tinerețea și întreaga viață și, în sfârșit, ajungi în vârf, trăiești o viață bună și-ți faci mândră familia, s-ar putea să fii sclipitor pentru alți oameni, dar, în lăuntrul tău, ești din ce în ce mai pustiit. Nu știi care este scopul vieții sau ce destinație îți rezervă viitorul sau ce fel de cale ar trebui să urmeze oamenii în viață. Nu ai înțeles și nu ai dobândit absolut nimic cu privire la acele taine ale vieții după ale căror răspunsuri tânjești, pe care vrei să le știi și să le înțelegi. Oare nu ai fost efectiv distrus de bunele intenții ale părinților tăi? Oare n-au fost tinerețea și întreaga ta viață distruse de cerințele părinților tăi, care, după spusele lor, sunt «în interesul tău»?** (Ba da.) **Așadar, e corect sau greșit ca părinții tăi să facă cereri care sunt «în interesul tău»? Este posibil ca părinții tăi să creadă cu adevărat că acționează în interesul tău, dar sunt ei oameni care înțeleg adevărul? Dețin ei adevărul?** (Nu.) **Mulți oameni își petrec toată viața agățându-se de cuvintele propriilor**

părinți: «Trebuie să ne faci mândri, trebuie să aduci onoare familiei» – cuvinte care îi inspiră și care îi influențează de-a lungul vieții. Când părinții spun: «Este în interesul tău», acesta devine impulsul din spatele vieții unei persoane, oferind o direcție și un obiectiv pentru care să lucreze. Prin urmare, oricât de plină de farmec este viața acelei persoane, oricât de demnă și de plină de succes este, aceasta e, de fapt, distrusă. Nu-i așa? (Ba da.) **Nu înseamnă acest lucru că dacă o persoană nu trăiește conform cerințelor părinților, este distrusă? Nu; are și aceasta un scop propriu. Care este scopul? Este, în continuare, același, și anume să «trăiască o viață bună și să-și facă părinții mândri», deși nu pentru că i-au spus părinții, ci pentru că a acceptat de altundeva acest scop. Tot vrea să trăiască după aceste cuvinte și să-și facă familia mândră, să ajungă în vârf și să devină o persoană onorabilă și demnă. Scopul ei nu s-a schimbat; tot își dedică întreaga viață pentru obținerea acestor lucruri. Prin urmare, atunci când oamenii nu înțeleg adevărul, ei acceptă multe doctrine, afirmații și perspective așa-zis corecte care predomină în societate. Apoi, ei transformă aceste lucruri corecte în direcția, baza și motivația pentru eforturile propriilor vieți. În cele din urmă, oamenii trăiesc fără compromisuri și fără rezerve de dragul acestor obiective, zbătându-se toată viața, până la moarte, moment în care, unii tot nu sunt dispuși să vadă adevărul. Ce vieți jalnice duc oamenii! Cu toate acestea, odată ce înțelegi adevărul, nu lași treptat în urmă aceste lucruri, învățături și afirmații așa-zis corecte, precum și așteptările părinților tăi de la tine? Odată ce lași treptat în urmă aceste lucruri așa-zis corecte, iar standardul după care măsori lucrurile nu se mai bazează pe afirmațiile culturii tradiționale, nu-i așa că nu mai ești legat de acele afirmații? Și dacă nu ești legat de aceste lucruri, trăiești liber? S-ar putea să nu fii complet liber atunci, dar cel puțin cătușele**

vor fi fost slăbite” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Care este realitatea adevărului?”). Chiar m-a emoționat citirea cuvântului lui Dumnezeu. Din copilărie, mama îmi spusese mereu să studiez temeinic, să avansez, s-o fac mândră, să aduc onoare familiei. Ca să aduc onoare familiei și să câștig lauda altora, am făcut din „Oprește zgomotul lumii și îngroapă-ți capul în cărți” mantra mea, iar studiul a devenit în bună măsură unicul meu țel. Timp de atâția ani, fusesem ca o mașină de studiu, lucrând zi și noapte. Nu aveam drept de-a alege și nici simț al împotrivirii. Deși eram lăudată de părinți și de cei din jur, mereu aveam un gol în suflet. Mă întrebam adesea: De ce trăiesc în felul acesta? Are sens o astfel de viață? Însă n-am putut găsi un răspuns și deseori eram deprimată și sufeream. Citind cuvântul lui Dumnezeu am realizat că toate erau un rău făcut de Satana. Satana folosea otrăvuri ca „Pietatea filială este o virtute care trebuie pusă mai presus de toate orice altceva”, „Să te distingi și să aduci onoare străbunilor tăi” pentru a lega și controla oamenii. Erau ca un jug pe care Satana îl pusese pe trupul meu. Dacă nu urmăream aceste lucruri, eram condamnată de familie și societate, etichetată ca neambițioasă și inutilă. Influențată de acest mediu, mergeam pasivă pe calea urmăririi bogăției și renumelui. În goana după note bune și titluri, mulți studenți ajung depresivi din cauza presiunii academice. Unii chiar se sinucid și viețile lor sunt distruse. Dar de fiecare dată când voiam să renunț la școală ca să-ndeplinesc o datorie, mă simțeam legată și controlată de aceste otrăvuri. Mi se părea că părinții cheltuiseră așa de mult cu mine și, dacă renunțam la școală, îi dezamăgeam și nu le aduceam onoare. Până la urmă am văzut că otrăvurile astea-s modurile Satanei de-a ne induce în eroare și corupe. Ele ne distorsionează direcția și țelurile în viață, ne fac să ne abandonăm credința, să nu ne facem datoria de făptură creată, ne fac să ne-ndepărtăm încet de Dumnezeu și să-L trădăm. Fără revelația cuvântului lui Dumnezeu, n-aș fi văzut niciodată răul acestor

otrăvuri satanice. Aș fi continuat pe drumul acesta fără întoarcere, pierzând mântuirea lui Dumnezeu și fiind distrusă alături de Satana, în cele din urmă. Înțelegând asta, am fost plină de recunoștință față de Dumnezeu. Dumnezeu mă proteja și mă mântuia.

Ulterior, am mai citit din cuvântul lui Dumnezeu. „**Întrucât a fi filial față de părinți nu reprezintă adevărul, ci doar o responsabilitate și o obligație umană, atunci ce ar trebui să faci în cazul în care obligația intră în conflict cu datoria ta?** (Să acord prioritate datoriei mele; s-o pun pe primul loc.) **O obligație nu reprezintă neapărat datoria unei persoane. A alege să-ți îndeplinești datoria înseamnă a practica adevărul, în timp ce îndeplinirea unei obligații, nu. În cazul în care circumstanțele sunt potrivite, îți poți îndeplini această responsabilitate sau obligație, dar dacă mediul actual nu ți-o permite, ce ar trebui să faci? Ar trebui să spui: «Trebuie să-mi fac datoria – asta este practicarea adevărului. A fi filial cu părinții mei înseamnă să trăiesc după conștiința mea și nu se ridică la nivelul practicării adevărului.» Prin urmare, ar trebui să acorzi prioritate datoriei tale și să o susții. Dacă nu ai nicio datorie acum, nu lucrezi departe de casă și locuiești aproape de părinții tăi, atunci găsește modalități pentru a avea grijă de ei. Fă tot posibilul pentru a-i ajuta să trăiască puțin mai bine și a le ușura suferința. Dar asta depinde și de ce fel de oameni sunt părinții tăi. Ce ar trebui să faci dacă părinții tăi au o umanitate slabă și te împiedică în mod constant să crezi în Dumnezeu, dacă ei continuă să te îndepărteze de credința în Dumnezeu și de îndeplinirea datoriei? Care este adevărul pe care ar trebui să-l practici?** (Renunțarea.) **În acest punct, trebuie să renunți la ei. Ți-ai îndeplinit obligația. Părinții tăi nu cred în Dumnezeu, așa că nu ai nicio obligație să te îngrijești de ei. Dacă ei cred în Dumnezeu, atunci sunt familie, sunt părinții tăi. Dacă**

nu o fac, atunci voi mergeți pe căi diferite: ei cred în Satana și-l venerează pe diavol și merg pe calea Satanei, ceea ce reprezintă o cale diferită de cea a celor care cred în Dumnezeu. Nu mai sunteți o familie. Ei îi consideră pe credincioșii în Dumnezeu drept adversarii și dușmanii lor, așa că nu mai ai nicio obligație să ai grijă de ei și trebuie să rupi orice legătură cu ei. Care este adevărul: să fii filial față de părinți sau să-ți îndeplinești datoria? Desigur, îndeplinirea datoriei reprezintă adevărul. A-ți îndeplini datoria în casa lui Dumnezeu nu înseamnă doar a-ți îndeplini obligația și a face ceea ce se cuvine să faci. Este vorba despre îndeplinirea datoriei unei ființe create. Implică însărcinarea dată de Dumnezeu; este obligația și responsabilitatea ta. Aceasta este o adevărată responsabilitate, și anume să-ți îndeplinești responsabilitatea și obligația înaintea Creatorului. Aceasta este cerința Creatorului de la oameni și lucrul de mare importanță al vieții. Însă respectarea părinților reprezintă doar responsabilitatea și obligația unui fiu sau ale unei fiice. Cu siguranță, nu este însărcinată de Dumnezeu și cu atât mai puțin îndeplinește cerința Lui. Prin urmare, între respectarea părinților și îndeplinirea datoriei nu există nicio îndoială că a-ți îndeplini datoria, și numai asta, înseamnă a practica adevărul. A-ți îndeplini datoria de ființă creată reprezintă adevărul și este o datorie de legământ. Respectarea părinților înseamnă a fi filial cu oamenii. Nu înseamnă că o persoană își îndeplinește datoria și nici că practică adevărul" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Care este realitatea adevărului?"). Cuvântul lui Dumnezeu arată principii de comportament cu părinții: Dacă ei te susțin în credința și datoria ta, poți să-i onorezi pe cât e posibil fără să-ți întârzii datoria. Dar dacă I se opun lui Dumnezeu și te împiedică în credință și datorie, nu ar trebui să fii constrâns de ei și-ar trebui să dai întâietate îndeplinirii datoriei și mulțumirii lui

Dumnezeu. Părinții mei urmăreau banii și reputația, urmându-l pe Satana. Erau diavoli în esența lor și-i aparțineau Satanei. În credința mea, vreau să urmez adevărul și să-ndeplinesc o datorie. Căile noastre sunt total opuse. Dac-ar fi să-mi ascult părinții și să nu-ndeplinesc o datorie, l-aș urma pe Satana și m-aș împotrivi lui Dumnezeu. Realizând asta, am simțit o eliberare și am știut cum să-mi tratez familia conform principiilor.

Apoi, am continuat să îndeplinesc o datorie în biserică și, spre surpriza mea, familia s-a dus la școală să-mi rezolve retragerea în numele meu. Văd că tot mai mulți oameni acceptă lucrarea actuală a lui Dumnezeu. Sunt foarte norocoasă să mă alătur celor care răspândesc Evanghelia Lui și să pot să-mi ofer puterile pentru răspândirea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu. Sunt atât de fericită pentru asta! Acum îmi fac datoria cu frații și surorile, avem părtășie și practicăm adevărul. Deși înțeleg foarte puțin din adevăr, simt că firea mea coruptă se schimbă, încetul cu încetul, trăiesc o oarecare asemănare umană, pot avea părtășie despre adevăr și mărturisi despre lucrarea lui Dumnezeu. Sunt lucruri pe care nu le-aș fi învățat niciodată, oricâți ani aș fi studiat în școală. Simt cu adevărat că a-mi face datoria și a mă sacrifica pentru Dumnezeu e cea mai corectă alegere a mea.

60. Oare un bun prieten se face că nu vede?

de Ding Li, Statele Unite

Eu și sora Barbara ne cunoșteam de doi ani și aveam o relație destul de bună. De fiecare dată când vorbeam, părea că puteam continua la nesfârșit. Vorbeam despre experiențele noastre și ce câștigasem din ele. Oricând i se întâmpla ceva, venea să mă caute și oricând aveam o problemă, voiam să am părtășie cu ea. Mereu avea părtășie cu mine, răbdătoare, iar eu prețuiam relația pe care o aveam. Simțeam că era grozav să am alături o soră care mă putea ajuta și sprijini.

Anul trecut, am auzit-o pe Barbara vorbind cu niște surori despre rezultatele grozave pe care le obținuse în lucrarea evanghelică, despre cât de mulți dintre cei cărora le predica aveau noțiuni religioase și cum, rugându-se și sprijinindu-se pe Dumnezeu, având părtășie cu ei și citindu-le cuvântul lui Dumnezeu, ei au acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Am văzut că surorile o priveau cu admirație, punându-i tot felul de întrebări și căutând căi de practică bune. Am fost puțin îngrijorată: „E bine că lucrarea ei evanghelică progresează, dar ea a vorbit doar despre rezultatele ei grozave, nu concret despre calea pe care a mers și nici nu a mărturisit cum a îndrumat-o Dumnezeu. Vorbind astfel, oare nu se dă mare?” După câteva zile, sora Faye mi-a zis: „Barbara e foarte talentată și a obținut rezultate grozave în lucrarea ei evanghelică. A spus că un lider i-a cerut să aibă părtășie despre experiențele ei la o întrunire.” Asta m-a șocat: de ce spune Barbara aceste lucruri? Faye o admiră foarte mult, dar nu e în beneficiul ei. Am realizat că Barbara se lăuda mereu cu rezultatele pe care le obținuse în datoria ei și m-am simțit tulburată. Dumnezeu a avut părtășie despre cum lauda și preamărirea de sine dezvăluie o fire satanică, așa că ar fi periculos să continue așa. Nu puteam lăsa lucrurile așa. Trebuia să-i

menționez asta lui Barbara. Însă, oricând mă gândeam s-o fac, ezitam. Mi-am amintit de câteva experiențe din anii anteriori. Partenera mea, Janie, recita adesea doctrine, certându-i pe ceilalți dintr-o poziție de autoritate, dar nu s-a analizat și nu s-a cunoscut niciodată. I-am arătat aceste probleme și, nu numai că n-a vrut să accepte, ba chiar a ripostat, amintind eșecurile și fărădelegile mele din trecut. După aceea, abia dacă mai vorbea cu mine. Asta m-a pus într-o situație stânjenitoare și dureroasă. Cu altă ocazie, sora Roxanna s-a îndepărtat de subiect în părtășia ei, iar eu i-am menționat asta. Ulterior, mi s-a destăinuit și a spus că s-a simțit foarte stânjenită și potrivnică când i-am semnalat problema și că a simțit că încercam voit să-i îngreunez situația, până în punctul în care nici n-a mai vrut să aibă părtășie în întruniri. Deși a început să caute, să reflecteze și să-și recunoască problemele, mi-a fost greu s-o aud spunând asta. Ulterior, m-am ferit să menționez problemele celorlalți. M-am gândit ce relație grozavă avusesem cu Barbara și m-am întrebat, dacă îi semnalam problemele, oare o puneam într-o poziție stânjenitoare? Ce aveam să fac dacă nu asculta și începea să aibă prejudecăți față de mine, dacă era de părere că îi expuneam neajunsurile și încercam să-i îngreunez situația, iar apoi refuza să-mi mai vorbească? Ne întâlneam zilnic, așa că situația avea să fie stânjenitoare. În plus, nu se lăudase mereu în felul acesta. Poate că, citind cuvântul lui Dumnezeu, avea să reflecteze și să realizeze singură asta. Lasă, n-o să spun nimic.

Într-o zi, Barbara mi-a spus că niște frați și surori îi dăduseră câteva sugestii. Au spus că îi plăcea să se dea mare și să-i facă pe ceilalți s-o admire în părtășii. Asta a făcut-o să se simtă stânjenită. M-am simțit tulburată când am auzit-o. Adevărul era că și o văzusem cum se dădea mare, dar fiindcă-mi era frică să nu afectez relația noastră, m-am făcut că nu văd și nu i-am spus nimic. Oare nu era asta ocazia perfectă? N-ar fi trebuit

să vorbesc despre problemele ei? Dar, apoi, m-am gândit că situația ei era deja destul de dificilă. M-am temut că dacă vorbeam și eu, era posibil să nu poată îndura și să devină negativă. Și eu am realizat că trebuia să-i arăt problemele pe care le văzusem, dar m-am temut că avea să creadă că eram prea aspră și să se îndepărteze de mine, așa că m-am gândit cu atenție la tonul pe care să-l folosesc și cum să mă exprim cu tact, ca să n-o fac să se simtă rușinată. Așa că am dat exemple despre felul în care m-am preamărit și m-am dat mare în trecut și cum apoi am reflectat la acest lucru și am ajuns să-l înțeleg și numai la sfârșit, i-am menționat în treacăt problema. Mi-era teamă să n-o stânjenesc, așa că am consolat-o: „Fiecare are firi corupte și e perfect normal să arate asta. Și eu am făcut-o. Am fost mereu foarte arogantă și încrezută și adesea m-am dat mare. Nu lăsa asta să te constrângă. Trebuie să ai atitudinea potrivită față de tine însăți.” Nu mi-a răspuns nimic. Însă atunci s-a întâmplat ceva care m-a tulburat iar.

La o întrunire, având părtășie despre felul în care înțelegea cuvântul lui Dumnezeu ea a vorbit despre o experiență recentă pe care o avusese în răspândirea Evangheliei. A spus că îi predicase unui pastor care credea de ani de zile în Domnul. Omul era plin de noțiuni religioase și ascultase multe zvonuri. Nu voia să accepte Evanghelia nici după ce i-a fost predicată în mod repetat. Însă ea avusese părtășie și discutase cu el și, găsind pasaje relevante din cuvântul lui Dumnezeu, îi infirmase noțiunile, el renunțând treptat la noțiunile lui și acceptând lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Când a terminat, toți erau atenți la experiența ei evanghelică și nu la cuvântul lui Dumnezeu. Atunci mi-am dat seama: nu se abate de la subiect? Deși avea părtășie despre experiența ei evanghelică, când a terminat, toți au început s-o admire și s-o aprecieze. Oare nu se dădea mare? Am vrut să-i spun asta și s-o fac să încheie subiectul, dar chiar nu am putut spune nimic: Oare nu ar fi fost stânjenită, dacă o întrerupeam în fața atâtor

oameni? Era adevărat că obținuse câteva rezultate în lucrarea ei evanghelică, așa că, dacă îi spuneam asta, oare toți aveau să creadă că eram invidioasă și îi îngreunam situația în mod voit? Poate că intențiile ei erau bune și nu încerca să se dea mare. Așa că n-am spus nimic, dar, agitată fiind, n-am putut medita la cuvântul lui Dumnezeu, iar părtășia mea nu era luminată, spuneam numai lucruri neinspirate, și astfel, întrunirea s-a sfârșit.

În noaptea aceea, m-am zvârcolit în pat, fără să pot dormi. Mă gândeam numai la lucrurile pe care Barbara le spusese ca să se dea mare în adunare și la privirile admirative ale tuturor. Părtășia ei nu le oferise celorlalți o înțelegere mai bună a cuvântului lui Dumnezeu, ci le atrăsese atenția asupra lucrării ei evanghelice, astfel încât adunarea nu avusese un rezultat bun. De teamă să n-o stânjenesc, nu spusesem nimic și nu apărasem viața bisericească. Nu cumva făceam pe placul oamenilor, fără niciun simț al dreptății? Mi-am amintit cuvântul lui Dumnezeu: „**Ar trebui să te cercetezi cu atenție, pentru a vedea dacă ești o persoană corectă. Sunt țelurile și intențiile tale realizate cu Mine în minte? Sunt toate cuvintele și acțiunile tale făcute și spuse în prezența Mea? Îți examinez toate gândurile și ideile. Nu te simți vinovat? […] Crezi că, data viitoare, vei fi capabil să compensezi mâncatul și băutul pe care Satana le-a luat cu sine de data aceasta? Așadar, acum vezi clar; este acest lucru unul pe care-l poți compensa? Poți compensa timpul pierdut? Trebuie să vă examinați cu sârguință ca să vedeți de ce la ultimele câteva întâlniri nu s-a mâncat și nu s-a băut și cine a provocat acest necaz. Trebuie să aveți părtășie unul câte unul, până când va fi clar. Dacă o astfel de persoană nu este constrânsă cu hotărâre, atunci frații și surorile tale nu vor înțelege, iar, apoi, se va întâmpla din nou. Ochii voștri spirituali sunt închiși; prea mulți dintre voi sunteți orbi! În plus, cei care văd sunt lipsiți de griji în privința asta. Ei nu se ridică să-și spună cuvântul și**

sunt, de asemenea, orbi. Cei care văd, dar nu vorbesc, sunt muți. Există mulți cu handicapuri aici" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 13). Cuvântul lui Dumnezeu m-a mâhnit profund. M-am gândit cum Barbara se abătuse de la subiect în părtășia ei, irosise timpul tuturor și afectase productivitatea adunării, dar eu doar privisem în tăcere. Mă tot gândeam: „Știam clar că Barbara s-a abătut de la subiect, de ce nu am apărat viața bisericească? De ce am ales să tac și să le fac pe plac oamenilor?" În primul rând, nu eram sigură că, prin faptele ei, Barbara se preamărea și se lăuda. Era adevărat că avea ceva experiență în răspândirea Evangheliei și că părtășia acestor lucruri putea să le fie benefică celorlalți, așa că puteam considera că s-a dat mare prin părtășie? În al doilea rând, îmi făceam griji că nu vedeam lucrurile clar, că vorbind, aș fi constrâns-o și că ceilalți ar fi crezut că spuneam acele lucruri din invidie.

La întrunirea de a doua zi, am vorbit despre grijile mele și am cerut ajutorul câtorva surori. Am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Să se înalțe și să mărturisească pentru sine, să se grozăvească, încercând să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre ei – omenirea coruptă este capabilă de aceste lucruri. Acesta este modul în care reacționează oamenii instinctiv atunci când sunt conduși de naturile lor satanice și este comun întregii omenirii corupte. Cum se înalță oamenii de obicei și mărturisesc pentru ei înșiși? Cum ating acest obiectiv? Ei mărturisesc cât de multă lucrare au făcut, cât de mult au suferit, cât de mult s-au sacrificat și ce preț au plătit. Ei folosesc aceste lucruri drept capital prin care se înalță, ceea ce le conferă un loc mai înalt, mai ferm, mai sigur în mintea oamenilor, astfel încât mai mulți oameni să-i aprecieze, să-i admire, să-i respecte și chiar să-i venereze, să-i idolatrizeze și să-i urmeze. Pentru a atinge acest țel, oamenii fac multe lucruri care sunt mărturie de fațadă pentru Dumnezeu, dar în esență, îi preamăresc și**

mărturisesc pentru ei înșiși. Este rezonabil acest mod de a acționa? Aceste lucruri depășesc sfera raționalității. Acești oameni nu au nicio rușine: mărturisesc nestingheriți ce au făcut pentru Dumnezeu și cât au suferit pentru El. Ba chiar își etalează darurile, talentele, experiența, abilitățile speciale, tehnicile lor inteligente de a se purta, mijloacele pe care le folosesc pentru a se juca cu oamenii și altele. Metoda lor de a se exalta și a aduce mărturie pentru ei înșiși este de a se da în spectacol și a-i desconsidera pe alții. De asemenea, se prefac și se camuflează, ascunzându-și punctele slabe, neajunsurile și lacunele în fața oamenilor, astfel încât ei să le vadă doar strălucirea. Nici nu îndrăznesc să le spună altor oameni când se simt negativi; le lipsește curajul să se deschidă și să aibă părtășie cu ei și, atunci când greșesc ceva, fac tot posibilul să ascundă și să țină secret acel lucru. Nu menționează niciodată răul pe care l-au făcut lucrării bisericii în cursul îndeplinirii datoriei lor. Cu toate acestea, atunci când au avut o contribuție minoră sau au obținut un mic succes, se grăbesc să se fălească. Abia așteaptă să anunțe întreaga lume cât de capabili sunt, cât de înalt este calibrul lor, cât de excepționali sunt și cât de mult mai buni sunt decât oamenii normali. Nu este acesta un mod de a se preamări și a mărturisi pentru ei înșiși?" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși"). Datorită revelației cuvântului lui Dumnezeu, am înțeles că unul dintre semnele că antihriștii se preamăresc e că-și etalează talentele, calitățile, contribuțiile și realizările în fața celorlalți, ca să-i facă pe oameni să-i considere talentați și capabili și să le câștige respectul și admirația. Răspândirea Evangheliei și mărturisirea pentru Dumnezeu sunt lucruri pozitive. Cu calitățile ei de lucrător evanghelic, dacă Barbara ar fi avut părtășie despre dificultățile întâmpinate, despre cum s-a bazat pe Dumnezeu și I-a experimentat lucrarea, despre ce a câștigat și a învățat din asta și

despre căile bune de practică rezumate de ea, acea părtășie ar fi fost edificatoare. Dar Barbara a vorbit numai despre câți oameni convertise, cât de mult suferise, ce preț mare plătise, dar cei care i-au ascultat experiențele nu au câștigat o mai bună înțelegere a lui Dumnezeu sau claritate despre cum să practice sau să abordeze problemele. Ei doar au aflat mai multe despre ea, că avea talente și calibru în răspândirea Evangheliei și că era mai înflăcărată decât ceilalți. Toți o lăudau, o admirau și se simțeau foarte incapabili. Am văzut că rezultatele laudei și preamăririi și cele ale mărturisirii pentru Dumnezeu nu erau la fel. Prin părtășie, opiniile mele au fost confirmate și am stabilit că multe din spusele lui Barbara nu erau mărturisire pentru Dumnezeu, ci lucruri zise ca să se înalțe și să se laude. Dezvăluia o fire antihristă, lucru care avea să atragă dezgustul și ura lui Dumnezeu. Surorile mi-au amintit că probabil Barbara nu era conștientă de firea coruptă pe care o dezvăluia și că, văzând asta, noi ar fi trebuit să i-o semnalăm cu iubire. Nu le puteam face pe plac oamenilor doar ca să ne protejăm relațiile. Cuvintele surorii m-au făcut să-mi fie rușine și am decis să am părtășie cu sora Barbara cât de curând.

Când s-a terminat adunarea, pur și simplu nu mă puteam liniști. Văzusem problemele surorii Barbara, dar nu îndrăznisem să i le arăt și chiar și atunci când am zis ceva, am menționat problema în treacăt fără să realizez nimic, iar Barbara nu a reflectat asupra problemei ei și nu a conștientizat-o. La aceste gânduri, mă simțeam neliniștită și vinovată și mă întrebam: „În mod normal, sunt veselă și voioasă în preajma lui Barbara și îi spun totul, deci de mi-e atât de greu să-i arăt problemele? De ce nu pot spune nimic?” Căutând și reflectând, am citit cuvântul lui Dumnezeu. **„Sunteți cu toții bine educați. Cu toții aveți grijă să fiți rafinați și subtili în ceea ce privește discursul vostru, precum și în maniera în care vorbiți: aveți tact și ați învățat să nu dăunați demnității și mândriei**

celorlalți. În cuvintele și acțiunile voastre, le lăsați oamenilor loc de întors. Faceți tot ce puteți pentru a-i face să se simtă în largul lor. Nu le expuneți cicatricile sau lipsurile și încercați să nu-i răniți și să nu-i faceți de râs. Acesta este principiul interpersonal după care acționează majoritatea oamenilor. Și ce fel de principiu este acesta? (Înseamnă a fi pe placul oamenilor; este înșelător și alunecos.) **Este prefăcut, alunecos, trădător și insidios. Ascunse în spatele fețelor zâmbitoare ale oamenilor se află o mulțime de lucruri răutăcioase, insidioase și demne de dispreț**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"). **„Toți cei care se țin de calea de mijloc sunt cei mai siniștri. Ei încearcă să nu jignească pe nimeni, le fac pe plac oamenilor, acceptă cu ușurință lucrurile și nimeni nu-i poate descifra. O persoană ca aceasta e o Satană vie!**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului putem rupe cătușele unei firi corupte"). **„În filosofiile de viață, există o teorie care spune: «Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună». Asta înseamnă că, pentru a menține o relație de prietenie, o persoană trebuie să păstreze tăcerea în legătură cu problemele prietenului său, chiar dacă le vede clar – că ar trebui să susțină principiile neatacării demnității celuilalt și să nu îi expună neajunsurile. Ei urmează să se înșele unul pe altul, să se ascundă unul de celălalt, să uneltească unul împotriva altuia; și, deși fiecare știe limpede ce fel de persoană este celălalt, nu o spune de-a dreptul, ci apelează la metode viclene pentru a-și păstra relațiile de prietenie. De ce ar vrea cineva să păstreze astfel de relații? Are legătură cu faptul că nu vrea să-și facă dușmani în această societate, în cadrul grupului, ceea ce ar însemna să se supună deseori unor situații periculoase. Întrucât nu știi în ce fel îți va face rău cineva după ce i-ai dezvăluit defectele sau l-ai rănit și devine dușmanul tău și nu îți dorești**

să te plasezi într-o astfel de poziție, folosești principiul filosofiilor de viață care spune așa: «Nu lovi niciodată sub centură și nu îi da niciodată de gol pe ceilalți». În lumina acestui fapt, dacă doi oameni se află într-o astfel de relație, sunt ei considerați prieteni adevărați? (Nu.) **Nu sunt prieteni adevărați, cu atât mai puțin nu-și fac reciproc confidențe. Așadar, ce fel de relație este aceasta, mai exact? Nu este o relație socială fundamentală?** (Ba da.) **În astfel de relații sociale, oamenii nu pot să-și ofere sentimentele, nici să aibă dialoguri profunde, nici să zică nimic din ce le place, nici să spună cu voce tare ce este în inima lor, problemele pe care le văd în cazul celuilalt, sau cuvinte care i-ar fi celuilalt de folos. În schimb, aleg cuvinte care sună frumos pentru a nu-l răni pe celălalt. Nu-și doresc să-și facă dușmani. Scopul acestui lucru este de a-i împiedica pe oamenii din jurul lor să reprezinte o amenințare. Când nimeni nu îi amenință, nu trăiesc ei într-o liniște și pace relativă? Nu acesta e scopul oamenilor în promovarea expresiei «Nu lovi niciodată sub centură și nu îi da niciodată de gol pe ceilalți»?** (Ba da.) **În mod clar, acesta este un mod de existență viclean, înșelător, cu un element de defensivă și al cărui scop este autoconservarea. Oamenii care trăiesc așa nu au confidenți, nici prieteni apropiați cărora să le poată spune orice. Sunt defensivi unul față de celălalt, calculați și strategici, fiecare luând ceea ce are nevoie din relație. Nu este așa? La rădăcină, scopul expresiei «nu lovi niciodată sub centură și nu îi da niciodată de gol pe ceilalți» este să te împiedice să-i jignești pe alții și să-ți faci dușmani, să te protejezi fără a răni pe nimeni. Este o tehnică și o metodă adoptată pentru a evita să fii rănit. Cercetând aceste câteva fațete ale esenței, este o teorie nobilă cererea făcută virtuții oamenilor, și anume «nu lovi niciodată sub centură și nu îi da niciodată de gol pe ceilalți»? Este pozitivă?** (Nu.) **Atunci, ce îi învață pe oameni? Că nu ar**

trebui să superi sau să rănești pe nimeni, altfel, tu ești cel care va ajunge să fie rănit; și, de asemenea, că nu ar trebui să ai încredere în nimeni. Dacă rănești pe oricare dintre prietenii tăi apropiați, prietenia va începe discret să se schimbe; din prietenul tău bun, apropiat, va ajunge să fie un străin care trece pe lângă tine pe stradă sau inamicul tău. […] Așadar, care este rezultatul final obținut prin ceea ce îi învață această expresie pe oameni? Îi face mai cinstiți sau mai înșelători? Are ca rezultat faptul că oamenii devin mai înșelători; inimile lor se îndepărtează mai mult, distanța dintre oameni se mărește, iar relațiile dintre ei devin complicate; reprezintă echivalentul complicării relațiilor sociale ale oamenilor. Dialogul oamenilor începe să se stingă și dă naștere unei mentalități de protejare a unuia față de celălalt. Pot fi relațiile oamenilor normale în acest fel? Se va îmbunătăți climatul social? (Nu.) **Așadar, de aceea expresia «nu lovi niciodată sub centură și nu îi da niciodată de gol pe ceilalți» este evident greșită. A-i învăța astfel pe oameni nu îi poate face să trăiască umanitatea normală; în plus, nu îi poate face pe oameni cinstiți, integri sau sinceri; categoric, nu poate obține un efect pozitiv**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (8)"). Citind cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că mă bazam pe filosofii de viață satanice în relația cu Barbara, precum „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună", „Nu lovi omul sub centură" și „Un prieten în plus înseamnă o potecă în plus". Până atunci, văzusem aceste filosofii drept principii pentru interacțiunea cu oamenii. Crezusem că, doar purtându-mă așa, puteam să-mi mențin relațiile interpersonale, să nu-i ofensez pe ceilalți și să nu intru în necazuri. Datorită revelației cuvântului lui Dumnezeu, am văzut că aceste filosofii erau moduri de viață viclene, înșelătoare și periculoase, că făceau oamenii precauți unii față de ceilalți, împiedicau interacțiunile sincere și nu

permiteau iubirea dintre oameni. Deși o astfel de interacțiune nu ofensează și nu te bagă în necazuri, te împiedică să-ți faci prieteni adevărați și face oamenii să devină tot mai falși și înșelători. Am ajuns să înțeleg și că trebuie să fii sincer în interacțiunile cu ceilalți, iar când cineva are o problemă, ar trebui să te bazezi pe compasiune ca să-l ajuți cât de mult poți. Chiar dacă pe moment nu poate accepta și te înțelege greșit, tot trebuie să aderi la aceste principii și ai intențiile corecte când îl abordezi. Cei care acceptă sincer adevărul, când sunt tratați, deși s-ar putea să fie stânjeniți și ostili pe moment, ulterior, vor putea să caute adevărul și să reflecteze asupra lor. Nu numai că nu vor purta pică celorlalți, dar îi vor fi recunoscători celui care i-a corectat. Mi-am amintit de interacțiunile mele cu Barbara. De mai multe ori am văzut clar că se dădea mare în fața celorlalți și că ei o apreciau foarte mult, dar m-am temut să nu-i lezez stima de sine dacă-i arătam problema și că avea să mă desconsidere în viitor. Așadar, ca să rămân în relații bune cu ea, am privit fără să spun nimic sau să-o ajut când a dezvăluit corupție, astfel, ea nu a reflectat asupra problemei ei și nu a conștientizat-o, iar ulterior, s-a întors la vechile obiceiuri. Am văzut că, trăind după aceste filosofii satanice, am vrut doar să apăr relația cu Barbara, ca ea să spună că eram un om înțelegător și empatic. N-am ținut cont de intrarea ei în viață. Dacă i-aș fi arătat problemele pe care le văzusem mai devreme, poate și-ar fi înțeles întrucâtva firea coruptă și n-ar fi spus lucruri absurde în timpul adunărilor. Ajunsesem să vreau să-i fac pe plac ca să-mi apăr relația! Era o purtare dăunătoare! Apoi m-am gândit la altă soră cu care interacționasem. Am văzut că era adesea superficială în datoria ei și că atunci când ceilalți îi arătau problemele, îi contrazicea și nu putea să accepte. Voisem să am părtășie cu ea ca s-o ajut să reflecteze asupra ei, dar am considerat că, fiind în vârstă, dacă-i arătam problema, i-aș fi lezat stima de sine și m-ar fi considerat prea dură. Așa că m-am făcut că nu-i văd

problema și am rămas veselă, vorbăreață și prietenoasă cu ea. Abia după ce a fost suspendată fiindcă a fost superficială în datoria ei, am regretat că n-am ajutat-o mai devreme. Abia după ce a plecat, am avut părtășie despre problemele pe care le văzusem la ea. Deși ajunsese să-și recunoască problema, mi-a reproșat că nu i-am spus mai devreme și mi-a zis că, dacă s-ar fi putut îndrepta mai curând, poate n-ar fi fost suspendată. La acest gând, am văzut în sfârșit că a trăi după aceste filosofii și a încerca să le faci oamenilor pe plac nu e același lucru cu a fi un om bun. Nu arată deloc sinceritate sau compasiune față de ceilalți, ci este un lucru egoist și înșelător. Trăiam o fire satanică, dezgustându-l pe Dumnezeu. Barbara fusese mereu sinceră cu mine, dar eu m-am bazat pe aceste filosofii în interacțiunile cu ea și n-am practicat adevărul. M-am gândit doar cum să n-o ofensez și cum să mențin imaginea pe care o avea despre mine, iar când am văzut că a dezvăluit corupție, nu am dat atenție. Acționând astfel, mă mai puteam numi o prietenă bună? Am văzut că „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună" era o minciună a Satanei și n-am mai vrut să trăiesc astfel.

Reflectând, am mai găsit un motiv pentru care nu i-am spus lui Barbara despre problema ei: aveam o părere greșită. Crezusem mereu că a arăta cuiva problema pe care o are însemna a-i expune un defect, a-i leza stima de sine, a-l ofensa și că era un gest ingrat. Așa că în cazul ei, m-am temut mereu să n-o ofensez dacă-i spun problema și că asta avea să ne distrugă relația, motiv pentru care mi-a fost greu să practic adevărul. Așa că I-am cerut lui Dumnezeu să mă îndrume ca să rezolv această problemă.

Căutând, am citit cuvintele lui Dumnezeu. „**Dumnezeu le cere oamenilor să spună adevărul, să spună ceea ce gândesc și să nu păcălească, să nu ia în râs, să inducă în eroare, să satirizeze, să insulte, să constrângă, să rănească, să dea în vileag slăbiciunile oamenilor sau**

să-și bată joc de oameni. Nu sunt acestea principiile discursului? Ce înseamnă a spune că o persoană nu ar trebui să dea în vileag slăbiciunile oamenilor? Înseamnă să nu arunci cu noroi în alți oameni. Nu te lega de greșelile sau neajunsurile lor trecute pentru a-i judeca sau condamna. Acesta este minimul pe care ar trebui să-l faci. Din punct de vedere proactiv, cum se manifestă discursul constructiv? Acesta reprezintă, în principal, încurajarea, orientarea, îndrumarea, îndemnarea, înțelegerea și mângâierea. De asemenea, uneori este necesar să subliniem și să criticăm direct neajunsurile, deficiențele și greșelile celorlalți. Acest lucru este foarte benefic pentru oameni. Nu-i așa că le este de un real ajutor și că e constructiv pentru ei? […] Și, în fond, care este principiul din spatele discuției? Acesta este: spune ce ai în inima ta și vorbește despre experiențele tale reale și despre ceea ce gândești cu adevărat. Aceste cuvinte sunt cele mai benefice pentru oameni, îi aprovizionează pe oameni, îi ajută, sunt pozitive. Refuză să spui acele cuvinte false, acele cuvinte care nu oferă beneficii oamenilor și nu îi edifică; acest lucru va evita rănirea sau împiedicarea lor, aruncarea lor în negativitate și obținerea unui efect negativ. Trebuie să spui lucruri pozitive. Trebuie să te străduiești să ajuți oamenii cât poți de mult, să-i avantajezi, să-i aprovizionezi, să produci în ei credință adevărată în Dumnezeu; și trebuie să le permiți oamenilor să fie ajutați și să câștige mult din experiențele tale cu privire la cuvintele lui Dumnezeu și la modul în care rezolvi problemele și să poată înțelege calea de a experimenta lucrarea lui Dumnezeu și de a pătrunde în realitatea adevărului, permițându-le să intre în viață și făcându-le viața să crească – toate acestea reprezentând efectul faptului că există principii în cuvintele tale și sunt edificatoare pentru oameni” (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (3)”). **„Dacă ai o**

relație bună cu un frate sau o soră, iar ei îți cer să le arăți ce este în neregulă cu ei, cum ar trebui să faci acest lucru? Asta are legătură cu abordarea pe care o ai în această chestiune. […] Atunci, conform principiului adevărului, cum ar trebui să abordezi această chestiune? Ce acțiune este conform adevărului? Câte principii relevante există? În primul rând, cel puțin, nu-i face pe ceilalți să se poticnească. Trebuie mai întâi să iei în considerare slăbiciunile celorlalți și ce fel de a vorbi nu îi va face să se poticnească. Se cuvine să iei în considerare cel puțin acest lucru. În continuare, dacă știi că sunt persoane care cred cu adevărat în Dumnezeu și pot accepta adevărul, atunci, când observi că au o problemă, ar trebui să iei inițiativa de a-i ajuta. Dacă nu faci nimic și râzi de ei, asta înseamnă să-i rănești și să le faci rău. Cineva care procedează astfel nu are conștiință sau rațiune și nu are iubire pentru ceilalți. Cei care au un pic de conștiință și rațiune nu pot să-și privească, pur și simplu, frații și surorile ca pe o glumă. Ar trebui să se gândească la diferite moduri de a-i ajuta să-și rezolve problema. Ar trebui să lase persoana respectivă să înțeleagă ce s-a întâmplat și unde a greșit. Dacă se poate pocăi sau nu este problema ei; noi ne vom fi îndeplinit responsabilitatea. Chiar dacă nu se pocăiește acum, mai devreme sau mai târziu, va fi o zi în care își va veni în fire și nu te va învinovăți sau nu te va acuza. Cel puțin, modul în care îți tratezi frații și surorile nu poate fi sub standardele conștiinței și rațiunii. Nu te îndatora față de ceilalți; ajută-i în măsura în care poți. Asta ar trebui să facă oamenii. Oamenii care își pot trata frații și surorile cu iubire și în conformitate cu principiile adevărului sunt cei mai buni oameni. Sunt și cei mai buni la suflet. Desigur, adevărații frați și adevăratele surori sunt acei oameni care pot să accepte și să practice adevărul. Dacă o persoană crede în Dumnezeu doar pentru a se îndestula sau

pentru a primi binecuvântări, dar nu acceptă adevărul, atunci nu este un frate sau o soră. Trebuie să-i tratezi pe adevărații frați și adevăratele surori conform principiilor adevărului. Indiferent în ce fel cred ei în Dumnezeu sau pe ce cale se află, ar trebui să-i ajuți în spiritul iubirii. Care este efectul minim pe care ar trebui să-l obții? În primul rând, a nu-i face să se poticnească și a nu-i lăsa să devină negativi; în al doilea rând, a-i ajuta și a-i face să se întoarcă de pe calea greșită; și, în al treilea rând, a-i face să înțeleagă adevărul și să aleagă calea cea bună. Aceste trei tipuri de efecte pot fi obținute doar ajutându-i în spiritul iubirii. Dacă nu ai iubire adevărată, nu poți obține aceste trei tipuri de efecte și nu ai putea să obții decât unul sau două în cel mai bun caz. Aceste trei tipuri de efecte reprezintă, totodată, cele trei principii pentru a-i ajuta pe ceilalți. Cunoști aceste trei principii și știi cum să le folosești, dar cum sunt ele puse în aplicare, de fapt? Chiar înțelegi dificultățile celuilalt? Nu este aceasta altă problemă? Trebuie, de asemenea, să te gândești: «Care este sursa dificultății lui? Sunt capabil să îl ajut? Dacă statura mea este prea mică și nu pot să-i rezolv problema și vorbesc cu nepăsare, s-ar putea să-l îndrum pe calea greșită. Mai departe, cât de capabilă e această persoană să înțeleagă adevărul și care este calibrul său? Este încăpățânată? Înțelege chestiuni spirituale? Poate accepta adevărul? Urmărește adevărul? Dacă vede că sunt mai capabil ca ea și am părtășie cu ea, se va isca în ea invidia sau negativismul?» Toate aceste întrebări trebuie luate în considerare. După ce ai luat în considerare aceste întrebări și ai obținut claritate în privința lor, du-te să ai părtășie cu acea persoană, citește câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu care se aplică problemei sale și permite-i să înțeleagă adevărul din cuvintele lui Dumnezeu și să găsească calea de practicare. Apoi, problema va fi rezolvată, iar ea va scăpa de greutăți.

Este aceasta o chestiune simplă? Aceasta nu este o chestiune simplă. Dacă nu înțelegi adevărul, oricâte ai spune, nu vor fi de niciun folos. Dacă înțelegi adevărul, acea persoană poate să fie luminată și să aibă beneficii din câteva propoziții" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Un om poate să-și rezolve noțiunile și neînțelegerile despre Dumnezeu numai urmărind adevărul"). Datorită cuvântului lui Dumnezeu, am înțeles că dacă expui neajunsurile unui om ca să profiți de slăbiciunea lui ca să-l judeci și să-l condamni și dacă intenționezi să-l ridiculizezi, batjocorești și acuzi, asta Îl dezgustă pe Dumnezeu. Dar dacă arăți problemele și neajunsurile unui om cu intenția de a-l ajuta, asta-i edificator și o expresie a compasiunii față de ceilalți și a unui simț al răspunderii pentru viețile lor. Dacă persoana urmărește adevărul, atunci, cu ajutorul celorlalți, va putea să reflecteze asupra ei și să caute adevărul ca să-și rezolve problemele și va progresa în intrarea ei în viață. Totuși, unii sunt ostili și potrivnici față de tratare și de a li se arăta problemele. Asta arată că ei nu acceptă adevărul și că firii lor îi e lehamite de el. Am văzut că înainte crezusem că a arăta problemele altcuiva însemna să-i expun neajunsurile, iar asta era o sarcină ingrată. Această opinie era complet greșită. Am ajuns să înțeleg și că există principii în expunerea problemelor celorlalți. Nu ține doar de intenții bune și de entuziasm sau de a le arăta direct oamenilor problemele, oricine ar fi ei. Uneori va trebui să folosești înțelepciunea și să urmezi principiile adevărului. Esențial e să ții cont de adevărurile relevante, să-i ajuți pe ceilalți să înțeleagă adevărul și voia lui Dumnezeu, arătându-le lucrurile, și să le oferi o cale de a practica. Doar făcând asta ajuți cu adevărat oamenii. Atunci mi-am dat seama în sfârșit că nu obținusem rezultate bune când le arătasem celorlalți problemele, fiindcă nu căutasem principiile adevărului. Exact ca Roxanna care era vanitoasă, preocupată de reputația ei și care nu mai fusese tratată. Când am văzut că se abătea de la subiect în părtășia ei, ar

fi trebuit să-i arăt problema, dar și să-i împărtășesc principiile părtășiei despre cuvântul lui Dumnezeu, ca s-o ajut să găsească o cale de practică. Astfel, n-aș fi constrâns-o și i-aș fi permis să aibă părtășie conform principiilor în adunări. Când am înțeles acest principiu, nu m-am mai temut să-i arăt problemele lui Barbara și am știut că trebuia s-o ajut conform principiilor și cu compasiune, ca s-o împiedic să meargă pe calea greșită. L-am căutat pe Dumnezeu și m-am rugat: „Cum pot avea părtășie eficient cu Barbara, fără s-o constrâng, și să-i permit să înțeleagă acest aspect al adevărului și să-și înțeleagă problema?”

Oricând aveam timp, chibzuiam la asta, căutam și meditam la cuvintele lui Dumnezeu, care i-au expus pe cei care se laudă și se preamăresc. Am căutat un moment să mă destăinui lui Barbara în părtășie și să-i vorbesc despre problemele pe care le observasem, precum și despre natura și consecințele laudei și despre atitudinea cu care Dumnezeu tratează un astfel de comportament. După ce am avut părtășie cu ea, Barbara și-a dat seama de gravitatea problemei ei, că era controlată de o obsesie pentru statut, că îi plăcea să aibă un loc în inimile oamenilor și ca ei s-o admire și că un astfel de scop Îl dezgustă pe Dumnezeu. Ulterior, și-a analizat purtarea și s-a destăinuit în adunări, ajutându-i pe toți să recunoască problema. Văzând că Barbara putea să reflecteze, să-și recunoască problema și să se urască, am fost fericită. Dar m-am simțit și vinovată. Am regretat că îmi luase atât de mult să am părtășie și să-i arăt asta. Nu mi-a purtat pică fiindcă i-am arătat și expus problema, iar relația noastră nu s-a destrămat, ci am devenit mai apropiate decât înainte. Doar trăind după cuvântul lui Dumnezeu și interacționând cu oamenii conform principiilor, un om se poate simți împăcat.

61. Sentimentele mi-au întunecat judecata

de Zhou Ming, China

Bună,

Huijuan,

Am primit scrisoarea ta. În ea spuneai cum copiii noștri au fost îndepărtați din biserică. La început, n-am putut accepta asta. Acum câțiva ani, când am venit acasă, Xiaotao și Xiaomin încă mergeau la întruniri și îndeplineau îndatoriri, deci cum au ajuns să fie îndepărtați? Deși nu căutau realmente adevărul, amândoi erau credincioși adevărați. Oare conducătorul cerea prea mult de la ei? Oare înlăturarea lor a fost o greșeală? Ba chiar mi-am îndreptat plângerile către tine. Copiii noștri urmau obiceiurile lumești, urmăreau doar banii și nu voiau să facă o datorie sau să mănânce și să bea cuvântul lui Dumnezeu. M-am întrebat de ce nu avuseseși părtășie cu ei. Simțeam că, dac-aș fi fost acasă, i-aș fi ajutat și sprijinit mai mult și nu i-aș fi lăsat să ajungă să fie îndepărtați. Acestea erau gândurile care-mi umpleau mintea și eu stăteam noaptea în pat, fără să pot dormi, bântuit de amintiri fericite în care eram toți împreună, cântând laude lui Dumnezeu și mâncând și bând cuvântul Său. Îmi amintesc că ți-am spus că speram ca familia noastră să poată urmări adevărul, să fie mântuită de Dumnezeu, să trăiască în Împărăția Sa și cât de minunat ar fi acest lucru. Nu mă așteptasem ca, la finele lucrării lui Dumnezeu, copiii noștri să fie expuși drept non-credincioși și îndepărtați din biserică. Nu însemna asta că își pierduseră șansa la mântuire? Gândul la asta mă măhnea tot mai mult. Când am văzut dezastrele sporind și pandemia înrăutățindu-se, mi-am făcut multe griji în legătură cu viitorul copiilor noștri. Ba chiar am vrut să-i scriu conducătorului bisericii, ca să întreb dacă ei aveau să rămână în slujba bisericii, astfel încât să existe o fărâmă de speranță pentru mântuirea lor.

Petrecând mulți ani plecat să-mi fac datoria din cauza arestărilor PCC, am simțit că nu am avut grijă de ei și că nu mi-am îndeplinit responsabilitățile de tată. Mă simțeam îndatorat față de ei. Huijuan, știai că, în vreme ce trăiam în starea aceea, inima îmi era întunecată și deprimată și nu mă puteam concentra la datoria mea? Mi-am dat seama că starea mea era greșită, așa că m-am rugat: „Dumnezeule! Mă doare să știu despre copiii mei că au fost îndepărtați din biserică. Deși știu că Tu permiți asta și că ar trebui să mă supun, pur și simplu nu pot renunța la copiii mei. Mă simt foarte îndatorat față de ei. Dumnezeule! Te rog să mă luminezi ca să înțeleg adevărul în această chestiune și să nu fiu constrâns de sentimentele mele."

După ce m-am rugat, am citit cuvântul lui Dumnezeu. „**Practica lui Iov a fost detaliată, nu-i așa? Mai întâi, haideți să vorbim despre felul în care și-a tratat copiii. Obiectivul său a fost să se supună orchestrării și rânduielilor lui Dumnezeu în toate lucrurile. El nu a preluat cu forța inițiativa de a face ceva ce nu a făcut Dumnezeu și nici nu a făcut planuri sau calcule bazate pe idei umane. În toate lucrurile, el a respectat și a așteptat orchestrarea și rânduielile lui Dumnezeu. Acesta era principiul lui general. […] Cum și-a tratat Iov copiii? El doar și-a îndeplinit responsabilitatea de tată, împărtășind Evanghelia și având cu ei părtășie despre adevăr. Cu toate acestea, fie că l-au ascultat sau nu, fie că s-au supus sau nu, Iov nu i-a obligat să creadă în Dumnezeu – el nu i-a târât cu forța, nici nu s-a amestecat în viața lor. Ideile și opiniile lor erau diferite de ale lui, așa că el nu a intervenit în ceea ce făceau ei și în privința tipului de cale pe care o urmau aceștia. Le-a vorbit rar Iov copiilor săi despre credința în Dumnezeu? Cu siguranță, avusese destule discuții cu ei despre asta, dar ei au refuzat să asculte și nu le-au acceptat. Care a fost atitudinea lui Iov față de acest lucru? El a spus: «Mi-am îndeplinit responsabilitatea; cât despre tipul de cale pe**

care sunt capabili să o urmeze, acest lucru depinde de ceea ce aleg și de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu lucrează asupra lor sau nu îi emoționează, nu voi încerca să-i forțez.» Prin urmare, Iov nu s-a rugat pentru ei înaintea lui Dumnezeu, nici nu a vărsat lacrimi de suferință pentru ei, nici nu a postit pentru ei și nici nu a suferit în vreun fel. El nu a făcut aceste lucruri. De ce nu a făcut Iov niciunul dintre aceste lucruri? Pentru că niciunul dintre acestea nu reprezenta o modalitate de a se supune cârmuirii și rânduielilor lui Dumnezeu; toate proveneau din idei umane și erau modalități de a forța în mod activ calea unei persoane spre frunte. […] Metoda lui de practicare era corectă; în toate felurile în care a practicat, în punctul de vedere, atitudinea și starea cu care a tratat totul, el s-a aflat mereu într-o situație și stare de supunere, așteptare, căutare și dobândire a cunoașterii. Această atitudine este foarte importantă. Dacă oamenii nu au niciodată acest tip de atitudine în ceea ce fac și au idei personale deosebit de puternice și pun motivele și beneficiile personale înainte de orice, atunci oare se supun cu adevărat? (Nu.) **În cazul unor astfel de oameni nu se poate vedea supunerea autentică; sunt incapabili să dobândească o supunere autentică**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile de practică ale supunerii față de Dumnezeu”). Cuvântul lui Dumnezeu despre experiența lui Iov m-a umilit și rușinat. Am văzut că Iov nu se baza pe sentimente când se ocupa de copiii lui și că putea fi rațional. Deși spera că ei aveau să creadă în Dumnezeu și să se ferească de rău, ca să nu păcătuiască prea mult și să meargă pe calea distrugerii, când a văzut că nu-L venerau pe Dumnezeu și trăiau în depravare, el nu i-a forțat să-și schimbe obiceiurile și nici să meargă pe o anumită cale. El doar s-a supus rânduielilor lui Dumnezeu și s-a abținut să păcătuiască împotriva Lui. Ulterior, când copiii lui au fost zdrobiți, Iov nu L-a învinuit pe Dumnezeu.

Am văzut că, în relația cu copiii lui, Iov Îl venera pe Dumnezeu și I se supunea. Totuși, când am aflat că fiul meu părăsise biserica pentru țeluri lumești și că fiica mea fusese îndepărtată, m-am axat pe afecțiunea trupească față de familia mea. M-am gândit că puteau păstra speranța de a fi mântuiți. Indiferent dacă ei credeau sincer sau nu sau dacă urmăreau sau nu adevărul, voiam doar să poată rămâne în cadrul bisericii. Ba chiar voiam să-l fac pe conducător să le mai dea o șansă, lăsându-i să rămână în slujba bisericii în orice mod posibil. Când era vorba de copiii mei, voiam să folosesc metode umane ca să salvez situația. Nu mă supuneam suveranității sau rânduielilor lui Dumnezeu. Mai ales când am aflat că ei au fost identificați drept non-credincioși, nu numai că n-am căutat adevărul ca să le discern esențele, dar am trăit în neînțelegere, îndoindu-mă de felul în care conducătorul s-a ocupat de lucruri și mi-am pierdut impulsul de a-mi face datoria. În inima mea era loc doar pentru copiii mei, nu și pentru Dumnezeu. Mi-am amintit cerințele clare ale decretelor administrative ale lui Dumnezeu. „**Rudele care nu sunt credincioase (copiii tăi, soțul sau soția ta, surorile sau părinții tăi și așa mai departe) nu ar trebui să fie forțate în biserică. Casa lui Dumnezeu nu este lipsită de membri și nu este nevoie să își constituie numărul cu oameni care nu au niciun folos. Toți aceia care nu cred cu bucurie nu trebuie să fie conduși în biserică. Acest decret este adresat tuturor oamenilor. Ar trebui să vă verificați, să vă monitorizați și să vă reamintiți unii celorlalți de această chestiune; nimeni nu o poate încălca**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției”). Îmi amintesc că ai spus în scrisoarea ta că ceilalți îi sprijiniseră mult și că ei înșiși au ales să nu se căiască, să nu citească din cuvântul lui Dumnezeu și să nu mai meargă la întruniri. Asta a arătat deja că erau non-credincioși, totuși, eu am ignorat cuvântul lui Dumnezeu și m-am bazat pe

sentimentele mele ca să-i țin în biserică. Am fost foarte răzvrătit! Nu pot continua să mă bazez pe sentimentele mele. Față de copiii mei, trebuie să fiu ca Iov, să caut adevărul și să mă supun rânduielilor lui Dumnezeu. Aceasta e rațiunea pe care ar trebui s-o am.

După aceea, m-am gândit la toți oamenii care au fost expuși și alungați în ultimii ani. Când vedeam acele înștiințări de înlăturare emise de casa lui Dumnezeu, nu aveam noțiuni. Știam că Dumnezeu e drept și că, în casa Lui, adevărul stăpânește și nimeni nu e nedreptățit. Dar când am văzut că sunt îndepărtați copiii noștri, de ce nu m-am supus lui Dumnezeu și nu I-am lăudat dreptatea, bazându-mă, în schimb, pe sentimentele mele și îndoindu-mă că biserica luase decizia corectă? Am continuat să citesc cuvântul lui Dumnezeu. „**Prin ce se caracterizează emoțiile? Cu siguranță, prin nimic pozitiv. Este un accent pe relațiile fizice și satisfacerea predilecțiilor trupului. Favoritismul, găsirea de scuze pentru ceilalți, adorația, răsfățul și îngăduința, toate se încadrează în categoria emoțiilor. Unii oameni investesc mult în emoții, reacționează la orice li se întâmplă pe baza emoțiilor lor; în inimile lor, ei știu foarte bine că acest lucru este greșit și totuși sunt încă incapabili să fie obiectivi, cu atât mai puțin să acționeze conform principiilor. Când oamenii sunt întotdeauna conduși de emoție, sunt ei capabili să practice adevărul? Acest lucru este extrem de dificil. Incapacitatea multor oameni de a practica adevărul se reduce la emoții; ei consideră emoțiile ca fiind deosebit de importante, le pun pe primul loc. Sunt oameni care iubesc adevărul? Cu siguranță nu. Ce sunt emoțiile, în esență? Sunt un fel de fire coruptă. Manifestările emoțiilor pot fi descrise folosind mai multe cuvinte: favoritism, protecție exagerată, menținere a relațiilor fizice, părtinire; asta reprezintă emoțiile. Care sunt consecințele probabile ale faptului că oamenii au emoții și trăiesc după ele? De ce urăște**

Dumnezeu cel mai mult emoțiile oamenilor? Unii oameni, conduși mereu de emoțiile lor, nu pot pune adevărul în practică și, deși doresc să asculte de Dumnezeu, nu pot. Prin urmare, ei suferă emoțional. Și sunt mulți oameni care înțeleg adevărul, dar nu îl pot pune în practică. Și acest lucru se întâmplă tot pentru că sunt conduși de emoții. Cei care urmăresc adevărul vor să renunțe la emoțiile lor, însă a face acest lucru nu reprezintă o chestiune simplă. Nu este suficient să fie, pur și simplu, eliberați de constrângerile acestora – sunt implicate natura și firea persoanei respective. Atunci când unii oameni își petrec tot timpul fiindu-le dor de familiile lor și se gândesc la acestea zi și noapte și încetează să-și îndeplinească datoria în mod corespunzător, este aceasta o problemă? Când unii oameni au o pasiune secretă pentru cineva, iar această persoană este singura din inima lor, iar acest lucru le afectează îndeplinirea datoriei, reprezintă aceasta o problemă? Când unii oameni venerează și admiră o anumită persoană și nu ascultă pe nimeni altcineva – doar pe acea persoană – și nici măcar cuvintele lui Dumnezeu nu ajung la ei și se află sub controlul acelei persoane, este aceasta o problemă? În inimile lor, unii oameni idolatrizează o anumită persoană. Pentru ei, această persoană este dincolo de reproș sau critică; dacă îi găsești vreun cusur acelei persoane, vor face o criză de furie. Ei nu eșuează niciodată în a-și apăra idolul, în a pretinde contrariul celor spuse. Ei nu pot permite niciodată «denigrarea» idolului lor. Și fac tot posibilul pentru a proteja renumele acestuia, susținând că ceea ce este greșit este corect, nelăsându-i pe oameni să spună adevărul, să le dea în vileag idolul. Sunt părtinitori – acestea sunt emoțiile lor care vorbesc" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Care este realitatea adevărului?").

Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că sentimentele aparțin unei firi satanice corupte și că, dacă ne bazăm pe ele, nu numai că nu putem vedea

corect lucrurile sau oamenii, dar începem să avem prejudecăți și favoritisme și încălcăm principiile ca să ne apărăm relațiile trupești. Ca atunci când am aflat că Xiaotao și Xiaomin fuseseră îndepărtați: nu am căutat voia lui Dumnezeu, lecțiile de învățat sau aspectul adevărului în care trebuia să pătrund. În schimb, am născocit ideea că liderul a acționat neprincipial. Îmi făceam griji că ne-au fost nedreptățiți copiii și voiam să merg mai departe scriindu-i conducătorului, ca să-i cer să fie iertați și să li se permită să continue să facă o datorie în biserică. Am văzut că a acționa pe baza sentimentelor cu privire la copiii mei era o formă de prejudecată și favoritism și un lucru neprincipial. După toți acești ani de credință, știam că biserica are principii pentru îndepărtarea oamenilor și că asta se face pe baza comportamentului global al unei persoane, nu a unei greșeli de moment. O persoană va fi tratată conform principiilor numai dacă nu se căiește după ajutor și părtășie ample și este indentificată, în cele din urmă, drept răufăcător sau non-credincios. O persoană poate fi îndepărtată doar cu aprobarea a cel puțin 80% dintre membrii bisericii. E corect și conform adevărului. M-am gândit la fiul nostru și cum îl întrebasem de ce a venit să facă o datorie. Mi-a spus: „Am venit să fac o datorie fiindcă-mi era dor de tine.” Am văzut că nu avea loc pentru Dumnezeu în inima lui, că nu iubea deloc adevărul și că nu-și făcea datoria ca să urmărească adevărul. Când a văzut cum casa lui Dumnezeu avea părtășie mereu despre adevăr și că asta nu-i satisfăcea dorințele, a vrut să renunțe la datoria lui. Conducătorii au avut des părtășie cu el, dar n-a ascultat niciodată. Când ajungea acasă, se juca în loc să citească din cuvântul lui Dumnezeu. Era un non-credincios. La fel și fiica noastră. Credea de mai mult de un deceniu, dar rareori mânca sau bea cuvântul lui Dumnezeu, iar părerile ei erau ca cele ale necredincioșilor. Deși, ocazional, își făcea datoria, nu voia să facă lucruri care nu erau conform noțiunilor ei sau îi afectau interesele. Nu avea

credință adevărată în Dumnezeu și era și ea, în esență, o non-credincioasă. Mi-am amintit că Dumnezeu a zis odată: „**Când o persoană este într-adevăr clasificată de Dumnezeu că s-a retras, nu este vorba doar de faptul că a părăsit casa Lui, că nu mai este prin preajmă și că a fost scoasă din registrele bisericii. Realitatea este că, dacă o persoană nu citește cuvintele lui Dumnezeu, atunci, indiferent de dimensiunea credinței sale și indiferent dacă mărturisește sau nu că este credincioasă în Dumnezeu, i se arată că nu recunoaște, în inima sa, că Dumnezeu există și nici că ale Sale cuvinte reprezintă adevărul. Pentru Dumnezeu, acea persoană s-a retras deja și nu mai este pusă la socoteală. Cei care nu citesc cuvintele lui Dumnezeu sunt un gen de oameni care s-au retras. […] Mai există un fel: cei care refuză să îndeplinească îndatoriri. Orice le-ar cere casa lui Dumnezeu, indiferent ce fel de lucrare ar vrea ca ei să facă, indiferent de datoria pe care le-ar da-o spre îndeplinire, în ceea ce privește chestiuni importante și neînsemnate deopotrivă, chiar și în ceva atât de simplu cum ar fi să transmită ocazional un mesaj – ei nu vor să o facă. Ei, autoproclamați credincioși în Dumnezeu, nu pot îndeplini nici măcar sarcini pentru care un necredincios ar putea fi căutat să le facă; acesta este un refuz de a accepta adevărul și un refuz de a îndeplini o datorie. Indiferent cum îi îndeamnă frații și surorile, ei refuză acest lucru și nu-l acceptă; când biserica le rânduiește o anumită datorie pe care să o îndeplinească, ei o ignoră și găsesc scuze din abundență. Aceștia reprezintă genul de oameni care refuză să îndeplinească îndatoriri. Pentru Dumnezeu, astfel de oameni s-au retras deja. Retragerea lor nu reprezintă o chestiune care ține de faptul că i-a îndepărtat sau i-a scos din registre casa lui Dumnezeu; mai degrabă, ei sunt cei care nu mai au credință adevărată – ei nu se recunosc a fi credincioși în Dumnezeu**”

(Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul doisprezece: Vor să se retragă atunci când nu există nicio funcție și speranța de a câștiga binecuvântări”). **„Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care nu Îl ascultă pe Dumnezeu? Nu sunt aceia care pretind că au credință și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei aceia care doar caută să obțină binecuvântări, în timp ce nu sunt în stare să fie martori pentru Dumnezeu? Tu tot te amesteci cu acei demoni astăzi și acorzi importanță conștiinței și iubirii față de ei, dar, în cazul acesta, nu ai intenții bune față de Satana? Nu complotezi cu demonii? Dacă oamenii din zilele noastre sunt încă incapabili să distingă între bine și rău și continuă orbește să fie iubitori și miloși fără nicio intenție de a căuta voia lui Dumnezeu și fără a fi capabili în vreun fel de a nutri intențiile lui Dumnezeu ca pe ale lor, atunci sfârșiturile lor vor fi cu atât mai jalnice**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”).

Huijuan, după ce-am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, am realizat cât de jalnic de prost am fost. Voiam să folosesc mijloace omenești ca să-i țin pe copiii noștri în biserică, gândind că poate, în final, aveau să fie mântuiți dacă slujeau biserica. Însă prin prisma cuvântului lui Dumnezeu, văd cât de absurd am fost. De fapt, toți cei ce cred în Dumnezeu, dar nu-I citesc cuvântul sau nu fac o datorie, nu sunt recunoscuți deloc de Dumnezeu drept credincioși, chiar dacă încă nu au fost îndepărtați, ca și cum deja s-au retras în ochii lui Dumnezeu. Am comparat asta cu purtarea copiilor noștri. După toți anii lui de credință, Xiaotao tot urma tendințele lumești, nu citea cuvântul lui Dumnezeu și nu făcea o datorie. Am văzut că nu iubea deloc adevărul, că îi era lehamite de el și era un non-credincios. Xiaomin credea de mulți ani, dar nu s-a axat niciodată pe citirea cuvântului lui Dumnezeu și,

doar pentru asta, ar fi putut fi îndepărtată drept o non-credincioasă. Casa lui Dumnezeu nu are nevoie de astfel de oameni ca să-și îngroașe rândurile, darămite de serviciul unor astfel de non-credincioși. Chiar dacă biserica nu i-ar fi îndepărtat, Dumnezeu nu i-ar fi recunoscut drept credincioși. Ar trebui să am discernământ cu privire la ei, să stau alături de Dumnezeu, privind lucrurile cu principii și adevăr și să mă supun suveranității lui Dumnezeu. Dar eu m-am bazat pe sentimente în relația cu copiii noștri și, fără să știu faptele, am bănuit că au fost îndepărtați în mod greșit de către conducător și am vrut ca acești non-credincioși să rămână și să îngroașe rândurile membrilor bisericii. Mereu îmi protejam relațiile trupești. Oare nu mă amestecam cu demoni, transmițând Satanei bunele intenții și iubirea lui Dumnezeu, exact cum a dezvăluit Dumnezeu? Nu știam ce e bine și ce-i rău, mă asociam cu demoni și, în esență, mă împotriveam lui Dumnezeu. Realizând aceste lucruri, am înțeles pe deplin că îndepărtarea lui Xiaotao și a lui Xiaomin era conform cuvântului lui Dumnezeu și principiilor adevărului.

M-am întrebat și de ce m-am simțit atât de vinovat și rușinat când copiii noștri au fost îndepărtați și de ce am simțit că nu-mi îndeplinisem responsabilitățile de tată, presupunând că dacă aș fi găsit vreme să mă întorc acasă și să am mai multă părtășie cu ei, ei n-ar fi ajuns niciodată în acest punct. Huijuan, ești în aceeași stare ca și mine? Ulterior, am citit cuvântul lui Dumnezeu care analiza și expunea gândirea tradițională a oamenilor și am văzut că fusesem influențat de noțiunea tradițională că „A hrăni fără a instrui este vina tatălui.” Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**«A hrăni fără a instrui este vina tatălui.» Ce fel de propoziție este aceasta? Ce este în neregulă cu ea? Această propoziție înseamnă că, dacă un copil este neascultător sau imatur, acest lucru se întâmplă din cauza neglijenței tatălui și a faptului că părinții l-au educat greșit. Chiar așa stau**

lucrurile, totuși? (Nu.) **Unii părinți acționează ca la carte și se străduiesc din greu să fie oameni buni și totuși fiii lor ajung să devină huligani, iar fiicele lor ajung să devină prostituate. Dacă atunci un tată se înfurie și spune: «„A hrăni fără a instrui este vina tatălui” – copilul este răsfățat de mine!», ar fi corecte acele cuvinte?** (Nu.) **Ce este greșit la ele? Dacă poți să înțelegi ce este în neregulă cu ele, aceasta dovedește că înțelegi adevărul și poți să pricepi care este problema cu ele. Dacă nu înțelegi adevărul din aceasta, atunci nu poți să vorbești clar despre această chestiune**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea întâi)”). **„În primul rând, trebuie să clarificăm că zicala «În cazul în care copiii nu urmează calea cea bună, acest lucru are de-a face cu părinții lor» este incorectă. Indiferent cine este, o persoană este calea pe care o parcurge. Este acest lucru incontestabil?** (Da.) **Calea pe care o parcurge o persoană determină ceea ce este această persoană. Calea pe care o parcurge și tipul de persoană sunt treaba ei. Sunt rânduite, înnăscute și legate de natura sa. Prin urmare, ce rol joacă învățăturile părinților cuiva? Fac o diferență pentru natura oamenilor?** (Nu.) **Ceea ce oamenii sunt învățați de mama și tatăl lor nu face nicio diferență pentru natura lor; nu poate decide calea pe care o urmează. Ce sunt capabili să predea părinții? Tot ce pot să-și învețe copiii sunt anumite comportamente simple pentru viața de zi cu zi, câteva gânduri și principii de comportament relativ brute; acestea au o oarecare legătură cu părinții. Înainte ca ai lor copii să crească, părinții fac ceea ce ar trebui să facă: îi învață să meargă pe calea cea bună, să studieze din greu, să încerce să aibă succes când vor crește, să nu facă lucruri rele, să nu fie persoane rele. Responsabilitățile părinților includ, de**

asemenea, să se asigure că ai lor copii respectă normele de comportament, să-i învețe să fie politicoși și să-și respecte bătrânii, învățându-i astfel de lucruri legate de comportament. Influența părinților acoperă îngrijirea copiilor lor și predarea anumitor principii de bază de comportament, dar temperamentul unei persoane nu este ceva ce poate fi instruit de părinți. Unii părinți sunt flegmatici și nu fac nimic în grabă – în vreme ce temperamentul copilului lor este nerăbdător, nu poate sta locului mult timp, iar la vârste fragede de 14 sau 15 ani începe să-și croiască propriul drum în viață. El decide ce face, nu are nevoie de părinți și este extrem de independent. E învățat astfel de mama și tatăl său? Nu. Prin urmare, temperamentul, firea unei persoane, chiar și lucrurile legate de esența sa și calea pe care o alege în viitor – niciunul dintre acestea nu are nicio legătură cu părinții săi. […] Unii părinți cred în Dumnezeu și își învață copiii să creadă în Dumnezeu, dar indiferent de ceea ce spun părinții, copiii lor refuză și părinții nu pot face nimic în privința asta. Unii părinți nu cred în Dumnezeu și copiii lor cred, din proprie inițiativă. După ce cred în Dumnezeu, copiii încep să-L urmeze, se sacrifică pentru El, devin capabili să accepte adevărul și să obțină aprobarea Lui, iar soarta lor este astfel transformată. Este acesta rezultatul educației părinților? Nicidecum. Acest lucru are de-a face cu predestinarea și selecția lui Dumnezeu. Există o problemă cu expresia «A hrăni fără a instrui este vina tatălui». Deși părinții au responsabilitatea de a-și educa copiii, nu sunt ei cei care decid soarta copiilor lor; aceasta este determinată de natura lor. Poate educația să rezolve problemele cu natura cuiva? Nu poate, deloc. Calea pe care o parcurge cineva în viață nu este hotărâtă de părinții săi, ci este rânduită de Dumnezeu. După cum se spune, «Destinul omului e decis de Ceruri». Aceasta este ceea ce umanitatea a

cules din experiență. Nu poți vedea care va fi calea cuiva înainte ca acea persoană să crească; odată ce devine adult, are propria minte, își poate da seama de lucruri și astfel alege ce va deveni în acest grup de oameni. Unii spun că vor să lucreze la nivel înalt în guvern, alții că vor să fie avocați sau scriitori; fiecare face propria alegere. Fiecare are o idee anume. Nimeni nu spune: «Voi aștepta ca părinții mei să mă instruiască, voi fi orice mă învață ei». Nimeni nu este atât de prost. După ce ajung la vârsta adultă, mințile oamenilor prind viață; încet, dar sigur, se maturizează, iar calea și scopurile dinaintea lor devin din ce în ce mai clare; în acest moment, tipul de persoană care sunt și tribul căruia îi aparțin ies treptat la suprafață, arătându-se puțin câte puțin. Din acest moment, temperamentul fiecărei persoane devine treptat clar, la fel ca firea ei și calea spre care tinde, direcția vieții și tribul din care face parte. Pe ce se bazează acest lucru? În analiza finală, acest lucru este rânduit de Dumnezeu și nu are nimic de-a face cu părinții săi – acest lucru se vede limpede acum, nu-i așa?" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea întâi)"). Cuvântul lui Dumnezeu a analizat clar noțiunea tradițională că „A hrăni fără a instrui este vina tatălui." Viitorul copiilor noștri și calea pe care merg sunt decise doar de naturile lor, care sunt inerente. Ele sunt determinate și de suveranitatea lui Dumnezeu și nu au nicio legătură cu felul în care îi creștem. Felul în care îi creștem le poate afecta doar viața de zi cu zi sau câteva purtări externe ale lor, dar nu și naturile. Odată ce gândirea copiilor noștri se maturizează, ei aleg căi diferite, conform naturilor lor înnăscute, ajungând în categoriile de care aparțin. Acest lucru e predestinat de Dumnezeu și nu poate fi schimbat de nimeni. Dar eu nu puteam percepe naturile sau esențele copiilor noștri când

era vorba de calea pe care au mers în credința lor. Ba chiar am vrut să îi ajut în felul meu, ca ei să rămână în credință și în biserică. Am sperat în van că mă puteam baza pe metodele mele ca să le salvez destinele. Mă împotriveam cu încăpățânare lui Dumnezeu. Sunt doar o ființă creată nesemnificativă și n-am control nici măcar asupra sorții mele, deci cum pot spera să controlez viitorul copiilor mei sau să le schimb soarta? Am fost atât de arogant și ignorant și mi-am supraestimat abilitățile. Apoi m-am întrebat: „De ce gândesc așa?" Când erau mici, credeam cu toții în Domnul, iar când am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, i-am adus la biserică și i-am încurajat să-și asume o datorie. Credeam că abilitatea lor de a crede în Dumnezeu era direct legată de felul în care îi creșteam. Așa că atunci când am aflat că fuseseră îndepărtați, m-am gândit că nu-mi îndeplinisem responsabilitățile de tată și că, dacă le-aș fi fost mai mult alături ca să-i ajut și să am părtășie cu ei, poate nu și-ar fi abandonat credința și n-ar fi plecat în lume. Din cuvântul lui Dumnezeu, acum văd cât de absurde îmi erau părerile și cum nu erau deloc conform adevărului. Credeau în Dumnezeu de mai mult de un deceniu, Îi citeau cuvântul, ascultau predici și știau că o viață adevărată trebuia să fie trăită urmărind adevărul și făcând datoria unei ființe create. Dar ei nu erau deloc interesați de adevăr și, când au văzut că nu erau binecuvântați după ani de credință, au început să-și răsfețe trupul. L-au trădat pe Dumnezeu și au urmat tendințe lumești, deși știau adevărata cale și, chiar dacă ceilalți aveau adesea părtășie cu ei și îi ajutau, ei erau încăpățânați și nu se căiau. Asta arată că le era lehamite de adevăr și că încurajau răul. Ei nu sunt printre cei ce vor fi mântuiți de Dumnezeu, ci printre diavolii acestei lumi. Când vor fi distruși în dezastrele care vin, va fi din cauză că L-au trădat pe Dumnezeu și va fi doar vina lor. M-am gândit și la numeroșii oameni din biserică, pe care nu i-au convertit părinții lor. Au fost convertiți din întâmplare de colegi,

prieteni sau chiar de străini care le-au împărtășit Evanghelia, iar persecuția părinților lor nu i-a putut împiedica să creadă sau să facă o datorie. Unii părinți se bazează pe sentimente ca să le tot predice copiilor lor, dar aceștia nu cred și chiar le poartă pică și se împotrivesc părinților lor. Unii părinți sunt excluși fiindcă urmăresc statutul fără să se căiască și fac multe rele, totuși copiii lor nu sunt afectați și chiar pot discerne esența părinților lor conform cuvântului lui Dumnezeu și îi resping. La fel, mulți copii sunt îndepărtați și excluși, iar părinții lor le pot discerne esențele în lumina cuvântului lui Dumnezeu. De aici, putem vedea că dacă un om merge pe calea corectă sau pe cea greșită, dacă e bun sau rău, dacă iubește sau urăște adevărul și finalul lui, toate acestea sunt determinate de natura și esența lui și nu sunt rezultatul modului în care a fost crescut. Responsabilitatea pe care o pot îndeplini părinții este de a-și crește copiii și de a-i aduce înaintea lui Dumnezeu. Dar calea pe care merg și soarta lor nu sunt deloc în mâinile părinților lor. Copiii noștri au ales singuri să meargă pe calea greșită, iar îndeplinirea resposabilităților mele de tată nu i-ar aduce înapoi. Asta n-are nicio legătură cu faptul că mi-am îndeplinit sau nu aceste responsabilități. Naturilor lor le este lehamite de adevăr. Chiar dacă rămâneam cu ei și îmi petreceam fiecare zi în părtășie cu ei, ar fi fost în zadar. Responsabilitățile noastre de părinți erau să-i creștem și să-i aducem înaintea lui Dumnezeu. Cât despre ceea ce urmăresc sau pe ce cale merg, asta n-are nicio legătură cu noi, ca părinți. Când i-am tratat pe copiii noștri conform cuvântului lui Dumnezeu, m-am simțit eliberat și n-am mai fost tulburat în datoria mea.

Huijuan, asta am câștigat din situație. Știu că afecțiunea ta pentru copiii noștri e puternică și că probabil ți-a fost foarte greu. Nu știu cum ai depășit această situație. Deși îndepărtarea copiilor noștri poate că nu s-a conformat noțiunilor noastre, sigur avem ceva de învățat din situația creată de Dumnezeu. Sper că vei putea căuta adevărul în asta și vei putea trata

corect chestiunea. Și tu îmi poți scrie dacă ai câștigat ceva din situația asta. Aștept cu nerăbdare răspunsul tău!

Zhou Ming

20 august 2022

62. Cugetări după ce am venerat orbește oamenii

de Jiang Ling, China

Când eram lideră la o biserică în 2019, am cunoscut două lidere superioare. Când aveau părtășie despre adevăr și abordau chestiuni, ajungeau la esența lor, disecând lucrurile de la suprafață, apoi tot mai profund, în mod ordonat. Am simțit că beneficiam ascultându-le. Am crezut că aveau o viziune profundă asupra lucrurilor, că dețineau realitatea adevărului. Cu experiența mea de viață limitată, m-am gândit că, dacă m-ar ghida astfel de oameni, aș progresa rapid și aș învăța mai multe despre adevăr, iar mântuirea mea ar fi garantată. După aceea, orice probleme sau dificultăți am întâmpinat în lucrarea mea, primul lucru pe care îl făceam era să le scriu, cerând ajutor. Intrau în detalii și ofereau îndrumări în răspunsurile lor, oferind soluții la problemele mele. Le-am apreciat și m-am bazat pe ele și mai mult. Cu timpul, le-am căutat să mă ajute să-mi rezolv fiecare problemă, mică sau mare, chiar și chestiuni generale. De fiecare dată când eram într-o stare negativă, nu mă concentram să citesc cuvintele lui Dumnezeu și să caut adevărul sau să am părtășie cu sora cu care eram parteneră, dar așteptam o adunare cu acele lidere ca să o rezolve. Când aveau părtășii la adunări, ascultam cu atenție și îmi luam notițe cu sârguință de frică să nu-mi scape ceva. La adunări, deseori subliniau și disecau problemele noastre și ne atrăgeau atenția dacă ne justificam când eram tratați. Uneori, când arătam corupție de care nu-mi dădeam seama, ele erau capabile să-mi arate motivele ascunse și să disece natura acțiunilor mele. Asta a amplificat sentimentul că ele înțelegeau adevărul și dețineau realitatea lui, așa că le admiram din ce în ce mai mult. Dar după ce le-am cunoscut de ceva timp, am realizat că, atunci când rezolvau probleme, ele doar scoteau în evidență firea coruptă pe care o arătam, dar rareori aveau

părtășie despre corupția pe care o arătau ele sau despre experiențele lor. De cele mai multe ori vorbeau despre intrările lor pozitive, ca și când ele n-ar fi fost deloc corupte și puteau practica adevărul. Am avut senzația vagă că păreau să se concentreze cu totul pe lucrare și le lipsea intrarea în viață, dar apoi m-am gândit că ele erau capabile să vadă problemele altora și să ne ghideze lucrarea, așa că nu era asta o intrare în viață și realitate? Prin urmare, am continuat să le admir și să le adulez, ba chiar le-am imitat stilul de muncă. Când am văzut probleme în îndatoririle fraților și surorilor sau că arătau o dispoziție coruptă, i-am expus necontenit și tratat, asemenea celorlalte lidere. Prin urmare, unii s-au afundat în negativitate și au început să se teamă de mine. Le admiram prea mult, așa că, atunci când aveam probleme, nu mă bazam pe Dumnezeu, ci le căutam pe ele ca să rezolve situația. Treptat, am simțit că modul de a gândi îmi devenea tot mai neclar și totul îmi părea încețoșat. Cu stările fraților și surorilor și problemele din lucrare, nu puteam nicicum să mă dezmeticesc. Nu știam ce să fac cu problemele pe care reușisem să le rezolv în trecut. Nu puteam să simt lucrarea Duhului Sfânt și deveneam din ce în ce mai confuză, dar tot nu am reflectat asupra mea.

Într-o zi din aprilie am aflat că cele două lidere și-au recunoscut greșeala și au demisionat. Au fost demascate ca fiind lidere false, care nu căutau adevărul. Pur și simplu nu-mi venea să cred că era adevărat. Câteva zile m-am tot întrebat cum au putut să recunoască greșeala și să demisioneze. Știau atât de multe și erau apte în lucrare. Au fost expuse ca oameni care nu căutau adevărul și eu nu eram la nivelul lor, așa că puteam să-mi fac datoria bine și să fiu mântuită de Dumnezeu dacă aș fi continuat să-mi practic credința în acel fel? Am fost foarte supărată în acel moment. M-am gândit chiar să-mi recunosc greșeala și să demisionez. Dar am văzut foarte clar că nu eram în starea potrivită. M-am întrebat dacă credința mea

era în Dumnezeu sau în oameni. De ce demisia unor lideri superiori a avut un impact atât de mare asupra mea, simțind că nu aveam nicio șansă să fiu mântuită de Dumnezeu? Am realizat că aveam loc în inimă pentru oameni, ceea ce ofensa firea lui Dumnezeu. Speriată, am spus repede o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să mă ghideze să-mi cunosc propria corupție. Ziua următoare am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Ar fi cel mai bine ca acei oameni care spun că Îl urmează pe Dumnezeu să deschidă ochii și să uite cu atenție ca să vadă în cine cred mai exact: Dumnezeu este cel în care crezi cu adevărat, sau Satana? Dacă știi că nu în Dumnezeu crezi, ci în proprii tăi idoli, atunci ar fi mai bine să nu afirmi că ești credincios. Dacă într-adevăr nu știi în cine crezi, atunci, din nou, cel mai bine ar fi să nu susții că ești credincios. Să spui așa ceva ar fi o blasfemie! Nimeni nu te forțează să crezi în Dumnezeu. Nu spuneți că voi credeți în Mine; am auzit destul aceste cuvinte și nu vreau să le aud din nou, pentru că idolii din inimile voastre și tiranii locali din rândul vostru sunt cei în care credeți**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”). M-au răscolit cuvintele lui Dumnezeu, mai ales partea: „**să deschidă ochii și să uite cu atenție ca să vadă în cine cred mai exact.**” A fost foarte zguduitor pentru mine – simțeam că Dumnezeu mă lua la rost. Gândindu-mă la toate interacțiunile cu acele lidere, văzând că își organizau lucrurile și discursurile în mod clar și sistematic, am simțit că știau adevărul și că aveau realitatea adevărului și dacă aș fi avut mai multă părtășie cu ele aș fi crescut mai repede în viață și mântuirea mea ar fi fost garantată. Așa că orice probleme sau dificultăți am întâmpinat, în loc să mă bazez pe Dumnezeu și să caut adevărul pentru rezolvare, le căutam mereu și mă bazam pe ele și făceam orice spuneau. În inima mea deveniseră deja idolii mei, stâlpii mei. Acum că și-au recunoscut greșeala și au demisionat, m-am simțit fără direcție, fără o cale de urmat în

datoria mea. Apoi, în sfârșit am realizat că tot timpul m-am bazat și m-am uitat doar la oameni, nu la Dumnezeu. La exterior aveam credință în Dumnezeu, îmi făceam datoria și mă rugam zilnic, dar pur și simplu nu era niciun loc pentru El în inima mea. Mereu căutam oameni și îi ascultam când întâmpinam situații. Categoric credeam în oameni, dar totuși spuneam că am credință în Dumnezeu. Îl înșelam pe Dumnezeu, Îl blasfemiam! M-am gândit la aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să se supună lui Dumnezeu și să se închine Lui. Nu înălța sau admira pe nimeni; nu-L pune pe Dumnezeu primul, oamenii pe care-i admiri pe locul doi și pe tine pe al treilea. Nicio persoană nu ar trebui să aibă un loc în inima ta și nu ar trebui să consideri că oamenii – în special cei pe care îi venerezi – sunt comparabili cu Dumnezeu sau că sunt egalii Săi. Acest lucru este intolerabil pentru Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției"). Chiar am simțit că firea dreaptă a lui Dumnezeu nu poate fi ofensată. El ne spune clar că în credința noastră trebuie să Îl venerăm pe Dumnezeu. Ar trebui să ne bazăm pe Dumnezeu și să-L admirăm pe El, nu oameni. El nu va permite nimănui să aduleze și să urmeze o persoană. E un lucru jignitor pentru firea lui Dumnezeu, pe care El nu-l va tolera. Pentru o vreme m-am rugat mult lui Dumnezeu și m-am întrebat de ce le-am adorat atât de mult pe cele două lidere. Am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu care m-au ajutat să înțeleg chestiunea asta. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi**

alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de venerație. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?"). **„Indiferent de nivelul unui conducător sau lucrător, dacă îl slăviți pentru faptul că înțelege adevărul și pentru înzestrările sale, dacă voi credeți că se află în posesia adevărului și vă poate ajuta, dacă îl veneraţi și depindeți de acesta în toate lucrurile și încercați să obțineți mântuirea prin asta, atunci, în final, asta nu va duce la nimic, pentru că punctul de pornire este inerent greșit. Indiferent câte adevăruri înțelege cineva, nimeni nu poate sta în locul lui Hristos și, indiferent cât de înzestrat este, asta nu înseamnă că are adevărul – și, astfel, în cele din urmă, cei care slăvesc, venerează și urmează oameni vor fi alungați cu toții, vor fi condamnați cu toții. Când oamenii cred în Dumnezeu, ei pot să-L venereze și să-L urmeze doar pe Dumnezeu. Indiferent de rangul lor în rândul conducerii, conducătorii și lucrătorii rămân oameni obișnuiți. Dacă îi vezi drept**

superiorii tăi imediați, dacă simți că îți sunt superiori, că sunt mai competenți decât tine și că ar trebui să te conducă și că sunt, din toate punctele de vedere, cu un pas înaintea tuturor, atunci acest lucru este greșit – este amăgirea ta. Și care sunt consecințele la care duce această iluzie? Te va face să-ți evaluezi în mod inconștient conducătorii, pe baza unor cerințe care nu sunt conforme cu realitatea și să nu fii capabil să tratezi corect problemele și lacunele pe care le au; în același timp, fără să știi, vei fi de asemenea profund atras de așa-zisul lor fler, de darurile și talentele lor, astfel încât, înainte să-ți dai seama, te vei închina lor și vor deveni dumnezeii tăi. Acea cale, din momentul în care încep să devină idolii tăi, obiectele venerației tale și până în momentul în care devii unul dintre adepții lor, este una care te va conduce, în mod inconștient, departe de Dumnezeu. Și chiar și în timp ce te îndepărtezi treptat de Dumnezeu, tot vei crede că Îl urmezi pe Dumnezeu, că te afli în casa lui Dumnezeu, în prezența lui Dumnezeu. Însă, în realitate, ai fost îndepărtat de lachei ai Satanei, de antihriști, și nici măcar nu vei simți – ceea ce este o stare de fapt foarte periculoasă. Pentru a rezolva această problemă trebuie să înțelegi cu acuratețe și să discerni diferitele firi ale antihriștilor și felurile în care operează ei, precum și natura acțiunilor lor și metodele și trucurile pe care le place să le folosească; de asemenea, trebuie să începeți prin a lucra asupra voastră înșivă. Să crezi în Dumnezeu, dar totuși să te închini omului nu este calea corectă. Unii ar putea spune: «Ei bine, am motive să mă închin conducătorilor – cei cărora mă închin sunt în conformitate cu noțiunile mele.» De ce insiști să te închini omului deși crezi în Dumnezeu? Până la urmă, cine te va mântui? Cine te iubește și te apără cu adevărat – chiar nu poți vedea? Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu, trebuie să Îi asculți cuvântul și, dacă cineva vorbește și acționează corect și este în conformitate cu

principiile adevărului, nu este în regulă să te supui adevărului? De ce ești atât de ticălos? De ce insiști să găsești pe cineva căruia i te închini pentru a-l urma? De ce îți place să fii sclavul Satanei? De ce să nu fii în schimb un slujitor al adevărului? Acest lucru arată dacă o persoană are rațiune și demnitate" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șase: Ei se comportă cu viclenie, sunt arbitrari și dictatoriali, nu au niciodată părtășie cu ceilalți și îi forțează pe alții să li se supună"). Când am citit aceste pasaje, am simțit că eram o sclavă a Satanei, cum a descris Dumnezeu. Îmi plăcea să venerez și să urmez oameni. Îi adoram pe cei cu statut, înzestrați cu darul vorbirii. Văzându-le pe acele lidere superioare cum ajungeau la esența lucrurilor când aveau părtășie despre adevăr și rezolvau problemele, văzând că părtășia lor era clară și bine organizată am fost atrasă de înzestrările și aptitudinile lor de a lucra. Am simțit că înțelegeau adevărul și aveau realitatea adevărului, așa că le-am adorat orbește și m-am bazat pe ele. M-am gândit că, datorită conducerii lor, aș fi aflat adevărul și mi-aș fi făcut treaba bine, aș fi crescut rapid în viață și aș fi avut speranță să fiu mântuită, iar fără ajutorul și îndrumarea lor, speranța de a fi mântuită ar fi fost minusculă. Am fost atât de confuză, atât de oarbă! Dumnezeu este sursa adevărului. Doar El ne poate oferi adevărul, ne poate rezolva problemele și ne poate salva de forțele Satanei. Nu contează cât de înalt este statutul cuiva, ce daruri sau abilități are, tot este corupt de Satana și nu putem să ne bazăm pe el sau să-l venerăm. Deși eram credincioasă, Dumnezeu nu avea loc în inima mea. În fața problemelor, nu m-am bazat niciodată pe Dumnezeu, n-am căutat adevărul, ci am așteptat ca acei oameni să vină să rezolve lucrurile. Nu a fost nechibzuit? Acele lidere cunoșteau câteva probleme și puteau explica pe înțeles, dar asta a fost tot ce au învățat din cuvintele lui Dumnezeu. De asemenea, oricât de înzestrate și elocvente ar fi fost, erau ființe corupte și nu dețineau adevărul deloc. Trebuiau să accepte judecata și mustrarea lui

Dumnezeu și aveau nevoie de mântuirea Lui. Dar eu le-am venerat și admirat. Ba chiar am vrut să mă bazez pe ele pe calea credinței mele spre mântuire. Am fost stupidă. Să văd asta a fost înfricoșător pentru mine. N-am crezut că nu voi mai căuta adevărul, că voi venera orbește oamenii, că voi pune pe cineva pe un piedestal în inima mea mai presus de Dumnezeu. Mă distanțasem deja de Dumnezeu și Îl trădasem. Eram pe o cale împotriva Lui. Acest gând m-a umplut de vină și regret și am vrut să mă căiesc înaintea lui Dumnezeu.

Mai târziu am înțeles motivele pentru care acele lidere superioare au demisionat. Una dintre ele urmărea numele și statutul și mereu voia să se laude și să fie admirată în lucrarea ei. Când nu avea rezultate în lucrarea ei, devenea deprimată. Frații și surorile au încercat să aibă părtășie și să o ajute de multe ori, dar nu s-a schimbat. Până la urmă nu a putut face nimic bine, așa că a renunțat. Cealaltă a fost blocată de familia ei și s-a plâns de dificultatea de a crede în Dumnezeu, așa că și-a abandonat datoria și s-a întors la familia ei. Am fost șocată să aud asta. În general aveau vorbe mari în părtășiile lor la adunări și erau clare în rezolvarea problemelor altora, atunci cum ezitau în fața problemelor lor? De ce nu puteau să obțină adevărul? Înainte credeam că puteau să pună adevărul în practică și că aveau realitatea adevărului, dar, în final, am văzut că nu dețineau deloc realitatea adevărului. Au bombănit și și-au abandonat îndatoririle când ceva le-a compromis interesele. Nu au căutat adevărul deloc. Imaginea măreață pe care o aveam despre ele s-a prăbușit într-o secundă.

Mai târziu am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu despre această chestiune. Dumnezeu Atotputernic spune: „**A lua cuvintele lui Dumnezeu și a fi capabil să le explici fără jenă nu înseamnă că ești în posesia realității; lucrurile nu sunt atât de simple pe cât îți imaginezi. A fi sau a nu fi în posesia realității nu se bazează pe ceea ce spui; mai**

degrabă, se bazează pe ceea ce trăiești. Doar când cuvintele lui Dumnezeu devin viața și exprimarea ta firească se poate spune că ai realitatea, și doar atunci se poate considera că ai dobândit adevărata înțelegere și statura reală. Trebuie să fii capabil să reziști examinării lungi perioade de timp și trebuie să poți trăi asemănarea pe care o cere Dumnezeu. Aceasta nu trebuie să fie o simplă imagine, ci să se reverse natural din tine. Numai atunci vei avea cu adevărat realitatea și numai atunci vei fi obținut viața. […] Indiferent cât de cumplite ar fi vânturile și valurile, dacă poți rămâne în picioare fără să permiți ca vreo fărâmă de îndoială să-ți pătrundă în minte și dacă poți rămâne ferm și să nu tăgăduiești, chiar și atunci când nu a mai rămas nimeni altcineva, se va considera că ai adevărata înțelegere și că ești, într-adevăr, în posesia realității" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar punerea adevărului în practică înseamnă să ai realitatea"). **„Soldații buni ai Împărăției nu sunt instruiți să fie un grup de oameni care pot doar să vorbească despre realitate sau care doar se laudă; mai degrabă, sunt instruiți să trăiască oricând cuvintele lui Dumnezeu, să rămână de neclintit indiferent de obstacolele pe care le înfruntă, să trăiască tot timpul în conformitate cu spusele lui Dumnezeu și să nu se întoarcă în lume. Aceasta este realitatea despre care vorbește Dumnezeu; aceasta este cerința lui Dumnezeu de la oameni. Așadar, să nu vezi realitatea despre care vorbește Dumnezeu ca fiind prea simplă! Simpla iluminare din partea Duhului Sfânt nu este același lucru cu deținerea realității. Aceasta nu este statura oamenilor – este harul lui Dumnezeu, la care omul nu contribuie cu nimic. Fiecare om trebuie să îndure suferințele lui Petru și, chiar mai mult, să aibă gloria lui Petru, pe care să o trăiască după ce a obținut lucrarea lui Dumnezeu. Numai acest lucru poate fi numit realitate**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar punerea adevărului în

practică înseamnă să ai realitatea”). **„Dacă această cunoaștere pe care o proclami este în conformitate cu adevărul depinde într-o mare măsură de faptul dacă ai avut o experiență practică a acesteia. Acolo unde există adevăr în experiența ta, cunoștințele tale vor fi practice și valoroase. Prin experiența ta, poți să dobândești și discernământ și înțelegere, să aprofundezi cunoștințele și să îți sporești înțelepciunea și simțul practic în felul în care ar trebui să te comporți. Cunoștințele exprimate de oameni care nu dețin adevărul sunt doctrine, oricât de mărețe ar fi. O astfel de persoană poate să fie foarte inteligentă atunci când vine vorba de chestiuni trupești, dar nu poate face distincții atunci când vine vorba de probleme spirituale. Acest lucru se întâmplă deoarece astfel de persoane nu au deloc o experiență a problemelor spirituale. Acestea sunt persoane care nu sunt iluminate în problemele spirituale și nu înțeleg chestiunile spirituale. Orice fel de cunoaștere exprimi, atât timp cât este despre ființa ta, atunci este experiența ta personală, adevărata ta cunoaștere. Lucrurile despre care discută oamenii care vorbesc numai despre doctrine – aceia fiind oameni care nu dețin nici adevărul, nici realitatea – pot fi numite și ființa lor, deoarece au ajuns la doctrina lor numai prin contemplare profundă și este rezultatul cugetării lor profunde. Totuși este doar o doctrină, nimic mai mult decât imaginație!”** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”).

Să citesc cuvintele lui Dumnezeu a fost o revelație pentru mine. Le-am adorat pe cele două lidere atât de mult pentru că nu înțelesesem ce era doctrină și ce era realitate. Văzând cât de mărețe erau părtășiile lor la adunări și că puteau diseca și expune corupția altor oameni, am crezut că dețineau realitatea adevărului. Dar apoi am învățat din aceste pasaje că părtășia despre înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu și disecarea unor

chestiuni nu înseamnă să deții realitatea adevărului. Deținerea realității se referă la oamenii care citesc cuvintele lui Dumnezeu și apoi le acceptă și le pun în practică, sunt capabili să se supună lui Dumnezeu orice încercări ar întâmpina și să relateze mărturii prin practicarea adevărului. Cei care chiar au realitate, își înțeleg cu adevărat firea coruptă și au experiențe personale cu cuvintele lui Dumnezeu. Își pot folosi experiențele practice ca să ghideze frații și surorile să intre în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Cei care au realitatea adevărului fac lucrurile din principiu și își fac datoria loial. Indiferent de ce situații întâmpină, pot să susțină lucrările bisericii și să-și facă datoria. Cele două lidere erau foarte elocvente în părtășiile lor și păreau capabile să rezolve problemele altor oameni. Dar în fața adevăratelor probleme au renunțat la îndatoririle lor ca să-și protejeze interesele. Am văzut că împărtășeau doar doctrină, că nu erau practice și s-au prăbușit la prima doză de realitate. Asta a dovedit că nu au căutat adevărul, că nu dețineau deloc realitatea adevărului. De asemenea, când vorbeau despre problemele altor oameni, le comparau cu ceea ce spun cuvintele lui Dumnezeu ca să ajute la înțelegerea lor, dar nu prea vorbeau despre corupția și deficiențele lor și nici nu disecau propriile motive greșite. Rar le-am auzit vorbind despre experiențele lor de căutare și practicare a adevărului. De cele mai multe ori se urcau pe piedestal, disecând și condamnându-i pe alții, de parcă ele n-ar fi fost persoane corupte, de parcă n-ar fi avut firi corupte. Câțiva frați și surori au ajuns la lacrimi din cauza criticilor lor și au trăit în negativitate și slăbiciune, temându-se să le vadă și simțindu-se constrânși de ele. Apoi am văzut clar că liderele nu puteau deloc să rezolve problemele cu adevărul. Doar foloseau doctrine și se bazau pe mintea și experiența lor. Nu puteau să ne rezolve problemele de intrare în viață. Înainte nu aveam discernământ, doar le veneram și apreciam și chiar le imitam stilul de lucru. Am fost atât de oarbă!

Apoi, când am mai întâmpinat dificultăți în lucrarea mea, m-am bazat pe Dumnezeu și am căutat principiile adevărului. O vreme nu am știut cum să fac o parte din datorie și erau câteva chestiuni pe care nu știam cum să le adresez. M-am rugat și m-am bazat pe Dumnezeu și am avut părtășie cu frații și surorile. Unele dintre acele chestiuni au fost rezolvate astfel. Am mai acumulat înțelegerea unor principii ale adevărului și am făcut progrese în lucrarea mea. Cu timpul am avut mai multă încredere în datoria mea și am progresat cu intrarea în viață. M-am simțit cu adevărat împlinită. În acel moment, am simțit în sinea mea că să mă bazez pe Dumnezeu în lucrarea mea era singura cale de a înainta. Dacă voiam să-mi fac datoria bine și să obțin adevărul, nu puteam să mă abat de la îndrumarea lui Dumnezeu.

63. În sfârșit am auzit glasul lui Dumnezeu

de David, Venezuela

Am avut multe slujbe diferite când eram tânăr. Am supravegheat statele de plată pentru guvernul de stat din Sucre, Venezuela. Mă ocupam zilnic de probleme legate de statele de plată și de cerințele multor oameni. Am fost și director de resurse umane pentru consiliul legislativ și, o perioadă, am predat un curs de informatică la seral, pentru adulți. Toate posturile mele au avut în comun un lucru – contactul direct cu mulți oameni. Mă concentram zilnic pe muncă și, deși eram destul de ocupat, viața mea era mereu foarte liniștită. Când pandemia a lovit pe neașteptate, n-am putut interacționa cu ceilalți, iar venitul meu nu-mi acoperea nici jumătate din costul mâncării. Viața mea a alunecat înspre criză. A trebuit să stau la coadă ca să cumpăr mâncare, iar coada la benzină dura 3 zile. Atunci, abia am așteptat cuvintele Domnului ca să găsesc alinare. Vecinul meu era și el credincios și, de câte ori ne întâlneam întâmplător, vorbeam despre cum aceste dezastre au fost profețite în Biblie și că răutatea și corupția omenirii erau sursa tuturor acestor catastrofe. Ne aflam în zilele de pe urmă și Biblia a profețit că Domnul Isus Se va întoarce să ne judece în acest moment, așa că trebuia să revenim de partea lui Dumnezeu, ca să-I câștigăm protecția și mântuirea. M-am rugat zilnic lui Dumnezeu pentru înțelepciune și îndrumare. Voiam să Îl cunosc și trebuia să-L găsesc, căci cuvântul Său era singura cale prin care puteam să găsesc alinare, să nu mai păcătuiesc și să devin cineva care-L bucură. Așa că am deschis o Biblie și L-am rugat pe Dumnezeu să mă lumineze. Am citit Psalmii și Proverbele, precum și Predica de pe Munte a Domnului Isus, dar tot nu am găsit calea pe care trebuia să o apuc. Mă simțeam pierdut și problemele mele financiare deveneau tot mai mari. Viața mea se afunda în criză și nu-mi puteam

întreține familia. Când fiica mea a avut anumite nevoi, n-am putut s-o ajut. Am fost tare trist și n-am putut decât s-o alin spunându-i că aceste greutăți erau temporare, dar nici măcar eu nu credeam asta. Tristețea a pus stăpânire pe inima mea. Nu știam ce să fac. Am vrut să emigrez, să părăsesc această țară și să caut o altă soluție, dar n-am putut obține toate documentele necesare sau un pașaport din cauza pandemiei. Totul devenea tot mai dificil pentru mine. Chiar atunci, soția mi-a spus că nu mai voia să stea cu mine. Asta a fost ultima picătură pentru mine. Am simțit că aproape mă prăbușesc, că viața nu mai avea niciun rost. Am făcut o depresie clinică; sufeream enorm. Vărsam multe lacrimi și nu dormeam noaptea. Aveam parte de puțină liniște doar rugându-mă lui Dumnezeu.

Apoi, într-o zi, am primit un mesaj pe WhatsApp. O soră m-a invitat să mă alătur unui curs creștin, ca să ascult cuvântul lui Dumnezeu, și m-a întrebat dacă voiam să îl studiez. Am confirmat și m-a adăugat unui grup de studiu. Când am avut șansa să aud cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, am simțit că acesta era răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile mele. Am fost atras de cuvântările autoritare ale lui Dumnezeu Atotputernic și aceste cuvinte au înlăturat multe îndoieli și noțiuni pe care le aveam. Am aflat că Dumnezeu Se întorsese deja și făcea lucrare nouă. Asta a avut un impact imens asupra mea. În toiul surprizei, bucuriei și curiozității mele, am aflat de planul de gestionare de 6000 de ani al lui Dumnezeu și despre cele trei etape ale lucrării Sale de mântuire a omenirii, că Își ia un nume diferit în fiecare epocă (Iahve, Isus și Dumnezeu Atotputernic) și despre menirea lucrării pe care o face în fiecare epocă. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic m-au atras – am fost atât de fericit! Am vrut să învăț mai multe adevăruri și să le împărtășesc cu ceilalți, așa c-am împărtășit bucuros Evanghelia cu vecinii mei, spunându-le că Domnul Isus S-a întors. Am crezut că orice credincios care aude Evanghelia lui Dumnezeu din zilele de

pe urmă se va bucura, va căuta adevărul și o va accepta fericit. Dar a fost exact invers. Ei m-au întrebat: „Nimic din toate astea nu se află în Biblie. De unde le-ai scos?" Le-am spus: „Am aflat asta de la un grup de studiu online. De-abia am început să studiez, am cunoștințe limitate, dar cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic chiar m-au atras." Mi-au spus să fiu atent și că mulți Hristoși falși se vor ivi în zilele de pe urmă. Apoi mi-au trimis câteva versete din Biblie: „**Dacă cineva vă va spune atunci: «Iată, Cristosul este aici!» sau «Iată, este acolo!», să nu credeți! Căci se vor ridica cristoși falși și profeți falși și vor face semne și minuni, pentru a-i înșela, dacă este posibil, pe cei aleși. Voi însă păziți-vă; v-am spus mai dinainte toate lucrurile!**" (Marcu 13:21-23). Au spus că cercetam o religie falsă și că în lumea avansată tehnologic a secolului 21, dacă Domnul Isus S-ar întoarce, ar arăta un miracol măreț care ar zgudui tot globul, dar nimic asemănător nu se întâmplase încă. De asemenea, Domnul Isus nu apăruse și nu-i vindecase pe bolnavi, nu înviase morții, așadar, asta însemna că Domnul nu Se întorsese încă. Când i-am auzit spunând asta, inima mi s-a umplut de îndoieli. Mi-a fost teamă că-L trădez pe Domnul Isus. M-am temut că sunt înșelat și că urmez un Hristos fals. Atunci încă eram convins că Domnul Isus Se va întoarce pe nori și va sta pe un măreț tron alb, judecând fiecare persoană după păcatele sale, dar evanghelizatorii au spus că Dumnezeu Se întrupase și rostea cuvinte ca să ne judece păcatele. Toate acestea mi-au creat un conflict interior și m-au neliniștit și mai tare. Deși așteptam cu nerăbdare predica noastră de seară și simțeam că voiam să continui să cercetez, ceea ce au spus vecinii îmi pătrunsese în inimă și eram reticent. Când a început predica, am decis să părăsesc grupul.

Am scris un mesaj pe WhatsApp despre motivul pentru care am părăsit grupul, explicându-mi temerile, să nu fiu înșelat de un Hristos fals, și am inclus versetele din Biblie de la vecinii mei. Chiar când era să trimit acel

mesaj și să părăsesc grupul, am primit o notificare că mobilul meu urma să se închidă. Am fost surprins. Mereu îmi încărcam telefonul înainte de întruniri, așadar, de ce mi-a murit brusc bateria? Dar eu tot eram hotărât. Mi-am spus: cum de nu existau minuni mărețe dacă Hristos Se întorsese? Mi-am pus din nou telefonul la încărcat și-am decis să trimit mesajul când telefonul era puțin încărcat. Când bateria a ajuns la 5%, mi-am pornit telefonul și am văzut câteva versete din Biblie care fuseseră trimise grupului. Le-am citit din curiozitate. „**Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine**” (Apocalipsa 3:20). „**Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează**” (Ioan 10:27). Frații și surorile au avut părtășie: „Putem vedea din cuvântul lui Dumnezeu că atunci când Domnul Se întoarce, El va bate la ușă și Își va chema oile prin cuvintele Sale. Dacă Îl putem întâmpina sau nu pe Domnul depinde de măsura în care Îi auzim glasul. Trebuie să-I putem auzim glasul ca să deschidem ușa, să-L întâmpinăm și să luăm cina cu El. Așa că dacă auzi pe cineva că e martor că Domnul S-a întors, nu închide ușa sau nu te teme că ești păcălit, ci fii o fecioară înțeleaptă; cheia e să te concentrezi pe ascultarea glasului Domnului.” Apoi am văzut că o soră trimisese grupului un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**Dacă, în prezent, ar fi să apară o persoană capabilă să arate semne și să facă minuni, să alunge demoni, să vindece bolnavii și să săvârșească multe miracole, iar dacă această persoană pretinde că este Isus care a venit atunci ar fi vorba despre un fals, produs de duhurile rele, care Îl imită pe Isus. Reține! Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Etapa lucrării lui Isus a fost deja finalizată, iar Dumnezeu nu va relua niciodată acea etapă a lucrării. […] În noțiunile omului, Dumnezeu trebuie să arate mereu semne și să facă minuni, trebuie să vindece bolnavii și să alunge mereu demoni, trebuie**

să fie mereu ca Isus. Însă, de data aceasta, Dumnezeu nu e deloc așa. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu ar arăta semne, ar face minuni, ar alunga demoni și ar vindeca bolnavii – dacă ar face exact așa cum a făcut Isus – atunci Dumnezeu ar repeta aceeași lucrare, iar lucrarea lui Isus nu ar avea semnificație sau valoare. Astfel, Dumnezeu realizează o singură etapă a lucrării în fiecare epocă. Odată ce fiecare etapă a lucrării Sale a fost finalizată, este imitată la scurt timp de duhurile rele, iar după ce Satana începe să calce pe urmele Lui, Dumnezeu trece la o metodă diferită. Odată ce El a încheiat o etapă a lucrării Sale, aceasta este imitată de duhurile rele. Asta trebuie să vă fie clar" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi"). Am fost năucit de cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și de părtășia celorlalți. Conțineau toate răspunsurile pe care le dorisem. Mi-am spus că asta era complet adevărat. Dumnezeu e mereu nou, niciodată vechi și face tot timpul lucrare nouă. Nu Și-ar repeta vechea lucrare. Domnul Isus n-a repetat lucrarea Epocii Legii, așadar, de ce-ar face Dumnezeu aceeași lucrare ca în Epoca Harului când Se-ntoarce? Dumnezeu Atotputernic a venit acum și a început o nouă epocă, iar El face noua lucrare a Epocii Împărăției. Această lucrare n-a mai fost făcută până acum. Dumnezeu Atotputernic chiar ne-a avertizat: „**Dacă, în prezent, ar fi să apară o persoană capabilă să arate semne și să facă minuni, să alunge demoni, să vindece bolnavii și să săvârșească multe miracole, iar dacă această persoană pretinde că este Isus care a venit atunci ar fi vorba despre un fals, produs de duhurile rele, care Îl imită pe Isus**." Doar spiritele rele imită lucrarea din trecut a lui Dumnezeu și pretind că sunt Dumnezeu, săvârșind miracole ca să ne amăgească. A fost foarte edificator pentru mine. Am învățat cum să disting Hristoșii falși și adevăratul motiv pentru care Dumnezeu nu arată semne și minuni în Epoca Împărăției. În zilele de pe

urmă, Dumnezeu face lucrarea de judecare, curățire și mântuire a omenirii, exprimând adevăruri, conducându-l pe om în Împărăția Sa. De cum am înțeles asta, am continuat să particip la întruniri.

Ulterior, am citit un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. **„Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți persoane cu rațiune și care acceptă adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu inima ta, care conține atât de puțină venerație pentru Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că, citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: «Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt» sau: «Este un Hristos fals venit să înșele oamenii». Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării Hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiază împotriva Duhului Sfânt pentru că vă temeți de înșelăciune. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări. Dacă nu poți accepta un asemenea adevăr spus atât de simplu și de clar,**

nu ești atunci nepotrivit pentru mântuirea de la Dumnezeu? Nu ești tu unul dintre aceia care nu sunt destul de binecuvântați să se reîntoarcă în fața Tronului lui Dumnezeu? Gândește-te la asta! Nu te pripi și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc. Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuți, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"). Am înțeles din cuvintele lui Dumnezeu că trebuie să fim ca fecioarele înțelepte în fața întoarcerii Lui din zilele de pe urmă, nu să negăm în pripă apariția lui Hristos. Doar pentru că falșii Hristoși vor apărea în zilele de pe urmă nu înseamnă că putem respinge și condamna orbește noua lucrare și cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să învățăm să ascultăm glasul lui Dumnezeu și să cercetăm lucrarea Lui Dumnezeu cu o atitudine de căutare smerită. E singura cale de a auzi glasul lui Dumnezeu și de a-L întâmpina pe Domnul. Altfel, vom pierde mântuirea lui Dumnezeu. Exact cum spune Dumnezeu Atotputernic: „**Nu te pripi și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc. Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuți, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?**" Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic mi-au arătat că atunci când opiniile greșite ale vecinilor mei m-au împiedicat să cercetez lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, am acceptat în pripă. N-am încercat să înțeleg mai în amănunt Biserica lui Dumnezeu Atotputernic sau să caut răspunsuri la întrebări la ceilalți din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Doar am decis din impuls să părăsesc grupul și să nu mai cercetez adevărata cale. Impulsivitatea mea aproape m-a costat mântuirea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Atunci am știut că nu voi ceda impulsivității în fața confuziei și îndoielilor sau nu voi judeca în pripă și că trebuia să fiu precaut, să mă rog

lui Dumnezeu și să caut adevărul tot timpul. A trebuit să tratez cu respect cuvintele lui Dumnezeu și să cercetez cu smerenie, ca să-I pot recunoaște glasul prin îndrumarea Sa și să întâmpin întoarcerea Domnului. Mâncând și bând zilnic cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic am obținut o înțelegere mai profundă a Bibliei, și astfel am devenit sigur că erau arătarea și lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și L-am acceptat pe Dumnezeu Atotputernic fără ezitare.

Într-o zi, am citit alte două pasaje din cuvintele Lui. „**Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte) mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”). „**Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel**

Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc Hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta așa cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață. Mai devreme sau mai târziu, cei care se dau drept Hristos vor cădea cu toții, pentru că, deși susțin că sunt Hristos, ei nu dețin nimic din esența lui Hristos. Și astfel, spun că autenticitatea lui Hristos nu poate fi definită de om, ci este acceptată și decisă de Dumnezeu Însuși. Astfel, dacă îți dorești cu adevărat să cauți calea vieții, trebuie înainte să conștientizezi că prin venirea Sa pe pământ înfăptuiește Dumnezeu lucrarea de a dărui omului calea vieții și trebuie să conștientizezi că în timpul zilelor de pe urmă, vine El pe pământ pentru a-i dărui omului calea vieții. Acesta nu este trecutul; acest lucru se întâmplă astăzi" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"). Am învățat din cuvintele lui Dumnezeu că nu putem judeca după aparențe ca să îi deosebim și că trebuie să vedem esența lor, adică să determinăm văzând dacă pot să facă lucrarea lui Dumnezeu și să exprime cuvintele și firea Lui. Dumnezeu S-a întrupat, exprimă adevăruri și-Și face lucrarea. Tot ce revelează El e ce are și ce este Dumnezeu; este în totalitate firea lui Dumnezeu, iar lucrarea făcută de El poate mântui oamenii. Sunt lucruri pe care niciun om nu le are sau nu le poate realiza. De aceea, cea mai precisă

cale de-a determina dacă cineva e Hristos e să te uiți dacă poate face lucrarea lui Dumnezeu și exprima cuvintele și firea Lui. În acea perioadă de cercetare a lucrării lui Dumnezeu Atotputernic și de citire a cuvântului Său, pe lângă dragostea pentru om revelată prin cuvintele Sale, am văzut și dreptatea, mânia și măreția lui Dumnezeu. Cuvintele lui sunt ca o sabie ascuțită, despicând corupția din inimile noastre, expunându-ne natura satanică, potrivnică lui Dumnezeu. Ne putem vedea direct corupția prin cuvintele Sale, precum și calea de urmat în credința noastră. Punând cuvintele Lui în practică, putem să ne înlăturăm treptat firile corupte și să trăim o umanitate normală. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic revelează atâtea taine ale adevărului și ne permit s-aflăm de planul Său de gestionare de 6000 de ani pentru mântuirea omenirii. Aceste lucruri nu pot fi găsite în Biblie sau nici într-o religie. Sunt taine ale adevărului pe care Dumnezeu ni le dezvăluie în zilele de pe urmă și lucruri pe care nu le-am mai auzit sau văzut înainte. În afară de Dumnezeu, nicio altă persoană sau celebritate nu poate exprima adevărul și mântui omenirea. Doar Dumnezeu întrupat poate să exprime adevărul, să facă lucrarea de judecare și curățire a omului, și să ne aducă nouă calea, adevărul și viața. Prin cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, am confirmat că El este Hristos al zilelor de pe urmă, Dumnezeul care a creat cerul, pământul și toate lucrurile, Dumnezeul care a emis legea ca să-ndrume viața omului pe pământ, Dumnezeul care a fost răstignit pentru a răscumpăra întreaga umanitate, ba mai mult, Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă să ne mântuiască de păcate. Fără îndoială, Dumnezeu e Începutul și Sfârșitul, iar Dumnezeu Atotputernic e întoarcerea Domnului Isus. Acei Hristoși falși sunt impostori care se vor prăbuși mai devreme sau mai târziu, întrucât nu pot exprima adevărul, nu pot să facă noua lucrare a lui Dumnezeu și nu-i pot îndruma pe oameni s-alunge corupția și să fie mântuiți. Nu pot decât să imite lucrarea lui

Dumnezeu din trecut pentru a înșela și corupe oameni. Acum, Hristos al zilelor de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, exprimă adevărul și face lucrarea de judecată, începând de la casa lui Dumnezeu. El curățește și transformă corupția oamenilor și mântuiește omenirea de păcat. Lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic dovedesc pe deplin că El este arătarea adevăratului Dumnezeu. Nu încape îndoială.

Înainte, mă agățam de noțiunile mele. Credeam că Dumnezeu ne va judeca păcatele de pe un măreț tron alb din cer, în zilele de pe urmă, dar apoi, prin întruniri și citirea cuvintelor lui Dumnezeu, această noțiune mi-a fost remediată. Asta pentru că am învățat cum Dumnezeu îi purifică pe oameni prin lucrarea Sa de judecată din zilele de pe urmă. Am văzut ce a spus Domnul Isus: „**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină**” (Ioan 16:12-13). „**Sfințește-i prin adevăr! Cuvântul Tău este adevărul**” (Ioan 17:17). „**Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă**” (Ioan 12:47-48). Într-o zi, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a**

deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"). **„Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la**

Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr"). Am învățat că Dumnezeu face lucrarea de judecată a zilelor de pe urmă întrupându-Se și exprimând adevăruri ca să transforme și să mântuiască omenirea. Dumnezeu Atotputernic a vorbit deja, revelând natura satanică a omului care include lucruri cum ar fi aroganța, viclenia și răutatea. El a mai revelat și egoismul și lăcomia omului și le-a permis oamenilor să vadă adevărul corupției lor prin judecata cuvintelor Sale, să se urască, să se căiască față de Dumnezeu și să dobândească evlavie și supunere față de El. Natura satanică poate fi înlăturată doar prin judecata lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Niciun om nu ar putea face asta. În acea clipă am realizat că dacă Dumnezeu ar judeca fiecare persoană de pe un măreț tron alb din cer, niciun om corupt de Satana nu ar avea nicio șansă de mântuire. Asta pentru că întreaga omenire e învăluită de corupția Satanei. Deși prin mântuirea crucii Domnului Isus am fost răscumpărați și păcatele ne-au fost iertate, noi tot suntem păcătoși. Parcurgem ciclul păcătuirii și mărturisirii la nesfârșit. Dacă nu experimentăm judecata, corupția noastră nu poate fi curățită și, în

final, vom fi condamnați și alungați de Dumnezeu. Doar fiind judecați și expuși direct de cuvintele lui Dumnezeu, putem să ne cunoaștem cu adevărat și să fim purificați de corupție. Exact cum spune Dumnezeu Atotputernic: „**Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur**."

Am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic care chiar m-a impresionat. „**Cei care nu înțeleg adevărul îi urmează mereu pe ceilalți: dacă oamenii spun că aceasta este lucrarea Sfântului Duh, atunci și tu spui că este lucrarea Sfântului Duh; dacă oamenii spun că este lucrarea unui spirit rău, atunci și tu ai îndoieli sau spui că este lucrarea unui spirit rău. Tu repeți mereu cuvintele altora și ești incapabil să distingi orice pe cont propriu, ești incapabil și să gândești pe cont propriu. Înseamnă să fii o persoană fără poziție, incapabilă să distingă – o astfel de persoană este un nenorocit fără valoare! Tu repeți întotdeauna cuvintele altora: astăzi, se spune că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt, însă există probabilitatea ca, într-o zi, cineva să spună că nu este lucrarea Duhului Sfânt și că, în realitate, nu reprezintă nimic altceva decât faptele omului – cu toate acestea, nu poți discerne acest lucru, iar când ești martor la rostirea lui de către alții, spui același lucru. De fapt, este lucrarea Duhului Sfânt, dar tu spui că este lucrarea omului; nu ai devenit unul dintre cei care blasfemiază lucrarea Duhului Sfânt? Prin aceasta, nu I te-ai opus lui Dumnezeu, pentru că nu poți deosebi?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi"). Cuvintele lui Dumnezeu ne-au avertizat să n-ascultăm orbește de îndrumarea altora când cercetăm adevărata cale și să nu evaluăm lucrarea lui Dumnezeu pe baza noțiunilor și închipuirilor

omenești. Asta ne poate abate de la calea Domnului și în cele din urmă ne poate face să fim respinși și alungați de Dumnezeu, pierzându-ne șansa la mântuire. Această tristă realitate e ceva ce ni s-ar putea întâmpla oricăruia dintre noi. M-am simțit rușinat de cât de nesăbuit și impulsiv am fost. Cum se face că și după ce am auzit glasul lui Dumnezeu și am simțit că aceste cuvinte conțineau autoritate și adevăr, tot eram influențat de vecinii mei și amăgit de ce au spus ei? Nesăbuința mea aproape m-a făcut să părăsesc Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, să ratez întâmpinarea întoarcerii Domnului Isus și să-mi distrug șansa la mântuire! Orbirea și ignoranța mea ar fi putut avea consecințe atât de îngrozitoare pentru mine! Am înțeles că trebuie să fiu tot timpul o fecioară înțeleaptă. Când auzim glasul lui Dumnezeu, nu ne putem îndoi de el. Trebuie să ne rugăm din inimă lui Dumnezeu să ne lumineze și îndrume, nu să ascultăm orbește de alții, căci toți suntem ființe create și nu deținem adevărul. Trebui să urmăm tot timpul cuvintele lui Dumnezeu, așa cum Petru a auzit cuvintele Domnului Isus și apoi L-a urmat pe Domnul. Gândindu-mă retrospectiv la nesăbuința și ignoranța mea, m-am rugat lui Dumnezeu Atotputernic, cerându-I să-mi ierte greșelile. M-am simțit pregătit să-L accept pe Dumnezeu Atotputernic, judecata și mântuirea cuvintelor Sale.

De atunci, am citit zilnic cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Când sunt slab, Îi cer lui Dumnezeu credință și putere, ca să nu mă-mpiedic și să cad. Cu îndrumarea și ajutorul Lui acum nu mai sunt depresiv și am devenit o persoană optimistă. Am și o slujbă nouă. Simt că totul se datorează doar minunatelor rânduieli ale lui Dumnezeu. Treptat, viața mea s-a îmbunătățit destul de mult. Mai ales, pot să mănânc și să beau zilnic cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și să am întruniri și părtășie cu ceilalți. Acum am început să împărtășesc Evanghelia și să fiu martor pentru cuvintele lui

Dumnezeu, ajutând mai mulți credincioși adevărați însetați de adevărata cale să-I audă glasul și să-I accepte mântuirea din zilele de pe urmă.

64. Trezirea unui lider fals

de Yang Fan, China

În 2019, mi-am început datoria de lider. Am știut că era preamărirea lui Dumnezeu și am jurat s-o fac bine. După aceea, am fost zilnic ocupată cu întâlniri, rezolvând probleme din datoria fraților și surorilor, monitorizând progresul muncii. M-am simțit foarte împlinită. După o vreme, din cauza unor sarcini administrative, volumul de muncă a crescut, am lucrat zilnic până târziu și m-am simțit puțin prea ocupată. M-am gândit: „E mult și obositor să mă îngrijorez pentru toată munca. Mintea mea e solicitată zilnic. Nu e la fel de ușor ca atunci când ai o datorie individuală.” Mai târziu, am mers la o întâlnire de grup la care era sora Zhao. M-am gândit: „În trecut, am fost partenera sorei Zhao, era responsabilă în datoria ei și căuta adevărul activ pentru a rezolva dificultățile întâlnite. Ea supraveghează munca în acest grup, deci nu trebuie să-mi fac prea multe griji.” După aceea, rareori m-am întâlnit cu grupul lor. Într-o noapte, unii frați și surori m-au anunțat în scris că grupul sorei Zhao avea câteva probleme și carențe și mi-au cerut să rezolv repede problema. Am vrut să cercetez cuvântul lui Dumnezeu dinainte și să caut o soluție, dar aveam multe probleme de rezolvat și n-am reușit să termin repede. M-am gândit: „E târziu și sunt foarte obosită. N-o pot face. În plus, îi scrisesem deja o scrisoare sorei Zhao despre problemele și carențele ei. E responsabilă și va avea inițiativa să le rezolve prin părtășie. Nu va trebui s-o fac eu. Dacă aș face totul singură, cum aș putea să termin vreodată? Doar voi avea părtășie cu ea la întâlnire.” Mai târziu, când am verificat, sora Zhao avusese deja părtășie despre asta cu grupul și toți au sugerat căi de practicare pentru a rezolva problemele, ceea ce m-a făcut să simt că nu trebuie să-mi fac griji

cât sora Zhao conducea acel grup. Apoi, efectiv n-am mai întrebat despre munca grupului.

După o vreme, am mers la o întâlnire cu grupul sorei Zhao și am aflat că părtășia ei bătea apa în piuă și că ea vorbea mult fără să spună nimic clar. M-am gândit: „Dacă e într-o stare proastă? De ce vorbește incoerent?” Apoi, mi-am spus: „Poate că are emoții că sunt eu aici. Îi trebuie puțin timp de acomodare. Acum, am altceva de făcut.” Așa că am plecat, fără să am părtășie cu ea. Mai târziu, am aflat că munca grupului era ineficientă. M-am gândit: „E vreo problemă în grup?” Apoi, am schimbat-o: „Au avut părtășie doar despre probleme și greutăți în datorie, toți par gata să se schimbe și e normal să fie mai puțin productiv acum.” Când am realizat asta, nu m-am mai gândit la munca lor. Mai târziu, sora Wang mi-a spus că sora Zhao era obsedată de statut, nu putea coopera cu ceilalți și nu era potrivită ca lider. M-am gândit: „Sora Zhao e puțin prea concentrată pe statut, dar e responsabilă. Dacă nu poate coopera cu ceilalți sigur e din cauză că a fost într-o stare proastă, controlată de firile ei corupte. Îi trebuie timp de acomodare.” Gândindu-mă la asta, i-am spus sorei Wang: „Sora Zhao e responsabilă în datorie și încă e un lider de grup capabil. Dacă expune corupție, putem încerca s-o ajutăm și să o expunem bazându-ne pe problemele ei. Azi sunt ocupată și n-am timp, dar voi avea părtășie cu ea mai târziu.” Când sora Wang m-a auzit spunând asta, nu a mai adăugat nimic. Ulterior, fiind ocupată cu alte sarcini, am uitat de părtășia cu sora Zhao. Într-o noapte, mi-am amintit brusc: „Nu cunosc starea sorei Zhao. N-ar trebui să merg să o văd?” Dar apoi, m-am gândit: „E de calibru bun, iar când avea o stare proastă în trecut, putea să caute repede adevărul și s-o înlăture singură. Și de data asta va putea să se acomodeze singură. Locuiește departe. Dacă merg până acolo, lăsând deoparte deranjul, dacă nu e acasă, nu voi face un drum degeaba? O las baltă. O voi face luna

viitoare.” Am fost consternată când le-am verificat munca la sfârșitul lunii. Erau multe probleme și carențe în munca sorei Zhao, o muncă tot mai puțin eficientă. Frații și surorile supravegheați de ea erau toți într-o stare pesimistă, iar munca lor a fost serios afectată. Doar atunci am realizat că lucrurile erau grave. Am mers la sora Zhao ca s-am părtășie cu ea și să-i arăt problemele, dar a refuzat s-accepte, a găsit scuze, a comentat și n-a arătat autocunoaștere. După ce am discutat despre ea cu partenerii mei, am decis că sora Zhao nu mai putea fi lider de grup și, într-un final, am demis-o. Apoi, frații și surorile au raportat că sora Zhao era geloasă, își neglija datoria și se lansa în dispute, făcând-o pe o soră să se simtă constrânsă de ea, să fie deprimată și să vrea să renunțe la datorie. Sora Wang i-a raportat situația, dar a fost suprimată și respinsă. Și celelalte surori s-au simțit constrânse de ea și le-a afectat datoria, împiedicând lucrarea mai multe luni. După înlocuirea sorei Zhao, nu doar că nu s-a căit, ci s-a și răzbunat pe ceilalți. După expunerea și analiza ei, n-a înțeles, nici n-a regretat faptele ei rele. Ulterior, pentru că nu am făcut lucrare practică, mi-am neglijat datoria, n-am înlocuit-o la timp pe sora Zhao și am prejudiciat serios lucrarea bisericii, și eu am fost înlocuită. La acea vreme, m-am simțit groaznic. Doar atunci am început să examinez de ce sora Zhao avusese de mult timp dispute din cauza geloziei și perturbase lucrarea bisericii, dar eu am fost oarbă și nu am sesizat nimic. Eram doar vag conștientă că nu făceam lucrare practică și nu-i puteam discerne pe ceilalți, dar nu m-am concentrat să-mi înțeleg și analizez firile corupte.

La o întâlnire, am văzut cuvintele lui Dumnezeu dezvăluind că liderii falși nu fac lucrare practică și apoi, am înțeles, în sfârșit. Cuvintele lui Dumnezeu spun: **„Conducătorii falși nu se informează niciodată și nu țin evidența cu privire la situația reală a supraveghetorilor la nivel de grup, nici nu se informează, nu țin evidența și nu încearcă să priceapă**

situația privitoare la intrarea în viață, nici atitudinea față de muncă și datorie și diversele atitudini față de Dumnezeu și credința în Dumnezeu a supraveghetorilor la nivel de grup și a personalului responsabil pentru munca importantă; conducătorii falși nu se informează despre transformările lor, despre progresele lor sau despre diversele probleme care apar în timpul activității lor, în special când vine vorba despre efectul asupra lucrării bisericii și asupra aleșilor lui Dumnezeu pe care-l au greșelile și abaterile survenite în timpul diverselor etape ale lucrării. Dacă nu pot înțelege cu exactitate astfel de situații, atunci nu le pot rezolva prompt – și dacă nu le pot rezolva prompt, atunci nu vor putea remedia prompt influența negativă și daunele aduse muncii de supraveghetorii diverselor grupuri. Așadar, în acest sens, conducătorii falși nu și-au îndeplinit responsabilitatea. Neîndeplinirea responsabilităților este o abatere de la datorie; aceștia nu își îndeplinesc rolul de a-i supraveghea pe alții, de a afla mai multe despre ei, de a le înțelege pe deplin situația și de a-i monitoriza.” „Falșii lideri: sunt proaste persoanele de tipul acesta? Sunt proaste și nesăbuite. Ce le face proaste? Și-au pus voioase încrederea în oameni, socotind că, întrucât atunci când au ales această persoană, aceasta a depus un jurământ, și-a dat cuvântul și s-a rugat cu lacrimi curgându-i pe față, nu putea fi nimic serios în neregulă cu ea și că în viitor nu le va cauza niciodată probleme. Falșii lideri nu înțeleg deloc natura oamenilor; nu înțeleg ce este o fire coruptă. Ei spun: «Cum ar putea cineva să se schimbe, odată ce a fost ales ca supraveghetor? Cum ar putea cineva care pare foarte serios și de încredere să se sustragă de la lucrarea sa? Nu ar face-o, nu-i așa? Are multă integritate.» Deoarece falsul lider are astfel de închipuiri și e prea încrezător în propria intuiție, acest lucru îl face în cele din urmă incapabil să rămână în fruntea numeroaselor probleme

care apar în cazul supraveghetorului și să-l poată înlocui și repartiza cu promptitudine. Aceasta este o problemă cu falșii lideri, nu-i așa? (Ba da.) **Și care anume este problema aici? Oare abordarea falsului liderul față de propria lucrare are vreo legătură cu lenea? În primul rând, crede că nu este un mediu potrivit pentru el, că nu este convenabil să se ducă acolo și, așadar, trimite cu bucurie un supraveghetor, spunându-și: «Problema este rezolvată, nu sunt nevoit să-i acord mai multă atenție. Persecuția marelui balaur roșu devine din ce în ce mai gravă – este prea periculos pentru mine să mă tot duc acolo. În plus, este foarte greu să ajung acolo. Dacă pot, este mai bine să evit necazurile.» Este aceasta lene?** (Da.) **Este lene; este ahtierea după confortul fizic. De asemenea, are un defect major: se grăbește să aibă încredere în oameni, pe baza propriilor închipuiri. Și acest lucru este cauzat de neînțelegerea adevărului, nu-i așa? Este acesta modul în care cuvintele lui Dumnezeu evaluează fiecare persoană? De ce ar trebui să ai încredere în oameni, când Dumnezeu nu are? În loc să-i judece pe oameni după aparențe, Dumnezeu le supraveghează constant inimile – așadar, de ce ar trebui oamenii să fie atât de relaxați când îi judecă pe alții și-și pun încrederea în ei? Falșii lideri sunt prea îngâmfați, nu-i așa? Iată ce cred ei: «Nu m-am înșelat când am reperat această persoană; nimic nu ar putea merge prost; cu siguranță nu e un om care trândăvește, căruia îi place să se distreze și care urăște munca grea. Categoric este de nădejde și demn de încredere. Nu se va schimba; dacă ar face-o, ar însemna că m-am înșelat în privința lui, nu-i așa?» Ce fel de logică este asta? Ești vreun soi de expert? Aceasta e abilitatea ta specială? Ai vedere cu raze X? Ai putea să trăiești cu această persoană un an sau doi, dar ai fi în stare să vezi cine este cu adevărat, fără un mediu potrivit care să-i dezvăluie întru totul natura și esența? Dacă nu ar fi dată în vileag de Dumnezeu,**

ai putea trăi alături de ea trei sau chiar cinci ani, și tot te-ai lupta să vezi exact ce fel de natură și esență are. Și cu cât mai mult este adevărat acest lucru, când o vezi rar, când rareori ești cu ea? O judeci în funcție de o impresie trecătoare sau de câteva cuvinte pe care le-a rostit, ești atât de relaxat în privința persoanelor în care ai încredere. În acest caz, nu ești extrem de orb și pripit? Și oare falșii lideri nu sunt extrem de iresponsabili când lucrează astfel?" („Identificarea liderilor falși (3)" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Dumnezeu a dezvăluit că liderii falși tânjesc după confort și sunt iresponsabili în datorie. Odată aflați la conducere, ceilalți au încredere în ei, bazându-se pe idei și noțiuni. Nu urmăresc, nu supraveghează munca și nu vor să plătească un preț pentru asta. Evită pe cât posibil efortul. Drept rezultat, prejudiciază lucrarea bisericii. Văzând cum Dumnezeu dezvăluie manifestările liderilor falși fără lucrare practică, am simțit că mă expune pe mine, față în față. A fost foarte neplăcut și m-am simțit vinovată. Am fost foarte iresponsabilă în calitate de lider. Ca să mă scutesc de griji și suferință trupească, am trișat și nu am urmărit munca. M-am bazat doar pe impresia mea de moment despre sora Zhao și m-am gândit că era responsabilă în datorie și un lider de grup capabil, așa c-am întors spatele, nu i-am supravegheat munca. Când am văzut că munca ei avea probleme și trebuia să sufăr și să plătesc un preț pentru a le rezolva, nu am făcut lucrare practică, am folosit drept scuză faptul că toți bâjbâiau. Când ceilalți au raportat că avea probleme și nu era potrivită ca lider de grup, încă am presupus că era corupție temporară după închipuirea și noțiunile mele și că nu-i va afecta datoria. Am tot amânat să rezolv problemele sorei Zhao până când, în cele din urmă, munca grupului a fost paralizată și intrarea în viață a fraților și surorilor, grav afectată. Am fost foarte nesăbuită și iresponsabilă. Am fost un lider fals care tânjea după confort și nu făcea lucrare practică. Adevărul e că liderii și lucrătorii aleși de biserică, inclusiv

eu, nu au fost desăvârșiți, avem multe firi corupte și putem cauza oricând întreruperi și perturbări în datoria noastră. Chiar dacă părem s-avem unele purtări bune nu înseamnă că suntem calificați. Nu înțelegem adevărul, așa că vedem doar aparențele oamenilor, nu putem să vedem clar esența lor, deci, trebuie să urmărim și să supraveghem des munca celorlalți pentru a fi responsabili. Nu am înțeles adevărul, dar am avut încredere oarbă și, drept urmare, am prejudiciat grav lucrarea bisericii și am comis o fărădelege în prezența lui Dumnezeu. Realizând asta, am regretat amarnic. Dacă n-aș fi fost neprihănită de sine, leneșă și însetată de confort când sora Wang mi-a amintit, ci aș fi investigat, descoperit și rezolvat problema la timp, aș fi demis-o pe sora Zhao, n-aș fi întârziat atât lucrarea bisericii. Nu doar am eșuat să ajut lucrarea bisericii în datoria mea, ci m-am purtat și ca un complice al Satanei și am acoperit lideri și lucrători falși. La acest gând, m-am simțit tot mai groaznic. M-am gândit cum Dumnezeul întrupat a mers la fiecare biserică când a lucrat. Chiar a suferit și a plătit un preț. Drept răspuns la toate corupțiile și carențele noastre, El a avut neobosit părtășie despre adevăr, ne-a susținut și ajutat și toată corvoada Lui a fost pentru a ne mântui pe deplin de puterea Satanei. Dar eu am fost o ființă creată care nu înțelegea adevărul, nu vedea lucrurile clar și, totuși, n-am vrut să sufăr sau să plătesc un preț în datorie, n-am rezolvat probleme la timp când le-am descoperit și am prejudiciat munca noastră. Dumnezeu a fost dezgustat și a disprețuit cum mi-am făcut datoria. Realizând asta, m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu: „Dumnezeule, am greșit. Vreau să reflectez asupra mea și să mă căiesc înaintea Ta. Te rog, ai milă de mine.”

Am citit atunci două fragmente în care Dumnezeu dezvăluie lideri falși. „**Multe lucrări sunt oprite pur și simplu pentru că falșii lideri nu au reușit să verifice lucrurile, nu le-au supravegheat și nu au rezolvat problemele, doar pentru că au fost extrem de neglijenți în îndatoririle**

lor. Desigur, acest lucru e cauzat și de faptul că acești falși lideri nu își iau responsabilitățile în serios. Ei se bucură de beneficiile statutului și de plăcerea repetării papagalicești a unor expresii, nu vor să se implice în lucrarea propriu-zisă, ceea ce duce adesea la numeroase probleme cu sarcinile specifice și, ca urmare, aceste probleme necesită mult timp pentru a fi abordate; adeseori, tot nu vine nimeni să întrebe despre abaterile lucrării sau să încerce să le îndrepte mult timp după ce acestea au apărut; de asemenea, lucrarea prezintă deseori omisiuni majore, omisiuni pe care chiar și un idiot ar putea să le vadă, dar în fața cărora falșii lideri sunt orbi și nu pot să le perceapă; remedierea acestor probleme, desigur, este exclusă. Atunci când problemele lucrării nu sunt remediate, când abaterile nu sunt corectate și omisiunile nu sunt abordate cu promptitudine, eficiența lucrării este grav compromisă. Lucrarea este pur și simplu îndeplinită – dar ce efect are asupra mărturisirii pentru Dumnezeu? Este benefică pentru oameni când o văd, îi impresionează? Îi inspiră să cerceteze adevărata cale? Nu. Nu are niciunul dintre aceste efecte, iar acest lucru e cauzat pur și simplu de faptul că falsul lider este neglijent în îndatoririle sale și comite prea multe greșeli. Așadar, în timp ce execută diverse elemente ale lucrării, de fapt există multe probleme, abateri și omisiuni pe care conducătorii falși trebuie să le rezolve, rectifice și remedieze – dar, întrucât nu au un sentiment al poverii, întrucât nu pot juca decât rolul unui funcționar din guvern și nu fac o lucrare adevărată, drept urmare, provoacă o harababură dezastroasă, astfel încât unele grupuri chiar își pierd unitatea, iar membrii lor se subminează unii pe ceilalți, devin suspicioși și circumspecți unii față de ceilalți și chiar devin circumspecți față de casa lui Dumnezeu. Când conducătorii falși dau piept cu această situație, ei nu execută vreo lucrare specifică” („Identificarea liderilor

falși (4)” în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). **„Judecând după aparențele exterioare, acești falși lideri nu comit răul în mod voit, ca antihriștii, stabilindu-și deliberat propriul fief și mergând pe propria cale. Dar, în sfera lucrării lor, falșii lideri nu sunt capabili să abordeze rapid diferitele probleme cauzate de supraveghetori, nu sunt în stare să încredințeze noi sarcini și să-i înlocuiască pe supraveghetorii nepotriviți cu promptitudine, ceea ce dăunează grav lucrării bisericii, și totul este cauzat de neglijența falșilor lideri**” („Identificarea liderilor falși (3)” în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Am văzut cum Dumnezeu dezvăluie neglijența liderilor falși, cum aceștia nu verifică munca, cum nu îi supraveghează pe cei de la conducere și cum, drept rezultat, multe probleme ale muncii nu pot fi rezolvate și lucrarea casei lui Dumnezeu e grav prejudiciată. Am reflectat asupra faptelor mele. Am tânjit după confort, mi-am neglijat datoria și-am fost iresponsabilă, am avut încredere în sora Zhao bazându-mă pe noțiunile mele și nu i-am supravegheat munca. Când alții au raportat problemele ei, am trecut cu vederea și nu le-am rezolvat, nici nu am demis-o la timp, ceea ce i-a permis s-aibă mult timp dispute din cauza geloziei, să perturbe grupul și să nu joace un rol pozitiv, făcând ca munca lui să fie ineficientă luni la rând și zădărnicind grav progresul. Când frații și surorile ei i-au dat sfaturi, i-a suprimat, exclus și presat timp îndelungat, făcându-i să se simtă constrânși și nemotivați în îndatoririle lor. Dar eu n-am știut nimic și am crezut că ea se descurca bine. Casa lui Dumnezeu mi-a aranjat datoria de lider și nu numai că nu mi-am asumat răspunderea, ci, când au fost multe probleme cu lucrarea bisericii, am fost și oarbă, nu le-am văzut și nu le-am putut rezolva la timp, ceea ce a prejudiciat lucrarea bisericii și intrarea în viață a fraților și surorilor. Am fost foarte superficială în datoria mea! Deși n-am făcut rău intenționat, ca un antihrist, ca să perturb lucrarea casei lui Dumnezeu, superficialitatea mea a prejudiciat grav și lucrarea bisericii. M-

am urât pentru c-am fost ignorantă, oarbă și iresponsabilă, pentru c-am comis o fărădelege în prezența lui Dumnezeu. M-am simțit foarte tristă, vinovată și datoare lui Dumnezeu, fraților și surorilor.

Apoi, am reflectat asupra mea. De ce m-am gândit mereu la trupul meu și am apelat la tertipuri și înșelăciun în datoria mea? Ulterior, am văzut un fragment din cuvântul lui Dumnezeu care m-a ajutat mult. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Ce este otrava Satanei – cum poate fi exprimată? De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul». Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia Satanei a devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul» – aceasta este viața și filosofia omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte au devenit deja natura omenirii corupte, adevărata zugrăvire a naturii satanice pe care o are omenirea coruptă, iar această natură satanică a devenit deja baza existenței omenirii corupte; vreme de câteva mii de ani, omenirea coruptă a trăit cu acest venin al Satanei, chiar până în zilele noastre. Tot ceea ce face Satana este de dragul propriei pofte, de dragul propriilor ambiții și scopuri; își dorește să-L depășească pe Dumnezeu, să se elibereze de Dumnezeu și să preia controlul asupra tuturor lucrurilor create de Dumnezeu. Astăzi, atât de corupți sunt oamenii de Satana: toți au naturi satanice, toți încearcă să-L tăgăduiască pe Dumnezeu și să I se împotrivească, vor să-și controleze propriile destine și încearcă să se opună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu – ambițiile și poftele lor sunt exact aceleași ca ale Satanei. Prin urmare, natura omului este natura Satanei**” („Cum să mergi pe calea lui Petru” în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă).

Am meditat la cuvântul Lui și am realizat, în sfârșit, că am fost leneșă, iresponsabilă în datoria mea și lipsită de conștiință pentru că regula satanică: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate” era atât de înrădăcinată în mine încât a devenit natura mea. Am urmat-o mereu, m-am gândit în toate la interesele mele trupești și am devenit tot mai egoistă și josnică. Când ceva mă îngrijora sau implica să sufăr și să plătesc un preț, mă eschivam prin tertipuri și înșelăciune și făceam totul ca să sufăr cât mai puțin. Când am văzut că datoria de lider cerea și mai multe griji și suferință, am vrut o datorie individuală. Când a crescut volumul de muncă, am vrut să-mi fac mai puține griji și să plătesc un preț mai mic și am început să întorc spatele muncii sorei Zhao și să o ignor. Mai târziu, când am văzut-o într-o stare proastă, n-am vrut să i-o înlătur. Deși Dumnezeu mi-a amintit prin sora Wang că nu era potrivită pentru această datorie, am folosit drept scuză faptul că eram ocupată ca să amân investigarea acestui lucru, până când problema sorei Zhao a devenit serioasă și a trebuit să fie demisă. Dumnezeu m-a preamărit cu datoria de lider de biserică ca să-mi dea o șansă să practic, sperând că voi accepta însărcinarea dată de El, voi fi responsabilă, îmi voi supraveghea frații și surorile, astfel încât ei să-și poată face datoria și să-L mulțumească. Dar ce am făcut? În loc să încerc să-mi fac bine datoria, doar am tânjit după confort și am făcut orice mi-a îngăduit să sufăr mai puțin. Am crezut în Dumnezeu de mulți ani și m-am bucurat de udarea multor cuvinte de-ale Lui, dar când s-a întâmplat ceva, m-a preocupat confortul, nu cum să-mi fac bine datoria. Am fost egoistă și josnică și L-am dezgustat pe Dumnezeu! Mi-am urât lipsa de umanitate și rațiune și c-am trădat intențiile Lui bune. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, m-a preocupat trupul meu și am ignorat lucrarea practică, prejudiciind grav lucrarea bisericii, dar Tu nu m-ai tratat după fărădelegile mele. Mi-ai dat o șansă să mă căiesc și să reflectez asupra mea. Vreau să mă

căiesc în fața Ta. În viitor, indiferent ce datorie am, nu vreau să-mi răsfăț trupul și să tânjesc după confort. Vreau să fiu responsabilă și să-mi fac datoria într-un mod practic.”

Am mai citit două fragmente din cuvântul Lui. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Oamenii care au inimă sunt în stare să fie atenți la voia lui Dumnezeu; cei lipsiți de inimă sunt cochilii goale, bufoni, nu știu să fie atenți la voia lui Dumnezeu: «Nu mă interesează cât de urgent este acest lucru pentru Dumnezeu, voi face ceea ce vreau – în orice caz, nu sunt trândav sau leneș.» Asemenea oameni nu sunt atenți la voia lui Dumnezeu și nici nu înțeleg cum să fie atenți la voia Lui. În acest caz, au ei credință adevărată? Noe era atent la voia lui Dumnezeu, avea credință adevărată. Și astfel, nu este suficient să faceți tot ce vă stă în putință; în inima voastră trebuie să existe adevărata atenție – care reprezintă conștiința ce se găsește în omenire, ceea ce s-ar cuveni oamenii să aibă și ceea ce s-a aflat în Noe. Pentru a face așa ceva pe vremea aceea, de câți ani spuneți că ar fi fost nevoie pentru construirea arcei, dacă Noe s-ar fi urnit cu greu și nu ar fi avut niciun simț al urgenței, nicio neliniște, nicio eficiență? Ar fi putut să o termine în 100 de ani?** (Nu.) **Ar fi fost nevoie ca mai multe generații să construiască în mod constant. Pe de o parte, construirea unui obiect solid ca o arcă ar dura ani de zile; mai mult, tot atât ar dura și adunarea și îngrijirea tuturor viețuitoarelor. A fost ușor să adune aceste creaturi? Nu a fost. Și astfel, după ce a auzit instrucțiunile lui Dumnezeu și I-a înțeles voia urgentă, Noe a simțit că acest lucru nu avea să fie nici ușor, nici direct. Și-a dat seama că trebuia să-l ducă la bun sfârșit și să isprăvească această însărcinare conform intenției lui Dumnezeu, astfel încât El să fie mulțumit și liniștit și ca următoarea etapă a lucrării lui Dumnezeu să se poată desfășura fără impedimente. O astfel de inimă avea Noe. Și**

ce fel de inimă era acesta? Era o inimă atentă la voia lui Dumnezeu” („Divagația a treia: cum Noe și Avraam au auzit cuvintele lui Dumnezeu și L-au ascultat (Partea a doua)” în Demascarea antihriștilor). **„Indiferent ce lucrare importantă săvârșește un lider sau un muncitor și care este natura acestei lucrări, prioritatea sa numărul unu este să fie la curent cu modul în care se desfășoară lucrarea. El trebuie să fie personal acolo pentru a urmări lucrurile și pentru a pune întrebări, obținându-și informațiile direct de la sursă. Nu trebuie pur și simplu să creadă ce aude sau să asculte rapoartele altor oameni; în schimb, trebuie să observe cu ochii lui cum se descurcă personalul, cum progresează lucrarea, ce dificultăți există, dacă vreun domeniu este în contradicție cu cerințele celui de mai sus, dacă sarcinile de specialitate au încălcat principiile, dacă există tulburări sau întreruperi, dacă există sau nu o lipsă a echipamentului necesar sau a materialelor de instruire pentru o anumită sarcină – trebuie să rămână la curent cu toate acestea. Indiferent câte rapoarte ascultă sau cât de mult înțelege din ce aude, niciunul dintre aceste lucruri nu e mai bun decât o vizită personală. A vedea lucrurile cu proprii ochi este mai precis și mai de încredere; odată ce se familiarizează cu situația, își va face o idee clară despre ceea ce se întâmplă. Și mai important este să înțeleagă clar și precis cine este de calibru bun și demn de a fi cultivat, ceea ce este de maximă importanță dacă liderii și lucrătorii vor să-și facă lucrarea cum se cuvine. Atunci când liderii și lucrătorii au și o cale privind modul în care să educe și să instruiască oameni de calibru bun și știu cum să rezolve diferitele tipuri de probleme și dificultăți care apar în timpul lucrării, au propriile idei și sugestii despre modul în care trebuie să progreseze lucrarea și cum va arăta în viitor și sunt capabili să vorbească relaxat și clar despre astfel de lucruri, fără nicio îndoială sau presimțiri rele, atunci această lucrare va fi mult mai ușor de**

realizat. Și făcând asta, liderul își va îndeplini responsabilitățile, nu-i așa? Liderii și lucrătorii trebuie să țină cont de toate acestea, să le aibă în vedere, să se gândească permanent la aceste lucruri în mintea lor. Când întâmpină dificultăți, trebuie să se întoarcă la toți ca să aibă părtășie și să discute aceste lucruri, căutând adevărul pentru a remedia problema. Dacă lucrarea lor este astfel ancorată în realitate, nu vor exista dificultăți care să nu poată fi rezolvate" („Identificarea liderilor falși (4)" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a arătat calea de a-mi face datoria, și anume, să mă gândesc la voia lui Dumnezeu și la dorințele Lui, să-mi fac bine îndatoririle și să nu prejudiciez interesele casei Lui. Exact ca Noe, care s-a gândit cu adevărat la voia lui Dumnezeu. Când Dumnezeu i-a spus să construiască arca, nu s-a gândit la câștigurile și pierderile lui, ci doar cum să o construiască repede, conform cerințelor lui Dumnezeu. Deși nu mă pot compara cu Noe, am vrut să-l imit, să învăț să respect voia lui Dumnezeu și să fac totul ca să-I îndeplinesc cerințele. De asemenea, am înțeles că, pentru a face bine lucrare practică, liderii și lucrătorii trebuie să fie la curent cu lucrarea, iar când dau de un obstacol sau întreruperi în munca lor, trebuie s-aibă părtășie și să se ocupe de ele la timp pentru a asigura progresul normal al muncii.

Ulterior, liderul meu mi-a încredințat lucrarea de evanghelizare și udare a mai multor biserici și m-am gândit: „Nu voi îngădui să fie ca data trecută. Nu pot să mă gândesc doar la confortul trupesc și să nu-mi asum răspunderea datoriei. Trebuie să rămân cu picioarele pe pământ și să-mi dedic ei toate eforturile." După aceea, m-am concentrat să mă înzestrez cu adevărul viziunilor. Când aveam ținte pentru evanghelizare, mărturiseam activ lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Seara, căutam și-mi însușeam cuvântul lui Dumnezeu, conform noțiunilor lor religioase. Într-o zi, când mergeam să verific lucrarea unei biserici, m-am gândit: „Liderii și

diaconii de evanghelizare ai acestei biserici cred în Dumnezeu de mult timp. Sunt de calibru bun, competenți și responsabili. Se pot ocupa bine de munca lor, deci nu trebuie să-i urmăresc, ceea ce mă scutește de efort în plus." Odată ce am avut aceste gânduri, mi-am dat seama că iar foloseam tertipuri și înșelam, pentru a găsi motive să nu-i supraveghez. Acum, răspundeam de această biserică, iar îndeplinirea și supravegherea lucrării ei erau răspunderea și datoria mea. Nu mai puteam să găsesc scuze pentru a mă preocupa de trup și a mă eschiva de la datorie. Cu asta în gând, am verificat cu atenție lucrarea bisericii. Am găsit probleme la întâlnirile nou-veniților și că echipa de udare nu-și făcea bine treaba. A doua zi, m-am întâlnit cu ei ca să am părtășie despre adevăr și să le rezolv problemele. Foarte curând, am auzit că întâlnirile nou-veniților erau normale și m-am simțit în siguranță. Am văzut că liderii și lucrătorii din casa lui Dumnezeu chiar trebuie să plătească un preț și trebuie să urmărească și să supravegheze munca. Doar așa pot să găsească și să rezolve probleme la timp și să-și facă bine datoria. Înțelegerea și schimbarea mea de azi sunt mântuirea lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

66. Nu îl mai disprețuiesc pe partenerul meu

de Qi Hang, Coreea de Sud

Gestionez cărți și obiecte bisericești. De obicei verific dacă diversele articole sunt organizate și puse deoparte, dacă sunt aranjate cu grijă și dacă registrele de intrare și ieșire sunt în regulă. Mi-e teamă că s-ar produce dezordine dacă aș fi neglijent. Fratele Cheng, care lucra cu mine, era cam neglijent și nu se concentra pe curățenie. Uneori arunca lucrurile pe jos sau le punea într-o grămadă, așa că mereu îmi făceam griji pentru el și mereu trebuia să-i verific munca. De fiecare dată când îl vedeam pe fratele Cheng rătăcind lucrurile sau când vedeam că registrele de intrare și ieșire nu erau clare, deveneam atât de agitat încât îmi pierdeam cumpătul și n-aveam părtășie să-l ajut. La început, mă gândeam la sentimentele fratelui meu și eram atent la ton și exprimare, dar pe măsură ce timpul trecea, nu mi-a mai păsat de acele lucruri și, cu fiecare ocazie, îi spuneam că face lucrurile greșit. Uneori mă enervam și îl dojeneam spunându-i „De ce pui iar lucrurile în locul greșit? Ai pus un lucru aici și unul acolo. Nu poți pune lucrurile înapoi de unde le-ai luat? Durează o clipă să faci curat după tine, dar nu te poți abține să nu lași ceva nefăcut, și niciodată nu faci ordine după…” Atitudinea mea față de fratele Cheng s-a înrăutățit. Uneori îi spuneam pe un ton poruncitor să strângă mizeria.

Țin minte că odată, când treceam în revistă registrele de intrare și ieșire, am observat că a corectat unele atât de mult încât erau iligibile. Am luat foc imediat și m-am gândit: „Nu pot nici măcar să ghicesc ce a scris aici!” M-am dus direct la fratele Cheng. Ca un profesor care ceartă un elev, am întins registrele și l-am intrebat ce e fiecare. I-am spus: „Știi ce vreau să fac chiar acum? Vreau să duc aceste registre la lider ca să vadă cum îți faci datoria și cât de neglijent poți să fii!” Fratele Cheng avea o privire vinovată

și a spus că va fi mai atent în viitor. A spus că a fost un accident de data asta. În timp ce făcea o înregistrare, cineva l-a chemat să se ocupe de o treabă urgentă, așa că a uitat despre asta. Dar nu l-am lăsat să explice. I-am spus nervos: „Dacă se mai întâmplă așa ceva, voi da fișa de înregistrare liderului și o voi lăsa pe ea să se ocupe de asta!” Nu după mult timp, am văzut că una dintre fișele de înregistrare ale fratelui Cheng avea o pată neclară din nou. De data asta, m-am enervat și mai tare. M-am dus la fratele Cheng să-l chestionez: „Ți-am spus deja, dacă faci o greșeală, rescrie în alt loc, nu scrie peste. Uită-te la corectură. Cine știe ce ai scris? Dacă nu pot să văd clar, trebuie să vin să te întreb. Nu crezi că e enervant? Chiar dacă nu crezi, este!” Când a văzut că iar sunt nervos, a luat fișa de înregistrare și a zis: „Atunci o voi corecta din nou.” Am strigat nervos: „Nu te deranja! Nu se va rezolva nimic!” Am plecat după ce-am spus asta, lăsându-l pe frate singur cu fișa de înregistrare și în impas. În acel moment mi-am dat seama că am mers puțin prea departe. Dar nu m-am gândit prea mult la asta și momentul a trecut. După câteva zile, iar m-am enervat pe fratele Cheng pentru o chestiune trivială. Și el s-a enervat pe mine și ne-am certat. Liderul a aflat că nu puteam lucra împreună în armonie, așa că a avut părtășie cu mine și mi-a citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Indiferent de datoria pe care o îndeplinește un antihrist, cu cine cooperează, există întotdeauna conflicte și dispute. El vrea mereu să le țină prelegeri altora și să aibă atenția acestora. Cu cine ar putea coopera o astfel de persoană? Cu nimeni – firea ei coruptă este prea severă. Nu numai că nu este capabilă să coopereze cu nimeni, dar le dă mereu lecții de sus altora și îi constrânge, dorind să stea mereu călare pe jugul oamenilor și să-i forțeze să se supună. Aceasta nu este doar o problemă de fire – există și ceva deosebit de greșit cu umanitatea ei, având în vedere că nu are conștiință sau rațiune. […] Pentru ca oamenii să interacționeze în**

mod normal, trebuie îndeplinită o condiție: trebuie, cel puțin, să aibă conștiință și rațiune, răbdare și toleranță, înainte de a fi capabili să coopereze. Pentru a fi capabili să coopereze în îndeplinirea datoriei, este necesar ca oamenii să fie în asentiment și să fie capabili să-și compenseze propriile slăbiciuni cu punctele forte ale celuilalt și să fie răbdători și toleranți, cu un comportament de bază. Numai așa se pot înțelege pe cale amiabilă. Deși conflictele și disputele pot apărea uneori, ei pot continua să coopereze; cel puțin nu va apărea nicio ostilitate. Toți cei fără umanitate reprezintă un măr putred. Doar cei cu umanitate normală cooperează cu ușurință cu ceilalți și sunt toleranți și răbdători cu aceștia; numai ei vor asculta opiniile altora și își vor da osteneala atunci când lucrează pentru a discuta cu alții. Și ei au o firi corupte și o dorință constantă ca alții să îi ia în seamă. Și ei au această intenție – însă pentru că au conștiință și rațiune, pot căuta adevărul și se cunosc pe ei înșiși și pentru că simt că un astfel de comportament ar fi nepotrivit și au reproșuri în inimă și o capacitate de reținere, ei sunt astfel capabili să coopereze cu ceilalți. Este doar revărsarea unei firi corupte. Nu sunt oameni răi și nici nu au esența unui antihrist. Ei sunt capabili să coopereze cu ceilalți. Dacă ar fi oameni răi sau antihriști, nu ar avea cum să coopereze cu alții. Așa se întâmplă cu toți oamenii răi și antihriștii care sunt îndepărtați din casa lui Dumnezeu. Ei nu pot coopera în armonie cu nimeni, așa că sunt toți dați în vileag și alungați" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"). După ce mi-a citit cuvântul lui Dumnezeu, liderul mi-a reamintit: „Ca să ne înțelegem cu oamenii, trebuie cel puțin să-i respectăm. Dacă strigi la fratele Cheng așa și îl mustri de fiecare dată, îți lipsește un minim de respect. Nu e extrem de arogant din partea ta? Te uiți de sus la tot ce face, îl urmărești ca un șoim toată ziua și

niciodată nu lași problemele să treacă. E cuviincios? Fratele Cheng e ocupat cu lucrarea lui și memoria lui nu e bună. Unele probleme nu pot fi evitate. N-ar trebui să-l tratezi cum se cuvine și să-l ajuți mai mult? Mai mult de-atât, el se perfecționează constant. Dar tu? Ai o problemă cu firea și umanitatea ta. Să strigi tot timpul la oameni e o fire coruptă. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu observi bârna din ochiul tău?"

Apoi, liderul mi-a citit un alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**Ce spuneți, este greu de cooperat cu alți oameni? De fapt, nu este. Ați putea spune chiar că este ușor. Dar de ce oamenii încă simt că este greu să facă asta? Pentru că au firi corupte. Pentru cei care dețin umanitate, conștiință și rațiune, cooperarea cu ceilalți este relativ ușoară și e posibil ca ei să simtă că este ceva care aduce bucurie. Întrucât nu este ușor pentru nimeni să realizeze lucruri pe cont propriu, indiferent de domeniul în care este implicat sau de ceea ce face, este întotdeauna bine să aibă pe cineva alături care să scoată în evidență lucrurile și să ofere asistență – mult mai ușor decât să le facă de unul singur. De asemenea, există limite cu privire la capacitățile calibrului oamenilor sau la ceea ce ei înșiși pot experimenta. Nimeni nu poate fi bun la toate, e imposibil ca o persoană să cunoască totul, să învețe totul, să îndeplinească totul – este imposibil și toată lumea ar trebui să aibă o astfel de rațiune. Astfel, indiferent de ceea ce faci, fie că este important sau nu, ar trebui să fie întotdeauna oameni care să te ajute, să îți dea indicații, sfaturi și să te asiste. Astfel, vei face lucrurile mai corect, va fi mai greu să faci greșeli și va fi mai puțin probabil să rătăcești – ceea ce e cu atât mai bine**" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"). După ce mi-a citit cuvintele lui Dumnezeu, liderul a mai avut puțină părtășie și m-a întrebat într-un final: „Dacă ar fi să gestionezi singur articolele, ai putea să o faci fără nicio

greșeală?” Cu rușine, am spus: „Nu.” Liderul a spus: „Așa e. Nimeni nu știe totul și toată lumea are nevoie de un partener pentru a-și face datoria. Dacă nu poți coopera în armonie, cum poți să-ți faci bine datoria? Trebuie să te gândești la asta și să reflectezi asupra problemelor tale.”

Când m-am întors, m-am simțit foarte trist. Cum să nu fi fost conștient de ce problemă mare aveam? Obișnuiam să cred că umanitatea mea era bună și că puteam să mă înțeleg cu frații și surorile, dar de când cooperam cu fratele Cheng în datoria mea, eram neprihănit de sine, crezând că ideile și acțiunile mele sunt drepte. Mi-am impus voința asupra lui și l-am pus să facă ce voiam. Nu l-am ajutat având părtășie despre adevăr, doar m-am enervat, l-am acuzat și l-am mustrat. N-am avut nici umanitate, nici rațiune. Mereu am simțit că eram mai bun decât fratele meu, așa că l-am privit cu superioritate. Îl găseam neplăcut, așa că nu puteam să-i abordez punctele forte și slăbiciunile în mod corect. Mă lăudam la tot pasul și îl subestimam. Inițial, fratele Cheng și eu eram responsabili să gestionăm obiectele bisericești, dar n-am discutat nimic cu el. Mereu eram egoist și aveam ultimul cuvânt de spus și îi dădeam ordine fratelui Cheng. Deseori îl mustram ca pe un copil, încercând să-i dau lecții. Firea mea era prea arogantă și Dumnezeu ura asta!

Știam că eram arogant și că mereu îi forțam pe alții să mă asculte, dar nu știam cum să rezolv această problemă. M-am rugat lui Dumnezeu și-am căutat părți relevante din cuvântul Lui. Într-o zi, în cuvântul lui Dumnezeu, am citit: „**Antihriștii au o ambiție și o dorință constantă de a-i controla și de a-i cuceri pe alții. În relațiile lor cu oamenii, doresc întotdeauna să afle cum sunt văzuți și dacă au statut în inimile oamenilor și dacă sunt admirați și veneraţi de aceștia. Un antihrist este deosebit de fericit atunci când întâlnește lingăi, oameni care îl lingușesc și se gudură pe lângă el; va începe să-i dea lecții de sus acelei persoane și să se**

complacă cu vorbe goale, insuflând acelei persoane reguli, metode, doctrine și noțiuni pe care să le accepte ca fiind adevărul. El chiar va glorifica acest lucru spunând: «Dacă poți să accepți aceste lucruri, vei fi o persoană care iubește și urmărește adevărul». Oamenii fără discernământ vor crede că ceea ce spune antihristul este justificat, deși li se pare că este ambiguu și nu știu dacă este sau nu în concordanță cu adevărul. Ei vor simți doar că ceea ce spune antihristul nu este greșit și nu se poate spune că încalcă adevărul. Și, în acest fel, ei se supun antihristului. Dacă cineva chiar îl identifică pe antihrist și îl poate da în vileag, îl va înfuria. Antihristul va arunca fără pic de curtoazie acuzații, condamnări și amenințări la adresa acelei persoane și va face o demonstrație de putere. Cei lipsiți de discernământ vor fi complet supuși și se vor arunca la pământ în admirație; vor ajunge să-l venereze pe antihrist și să se bazeze pe el și chiar să se teamă de el. Acești oameni vor avea sentimentul că sunt înrobiți, de parcă, fără conducerea antihristului, fără ca antihristul să-i trateze și să-i emondeze, inima lor ar fi în derivă, ca și cum Dumnezeu nu i-ar vrea dacă ei ar pierde aceste lucruri. Și nu au niciun sentiment de siguranță. Când se întâmplă acest lucru, oamenii învață să extragă indicii din expresiile feței antihristului înainte de a acționa, de teamă că ar putea fi supărat. Cu toții doresc să-i facă pe plac; toți sunt extrem de hotărâți să-l urmeze pe antihrist. În toată lucrarea pe care o face, un antihrist oferă cuvinte doctrinare. El se pricepe la instruirea oamenilor în ceea ce privește respectarea regulilor, dar nu le spun niciodată ce principii ale adevărului ar trebui să observe sau de ce ar trebui să facă ceva sau care este voia lui Dumnezeu sau cum își rânduiește casa lui Dumnezeu lucrarea; el nu spune niciodată care este lucrarea cea mai esențială și mai importantă sau care este lucrarea principală care trebuie făcută

bine. Un antihrist nu spune absolut nimic despre aceste lucruri critice. În realizarea și rânduiala lucrării, nu are niciodată părtășie despre adevăr, deoarece nu înțelege principiile adevărului. Prin urmare, tot ce poate să facă este să-i instruiască pe oameni să adere la anumite reguli și doctrine – și dacă cineva îi încalcă pretențiile și regulile, va fi întâmpinat cu cenzură și reproș. Un antihrist poartă adesea steagul casei lui Dumnezeu în timp ce își face lucrarea, dând cu superioritate lecții altora. Există chiar și unii care sunt atât de copleșiți de prelegerile lui încât simt că ar fi ca și cum L-ar înșela pe Dumnezeu dacă nu fac ceea ce le cere antihristul. Acest tip de persoană a ajuns sub controlul antihristului. Ce fel de comportament este acesta din partea unui antihrist? Este înrobirea" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"). Ce a descris Dumnezeu era fix starea mea. Când lucram cu fratele Cheng, îl găseam relaxat. Dacă ceva nu mergea bine la muncă, el accepta când îl criticam și nu încerca să dezmintă. Am crezut că era slab și ușor de manevrat, așa că eram autoritar cu el și aveam ultimul cuvânt în toate. De multe ori, când discutam cu el, doar făceam totul mecanic. În final, eu decideam ce e de făcut. De asemenea, unele măsuri de precauție pe care le-am luat pentru gestionarea articolelor nu păreau a fi problematice și erau de ajutor pentru gestiune, dar nu le-am formulat bazându-mă pe principii relevante. Le-am creat pentru a aborda problemele fratelui Cheng. S-ar putea spune că au fost create pentru el. De câte ori nu reușea să își ia aceste măsuri, aveam o scuză ca să-l acuz și să-l dojenesc și el nu avea cum să protesteze. La fel ca data trecută, când nu făcuse fișa de înregistrare așa cum îl instruisem, l-am mustrat fără ezitare și l-am forțat să facă ce îmi doream. Îmi amintesc ce a spus în acea zi: „De îndată ce te văd făcând ordine, încerc să mă ascund. Mi-e teamă că mă vei critica din nou dacă nu

fac cum trebuie.” Gândul m-a făcut să mă simt mizerabil. Firea satanică pe care am dezvăluit-o a umbrit inima fratelui meu și l-a îngrădit. E precum dezvăluie cuvântul lui Dumnezeu: „**Dacă cineva îi încalcă pretențiile și regulile, va fi întâmpinat cu cenzură și reproș. Un antihrist poartă adesea steagul casei lui Dumnezeu în timp ce își face lucrarea, dând cu superioritate lecții altora. Există chiar și unii care sunt atât de copleșiți de prelegerile lui încât simt că ar fi ca și cum L-ar înșela pe Dumnezeu dacă nu fac ceea ce le cere antihristul. Acest tip de persoană a ajuns sub controlul antihristului.**” În sfârșit îmi dădusem seama că problema mea era serioasă. De când m-am asociat cu fratele Cheng, s-a dezvăluit firea mea antihristică. Nu aveam statut în acel moment, dar dacă aș fi avut, ar fi fost și mai ușor să constrâng și să controlez oameni. Nu aș fi fost un antihrist în acel moment? Nu mă prea concentram să caut adevărul sau să reflectez asupra mea. Deseori arătam o fire coruptă fără să fiu conștient de ea. Eram incredibil de amorțit.

M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă ești membru al casei lui Dumnezeu, dar totuși ești mereu impetuos în acțiunile tale, dezvălui întotdeauna ceea ce este natural în tine și-ți dezvălui mereu firea coruptă, făcând lucrurile cu mijloace umane și cu o fire coruptă, satanică, consecința finală va fi că faci rău și că te împotrivești lui Dumnezeu – și, dacă rămâi nepocăit tot timpul și nu poți păși pe calea căutării adevărului, va trebui să fii dat în vileag și alungat**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O fire coruptă poate fi înlăturată doar prin acceptarea adevărului”). Mi-am amintit cum l-am tratat pe fratele Cheng. Ca să-mi descarc nemulțumirea și pentru plăcerea de moment, am nesocotit complet sentimentele fratelui meu. Când m-am enervat pentru că registrul nu era ligibil, i-am ținut o predică fratelui Cheng ca unui copil care a făcut o greșeală. El doar a stat acolo fără să spună nimic și, când a recunoscut c-a

greșit, i-am respins cu răceală oferta. Acea imagine a înghețat în mintea mea, imposibil de uitat. Când m-am gândit la asta, nu mi-am putut exprima vina și durerea din inimă. M-am întrebat: „Cum ai putut să-ți tratezi fratele în felul ăsta? Niciodată nu ai avut părtășie, nu l-ai ajutat, deci ce te califică să-l dojenești? Cum ai obrăznicia să-l numești fratele tău?" Fiecare întrebare m-a lăsat fără cuvinte. În trecut, mereu am crezut că fratele Cheng era de vină, că el era cel care făcea prea multe greșeli și îmi cauza atâtea probleme. Acum am realizat că la mine era problema reală. Eu eram cel care nu se schimbase și eu eram cel care era prea arogant și inuman. Am simțit remușcări intense, așa că m-am rugat lui Dumnezeu în liniște și am spus că vreau să mă căiesc.

Am căutat să îmi tratez frații și surorile în concordanță cu principiile. În cuvântul lui Dumnezeu am citit: „**Trebuie să existe principii în modul în care interacționează frații și surorile. Nu te concentra întotdeauna pe greșelile celorlalți, ci reflectă frecvent asupra ta, fii apoi proactiv în a recunoaște față de celălalt ceea ce ai făcut care constituie interferență sau vătămare față de el și învață să te destăinui și să ai părtășie. Acest lucru va permite înțelegerea reciprocă. În plus, indiferent ce se abate asupra lor, oamenii ar trebui să privească lucrurile pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă sunt capabili să înțeleagă principiile adevărului și să găsească o cale de practicare, ei vor simți și vor gândi la fel, iar relația dintre frați și surori va fi normală și nu vor fi la fel de insensibili, reci și cruzi ca necredincioșii și astfel, vor renunța la mentalitatea de suspiciune și precauție unul față de celălalt. Frații și surorile vor deveni mai apropiați unul de celălalt; vor fi capabili să se sprijine și să se iubească reciproc; va exista bunăvoință în inimile lor și vor fi capabili de îngăduință și compasiune unul față de celălalt și se vor sprijini și se vor ajuta reciproc, în loc să se înstrăineze, să fie**

invidioși unul pe celălalt, să se măsoare unul cu celălalt și să concureze în secret, sfidându-se unii pe alții. Cum pot oamenii să-și îndeplinească bine datoria dacă sunt asemeni necredincioșilor? Acest lucru nu numai că va afecta intrarea lor în viață, ci îi va afecta și pe alții și le va face rău. […] Când oamenii trăiesc după firile lor corupte, le este foarte greu să fie împăcați înaintea lui Dumnezeu, le este foarte greu să practice adevărul și să trăiască după cuvintele lui Dumnezeu. Pentru a trăi înaintea lui Dumnezeu, trebuie să înveți mai întâi să reflectezi asupra ta și să te cunoști și să te rogi cu adevărat lui Dumnezeu, iar apoi trebuie să înveți cum să te înțelegi bine cu frații și surorile. Trebuie să fiți toleranți unul cu celălalt, îngăduitori unul cu celălalt, să fiți capabili să vedeți ce este excepțional unul la altul, care sunt punctele forte ale celorlalți – și trebuie să învățați să acceptați opiniile și lucrurile corecte care vin din partea celorlalți. Nu te răsfăța, nu avea dorințe extravagante și nu te crede mereu mai bun decât ceilalți oameni, iar apoi nu te gândi la tine ca fiind o figură măreață, forțându-i pe alții să facă ceea ce spui, să ți se supună, să te admire, să te preamărească – acest lucru este pervers. […] Prin urmare, cum îi tratează Dumnezeu pe oameni? Lui Dumnezeu nu-I pasă cum arată oamenii, dacă sunt înalți sau scunzi. În schimb, El Se uită dacă inima lor este bună, dacă iubesc adevărul, dacă Îl iubesc și Îl ascultă pe Dumnezeu. Pe aceste lucruri Își întemeiază Dumnezeu comportamentul față de oameni. Dacă oamenii pot face și acest lucru, ei vor fi capabili să-i trateze pe ceilalți în mod corect și, astfel, vor fi în acord cu principiile adevărului. În primul rând, trebuie să înțelegi voia lui Dumnezeu. Când știm cum Se comportă Dumnezeu față de oameni, avem și noi un principiu și o cale cu privire la modul în care să ne comportăm cu oamenii" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă,

„Principiile de practică ale intrării în realitatea adevărului”). Da. Când interacționăm unii cu ceilalți în datoriile noastre, ar trebui să trăim măcar în umanitate normală, să ne sprijinim și ajutăm unii pe ceilalți, să fim toleranți și răbdători, să avem grijă unii de alții, să avem părtășie despre adevăr când oamenii merg împotriva principiilor și, în cazuri serioase, să expunem, emondăm și să le facem față. Este singura cale de a face lucrurile în concordanță cu principiile. Frații și surorile vin din locuri diferite și circumstanțele de trai ale fiecăruia, experiența, vârsta și calibrul sunt diferite. Indiferent de deficiențele și neajunsurile lor, ar trebui să-i tratăm cuviincios, să nu cerem niciodată prea mult de la ei și să fim grijulii și toleranți cu ei. Fratele Cheng era bun la mentenanță și era ocupat de obicei. Totodată, nu era bun în a gestiona registrele de intrări și ieșiri. Ar fi trebuit să fiu mai responsabil și mai înțelegător și nu ar fi trebuit să-l forțez să facă lucrurile după cum îmi doream eu. A fost cu totul lipsit de umanitate. Fratele meu era bun la mentenanță, conștiincios în datoria lui de a repara și nu îi era frică să sufere în datoria lui. În această privință, îmi era net superior. Dar nu m-am uitat la puterile fratelui meu. M-am concentrat pe lacunele lui, l-am acuzat și l-am mustrat. A fost atât de arogant și stupid.

Mai târziu, mi-am schimbat starea în mod conștient și am practicat în concordanță cu principiile. Când lucrurile s-au întâmplat din nou, am fost mult mai calm și mult mai înțelegător cu fratele Cheng. Odată, am ieșit să fac un comision și fratele Cheng a rămas să se ocupe de treabă singur. După un timp, l-am sunat pe fratele Cheng să-l întreb cum mergea procesul. Calm și precaut, mi-a spus: „Cum crezi? Exact cum crezi tu că merge.” Auzind asta, m-am simțit foarte trist. De ce ar spune fratele meu una ca asta? Nu pentru că felul în care l-am tratat în trecut s-a revărsat din firea mea coruptă și mereu l-am făcut să se simtă ca un nimic și că nu putea face nimic bine? Cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât m-a durut mai mult, dar mi-a

întărit determinarea de-a practica adevărul și de-a mă schimba. L-am liniștit pe fratele Cheng, spunându-i: „Uită-te în jur la ce nu e la locul său și fă-ți timp să faci ordine. De obicei ești ocupat cu alte lucruri, așa că puțină dezordine e inevitabilă. Dacă chiar n-ai timp să faci curat, putem să facem împreună după ce mă întorc.” După telefon, am crezut că fratele Cheng nu va fi capabil să se descurce singur, așa că am rugat o soră să-l ajute. Când s-au întâmplat în trecut lucruri similare, mereu l-am dojenit și mustrat pentru greșelile lui. Acum, când se întâmplă asta, sunt capabil să am părtășie și să-l ajut, ceea ce mă face să fiu împăcat și ușurat. Îi sunt foarte recunoscător lui Dumnezeu. Acum îmi înțeleg mai bine firea arogantă și mă pot abține puțin. E rezultatul citirii cuvântului lui Dumnezeu. Deși e o schimbare mică și nu echivalează cu o schimbare fundamentală în firea mea coruptă, sunt fericit pentru că cred că e un început bun. Cred că dacă practic și pătrund prin cuvintele lui Dumnezeu, voi fi capabil să îmi lepăd firea coruptă. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

68. Durerea adusă de reputație și statut

de Fangxiang, China

În martie anul trecut, am devenit lider de grup. Răspundeam de udarea mai multor grupuri. Pe atunci, m-am gândit că, fiind selectată lider de grup, sigur am un calibru mai bun decât frații și surorile mele. Am fost fericită, dar și puțin îngrijorată. Nu mai răspunsesem de nicio lucrare – dacă nu voi putea rezolva problemele celorlalți și nu mă voi descurca bine, ce vor spune frații și surorile mele? Ar fi rușinos să fiu înlocuită pentru că nu mi-am putut face datoria. În ciuda îngrijorării mele, am știut că era însărcinarea lui Dumnezeu și că trebuia s-o accept și să mă supun. Așadar, am acceptat datoria. Nefiind încă obișnuită cu această lucrare, la început, colega mea mi-a alocat doar două grupuri. Când mă gândeam la adunările cu ceilalți frați și surori, deveneam stresată. În trecut, datoria mea principală era udarea. Dacă părtășia mea era mai superficială sau dacă nu-mi îndeplineam bine îndatoririle era ceva normal. Dar acum eram lider de grup și așteptau s-am părtășie despre adevăr pentru a le rezolva stările și să-i ajut cu orice probleme pe care le-aveau în datoria lor. Doar apoi, oamenii mă vor aproba și vor spune că sunt talentată. Dacă nu reușesc să le rezolv problemele, inevitabil mă vor desconsidera și vor avea o părere mai proastă despre mine. Gândindu-mă la asta, am devenit mai puțin sigură de mine, crezând c-ar fi mai bine să revin la fosta datorie. Cel puțin așa, deficiențele mele n-ar fi atât de profund expuse și-aș putea să-mi păstrez imaginea. În următoarele zile, aceste gânduri m-au distras mereu. În timpul adunărilor, n-aveam liniște în suflet. Mă temeam că frații și surorile mă vor desconsidera dacă n-am părtășie bună. Cu cât mai mult mă-ngrijoram, cu atât mai stresată eram. Nu vedeam rădăcina problemelor lor, nu-i ajutam să le rezolve și-mi era teamă și să merg la adunări. Am fost incredibil de distrasă, așa că m-am

rugat de multe ori lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să-mi cunosc mai bine starea. Atunci, am văzut un fragment din cuvintele Lui; era din: „Ca să-și resolve propria fire coruptă, omul trebuie să aibă o cale specifică de practicare”. „**Toți oamenii corupți suferă din cauza unei probleme comune: atunci când nu au statut, când sunt frați și surori de rând, nu își dau aere când interacționează sau vorbesc cu cineva și nici nu adoptă un anumit stil sau ton în vorbirea lor; sunt pur și simplu obișnuiți și normali și nu au nevoie să pară altfel decât sunt. Ei nu simt nicio presiune psihologică și pot avea părtășie deschisă și din inimă. Sunt abordabili și este ușor de interacționat cu ei; ceilalți simt că aceștia sunt oameni foarte buni. Totuși, de îndată ce dobândesc statut, devin tari și puternici, de parcă nimeni nu poate ajunge la ei; simt că sunt demni de respect, că ei și oamenii obișnuiți sunt din altă croială. Ei se uită de sus la oamenii de rând și încetează să aibă părtășie cu ceilalți în mod deschis. De ce nu mai au părtășie în mod deschis? Ei simt că acum au statut și sunt lideri. Cred că liderii trebuie să aibă o anumită imagine, să fie puțin mai semeți decât oamenii obișnuiți, să aibă o statură mai înaltă și să poată să-și asume mai multe responsabilități; ei cred că, în comparație cu oamenii obișnuiți, liderii trebuie să aibă mai multă răbdare, să fie capabili să sufere și să se sacrifice mai mult și să poată rezista oricărei ispite. Ei chiar cred că liderii nu pot plânge, indiferent câți dintre membrii familiei lor ar putea muri și că, dacă e să plângă, trebuie să plângă în taină, astfel încât nimeni să nu poată vedea în ei neajunsuri, defecte sau slăbiciuni. Chiar consideră că liderii nu pot lăsa pe nimeni să afle dacă au devenit negativi; în schimb, trebuie să ascundă toate aceste lucruri. Ei cred că așa ar trebui să acționeze cineva cu statut. Când se reprimă la acest nivel, n-a devenit statutul Dumnezeul lor, Domnul lor? Și așa stând lucrurile, mai dețin ei o**

umanitate normală? Când au aceste idei – când se pun între aceste limite și pun în scenă acest gen de teatru – n-au devenit ei îndrăgostiți de statut?" („Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dezvăluit că nu puteam trăi liber, subjugată și constrânsă de statut și reputație. Înainte să fiu lider de grup, discutam cu fiecare despre muncă și probleme. M-am gândit că fiind frați și surori, toți avem o statură asemănătoare și nu mă îngrijoram de impresia făcută, fiind deschisă și liberă. Dar imediat ce-am devenit lider de grup, m-am gândit că, având un statut mai ridicat, trebuia să înțeleg mai mult adevăr decât ei și că îmi făceam treaba doar dacă puteam să le rezolv toate problemele și greutățile. Încă înainte de a merge la adunare, mă temeam că, dacă nu le voi rezolva problemele, mă vor desconsidera. Ca să nu mă fac de rușine în fața lor, nici n-am mai îndrăznit să merg la adunări. Eram foarte tulburată și mâhnită. M-am suit pe un piedestal și n-am putut renunța la statutul meu. Meditând la asta, mi-am dat seama că eram prea preocupată de reputație și statut. Încercam mereu să dau bine în fața tuturor și, imediat ce eram în pericolul de a-mi fi expuse slăbiciunile, m-ascundeam și deghizam. Am luat promovarea ca pe un simbol al statului, nu ca pe o însărcinare dată de Dumnezeu. Am vrut să folosesc statutul pentru a fi remarcată și admirată. Am fost foarte josnică și nerușinată!

M-am rugat lui Dumnezeu, vrând să mă lepăd de aceste intenții și noțiuni greșite. Apoi, mi-a venit în minte un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**Ceea ce Dumnezeu le cere oamenilor nu este abilitatea de a săvârși un anumit număr de sarcini sau de a duce la capăt vreun angajament măreț, și nici nu are nevoie ca ei să inițieze vreun demers important. Ceea ce vrea Dumnezeu este ca oamenii să fie în stare să facă tot ce pot într-un mod practic și să trăiască potrivit cuvintelor Sale. Dumnezeu nu are nevoie ca tu să fii măreț sau onorabil, să**

săvârșești vreo minune, și nici nu vrea să vadă surprize plăcute în tine. El nu are nevoie de astfel de lucruri. Dumnezeu nu are nevoie decât să-I asculți cuvintele și, după ce le-ai auzit, să le pui la inimă și să practici într-un mod rațional, potrivit cuvintelor Sale, astfel încât cuvintele lui Dumnezeu să poată deveni ce trăiești și să devină viața ta. Astfel, Dumnezeu va fi mulțumit. […] Îndeplinirea unei datorii nu este, de fapt, dificilă și nici greu de făcut într-o manieră devotată și la un standard acceptabil. Nu trebuie să-ți sacrifici viața sau să faci vreun lucru problematic, trebuie, pur și simplu, să urmezi onest și statornic cuvintele și instrucțiunile lui Dumnezeu, fără a adăuga propriile idei sau a conduce propriile acțiuni, mergând pe calea cea dreaptă. Dacă oamenii pot face asta, au, practic, o asemănare umană, au o supunere adevărată față de Dumnezeu și au devenit persoane oneste, ceea ce este asemănarea unui om real" („Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că El nu ne cere mult – nu pretinde un anumit volum de muncă sau de realizări, sau să devenim un fel de supraoameni omnipotenți. Vrea doar să fim ființe create adevărate, îndeplinindu-ne practic îndatoririle conform cerințelor Lui. Când Dumnezeu m-a onorat cu datoria de lider de grup, n-a vrut să alerg după reputație și statut, ci să-I accept însărcinarea și să urmez în mod practic adevărul. Dacă aveam greutăți în datoria mea, trebuia să caut o rezolvare rugându-mă Lui și bazându-mă pe El. La adunările cu frații și surorile, trebuia s-am părtășie doar cât înțeleg, iar dacă nu pricepeam ceva, trebuia să fiu sinceră cu ei și să căutăm o soluție împreună. Doar apoi puteam obține îndrumarea lui Dumnezeu. Odată ce I-am înțeles intențiile, mi-am asumat datoria cu încredere. În timpul adunărilor cu frați și surori, m-am rugat conștiincios la Dumnezeu, nu mi-am făcut griji pentru imagine și statut și am putut să-mi recunosc corupția în

fața lor. În timpul discuțiilor, am simțit îndrumarea Duhului Sfânt și am putut să descopăr unele probleme, s-aplic acea îndrumare unor situații reale și să dau sfaturi. Încă aveam multe defecte și deficiențe, dar găseam căi de urmat discutând cu fiecare și mă simțeam mult mai liberă. Am văzut că dac-am intenția bună, concentrată pe sarcinile mele, și-mi fac datoria practic, conform cerințelor lui Dumnezeu, voi avea îndrumarea Lui.

Trei luni mai târziu, mi s-au alocat mai multe grupuri. Doar gândul de a avea părtășie pentru atâția frați și surori la adunări mă stresa foarte tare. Fiecare grup avea o situație diferită, nu-i mai întâlnisem niciodată pe frații și surorile din aceste grupuri și nu cunoșteam situațiile lor. Dacă mergeam și nu le puteam rezolva problemele, aveau să mă desconsidere, spunând că nu pot rezolva probleme practice și că nu sunt potrivită pentru a fi lider de grup? Pentru a câștiga aprobarea tuturor, am citit ore în șir cuvintele lui Dumnezeu ca să mă înarmez cu adevăr, dar când ajungeam la adunare, tot cu nervii la pământ eram. Mai devreme, când am mers la o adunare, am fost foarte neliniștită și toți mușchii feței mi s-au crispat. N-am vrut ca frații și surorile să observe, căutând cu un calm prefăcut cuvintele lui Dumnezeu pe calculator, dar în inima mea mă rugam cu ardoare lui Dumnezeu, implorându-L să m-ajute să mă calmez. I-am întrebat pe câțiva despre stările și greutățile lor și, după ce-am avut părtășie, mi-am dat seama că fiecare avea o problemă diferită, necesitând alte fragmente din cuvintele lui Dumnezeu. Asta m-a derutat foarte tare – dacă voi găsi fragmente aplicabile și utile pentru starea fiecăruia, atunci toți vor fi fericiți, iar eu voi da bine, dar dacă nu voi găsi nimic, va fi o adunare plictisitoare. Ce împovărător! Pe cât de tare mă stresam, pe atât de neclar gândeam. A trecut mult timp și eu tot n-am găsit un fragment potrivit. De fapt, am vrut să fiu deschisă în părtășie și să căutăm împreună fragmente bune, dar m-am temut că mă voi face de rușine dacă eu, un lider de grup, nu puteam găsi un fragment

potrivit. Gândindu-mă la asta, n-am reușit să fiu deschisă și n-am avut de ales decât să aleg câteva fragmente la întâmplare, care nu erau prea relevante pentru stările lor. Nimeni n-a avut părtășie după citirea cuvintelor și nu m-am simțit deloc iluminată. La final, am avut o părtășie teoretică forțată. Atmosfera a fost apăsătoare. Adunarea a fost un eșec și s-a terminat așa. Când m-am întors de la adunare, colega mea vorbea entuziasmată de ideea reținută de la adunarea altui grup, dar eu eram încruntată și atât de supărată că abia puteam respira. Gândindu-mă la asta mă vedeam tot mai nepotrivită pentru această datorie și doar voiam să renunț. Sfâșiată de durere, m-am rugat necontenit: „Dumnezeule! Sufăr enorm fiind preocupată de statut și reputație! Nu știu cum să-mi fac această datorie și nici nu vreau să mă zbat mai mult. Te rog să mă îndrumi să mă-nțeleg și să mă smulg din această stare negativă.”

Am găsit un fragment care dezvăluie natura și esența antihriștilor și-am fost profund mișcată. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Astfel, pentru antihriști, statutul și prestigiul sunt viața lor. Indiferent de modul în care trăiesc, indiferent de mediul în care trăiesc, indiferent de munca pe care o fac, indiferent pentru ce se străduiesc, care sunt obiectivele lor, care este direcția vieții lor, totul se învârte în jurul faptului de a avea o bună reputație și un rang înalt. Și acest scop nu se schimbă; ei nu îl pot lăsa niciodată deoparte. Aceasta e adevărata față a antihriștilor și esența lor. I-ai putea pune într-o pădure primordială, adânc în munți, și tot n-ar renunța la statut și prestigiu; îi poți pune într-un grup de oameni obișnuiți și tot nu se gândesc decât la statut și prestigiu. Odată ce dobândesc credință, își văd propriul statut și prestigiu ca echivalând cu urmărirea credinței în Dumnezeu; cu alte cuvinte, în timp ce merg pe calea credinței în Dumnezeu, ei își urmăresc și propriul statut și prestigiu. Se poate spune că, în inimile**

lor, ei consideră credința în Dumnezeu și căutarea adevărului ca fiind căutarea statutului și a prestigiului; căutarea statutului și a prestigiului e și căutarea adevărului, iar a câștiga statut și prestigiu înseamnă a câștiga adevărul și viața. Pe calea credinței în Dumnezeu, dacă simt că nu au câștigat un statut substanțial – dacă nimeni nu-i venerează și nu-i admiră, dacă nu sunt înălțați printre alții și nu au o putere reală – atunci sunt tare descurajați și cred că nu există nicio semnificație sau valoare în credința în Dumnezeu. «Oare modul în care cred eu e dezaprobat de Dumnezeu? Nu am câștigat viață?» În mințile lor, ei socotesc adesea aceste lucruri; ei plănuiesc cum pot câștiga o poziție în casa lui Dumnezeu sau în mediul în care se află, cum pot câștiga o reputație superioară și un anumit nivel de autoritate, cum îi pot face pe oameni să-i asculte și să-i măgulească atunci când vorbesc, cum îi pot pune să facă așa cum spun ei, cum, într-un grup, pot să aibă ceva unilateral de spus despre lucruri și să-și afirme prezența. La asta se gândesc ei adesea în mințile lor. Pentru asta se zbat astfel de oameni" („Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a doua)" în Demascarea antihriștilor). Le-am comparat cu starea și purtarea mea și-am văzut cât de obsedată eram de reputație și statut. Am vrut mereu să-mi fac un renume și să mă simt apreciată. Prin datoria făcută, am urmărit doar să câștig admirație și să-mi clădesc o imagine. Dumnezeu n-a avut loc în inima mea. Dezvăluisem că aveam o fire de antihrist. De când am devenit lider de echipă, am început să mă cred cineva cu statut – m-am suit pe un piedestal și m-am temut că dacă nu voi putea rezolva probleme practice și voi pierde respectul celorlalți, îmi voi pierde și statutul și imaginea percepută de ei. Ocupându-mă de problemele fraților și ale surorilor, n-am știut s-aleg fragmente din cuvintele lui Dumnezeu pentru a

le rezolva și n-am fost dispusă să fiu sinceră, să căutăm și s-avem părtășie împreună. Ca să-mi apăr propriul statut, am păstrat aparențele și m-am deghizat, având părtășie forțată pentru a simplifica lucrurile, fără să mă-ntreb dacă rezolvasem problemele celorlalți. Astfel, toate adunările au fost ineficiente. N-am reflectat asupra mea când au apărut aceste probleme, ba chiar am devenit negativă și-am vrut să renunț când n-am mai dat bine. Îmi lipsea mult umanitatea! Realizând toate astea, am regretat profund, m-am rugat lui Dumnezeu și am fost dispusă să mă căiesc și să mă schimb.

Am citit în cuvintele lui Dumnezeu: „**În concluzie, indiferent de direcția spre care te străduiești sau de scopul pentru care te străduiești, indiferent cât de exigent ești cu tine în legătură cu renunțarea la statut, atâta vreme cât statutul are un anumit loc în inima ta și poate să-ți controleze și să-ți influențeze viața și țelurile pentru care te străduiești, schimbările firii tale vor fi extrem de compromise, iar definiția finală a lui Dumnezeu pentru tine se va dovedi a fi o altă poveste. Mai mult, o astfel de căutare a statutului îți afectează capacitatea de a fi o creatură acceptabilă a lui Dumnezeu și, desigur, îți afectează capacitatea de a-ți îndeplini datoria la un standard acceptabil. De ce spun asta? Pentru Dumnezeu, nimic nu este mai detestabil decât atunci când oamenii urmăresc statutul, întrucât urmărirea statutului este o fire coruptă; se naște din corupția Satanei și, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, nu ar trebui să existe. Dumnezeu nu a rânduit ca aceasta să fie dată omului. Dacă tu concurezi și lupți mereu pentru statut, dacă îl prețuiești permanent, dacă vrei mereu să-l cucerești pentru tine, atunci nu are acest lucru un pic din natura potrivnică lui Dumnezeu? Statutul nu este rânduit pentru oameni de Dumnezeu; Dumnezeu le oferă oamenilor adevărul, calea și viața și, în cele din urmă, îi face să devină o creatură acceptabilă a lui Dumnezeu, o creatură mică și insignifiantă**

a lui Dumnezeu – nu cineva care are statut și prestigiu și este venerat de mii de oameni. Așadar, indiferent din ce perspectivă este privită, căutarea statutului este o fundătură” („Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a treia)” în Demascarea antihriștilor). La început, severitatea cuvintelor Lui m-a speriat puțin. Am realizat că Dumnezeu îi disprețuiește cel mai mult pe cei care urmăresc statutul. Dacă nu ne căim, ajungem în cele din urmă la a ne face rău și a ne ruina. Crezusem în Dumnezeu mulți ani și mă bucurasem de mult har din partea Lui, de aprovizionarea cuvintelor Sale. Acum îmi dăduse și ocazia de-a deveni lider de grup. Îmi sporise poverile și-mi permise să-nvăț să caut adevărul și principiile făcându-mi datoria, luminându-mă ca să pot să-nțeleg adevărul și s-obțin intrarea în viață. Dar nu m-am gândit niciodată cum să caut adevărul pentru a-I răsplăti iubirea. M-am gândit doar la reputația și statutul meu. Îmi lipseau complet conștiința și rațiunea! Pentru a salva umanitatea profund coruptă, Dumnezeu S-a întrupat și-a venit pe această lume, îndurând umilințe de nedescris. Dumnezeu e suprem și măreț, dar nu S-a preamărit niciodată. Doar a exprimat adevărul în liniște, judecând și curățind firile noastre corupte, ca noi să ne respingem murdăria și să ne bucurăm de mântuire. Am văzut cât de umil și iubitor e Dumnezeu. Sunt doar o ființă creată minusculă, plină de murdărie și corupție și, totuși, încerc mereu să-mi clădesc imaginea, să obțin respectul oamenilor și să-i atrag. Sunt nesuferit de arogantă și nerușinată. M-am gândit și la Paul, căruia i-a plăcut să propovăduiască și să lucreze pentru admirație și respect. În mulții lui ani de credință, nu s-a gândit să-și schimbe firea, zbătându-se mereu pentru statut, răsplăți și coroană. Într-un final, chiar a pretins că e Dumnezeu și-a încercat să-I ia locul în inimile oamenilor. Paul mergea pe calea antihristului, potrivnică lui Dumnezeu, și în cele din urmă a ofensat

firea lui Dumnezeu și a fost alungat de El în iad pentru a îndura osândă veșnică. Dacă nu aș fi schimbat lucrurile, aș fi avut soarta lui Paul. Odată ce-am văzut aceste consecințe, m-am căit înaintea lui Dumnezeu, cerându-I să mă-ndrume să găsesc calea dreaptă a practicării.

Mai târziu, am văzut un video despre cuvintele Lui. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Renunțarea la statut și prestigiu este dificilă. Oamenii trebuie să urmărească adevărul. Parțial, trebuie să se cunoască pe ei înșiși și să fie proactivi în a se dezvălui; parțial, trebuie să recunoască faptul că sunt lipsiți de adevăr și că le lipsesc prea multe. Dacă încerci să îi faci pe oameni să creadă că ești bun la toate, că ești perfect, atunci acest lucru este riscant – este foarte probabil să cauți faima și prestigiul. Trebuie să le arăți oamenilor că ești imperfect, că ai slăbiciuni și defecte, că există lucruri pe care nu le poți face, care te depășesc. Ești doar o persoană obișnuită; nu ești supraom sau omnipotent. Când recunoști această realitate și îi faci și pe ceilalți conștienți de asta, primul efect este să îți înfrânezi comportamentul competitiv; îți permite, într-o anumită măsură, să îți controlezi mentalitatea competitivă și dorința de a concura. Când alți oameni te disprețuiesc sau te batjocoresc, să nu obiectezi față de ceea ce spun ei doar pentru că este neplăcut și nici să nu le respingi spusele categoric, zicându-ți că nu este nimic în neregulă cu tine, că ești perfect – nu aceasta ar trebui să fie atitudinea ta față de astfel de cuvinte. Care ar trebui să fie atitudinea ta? Ar trebui să-ți spui: «Am defectele mele, tot ce are legătură cu mine este corupt și imperfect, iar eu sunt pur și simplu o persoană obișnuită. În ciuda faptului că ei mă disprețuiesc și mă batjocoresc, dacă o parte din ceea ce spun este adevărată, atunci trebuie să o accept de la Dumnezeu.» Dacă poți realiza acest lucru, este o dovadă că statutul, prestigiul și opiniile altor persoane despre tine îți**

sunt indiferente. […] Ar trebui să fii conștient când simți nevoia constantă de a concura. Lăsată nerezolvată, dorința de a concura nu poate duce decât la lucruri rele, așa că nu pregeta să cauți adevărul, înăbușă-ți din față competitivitatea și înlocuiește acest comportament competitiv cu practicarea adevărului. Când practici adevărul, competitivitatea, aspirațiile nesăbuite și dorințele tale vor fi profund diminuate și nu vor mai interfera cu lucrarea casei lui Dumnezeu. În acest fel, acțiunile tale vor fi amintite și lăudate de Dumnezeu" („Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a treia)" în Demascarea antihriștilor). Citind cuvintele Lui, mi-am dat seama că sunt doar o ființă creată coruptă de Satana, așa că e normal s-am defecte și deficiențe. Dumnezeu nu a pretins niciodată să fiu cea mai bună, s-am un calibru, o statură excelentă sau să devin o persoană semeață și perfectă. A vrut doar să am o inimă curată și sinceră, să urmez în mod practic adevărul, să mă tem de Dumnezeu și să mă feresc de rău. În casa lui Dumnezeu, liderii și liderii de grup au fost creați pentru că sunt necesari pentru lucrare, dar toți suntem doar ființe create care-și fac datoria și nu există nicio diferență reală de statut între noi și ceilalți. Dumnezeu ne alocă diferite sarcini în funcție de calibrul și statura noastră. Doar pentru că sunt lider de grup nu înseamnă că dețin realitatea adevărului, dar mereu am pretins de la mine să-i dau de capăt fiecărei probleme și s-o rezolv. E foarte nepractic și rezultă din aroganța mea și din neînțelegerea de sine. Ar trebui să mă pun pe picior de egalitate cu frații și surorile, să-nvățăm unii de la alții și să căutăm adevărul împreună pentru a rezolva orice probleme. Dacă nu-nțeleg ceva, n-ar trebui să-mi fac o imagine falsă – ci să-mi destăinui cu curaj deficiențele și să caut cu frații și surorile mele. Doar așa îmi pot face mai bine datoria.

Mai târziu, mai mulți frați și surori au fost pesimiști și-a trebuit să mă-ntâlnesc cu ei și s-am părtășie. La început, am fost puțin stresată. M-am îngrijorat de ce vor spune dacă n-am părtășie bună, așa c-am vrut să mă pregătesc dinainte, găsind fragmente relevante, crezând că astfel voi rezolva ușor problemele lor în timpul adunării și voi câștiga respectul lor. Apoi, mi-am dat seama c-aveam intenția greșită în îndeplinirea datoriei mele. Am vrut să le rezolv problemele doar ca să le câștig admirația și respectul – încă lucram pentru reputație și statut. Așadar, m-am rugat lui Dumnezeu să m-ajute să mă răzvrătesc împotriva intențiilor mele greșite. Am văzut un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care spunea: „**Ca Duhul Sfânt să lucreze într-o persoană și să producă o schimbare pozitivă în starea ei presupune un grad ridicat de transformare din partea acelei personae, renunțare, suferință și abandonare, pentru ca acea persoană să-și poată reveni treptat. Durează mult, dar ca Dumnezeu să dea în vileag pe cineva durează doar câteva secunde. Dacă nu-ți realizezi bine datoria, ci urmărești mereu gloria și concurezi pentru funcție, renume, reputație și pentru interesele proprii, atunci vrei să faci un serviciu cât timp trăiești într-o astfel de stare? Poți face un serviciu dacă dorești, dar este posibil să fii expus înainte de terminarea serviciului tău. Imediat ce ești expus, întrebarea nu mai este dacă starea ta poate fi îmbunătățită; în schimb, este probabil ca rezultatul tău să fi fost deja determinat – și lucrul acesta va fi o problemă pentru tine**” („Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul” în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Meditând la cuvintele Lui, mi-am dat seama că dacă intenția mea era să folosesc adunările și părtășia pentru a mă promova și-a obține admirație, și nu pentru a rezolva problemele din îndatoririle celorlalți, încă mergeam pe o cale potrivnică lui Dumnezeu. Chiar dacă participam la o adunare, nu aveam îndrumarea lui Dumnezeu, iar adunarea era ineficientă. Realizând

asta, m-am rugat lui Dumnezeu, mi-am corectat intențiile și-am avut părtășie sinceră cu colega mea despre corupția și deficiențele mele. La adunări, am avut părtășie doar despre ce-am înțeles, iar frații și surorile mele au discutat ce-au înțeles. Împreună, am găsit o cale de practicare prin părtășie și stările lor s-au îmbunătățit. Am putut simți lucrarea și îndrumarea Duhului Sfânt, fiind foarte relaxată și liberă. Am văzut cum renunțând la grija pentru statut și reputație și făcându-mi datoria împreună cu frații și surorile, am obținut binecuvântările și îndrumarea lui Dumnezeu.

Prin această experiență, am văzut că fusesem mult prea preocupată de reputație și statut și că Dumnezeu ocupa un loc prea mic în inima mea. Nu L-am iubit și ascultat pe Dumnezeu și mergeam pe calea greșită. Datorită îndrumării lui Dumnezeu, a judecății și revelației cuvintelor Lui, am început în sfârșit să mă cunosc, iar intențiile și atitudinea mea în îndeplinirea datoriei s-au îmbunătățit. Acum văd limpede că goana după reputație, statut, respectul și admirația celorlalți nu are nicio valoare – ne face doar rău. Doar a ne concentra să practicăm adevărul, a căuta schimbarea firii și a ne face bine datoria pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu sunt preocupări corecte.

69. După ce mama a fost diagnosticată cu cancer

de Yang Chen, China

În iunie 2023, trebuia să plec de acasă pentru a-mi face datoria, din cauza nevoilor lucrării de evanghelizare. Întrucât știam că nu mă voi putea întoarce pentru o vreme, m-am gândit să merg acasă, să-mi anunț părinții și să-mi iau și câteva haine. Când am ajuns, am văzut-o pe mama conectată la o perfuzie și arătând destul de palidă. Am întrebat-o ce era în neregulă cu ea și a spus că nu era nimic grav și că se va ameliora cu o mică operație. Însă părea ceva mai grav, așa că am cerut să-i văd dosarul medical. Acolo scria că avea trei tipuri de tumori maligne. Eram în stare de șoc, mama avea cancer! Acestea erau tumori maligne – putea într-adevăr să se facă bine? Dacă tratamentul nu funcționa? Tatăl meu mi-a spus: „Mama ta face chimioterapie acum, iar succesul tratamentului va depinde de cum decurge aceasta.” Știam, oricum, că toate acestea erau cu permisiunea lui Dumnezeu și nu puteam să mă plâng, așa că m-am rugat Lui să-mi protejeze inima. Apoi, tata a început să-mi spună cum, atunci când mama era bolnavă în spital, fratele meu mai mic fusese acolo să aibă grijă de ea și chiar își luase o slujbă ca să facă bani pentru facturile medicale ale mamei. Am fost destul de supărată după ce am auzit asta. Eram cea mai mare dintre frați și ar fi trebuit să fiu cea care se ocupa de toate acestea, dar, în schimb, nu puteam să ofer niciun ajutor. Oare părinții mei aveau să creadă că-mi lipsea conștiința, că nu eram filială și că mă crescuseră în zadar? Mama m-a mângâiat, spunând: „Nu-ți face griji și nu te teme. Doar de Dumnezeu depinde cât trăim. Tu continuă să-ți faci datoria și nu te îngrijora pentru mine.” Auzind-o pe mama spunând asta, chiar am vrut să rămân și să am grijă de ea, însă era atât de multă lucrare de făcut în biserică și știam că nu puteam sta acasă. Văzând-o pe mama așa, pur și simplu n-am putut să spun

că plănuiam să merg să-mi fac datoria departe de casă, așa că, în final, am plecat în grabă fără să spun nimic.

Pe drum, nu m-am putut gândi la altceva decât la mama bolnavă în spital, fără nimeni care să aibă grijă de ea și la fratele meu mai mic trudind pentru a-i plăti facturile medicale. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai prost. Consideram că, fiind fiica ei, ar trebui să fiu acolo să am grijă de ea când era bolnavă, dar nu numai că nu puteam avea grijă de ea, nu eram capabilă să ajut deloc. Ce ar spune alți oameni despre mine dacă ar auzi asta? Oare ar spune că n-am conștiință și că sunt nerecunoscătoare? Oare fratele meu s-ar plânge de mine? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă simțeam mai prost și mi-am pierdut complet elanul de a pleca de acasă și de a-mi face datoria. În inima mea, I-am spus lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, nu pot pleca de acasă să-mi fac datoria. Mama mea are cancer și, dacă plec acum, s-ar putea să nu mai apuc s-o văd vreodată! Îmi voi face, pur și simplu, datoria aici, ca să pot să merg să-mi văd mama când am timp liber.” După aceea, tot mi-a făcut datoria, dar nu puteam să-mi liniștesc mintea și să mă concentrez. Mă tot gândeam: „Oare cum e mama mea acum?” Voiam să-mi fac timp, pentru a merge acasă să o văd. Știam că starea mea era deplasată, așa că am căutat să citesc cuvinte de la Dumnezeu. Am găsit acest pasaj: „**În fiecare perioadă și în fiecare etapă, în biserică se întâmplă anumite lucruri care sunt în contradicție cu noțiunile oamenilor. De exemplu, unii oameni se îmbolnăvesc, conducătorii și lucrătorii sunt înlocuiți, unii oameni sunt dați în vileag și eliminați, unii înfruntă încercarea vieții și a morții, în unele biserici chiar sunt oameni răi și antihriști care provoacă perturbări și așa mai departe. Aceste lucruri se petrec din când în când, dar nu sunt deloc întâmplătoare. Toate aceste lucruri sunt rezultatul suveranității și al rânduielilor lui Dumnezeu. O perioadă foarte liniștită poate fi brusc**

întreruptă de mai multe incidente sau evenimente neobișnuite, care fie au loc în jurul vostru, fie vi se întâmplă vouă, iar apariția acestor lucruri tulbură ordinea normală și normalitatea vieților oamenilor. Din exterior, acestea nu se conformează noțiunilor și închipuirilor oamenilor; ei nu vor să li se întâmple sau să vadă asemenea lucruri. Așadar, e benefică pentru oameni apariția acestor lucruri? […] Nimic nu se petrece întâmplător, totul este condus de Dumnezeu. Deși oamenii pot înțelege și accepta acest lucru în teorie, cum ar trebui să trateze suveranitatea lui Dumnezeu? Acesta este adevărul pe care oamenii ar trebui să-l urmărească și să-l înțeleagă și ar trebui să-l practice în mod specific. Dacă oamenii recunosc suveranitatea lui Dumnezeu doar în teorie, dar nu au o înțelegere reală a ei, iar noțiunile și închipuirile lor nu au fost înlăturate, atunci indiferent de câți ani cred în Dumnezeu și câte lucruri experimentează, în cele din urmă tot nu vor putea dobândi adevărul" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (11)"). Prin cuvintele lui Dumnezeu mi-am dat seama că oamenii vor înfrunta circumstanțe dificile în diverse faze ale vieții lor. S-ar putea ca ei să nu vrea să le înfrunte, însă în ele se află intenția lui Dumnezeu. Dacă nu căutăm adevărul, trăim în noțiunile și închipuirile noastre și-L înțelegem greșit pe Dumnezeu și ne plângem de El, va fi greu să învățăm din aceste situații. Erau lucruri pe care le puteam învăța din îmbolnăvirea mamei mele. Trebuia să caut adevărul și să reflectez asupra mea. Am reflectat la felul în care, atunci când am auzit că mama a făcut cancer, am fost îngrijorată că tratamentul avea să nu meargă. Îmi făceam griji și că, dacă nu o îngrijeam cât făcea chimio la spital, ea avea să se supere. Oare avea să creadă că m-a crescut degeaba? Din cauza acestei îngrijorări, mi-am pierdut imediat toată motivația de a pleca pentru a-mi face datoria. Ba chiar m-am apărat în fața lui Dumnezeu. Simțeam că trebuia să rămân și să am grijă de mama acum

că era bolnavă și că nu puteam pleca de acasă ca să-mi fac datoria. Atașamentele mele emoționale erau prea profunde și trebuia să caut adevărul pentru a le înlătura.

Ulterior, am căutat să citesc pasaje relevante din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**În lumea non-credincioșilor, există o zicală: «Ciorile își răsplătesc mamele hrănindu-le, iar mieii îngenunchează ca să primească lapte de la mamele lor.» Mai există și zicala: «O persoană nefilială este mai prejos decât o fiară.» Ce grandios sună aceste zicale! De fapt, fenomenele pe care prima zicală le menționează, ciorile care își răsplătesc mamele hrănindu-le și mieii care îngenunchează ca să primească lapte de la mamele lor, chiar există, acestea sunt realități. Totuși, sunt doar fenomene din lumea animalelor. Sunt doar un tip de lege pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru diverse viețuitoare și pe care o respectă toate felurile de viețuitoare, inclusiv oamenii. […] De ce zic oamenii astfel de lucruri? Pentru că, în societate și în grupurile de oameni, există diverse idei și consensuri greșite. După ce oamenii au fost influențați, măcinați și stricați de aceste lucruri, în ei vor apărea diferite moduri de a interpreta și de a gestiona relația părinte-copil și, în cele din urmă, își vor trata părinții ca pe creditorii lor – creditori pe care nu vor fi capabili să-i răsplătească toată viața lor. Chiar există niște oameni care, după moartea părinților, se simt vinovați toată viața și se cred nevrednici de bunătatea părinților lor, din cauza unui lucru pe care l-au făcut și care nu i-a făcut fericiți pe părinții lor sau nu a mers așa cum au vrut părinții lor. Spune-Mi, nu este o exagerare? Oamenii trăiesc sub imperiul sentimentelor lor, așa că nu pot fi invadați și tulburați decât de diverse idei care derivă din aceste sentimente. Oamenii trăiesc într-un mediu influențat de ideologia omenirii corupte,**

așadar sunt invadați și tulburați de diverse idei false, lucru care le face viața epuizantă și mai puțin simplă decât cea a altor viețuitoare. Cu toate acestea, în prezent, întrucât Dumnezeu lucrează și exprimă adevărul, pentru a le spune oamenilor care este adevărata natură a tuturor faptelor și pentru a le permite să înțeleagă adevărul, după ce ajungi să înțelegi adevărul, aceste idei și păreri false nu te vor mai împovăra și nu-ți vor mai servi drept ghid pentru felul în care îți gestionezi relația cu părinții. În acest punct, viața ta va deveni mai relaxată. Să duci o viață relaxată nu înseamnă că nu vei ști care sunt responsabilitățile și obligațiile tale – vei ști în continuare aceste lucruri. Depinde doar de perspectiva și metodele pe care le alegi pentru a-ți aborda responsabilitățile și obligațiile. O cale este de a lua drumul sentimentelor și de a gestiona aceste lucruri prin mijloace emoționale și prin metodele, ideile și părerile spre care Satana îl îndrumă pe om. Cealaltă cale este de a trata aceste lucruri pe baza cuvintelor pe care omul le-a învățat de la Dumnezeu. Când ei tratează aceste chestiuni conform ideilor și părerilor false ale Satanei, nu pot decât să trăiască în încurcătura sentimentelor lor și nu vor fi niciodată capabili să distingă ce este corect de ce este greșit. În aceste circumstanțe, nu au de ales decât să trăiască într-o capcană, prinși mereu în chestiuni precum: «Ai dreptate, eu greșesc. Tu mi-ai oferit mai mult; eu ți-am oferit mai puțin. Ești nerecunoscător. Depășești limita.» Prin urmare, ei nu vorbesc niciodată clar. Totuși, după ce oamenii înțeleg adevărul și când scapă de ideile și părerile lor false și din plasa sentimentelor, aceste chestiuni devin simple pentru ei. Dacă respecți un adevăr-principiu, o idee sau o părere care este corectă și provine de la Dumnezeu, viața ta va deveni foarte relaxată. Nici opinia publică, nici conștiința ta trează și nici povara sentimentelor tale nu-ți vor mai obstrucționa felul în care

gestionezi relația cu părinții tăi; dimpotrivă, aceste lucruri îți vor permite să înfrunți această relație într-un mod corect și rațional. Dacă acționezi conform adevărurilor-principii pe care Dumnezeu le-a dat omului, chiar dacă oamenii te critică pe la spate, tot te vei simți împăcat și calm în adâncul sufletului și acest lucru nu va avea niciun efect asupra ta. Cel puțin nu te vei mustra aspru pentru că ești un ingrat nerecunoscător sau, în adâncul inimii, nu vei mai simți că te acuză conștiința. Asta pentru că vei ști că toate acțiunile tale sunt realizate conform metodelor pe care le-ai învățat de la Dumnezeu și că auzi cuvintele lui Dumnezeu și te supui lor și Îi urmezi calea. Să asculte cuvintele lui Dumnezeu și să-I urmeze calea este simțul rațiunii pe care oamenii se cuvine să-l aibă cel mai mult. Vei fi o persoană adevărată numai când vei face aceste lucruri. Dacă nu ai realizat aceste lucruri, atunci ești un ingrat nepăsător. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.)" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (17)"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că motivul pentru care eram atât de nefericită era faptul că părerile false precum: „Pietatea filială este o virtute care trebuie pusă mai presus de orice altceva" și „O persoană care nu este filială este mai prejos decât o fiară", pe care mi le insuflase Satana, prinseseră rădăcini adânci. Credeam că, dacă nu puteam să fiu filială cu părinții mei, asta însemna că eram o fiică nerecunoscătoare, care nu era filială. Simțeam că trebuie să fi fost greu să mă crească, mai ales că m-am născut într-o epocă în care băieții și bărbații erau considerați superiori, ceea ce însemna că mama a îndurat multă umilință și batjocură din cauză că eram fată, dar m-a iubit mai mult decât pe fratele meu mai mic. Totodată, mă spijinea în mod deosebit în credința și datoria mea. Știa că aveam atașamente emoționale profunde, deci dacă se întâmpla ceva acasă, ea nu-mi spunea de teamă să nu mă distragă și să-mi influențeze datoria. Fie dintr-o perspectivă

emoțională, fie financiară, mama mi-a oferit mult sprijin și m-a încurajat deseori să-mi îndeplinesc bine datoria. Gândindu-mă la toate acestea și la faptul că nu-i puteam fi alături să o îngrijesc când era bolnavă, m-am simțit foarte necăjită. Mă gândeam mereu că, în calitate de fiică a sa, dacă nu o onoram sau nu aveam grijă de ea când era bolnavă, acesta era un comportament lipsit de recunoștință, care nu era filial. Așa că mă simțeam vinovată și mi-era rușine să dau ochii cu ea. Fusesem profund influențată de otrăvuri satanice! Dacă aș fi continuat să privesc acest lucru prin prisma atașamentului emoțional și a perspectivelor tradiționale, ar fi trebuit să-mi asum această povară ideologică, gândind că nu eram filială pentru că nu aveam grijă de mama mea. Aceasta ar fi o manieră foarte obositoare și nefericită de a trăi. Trebuia să mă lepăd în mod activ de toate acestea și să învăț să privesc oamenii și lucrurile conform adevărului din cuvintele lui Dumnezeu, căci doar atunci aș fi putut scăpa de această suferință.

Ulterior, în timpul devoționalelor, am dat peste acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. Mi-a oferit mai multă claritate referitoare la cum să mă gândesc la relația cu părinții mei. Cuvintele lui Dumnezeu spun: **„Fiind copil, ar trebui să înțelegi că părinții nu sunt creditorii tăi. Sunt multe pe care trebuie să le faci în viața asta și toate sunt lucruri pe care o ființă creată se cuvine să le facă, lucruri care ți-au fost încredințate de Domnul creației, și nu au nicio legătură cu răsplătirea bunătății părinților tăi. Să le arăți pietate filială, să-i răsplătești, să le întorci bunătatea – aceste lucruri nu au nicio legătură cu misiunea ta în viață. De asemenea, se poate spune că nu este necesar să le arăți pietate filială părinților tăi, să-i răsplătești sau să-ți îndeplinești vreo responsabilitate față de ei. Mai clar, poți să faci puțin din asta și să-ți îndeplinești puțin responsabilitățile când circumstanțele îți permit; când nu-ți permit, nu trebuie să insiști să faci acest lucru. Dacă nu-ți poți îndeplini**

responsabilitatea de a le arăta pietate filială părinților tăi, acesta nu este un lucru îngrozitor, pur și simplu se împotrivește puțin conștiinței tale, moralității și noțiunilor umane. Însă cel puțin nu se împotrivește adevărului, iar Dumnezeu nu te va condamna pentru asta. Când vei înțelege adevărul, nu vei mai avea mustrări de conștiință din cauza asta. Oare inimile voastre nu se simt neclintite, acum că ați înțeles acest aspect al adevărului? (Ba da.) **Unii oameni spun: «Deși Dumnezeu nu mă va condamna, în conștiința mea, tot nu pot trece peste acest lucru și mă simt instabil.» Dacă așa stau lucrurile pentru tine, atunci statura ta este prea mică și nu ai înțeles sau nu ai pătruns esența acestei chestiuni. Nu înțelegi destinul omului, nu înțelegi suveranitatea lui Dumnezeu și nu ești dispus să Îi accepți suveranitatea și rânduielile. Ai mereu voință umană și propriile sentimente, iar aceste lucruri te conduc și te domină; au devenit viața ta. Dacă alegi voința umană și sentimentele tale, atunci nu ai ales adevărul, nu-l practici și nu i te supui. Dacă alegi voința umană și sentimentele tale, atunci trădezi adevărul. Este clar că mediul și circumstanțele tale nu-ți permit să le arăți pietate filială părinților tăi, dar te gândești mereu: «Am o datorie față de părinții mei. Nu le-am arătat pietate filială. Nu m-au văzut atât de mulți ani. M-au crescut degeaba.» În adâncul inimii tale, nu ești niciodată capabil să renunți la aceste lucruri. Asta dovedește un lucru: nu accepți adevărul. În ceea ce privește doctrina, recunoști că sunt corecte cuvintele lui Dumnezeu, dar nu le accepți ca fiind adevărul sau nu le iei drept principiile acțiunilor tale. Așadar, cel puțin, când vine vorba de chestiunea felului în care îți tratezi părinții, nu ești o persoană care urmărește adevărul. Asta pentru că, în această chestiune, nu acționezi pe baza adevărului, nu practici conform cuvintelor lui Dumnezeu ci, în schimb, îți satisfaci nevoile emoționale și pe cele ale conștiinței tale,**

vrând să le arăți pietate filială părinților tăi și să le răsplătești bunătatea. Deși Dumnezeu nu te condamnă pentru că ai făcut această alegere, și este alegerea ta, în cele din urmă, cel care va avea de pierdut, mai ales în ceea ce privește viața, ești tu" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (17)"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am dobândit mult mai multă claritate. Am înțeles că felul în care mă crescuseră părinții mei se datora întru totul suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu. Bunătatea mamei mele era într-adevăr harul lui Dumnezeu. După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am dobândit mult mai multă claritate. ar fi putut părea din exterior ca un act de bunătate al ei, dar, în realitate, erau pentru că Dumnezeu îmi știa statura și a făcut rânduieli în conformitate cu aceasta. Era datoria și responsabilitatea mamei mele să țină casa și să mă sprijine în credința mea. Dumnezeu spune că părinții noștri nu sunt creditorii noștri, a fi filiali față de ei este doar o responsabilitate, nu misiunea noastră ca oameni. Dacă situația o permite, putem avea grijă de ei și le putem arăta pietate filială, dar dacă nu o permite și nu le putem arăta pietate filială, acest lucru nu e o rușine, întrucât există multe lucruri pe care trebuie să le facem în această viață. Avem îndatoriri pe care ar trebui să le facem ca ființe create și nu putem trăi doar pentru a le arăta părinților noștri evlavie filială. Există, totodată, mulți non-credincioși care petrec mult timp departe de părinții lor din cauza carierelor și a familiei și nu pot să aibă grijă de aceștia, dar oamenii înțeleg și nu-i condamnă sau nu-i batjocoresc. Cât despre mine, m-am afundat în recunoștința mea pentru părinți și m-am simțit deseori necăjită și vinovată pentru că n-am putut să fiu cu ei să-i îngrijesc și chiar aș fi ales să nu plec de acasă pentru a-mi face datoria. Atașamentele mele emoționale erau, pur și simplu, prea puternice! Ne aflăm într-un moment în care Evanghelia se răspândește foarte mult și, în calitate de conducătoare de biserică, ar fi trebuit să fiu mult mai atentă la intenția lui

Dumnezeu. Ar trebui să-mi conduc frații și surorile să fie martori Evangheliei din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu și să permit și mai multor oameni să-I audă glasul și să primească mântuirea Sa în zilele de pe urmă. Acest lucru era datoria și responsabilitatea mea. Dar, în schimb, credeam că a-i îngriji și a-i onora pe părinții mei era cel mai important lucru pe care-l puteam face. Fusesem de ani de zile credincioasă și mâncasem și băusem atât de mult din cuvintele lui Dumnezeu, dar când m-am confruntat cu o situație realmente dificilă, nu am fost în stare să mă supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu și să-mi îndeplinesc datoria și nu am gestionat situația folosind adevărurile-principii. Am trădat adevărul și nu am reușit să-l accept! Mi-am dat seamă că, dacă traiam în continuare după aceste perspective tradiționale și nu mă căiam în fața lui Dumnezeu și nu-mi îndeplineam datoria, aveam să fiu, în cele din urmă, dată în vileag și eliminată. M-am rugat lui Dumnezeu în inima mea: „O, Dumnezeule! Boala mamei mele a expus pe deplin punctele mele de vedere neîncrezătoare. Văd acum că statura mea este destul de mică și îmi lipsește adevărul-realitate. Înțeleg acum că misiunea mea nu este să le arăt părinților mei pietate filială. Adevătata mea misiune și responsabilitate este îndeplinirea datoriei ca ființă creată. Sunt dispusă să mă lepăd de părerile mele false și să las boala mamei mele în mâinile Tale. Orice s-ar întâmpla, voi rămâne tare în datoria mea și nu voi deveni obiectul batjocurii Satanei.” După rugăciune, m-am simțit mult mai ușurată și eram dispusă să mă bazez pe Dumnezeu pentru a-mi îndeplini datoria atribuită.

După o vreme, m-am consultat cu un medic chinez cu privire la mama mea și i-am cerut să o trateze. Medicul a spus: „Cancerul a metastazat deja în tot corpul ei și nu poate fi vindecat. Tot ce pot să fac este să-i prescriu ierburi timp de două săptămâni și să vedem cum merge.” Când am văzut concluzia la care ajunsese, mi-a stat inima, pur și simplu. Mi-am amintit

cum am văzut-o pe mama tușind când am mai fost pe-acasă și n-am dus-o niciodată la spital, i-am luat doar niște ierburi chinezești și cam atât. Oare dacă aș fi dus-o mai devreme la spital și ar fi luat mai repede tratmentul, s-ar mai fi ajuns în situația aceasta? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă simțeam mai necăjită și mai vinovată și am devenit foarte deprimată. Așadar, m-am rugat lui Dumnezeu cerându-I să mă îndrume să ies din acea stare. Ulterior, am văzut acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Așadar, ce se întâmplă când părinții tăi se confruntă cu chestiuni importante? Se poate spune doar că Dumnezeu a orchestrat acest fel de chestiune în viețile lor. A fost orchestrată de mâna lui Dumnezeu – nu te poți concentra asupra unor motive și cauze obiective; părinții tăi trebuiau să se confrunte cu această chestiune când ajungeau la această vârstă, trebuiau să fie loviți de boală. Ar fi putut evita acest lucru dacă tu ai fi fost acolo? Dacă Dumnezeu nu ar fi rânduit ca boala să fie o parte a sorții lor, atunci nu li s-ar fi întâmplat nimic, chiar dacă nu ai fi fost cu ei. Dacă le-ar fi fost sortit să se confrunte cu o asemenea nenorocire în viața lor, ce efect ai fi putut avea dacă ai fi fost alături de ei? Tot nu ar fi fost capabili să o evite, nu-i așa?** (Așa e.) **Gândește-te la acei oameni care nu cred în Dumnezeu – nu sunt familiile lor împreună, an după an? Când acei părinți se confruntă cu o mare nenorocire, membrii familiei lor extinse și copiii lor sunt cu toții alături de ei, nu-i așa? Când părinții se îmbolnăvesc sau când boala lor se agravează, oare este pentru că i-au părăsit copiii? Nu așa stau lucrurile, este sortit să se întâmple. Doar că, fiind copilul lor, pentru că ai această legătură de sânge cu părinții tăi, vei fi supărat când vei auzi că sunt bolnavi, în vreme ce alți oameni nu vor simți nimic. Este un lucru foarte normal. Cu toate acestea, faptul că părinții tăi se confruntă cu o asemenea nenorocire nu înseamnă că e nevoie să analizezi și să investighezi sau să**

te gândești cum să scapi de ea sau s-o înlături. Părinții tăi sunt adulți; au întâlnit acest lucru de numeroase ori în societate. Dacă Dumnezeu rânduiește un mediu ca să-i scape de această chestiune, atunci, mai devreme sau mai târziu, va dispărea complet. Dacă această chestiune este o dificultate în viața lor și trebuie s-o experimenteze, atunci depinde de El cât timp trebuie s-o experimenteze. Este un lucru pe care trebuie să-l experimenteze și nu-l pot evita. Dacă vrei să rezolvi singur această chestiune, să analizezi și să investighezi sursa, cauzele și consecințele pe care le are, acesta este un gând nesăbuit. Nu este de niciun folos și este de prisos. Nu ar trebui să acționezi în felul acesta, analizând, investigând și contactându-ți colegii de clasă și prietenii ca să te ajute, contactând spitalul pentru părinții tăi, sunând cei mai buni doctori, aranjând să primească cel mai bun pat de spital – nu este nevoie să-ți storci creierii făcând toate aceste lucruri. Dacă ai într-adevăr puțină energie în plus, atunci ar trebui să faci o treabă bună în datoria pe care trebuie s-o îndeplinești acum. Părinții tăi au propriile sorți. Nimeni nu poate scăpa de vârsta la care trebuie să moară. Părinții tăi nu sunt stăpânii sorții tale și, la fel, tu nu ești stăpânul sorții lor. Dacă le este sortit să li se întâmple ceva, ce poți face tu în privința asta? Ce efect poate obține faptul că ești anxios și cauți soluții? Niciunul; depinde de intențiile lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu vrea să-i ia și să-ți permită să-ți îndeplinești datoria netulburat, poți să faci ceva în legătură cu asta? Poți discuta condiții cu Dumnezeu? Ce ar trebui să faci acum? Să-ți storci creierii ca să găsești soluții, să cercetezi, să analizezi, să te învinovățești și să te simți rușinat să dai ochii cu părinții tăi – sunt acestea gândurile și acțiunile pe care se cuvine să le aibă un om? Toate acestea sunt manifestări ale unei lipse de supunere față de Dumnezeu și de adevăr; sunt irațională, nu sunt înțelepte și se

împotrivesc lui Dumnezeu. Oamenii nu ar trebui să aibă aceste manifestări. Înțelegi? (Da.)" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (17)"). Prin cuvintele lui Dumnezeu mi-am dat seama că El dictează și orchestrează ce greutăți vor înfrunta oamenii și cât de multă suferință vor îndura, pe baza nevoilor și staturii lor. Cât despre momentul în care vor înfrunta anumite situații și câtă vreme trebuie să le îndure, toate acestea sunt conduse și rânduite de Dumnezeu. Nimic din toate acestea nu poate fi decis de omenire, și cu atât mai puțin ar trebui să fie analizate dintr-o simplă perspectivă umană. Oamenii trebuie să învețe să accepte rânduielile și orchestrările de la Dumnezeu și să se supună acestora. De exemplu, boala mamei mele, superficial vorbind, ar fi putut să pară că starea ei s-a agravat din cauză că n-a fost dusă din timp la spital, dar, de fapt, aceasta-i era soarta. Mortalitatea omului este întru totul în mâinile lui Dumnezeu. Dacă El n-o permite, nici măcar catastrofele la scară largă nu vor răni oamenii. De exemplu, tata a fost implicat într-un accident de mașină serios și toți ceilalți pasageri au fost grav răniți, dar el a scăpat cu răni ușoare și și-a revenit cel mai repede. În viețile noastre, ne ducem la bun sfârșit misiunile. Dacă cineva și-a încheiat misiunea în viață, vă părăsi această lume conform planurilor lui Dumnezeu. Dacă nu și-a îndeplinit misiunea, atunci indiferent de greutățile pe care le înfruntă, le va depăși în siguranță. Boala mamei mele era destul de avansată, iar medicul a spus că nu se mai putea recupera, dar cât avea ea de trăit nu putea să stabilească o simplă persoană, ci avea să fie hotărât și rânduit de Dumnezeu. Motivul pentru care eram atât de nefericită era că avusesem cerințe nerezonabile de la Dumnezeu și-mi doream mereu ca mama să-și revină. De îndată ce lucrurile n-au mers cum voiam eu, am devenit negativă și nefericită. Toate acestea pentru că nu cunoșteam suveranitatea lui Dumnezeu și nu mă puteam supune Lui. După ce am înțeles intenția lui Dumnezeu, m-am rugat

Lui: „O, Dumnezeule! Nu ține de mine să decid cum va decurge recuperarea mamei mele sau cât de mult va trăi ea. Ar trebui să-mi las la o parte cerințele și să fiu dispusă să mă supun orice ar fi.” După rugăciune, m-am simțit calmă și liniștită. Atunci am văzut acest pasaj din cuvintele Domnului Isus: „**Dacă vine cineva la Mine și nu-și urăște tatăl, mama, soția, copiii, frații, surorile, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu**” (Luca 14:26). Dumnezeu Atotputernic spune: „**Dacă iubirea pentru părinții tăi este mai mare decât cea pentru Dumnezeu, atunci nu ești vrednic să-L urmezi pe Dumnezeu și nu ești unul dintre discipolii Lui. Dacă nu ești unul dintre discipolii Lui, atunci se poate spune că nu ești un biruitor, iar Dumnezeu nu te vrea**” (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (17)”). Dumnezeu a spus că aceia care-și iubesc părinții mai mult decât pe El nu sunt potriviți să fie adepții Lui. Trebuia să încetez să trăiesc după aceste perspective false pe care Satana le insuflase în mine. Trebuia să încep să trăiesc diferit, să văd oamenii și lucrurile, să mă comport și să acționez conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii. Acum am început, treptat, să mă dedic datoriei mele. Uneori, tot îmi mai fac griji pentru mama, dar apoi mă gândesc că, în viața ei, situațiile pe care le întâlnește și suferințele prin care trebuie să treacă sunt toate determinate dinainte de Dumnezeu. Numai de Dumnezeu depinde cât va trăi mama mea și cum va pleca și nu este ceva ce pot hotărî eu. Realizând acest lucru, m-am mai liniștit. Recent, am aflat că starea mamei mele este acum stabilă și că a învățat câteva lucruri prin această boală. Auzind aceste vești, m-am simțit profund emoționată și, totodată, mi-a fost rușine de lipsa credinței mele în Dumnezeu. Recent, mi-am depus candidatura pentru a-mi face îndatoririle departe de casă.

Prin această experiență, am o nouă înțelegere referitoare la punctele mele slabe și am dobândit discernământ cu privire la părerile false pe care

le-am susținut mereu. Nu voi mai trăi după acestea și voi avea o atitudine potrivită față de relația mea cu părinții. Toate acestea se datorează îndrumării din partea lui Dumnezeu.

70. De ce mă tem să expun problemele altora

de Ruo Tong, Taiwan

Când eram la școală, am observat că unii colegi erau foarte tranșanți. Când îi vedeau pe alții greșind, imediat spuneau asta, adesea ofensându-i și ajungând să fie ostracizați. M-am gândit: „Nu sunt oamenii ăștia cam stupizi? Se spune: «Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună» și «Nu lovi niciodată oamenii sub centură». Vezi tot, dar nu aborda tot; astfel, te poți integra în mulțime. Dacă ești prea direct, chiar dacă n-ai intenții rele, oamenii vor reacționa urât și te vor respinge. Cum îți poți face prieteni așa?” Așa că nu semnalam niciodată direct problemele altora, în interacțiunile cu ei. Colegii de clasă mă plăceau și-mi erau prieteni, spunând că eram prietenoasă și amabilă, iar eu credeam că am o umanitate destul de bună. Când am căpătat credință în Dumnezeu, am interacționat la fel și cu frații și surorile. Nu am semnalat problemele altora, când le-am observat. Mereu am simțit că fiind prea directă, aș face oamenii să se simtă stânjeniți, că ar crede că-i persecut și încerc să le expun neajunsurile și că asta ne-ar distruge relația. Abia când am experimentat o revelație și am citit cuvântul lui Dumnezeu am văzut că modul meu de a interacționa contravenea adevărului și lui Dumnezeu.

În 2015, am fost făcută parteneră cu Leslie, la lucrarea video. Era credincioasă de mai mult timp și era și mai în vârstă decât mine. Eram politicoase una cu cealaltă, ne înțelegeam bine și aproape că nu aveam conflicte. Mai târziu, am fost aleasă supraveghetoare. O dată, ceilalți au raportat că Leslie era superficială, prefăcută și alunecoasă și că întârzia lucrarea. Problema ei mi s-a părut gravă, așa că am vorbit cu partenerii mei de lucrare să semnalăm și să expunem problemele lui Leslie, ca să reflecteze, să se cunoască, să se căiască și să se schimbe. Partenerii mei de

lucrare au fost de acord și au întrebat cine ar trebui să aibă părtășie cu Leslie. Eu n-am spus nimic, nedorind să-mi pun pielea la bătaie ca să rezolv problema. M-am gândit: „Dacă-i semnalez problemele, oare va crede că o persecut? Cum ne vom înțelege, după aceea?” Spre mirarea mea, toți au sugerat să am eu părtășie cu Leslie. Voiam să fug, dar dacă nu-i semnalam problemele, lucrarea bisericii avea să fie afectată în continuare. Deci în final, trebuia să strâng din dinți și să merg s-o fac. M-am pregătit mental o vreme, încurajându-mă să-i semnalez problemele, repetam în gând ce aveam să-i zic, de la un capăt la altul. Dar când am văzut-o, m-am simțit foarte confuză. Parcă mă sugruma cineva și nu puteam vorbi. Așa că întrebat-o, pe un ton blând: „Ai avut o stare bună, în ultima vreme? Ai avut greutăți? De ce ai produs atât de lent filmări?” Leslie a răspuns că o îngrijora fiul ei, care nu mergea la școală, deci a întârziat cu lucrarea. M-am gândit: „Spune că are dificultăți. Dacă o expun fiindcă e superficială, prefăcută și alunecoasă, va crede că sunt prea dură și că o persecut? Dacă relația noastră se destramă, va fi mult mai stânjenitor între noi.” La acel gând, nu i-am mai semnalat problemele. Doar am alinat-o prin câteva cuvinte și am discutat succint despre stadiul datoriei ei.

Fiindcă nu se cunoștea deloc, a rămas tot superficială în datorie și filmările ei au fost pline de probleme. Mi-am dat seama că Leslie avea probleme foarte grave și că va trebui demisă, dacă nu schimba ceva. Mai târziu, am mers din nou să am părtășie cu ea. M-am gândit că acum, chiar îi voi semnala problemele. Dar cum m-am așezat, iar n-am putut rosti niciun cuvânt. M-am tot gândit cum să-i spun, astfel încât să nu se simtă stânjenită, dar să fie totuși conștientă de problemele ei, fără să creadă că o persecutam sau să înceapă să mă antipatizeze. Am întrebat-o, cu tact: „De ce ești mereu neglijentă în datorie?” Atunci, Leslie mi-a spus că uneori, ceda în fața plăcerii trupești de a citi romane și-și neglija îndatoririle. S-a necăjit atât de

mult, că a izbucnit în plâns spunând asta. M-am gândit: „Îi este foarte greu. Dacă-i spun că e prefăcută și alunecoasă, va putea accepta? Mai bine nu spun nimic. În orice caz, și-a recunoscut problema și ar trebui să se corecteze.” Așa că m-am arătat înțelegătoare față de starea ei și am încurajat-o să facă mai mult efort în datoria ei. După asta, tot nu s-a căit, abordarea ei a devenit tot mai neglijentă și a ajuns să fie demisă. N-am reflectat asupra mea, iar chestiunea a fost dată uitării.

Mai târziu, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu care m-a ajutat să-mi înțeleg oarecum starea. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Comportamentul oamenilor și tratarea celorlalți trebuie să se bazeze pe cuvintele lui Dumnezeu; acesta este principiul cel mai de bază pentru conduita umană. Cum pot oamenii să practice adevărul dacă nu înțeleg principiile conduitei umane? Practicarea adevărului nu înseamnă să spui cuvinte goale și să trâmbițezi sloganuri. Indiferent ce întâmpină cineva în viață, atât timp cât implică principiile comportamentului omenesc, perspectivele asupra evenimentelor sau chestiunea îndeplinirii datoriei sale, se confruntă cu o alegere și ar trebui să caute adevărul, să caute o bază și un principiu în cuvintele lui Dumnezeu și apoi să găsească o cale de practică. Cei care pot practica în acest fel sunt oameni care urmăresc adevărul. A fi capabil să urmărești adevărul în acest fel, indiferent cât de mari sunt dificultățile pe care le întâmpini, înseamnă să mergi pe calea lui Petru, pe calea căutării adevărului. De exemplu: ce principiu ar trebui urmat când interacționezi cu alții? Poate că punctul tău de vedere inițial este că armonia este o comoară și că răbdarea este o virtute, că ar trebui să menții pacea, să eviți să-i faci pe alții de râs și să nu ofensezi pe nimeni, obținând astfel relații bune cu ceilalți. Constrâns de acest punct de vedere, vei păstra tăcerea când îi vei vedea pe alții comițând fărădelegi**

sau încălcând principii. Mai degrabă decât să ofensezi pe cineva, vei prefera să sufere pierderi lucrarea bisericii. Vei căuta să păstrezi armonia cu toți oamenii, indiferent cine ar fi ei. Vei spune altora doar lucruri plăcute – gândindu-te doar să le protejezi sentimentele și imaginea. Chiar și când afli că are cineva probleme, vei fi tolerant – pe la spatele lui, poate vei spune ceva, dar în fața lui, vei menține pacea și vei întreține relația voastră. Ce părere ai despre un astfel de comportament? Nu este acela al unui om care face pe plac tuturor? Nu este cam șiret? Încalcă principiile conduitei. Așadar, nu este josnic să acționezi astfel? Cei care acționează astfel nu sunt oameni buni, nici nu sunt nobili. Indiferent cât de mult ai suferit și indiferent ce preț ai plătit, dacă te comporți fără principii, atunci ai eșuat și nu vei primi aprobări înaintea lui Dumnezeu, nici nu vei fi ținut minte de El și nici nu-L vei mulțumi" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, trebuie măcar să fii înzestrat cu o conștiință și cu rațiune"). Cuvântul lui Dumnezeu m-a lămurit că, indiferent ce se întâmplă în viață, atât timp cât presupune principii de conduită sau concepții asupra lucrurilor, ar trebui să caut mereu principiile adevărului. Până atunci, nu îndrăznisem să semnalez problemele fraților și surorilor și credeam că asta nu e o problemă. Credeam că dacă ne înțelegeam bine și nu ne certam, totul era bine. Am citit ce spune Dumnezeu: „**Indiferent cât de mult ai suferit și indiferent ce preț ai plătit, dacă te comporți fără principii, atunci ai eșuat și nu vei primi aprobări înaintea lui Dumnezeu, nici nu vei fi ținut minte de El și nici nu-L vei mulțumi**." Aceste cuvinte chiar m-au atins. Poate părea că nu fac nimic rău, dar mereu m-am temut să nu ofensez oamenii și n-am îndrăznit să semnalez sincer problemele altora. Chiar dacă am văzut o problemă și în sinea mea m-am înfuriat, lor tot le-am zâmbit, deci problemele nu au fost rezolvate, iar lucrarea bisericii a suferit pierderi. Dumnezeu spune că o

astfel de persoană este șireată, înșelătoare și neprincipială în conduita sa. Am reflectat la cum gestionasem incidentul cu Leslie. Știam foarte bine că era prefăcută și alunecoasă și că afecta grav progresul, dar m-am temut să n-o supăr, dacă eram prea directă. Putea să creadă că eram prea dură și să înceapă să mă antipatizeze. Mă temeam că va respinge ce-am zis și se va întrista, iar lucrurile vor deveni stânjenitoare între noi. Dorind să ne protejez relația, mi-a fost prea teamă să spun ceva ca s-o expun sau s-o tratez. Am văzut că i s-a agravat problema cu superficialitatea și m-am înfuriat, dar în părtășia cu ea, m-am temut să n-o enervez, deci n-am îndrăznit să-i expun problema. Am spus doar lucruri inofensive care atingeau superficial subiectul, ba chiar am alinat-o, în ciuda a ce simțeam. Ca supraveghetoare, a nu expune sau a nu înlătura problemele găsite însemna că sunt iresponsabilă și extrem de neglijentă. În sfârșit am văzut că fusesem de la început amabilă cu alții, crezând că a fi atentă și înțelegătoare mă făcea un om bun. Abia după ce a fost dezvăluită realitatea am schimbat total felul cum mă vedeam. Am observat problema lui Leslie, dat n-am semnalat-o, iar pe ea n-am ajutat-o. Prin urmare, ea nu a văzut esența sau consecințele problemei ei, viața ei a suferit, iar lucrarea bisericii a fost întârziată. Fusesem atât de egoistă, de prefăcută și de înșelătoare. Cum puteam spune că am o umanitate bună?

Mai târziu, într-o întrunire, am citit analiza, prin cuvântul lui Dumnezeu, pentru: „Nu lovi niciodată oamenii sub centură” și „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună.” Atunci, am știut că, sub influența acestor idei, nu fusesem dispusă să semnalez problemele altora. Dumnezeu Atotputernic spune: „**În filosofiile de viață, există o teorie care spune: «Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună.» Asta înseamnă că, pentru a menține o relație de prietenie, o persoană trebuie să păstreze**

tăcerea în legătură cu problemele prietenului său, chiar dacă le vede clar – că ar trebui să respecte principiile de a nu lovi oamenii în față și de a nu le expune neajunsurile. Ei urmează să se înșele unul pe altul, să se ascundă unul de celălalt, să uneltească unul împotriva altuia; și, deși fiecare știe limpede ce fel de persoană este celălalt, nu o spune de-a dreptul, ci apelează la metode viclene pentru a-și păstra relația de prietenie. De ce ar vrea cineva să păstreze astfel de relații? Are legătură cu faptul că nu vrea să-și facă dușmani în această societate, în cadrul grupului său, ceea ce ar însemna să se supună deseori unor situații periculoase. Știind că o persoană va deveni dușmanul tău și îți va face rău după ce i-ai expus neajunsurile sau l-ai rănit și, nedorind să te pui într-o astfel de situație, folosești principiul filosofiilor de viață care spune așa: «Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile.» În lumina acestui fapt, dacă doi oameni se află într-o astfel de relație, sunt ei considerați prieteni adevărați? (Nu.) **Nu sunt prieteni adevărați, cu atât mai puțin nu-și fac reciproc confidențe. Așadar, ce fel de relație este aceasta, mai exact? Nu este o relație socială fundamentală?** (Ba da.) **În astfel de relații sociale, oamenii nu pot să-și ofere sentimentele, nici să aibă dialoguri profunde, nici să vorbească despre orice își doresc. Nu pot să spună cu voce tare ce este în inima lor, problemele pe care le văd în cazul celuilalt, sau cuvinte care i-ar fi celuilalt de folos. În schimb, aleg să spună lucruri frumoase, pentru a rămâne în grațiile celuilalt. Nu îndrăznesc să spună adevărul sau să susțină principiile, ca nu cumva să le provoace altora animozitate față de ei. Când nimeni nu amenință pe cineva, nu trăiește acea persoană într-o liniște și pace relativă? Nu acesta e scopul oamenilor în promovarea expresiei: «Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile»?** (Ba da.) **În mod**

clar, acesta este un mod de existență viclean, înșelător, cu un element de defensivă, al cărui scop este autoconservarea. Oamenii care trăiesc așa nu au confidenți, nici prieteni apropiați cărora să le poată spune orice le place. Sunt defensivi unul față de celălalt, calculați și strategici, fiecare luând ceea ce are nevoie din relație. Nu este așa? La rădăcină, scopul expresiei: «Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile» este să te împiedice să-i jignești pe alții și să-ți faci dușmani, să te protejezi fără a răni pe nimeni. Este o tehnică și o metodă adoptată de cineva pentru a evita să fie rănit. Cercetând aceste câteva fațete ale esenței sale, este nobilă cererea conduitei morale a oamenilor, și anume: «Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile»? Este una pozitivă? (Nu.) **Atunci, ce îi învață ea pe oameni? Că nu trebuie să ofensezi sau să rănești pe nimeni, altfel, tu ești cel care va ajunge să fie rănit; și, de asemenea, că nu ar trebui să ai încredere în nimeni. Dacă rănești pe oricare dintre prietenii tăi apropiați, prietenia va începe discret să se schimbe: din prietenul tău bun, apropiat, va ajunge să fie un străin sau un dușman. Ce probleme poate să rezolve învățarea oamenilor să acționeze în acest fel? Chiar dacă, acționând în acest fel, nu îți faci dușmani, ba chiar pierzi câțiva, îi va face acest lucru pe oameni să te admire, să te aprobe și să te păstreze mereu ca prieten? Îndeplinește acest lucru pe deplin standardul pentru conduita morală? În cel mai bun caz, acesta nu este mai mult decât o filosofie de viață”** (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (8)”). Când Dumnezeu a analizat impactul expresiilor „Nu lovi niciodată oamenii sub centură” și „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună”, parcă L-am simțit în fața mea, expunându-mă. Urmând aceste filosofii de conduită, cuvintele și acțiunile mele m-au

protejat doar pe mine. Indiferent cu cine am fost, am rămas mereu fidelă principiului de a nu enerva și a nu ofensa pe nimeni. Ca în perioada școlii, am văzut că oamenii direcți erau ostractizați, deci am crezut că pentru a te înțelege cu alții, nu trebuie să spui niciodată ce simți și nici să semnalezi problemele unei persoane și s-o ofensezi. Astfel, oamenii te vor plăcea și te vei integra ușor. Chiar și când am început să cred în Dumnezeu am urmat tot acea metodă de conduită cu frații și surorile. Ca să evit să fiu antipatizată sau să rănesc sentimente, oricând trebuiau expuși oameni și puteau fi ofensați, am stat deoparte, sau am menționat unui partener problema, ca să se ocupe el de ea. Uneori, când trebuia să am părtășie, spuneam doar lucruri neimportante, potrivite situației, deci multe probleme nu au fost rezolvate la timp. Consideram filosofii lumești precum „Un prieten în plus înseamnă o potecă în plus” și „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună” a fi criteriile de urmat în conduita mea. Nu am spus nimănui niciodată ce gândeam cu adevărat și am devenit tot mai falsă și mai înșelătoare. Mă gândeam, în sinea mea, că dacă întrețin relații bune și mă înțeleg cu toți, voi face oamenii să mă placă, iar apoi, voi câștiga ușor aprobarea altora. Dacă într-o zi, aș încălca principiile prin vorbe sau fapte, oamenii îmi vor da pace și-mi vor permite să-mi salvez imaginea. Am văzut că eram neprincipială în interacțiunile mele. Voiam doar să fie toți veseli și zâmbitori și să nu expună nimeni neajunsurile nimănui, ca să nu mă fac niciodată de râs și să-mi mențin statutul și imaginea. Nu încercam să câștig oamenii de partea mea și să-i folosesc? Poate păream agreabilă, afabilă și empatică, dar în spatele măștii, îmi urmam propriile finalități neexprimate. Chiar eram rea! Gândindu-mă la problema cu Leslie, îmi era clar că era prefăcută și alunecoasă, dar ca să n-o enervez, nu i-am semnalat și nu i-am expus problemele, afectând progresul lucrării. Îi făceam și ei rău interacționând astfel, dar întâziam și lucrarea bisericii. Părtășia lui

Dumnezeu a spus mereu că ar trebui să privim oamenii și lucrurile, să ne comportăm conform cuvintelor Lui, cu adevărul drept criteriu. Dar în viața de zi cu zi, trăiam după filosofii satanice, mereu constrânsă în discursul și acțiunile mele. Eram incapabilă să am părtășie sau să-i ajut pe alții în mod normal și chiar mai puțin capabilă să îndeplinesc responsabilitățile unui conducător. Nu mă gândeam cum să vorbesc într-un mod care să-i edifice pe alții sau cum să protejez lucrarea bisericii. Vedeam că e afectată lucrarea bisericii și mă prefăceam amabilă, în ciuda a ce simțeam. Sacrificam interesele bisericii de dragul alor mele. Eram atât de falsă și de lipsită de umanitate! Dacă o țineam tot așa, aveam să fiu urâtă și detestată de Dumnezeu și disprețuită și respinsă de ceilalți. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, văd că lucrarea bisericii e afectată, dar mereu mă prefac amabilă. Nu protejez interesele bisericii, iar asta probabil te dezgustă. Dumnezeule, vreau să mă căiesc. Te rog, îndrumă-mă să-mi înlătur această problemă și să fiu o persoană cu simțul dreptății, care protejează lucrarea bisericii."

Apoi, am mai citit din cuvântul lui Dumnezeu: „**Când se ivește ceva, trăiești după o filosofie de viață și nu practici adevărul. Îți este întotdeauna teamă să nu-i jignești pe alții, dar pe Dumnezeu nu îți este frică să-L ofensezi și chiar vei sacrifica interesele casei lui Dumnezeu pentru a-ți proteja relațiile interpersonale. Care sunt consecințele atunci când acționezi în acest fel? Îți vei fi protejat relațiile interpersonale destul de bine, dar Îl vei fi ofensat pe Dumnezeu, iar El te va disprețui și te va respinge și va fi furios pe tine. Punând în balanță, care variantă este mai bună? Dacă nu poți să-ți dai seama, atunci ești complet încurcat; acest lucru demonstrează că nu ai nici cea mai mică înțelegere a adevărului. În cazul în care continui în acest fel fără să-ți dai vreodată seama de asta, pericolul este într-adevăr mare și,**

în final, vei fi incapabil să obții adevărul. Tu vei fi cel care a avut de pierdut. Oare vei putea să cauți adevărul în viitor dacă nu cauți adevărul în această chestiune și eșuezi? Dacă tot nu vei putea, nu va mai fi o chestiune de a suferi o pierdere – în cele din urmă, vei fi alungat. Dacă ai motivațiile și perspectiva unei «persoane drăguțe», atunci, în toate chestiunile, vei fi incapabil să practici adevărul și să respecți principiile și vei eșua și vei cădea mereu. Dacă nu te trezești și nu cauți niciodată adevărul, atunci ești un non-credincios și nu vei dobândi niciodată adevărul și viața. Atunci, ce ar trebui să faci? Când te confrunți cu astfel de lucruri, trebuie să Îl chemi pe Dumnezeu prin rugăciune, să implori mântuirea și să-I ceri lui Dumnezeu să-ți dea mai multă credință și tărie, să-ți îngăduie să te ții de principiu, să faci ceea ce ar trebui să faci, să rezolvi lucrurile conform cu principiul, să rămâi pe poziție, să aperi interesele casei lui Dumnezeu și să împiedici orice vătămare să vină asupra lucrării casei lui Dumnezeu. Dacă ești capabil să-ți părăsești propriile interese, reputația și punctul de vedere de «persoană drăguță» și dacă faci ceea ce ar trebui să faci, dintr-o inimă onestă, neîmpărțită, atunci îl vei fi învins pe Satana și vei fi dobândit acest aspect al adevărului. Dacă trăiești mereu după filosofia Satanei, menținându-ți relațiile cu ceilalți și nepracticând niciodată adevărul, fără să îndrăznești să respecți principiile, atunci vei putea să practici adevărul în alte chestiuni? Nu vei avea deloc credință și putere. Dacă nu ești niciodată capabil să cauți sau să accepți adevărul, atunci, o astfel de credință în Dumnezeu îți va permite să dobândești adevărul? (Nu.) **Și dacă nu poți să dobândești adevărul, poți să fii mântuit? Nu poți. Dacă trăiești mereu după filosofia Satanei, complet lipsit de realitatea adevărului, atunci nu poți fi niciodată mântuit**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvântul lui Dumnezeu m-a

lămurit că principiile mele fuseseră mereu să-mi protejez relațiile și să nu-mi fac dușmani, în loc să practic cuvântul lui Dumnezeu. Când vedeam un lucru ce nu se alinia la adevăr, pur și simplu cedam și-l acceptam, dorind să-mi protejez relația cu alții, ceea ce mi-a permis să trăiesc într-o stare de siguranță. Am văzut că pășeam pe calea moderației, fiind total neprincipială. Dumnezeu ne cere să vorbim și să acționăm conform cuvântului Lui, să fim oameni care iubesc ce iubește El, urăsc ce urăște El și disting binele de rău, să putem discerne tot soiul de oameni și să-i tratăm pe alții conform principiilor. Această practică e singura conformă cu voia lui Dumnezeu. Totuși, am văzut clar că Leslie întârzia lucrarea în datoria ei, dar n-am criticat-o și n-am expus-o. Am alinat-o când am văzut-o plângând și m-am prefăcut amabilă, în ciuda a ce simțeam. Astfel, ne protejam relația și, făcându-i ei pe plac, luam partea Satanei. Am fost atât de nesăbuită! Înainte, nu credeam că acest tip de conduită era așa o problemă. Abia când a fost dezvăluită realitatea am văzut că a trăi după aceste filosofii de conduită chiar nu era calea cea dreaptă. Eram supraveghetoare, dar mă temeam mereu să nu ofensez oamenii și nu aveam simțul dreptății. Nu îndrăzneam să semnalez chestiuni pe care le descopeream sau să le înlătur prin părtășie, prin urmare, au tot apărut probleme. Nu făceam lucrare reală, ci mă împotriveam lui Dumnezeu.

Mai târziu, am găsit o cale de practicare în cuvântul lui Dumnezeu: „**Dacă dorești să stabilești o relație normală cu Dumnezeu, inima ta trebuie să fie întoarsă spre El; cu acest lucru ca bază, vei avea relații normale și cu alți oameni. Dacă nu ai o relație normală cu Dumnezeu, atunci, indiferent ce faci pentru a-ți păstra relațiile cu ceilalți oameni, indiferent cât lucrezi din greu sau câtă energie investești, totul va aparține unei filosofii omenești de viață. Îți vei proteja poziția printre oameni și vei dobândi lauda lor prin perspective și filosofii umane, mai**

degrabă decât să stabilești relații interpersonale normale, conform cuvântului lui Dumnezeu. Dacă nu te concentrezi la relațiile tale cu oamenii și, în schimb, păstrezi o relație normală cu Dumnezeu, dacă ești dornic să-ți dăruiești inima Lui și să înveți să asculți de El, atunci relațiile tale interpersonale vor deveni normale în mod natural. Atunci, aceste relații nu se vor baza pe trup, ci pe temelia iubirii față de Dumnezeu. Aproape că nu vei avea interacțiuni trupești cu alți oameni, dar, la nivel spiritual, între voi va exista părtășie și iubire reciprocă, alinare și aprovizionare. Toate acestea sunt făcute având la bază o dorință de a-L mulțumi pe Dumnezeu – aceste relații nu sunt menținute prin filosofii umane de viață, ele se formează natural, când o persoană poartă o povară pentru Dumnezeu. Ele nu necesită niciun efort artificial, uman din partea ta, ai nevoie doar să practici în conformitate cu principiile cuvintelor lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu"). Cuvântul lui Dumnezeu m-a lămurit că relațiile interpersonale normale nu sunt întreținute prin filosofii lumești. Sunt construite pe baza practicării cuvântului Lui. Când intervine ceva, trebuie să practicăm adevărul, să acționăm conform principiilor, să protejăm lucrarea bisericii și să purtăm o povară pentru viețile fraților și surorilor. Doar așa putem avea relații interpersonale normale. Mi-am amintit mărturiile despre experiențele unor frați și surori. Când au observat problemele altora, au putut să le semnaleze și să-i ajute potrivit cuvântului lui Dumnezeu. Deși oamenii s-au făcut uneori de râs, dacă au urmat adevărul, au putut folosi părtășia și criticile ca să-și descopere neajunsurile, să-și cunoască firile corupte, să-și corecteze stările nepotrivite, să facă progrese în viață și să obțină rezultate tot mai bune în îndatoriri. Asta înseamnă să fii cu adevărat iubitor și util. Dar pentru cei care nu urmează adevărul, să fii criticat și tratat înseamnă să fii

expus. Le e lehamite de adevăr și când sunt emondați și tratați, încearcă să găsească scuze și să se împotrivească, fără să accepte. O astfel de persoană nu e un frate sau o soră adevărată și ar trebui respinsă și ostracizată. Înțelegând asta, am simțit și mai mult că doar cuvântul lui Dumnezeu e criteriul pentru acțiunile și conduita noastră, că ar trebui să-i tratăm pe alții potrivit cuvântului lui Dumnezeu. Acesta e modul corect de a te comporta și se aliniază la standardele pentru o umanitate normală.

Mai târziu, am aflat că o soră era arogantă, neprihănită de sine și nu accepta sugestii. Făcea doar cum voia ea și întârzia lucrarea. Trebuia să am părtășie cu ea și să-i semnalez problemele, ca să poată să reflecteze și să se cunoască, dar eram oarecum temătoare. Dacă refuza să accepte? Avea să înceapă să mă antipatizeze și să spună că o persecutam? Mi-am amintit eșecul anterior și ce citisem recent în cuvântul lui Dumnezeu și m-am simțit răscolită. Dacă ignoram lucrarea bisericii în efortul meu de a ne proteja relația, aveam să-l ofensez pe Dumnezeu. De data asta, Dumnezeu îmi observa atitudinea, ca să vadă dacă m-am căit și m-am schimbat. Nu puteam trata oamenii ca înainte. Mi-am amintit cuvântul lui Dumnezeu: **„Când te confrunți cu astfel de lucruri, trebuie să Îl chemi pe Dumnezeu prin rugăciune, să implori mântuirea și să-I ceri lui Dumnezeu să-ți dea mai multă credință și tărie, să-ți îngăduie să te ții de principiu, să faci ceea ce ar trebui să faci, să rezolvi lucrurile conform cu principiul, să rămâi pe poziție, să aperi interesele casei lui Dumnezeu și să împiedici orice vătămare să vină asupra lucrării casei lui Dumnezeu”** (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). L-am simțit pe Dumnezeu alături de mine, încurajându-mă să fac acest pas. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să-mi dea credință și putere, ca să pot practica adevărul, să pun lucrarea bisericii pe primul loc și să nu mă mai tem să ofensez oamenii, protejând relațiile. După ce m-am rugat, am căutat-

o pe acea soră. Pe lângă că i-am expus problema pe baza purtării ei constante, am semnalat și că era arogantă și că nu accepta sugestiile celorlalți, că asta însemna că-i era lehamite de adevăr și că avea o fire satanică. Am spus că dacă mai împiedica lucrarea bisericii fără să se căiască și să se schimbe, va fi demisă. După ce am spus toate acestea, nu mi-a mai fost, ca înainte, teamă să nu fiu urâtă. În schimb, m-am simțit mai relaxată și împăcată. Mi-am amintit că mereu am trăit după filosofii satanice de conduită, speriată să nu ofensez oamenii, să nu apară dispute și conflicte. În interacțiuni, am ținut mereu cont de imaginea altora și am protejat relații, ratând multe șanse de a practica adevărul. Acum, când trebuie să semnalez problemele oamenilor, încă mi-e puțin teamă, dar cu siguranță pot să mă rog lui Dumnezeu și să-mi corectez propriile intenții și opinii, ca să practic conform principiilor. Această experiență m-a ajutat să-mi corectez părerile greșite. Îi aduc cu adevărat slavă lui Dumnezeu!

73. Alegerea între școală și datorie

de Lu Yang, China

Din câte-mi amintesc, părinții mei nu s-au înțeles niciodată. Certurile făceau parte din rutina lor și, uneori, tata o lovea pe mama. Pentru binele meu și al fratelui meu, mama a trăit așa ani de zile. Jumătate din viața ei ne-a crescut, așa că am simțit că ne iubea foarte mult și că trebuia s-o onorez când aveam să cresc. Mama a acceptat apoi lucrarea Lui din zilele de pe urmă și a împărtășit Evanghelia cu mine și cu fratele meu. Adesea dansam și cântam împreună imnuri în lauda lui Dumnezeu, iar eu eram foarte fericită. Dar mama nu a urmărit prea mult adevărul întrunindu-se și citind tot mai puțin cuvântul Lui. În următorii ani, tata încă se certa des cu mama și o lovea, până când în final au divorțat. După divorț, mama a muncit pentru a plăti atât chiria, cât și studiile mele, iar acest lucru mă mâhnea. Mi-am promis că voi studia din greu, voi găsi o slujbă bună, îi voi cumpăra mamei o locuință, ca ea să-și trăiască mai fericită restul vieții. Am simțit că asta era datoria mea ca fiică. Apoi, m-am întrunit și am citit mult mai puțin cuvântul lui Dumnezeu, ca să studiez. Mi-am dedicat tot timpul și energia temelor.

În septembrie 2019, am intrat la un colegiu profesional din altă provincie. Am studiat intens, sperând să continui cu facultatea și studiile postuniversitare, ca să-i pot oferi mamei o viață mai bună. Dar viața din campus m-a dezamăgit mult. Cei care se pricepeau să-i lingușească pe profesori erau bine văzuți, la examene, notele lor fiind mereu mai mari, dar cei care chiar erau capabili nu obțineau note la fel de mari dacă nu erau lingușitori. Colegii de clasă care păreau să se înțeleagă, râdeau, zâmbeau și discutau unii cu alții, înjunghiindu-se pe la spate și fiind total diferiți când nu erau împreună. Unii chiar aveau aventuri fățișe, fără pic de rușine. Viața

din campus chiar mă deprima și nu mai suportam să mai rămân măcar o zi, dar, gândindu-mă că i-am promis mamei că voi studia din greu, ca să schimb ceva în lumea asta și să n-o dezamăgesc, am fost nevoită să rămân.

În 2020, când am venit acasă în vacanța de iarnă, mătușa mi-a împărtășit cuvântul lui Dumnezeu arătându-mi un film numit „**Acela care deține suveranitatea peste toate lucrurile**.” Acest film m-a cutremurat! Am simțit suveranitatea lui Dumnezeu Atotputernic, că El este stăpânul destinului omenirii și că El a ghidat întotdeauna dezvoltarea ei. M-am gândit la intensificarea dezastrelor, la pandemie și la faptul că lucrarea Lui era aproape gata, dar pentru că studiam, nu făceam o datorie și nici nu puteam participa la viața bisericească. În final, nu aveam să dobândesc adevărul, aveam să pier în dezastre și să fiu pedepsită. Părtășia mătușii despre cuvântul Lui m-a ajutat, m-a sprijinit și mi-a încălzit inima. Am înțeles că Dumnezeu a fost mereu cu mine și am vrut să mă întrunesc mai mult, să-mi fac datoria în biserică.

În timpul devoționalelor, am citit câteva pasaje din Cuvântul Lui. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Din momentul în care vii plângând pe această lume, începi să îți îndeplinești datoria. Pentru planul lui Dumnezeu și pentru predestinarea Lui, îți îndeplinești rolul și îți începi călătoria vieții. Indiferent de trecutul tău și indiferent de drumul dinaintea ta, nimeni nu poate scăpa de orchestrările și rânduielile Cerului și nimeni nu deține controlul asupra propriului destin, deoarece doar Cel care domnește peste toate lucrurile este capabil de o asemenea lucrare. Din ziua în care omul a luat ființă, Dumnezeu a lucrat mereu astfel, gestionând universul, direcționând regulile pentru schimbarea tuturor lucrurilor și traiectoria mișcării lor. La fel ca toate lucrurile, omul, în tăcere și fără să știe, e hrănit de dulceața, de ploaia și roua de la Dumnezeu; la fel ca toate lucrurile, omul trăiește, fără să**

știe, sub orchestrarea mâinii lui Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”). **„Nimeni din această omenire, de care Dumnezeu are grijă zi și noapte, nu ia hotărârea de a I se închina. Dumnezeu doar continuă, așa cum a plănuit, să lucreze asupra omului, de la care El nu are nicio așteptare. El face acest lucru în speranța că, într-o zi, omul se va trezi din visul lui și va realiza brusc valoarea și semnificația vieții, prețul pe care Dumnezeu l-a plătit pentru tot ce i-a dat și bunăvoința sârguincioasă cu care Dumnezeu așteaptă ca omul să se reîntoarcă la El**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”). Gândindu-mă la cuvântul Lui, m-am emoționat. M-am gândit cum în copilărie acceptasem împreună cu mama lucrarea Lui din zilele de pe urmă, dar, din cauza studiilor, nu mă mai întrunisem și nu mai citisem cuvântul Lui, tot îndepărtându-mă de Dumnezeu. Tocmai când credeam că viața mea va continua așa, din senin, mătușa a venit la mine să-mi citească cuvântul Lui și să-mi arate un film evanghelic. Mi-a fost clar că acest lucru fusese aranjat de Dumnezeu. Soarta mea a fost mereu în mâinile Lui. De la naștere, am trăit sub conducerea și predestinarea Sa. Deși, în timp, m-am îndepărtat de Dumnezeu, El a aranjat ca oamenii și circumstanțele să-mi trezească spiritul și să mă aducă înapoi în casa Lui. Am văzut iubirea și protecția Lui. Am auzit din nou cuvintele Lui și n-am putut să mă mai răzvrătesc împotriva Lui sau să-L rănesc. Am vrut să cred cu adevărat în El și să fac datoria unei ființe create.

Dar n-am putut să nu mă întreb, care e valoarea și sensul adevărat al vieții? Chiar să fie goana după titluri și diplome? Gândindu-mă la asta, mi-am amintit de cuvântul Lui. **„Odată ce o persoană se împotmolește în faimă și câștig, nu mai caută ceea ce este strălucitor, ceea ce este drept sau acele lucruri care sunt frumoase și bune. Asta deoarece puterea seducătoare pe care o au asupra oamenilor faima și câștigul este prea**

mare; ele devin lucruri pe care oamenii le urmăresc fără încetare pe tot parcursul vieții și chiar pentru întreaga veșnicie. Nu este acest lucru adevărat? Unii oameni vor spune că însușirea cunoștințelor nu este altceva decât citirea cărților sau învățarea câtorva lucruri pe care încă nu le cunosc, astfel încât să nu fie demodați sau să nu fie lăsați în urmă de lume. Cunoștințele sunt însușite doar pentru ca ei să poată pune mâncare pe masă, pentru propriul lor viitor sau pentru a asigura necesitățile de bază. Există cineva care ar îndura un deceniu de studiu intens doar pentru necesitățile de bază, doar pentru a soluționa problema alimentelor? Nu, nu există astfel de oameni. Deci, de ce un om suferă aceste greutăți toți acești ani? Pentru faimă și câștig. Faima și câștigul îl așteaptă în zare, îl cheamă, iar el crede că numai prin propria sârguință, prin greutăți și luptă poate să urmeze drumul ce-l va conduce să dobândească faimă și câștig. O astfel de persoană trebuie să sufere aceste greutăți pentru propria cale viitoare, pentru bucuria sa viitoare și pentru a câștiga o viață mai bună. Ce este oare această cunoaștere – puteți să-Mi spuneți? Nu reprezintă regulile și filosofiile de viață pe care Satana i le insuflă omului, cum ar fi «Iubește partidul, iubește țara și iubește-ți religia» și «Un om înțelept se supune circumstanțelor»? Nu sunt «idealurile înalte» ale vieții insuflate în om de către Satana? Luați, de exemplu, ideile oamenilor de seamă, integritatea celor faimoși sau spiritul curajos al figurilor eroice, sau luați cavaleria și bunătatea protagoniștilor și a spadasinilor din romanele de arte marțiale – nu sunt toate acestea căi prin care Satana insuflă aceste idealuri? Aceste idei influențează o generație după alta, iar oamenii din fiecare generație sunt făcuți să accepte aceste idei. Ei se luptă constant în căutarea «idealurilor înalte» pentru care chiar își vor sacrifica viața. Acesta este mijlocul și aceasta e abordarea prin care

Satana folosește cunoștințele pentru a corupe oamenii. Deci, după ce Satana îi conduce pe oameni pe această cale, sunt ei capabili să asculte de Dumnezeu și să I se închine? Și sunt ei capabili să accepte cuvintele lui Dumnezeu și să urmărească adevărul? Categoric nu – pentru că au fost duși pe căi greșite de Satana. Să ne uităm din nou la cunoștințele, gândurile și opiniile insuflate oamenilor de Satana: conțin aceste lucruri adevărurile ascultării față de Dumnezeu și închinării la Dumnezeu? Există adevăruri despre temerea de Dumnezeu și ferirea de rău? Există vreun cuvânt de-al lui Dumnezeu? Există ceva în ele care să aibă legătură cu adevărul? Deloc – aceste lucruri sunt total absente" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI"). Din cuvântul Lui am înțeles că Satana le insuflă oamenilor ideile sale făcându-i să asimileze constant cunoștințe făcându-i să vrea să iasă în evidență, să aducă onoare numelui familiei lor. Îi convinge că soarta le stă în propriile mâini iar cunoștințele îi pot ajuta să o schimbe. Trăindu-și viața după aceste idei, oamenii îl sfidează pe Dumnezeu, îndepărtându-se tot mai mult de El. Când învățam, profesorii ne spuneau adesea: „Ca să vă descurcați, aveți nevoie de o diplomă de licență și de studii postuniversitare. Doar ele vor dovedi că sunteți competenți." Acceptând aceste idei, am căutat să-mi dezvolt abilitățile, participând la concursuri și pregătindu-mă pentru examene de certificare profesională. M-am gândit că astfel îmi pot schimba soarta. Dar în oarba mea urmărire academică, dorind să-mi folosesc educația și cunoștințele pentru a ieși în evidență, inima mea se îndepărtase de Dumnezeu. Am încetat să-I mai citesc cuvântul și mă rugam rar. Nu eram diferită de un necredincios. Am văzut că nu înțelegeam adevărul și că mereu îmi dorisem să ies în evidență studiind și dobândind cunoștințe. Abia atunci am văzut că Satana încearcă să ne corupă și să ne înșele prin urmărirea cunoașterii și că, gonind după cunoaștere, ne împotrivim lui

Dumnezeu și ne tot îndepărtăm de El. La gândul acestei consecințe, am început să reevaluez calea pe care o alesesem.

Am citit un pasaj din cuvântul Lui: „**Ca membri ai rasei umane și creștini devotați, este responsabilitatea și obligația noastră, a tuturor, să ne oferim mințile și trupurile pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu, deoarece întreaga noastră ființă a venit de la Dumnezeu și există grație suveranității Lui. Dacă mințile și trupurile noastre nu susțin însărcinarea dată de Dumnezeu și cauza dreaptă a omenirii, atunci sufletele noastre se vor simți nevrednice de cei care au fost martirizați pentru însărcinarea dată de Dumnezeu și mult mai nevrednice de Dumnezeu, care ne-a oferit totul**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”). Citind cuvântul Lui, m-a cuprins un puternic sentiment de responsabilitate. Omul a fost creat de El. Să crezi în Dumnezeu, să I te închini și să faci datoria unei ființe create este corect și firesc. Și acestea sunt lucruri onorabile. Voia Lui e ca noi să răspândim Evanghelia Sa și să aducem mai mulți oameni înaintea Lui, ca să-I accepte mântuirea. Am avut norocul de a primi lucrarea lui Dumnezeu, deci trebuia să-I ascult voia și să-mi asum responsabilitatea asta. Neîndeplinirea datoriei e o adevărată răzvrătire și te face nedemn de a trăi pe acest pământ. Numai îndeplinindu-ți datoria de ființă creată poți fi numit om. Atunci, am auzit un imn din cuvântul lui Dumnezeu, numit „**Ce trebuie să urmărească tinerii**.” Sunt câteva rânduri în el care spun: „**Persoanelor tinere nu ar trebui să le lipsească hotărârea de a-și exersa discernământul în anumite probleme și de a căuta dreptatea și adevărul. Ar trebui să căutați toate lucrurile frumoase și bune și ar trebui să dobândiți realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Ar trebui să fiți responsabili față de viața voastră – nu trebuie să o tratați cu ușurință**” (Urmați Mielul și cântați cântări noi). Cuvintele Lui mi-au dat o cale de

practică. Ca om, trebuie să urmăresc adevărul, să fac datoria unei ființe create și să-mi trăiesc viața cu rost. Trebuia să fiu responsabilă pentru viața mea. N-am vrut să continui să studiez. Am vrut să-mi fac datoria în biserică.

Apoi, i-am spus mamei ce simțeam. S-a înfuriat. Mi-a spus: „Am cheltuit atât pentru educația ta de-a lungul anilor, doar ca să-ți ofer un viitor mai bun iar când vei absolvi și vei obține o slujbă bună, să fiu bine văzută. Orice ai spune, nu te voi lăsa să renunți la școală. Mă gândesc doar la ce e mai bine pentru tine.” Auzind-o pe mama spunând asta, m-am înfuriat. Nu mă așteptam să reacționeze așa. Dar, în același timp, mă simțeam confuză și nu puteam, pur și simplu, să uit tot ce mi-a dat. Dacă alegeam să fac o datorie, o decepționam și o dezamăgeam, dar dacă rămâneam la școală, renunțând la credință și la datorie, m-aș fi simțit vinovată și nici așa nu voiam să trăiesc. Deși șovăitoare, am insistat totuși să renunț la școală. Văzând că mă hotărâsem, a fost de acord să mă însoțească pentru procedurile de retragere. Dar la școală, supraveghetorul mi-a spus: „Te rog să te gândești bine. Vei absolvi peste un an și după ce vei avea diploma, vei putea face ce vrei. Trebuie să știi că e mult mai greu să obții o slujbă fără o diplomă.” Văzând că nu eram impresionată, mama mi-a spus cu sinceritate: „Te rog, rămâi la școală! Am speranțe foarte mari pentru tine. Nu va trebui să-ți faci griji pentru bani. Întotdeauna îți voi asigura educația. Eu și tatăl tău am divorțat, tu ești tot ce mi-a rămas. Ești singura mea speranță.” Mama mi-a spus asta plângând. M-a impresionat s-o văd vărsând aceste lacrimi de suferință. Mi-am zis: „Mai am doar un an până la absolvire. Să-mi termin oare studiile? Dacă îmi încep datoria după absolvire, mama nu se va opune.” Am făcut un compromis și am rămas la școală. Dar, în timp ce studiam, nu-mi puteam face datoria și mă simțeam vinovată. M-am rugat lui

Dumnezeu: „Dumnezeule, sunt atât de slabă și nu știu cum să merg pe calea ce mă așteaptă. Îndrumă-mă, te rog.”

Am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**Din cauza condiționării culturii tradiționale chineze, chinezii cred că oamenii ar trebui să respecte pietatea filială față de părinții lor. Cine nu respectă pietatea filială este un copil nefilial. Aceste idei au fost insuflate oamenilor încă din copilărie și sunt predate în practic fiecare gospodărie, precum și în fiecare școală și în societate, în general. Când capul unei persoane a fost umplut cu astfel de lucruri, ea crede că «Pietatea filială este mai importantă decât orice. Dacă nu aș respecta-o, nu aș fi o persoană bună – aș fi un copil nefilial și aș fi dojenit de societate. Aș fi o persoană lipsită de conștiință.» Este corect acest punct de vedere? Oamenii au văzut toate adevărurile exprimate de Dumnezeu – a cerut Dumnezeu ca o persoană să manifeste pietate filială față de părinții săi? Este acesta unul dintre adevărurile pe care credincioșii în Dumnezeu trebuie să le înțeleagă? Nu, nu este. Dumnezeu doar a avut părtășie cu privire la câteva principii. Pe baza cărui principiu cuvintele lui Dumnezeu le cer oamenilor să-i trateze pe ceilalți? Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El: acesta este principiul la care ar trebui să se adere. Dumnezeu îi iubește pe cei care urmează adevărul și care-I pot respecta voia. Aceștia sunt oamenii pe care și noi ar trebui să-i iubim. Cei care nu pot urma voia lui Dumnezeu, cei care-L urăsc pe Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui – acești oameni sunt disprețuiți de Dumnezeu și ar trebui să-i disprețuim și noi. Asta le cere Dumnezeu oamenilor. Dacă părinții tăi nu cred în Dumnezeu, dacă știu prea bine că a crede în Dumnezeu reprezintă calea cea dreaptă și că aceasta poate conduce la mântuire, dar totuși rămân nereceptivi, atunci nu există nicio îndoială că sunt**

oameni sătui de adevăr, care urăsc adevărul și nu există niciun dubiu că sunt cei care se împotrivesc lui Dumnezeu și-L urăsc – iar Dumnezeu, în mod natural, îi detestă și îi disprețuiește. Ai putea disprețui asemenea părinți? Ei sunt predispuși la a I se împotrivi lui Dumnezeu și la a folosi injurii la adresa Lui – caz în care cu siguranță sunt demoni și Satane. Ai putea să-i urăști și să-i blestemi și tu? Acestea sunt toate întrebări reale. Dacă părinții tăi te împiedică să crezi în Dumnezeu, cum ar trebui să-i tratezi? După cum cere Dumnezeu, ar trebui să iubești ce iubește Dumnezeu și să urăști ce urăște El. În timpul Epocii Harului, Domnul Isus a spus: «Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?» «Căci oricine face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.» Aceste cuvinte existau deja în Epoca Harului, iar acum cuvintele lui Dumnezeu sunt și mai clare: «Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El.» Aceste cuvinte pun punctul pe «i», însă oamenii sunt adeseori incapabili să le aprecieze adevăratul sens. Dacă o persoană este o ființă care Îl tăgăduiește pe Dumnezeu și I se împotrivește, care este blestemată de Dumnezeu, dar este un părinte sau o rudă de-a ta, nu este un răufăcător din câte știi tu și te tratează bine, atunci s-ar putea să te trezești incapabil să urăști acea persoană și chiar să păstrezi strâns legătura, iar relația ta să rămână neschimbată. Te va tulbura să auzi că Dumnezeu disprețuiește astfel de oameni și nu ești capabil să fii de partea lui Dumnezeu și să-i respingi fără milă. Ești tot timpul constrâns de emoție și nu poți renunța la ei. Care este motivul acestui lucru? Se întâmplă pentru că prețuiești prea mult emoția și te împiedică să practici adevărul. Acea persoană este bună cu tine, așa că nu poți să o urăști. Ai putea să o urăști numai dacă te-ar răni. Ar fi acea ură în acord cu principiile adevărului? De asemenea, ești constrâns de noțiuni

tradiționale, crezând că este un părinte sau o rudă, așa că, dacă o urăști, vei fi disprețuit de societate și ponegrit de opinia publică, condamnat ca fiind lipsit de sentimente filiale, de conștiință, ca nefiind nici măcar uman. Crezi că vei îndura condamnarea și pedeapsa divină. Chiar dacă vrei să o urăști, conștiința ta nu te va lăsa. De ce funcționează conștiința ta în acest mod? Este un mod de gândire care ți-a fost întipărit de familia ta încă din copilărie, de ceea ce te-au învățat părinții tăi și în care te-a introdus cultura tradițională. Este adânc înrădăcinat în inima ta, făcându-te să crezi că pietatea filială este poruncită de Cer și recunoscută pe Pământ, că este ceva moștenit de la strămoșii tăi și că este întotdeauna un lucru bun. E primul lucru pe care l-ai învățat și rămâne dominant, creând o mare piatră de poticnire și tulburare în credința ta și în acceptarea adevărului, făcându-te incapabil să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică și să iubești ceea ce iubește Dumnezeu, să urăști ceea ce urăște Dumnezeu. […] Nu este omul demn de milă? Nu au oamenii nevoie de mântuirea lui Dumnezeu? Unii oamenii au crezut în Dumnezeu mulți ani, dar tot nu au nicio intuiție în privința chestiunii pietății filiale. Ei chiar nu înțeleg adevărul" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare"). Din cuvântul Lui am înțeles că, odată cu influența dominantă a culturii tradiționale, „Pietatea filială este o virtute care trebuie pusă mai presus de toate orice altceva" devenise codul meu de conduită. Credeam că pietatea filială e cel mai important lucru și că, dacă nu o respectam, nu eram om. Gândindu-mă la copilăria mea, am văzut că mama a suferit mult și că nu i-a fost ușor, așa că mi-am spus că o voi asculta și nu o voi răni. Mama a suferit foarte mult ca să mă crească, iar dacă n-o puteam respecta sau asculta, eram nerecunoscătoare și crudă. Așa că, din copilărie, mi-am propus să învăț din

greu și să devin cineva, ca mama să aibă o viață bună. Am făcut tot ce mi-a spus, ca să nu o rănesc. Acceptând lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, am înțeles că a face o datorie și a urmări adevărul au valoare și însemnătate, dar am făcut un compromis, mama plângând și implorându-mă să rămân la școală. Ca să-i împlinesc speranțele, nu mi-am făcut datoria, deși voiam să-l mulțumesc pe Dumnezeu. Mă lăsasem prinsă în capcana ideii „Pietatea filială este o virtute care trebuie pusă mai presus de toate orice altceva." Dumnezeu ne cere să iubim ce iubește El și să urâm ce urăște El. Sunt cerințele Lui față de noi și principii pe care ar trebui să le respect. Dacă părinții mei chiar cred în Dumnezeu, ar trebui să-i iubesc și să-i tratez ca pe frați și surori. Dar dacă ei nu cred în Dumnezeu, mă persecută sau îmi împiedică credința, atunci, ei disprețuiesc și urăsc adevărul, sunt în opoziție cu Dumnezeu, și n-ar trebui să accept orbește ceea ce spun ei. Mama credea în Dumnezeu, dar nu a urmărit adevărul și m-a împiedicat să fac o datorie. Am văzut că era o necredincioasă și o dușmană a lui Dumnezeu. Înainte nu aveam discernământ și credeam că, fiind copilul lor, trebuia să-mi respect părinții și să-i ascult mereu, că asta însemna să am umanitate și conștiință. Abia atunci am văzut că această viziune greșită nu era conformă cu adevărul. Respectarea părinților ar trebui să fie în acord cu principiile și nu doar o supunere oarbă. Acesta este principiul practicării.

Apoi, am citit din cuvântul lui Dumnezeu: „**Acum ar trebui să poți vedea clar calea exactă pe care a luat-o Petru. Dacă poți să vezi clar calea lui Petru, atunci vei fi sigur despre lucrarea făcută astăzi, astfel încât să nu te plângi sau să fii pasiv ori să tânjești după ceva. Ar trebui să experimentezi starea de spirit a lui Petru la acea vreme: el era lovit de durere, el nu mai cerea un viitor sau vreo binecuvântare. El nu căuta profitul, fericirea, faima sau averea în lume; căuta doar să**

trăiască o viață extrem de plină de sens, pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu și a-I dedica Lui ceea ce avea el cel mai de preț. Atunci era mulțumit în inima lui. […] În timpul agoniei încercării lui, Isus i-a apărut din nou și a spus: «Petre, doresc să te desăvârșesc, astfel încât să devii rod, unul care să fie cristalizarea desăvârșirii tale de către Mine și de care să Mă bucur. Poți să mărturisești, cu adevărat, pentru Mine? Ai făcut ce ți-am cerut Eu să faci? Ai trăit cuvintele pe care le-am spus? Tu M-ai iubit odată, dar chiar dacă M-ai iubit, M-ai trăit? Ce ai făcut pentru Mine? Recunoști că ești nevrednic de iubirea Mea, dar ce ai făcut pentru Mine?» Petru a văzut că nu făcuse nimic pentru Isus și și-a adus aminte de jurământul său anterior de a-și da viața lui Dumnezeu. Și, astfel, nu s-a mai plâns și, de atunci, rugăciunile lui au devenit mult mai bune" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum a ajuns Petru să-L cunoască pe Isus"). Asta l-a întrebat Domnul Isus pe Petru, dar am simțit că Dumnezeu mă întreabă același lucru. M-am întrebat: „Ce am făcut eu pentru Dumnezeu? Atât L-a iubit Petru pe Dumnezeu, încât a renunțat la tot pentru a-L urma pe Domnul. Dar eu? Dumnezeu mi-a dat viața, dar eu ce am făcut pentru El? Absolut nimic. M-am gândit doar la părinții mei și la viitorul meu. Chiar sunt gata să-mi petrec tot timpul și energia studiind și câștigând bani, ca să le pot răsplăti bunătatea. Dacă nu le voi putea satisface așteptările, voi simți că i-am dezamăgit, fiind copleșită de vinovăție, dar nu mi-am făcut datoria de ființă creată și totuși nu simt că îl dezamăgesc pe Dumnezeu. Nu am conștiință." Gândindu-mă la experiența lui Petru, deși părinții lui i-au stat în cale, nu i-a păsat de împotrivirea lor și a renunțat la tot, pentru a-L urma pe Domnul Isus. El avea cu adevărat conștiință și rațiune. Noi suntem creați de Dumnezeu, deci e corect și firesc să credem în El și să ne închinăm Lui. Dumnezeu m-a ales și m-a adus în fața Lui, dându-mi o șansă să fiu mântuită. Iubirea lui Dumnezeu chiar e mare! A

trebuit să-I răsplătesc iubirea și să renunț la tot, pentru a-L urma, la fel ca Petru. Apoi, am mai citit câteva pasaje din cuvântul lui Dumnezeu care m-au inspirat și mai mult. „**Treziți-vă, fraților! Treziți-vă, surorilor! Ziua Mea nu va fi amânată; timpul înseamnă viață, iar a profita de timp înseamnă a salva viața! Timpul nu este departe! Dacă nu reușiți să luați examenul de admitere la facultate, puteți să studiați și să-l dați de câte ori vreți. Totuși, ziua Mea nu va accepta să mai fie amânată. Țineți minte! Țineți minte! Vă îndemn cu aceste cuvinte bune. Sfârșitul lumii se desfășoară chiar în fața ochilor voștri, iar marile dezastre se apropie cu repeziciune. Viața voastră sau somnul vostru, mâncarea, băutura și hainele – care dintre aceste lucruri e mai important? A sosit timpul să cântăriți aceste lucruri**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 30). **„Vegheați! Vegheați! Timpul pierdut nu se va întoarce niciodată – să nu uitați acest lucru! În lume nu există niciun medicament care să vindece regretul! Așadar, cum ar trebui să vă vorbesc? Nu este cuvântul Meu demn de atenția voastră deosebită și repetată?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 30). Fiecare dintre cuvintele lui Dumnezeu mi-a atins inima. Timpul se scurge acum. Dezastrele sunt tot mai mari, iar țările din întreaga lume sunt în dezordine. Zilele sunt numărate una câte una, iar căutarea adevărului este crucială. Dacă nu țineam pasul cu lucrarea lui Dumnezeu și urmăream lucruri trupești, concentrându-mă pe studii, viitor și familie, ar fi fost prea târziu să mai urmăresc adevărul când lucrarea Lui se încheia. Fără adevăr, aș fi pierit în dezastre, aș fi fost pedepsită și ar fi fost prea târziu să mă căiesc. Mântuirea lui Dumnezeu venise din nou la mine și a trebuit să mă agăț de oportunitate, să urmăresc adevărul și să-mi fac datoria de ființă creată, să-I răsplătesc iubirea.

M-am hotărât să renunț la școală. Așa că i-am spus mamei: „Mamă, nu mă întorc la școală. Nu-mi pasă ce spun ceilalți, dar îmi aleg propriul drum și sper să mă poți respecta.” A spus: „Mătușa ta a spus deja că, după ce vei absolvi și îți vei lua diploma, îți va găsi o slujbă. Apoi, îți putem găsi un partener bun și vei putea trăi o viață fericită.” Dar cuvintele mamei nu m-au mai putut convinge, pentru că acum înțelegeam că felul în care mă trata nu era iubire adevărată. Ea avea în vedere doar interesele mele imediate, nu viața sau destinația mea viitoare. Mi-am amintit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**Spuneți-Mi, de la cine provine tot ceea ce are legătură cu oamenii? Cine poartă cea mai mare povară pentru viața omenească?** (Dumnezeu.) **Numai Dumnezeu îi iubește cel mai mult pe oameni. Părinții și rudele oamenilor îi iubesc cu adevărat? Este iubirea pe care o oferă ei adevărată? Îi poate ea mântui pe oameni de influența Satanei? Nu poate. Oamenii sunt amorțiți și înceți la minte, incapabili să perceapă aceste lucruri așa cum sunt de fapt și spun mereu: «În ce fel mă iubește Dumnezeu? Nu simt acest lucru. În orice caz, mama și tatăl meu mă iubesc cel mai mult. Îmi plătesc studiile și mă fac să învăț abilități tehnice, ca să pot să fiu cineva când voi crește, să am succes, să devin o stea, o celebritate. Părinții mei cheltuie atât de mulți bani ca să mă cultive și să-mi ofere o educație, fiind strângători și economisind la hrană. Cât de măreață este iubirea aceasta? Nu-i voi putea răsplăti niciodată!» Credeți că aceasta este iubire? Care sunt consecințele faptului că părinții tăi te fac să reușești, să devii o celebritate în lume, să ai o slujbă bună și să te integrezi în lume? Te îndeamnă la nesfârșit să urmărești succesul, să aduci onoare familiei tale și să te integrezi în tendințele rele ale lumii, astfel încât, în cele din urmă, să cazi în vârtejul păcatului, să fii ruinat și să pieri, înainte de a fi devorat de Satana. Este asta iubire? Asta nu înseamnă să te iubesc, ci că-ți fac rău**

și te distrug” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, din chestiunile și lucrurile din apropiere”). Deși mi se părea că mama făcea lucrurile doar pentru binele meu, renunțând la mâncare și haine și muncind pe brânci pentru studiile mele, nu-și dădea seama că în ce învățam erau otrăvuri satanice și erezii care m-ar fi făcut să mă îndepărtez mai mult de Dumnezeu și să-I neg existența. Ideile ateiste predate elevilor precum: „Nu a existat niciodată un Mântuitor”, „Omul își poate crea o patrie frumoasă cu propriile mâini”, „Fără muncă nu-i răsplată” și „Să te distingi și să aduci onoare străbunilor tăi” ne fac să luptăm pentru idealuri și să încercăm să ne distingem, ca să-i întrecem pe ceilalți. Oamenii trăiesc după aceste idei și opinii, încercând să se rupă de porunca lui Dumnezeu și să-și schimbe singuri soarta. Ei ajung să se opună și să-L nege pe Dumnezeu tot mai mult, pierzându-și șansa de a fi mântuiți. Asta e calea malefică a Satanei. Urmărirea acestor lucruri doar mă îndepărta de Dumnezeu, ducându-mă către corupția Satanei. Mă împingea spre iad! Așa am înțeles că iubirea părinților mei nu era adevărată, ci doar iubirea lui Dumnezeu e adevărată. Să cauți să ieși în evidență și să aduci onoare numelui familiei tale nu e calea cea dreaptă în viață. Doar urmărind adevărul și făcând datoria unei ființe create vei avea protecția lui Dumnezeu. Înțelegând asta, am decis să renunț la școală și să mă dedic unei datorii pentru Dumnezeu. I-am spus mamei: „Mamă, tu vrei să continui să învăț, să-mi găsesc o slujbă bună, un soț bun și să devin cineva, dar poți să-mi garantezi că voi fi fericită așa? Că voi avea o soartă bună? Nu poți; nimeni nu poate! Cel mai bun lucru pe care l-ai făcut în viață a fost să ne împărtășești Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic și să mă conduci pe calea cea dreaptă. Asta a fost absolut corect.” Mama a tăcut un moment și apoi a spus: „Ai grijă de tine. Ținem legătura.” Apoi, m-am dus și m-am retras de la școală. Când am ieșit din școală, am fost cu adevărat liberă. Nu

mai eram constrânsă de studii sau de familie, putând, în sfârșit, să-mi fac datoria în biserică.

Asta a fost acum câțiva ani, dar oricând îmi amintesc, sunt foarte bucuroasă. A fost îndrumarea pas cu pas a lui Dumnezeu care mi-a permis să aleg corect între datorie și studii și să merg pe calea cea dreaptă în viață. Chiar I-am simțit iubirea și intenția sinceră. Acum îmi pot face datoria de ființă creată, iar viața mea nu e în zadar. Sunt cu adevărat fericită.

76. Mi-am facut rău prin deghizări și înșelăciune

de Serena, Coreea de Sud

În septembrie 2021, biserica a aranjat să particip la realizarea unui nou proiect video… un proiect care părea să fie destul de dificil. Știam că am lacune în privința principiilor și a abilității profesionale. Așa că am studiat mult, iar când luam parte la adunări și discutam probleme, vorbeam mereu activ, în speranța că ceilalți vor vedea că eram de calibru destul de bun și că eram cineva care merita să fie cultivată. Însă, nu după mult timp, o serie de probleme au început să apară una după alta.

Odată, când discutam despre producția unui video, am semnalat ceva ce mi se părea o problemă. Dar, pe baza unei evaluări principiale, toți ceilalți au hotărât că, până la urmă, nu era o problemă. Asta m-a făcut să mă simt descurajată, de parcă nu eram bună de nimic. Altă dată, când am avut o sugestie pentru un video, m-am gândit mult timp înainte să-mi împărtășesc opinia. Dar tot nu am făcut bine. Apoi am regretat că am vorbit, gândindu-mă: „Dacă aș fi știut că oamenii vor reacționa așa, nu aș fi spus nimic!” Înainte, când făceam proiecte simple, puteam primi, mai mult sau mai puțin, aprobarea fraților și surorilor mele oricând făceam o sugestie sau exprimam o opinie. Dar acum nici nu puteam vedea problemele clar și mereu făceam greșeli. Oare frații și surorile mele se gândesc că nu sunt de calibru bun? Dacă lucrurile continuau așa, vor începe să se întrebe dacă sunt sau nu potrivită pentru această slujbă? Părea că va trebui să fiu mai atentă când fac o sugestie sau exprim o opinie în viitor… dacă nu eram sigură de ceva, atunci era mai bine să nu spun nimic și să evit cât mai mult să fac greșeli, astfel încât ceilalți să nu vadă adevărul despre cât de inaptă eram. Dar apoi s-a adeverit cea mai mare teamă a mea. Într-o zi, aveam părtășie la o adunare când liderul de echipă m-a întrerupt brusc. A zis că deviasem de la

subiect și că părtășia mea trebuia să se învârtă în jurul cuvintelor lui Dumnezeu. Am fost foarte stânjenită; m-am roșit la față și am vrut să dispar într-o gaură din pământ. Până la finalul adunării mi-am ținut capul plecat, arătând ca o floare ofilită. M-am simțit rușinată, umilită și apatică. De la început, abilitățile mele profesionale erau mai slabe decât ale celorlalți, iar opinia mea despre problemele era superficială. Dar acum nici nu puteam formula punctele-cheie când vorbeam. Ce vor crede toți despre mine acum că expusesem atâtea neajunsuri într-o perioadă atât de scurtă de timp? Vor crede că sunt de calibru slab? Din momentul acela, oricând discutam împreună despre lucrare, mă simțeam agitată și aveam fluturi în stomac. Voiam să fac sugestii, dar oricând mă gândeam la una, mă răzgândeam și nu îndrăzneam s-o spun, de teamă că, făcând o greșeală, toți vor vedea că nu mă ridic la nivelul necesar. Am hotărât că e mai bine să nu spun nimic, decât să spun ceva greșit. Așadar, când discutam probleme, n-am mai vorbit deloc. Uneori mă trezeam admirându-i pe ceilalți care spuneau mereu orice idee le trecea prin minte. Dar tot nu reușeam să fac la fel – nu aveam acel tip de curaj. De fapt, știam că era greșit. Mă simțeam jenată și supărată, dar nu știam ce să fac. După o vreme, una dintre conducătoarele bisericii noastre a fost demisă. Când conducătorii superiori i-au dat în vileag evoluția, au menționat că mereu încercase să-și ascundă defectele și niciodată nu se deschisese când își făcea datoria. Cuvintele lor mi-au atins o coardă sensibilă și nu m-am putut abține să nu mă gândesc la propriile mele acțiuni. În ultimul timp mă închisesem în mine, ascunzându-mi ideile și punctele de vedere, de teamă că oamenii își vor da seama cum sunt. În acel moment, mi-am dat seama cât de periculoasă era starea mea și am știut că trebuia să caut adevărul și să o înlătur imediat.

În timp ce căutam, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**A face greșeli sau a te deghiza: care dintre acestea se referă la fire?**

Deghizarea este o chestiune care ține de fire, implică o fire arogantă, ticăloșie și înșelătorie; este detestată mai ales de Dumnezeu. […] Dacă, după ce ai făcut o greșeală, o poți trata corect și le poți permite tuturor celorlalți să vorbească despre ea, îngăduind comentariul și discernământul lor referitor la ea și poți să te destăinui în privința ei și să o diseci, care va fi părerea tuturor despre tine? Vor spune că ești o persoană cinstită, pentru că inima ta este deschisă lui Dumnezeu. Prin acțiunile și comportamentul tău, ei vor putea să îți vadă inima. Dar dacă încerci să te deghizezi și să înșeli pe toată lumea, oamenii te vor disprețui și vor spune că ești un nesăbuit și o persoană nechibzuită. Dacă nu încerci să te prefaci sau să te justifici, dacă îți poți recunoaște greșelile, toată lumea va spune că ești sincer și înțelept. Și ce te face înțelept? Toată lumea greșește. Toată lumea are defecte și lipsuri. Și, de fapt, toată lumea are aceeași fire coruptă. Nu te considera mai nobil, desăvârșit și mai bun decât ceilalți; asta înseamnă să fii complet irațional. Odată ce firile corupte ale oamenilor și esența și adevărata față a corupției lor îți sunt clare, nu vei încerca să îți acoperi propriile greșeli, nici nu le vei reproșa altor oameni greșelile lor – vei fi capabil să înfrunți ambele situații în mod corect. Abia atunci vei deveni perspicace și nu vei face lucruri nesăbuite, ceea ce te va face înțelept. Cei care nu sunt înțelepți sunt oameni nesăbuiți și se opresc mereu asupra greșelilor lor minore în timp ce se furișează în culise. Este dezgustător să asiști la așa ceva. De fapt, ceea ce faci este imediat evident pentru alți oameni și totuși joci în continuare un spectacol în mod ostentativ. Pentru alții, are aparența reprezentației unui clovn. Nu este ceva nesăbuit? Chiar este. Oamenii nesăbuiți nu au pic de înțelepciune. Oricâte predici aud, ei tot nu înțeleg adevărul și nu văd niciun lucru așa cum este de fapt. Ei nu coboară niciodată de pe

propriul piedestal, crezând că sunt diferiți de toți ceilalți și mai respectabili; aceasta este aroganță și neprihănire de sine, aceasta este nesăbuință. Cei nesăbuiți nu au înțelegere spirituală, nu-i așa? Chestiunile în privința cărora ești nesăbuit și imprudent sunt cele cu privire la care nu ai o înțelegere spirituală și nu poți înțelege adevărul ușor. Aceasta este realitatea chestiunii" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am reflectat la starea în care fusesem în ultimul timp. La început, m-am gândit că dacă am fost selectată să particip la noul proiect video însemna că abilitatea și calibrul meu nu erau prea rele și că meritam să fiu cultivată. Așa că mi-am exprimat opiniile în mod activ și m-am implicat în părtășii și discuții, sperând să obțin aprobarea tuturor. Dar, când am văzut că îmi expuneam problemele în mod constant, m-am simțit stânjenită. Oamenii vedeau cum sunt cu adevărat și nu puteam accepta asta. M-am gândit că greșelile mele demonstrau că nu sunt bună de nimic, că nu sunt potrivită pentru această slujbă. Așa că m-am închis în mine și m-am deghizat, sperând că ceilalți nu vor vedea cât de inadecvată eram. Firea mea era foarte arogantă și înșelătoare! În realitate, faptul că primisem această datorie nu arăta că eram bună de la bun început… biserica doar îmi dădea o șansă să practic. De fapt, încă aveam multe neajunsuri și lipsuri și trebuia să învăț să mă îmbunătățesc pe parcursul îndeplinirii datoriei mele. Dar nu mă ocupam corect de aceste probleme. Nu reflectam asupra cauzelor greșelilor mele și nu căutam adevărurile-principii ca să-mi compensez neajunsurile. În schimb, îmi storceam creierii încercând să găsesc căi de a-mi ascunde problemele, astfel încât ceilalți să nu vadă cum sunt. Cum am putut fi atât de înșelătoare și ignorantă? Mai târziu, am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când oamenii își îndeplinesc datoria sau fac orice lucrare înaintea lui Dumnezeu, inima lor trebuie**

să fie pură: trebuie să fie ca un vas cu apă proaspătă – clară, fără impurități. Așadar, ce fel de atitudine este corectă? Indiferent de ce faci, ești capabil să ai părtășie cu ceilalți despre orice este în inima ta, orice idei ai avea. Dacă cineva îți spune că modul în care faci lucrurile nu va funcționa și îți propune o altă idee pe care tu o consideri a fi destul de bună, atunci renunță la modalitatea ta și fă lucrurile așa cum crede acel om că e mai bine. Făcând astfel, toată lumea va vedea că ești capabil să accepți sugestiile celorlalți, că alegi calea corectă, că acționezi conform principiilor, cu transparență și claritate. Nu există întuneric în inima ta și poți acționa și vorbi sincer, bizuindu-te pe o atitudine onestă. Spui lucrurilor pe nume. Dacă este, este, dacă nu este, nu este. Fără trucuri, fără secrete, ci doar o persoană foarte transparentă. Nu este acesta un tip de atitudine? Aceasta este o atitudine față de oameni, evenimente și lucruri și este reprezentativă pentru firea unei persoane" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Lui Dumnezeu îi plac oamenii cinstiți. Ar trebui să-mi fac datoria cu o atitudine onestă. Orice aș face sau aș spune, ar trebui să fiu directă și deschisă, să spun ce gândesc, iar dacă apar probleme, să recunosc, să mă ocup de ele și să le rezolv într-un mod potrivit. Așa că mi-am examinat greșelile de înainte una câte una. Am căutat motivele pentru care lucrurile nu merseseră bine și am căutat să înțeleg principiile conexe. Abia atunci mi-am dat seama că, făcând greșeli, ne putem descoperi propriile slăbiciuni și putem să le compensăm în timp util, ceea ce e un lucru bun. Dar mereu îmi făcusem griji cu privire la imaginea și statutul meu, închizându-mă în mine, fiind falsă, ascunzând ceea ce gândeam și fiindu-mi frică să-mi expun defectele. Făcând asta, nu aș fi putut niciodată să recuperez ce îmi lipsește, iar progresul meu ar fi lent. Nu cumva îmi săpam singură groapa? După ce mi-am dat seama de asta, am început conștient să-

mi corectez mentalitatea. Când discutam lucrarea cu ceilalți frați și surori sau ofeream sugestii pentru videouri, îmi spuneam punctul de vedere fără să încerc să ghicesc cum va fi acesta primit. Deși unele idei și opinii ale mele erau încă incorecte, mulțumită corectărilor și îndrumării date de frații și surorile mele, am început să înțeleg unele dintre principiile implicate. Încetul cu încetul, am am devenit mai puțin constrânsă și m-am simțit mai confortabil și mi s-a ușurat inima.

După o vreme, a trebuit să lucrăm cu o tehnologie nouă pentru a îmbunătăți calitatea video. Tehnologia era nouă pentru mine, dar discutând și învățând abilitățile necesare împreună cu ceilalți, am început, treptat, s-o înțeleg. Când am văzut cum sora mea parteneră își spunea ideile și oferea sugestii, cum analiza ei era mereu logică și bine fondată și cum supraveghetorul deseori îi cerea părerea cu privire la diferite lucruri, am fost foarte invidioasă. Eu, pe de altă parte, eram tot o necunoscută. Mă întrebam când vor ști toți cine sunt. Uneori, în timpul discuțiilor despre lucrare, mă gândeam cum să-mi folosesc cuvintele, astfel încât ceilalți să aibă o impresie bună despre mine… ca să afle că nu eram total neștiutoare despre situația dată. Într-o zi, discutam cu toții un plan de producție video, când am observat o problemă. Pentru a vorbi concis și la subiect și pentru a arăta că știu câte ceva despre această nouă tehnologie, am vrut să-mi aleg cuvintele cu atenție, înainte de-a vorbi Dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai puțin știam ce să zic. Până la urmă, sora mea parteneră a pus problema în locul meu. Mai târziu, m-am gândit la o soluție. Eu și sora mea parteneră am putea discuta dinainte ce să spunem. Apoi, aș fi avut părtășie prima cu ceilalți despre punctul meu de vedere. Astfel, aș fi putut să mă exprim mai bine și aș fi simțit că mi-am făcut simțită prezența în echipa noastră. Problema a fost că, atunci când participam singură la discuții, tot nu aveam curaj să-mi spun punctul de vedere. În schimb, așteptam ca toți

să-și termine de zis opiniile, apoi ziceam doar „bine”, prefăcându-mă că am înțeles ce se spusese. Asta a continuat până la a nu-mi mai asuma nicio povară când discutam problemele. În timp ce îi ascultam vorbind, uneori mă gândeam la altceva sau chiar ațipeam.

Într-o zi, sora mea parteneră a venit la mine și a remarcat că nu-mi făcusem datoria la fel de activ ca înainte. M-a întrebat dacă am vreo problemă anume, și i-am povestit despre dezvăluirile mele recente. Și-a folosit experiența pentru a mă ajuta și mi-a trimis unele dintre cuvintele lui Dumnezeu, care spun: „**Antihriștii cred că, dacă vorbesc prea mult, exprimându-și în mod constant opiniile și având părtășie cu ceilalți, toată lumea îi va vedea drept ceea ce sunt; vor crede că antihristul nu are profunzime, că este doar o persoană obișnuită și nu îl va respecta. Ce înseamnă pierderea respectului pentru antihrist? Înseamnă pierderea statutului său de stimă din inimile celorlalți, părând mediocru, ignorant și obișnuit. Iată ce nu speră să vadă antihriștii. De aceea, când îi vede pe alții din biserică deschizându-se mereu și recunoscându-și negativitatea, răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu, greșelile pe care le-au făcut ieri sau durerea insuportabilă pe care o simt din cauza faptului că nu sunt cinstiți astăzi, antihristul îi consideră pe acești oameni proști și naivi, deoarece el nu recunoaște niciodată astfel de lucruri, ținându-și ascunse gândurile. Unii oameni vorbesc rar din cauza calibrului slab sau a stupidității, a lipsei de gânduri complexe, dar atunci când antihristul vorbește rar, nu este din același motiv; este o problemă a firii. El vorbește rar atunci când se întâlnește cu alții și nu-și exprimă cu ușurință părerile asupra unor chestiuni. De ce nu-și exprimă părerile? În primul rând, adevărul îi lipsește cu siguranță și nu poate să vadă lucrurile așa cum sunt. Dacă vorbește, ar putea face greșeli și ar putea fi văzut drept ceea ce este, de fapt; se teme**

să nu fie privit cu dispreț, așa că se preface că tace și simulează că este profund, ceea ce îngreunează evaluarea din partea celorlalți, părând înțelept și distins. Cu această fațadă, oamenii nu îndrăznesc să îl subestimeze pe antihrist și văzând calmul și liniștea lui aparentă, au o și mai mare considerație față de el și nu îndrăznesc să-l jignească. Acesta este aspectul parșiv și ticălos al antihriștilor. Nu-și exprimă cu ușurință opiniile, deoarece majoritatea opiniilor lor nu sunt în conformitate cu adevărul, ci sunt doar noțiuni și închipuiri omenești, care nu merită să fie scoase la lumină. Așa că rămân tăcuți. […] Ei nu vor să fie văzuți așa cum sunt, cunoscându-și propriile limite, dar în spatele acestui lucru se află și o intenție josnică – să fie admirați. Nu este acesta cel mai dezgustător lucru?" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șase"). În trecut, când citeam cuvintele lui Dumnezeu care expuneau firile antihriștilor, aproape niciodată nu mă priveam prin cuvintele Sale. Credeam că nu aveam niciun statut, cu atât mai puțin vreo dorință prea ambițioasă. Dar acum, comparându-mă cu ale lui Dumnezeu cuvinte, am văzut că antihriștii era deseori reticenți să-și exprime opiniile, pentru a-și acoperi propriile lipsuri, și că deseori nu spuneau nimic ca să pară profunzi. Fac asta pentru ca toți cei din jurul lor să creadă, în mod greșit, că ei înțeleg adevărul și să-i admire. Nu asta făceam și eu? De fapt, nu mă pricepeam la această nouă tehnologie. Dar, pentru a-mi salva imaginea și a avea o bază solidă în grup, n-am vorbit niciodată deschis despre lipsurile și neajunsurile mele. Eram falsă, prefăcându-mă că înțeleg lucruri și neîndrăznind să-mi împărtășesc opiniile în fața tuturor, de teamă că nu voi spune ceea ce trebuie și vor vedea că sunt nepricepută. Ba chiar am ajuns să-mi acopăr neajunsurile grăbindu-mă să sugerez la adunări lucruri pe care le discutasem dinainte cu sora mea parteneră. Asta nu doar că-mi permitea să simt că eram parte integrantă, ci îi și împiedica pe ceilalți să-și dea seama

cât de jos era, de fapt, standardul meu. Eram foarte înșelătoare! Gândindu-mă în urmă, mi-am dat seama că mulți oameni menționaseră că nu eram prea vorbăreață. Obișnuiam să cred că asta era doar din cauza personalității mele. Doar prin expunerea cuvintelor lui Dumnezeu, am înțeles că tăceam ca să-i împiedic pe ceilalți să vadă cum sunt cu adevărat. Și înainte mă comportasem așa, când îmi îndeplineam datoria. Uneori, descopeream unele probleme, dar mă abțineam să zic ceva dacă nu îmi erau încă clare. În schimb, așteptam până înțelegeam clar problema, apoi îmi explicam punctul de vedere în mod metodic și logic. Făcând asta, cu timpul, toți credeau că mă pricep să identific probleme, iar uneori îi auzeam cum mă lăudau fiindcă eram deșteaptă și de calibru bun. Asta m-a făcut să fiu foarte mulțumită de mine. Când vedeam cum unele dintre surorile mele erau deschise, spunând ceea ce gândeau și recunoscând dacă nu înțelegeau ceva, le disprețuiam. Mă gândeam că vorbeau fără să gândească, iar ceilalți vor vedea imediat cât de inapte erau. Știam că eu nu mă pot comporta așa. Acum că mi-am dat seama de toate astea, am știut că firea mea de antihrist era gravă. Mă prefăcusem ca să obțin un statut și să-i fac pe ceilalți să aibă o opinie bună despre mine. Am fost prea preocupată de statut și m-am supraestimat. Mereu am vrut să fiu o persoană fără lipsuri și nu am fost dispusă să fiu o persoană obișnuită. Am fost cu adevărat arogantă și irațională. M-am gândit la participarea mea la aceste proiecte video complexe. Nu doar că am avut șansa să-mi îmbunătățesc abilitățile profesionale, dar am putut înțelege mai multe principii în tot acest timp. Acesta era un lucru minunat! Dar, în loc să muncesc din greu ca să învăț abilități și principii noi cu frații și surorile mele, îmi petreceam zilele neglijându-mi datoria. Gândeam în moduri necinstite, îngrijorându-mă despre câștigarea și pierderea laudelor altora și încercând din răsputeri să-mi protejez imaginea. Fusesem foarte nesăbuită! După ce am crezut în Dumnezeu atâția ani, tot nu știam pe ce ar trebui să

mă axez în ceea ce urmăresc. Irosisem cu neatenție atât de mult timp prețios, iar la final, nu obținusem nimic din asta. Nu doar că nu-mi făceam bine datoria, dar eram și disprețuită de Dumnezeu și Îi provocam silă. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai prost mă simțeam. Îmi era rușine de mine. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, dispusă să mă mă căiesc.

Apoi, am găsit o cale de practică în cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „**Cum apar cuvintele și faptele oamenilor normali? O persoană normală poate vorbi din inimă. Va spune orice este în inima sa fără nicio falsitate sau înșelăciune. Dacă poate înțelege o chestiune cu care se confruntă, va acționa în conformitate cu conștiința și rațiunea sa. Dacă nu o poate vedea așa cum este de fapt, cu claritate, va face greșeli și va eșua, va avea concepții greșite, noțiuni și închipuiri personale și va fi orbită de iluziile din fața ochilor săi. Acestea sunt semnele exterioare ale umanității normale. Satisfac aceste semne exterioare ale umanității normale cerințele lui Dumnezeu? Nu. Oamenii nu pot satisface cerințele lui Dumnezeu dacă nu dețin adevărul. Aceste semne exterioare ale umanității normale sunt posesiunile unui om obișnuit, corupt. Acestea sunt lucrurile cu care se naște omul, lucrurile lui naturale. Trebuie să-ți permiți să arăți aceste semne exterioare și aceste dezvăluiri. În timp ce îți permiți să arăți aceste semne exterioare și dezvăluiri, trebuie să înțelegi că acestea sunt instinctele naturale ale omului, calibrul și natura lui înnăscută. Ce ar trebui să faci, odată ce înțelegi acest lucru? Ar trebui să-l privești corect. Cum pui însă în practică acest act de privire corectă? Acest lucru se face citind mai mult din cuvintele lui Dumnezeu, înzestrându-te mai departe cu adevărul, aducându-I lui Dumnezeu mai des lucruri pe care nu le înțelegi, lucruri cu privire la care ai noțiuni și lucruri cu privire la care ai putea emite judecăți greșite, pentru a reflecta asupra**

lor și pentru a căuta adevărul ca să-ți rezolvi toate problemele. […] Având în vedere că nu ești nici un supraom, nici un om ilustru, nu poți să descifrezi și să înțelegi toate lucrurile. Îți este imposibil să citești lumea dintr-o privire, să citești omenirea dintr-o privire și să citești tot ce se întâmplă în jurul tău, dintr-o privire. Ești o persoană obișnuită. Trebuie să treci prin multe eșecuri, multe perioade de nedumerire, multe erori de judecată și multe abateri. Acest lucru poate să-ți dezvăluie întru totul firea coruptă, slăbiciunile și neajunsurile, ignoranța și nesăbuința, permițându-ți să te reexaminezi și să te cunoști pe tine însuți și să cunoști atotputernicia, înțelepciunea deplină a lui Dumnezeu și firea Sa. Vei dobândi lucruri pozitive de la El și vei ajunge să înțelegi adevărul și să intri în realitate. Printre experiențele tale, vor fi multe care nu vor decurge așa cum îți dorești, în fața cărora te vei simți neputincios. Cu acestea, trebuie să cauți și să aștepți; trebuie să câștigi de la Dumnezeu răspunsul la fiecare problemă și să înțelegi din cuvintele Sale esența de fond a fiecărei probleme și esența fiecărui tip de persoană. Așa se comportă o persoană obișnuită, normală. Trebuie să înveți să spui «Nu pot», «Mă depășește», «Nu pot să descifrez asta», «Nu am experimentat asta», «Nu știu absolut nimic», «De ce sunt atât de slab? De ce sunt așa un pierde-vară?» «Am un calibru atât de slab», «Sunt atât de amorțit și de idiot», «Sunt atât de ignorant încât îmi va lua mai multe zile până când voi putea să înțeleg acest lucru și să mă ocup de el» și «Trebuie să discut asta cu cineva». Trebuie să înveți să practici în acest fel. Acesta este semnul exterior al faptului că recunoști că ești o persoană normală și al dorinței tale de a fi o persoană normală” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Prețuirea cuvintelor lui Dumnezeu este fundamentul credinței în Dumnezeu”). După ce am cugetat la cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că eram o persoană obișnuită de calibru normal,

cu puțină experiență și puțină înțelegere a adevărurilor – principii. Când m-am confruntat cu o tehnologie nouă și probleme noi, uneori nu puteam înțelege lucruri sau făceam greșeli… dar acesta era un lucru normal. A trebuit să recunosc și să-mi accept propriile lipsuri și neajunsuri și să caut adevărurile-principii ca să rezolv problema. Doar făcând asta aș putea să mă îmbunătățesc în mod constant. După ce am realizat toate acestea, mi s-a iluminat mintea. Eram dispusă să practic în concordanță cu cerințele lui Dumnezeu, să nu mă mai prefac și să nu mai fiu înșelătoare, să mă comport și să-mi fac datoria într-o manieră realistă.

Odată, discutam în grup cu supraveghetorul nostru cum să remediem un video. După ce toți își oferiseră sugestiile, eu am găsit o altă problemă, dar nu eram sigură dacă aveam dreptate sau nu și aveam câteva îngrijorări. M-am gândit: „Oare să o menționez sau nu? Dacă pun o întrebare care nu reprezintă, de fapt, o problemă, asta mă va da în vileag ca fiind ignorantă și idioată.” Tocmai atunci mi-am dat seama că voiam să mă ascund și să mă deghizez din nou ca să-mi salvez imaginea. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I putere să mă răzvrătesc împotriva intenției mele greșite, apoi mi-am destăinuit celorlalți opiniile. Supraveghetorul și celelalte surori și-au oferit, de asemenea, opiniile. Deși problema ridicată de mine n-a fost cu adevărat îngrijorătoare, prin discuția noastră am ajuns să înțeleg mai clar principiile. Cu timpul, când comunicam și discutam lucrarea împreună, am devenit mai puțin anxioasă și neliniștită. Uneori puteam observa anumite probleme, dar nu eram sigură cum să le rezolv. Așa că am împărtășit problemele în mod sincer cu ceilalți și i-am lăsat pe toți să găsească împreună o metodă prin care să le rezolvăm. Uneori propuneam o soluție, dar, pe măsură ce discutam, se descoperea că nu era potrivită. În acele momente recunoșteam că am greșit și discutam cu toți cum să o rezolvăm pentru a obține rezultate mai bune… Când am practicat astfel,

inima mea a fost mai calmă și mai relaxată și îmi puteam face mica parte din datorie. Prin experiență personală, am învățat că sunt împăcată, liniștită și eliberată dacă mă port și îmi fac datoria în acest mod!

78. Ce m-a împiedicat să vorbesc sincer?

de Chen Xi, China

Bună,

Zheng Xin!

În ultima ta scrisoare, ai menționat că sora cu care ai fost parteneră era lipsită de principii, neprihănită de sine și arbitrară. Ai vrut să-i spui asta, dar te-ai temut că nu va accepta, își va face o părere proastă despre tine și nu veți putea lucra împreună. Erai confuză și nu știai cum să-ți îndrepți starea. Înțeleg cum te simți. Problem asta există mai ales pentru că trăim după filosofii satanice, încercând să ne păstrăm relațiile, axându-ne pe felul în care suntem văzuți. Aceste lucruri ne constrâng și ne fac să ne temem să practicăm adevărul și să aderăm la principii. Am fost și eu în această stare, dar, cu revelația cuvântului lui Dumnezeu, am dobândit o oarecare înțelegere asupra gândirii mele greșite și a firii mele corupte. Acum m-am schimbat oarecum și nu mai sunt atât de constrânsă în a arăta problemele altora. Îți voi povesti experiența mea. Sper că te va ajuta puțin.

Lucram în biserică cu Zhou Fang și Liu Ying. Zhou Fang domina deseori discuțiile de lucru. Ulterior, pentru că nu obțineam rezultate bune în îndatoriri, conducătorul a rânduit ca sora Zhang Ling să ne coordoneze lucrarea. Zhang Ling a găsit probleme în lucrarea noastră și ne-a indicat căi de practică. Văzând că îi ascultăm ideile, Zhou Fang a devenit invidioasă. Chiar și când era evident că opiniile lui Zhang Ling erau corecte, Zhou Fang găsea modalități de a le răsturna, făcând discuțiile de lucru foarte dificile. Am vrut să vorbesc despre asta cu Zhou Fang, dar, apoi, mi-am zis că o mică divergență la începutul colaborării era inevitabilă, așa că nu am făcut caz de asta. Zhang Ling a continuat să urmărească lucrarea în amănunt

și a oferit cu promptitudine soluții când a găsit probleme, îmbunătățindu-ne mult eficiența. Dar Zhou Fang a început să insinueze că Zhang Ling încerca să-și facă o reputație, dorea câștiguri rapide și lucra pentru statut. Insinuările ei erau critice, denigratoare și de natură să semene discordie, făcând-o pe Liu Ying să se opună și ea lui Zhang Ling. Am început să cred că problema lui Zhou Fang era serioasă când am văzut-o protejându-și statutul și denigrând-o și ostracizând-o pe Zhang Ling. Zhou Fang arăta o fire de antihrist și mergea pe calea unui antihrist. Am vrut să am un moment părtășie cu ea despre esența acestui lucru, dar n-am reușit să rostesc cuvintele. Era ca și cum gura îmi fusese lipită. Starea mea de atunci era la fel ca a ta acum. Eram cuprinsă de teamă. Mă temeam că dacă dezvălui că Zhou Fang merge pe calea unui antihrist, ea își va face o părere proastă despre mine, va fi distantă sau mă va ostraciza, așa cum a făcut cu Zhang Ling. N-am vrut să-i semnalez problemele și am găsit scuze ca să mă consolez: „Nu cred că nu se cunoaște, pentru că înainte era conștientă de obsesia ei pentru renume și statut. Nu-ți poți schimba firea peste noapte; cel mai bine ar fi s-o las să reflecteze un pic.”

După asta, de fiecare dată când mă gândeam că nu o ajutam pe Zhou Fang sau nu îi semnalam problemele, mă simțeam foarte vinovată. M-am rugat lui Dumnezeu să mă îndrume să nu mă las constrânsă de firea mea coruptă și să spun adevărul. În zilele următoare, am găsit un videoclip mărturie în care experiența protagonistei era similară cu starea mea. O soră cu care își făcea datoria se lupta mereu pentru statut și câștiguri, afectând activitatea bisericii, așa că a vrut să-i raporteze conducătorului problema. Dar, temându-se că-și va jigni partenera, a amânat să facă raportul. Abia când protagonista a fost serios tratată, ea a început să reflecteze. Apoi, a citit un pasaj foarte emoționant din cuvântul lui Dumnezeu care spune: „**Toți cei care se țin de calea de mijloc sunt cei mai siniștri. Ei încearcă**

să nu jignească pe nimeni, le fac pe plac oamenilor, acceptă cu ușurință lucrurile și nimeni nu-i poate descifra. O persoană ca aceasta e o Satană vie!" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului putem rupe cătușele unei firi corupte"). Acest pasaj m-a impresionat profund. Dumnezeu a spus că cei care aleg calea de mijloc sunt cei mai sinistri și mai înșelători, că sunt diavoli vii. Nu așa era și starea mea? Știam că problema lui Zhou Fang era destul de serioasă, că perturba deja lucrarea bisericii și că trebuia să fie avertizată imediat, dar mă temeam c-o voi jigni, așa că n-am spus nimic și n-am protejat lucrarea bisericii. Mergeam pe calea de mijloc, cum a descris Dumnezeu, eram o persoană pe care El o detesta. Mi-a fost greu să accept asta, și am decis să nu mai fiu înșelătoare, să nu le mai fac altora pe plac. Trebuia să susțin principiile, să protejez lucrarea bisericii, și știam că trebuie să-i semnalez la un moment dat lui Zhou Fang problema. Dar, în aceeași zi, am fost luată prin surprindere când Zhou Fang mi-a semnalat prima problemele mele. A spus că eu căutam renumele și statutul în datorie și că mă foloseam de statut ca să cert oamenii. Am văzut că problemele mele erau atât de grave încât n-am avut curajul să le mai semnalez pe ale ei, doar am abordat tangențial ce aveam de zis, fără să spun că ea caută renume și statut sau că merge pe calea antihristului. Îmi amintesc că ea mi-a cerut apoi să îi spun dacă am văzut că are vreo problemă, ca să o identifice și să se schimbe. I-am spus nesincer: „Nu, ești în regulă." De fapt, aveam multe de spus, dar nu am îndrăznit, de teamă că va crede că încerc să mă răzbun pe ea și va fi greu să lucrăm împreună dacă mă vede într-o lumină proastă. Ca să nu se simtă prost, nu am spus nimic. După aceea, m-au cuprins vinovăția și mustrarea de conștiință. M-am simțit foarte lașă. Nici măcar nu puteam spune câteva cuvinte sincere, darămite să practic adevărul. O vreme, n-am putut mânca sau dormi cum trebuie și nu m-am putut calma la adunări. M-am rugat lui

Dumnezeu: „Dumnezeule! Văd clar problemele surorii mele, dar mi-e prea teamă că o jignesc dacă vorbesc! Sunt foarte lașă și egoistă. Nu vreau să continui așa. Te rog, îndrumă-mă să mă lepăd de mine și să am simțul dreptății.”

Apoi, am citit din cuvântul lui Dumnezeu. „**«Nu lovi niciodată oamenii sub centură și nu le dezvălui niciodată neajunsurile» descrie o metodă de interacțiune cu ceilalți pe care Satana a inoculat-o în oameni. Înseamnă că, atunci când interacționezi cu ceilalți, trebuie să le lași o oarecare marjă de libertate. N-ar trebui să fii prea aspru cu ceilalți, nu le poți dezvălui greșelile din trecut, trebuie să le păstrezi demnitatea, nu poți să strici relațiile bune cu aceștia, trebuie să fii iertător cu ei și așa mai departe. Această zicală despre virtute descrie, în principal, un soi de filosofie de viață care dictează interacțiuni între ființele umane. În filosofiile de viață, există o teorie care spune: «Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună». Asta înseamnă că, pentru a menține o relație de prietenie, o persoană trebuie să păstreze tăcerea în legătură cu problemele prietenului său, chiar dacă le vede clar – că ar trebui să susțină principiile de a nu lovi oamenii sub centură și de a nu le expune neajunsurile. Ei urmează să se înșele unul pe altul, să se ascundă unul de celălalt, să uneltească unul împotriva altuia; și, deși fiecare știe limpede ce fel de persoană este celălalt, nu o spune de-a dreptul, ci apelează la metode viclene pentru a-și păstra relațiile de prietenie. De ce ar vrea cineva să păstreze astfel de relații? Are legătură cu faptul că nu vrea să-și facă dușmani în această societate, în cadrul grupului, ceea ce ar însemna să se supună deseori unor situații periculoase. Întrucât știi că o persoană va deveni dușmanul tău și îți va face rău după ce i-ai dezvăluit neajunsurile sau l-ai rănit și deoarece nu îți dorești să te**

plasezi într-o astfel de poziție, folosești principiul filosofiilor de viață care spune așa: «Nu lovi niciodată oamenii sub centură și nu le dezvălui niciodată neajunsurile». În lumina acestui fapt, dacă doi oameni se află într-o astfel de relație, sunt ei considerați prieteni adevărați? (Nu.) **Nu sunt prieteni adevărați, cu atât mai puțin nu-și fac reciproc confidențe. Așadar, ce fel de relație este aceasta, mai exact? Nu este o relație socială fundamentală?** (Ba da.) **În astfel de relații sociale, oamenii nu pot să-și ofere sentimentele, nici să aibă dialoguri profunde, nici să zică nimic din ce le place, nici să spună cu voce tare ce este în inima lor, problemele pe care le văd în cazul celuilalt, sau cuvinte care i-ar fi celuilalt de folos. În schimb, aleg să spună lucruri frumoase, pentru a rămâne în grațiile celuilalt. Nu îndrăznesc să spună adevărul sau să susțină principiile, ca nu cumva să le provoace altora animozitate față de ei. Când nimeni nu îi amenință, nu trăiesc ei într-o liniște și pace relativă? Nu acesta e scopul oamenilor în promovarea expresiei «Nu lovi niciodată oamenii sub centură și nu le dezvălui niciodată neajunsurile»?** (Ba da.) **În mod clar, acesta este un mod de existență viclean, înșelător, cu un element de defensivă și al cărui scop este autoconservarea. Oamenii care trăiesc așa nu au confidenți, nici prieteni apropiați cărora să le poată spune orice. Sunt defensivi unul față de celălalt, calculați și strategici, fiecare luând ceea ce are nevoie din relație. Nu este așa? La rădăcină, scopul expresiei «Nu lovi niciodată oamenii sub centură și nu le dezvălui niciodată neajunsurile» este să te împiedice să-i jignești pe alții și să-ți faci dușmani, să te protejezi fără a răni pe nimeni. Este o tehnică și o metodă adoptată pentru a evita să fii rănit. Cercetând aceste câteva fațete ale esenței, este o teorie nobilă cererea făcută virtuții oamenilor, și anume «Nu lovi niciodată oamenii sub centură și nu le dezvălui niciodată**

neajunsurile»? Este pozitivă? (Nu.) **Atunci, ce îi învață pe oameni? Că nu ar trebui să superi sau să rănești pe nimeni, altfel, tu ești cel care va ajunge să fie rănit; și, de asemenea, că nu ar trebui să ai încredere în nimeni. Dacă rănești pe oricare dintre prietenii tăi apropiați, prietenia va începe discret să se schimbe; din prietenul tău bun, apropiat, va ajunge să fie un străin care trece pe lângă tine pe stradă sau inamicul tău. Ce probleme poate să rezolve învățarea oamenilor în acest fel? Chiar dacă, acționând în acest fel, nu îți faci dușmani, ba chiar pierzi câțiva, îi va face acest lucru pe oameni să te admire, să te aprobe și să te păstreze mereu ca prieten? Îndeplinește acest lucru pe deplin standardul pentru virtute? Cel mult, acesta reprezintă doar o filosofie de viață**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (8)"). Cuvântul lui Dumnezeu a arătat că „Nu lovi niciodată oamenii sub centură" e o filozofie lumească vicleană insuflată oamenilor de Satana. Când oamenii trăiesc după o asemenea filozofie, se folosesc și se păcălesc reciproc, devenind precauți unii față de alții. Ei nu îndrăznesc să fie deschiși sau să spună adevărul nimănui. Ei devin tot mai alunecoși și mai înșelători. În interacțiunile mele, trăiam după filozofia „nu lovi niciodată oamenii sub centură". Știam că Zhou Fang era invidioasă pe Zhang Ling și că o denigra și o ostraciza, că esența acestei probleme era gravă, că acest lucru ne perturba lucrarea și că trebuia să-i semnalez asta lui Zhou Fang, dar am simțit că, făcând asta, i-aș fi dezvăluit neajunsurile și aș fi stânjenit-o. M-am temut și că mă va vedea într-o lumină proastă și nu va mai lucra bine cu mine. Ca să păstrez relația noastră, nu am spus nimic, mulțumindu-mă doar să abordez tangențial subiectul. N-am apelat la cuvântul lui Dumnezeu ca să evidențiez esența și consecințele acțiunilor ei. Când m-a întrebat dacă mai văzusem corupție în ea, știam că avea probleme pe care nu i le semnalasem, dar am mințit, spunând că se descurca bine. Mințeam cu nerușinare, o

păcăleam și o înșelam! Am văzut că Zhou Fang o denigra și o ostraciza pe Zhang Ling, dar doar am făcut pe amabila și n-am spus nimic. Nu practicam adevărul și nu protejam lucrarea bisericii. Eram foarte alunecoasă și înșelătoare. Dumnezeu ne cere să fim sinceri, să ne tratăm unii pe alții cu onestitate și, dacă îi vedem pe alții trăind cu o fire coruptă, mergând pe o cale greșită sau încălcând principiile, să le oferim ajutor și compasiune. Dar eu trăiam după filosofii satanice. Când am văzut că cineva mergea pe o cale greșită, nu l-am ajutat. N-am avut compasiune. N-am dezvăluit problemele altora și m-am temut să vorbesc sincer, ca să nu-mi creez probleme. Văzând problemele altora, n-am spus nimic, ca să-mi protejez interesele și să nu-mi fac dușmani. Doar am folosit complimente și lingușeli care sună frumos. Deși păream că mă înțeleg bine cu oamenii, eram precaută în interacțiunile cu ei, doar înșelându-i și folosindu-i. Astea nu-s relații normale. Asta nu-i prietenie adevărată. Nu eram deloc sinceră. Înainte credeam că „Nu lovi niciodată oamenii sub centură” era o idee înțeleaptă, de urmat, că mă protejam, că nu jigneam pe nimeni și nu-mi făceam dușmani. Dar dezvăluirea cuvântului lui Dumnezeu m-a făcut să văd că valori precum „Nu lovi niciodată oamenii sub centură” sunt moduri satanice de a trata lucrurile și că ele corup oamenii. Ele ne încurajează să ne protejăm și ne fac tot mai egoiști și mai înșelători. Ele ne fac să privim, fără să avem părtășie sau să criticăm când alții iau calea greșită, afectând lucrarea. Am fost complet lipsită de compasiune și umanitate.

Apoi, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**Indiferent de circumstanțe, atât timp cât ești legat, controlat și dominat de firea coruptă a Satanei, tot ceea ce trăiești, tot ceea ce dezvălui și tot ceea ce exprimi – sau sentimentele, gândurile și perspectivele tale și felul tău de a face lucrurile – toate-i aparțin Satanei. Toate aceste lucruri încalcă adevărul și sunt ostile față de cuvântul lui Dumnezeu și de adevăr. Cu**

cât ești mai îndepărtat de cuvântul lui Dumnezeu și de adevăr, cu atât mai mult cazi sub controlul plasei Satanei și ești prins în ea. […] Pe de o parte, oamenii sunt controlați de firi corupte și trăiesc în plasa Satanei, adoptând diferitele metode, gânduri și puncte de vedere date de acesta pentru a rezolva problemele care se întâmplă în jurul lor. Pe de altă parte, oamenii încă speră să obțină pacea și fericirea de la Dumnezeu. Cu toate acestea, întrucât sunt întotdeauna legați de firea coruptă a Satanei și prinși în plasa lui, incapabili să se împotrivească și să se elibereze în mod conștient, ei se îndepărtează de cuvântul lui Dumnezeu și de principiile adevărului. Drept urmare, oamenii nu sunt niciodată capabili să obțină confortul, fericirea, pacea și binecuvântările date de Dumnezeu. În ce stare există oamenii, în final? Deși sunt dispuși să urmărească adevărul, ei nu se pot ridica la înălțimea sarcinii și, deși doresc să-și îndeplinească îndatoririle, nu se pot ridica la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu, ci sunt blocați chiar acolo unde se află. Acesta este un chin agonizant. Oamenii trăiesc în firea coruptă a Satanei, în ciuda lor. Mai mult ca niște fiare decât ca oameni, ei trăiesc adesea în colțuri întunecate, căutând metode rușinoase și rele prin care să rezolve numeroasele dificultăți cu care se confruntă. Realitatea este că, în adâncul minții lor, oamenii sunt dispuși să fie buni și tânjesc după lumină. Ei speră să trăiască drept ființe umane, cu demnitate. Speră, totodată, că pot urmări adevărul și se pot baza pe cuvântul lui Dumnezeu pentru a trăi, făcând din acesta viața și realitatea lor, dar nu pot pune niciodată adevărul în practică și, deși înțeleg multe doctrine, nu își pot rezolva problemele. Oamenii sunt blocați în această dilemă, incapabili să meargă înainte și fără a fi dispuși să se întoarcă. Sunt blocați acolo, iar sentimentul de a fi blocați este unul de agonie – extraordinară agonie. Oamenii înșiși nu pot să

accepte adevărul și nu pot să practice cuvântul lui Dumnezeu, dar, în mintea lor, încă tânjesc după lumină și nu sunt dispuși să renunțe la cuvântul lui Dumnezeu și la calea cea dreaptă. Cu toate acestea, sunt incapabili să se elibereze de legăturile și de controlul firii lor satanice corupte. În cele din urmă, ei pot doar să trăiască în agonie și să nu aibă nicio fericire reală" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (8)"). Din cuvântul lui Dumnezeu am înțeles că, văzând problemele altora, n-am îndrăznit să vorbesc, pentru că am văzut că „Nu lovi omul sub centură" și „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună" sunt principii pozitive, după care să-ți trăiești viața. Am crezut că asta înseamnă compasiune și că-mi va permite să mă protejez, să nu fiu rănită. Îmi amintesc că bunica m-a învățat când eram mică să nu semnalez problemele altora când încercam să ne înțelegem, pentru că altfel îmi făceam probleme și nu puteam dobândi o poziție socială. Credeam că ceea ce spusese ea avea sens, așa că am fost reticentă în a semnala greșelile altora și nu le-am dezvăluit problemele. M-am înțeles foarte bine cu prietenii și chiar am crezut că ăsta e secretul interacțiunii sociale. Am considerat că e un mod admirabil de a trăi, că asta mă făcea un om bun și că, dacă nu respectam acestor valori, nu aș fi fost un om bun. Mă bazam pe aceste filozofii satanice în interacțiunile cu ceilalți membri. I-am văzut pe alții încălcând principiile, luând calea greșită, și știam foarte bine că trebuie să îi critic și să îi ajut, dar eram constrânsă de aceste filozofii satanice și n-am îndrăznit să-i critic. Filozofiile Satanei erau ca o plasă care mă lega strâns, împiedicându-mă să mă mișc, controlându-mi complet inima. Nu obțineam rezultate foarte bune în lucrare, așa că biserica a rânduit ca Zhang Ling să ne îndrume. Asta a avantajat lucrarea bisericii. Dar Zhou Fang n-a cooperat cu Zhang Ling, ba chiar a acuzat-o că urmărește renume, statut și câștiguri rapide când a văzut că și-a asumat

responsabilitatea, fiind sârguincioasă și eficientă în datorie. A denigrat-o, a ostracizat-o și i-a atacat pozitivismul. A și judecat-o pe Zhang Ling în fața mea și a lui Liu Ying, încercând să ne convingă s-o ostracizăm și noi. Zhou Fang a ostracizat-o și a atacat-o pe Zhang Ling pentru statut. Asta nu era o corupție obișnuită. Era firea unui antihrist. Ar fi trebuit să-mi îndeplinesc responsabilitatea de parteneră și să-i semnalez asta, dar n-am acționat deloc ca o parteneră, lucrarea noastră fiind afectată. M-am simțit vinovată și m-am urât că am fost atât de egoistă și iresponsabilă. Deși nu i-am semnalat problemele, Zhou Fang n-a avut prejudecăți față de mine, iar relația noastră s-a păstrat. Știam că nu practicasem adevărul și că Îl jignisem și Îl dezgustasem pe Dumnezeu.

Am continuat să caut. De ce nu puteam dezvălui problemele altora când le vedeam? Am citit cuvântul Lui. „**Cuvântul «a dezvălui» din sintagma «nu le dezvălui niciodată neajunsurile» este bun sau rău? Are cuvântul «a dezvălui» un grad de înțelegere care se referă la oamenii care sunt dezvăluiți sau expuși în cuvintele lui Dumnezeu?** (Nu.) **Din înțelegerea Mea referitoare la cuvântul «a dezvălui», așa cum există în acest exemplu de limbaj uman, nu înseamnă acest lucru. Înseamnă mai mult să descoperi cu răutate natura oamenilor și să dezvălui unele dintre problemele și neajunsurile lor, sau unele lucruri și comportamente necunoscute altora, precum și unele intrigi sau idei și opinii care funcționează în fundal. Acesta este sensul cuvântului «a dezvălui» în sintagma «nu le dezvălui niciodată neajunsurile». Dacă doi oameni se înțeleg bine și sunt confidenți, fără bariere între ei și speră că pot obține beneficii și ajutor unul de la celălalt, atunci cel mai bine ar fi ca ei să stea împreună, explicându-și clar unul altuia problemele cu deschidere și sinceritate. Acest lucru este corect și nu dă de gol neajunsurile celorlalți. Dacă descoperi problemele unei alte persoane,**

dar vezi că aceasta nu este deocamdată capabilă să-ți accepte sfatul, atunci pur și simplu nu spune nimic, pentru a evita cearta sau conflictul. Dacă vrei s-o ajuți, poți, mai întâi, să-i afli părerea și s-o întrebi: «Văd că ai o mică problemă și sper să îți dau un sfat. Nu știu dacă îl poți accepta. Dacă poți, îți voi spune. Dacă nu poți, îl voi păstra pentru mine deocamdată și nu voi vorbi.» Dacă ea spune: «Am încredere în tine. Orice spui este potrivit. Pot accepta orice», acest lucru înseamnă că ți s-a acordat permisiunea și atunci îi poți comunica problemele una câte una. Nu numai că va accepta pe deplin ceea ce ai spus, dar va avea și beneficii de pe urma acestui lucru, iar voi doi veți putea să păstrați în continuare o relație normală. Nu asta înseamnă să ne tratăm unul pe celălalt cu sinceritate? (Ba da.) **Aceasta este metoda corectă de interacțiune cu ceilalți; nu este același lucru cu a dezvălui neajunsurile celorlalți. Ce înseamnă să nu «dezvălui neajunsurile celorlalți», așa cum spune expresia în cauză? Înseamnă să nu vorbești despre neajunsurile altora, să nu vorbești despre acele probleme care sunt cele mai tabu pentru o persoană, să nu dai de gol esența unei probleme și să nu o dezvălui atât de ostentativ. Înseamnă să faci doar câteva observații superficiale, să spui lucruri pe care le spune mereu toată lumea, să spui lucruri pe care persoana însăși este deja capabilă să le perceapă și să nu dezvălui greșelile pe care persoana le-a făcut anterior sau probleme sensibile. Dacă acționezi în acest fel, ce beneficii aduce acest lucru celeilalte persoane? Poate că nu ai insultat-o sau nu ți-ai făcut-o dușman, dar ceea ce ai făcut nu o ajută în niciun fel și nu îi aduce beneficii. În consecință, expresia «nu le dezvălui niciodată neajunsurile» în sine este evazivă și o formă de înșelăciune. Nu vă puteți trata unul pe celălalt cu sinceritate. S-ar putea spune că a acționa în acest fel înseamnă să nutrești intenții rele; nu reprezintă**

modul adecvat de a interacționa cu ceilalți. Necredincioșii chiar văd expresia «nu le dezvălui niciodată neajunsurile» ca pe un lucru pe care ar trebui să-l facă o persoană cu virtuți nobile. Aceasta reprezintă, în mod clar, o manieră înșelătoare de a interacționa cu ceilalți, pe care oamenii o adoptă pentru a se proteja; nu este deloc un mod adecvat de interacțiune. Faptul de a nu dezvălui niciodată neajunsurile altora, în sine, nu este sincer; există, poate, o intenție ulterioară în a dezvălui neajunsurile altora" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (8)"). Înainte eram la fel ca tine. Simțeam că semnalând problemele din îndatoririle altora, le dezvăluiam neajunsurile, făcându-le rău. Simțeam că făcând asta, îmi făceam dușmani și ne afectam relațiile. Acum văd că perspectiva asta era greșită și că nu vedeam lucrurile conform cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu ne cere să fim sinceri, să ne tratăm unii pe alții cu onestitate și să ne ajutăm reciproc. Când îi vedem pe alții încălcând principiile din cauza firii lor corupte sau luând calea greșită, ar trebui să le semnalăm problema conform adevărului, îndrumându-i să se cunoască pe sine. Chiar dacă poate fi greu de suportat, suntem tratați și dezvăluiți pentru a fi ajutați să ne cunoaștem. Asta înseamnă compasiune și ajutor adevărate. Așa protejăm lucrarea bisericii. Așa-zisa „dezvăluire a neajunsurilor" nu înseamnă oferirea unui ajutor sincer, ci e încărcată cu motive și prejudecăți personale, se bazează pe o fire coruptă pentru a expune neajunsuri și rele și lucrează pentru a ataca, judeca și denigra, pentru a-l răni sau stânjeni pe celălalt. Nu ne oferă o cale. Provoacă doar durere și negativitate. Am văzut că Zhou Fang urmărea renumele și statutul, era pe calea unui antihrist și afecta lucrarea bisericii. Părtășia și critica mea ar fi făcut-o să reflecteze și să se înțeleagă. Ar fi protejat lucrarea bisericii și ar fi ajutat-o și pe ea. Realizând asta, m-am simțit mai optimistă și mai liniștită și n-am mai fost constrânsă de opinii greșite.

Apoi, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu care clarifica principiile modului în care să ne tratăm frații și surorile. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Care sunt principiile cu privire la modul în care sunt tratați oamenii în casa lui Dumnezeu? Ar trebui să-i tratezi pe toți conform principiilor adevărului și pe fiecare dintre frații și surorile tale în mod corect. Cum să-i tratezi corect? Acest lucru trebuie să se bazeze pe cuvintele lui Dumnezeu, pe ce fel de oameni mântuiește Dumnezeu și pe care îi alungă, pe care îi place și pe care îi urăște; acestea sunt principiile adevărului. Frații și surorile ar trebui tratați cu ajutor iubitor, acceptare reciprocă și răbdare. Ar trebui să-i identifici pe răufăcători și non-credincioși, să te separi și să te ții departe de aceștia. Doar procedând astfel îi tratezi pe oameni în mod principial. Fiecare frate și soră are puncte tari și neajunsuri și cu toții au firi corupte, așa că, atunci când oamenii sunt împreună, ar trebui să se ajute reciproc cu iubire, să accepte și să aibă răbdare și să nu caute nod în papură sau să fie prea aspri. […] Trebuie să urmărești cum îi tratează Dumnezeu pe oamenii ignoranți și nesăbuiți, cum îi tratează pe cei cu statură imatură, cum tratează manifestările normale ale firii corupte a umanității și cum îi tratează pe cei care sunt răuvoitori. Dumnezeu tratează oameni diferiți în feluri diferite și are, de asemenea, diverse moduri de a gestiona nenumăratele condiții ale diferiților oameni. Trebuie să înțelegi aceste adevăruri. Odată ce ai înțeles aceste adevăruri, vei ști apoi cum să experimentezi lucrurile și să tratezi oamenii conform principiilor**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, din chestiunile și lucrurile din apropiere”). Din cuvântul lui Dumnezeu am înțeles principiile ajutării fraților și surorilor. Fiind corupți de Satana, cu toții avem multe firi corupte. Referitor la firile corupte arătate de oameni în îndeplinirea îndatoririlor lor,

dacă lucrarea nu e afectată sau statura cuiva e prea imatură, nu putem profita arbitrar de corupția sau de neajunsurile sale ca să-l dezvăluim și să-i facem rău. În asemenea situație trebuie să avem compasiune, ca să avem o părtășie pozitivă și să ajutăm. Dar pentru cei care merg pe calea antihristului sau au firi grav corupte, perturbând lucrarea bisericii, dacă părtășia nu dă rezultate, ei trebuie să fie emondați și tratați, iar comportamentul lor dezvăluit și analizat, ca ei să cunoască esența problemei lor și să se căiască cu adevărat. Dacă nu sunt dezvăluiți, nu-și vor putea înțelege problema sau reflecta și vor continua să perturbe activitatea bisericii. Oamenii trebuie să fie ajutați în funcție de esența, statura și trecutul lor unic. N-ar trebui să dezvăluim și să analizăm imediat problemele oamenilor și nici să alegem mereu toleranța și răbdarea. Unele lucruri nu afectează lucrarea și necesită toleranță și răbdare, dar altele cauzează perturbări în lucrare, iar în aceste cazuri oamenii trebuie să fie dezvăluiți și tratați, folosind măsuri specifice, adecvate staturii fiecăruia. Ca urmare, frații și surorile își vor cunoaște corupția și vor putea să se căiască, să se schimbe și să acționeze conform principiilor. Acest tip de părtășie îi ajută pe oameni și avantajează lucrarea bisericii. Realizând asta, mi-am simțit inima mai ușoară și i-am scris lui Zhou Fang, dezvăluindu-i problemele. Ea mi-a răspuns la scrisoare, spunând: „Îți mulțumesc că m-ai dezvăluit și m-ai tratat. Nu știam că problemele mele sunt atât de grave. Mereu am crezut că am arătat doar puțină corupție și că era în regulă cât timp reflectam și citeam din cuvântul lui Dumnezeu. N-aveam habar că mă aflam pe calea unui antihrist și aveam probleme cu umanitatea mea. Văd prin părtășia și analiza ta că vrei sincer să mă ajuți. Sunt gata să accept asta, să reflectez și să mă înțeleg.” Citind aceste cuvinte, m-am emoționat. A fost în avantajul meu și al altora să practic după cuvântul lui Dumnezeu și m-am simțit împăcată și liniștită. Prin această experiență, am văzut că, bazându-

mă în trecut pe idei precum „Nu lovi omul sub centură,” eram afectată de Satana și trăiam o viață egoistă, josnică și înșelătoare. Acum văd clar că numai cuvântul lui Dumnezeu e adevărul și că numai comportându-ne și tratând lucrurile după cuvântul Lui putem trăi ca oameni. Experiența mea a fost destul de superficială, așa că, dacă ai altă perspectivă, poți să-mi scrii.

Chen Xi

10 septembrie 2022

82. Durerea de a spune minciuni

de Ni Qiang, Myanmar

În octombrie 2019, am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. La adunări, vedeam că frații și surorile puteau avea părtășie despre experiențele și înțelegerea lor. Puteau vorbi deschis despre toată corupția și toate defectele lor, fără rețineri și eram foarte invidios. Am vrut să fiu și eu un om cinstit și să-mi pot deschide sufletul ca ei, dar când a venit momentul, pur și simplu n-am putut vorbi sincer. O dată, frații și surorile mele m-au întrebat: „Ești tânar, ești încă student?" În realitate, nu mai eram de mult student și doar găteam și făceam curățenie la un restaurant, dar m-am temut că ceilalți mă vor disprețui când vor afla asta, așa că le-am zis că încă eram student. După ce am spus asta, nu m-am mai gândit prea mult și am mers mai departe. Într-o zi, am văzut un fragment din cuvântul lui Dumnezeu într-o mărturie video, care m-a făcut să reflectez asupra mea. „**S-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este loial și, astfel, puteți avea încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El. Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori voua și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că lui Dumnezeu îi plac oamenii cinstiți, că aceștia își pot deschide sufletul în fața

Lui, sunt expliciți în ceea ce fac și spun și nu încearcă să-L înșele nici pe Dumnezeu, nici pe alții. Cât despre mine, când m-au întrebat alții dacă mai sunt student, nici măcar n-am putut spune adevărul, de teamă să nu fiu disprețuit, darămite să mai și fiu cinstit în fața lui Dumnezeu. Nu am fost deloc cinstit. Așa că am vrut să le mărturisesc celorlalți, dar m-am temut că vor râde de mine, însă în același timp, ideea de a nu spune adevărul mă tulbura groaznic. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, să mă ajute să practic adevărul și să fiu un om cinstit. La o adunare ulterioară, mi-am mărturisit corupția și mi-am expus minciunile și înșelăciunea. Ceilalți nu numai că nu m-au disprețuit, dar mi-au și scris, spunându-mi că experiența mea fusese bună. Asta mi-a dat mai multă încredere să fiu un om cinstit. Deși practicasem ideea de a fi om cinstit și a spune adevărul de data aceasta, încă nu eram conștient de firea mea satanică și când a venit vorba de lucruri legate de reputația și interesele mele, tot nu m-am putut abține să nu-mi dezvălui firea înșelătoare, pentru a disimula.

Mai târziu, am fost ales predicator și răspundeam de lucrarea a trei biserici. La o adunare între conlucrători, un conducător a vrut să știe detalii despre cum erau udați nou-veniții în fiecare biserică și de ce unii nou-veniți nu fuseseră susținuți cum se cuvine. Am devenit un pic agitat, fiindcă știam cum merg lucrurile doar într-o singură biserică, nu și în celelalte două. Ce-ar fi trebuit să spun? Dacă aș spune adevărul ce-ar crede ceilalți despre mine? S-ar întreba dacă puteam fi predicator, dacă nici măcar asta nu puteam clarifica? Sau ar spune că nu făceam lucrare reală și că eram incapabil de datoria asta? Ar fi foarte jenant dacă aș fi transferat sau demis. Pur și simplu am vrut să fug, dar dacă aș fi plecat devreme, toţi și-ar fi dat seama că mă temeam să nu afle că nu făceam lucrare reală. Așa că n-am avut de ales și am rămas să ascult cum povesteau alți predicatori despre lucrările pentru care erau responsabili. Eram extrem de îngrijorat și nu

știam ce să fac. Când conducătorul mi-a strigat numele, eram foarte stresat și m-am prefăcut că nu-l auzisem. „Ce-ați spus?” Conducătorul a spus: „Vorbeam despre udarea nou-veniților, ai vrea să ne povestești de nou-veniții dumitale?” Am crezut că-mi explodează inima în piept. Nu puteam decât să vorbesc mai întâi despre biserica de care știam, dar nu voiam să vorbesc despre celelalte două. Însă m-am temut că toți vor ști că nu am făcut nicio monitorizare, așa că am strâns din dinți și am mințit: „Mulți dintre nou-veniții din a doua biserică nu sunt susținuți cum se cuvine și din cauza pandemiei, nu putem ajunge la ei. Nu sunt foarte sigur de situația din a treia biserică, fiindcă am monitorizat în tot acest timp lucrarea celorlalte două biserici.” M-am simțit foarte tulburat că am spus asta și m-am temut să nu-mi ghicească toți minciuna, ceea ce ar fi fost și mai umilitor. Am fost tensionat toată adunarea și am putut respira ușurat doar când s-a terminat. Spre mirarea mea, conducătorul m-a sunat apoi și m-a întrebat: „În legătură cu nou-veniții care nu sunt susținuți cum se cuvine din cauza pandemiei, ai rugat personalul responsabil cu udarea să-i sune și să verifice ce fac?” M-a blocat întrebarea conducătorului. Nu știam detalii despre situație. Dacă spuneam adevărul, nu ar fi realizat conducătorul că mințeam? Nu puteam spune că nu știam. Așa că am continuat să mint: „Am vorbit cu ei despre asta, dar unii nou-veniți nu răspund la telefon.” Conducătorul m-a întrebat apoi: „Care dintre nou-veniți?” M-am gândit: „Oare conducătorul mă tot chestionează fiindcă a aflat că am mințit?” Am răspuns în grabă: „Cred că sunt unii dintre cei care abia au acceptat lucrarea lui Dumnezeu.” Văzând că nu pot explica clar, conducătorul a spus: „Când afli, spune-mi.” Când am terminat convorbirea, m-am simțit foarte vinovat. Mințisem și înșelasem din nou. Ce bătaie de cap, să folosești minciuni ca să ascunzi alte minciuni. Amintindu-mi de adunare, un predicator spusese că dintre cele trei biserici de care răspundea, pe una n-o verificase. El putuse spune adevărul, eu de ce

nu puteam rosti niciun cuvânt cinstit? Nu puteam ascunde adevărul mințind, înșelând și creând o impresie falsă, în acest fel. Dumnezeu ne examinează pe toți și, mai devreme sau mai târziu, aș fi fost expus și dezvăluit, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, azi, la adunare, când a întrebat conducătorul de lucrare, eu n-am spus adevărul, ci am mințit. M-am temut că mă vor disprețui toți dacă vor afla că n-am făcut lucrare reală. Dumnezeule, Te rog să mă îndrumi să mă cunosc și să scap de firea mea coruptă.”

Mai târziu, am citit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**În viața lor de zi cu zi, oamenii spun multe lucruri inutile, neadevărate, ignorante, stupide și justificatoare. La bază, ei spun aceste lucruri de dragul propriei mândrii, pentru a-și satisface propria vanitate. Rostirea acestor minciuni este revărsarea firilor lor corupte. Rezolvarea acestei corupții îți va curăți inima și, astfel, te va face din ce în ce mai pur și din ce în ce mai cinstit. De fapt, toți oamenii știu de ce spun minciuni: o fac de dragul intereselor, imaginii, vanității și statutului lor. Și comparându-se cu ceilalți, încearcă să își întreacă limitele. Drept rezultat, minciunile lor sunt expuse și văzute de ceilalți, ducând, în schimb, la pierderea imaginii, caracterului și demnității. Acesta este rezultatul prea multor minciuni. Când minți prea mult, fiecare cuvânt pe care îl rostești este contaminat. Totul este fals și nimic nu poate fi adevărat sau faptic. Deși s-ar putea să nu-ți pierzi imaginea când minți, deja te simți întinat pe dinăuntru. Te va mustra conștiința și te vei disprețui și desconsidera. «De ce trăiesc atât de jalnic? Este chiar atât de greu să spun un lucru sincer? Trebuie să spun aceste minciuni doar pentru imagine? De ce este atât de obositor să trăiesc așa?» Poți să trăiești într-un mod care nu este obositor. Dacă practici să fii o persoană onestă, poți să trăiești ușor și**

liber, dar când alegi să minți pentru a-ți proteja imaginea și vanitatea, viața ta este foarte obositoare și dureroasă, ceea ce înseamnă că asta e durere autoprovocată. Care este prestigiul pe care îl obții spunând minciuni? Este ceva gol, ceva total lipsit de valoare. Când minți, îți trădezi propriul caracter și propria demnitate. Aceste minciuni îi costă pe oameni demnitatea lor, îi costă caracterul lor, iar Dumnezeu le consideră neplăcute și odioase. Chiar merită? Deloc. Este aceasta calea cea dreaptă? Nu. Cei care mint adesea trăiesc captivi în firile lor satanice și sub stăpânirea Satanei, nu în lumină sau înaintea lui Dumnezeu. Deseori trebuie să te gândești cum să spui o minciună, iar după ce minți, trebuie să te gândești cum să o mușamalizezi, iar dacă nu o mușamalizezi suficient de bine, minciuna va ieși la iveală, așa că trebuie să-ți frământi creierii pentru o acoperire. Nu este acesta un mod obositor de a trăi? Este prea obositor. Merită? Deloc. Ce rost are să-ți frământi creierii pentru a minți și a acoperi minciuna doar de dragul vanității și al statutului? În cele din urmă, te vei gândi la asta și îți vei spune în sinea ta: «De ce mă fac să trec prin asta? Este prea obositor să minți și să ascunzi asta. A face lucrurile în acest fel nu va funcționa. Este mai ușor să fii o persoană onestă.» Vrei să fii o persoană onestă, dar nu poți renunța la imaginea, vanitatea și interesele tale. Poți doar să minți și să folosești minciunile pentru a apăra aceste lucruri. […] Poate crezi că folosirea minciunilor îți poate proteja reputația, statutul și vanitatea dorite, dar aceasta este o mare greșeală. Minciunile nu numai că nu reușesc să-ți apere vanitatea și demnitatea personală, ci și mai grav, te fac și să pierzi ocazia de a practica adevărul și de a fi o persoană onestă. Chiar dacă pe moment îți aperi reputația și vanitatea, ceea ce pierzi este adevărul și Îl trădezi pe Dumnezeu, ceea ce înseamnă că pierzi cu totul ocazia de a dobândi mântuirea Lui și de a fi

desăvârșit. Aceasta este cea mai mare pierdere și un regret veșnic. Oamenii înșelători nu văd niciodată clar acest lucru” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi ca o adevărată ființă umană”). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dezvăluit starea. Conducătorul voia să afle despre stadiul udării în fiecare biserică, ceea ce clar era un lucru simplu și ar fi fost bine doar să spun adevărul, dar mie mi-ar fi fost cât se poate de greu. Aveam multe rețineri și mă temeam că, după ce conducătorul și ceilalți predicatori aflau adevărul, m-ar fi disprețuit, ar fi spus că nu fac lucrare reală și că nu puteam face față nici măcar acestui lucru minor. Și dacă eram demis, ar fi fost umilitor. Ca să-mi protejez reputația, statutul și impresia bună a celorlalți despre mine, am mințit că verificasem două biserici, când în realitate, aveam cunoștințe clare doar despre una. Ba chiar am dat detalii cu privire la a doua biserică, spunând că nou-veniții de acolo nu erau susținuți din cauza pandemiei. Nu era asta doar o minciună sfruntată? Când m-a întrebat conducătorul dacă rugasem personalul de udare să-i sune pe nou-veniți, m-am temut ca acesta să nu afle despre minciuna pe care tocmai o spusesem, așa că am mai născocit o minciună ca s-o ascund pe prima și am găsit o scuză, ca să-l păcălesc. Ca să-mi protejez numele și statutul, am folosit o minciună ca s-o întăresc pe alta. Chiar am fost viclean! M-am gândit la un dialog dintre Dumnezeu și Satana, menționat în Biblie. Dumnezeu l-a întrebat pe Satana de unde venea, iar Satana a răspuns: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ” (Iov 1:7). Satana e foarte viclean. Nu I-a răspuns direct lui Dumnezeu la întrebare și a vorbit întortocheat. E imposibil să-ți dai seama de unde a venit Satana. Gura lui rostește doar minciuni, niciodată nu vorbește sincer, ci se exprimă doar echivoc și ambiguu. Cu minciunile și înșelăciunile mele, nu eram și eu la fel ca demonul Satana? Deși am dat un răspuns privind lucrarea de care voia să știe conducătorul, au fost doar

minciuni și înșelăciuni. Auzindu-mi răspunsul, conducătorul tot n-a înțeles starea exactă a lucrării de udare de care răspundeam și nu a putut judeca dacă o monitorizam cum se cuvine. De fapt, minciunile și înșelăciunile mele mi-au menținut doar temporar reputația și statutul, dar în schimb, mi-am pierdut caracterul, demnitatea și încrederea celorlalți în mine. Dacă mai continuam așa, mai devreme sau mai târziu, toți ar fi văzut că nu eram nici sincer, nici demn de încredere. Nimeni n-ar crede în mine și, în plus, Dumnezeu n-ar avea încredere în mine. Atunci n-aș fi complet lipsit de caracter și de demnitate? N-ar fi o prostie din partea mea?

Mai târziu, am citit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu: „**Faptul că Dumnezeu cere oamenilor să fie cinstiți dovedește că El îi detestă cu adevărat pe cei care sunt înșelători și că Lui nu-I plac oamenii înșelători. Antipatia lui Dumnezeu față de oamenii înșelători este o antipatie față de modul în care aceștia fac lucrurile, față de firile, motivele și metodele lor de înșelăciune; Dumnezeu disprețuiește toate aceste lucruri. Dacă oamenii înșelători sunt capabili să accepte adevărul, să-și recunoască firile înșelătoare și dacă sunt dispuși să accepte mântuirea lui Dumnezeu, atunci și ei au o speranță să fie mântuiți, deoarece Dumnezeu îi tratează pe toți oamenii în mod egal, iar adevărul îi tratează pe toți la fel. Și astfel, dacă vrem să devenim cei care sunt iubiți de Dumnezeu, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să schimbăm principiile existenței noastre: nu mai putem să trăim după filosofiile Satanei, nu mai putem să umblăm cu minciuni și înșelăciune, trebuie să lăsăm în urmă toate minciunile și să devenim onești și, în acest mod, părerea lui Dumnezeu despre noi se va schimba. În prealabil, oamenii s-au bazat întotdeauna pe minciuni, prefăcătorie și înșelăciune pentru a trăi printre semeni și au folosit filosofii satanice drept bază pentru existență, viață și drept fundamentul după care s-au**

ghidat. Era ceva ce Dumnezeu disprețuia. Printre necredincioși, dacă vorbești sincer, spui adevărul și ești o persoană onestă, vei fi defăimat, judecat și respins, ca să urmezi tendințele lumești, să trăiești după filosofiile satanice, să devii tot mai iscusit la minciuni și tot mai înșelător. De asemenea, înveți să folosești mijloace perfide pentru a-ți atinge țelurile și a te proteja. Devii tot mai prosper în lumea Satanei și, drept rezultat, te afunzi tot mai mult în păcat, până când nu mai poți ieși. Lucrurile stau exact invers în casa lui Dumnezeu. Cu cât minți mai mult și joci feste, cu atât mai mult aleșii lui Dumnezeu se vor sătura de tine și te vor respinge. Dacă refuzi să te pocăiești și continui să fii fidel filosofiilor și logicii satanice și să folosești conspirații și să elaborezi uneltiri pentru a te ascunde și a te preface, atunci ai toate șansele să fii dezvăluit și alungat. Și asta, din cauză că Dumnezeu îi urăște pe oamenii înșelători, numai cei onești pot prospera în casa Lui, iar cei înșelători vor fi respinși și alungați în cele din urmă. Toate acestea sunt predestinate de Dumnezeu. Numai oamenii onești pot face parte din Împărăția cerurilor, așa că, dacă nu încerci să fii o persoană onestă și dacă nu experimentezi și practici în direcția urmăririi adevărului, dacă nu îți expui hidoșenia și nu îți arăți adevărata față, atunci nu vei fi niciodată capabil să primești lucrarea Duhului Sfânt și să obții aprobarea lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). Gândindu-mă la cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că Lui nu-I plac oamenii necinstiți și nu îi mântuiește. Asta fiindcă ei îi aparțin Satanei. Oamenii înșelători folosesc perfidie și păcăleli în tot ceea ce fac și vorbesc fără sinceritate doar ca să-și protejeze reputația, statutul și interesele. Intențiile acestor oameni și metodele folosite de ei sunt odioase și dezgustătoare pentru Dumnezeu, Deși credeam în Dumnezeu, nu obținusem niciun adevăr și încă trăiam

conform unor filosofii satanice precum: „Fiecare om pentru el însuși,” și „Așa cum un copac trăiește pentru scoarța lui, un om trăiește pentru demnitatea și prestigiul său.” Aceste filosofii satanice deja mi se înrădăcinaseră în inimă, inducându-mă în eroare și corupându-mă și făcându-mă s-o iau pe calea urmăririi reputației și statutului. Crezusem că oamenii ar trebui să trăiască pentru ei înșiși, să se remarce dintre alții și să obțină renume și profit și că doar atunci nu va fi disprețuit un om. Crezusem că dacă un om spunea doar adevărul și nu mințea niciodată, acel om era un neghiob și nu e bun de nimic. Din acest motiv, înșelasem mereu și țesusem o rețea de minciuni de dragul propriilor mele interese, devenind tot mai înșelător, mai fals și mai lipsit de asemănare umană normală. Considerasem reputația și statutul mai importante decât adevărul și eram dispus să mint și să contrazic adevărul ca să-mi protejez reputația și statutul. Satana e un mincinos, deci când mint și înșel astfel, nu sunt și eu la fel? În această lume rea, nu e bine să fii un om cinstit și deschis. Dar în casa lui Dumnezeu, e exact opusul. În casa lui Dumnezeu, dreptatea și adevărul dețin supremația și cu cât un om înșală mai mult, cu atât e mai probabil ca el să cadă și, în cele din urmă, toți impostorii sunt expuși și alungați de Dumnezeu. Dumnezeu spune: „**Dacă oamenii vor să fie mântuiți, atunci trebuie să înceapă prin a fi cinstiți**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață”). „**Numai oamenii onești pot face parte din Împărăția cerurilor […]**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”). Dumnezeu e sfânt și oamenilor murdari nu li se permite să intre în Împărăția cerurilor. Când am realizat asta, am simțit că firea sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu nu tolerează jignire și am regretat sincer că mi-am mințit frații și surorile. Mă uram sincer și nu mai voiam să mint și să înșel niciodată. Voiam să practic adevărul, să fiu un om cinstit și să vorbesc sincer cu toți. Voiam să-mi smulg minciunile din

gură și înșelăciunea din inimă, fiind astfel demn de aprobarea lui Dumnezeu și de intrarea în Împărăția cerurilor.

În timpul unei devoțiuni spirituale, am citit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu: „**Practicarea onestității acoperă multe aspecte. Cu alte cuvinte, standardul de sinceritate nu este atins doar printr-o singură privință; trebuie să fii la nivelul standardului în multe privințe înainte de a putea fi sincer. Unii oameni cred mereu că nu trebuie decât să reușească să nu mintă pentru a fi sinceri. Este corect acest punct de vedere? A fi sincer implică doar a nu minți? Nu – se referă și la alte câteva aspecte. În primul rând, indiferent cu ce te confrunți, fie că este ceva ce ai văzut cu ochii tăi sau ceva ce ți-a spus altcineva, fie că este vorba de a interacționa cu oamenii sau de a rezolva o problemă, fie că este datoria pe care se cuvine să o îndeplinești sau ceva ce Dumnezeu ți-a încredințat, tu trebuie mereu să abordezi aceste lucruri cu o inimă sinceră. Cum ar trebui să practici abordarea lucrurilor cu o inimă onestă? Spune ce crezi și vorbește onest; nu folosi vorbe goale, jargonul oficial sau cuvinte care sună plăcut, nu spune lucruri false, flatante sau ipocrite, ci rostește cuvintele care sunt în inima ta. Asta înseamnă a fi o persoană onestă. A exprima gândurile și părerile adevărate care sunt în inima ta – asta este ceea ce oamenii onești trebuie să facă. Dacă nu spui niciodată ceea ce gândești, iar cuvintele putrezesc în inima ta și ceea ce spui este întotdeauna în contradicție cu ceea ce gândești, asta nu este ceea ce face o persoană cinstită**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi ca o adevărată ființă umană”). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dat o cale de practicare. Fie că interacționam cu alții, fie că mă ocupam de datoria mea, trebuia să abordez lucrurile cu sinceritate. Cum nu făcusem nicio lucrare de monitorizare, trebuia să fiu sincer în legătură cu

asta. Nu trebuia să mă gândesc dacă-mi va fi stricată reputația. E esențială practica de a fi om cinstit.

La următoarea adunare între conlucrători, am vrut să iau inițiativa și să-mi dezvălui corupția, dar mă îngrijora ce ar fi gândit ceilalți despre mine. Am realizat că iar voiam să-mi protejez reputația și statutul, așa că m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume, să-mi dea putere și să-mi dea curajul de a-mi dezvălui corupția. Mi-am amintit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu, pe care-l citisem înainte: „**Dacă nu practici conform cuvintelor lui Dumnezeu și nu-ți cercetezi niciodată atent secretele și provocările și nu te destăinui niciodată în părtășie cu ceilalți, fără a avea părtășie, a analiza și a scoate la lumină corupția și defectele tale fatale cu aceștia, atunci nu poți fi mântuit**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). Am realizat că dacă nu eram un om cinstit, continuam să-mi ascund corupția și defectele, nu-mi deschideam sufletul, nu mă dezvăluiam și nu mă analizam, n-aș fi scăpat niciodată de firea mea coruptă și n-aș fi fost mântuit. Am mai spus o rugăciune către Dumnezeu: „Dumnezeule! Te rog, dă-mi putere, ca să pot să-mi deschid sufletul și să fiu un om cinstit." După rugăciune, am luat inițiativa de-a le mărturisi celorlalți: „Am mințit la ultima adunare, când a întrebat conducătorul de udarea nou-veniților. Adevărul e că știam doar de una dintre biserici, dar de celelalte două, nu. M-am temut că dacă spuneam adevărul, mă veți disprețui, așa că am mințit și am spus că știam de două dintre biserici. V-am înșelat pe toți." După ce am spus asta, ceilalți nici nu m-au condamnat, nici nu m-au disprețuit. Din contră, au spus că era bine că putusem să-mi deschid sufletul și să fiu un om cinstit. După ce am practicat astfel, m-am simțit mult mai calm și mai relaxat. Dacă aș fi continuat să mă ascund, n-aș fi avut aceste conștientizări și câștiguri.

La scurt timp, un conducător superior m-a întrebat: „Acum, ai cunoștințe despre stările conducătorilor de biserică?” M-am simțit cam nesigur de mine la această întrebare, fiindcă știam doar starea unui conducător de biserică, dar nu și stările celorlalți doi. M-am gândit în sinea mea: „Dacă spun adevărul, oare conducătorul va zice că nu am făcut lucrare reală?” așa că am vrut să spun că aveam cunoștințe. Apoi, am realizat că iar voiam să mint, așa că m-am rugat lui Dumnezeu și am spus adevărul: „Știu doar de starea unui conducător de biserică, dar nu și de stările celorlalți doi.” Atunci, conducătorul nu m-a criticat, ci în schimb, mi-a dat niște sugestii, spunând că ar trebui să sun mai des în legătură cu stările conducătorilor de biserică și să ajut la rezolvarea promptă a greutăților lor și mi-a dat și niște căi de urmat. Am învățat că, cu cât spuneam mai mult adevărul, eram un om cinstit și îndrăzneam să-mi dezvălui mai mult corupția și defectele, cu atât puteam să fiu ajutat mai bine de frații și surorile mele și să obțin câștiguri. Înainte, am mințit și am înșelat ca să-mi apăr reputația și statutul, dar după ce am spus fiecare minciună, sufletul meu s-a simțit împovărat și conștiința mea, încărcată și, mai important, mi-am pierdut caracterul și demnitatea. Prin această experiență, am ajuns să înțeleg că oamenii sinceri sunt plăcuți și de Dumnezeu, și de om și, cu cât ești mai sincer, cu atât vor fi mai armonioase relațiile tale cu ceilalți și cu atât vei fi mai calm și mai liniștit. Nu doar că nu vei fi disprețuit de ceilalți, ci vei fi ajutat de frații și surorile tale. E minunat să fii un om sincer. Doar fiind sinceri, putem să primim binecuvântarea și mântuirea lui Dumnezeu și să intrăm în Împărăția cerurilor!

83. De ce nu împărtășesc totul când îi instruiesc pe ceilalți?

de Su Dong, Italia

În iulie 2021, mă ocupam de producția video în cadrul bisericii. Știam că era o datorie foarte importantă, așa că petreceam mult timp zilnic urmărind tutoriale și căutând informații. Ascultam cu atenție oricând ceilalți discutau o aptitudine tehnică și, ulterior, o analizam și cercetam în detaliu, apoi o foloseam. În plus, oricând înfruntam dificultăți, căutam ajutor de la Dumnezeu. După ce am bâjbâit o vreme, aptitunile mele tehnice s-au îmbunătățit mult. Veneam cu idei noi pentru stilurile de producție și lucram mai eficient. Toți mă admirau cu adevărat și veneau să mă întrebe despre probleme tehnice. Chiar mă simțeam împlinită. Simțeam că n-am trudit degeaba, că în sfârșit vedeam roadele.

Văzând cât de bine mă descurcam cu producția video, supraveghetorul mi-a cerut să-mi împărtășesc cu ceilalți aptitudinile tehnice și experiența în producție. Unii dintre ei chiar au cerut în mod special să mă asculte vorbind. Consideram că reușisem cu adevărat în viață. Dar am început să-mi fac griji când m-am gândit să împărtășesc secretele succesului meu. Dacă dezvăluiam esența acestor aptitudini și toți le deprindeau, treptat, aveau să devină mai eficienți în lucrarea lor. Atunci ar mai fi venit cineva să-mi ceară ajutorul? Oare m-ar mai fi admirat? N-ar trebui să le spun totul. Așadar, am explicat câteva lucruri, dar pe altele le-am ținut pentru mine. Știam că nu era corect, dar îmi înghițeam vorbele în beneficiul meu. Ulterior, o soră mi-a spus: „Filmele făcute după instrucțiunile tale sunt mult mai bune decât înainte, dar tot suntem ineficienți. Există ceva ce nu ne-ai învățat încă?” Am răspus nonșalant: „Așa fac eu lucrurile. Poate aveți nevoie de mai multă practică pentru a deveni mai eficienți.” N-a mai spus

nimic. Pe atunci m-am simțit prost și am realizat că eram înșelătoare, dar când m-am gândit că eram mai eficientă în lucrarea mea decât ceilalți, mi-am înăbușit puțina vină pe care o simțeam.

Când făceam rezumatele lunare, eu eram cea care producea cele mai multe filme, de cea mai bună calitate. Eram foarte mulțumită de mine când vedeam cifrele și mă simțeam fericită că nu decisesem să-i învăț pe ceilalți toate aptitudinile mele. Atunci n-aș fi avut cele mai bune cifre. Tocmai când mă simțeam foarte mulțumită de mine, supraveghetorul a aflat că nu-mi împărtășisem toate aptitudinile cu ceilalți și m-a tratat: „Ești atât de egoistă! Nu te gândești la lucrarea bisericii, numai la productivitatea ta. Vrei doar să te mai mare. Câte poți realiza de una singură? Dacă toți ar ști aceste aptitudini, am puteam îmbunătăți progresul general al lucrării.” Știam că era în beneficiul lucrării bisericii, dar când m-am gândit că toți ceilalți vor deveni mai competenți și nu mă mai vor admira, am fost într-o dilemă. M-am rugat: „O, Dumnezeule! În ultimul timp, am fost înșelătoare pentru propriul câștig. Nu vreau să mai trăiesc în această corupție. Te rog să mă îndrumi ca să-mi înțeleg problema și să mă lepăd de această fire coruptă!”

Apoi, în devoționalele mele, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu. „**Necredincioșii au un fel anume de fire coruptă. Când îi învață pe alți oameni o cunoștință profesională sau o aptitudine, ei se gândesc: «Odată ce studentul știe tot ce știe învățătorul, învățătorul își va pierde mijloacele de trai. Dacă îi învăț pe alții tot ce știu, atunci nimeni nu mă va mai privi cu stimă și nu mă va mai admira și îmi voi fi pierdut orice statut de învățător. Acest lucru nu va merge. Nu pot să-i învăț tot ce știu, trebuie să țin ceva pentru mine. Îi voi învăța doar optzeci la sută din ceea ce știu și voi păstra restul în mânecă; aceasta este singura modalitate de a arăta că abilitățile mele sunt superioare celorlalți.» Ce fel de fire este aceasta? Este înșelăciune. Ce atitudine ar trebui să**

adopți atunci când îi înveți pe alții, îi asiști sau le împărtășești ceva ce ai studiat? (Ar trebui să nu scutim niciun efort și să nu ținem nimic pentru noi.) **[…] Dacă tu contribui cu darurile și specializările tale în întregime, ele vor fi benefice tuturor acelora care îndeplinesc acea datorie, cât și lucrării bisericii. Să nu crezi că este în regulă sau că nu ai tăinuit cunoștințe spunând tuturor lucrurile cele mai de bază; asta nu e suficient. Îi înveți pe oameni doar câteva teorii sau lucruri pe care le pot înțelege textual, dar esența și aspectele importante sunt dincolo de înțelegerea unui novice. Tu oferi doar o imagine de ansamblu, fără să explici sau să intri în detalii, gândindu-te în tot acest timp: «Bine, oricum, eu ți-am spus și nu am reținut intenționat nimic. Dacă nu înțelegi, este deoarece calibrul tău este prea slab, așa că nu mă învinovăți pe mine. Va trebui doar să vedem cum te va îndruma Dumnezeu acum.» O astfel de deliberare conține înșelăciune, nu-i așa? Nu este egoistă și josnică? De ce nu-i poți învăța pe oameni tot ceea ce e în inima ta și tot ceea ce înțelegi? De ce, în schimb, îți tăinuiești cunoștințele? Aceasta este o problemă legată de intențiile și firea ta. […] Este obositor pentru cei care nu caută adevărul și trăiesc după firi satanice asemenea necredincioșilor. Printre necredincioși, competiția este un lucru frecvent întâlnit. Stăpânirea esenței unei abilități sau a unei profesii nu este o chestiune simplă și, odată ce alții află despre asta și o stăpânesc, mijloacele de trai ale persoanei sunt în pericol. Pentru a proteja acele mijloace de trai, oamenii sunt mânați să acționeze în acest fel. Ei trebuie să fie precauți în orice moment – ceea ce au stăpânit reprezintă moneda lor cea mai valoroasă. Este mijlocul lor de trai, capitalul lor, indispensabil vieții și nu trebuie să lase pe nimeni altcineva să ia parte la asta. Însă tu crezi în Dumnezeu – dacă gândești așa și procedezi astfel în casa lui Dumnezeu, nu există nimic care să te**

deosebească de un necredincios" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Când am citit fragmentul, am simțit că Dumnezeu mă judeca și expunea direct. Am văzut că, după ani de credință, firea vieții mele nu se schimbase deloc. Eram întocmai ca o necredincioasă, trăind după reguli satanice de supraviețuire precum: „Fiecare pentru el" și „Odată ce studentul stăpânește cunoștințele, învățătorul își pierde postul." Când am avut câteva aptitudini sau tehnici speciale, am vrut să le țin pentru mine. Nu am vrut să le împărtășesc, cu ușurință, pe toate cu altcineva și să-mi risc funcția și mijloacele de trai. În perioada aceea, când aveam mai multe aptitudini tehnice decât ceilalți și eram mai productivă în datoria mea, eram foarte mulțumită de mine și mă desfătam în admirația celorlalți. Supraveghetorul mi-a cerut să-i învăț pe ceilalți, dar nu le-am spus totul, ca să-mi pot păstra poziția. Mi-era teamă că ei aveau să mă depășească dacă învățau totul și atunci nimeni nu avea să mă mai admire. Chiar și atunci când unii veneau și mă întrebau lucruri individual, ascundeam adevărul, fără să le spun tot. Practicam filosofia satanică „Odată ce studentul stăpânește cunoștințele, învățătorul își pierde postul." Pentru reputație și statut, am fost vicleană și m-am folosit de trucuri, de teamă că, dacă alții ar fi stăpânit pe deplin aptitudinile mele, eu n-aș mai fi avut ocazia să mă dau mare. Nu am ținut cont deloc de lucrarea bisericii și nici de voia lui Dumnezeu. Am tratat aceste aptitudini ca pe uneltele mele personale, ca să-mi mențin reputația și statutul. Am fost atât de egoistă, ticăloasă și lipsită de umanitate! M-am rugat lui Dumnezeu, pregătită să practic adevărul și să lepăd trupul. M-am gândit la un lucru pe care l-a spus El: „**Când majorității oamenilor li se prezintă pentru prima dată un anumit aspect al cunoașterii profesionale, aceștia nu pot înțelege decât sensul literal; este nevoie de o perioadă de practică înainte ca punctele principale și esența să poată fi înțelese. Dacă ai stăpânit deja aceste**

aspecte mai nuanțate, ar trebui să le spui direct; nu-i face să ia un astfel de traseu ocolit și să petreacă atât de mult timp bâjbâind. Aceasta este responsabilitatea ta; e ceea ce ar trebui să faci. Doar dacă le spui care crezi că sunt punctele principale și esența nu vei tăinui nimic și numai atunci nu vei fi egoist" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au oferit o cale de practică: ar trebui să împărtășesc cu ceilalți toate tehnicile și cunoașterea mea legată de lucrarea noastră, atfel încât nimeni să nu mai piardă timpul cu abordări ocolitoare. Atunci ar fi mai inspirați pe această bază și ar deveni mai buni la datoria lor. Asta ar fi în beneficiul lucrării bisericii. În plus, aveam câteva aptitudini profesionale și aveam destul succes în datoria mea nu fiindcă eram mai deșteaptă sau mai motivată decât ceilalți, ci datorită harului lui Dumnezeu, care mi-a oferit această inspirație. Nu mă puteam gândi doar la mine, ci trebuia să-mi îndeplinesc responsabilitățile și să-mi împărtășesc toată cunoașterea cu ceilalți. Atunci lucrarea noastră globală s-ar fi îmbunătățit. Așadar, i-am învățat pe ceilalți toate aptitudinile profesionale pe care le știam și le spuneam de bună voie când descopeream o altă tehnică bună. După scurtă vreme, productivitatea echipei noastre a luat avânt, iar unii dintre noi am venit cu inovații pe baza aptitudinilor mele.

O lună mai târziu, din cauza schimbărilor de personal, supraveghetorul l-a pus pe liderul de echipă Colin să preia o nouă echipă și pe mine să preiau rolul lui. Îi eram foarte recunoscătoare lui Dumnezeu și voiam să fac treabă bună. Întrucât frații și surorile din echipa lui Colin erau toți noi în editarea filmelor și nu aveau experiență, el i-a pus pe câțiva, care aveau calibru bun, să vină să învețe de la noi. Toți au învățat repede și, curând, au stăpânit bine aptitudinile și au devenit mai buni la datoria lor. Nu eram în largul meu. Au venit să învețe câteva aptitudini, iar noi le-am împărtășit totul. Dacă lucrurile continuau așa și productivitatea echipei lor creștea,

echipa noastră ar fi putut fi întrecută de a lor. Ca să mențin crescută productivitatea echipei noastre, i-am înlăturat pe cei care veniseră să învețe din grupul de pe internet. În plus, am început să studiez tehnici și aptitudini productive ale altor biserici. Raționamentul meu era că ei au învățat deja toate aptitudinile pe care le știuserăm înainte, așa că dacă noi învățam altele noi și nu le spuneam, ei n-ar fi putut să ne întreacă. Însă, spre surprinderea mea, după ce i-am scos din grup, în loc să crească, productivitatea echipei noastre a scăzut. Membrii echipei experimentau mai multe stări negative și probleme și eu însămi eram în ceață. Nu aveam idei ca să fac filme și nu puteam să rezolv problemele echipei. Am realizat că, dacă nu-mi schimbam starea, asta sigur avea să afecteze randamentul echipei. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, recent, în datoria mea, oricât de mult mă străduiesc, nu am nicio direcție. Te rog să mă luminezi și să mă îndrumi ca să mă cunosc și să ies din încurcătura asta!”

Într-o zi, în devoționalele mele, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când oamenii trăiesc într-o stare incorectă și nu se roagă lui Dumnezeu și nu caută adevărul, Duhul Sfânt îi va abandona, iar Dumnezeu nu va fi prezent. Cum pot cei care nu caută adevărul să dețină lucrarea Duhului Sfânt? Dumnezeu este dezgustat de ei, chipul Său este ascuns de aceștia și, de asemenea, Duhul Sfânt nu li se arată. Când Dumnezeu nu mai lucrează, poți să faci ce vrei. Oare nu ești terminat odată ce El te-a dat deoparte? Nu vei realiza nimic. Oare de ce le este atât de greu necredincioșilor să facă lucruri? Oare nu pentru că fiecare își respectă propriul sfat? Își respectă propriul sfat și sunt incapabili să realizeze orice – totul este extrem de anevoios, chiar și cele mai simple chestiuni. Aceasta este viața sub stăpânirea Satanei. Dacă procedați la fel ca necredincioșii, atunci cu ce vă deosebiți de ei? Nu există nicio diferență între voi. Dacă puterea este deținută de cei care**

trăiesc după firi satanice, dacă este în mâinile celor care nu dețin adevărul, atunci nu este, de fapt, Satana cel care deține puterea? Dacă acțiunile unei persoane, sunt, în principal, contrare adevărului, lucrarea Duhului Sfânt încetează și Dumnezeu o dă pe acea persoană pe mâna Satanei. Odată ajunsă în mâinile Satanei, toate formele de urâțenie – gelozii și dispute, de exemplu – apar între oameni. Ce ilustrează aceste fenomene? Faptul că lucrarea Duhului Sfânt a încetat, Și-a luat liber, iar Dumnezeu nu mai lucrează. Fără lucrarea lui Dumnezeu, la ce folosesc doar slovele și doctrinele pe care le înțelege omul? La nimic. Fără lucrarea Duhului Sfânt, oamenii sunt goi pe dinăuntru – nimic nu este pe înțelesul lor. Sunt asemenea morților și, când va veni timpul, vor rămâne înmărmuriți. Toată inspirația, înțelepciunea, inteligența, înțelegerea și luminarea omenirii provin de la Dumnezeu; toate reprezintă lucrarea lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Puteam simți firea dreaptă a lui Dumnezeu din cuvintele Sale. Dumnezeu are atitudini diferite față de oameni, în funcție de comportamentul lor. Dacă cineva are motivul corect în datoria lui, caută adevărul și cooperează cu ceilalți pentru a sprijini lucrarea bisericii, el câștigă lucrarea Duhului Sfânt. Dar dacă nu practică adevărul și trăiește în firea lui satanică, Dumnezeu îl abandonează dezgustat. M-am gândit la frații și surorile din cealaltă echipă, care încercau să învețe de la noi. Am văzut că învățau repede și erau mai eficienți decât noi, așa că am fost invidioasă. I-am dat afară din grup ca să-i putem depăși, nelăsându-i să mai participe la pregătirile noastre. Atunci n-aveam să rămânem în urma lor. Mă purtam exact ca o necredincioasă, totul pentru câștigul meu. Mereu mă temeam să nu mă întreacă ceilalți și că asta mi-ar afecta reputația și statutul. Nu am sprijinit deloc lucrarea bisericii. Eram incredibil de egoistă și josnică! Am citit în cuvintele lui Dumnezeu: „**Fără lucrarea lui**

Dumnezeu, la ce folosesc doar slovele și doctrinele pe care le înțelege omul? La nimic. Fără lucrarea Duhului Sfânt, oamenii sunt goi pe dinăuntru – nimic nu este pe înțelesul lor. Sunt asemenea morților și, când va veni timpul, vor rămâne înmărmuriți." Când am început acea lucrare, am vrut să deprind aptitudini și să-mi fac bine datoria. M-am rugat și am căutat ajutor când am întâmpinat probleme, am învățat repede și nu m-am simțit niciodată obosită. Însă de când am început să trăiesc într-o stare de competitivitate, fără să caut adevărul și acționând mereu din corupție, Dumnezeu a fost dezgustat și m-a abandonat. Îmi lipseau direcția și sensul în datoria mea și mă simțeam ineptă în toate. Am văzut că, atunci când Dumnezeu nu lucra asupra mea, puțina mea cunoaștere profesională devenea inutilă. Aceasta era consecința faptului că nu aveam motivele corecte în datoria mea, protejându-mi mereu interesele și nepracticând adevărul.

Apoi m-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu expune antihriștii fiindcă ei țin cont doar de propriile interese, fără să se gândească la cele ale casei lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Indiferent ce lucrare întreprinde, genul de persoană care este un antihrist nu se gândește niciodată la interesele casei lui Dumnezeu. Se gândește doar dacă propriile interese vor fi afectate, doar la puțina lucrare prezentă care e în beneficiul său. Pentru el, lucrarea principală a bisericii este doar un lucru făcut în timpul liber. Nu o ia deloc în serios. Face numai un efort superficial, numai ceea ce îi place și îndeplinește lucrarea doar pentru a-și păstra poziția și puterea. În ochii lui, orice lucrare rânduită de casa lui Dumnezeu, lucrarea de răspândire a Evangheliei și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu nu sunt importante. Indiferent ce dificultăți întâmpină alți oameni în munca lor, ce probleme au identificat și raportat antihriștilor, cât de**

sincere le sunt cuvintele, antihriștii nu acordă atenție, nu se implică, de parcă asta nu are nicio legătură cu ei. Sunt extrem de indiferenți față de treburile bisericii, oricât de importante ar fi acestea. Chiar și atunci când problema se află înaintea lor, ei doar o abordează superficial. Numai atunci când sunt tratați direct de cei de mai sus și li se ordonă să rezolve o problemă, vor face, în silă, puțină lucrare reală și vor oferi celor de mai sus ceva de văzut; curând după aceea, își vor vedea de propria treabă. Față de lucrarea bisericii, față de lucrurile importante ale contextului mai larg, ei sunt dezinteresați, ignoranți. Ba chiar ignoră problemele pe care le descoperă și dau răspunsuri superficiale sau își folosesc cuvintele ca să te respingă când sunt întrebați de probleme, abordându-le doar cu mare reticență. Aceasta este manifestarea egoismului și ticăloșiei, nu-i așa? În plus, orice datorie îndeplinesc antihriștii, ei nu se gândesc decât dacă aceasta le va spori popularitatea; atât timp cât le va crește reputația, ei își vor bate capul să găsească o cale de a învăța cum să o facă, să o ducă la bun sfârșit; îi interesează doar dacă asta îi va face să se distingă. Indiferent ce fac sau ce cred, îi preocupă doar faima și statutul lor. Indiferent ce datorie îndeplinesc, concurează doar pentru cine e mai sus sau mai jos, cine câștigă și cine pierde, cine are o reputație mai mare. Le pasă doar de câți oameni îi admiră, câți oameni îi ascultă și câți adepți au. Nu au niciodată părtășie despre adevăr, nici nu rezolvă probleme reale. Nu se gândesc niciodată cum să facă lucrurile conform principiului atunci când își îndeplinesc datoria, dacă au fost credincioși, dacă și-au îndeplinit responsabilitățile, dacă au greșit în datorie sau dacă există vreo problemă, și nici nu se gândesc la ceea ce Dumnezeu cere și care este voia lui Dumnezeu. Nu acordă nici cea mai mică atenție acestor lucruri. Își pun capul la contribuție și fac lucruri doar de dragul

statutului și al prestigiului, ca să-și îndeplinească propriile ambiții și dorințe. Este manifestarea egoismului și a josniciei, nu-i așa? Aceasta expune pe deplin felul în care inimile lor sunt pline de propriile lor ambiții, dorințe și cerințe absurde; tot ceea ce fac ei este dictat de ambițiile și dorințele lor. Indiferent ce fac, propriile lor ambiții, dorințe și cerințe absurde sunt motivația și punctul lor de plecare. Aceasta este manifestarea arhetipală a egoismului și josniciei" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Anexa patru: Rezumând caracterul antihriștilor și esența firii lor (Partea întâi)"). Cuvintele lui Dumnezeu dezvăluie că antihriștii fac lucrurile doar pentru reputația și statutul lor, fără să se gândească deloc la lucrarea bisericii. Rânduielile bisericii și problemele pe care ceilalți le au în datoria lor nu contează deloc pentru ei. Se fac că nu văd chinurile prin care trec frații și surorile lor, sunt foarte egoiști și ticăloși și le lipsește complet umanitatea. M-am uitat la comportamentul antihriștilor și am reflectat la felul în care părea că sufăr și mă sacrific și că făceam totul ca să deprind aptitudini pentru datoria mea, dar nu țineam cont de voia lui Dumnezeu. Îmi tratam datoria ca pe un instrument cu care să câștig statut și o reputație bună. Singura mea grijă era să am statut printre oameni și ca ei să mă admire și prețuiască. Nu m-am gândit la ceea ce cerea Dumnezeu sau cum ar trebui să-L mulțumesc. Când am avut succes în datoria mea și toți veneau la mine cu întrebări, dorința mea de reputație și statut a fost pe deplin satisfăcută. Când îmi împărtășeam cunoștințele profesionale cu ceilalți, eram vicleană, foloseam trucuri și ascundeam câteva lucruri pe care le știam. Nu mi-am împărtășit complet aptitudinile și am înlăturat oamenii care au venit să învețe din grupul nostru, ca să poată învăța de la noi, fiindcă îmi era teamă că aveau să devină capabili și să-mi fure lumina reflectoarelor. Însă noi facem filme ca să răspândim cuvintele lui Dumnezeu, așa că ar fi trebuit să lucrez alături de ceilalți, ca să ne facem bine îndatoririle, astfel încât mai

mulți din cei care tânjesc după apariția lui Dumnezeu să poată veni mai curând înaintea Lui, să caute adevărul și să fie mântuiți. Dar de dragul reputației și statutului meu, n-am vrut să-mi împărtășesc aptitudinile cu nimeni. Mi-am tratat aptitudinile profesionale și resursele de învățare ca pe proprietatea mea, ca să mă bucur singură de ele. Am vrut doar să mă dau mare și să-mi satisfac ambiția nebunească de a fi admirată. Nu am ținut cont deloc de lucrarea bisericii sau de voia lui Dumnezeu. Cum era comportamentul meu diferit de cel al unui antihrist? Părea o stare foarte periculoasă, așa că m-am rugat în sinea mea: „O, Dumnezeule! Nu vreau să-mi mai ignor conștiința și să mă gândesc doar la interesele mele. Sunt gata să mă căiesc, să-i învăț pe toți aptitudinile pe care le am și să-mi fac bine datoria!”

Apoi am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă oamenii nu înțeleg adevărul, atunci la nimic nu este mai dificil de renunțat decât la propriile interese. Asta pentru că filosofiile lor de viață sunt «Fiecare om pentru el și diavolul îl ia pe cel mai din urmă» și «Îmbogățește-te sau mori încercând». În mod clar, ei trăiesc doar pentru propriile interese. Oamenii cred că fără propriile interese – dacă își pierd interesele – nu vor fi capabili să supraviețuiască, de parcă supraviețuirea lor este inseparabilă de propriile interese și astfel majoritatea oamenilor sunt orbi la toate, cu excepția propriilor interese. Ei le văd ca fiind mai presus decât orice altceva, trăiesc doar pentru propriile interese și a-i face să renunțe la acestea este ca și cum le-ai cere să renunțe la viețile lor. Așadar, ce ar trebui să facă în aceste circumstanțe? Trebuie să accepte adevărul. Numai când oamenii înțeleg adevărul pot să vadă esența propriilor interese; numai atunci pot învăța să renunțe, să se lepede și să fie capabili să suporte durerea de-a renunța la ceea ce iubesc atât de mult. Iar când poți să faci asta și**

să te lepezi de propriile interese, te vei simți mai destins și mai liniștit în inima ta și, procedând așa, îți vei domina trupul. Dacă rămâi fidel intereselor tale și nu accepți câtuși de puțin adevărul – dacă, în inima ta, spui: «Ce e rău în a-mi urma interesele și a refuza să sufăr vreo pierdere? Dumnezeu nu m-a pedepsit și oamenii ce pot să-mi facă?» – atunci nimeni nu-ți va face nimic. Dar dacă aceasta este credința ta în Dumnezeu, în cele din urmă, nu vei reuși să dobândești adevărul și viața, ceea ce va fi o pierdere imensă pentru tine: nu poți fi mântuit. Există vreun regret mai mare? Asta rezultă în cele din urmă din a-ți urma interesele. Dacă oamenii urmăresc doar statutul și prestigiul – dacă își urmăresc doar interesele – atunci nu vor dobândi niciodată adevărul și viața și, în cele din urmă, vor fi cei care vor suferi pierderi. Dumnezeu îi mântuiește pe cei care urmăresc adevărul. Dacă nu accepți adevărul și dacă ești incapabil să reflectezi asupra firii tale corupte și să ți-o cunoști, atunci nu te vei pocăi cu adevărat și nu vei avea intrare în viață. Să accepți adevărul și să te cunoști este calea creșterii tale în viață și cea spre mântuire, este șansa ta de a veni înaintea lui Dumnezeu ca să accepți examinarea Lui, să accepți judecata și mustrarea Lui și să dobândești viața și adevărul. Dacă renunți la a urmări adevărul de dragul urmăririi statutului, prestigiului și a intereselor proprii, acest lucru este echivalent cu a renunța la ocazia de a primi judecata și mustrarea lui Dumnezeu și la a atinge mântuirea. Alegi statutul și prestigiul și propriile interese, dar renunți la adevăr și pierzi viața și șansa de a fi mântuit. Care contează mai mult? Dacă alegi interesele tale și te lepezi de adevăr, nu ești netot? Pentru a spune lucrurilor pe nume, este o mare pierdere pentru un mic avantaj. Prestigiul, statutul, banii și interesul sunt temporare toate, efemere toate, în vreme ce adevărul și viața sunt eterne și

neschimbătoare. Dacă oamenii își înlătură firea coruptă care îi face să urmărească statutul și prestigiul, atunci au speranțe să atingă mântuirea” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cunoașterea firii este temelia schimbării acesteia”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că dacă țineam mereu la interesele mele și neglijam complet să practic adevărul, eu aș fi avut de pierdut, nu ceilalți. Aveam să-mi pierd șansa de a câștiga adevărul, ceea ce m-ar fi făcut o nesăbuită. Înainte, trăiam după filosofii satanice. Credeam că „Odată ce studentul stăpânește cunoștințele, învățătorul își pierde postul”, condiderând că, dacă îi învățam pe ceilalți ce știam, aveam de pierdut. Dacă învățau bine și ajungeau să realizeze mai multe decât mine, atunci n-aș fi avut niciun statut special printre oameni. Abia atunci am văzut că asta e o aberație satanică și o abordare înșelătoare a lucrurilor. Dacă trăiam în felul acela, asta m-ar fi făcut tot mai egoistă, înșelătoare și lipsită de umanitate. Aș fi ajuns să fiu expusă și alungată de Dumnezeu. Trebuia să-mi las la o parte interesele și să-i învăț pe ceilalți ce știam. Doar asta era conform voii lui Dumnezeu și însemna să-mi îndeplinesc responsabilitățile. Asta era calea de a mă simți împăcată în inima mea. În plus, când frații și surorile aveau idei noi care se bazau pe ce îi învățasem eu, asta îmi putea îmbunătăți puțin aptitudinile. Nu era deloc o pierdere. Nu mai voiam să trăiesc într-un mod atât de egoist și oricând aveam o abordare sau o aptitudine bună, eram bucuroasă să le spun tuturor.

Într-o zi, o soră m-a întrebat cum să îmbunătățească eficiența lucrării. M-am gândit că, dacă îi împărtășeam metodele echipei mele, iar echipa ei se descursa mai bine, noi am fi arătat prost. Atunci, ce aveau să creadă oamenii despre mine? Exact atunci mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**Ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și îndatoririle, să lași deoparte dorințele tale egoiste, să-ți lași deoparte intențiile și motivele, să ai considerație pentru voia lui**

Dumnezeu și să pui pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și datoria pe care ar trebui s-o îndeplinești. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a te comporta. Înseamnă să trăiești deschis și onest, fără să fii o persoană meschină sau bună de nimic, și să trăiești cu dreptate și onoare, în loc să fii josnic sau răutăcios. Vei simți că așa ar trebui să trăiască și să acționeze o persoană. Treptat, dorința din inima ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Sora a venit să întrebe cum să-și îmbunătățească eficiența fiindcă se gândea la lucrarea bisericii. Trebuia să nu mă mai gândesc la reputația și statutul meu, să țin cont de interesele bisericii, să renunț la dorințele și motivele mele egoiste și să-i ajut pe ceilalți. Așa că i-am spus surorii tot ce știam. Când am făcut asta, m-am simțit împăcată. Spre surprinderea mea, și ea mi-a dat câteva materiale bune de învățare, lucru care m-a ajutat să-mi îmbunătățesc aptitudinile. Am fost atât de emoționată încât n-am știut ce să spun. Doar I-am mulțumit neîncetat lui Dumnezeu în inima mea. Să învăț treptat cum să renunț la propriile interese mi-a permis să gust dulceața practicării adevărului. După aceea, le-am trimis celorlalți, să se inspire, toate materialele de învățare și aptitudinile și tehnicile folositoare pe care le strânsesem.

Această experiență mi-a arătat cât de profund coruptă de Satana eram. Interesele mele personale primau în toate și nu mă gândeam la lucrarea bisericii. Am arătat o fire de antihrist, dar Dumnezeu m-a tratat conform fărădelegilor mele. A rânduit situație după situație ca să mă curățească și să mă transforme. Asta a fost iubirea lui Dumnezeu. Am experimentat și firea dreaptă a lui Dumnezeu. Când am fost pe calea greșită, Dumnezeu Și-a ascuns chipul de mine, iar eu am întâmpinat obstacole în tot ce am făcut.

Când am practicat cuvintele lui Dumnezeu, mi-am corectat motivele, am sprijinit lucrarea bisericii și mi-am împărtășit cunoștințele cu toți, ei au început să-și împărtășească aptitudini și tehnici, iar lucrarea video a echipei noastre s-a îmbunătățit. Chiar am experimentat pacea aceea care vine din a acționa conform cuvintelor lui Dumnezeu. Uneori tot mai țin cont de propriile interese atunci când întâmpin probleme, dar știu să mă bazez pe Dumnezeu și să mă lepăd de mine. Slavă lui Dumnezeu pentru mântuirea Lui!

84. Poți intra în Împărăția cerurilor dacă trudești?

de Sheila, Kenya

M-am născut într-o familie catolică. Preotul nostru spunea mereu că trebuie să urmăm poruncile lui Dumnezeu, să mergem la slujbă, să ne iubim semenii și să facem fapte bune. Ne spunea că numai cei care fac aceste lucruri sunt credincioși devotați și că atunci când Domnul va veni, îi va lua în Împărăția Cerurilor. Îmi repetam adesea: „Trebuie să fac mereu ce spune Dumnezeu, să particip activ în fapte bune, să iau aminte la regulile bisericii, astfel încât Domnul să mă iubească și să mă placă; în felul acesta, când Se va întoarce în sfârșit, mă va binecuvânta și mă va lua în Împărăția Lui."

Când eram la facultate, mi-am întrerupt studiile ca să pot avea mai mult timp să fac voluntariat la biserică. Alți enoriași păreau atât de pioși când erau în biserică, rugându-se și participând la slujbă, dar în afara bisericii, fumau, beau și mergeau la petreceri sălbatice. Eram dezgustată și m-am gândit: „Domnul ne învață să-L iubim, să-i ajutăm pe cei care au nevoie și să ne păzim de ispitele lumești. Poate părea că acești oameni cred cu devotament în Domnul, dar, de fapt, ei nu fac nimic pentru El. Cu toții caută și tânjesc după plăceri lumești. Nu e asta împotriva învățăturilor Domnului? Nu voi fi ca ei. Voi face mai multe fapte bune pentru Domnul ca să pot intra în Împărăția Cerurilor când va veni vremea."

Însă, în timp, mi-am dat seama că nici eu nu pot respecta poruncile lui Dumnezeu în viața de zi cu zi. De câte ori îi vedeam pe acei membri ai bisericii, căutători de plăceri, care trăiau fericiți și liberi în timp ce eu mă zbăteam în greutăți, nu puteam să nu-L învinovățesc pe Dumnezeu. Domnul ne învață să ne iubim aproapele ca pe noi înșine, dar eu mereu invidiam și disprețuiam oamenii. Rudele mă mustrau pentru fărădelegile mele, dar eu

căutam scuze și mă supăram pe ele. Domnul ne învață că este important să fii smerit și iertător, dar eu nu aderam la nimic din toate astea. Mă simțeam foarte vinovată, mi-era teamă că eram o credincioasă numai cu numele. Am început să chibzuiesc: „De ce nu-mi pot birui niciodată păcatele? Chiar dacă mă spovedesc preotului de fiecare dată când păcătuiesc și fac fapte bune ca să compensez pentru asta, tot ajung să comit același păcat. Cum ar putea Dumnezeu să binecuvânteze o credință ca a mea?" Însă apoi mă gândeam că preotul nostru ne spunea întotdeauna că, dacă ne spovedim lui după ce păcătuim, atunci vom fi iertați și că atât timp cât lucrăm pentru Domnul și facem mereu fapte bune, El va avea milă, ne va binecuvânta și ne va primi în Împărăția Lui. Este scris în Biblie: „Am purtat o luptă bună, mi-am terminat alergarea, credința mi-am păstrat-o. De acum înainte, mă așteaptă coroana dreptății" (2 Timotei 4:7-8). Aceste cuvinte m-au alinat. Credeam că atât timp cât merg la slujbe, mă spovedesc și lucrez pentru Domnul, pot intra în Împărăția lui Dumnezeu. Prin urmare, m-am ocupat cu faptele bune. Vizitam bolnavi și deținuți și făceam voluntariat la un orfelinat.

Într-o zi în 2017, am intrat pe Facebook să răsfoiesc știrile ca de obicei și am descoperit un pasaj pe care îl postase o soră pe nume Betty. „**Deși mulți oameni cred în Dumnezeu, puțini înțeleg ce înseamnă credința în Dumnezeu și ce trebuie să facă ei pentru a se conforma voii lui Dumnezeu. […] «Credința în Dumnezeu» înseamnă a crede că există un Dumnezeu; acesta este cel mai simplu concept în ceea ce privește credința în Dumnezeu. În plus, a crede că există un Dumnezeu nu este același lucru cu a crede cu adevărat în Dumnezeu; mai degrabă este un fel de credință simplă cu puternice conotații religioase. Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă următorul lucru: în baza credinței că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tututor lucrurilor, omul experimentează cuvintele și lucrarea Sa, își purifică firea coruptă,**

îndeplinește voia lui Dumnezeu și ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu. Numai o astfel de călătorie se poate numi «credință în Dumnezeu.» Totuși, deseori oamenii percep credința în Dumnezeu ca pe o chestiune simplă și frivolă. Oamenii care cred în Dumnezeu astfel nu mai știu ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și, cu toate că poate continuă să creadă până la capăt, nu vor dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu, pentru că merg pe calea greșită. Astăzi, încă mai există cei care cred în Dumnezeu după slove și după doctrine fără valoare. Ei nu știu că le lipsește esența credinței în Dumnezeu și că nu pot dobândi aprobarea lui Dumnezeu. Totuși, ei se roagă lui Dumnezeu pentru binecuvântările siguranței și suficient har. Să ne oprim, să ne liniștim inimile și să ne întrebăm: nu cumva a crede în Dumnezeu este cu adevărat cel mai ușor lucru de pe pământ? Nu cumva a crede în Dumnezeu nu înseamnă nimic mai mult decât să primești mult har de la Dumnezeu? Sunt oamenii care cred în Dumnezeu fără a-L cunoaște sau care cred în Dumnezeu și, totuși, I se opun, într-adevăr capabili să mulțumească voia lui Dumnezeu?" (Prefață la „Cuvântul Se arată în trup"). Aceste cuvinte păreau foarte proaspete și noi. Odată ce le-am auzit, m-au captivat. Nu mă gândisem niciodată mai ales la întrebările de la sfârșitul acestui fragment. M-am gândit: „E fantastic! Ale cui sunt aceste cuvinte? Un pasaj atât de scurt relevă complet sensul credinței în Dumnezeu, precum și a ceea ce vrem să obținem prin credința noastră." M-am gândit la aceste cuvinte și, pentru prima dată în viața mea, m-am gândit serios la credința mea. Am privit în urmă la anii mei de credință. Am particpat la multe activități și ceremonii ale bisericii, făceam voluntariat în cadrul bisericii și fapte bune în comunitate. Suferisem și plătisem un preț pentru asta. Însă făcusem acele lucruri ca eu și familia mea să fim binecuvântați și păziți de Dumnezeu și mai ales ca să pot intra în Împărăția lui Dumnezeu. Crezusem întotdeauna

că am dreptate să caut asemenea lucruri, că Dumnezeu va fi mulțumit cu credința mea și că voi primi promisiunile și binecuvântările Sale. Dar, citind aceste cuvinte, mi-am dat seama vag de un înțeles mai profund al credinței mele. Făceam fapte bune și mă înfrânam numai ca să primesc în schimb binecuvântările Împărăției, iar aceasta nu este adevărata iubire pentru Dumnezeu. Cum ar putea Dumnezeu să laude acest fel de credință? Însă, după aceea, m-am gândit la credința mea de peste douăzeci de ani în Domnul, la cum slujisem mereu în biserică. Se poate ca toată suferința și sacrificiile mele să fi fost în van? Cu cât cântăream mai mult acele cuvinte, cu atât tânjeam să văd ce mai era pe pagina de Facebook a surorii Betty ca să mă ajute să-mi lămuresc aceste lucruri. Am contactat-o și am avut o adunare pe internet.

I-am spus ce am simțit când am citit acele cuvinte: „Betty, ceea ce ai postat pe internet a fost grozav. M-a făcut să vad că eu cred în Domnul ca să primesc binecuvântări, iar asta nu e iubire adevărată pentru Domnul. Însă este ceva ce nu înțeleg. Biblia spune: «Am purtat o luptă bună, mi-am terminat alergarea, credința mi-am păstrat-o. De acum înainte, mă așteaptă coroana dreptății» (2 Timotéi 4:7-8). Preotul meu ne spunea mereu că atât timp cât facem o lucrare și fapte bune, Domnul ne va binecuvânta și vom putea intra în Împărăția Lui. Pe parcursul anilor mei de credință, exact asta am făcut. Va uita Domnul? Chiar nu voi putea intra în Împărăția Lui?”

Sora Betty mi-a oferit această părtășie: „Truda, sacrificiile și faptele bune pe care le facem pentru Domnul mereu Îl vor mulțumi foarte mult, iar când Se va întoarce, ne va răpi în Împărăția Sa. De fapt, asta a spus Pavel. Domnul Isus nu a spus nimic de felul acesta; și nici Duhul Sfânt. Aceste cuvinte reprezintă doar părerea lui Pavel, ele nu sunt intenția Domnului. Cuvintele oamenilor nu sunt adevărul. Numai cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. Când vine vorba despre intrarea în Împărăția lui Dumnezeu,

cuvintele lui Dumnezeu pur și simplu trebuie să aibă prioritate. Dacă ne luăm după cuvintele oamenilor, este posibil să ne rătăcim de la calea Domnului! Deci cine poate intra în Împărăția Cerurilor? Domnul Isus ne spune foarte clar: «**Nu oricine Îmi spune „Doamne! Doamne!" are să intre în Împărăția Cerurilor, ci acela care face voia Tatălui meu, care se află în Ceruri. Acela va intra în Împărăția Cerurilor**» (Matei 7:21). Asta ne arată că Dumnezeu nu Se uită la câte sacrificii am făcut când hotărăște cine intră în Împărăție. În schimb, vede pur și simplu dacă Îi facem voia. Asta înseamnă că, pentru a intra în Împărăție, oamenii trebuie să scape de natura lor păcătoasă și să fie curățiți, să ducă la bun sfârșit cuvintele lui Dumnezeu, să se supună lui Dumnezeu, să-L iubească și să I se închine. Dacă trudim și facem multe sacrificii, dar nu putem urma cuvintele lui Dumnezeu, păcătuim și ne împotrivim adesea lui Dumnezeu, atunci suntem răufăcători. Acest fel de om nu poate intra în Împărăție. Toți acei farisei evrei care I S-au împotrivit Domnului, Îl slujiseră pe Domnul în templu ani de zile și chiar răspândiseră Evanghelia peste tot. Au suferit enorm și au plătit un preț mare. Din afară, părea că sunt devotați lui Dumnezeu, dar nu le păsa decât să țină ritualuri religioase. Predicau tradiții și doctrine umane și înlăturaseră legile și poruncile lui Dumnezeu. Slujirea lor era complet împotriva voii lui Dumnezeu, iar ei rătăciseră calea lui Dumnezeu. Când Domnul Isus a venit să-Și facă lucrarea, fariseii I S-au opus public, încercând să-și apere funcțiile. L-au condamnat și L-au ponegrit cu sălbăticie și au încercat să împiedice oamenii să-L urmeze. În cele din urmă, chiar au uneltit cu guvernul roman pentru a-L răstigni pe Domnul Isus, ofensând firea lui Dumnezeu și atrăgând asupra lor pedeapsa Lui. Asta demonstrează că, deși oamenii trudesc și fac sacrificii, asta nu înseamnă că fac voia lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu sunt curățiți de păcat, ei vor păcătui, se vor împotrivi lui Dumnezeu, chiar dacă se sacrifică pentru El.

Apoi, suntem noi. Deși ajutăm enoriașii, părem să fim buni și truditori, scopul nostru este să fim binecuvântați și să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. De fiecare dată când Dumnezeu ne binecuvântează, Îi mulțumim și Îl slăvim. Când suntem bolnavi sau se întâmplă ceva rău, Îl învinovățim și Îl înțelegem greșit, ba putem chiar să-L și trădăm. De obicei, încercăm să ne capitalizăm sacrificiile și faptele bune, lăudându-ne cu cât de mult am suferit și am muncit pentru Dumnezeu, ca ceilalți să ne admire și să ne idolatrizeze și ca să obținem faimă, câștiguri și statut. Ne pierdem cumpătul când întâlnim oameni și lucruri care nu ne plac și nu putem adera la cuvintele lui Dumnezeu și așa mai departe. Asta ne arată că nu facem toate aceste lucruri din iubire față de Dumnezeu sau pentru a-L mulțumi, ci mai degrabă pentru a face târguri cu Dumnezeu. Îl folosim și Îl înșelăm pe Dumnezeu pentru a ne satisface propriile ambiții. Atunci cum putem fi noi oameni care fac voia Tatălui Ceresc? În Biblie se spune: «**Veți fi sfinți, fiindcă Eu sunt sfânt!**» (1 Petru 1:16). Știm că Dumnezeu e sfânt, deci cum ar putea Dumnezeu să conducă oameni murdari ca noi în Împărăția Cerurilor? Doar lepădându-ne natura păcătoasă și încetând să I ne împotrivim lui Dumnezeu putem fi lăudați de Dumnezeu și vrednici să intrăm în Împărăția Sa."

În timp ce o ascultam, mă gândeam: „Credeam că voi putea intra în Împărăție făcând fapte bune, dar acum se pare că mi-am practicat credința în contradicție cu voia lui Dumnezeu. Oamenii pot intra în Împărăție doar dacă devin curați, dar nu știu cum să devin curată." I-am spus surorii Betty despre gândurile și îngrijorările mele.

Ea mi-a citit câteva pasaje relevante din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat și nu a fost schimbat sau desăvârșit de Dumnezeu, poți fi tu după inima lui Dumnezeu? Căci tu, care ești încă cu sinele tău vechi, este adevărat că**

ai fost mântuit de Isus și că nu ești socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedește că nu ești păcătos și lipsit de puritate. Cum poți fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, ești împovărat de necurățenie, egoism și răutate, dar, totuși, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu să fii așa de norocos! Ai pierdut un pas în credința ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să fii după inima lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba și curăța; dacă ești doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfințenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtășești din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării și perfecționării. Și astfel, tu, un păcătos care tocmai a fost răscumpărat, ești incapabil să primești direct moștenirea lui Dumnezeu" („Referitor la apelative și identitate" din Cuvântul Se arată în trup). **„Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața**" (Prefață la „Cuvântul Se arată în trup"). Apoi, sora Betty a avut părtășie: „În Epoca Harului, Domnul Isus a făcut doar

lucrarea de răscumpărare. După ce Îi acceptăm mântuirea, trebuie doar să mărturisim și să ne căim înaintea Lui, iar păcatele ne vor fi iertate. Apoi ne vom putea bucura de harul și de binecuvântările pe care ni le oferă. Este adevărat că Domnul Isus ne iartă păcatele, dar El nu ne absolvă de natura păcătoasă și de firile satanice. După ce Satana ne-a corupt, am devenit dominați de firile noastre corupte precum aroganța, viclenia, răutatea și lipsa de compasiune, așa că nu ne putem abține și păcătuim și I ne împotrivim lui Dumnezeu. De fapt, natura noastră satanică este cauza păcatelor noastre și dacă nu o vom îndepărta, ne vom împotrivi mereu lui Dumnezeu și nu vom fi niciodată vrednici să intrăm în Împărăție. De aceea Domnul a spus că Se va întoarce în zilele de pe urmă ca să exprime adevărul pentru a face lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu și a ne curăți și schimba firile satanice. Abia atunci vom putea fi liberi de păcat și complet mântuiți și câștigați de Dumnezeu. Este întocmai cum a profețit Domnul: «**Pe acela ce Mă disprețuiește și nu-Mi acceptă cuvintele, are cine să-l judece; cuvântul pe care l-am rostit, acela are să-l judece în zilele de pe urmă**» (Ioan 12:48). «**Mai am multe lucruri să vă spun, însă nu le puteți duce acum. Dar când El, Duhul adevărului, va veni, vă va învăța întregul adevăr. Căci El nu de Sine va vorbi; ci orice lucruri va auzi, El va spune; iar lucrurile care au să vină, vi le va arăta**» (Ioan 16:12-13). Numai dacă acceptăm lucrarea de judecată a Domnului care S-a întors în zilele de pe urmă putem fi curățiți de toată corupția noastră. Numai atunci vom fi vrednici să primim promisiunile lui Dumnezeu și să intrăm în Împărăția Sa."

Părtășia surorii Betty chiar mi-a deschis ochii. Am păcătuit și apoi am mărturisit preotului și am trudit ca să fac fapte bune toți acei ani și tot nu m-am putut opri din a păcătui. Acum știam că Domnul Isus a făcut doar lucrarea de răscumpărare și că, prin credința în El, doar ne sunt iertate

păcatele, dar natura noastră păcătoasă rămâne în noi. De asta trăiam într-un cerc vicios unde păcătuiam și mărturiseam. Singura cale de a fi curățit de corupție este să accepți lucrarea de judecată a Domnului din zilele de pe urmă. Numai printr-o asemenea acceptare vom putea să-L iubim și să I ne supunem cu adevărat lui Dumnezeu și să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Gândul acesta m-a făcut foarte fericită. Acum aveam speranța că voi scăpa de păcat și voi intra în Împărăție!

A doua zi, sora Betty a interpretat recitarea: **Mântuitorul S-a întors deja pe un „nor alb.**" Am găsit-o incredibil de emoționantă, am simțit că acele cuvinte erau foarte puternice. Mai târziu, mi-a spus încântată: „Domnul după Care am tânjit cu toții S-a întors deja și El este Dumnezeu Atotputernic întrupat. Dumnezeu Atotputernic exprimă multe adevăruri și face lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu. Ceea ce am citit ieri, precum și recitarea pe care am ascultat-o astăzi au fost rostite de Însuși Dumnezeu Atotputernic. Dumnezeu Atotputernic a venit și a desfăcut cele șapte sigilii și a desfăcut sulul cel mic. A dezvăluit toate tainele pe care nu le-am înțeles niciodată și ne-a dat toate adevărurile de care avem nevoie pentru a fi complet mântuiți și curățiți. Asta îndeplinește profeția din Apocalipsa: «**Cine are urechi, să audă ceea ce spune bisericilor Duhul**» (Apocalips 3:6). Faptul că am putut auzi glasul lui Dumnezeu astăzi se datorează îndrumării lui Dumnezeu. Suntem cu toții foarte binecuvântați!"

Am fost foarte fericită și încântată să aud vestea că Domnul S-a întors. Recitarea pe care o ascultasem și cuvintele pe care le citisem în ziua precedentă erau toate, de fapt, cuvintele lui Dumnezeu. Nu-i de mirare că aveau o asemenea autoritate! Cine altcineva ar putea dezvălui taina felului în care Domnul Se întoarce? Numai Dumnezeu o poate face. Eram pe deplin convinsă că aceste cuvinte au fost rostite de Dumnezeu și că Domnul chiar S-a întors. Am fost foarte încântată atunci! Nu mi-am închipuit

niciodată că voi putea întâmpina întoarcerea Domnului. M-am simțit foarte norocoasă! Totuși, mai aveam o întrebare: „Cum face Dumnezeu lucrarea de judecată pentru a curăți și mântui complet oamenii?”

Sora Betty mi-a citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic drept răspuns la întrebarea mea. **„Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își**

cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu" („Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr" din Cuvântul Se arată în trup). După ce a citit asta, sora Betty a spus: „În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic lucrează pentru a judeca și curăți omenirea prin cuvintele Sale. El judecă răzvrătirea și ticăloșia oamenilor, ne dezvăluie natura potrivnică lui Dumnezeu și firile corupte, ne judecă și dezvăluie dorința de binecuvântări și, de asemenea, credința întinată, părerile greșite și diversele noțiuni despre Dumnezeu. Ne arată și cum să fim cinstiți, cum să-L slujim conform voii Sale, cum să ne supunem și să-L iubim cu adevărat, cum să-I facem voia și altele. Trecând prin mustrarea și pedeapsa lui Dumnezeu, vedem cum Satana ne-a corupt și cum viclenia, aroganța și răutatea vin toate din firile noastre satanice. Așa vedem firea sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu care este de neofensat și începem să ne urâm pe noi înșine, să regretăm și să practicăm adevărul. Apoi, firile vieții noastre încep să se schimbe. Toate acestea sunt realizate prin judecata cuvintelor lui Dumnezeu." Sora Betty ne-a povestit propriile experiențe. În credința ei din trecut, crezuse că-L iubea pe Domnul pentru că se sacrificase cu entuziasm, așa că adesea se ruga pentru a-I cere Domnului har și binecuvântări. Credea cu neclintire că de vreme ce suferise pentru Domnul, El o va răsplăti negreșit cu intrarea în Împărăție. După ce a acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și a fost judecată de cuvintele Lui, a văzut că părerile ei despre credință erau greșite și întinate și atunci și-a dat seama că nu credea din iubire pentru Dumnezeu sau ca să-și facă datoria de ființă creată, ci ca să-și satisfacă propria dorință de binecuvântări și ca să primească în

schimb și binecuvântările Împărăției. Asta înseamna că Îl folosea pe Dumnezeu și se târguia cu El. S-a gândit că este egoistă, lipsită de orice umanitate, a regretat pe deplin și s-a urât pe ea însăși. A început să caute adevărul așa cum cere Dumnezeu și, în timp, părerile ei greșite despre credință au fost corectate. Firea ei satanică vicleană a început să se schimbe și ea. A văzut că singura cale de a fi cu adevărat curățită de corupția ei și de a se cunoaște pe ea însăși era să accepte judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu.

Din părtășia surorii Betty, am văzut cât de practic este ca Dumnezeu să exprime adevărul și să facă lucrarea de judecată în zilele de pe urmă și cum îi poate schimba și curăți cu adevărat pe oameni. Am văzut cât de multă nevoie avem ca Dumnezeu să-Și facă lucrarea de judecată în zilele de pe urmă și că acum avem o cale de a deveni liberi de corupție. Eram mai mult decât încântată! În adunările ulterioare, sora Betty mi-a spus despre taina întrupării lui Dumnezeu, despre felul în care Satana găsește căi de a corupe oamenii, despre felul în care Dumnezeu mântuiește oamenii pas cu pas, adevărul Bibliei, ce sfârșit așteaptă omenirea și altele. Mi-a spus adevăruri pe care nu le mai auzisem niciodată în mai mult de douăzeci de ani de credință în Dumnezeu. Pe măsură ce citeam cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, simțeam din ce în ce mai mult că sunt glasul lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu întrupat poate exprima asemenea cuvinte autoritare și puternice. În afară de Dumnezeu, cine poate expune adevărul corupției omenirii de către Satana? Cine altcineva ne poate arăta greșelile din credința noastră și ne poate dezvălui adevărata cale în credință? Cine poate dezvălui tainele planului de 6000 de ani al lui Dumnezeu și ne poate spune ce sfârșit și destinație ne așteaptă? Am devenit convinsă pe deplin că Dumnezeu Atotputernic este cu adevărat Domnul Care S-a întors, El este Hristos din zilele de pe urmă! Atunci am acceptat cu bucurie lucrarea lui

Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Îi mulțumesc lui Dumnezeu Atotputernic pentru că m-a ales și m-a mântuit.

85. Ce am câștigat când mi-am scris mărturia

de Chengxin, Coreea de Sud

Recent, am observat că mulți frați și surori au scris mărturii despre experiențele lor și am vrut și eu să practic scrierea uneia. Cred de mulți ani, m-am bucurat de aprovizionarea de la Dumnezeu și am avut câteva experiențe. Am vrut să scriu un articol în timpul devoționalelor mele, dar de fiecare dată când scriam introducerea, nu știam cum să continui. M-am gândit că trecusem prin mai multe demiteri, eșecuri și greșeli și că fusesem tratată des. Într-o anumită măsură, aveam câteva experiențe. De ce nu mai aveam inspirație când mă apucam să scriu? Când scriam despre felul în care înțelegeam cuvintele lui Dumnezeu, cum I-am folosit cuvintele ca să mă analizez și să mă înțeleg, ce căi de a practica am găsit în cuvintele Lui, apoi cum m-am căit și schimbat, mă blocam când ajungeam la aceste părți. Astfel au trecut o lună sau două și n-am mai scris articolul. Mi se părea prea greu. În plus, liderul știa că-mi lipsesc calibrul și ideile. N-ar trebui să fiu prea aspră cu mine însămi. Aveam multe pe cap și nu mă puteam liniști ca să chibzuiesc la cuvintele lui Dumnezeu. În plus, puteau scrie câțiva frați și surori cu un calibru bun și cu experiențe. Era bine să-i pun pe ei să scrie. Nu era nevoie să scriu eu. Așa că am renunțat complet la ideea de a scrie un articol. Uneori, ceilalți îmi aminteau că aș putea scrie unul, dar eu mă enervam și nu voiam nici măcar să le răspund la mesaje. După o vreme, devoționalele mele nu mergeau bine. Citeam cuvintele lui Dumnezeu, dar nu aveam luminarea Duhului Sfânt și nu-L puteam simți pe Dumnezeu. Erau multe probleme în lucrare pe care nu le puteam înțelege sau rezolva; apăreau una după alta. Era multă presiune pe umerii mei și sufeream. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze și să mă îndrume, ca să-mi pot înțelege problemele.

Într-o zi, în devoționalele mele, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Urmărirea adevărului este voluntară; dacă iubești adevărul, Duhul Sfânt lucrează. Atunci când, în inima ta, iubești adevărul – când, indiferent ce persecuție sau necaz se abate asupra ta, te rogi lui Dumnezeu și te bazezi pe Dumnezeu și reflectezi asupra ta și încerci să te cunoști – când, dacă descoperi o problemă, cauți în mod activ adevărul pentru o rezolvare – atunci vei fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta. Aceste manifestări sunt toate un produs natural al oamenilor care iubesc adevărul și toate apar în mod voluntar, cu bucurie și fără constrângere și, de asemenea, sunt complet necondiționate. Dacă oamenii Îl pot urma pe Dumnezeu în acest fel, ceea ce câștigă în cele din urmă este adevărul și viața, iar acel ceva în care pătrund este realitatea adevărului și ceea ce trăiesc ei este chipul omului. […] Dacă nu ai obținut adevărul, atunci niciunul dintre motivele sau scuzele pe care le-ai enunțat nu va fi plauzibil; lui Dumnezeu nu-i pasă de motivele tale. Încearcă să raționezi după cum dorești; frământă-te cât vrei – Îi pasă lui Dumnezeu? Ar discuta Dumnezeu cu tine? Ar dezbate și S-ar sfătui cu tine? S-ar consulta cu tine? Care este răspunsul? Nu. Categoric nu ar face-o. Motivul tău este invalid, oricât de solid ar fi. Nu trebuie să înțelegi greșit voia lui Dumnezeu, crezând că poți oferi tot felul de motive și scuze pentru neurmărirea adevărului. Dumnezeu dorește ca tu să cauți adevărul în toate mediile și în fiecare chestiune care îți iese în cale, determinându-te în cele din urmă să dobândești intrarea în realitatea adevărului și să obții adevărul. Indiferent de împrejurările pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru tine, de oamenii și evenimentele pe care le întâlnești și de mediul în care te afli, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul pentru a le înfrunta. Sunt tocmai lecțiile pe care ar trebui să**

le înveți în căutarea adevărului. Dacă tu cauți mereu să oferi scuze, să fii evaziv, să refuzi, să te împotrivești, atunci Dumnezeu va renunța la tine. Nu-ți va folosi să fii refractar sau dificil sau să-ți justifici raționamentul. Dacă Dumnezeu nu Se preocupă de tine, îți vei pierde șansa la mântuire. Pentru Dumnezeu, nu există nicio problemă care să nu poată fi rezolvată; El a făcut aranjamente pentru fiecare persoană în parte și are un mod de a le gestiona. Dumnezeu nu va discuta cu tine dacă motivele și scuzele tale sunt justificate și nu va asculta dacă apărarea ta are sens. Nu te întreabă decât atât: «Sunt cuvintele lui Dumnezeu adevărul? Ai o fire coruptă? Se cuvine să urmărești adevărul?» Trebuie să fii lămurit cu privire la un fapt: Dumnezeu este adevărul, tu ești unul dintre oamenii corupți și, așadar, ar trebui să îți asumi căutarea adevărului. Problemele sau dificultățile, motivele sau scuzele nu sunt justificate; dacă nu accepți adevărul, vei pieri" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (1)"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au trezit imediat. Urmărirea adevărului e un lucru personal și voluntar. N-ar trebui să caut orice motiv, orice scuză ca să nu scriu sau ca să nu urmăresc adevărul. Lui Dumnezeu nu-I pasă cât de corecte sunt motivele. El vrea să-I ascultăm cuvintele și să ne supunem cerințelor Lui în orice situație, orice s-ar întâmpla. Asta ar trebui să fac. Dumnezeu a mai spus: „**Datoria credinței tale în Mine este de a-Mi fi martor, de a-Mi fi loial Mie și nimănui altcuiva și de a fi ascultător până la sfârșit**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?"). El cere să fim mărturie pentru El și asta e datoria noastră, a celor care au experimentat lucrarea Lui. Oricât de profund sau superficial înțeleg adevărul, nu pot ascunde lucrarea pe care a făcut-o în mine, ci trebuie să scriu ce am câștigat din credința mea, ca să fiu mărturie pentru Dumnezeu. Am întâmpinat multe dificultăți scriind articolul, dar acele probleme erau exact corupția și

defectele mele, pe care nu le înțelesesem și trebuia să mă liniștesc, să chibzuiesc la cuvintele lui Dumnezeu și să caut adevărul. Dar, în schimb, nu am căutat adevărul și nu am chibzuit la cuvintele lui Dumnezeu. Am găsit tot felul de scuze ca să resping ideea de a scrie un articol. Tot spuneam că-mi lipsește calibrul și că n-aveam timp fiindcă eram ocupată cu munca. Credeam că e normal să nu scriu un articol. Uneori, când ceilalți îmi spuneau să-l scriu, mă enervam și căutam scuze. Nici măcar nu voiam să le răspund la mesaje. Dar acum, gândindu-mă la asta, deși trebuia să supraveghez fiecare aspect al lucrării mele de lider, nu toate problemele erau urgente. Îmi puteam face timp pentru multe lucruri. În plus, unele sarcini de rutină nu necesitau prea mult timp. Nu eram atât de ocupată încât să nu am timp de articol. Astea erau doar scuze. Consideram că acele sarcini de rutină erau ușoare și nu necesitau mult efort mental, dar să scriu un articol nu era punctul meu forte, așa că evitam s-o fac. Ba chiar am folosit motivul că liderul știa că-mi lipseau calibrul și ideile. Chiar puteam să denaturez lucrurile și să născocesc aberații. De fapt, dacă scriem un articol, asta ne poate stimula să urmărim adevărul. Chibzuind la cuvintele lui Dumnezeu și căutând adevărul, putem să ne îndepărtăm corupția, să facem lucrurile principial și să ne facem datoria mai bine. E datoria noastră să scriem articole ca să fim martori pentru Dumnezeu. N-avem scuze să n-o facem. Dumnezeu spune: „**Dumnezeu este adevărul, tu ești unul dintre oamenii corupți și, așadar, ar trebui să îți asumi căutarea adevărului. Problemele sau dificultățile, motivele sau scuzele nu sunt justificate; dacă nu accepți adevărul, vei pieri**.” Apoi am realizat că, dacă tot căutam scuze, faptul că nu căutam și nu acceptam adevărul avea să mă distrugă complet și acesta ar fi fost finalul meu. Ce stare înspăimântătoare! Așa că m-am grăbit să mă rog: „Dumnezeule! Tocmai mi-am dat seama că nu accept adevărul. Ți-am citit des cuvântul, am ascultat multe predici, dar nu

am deloc realitatea adevărului și nu vreau să practic scrierea unui articol, ca să fiu mărturie. E o mare rușine! Acum mi-am văzut neajunsurile, defectele. Vreau să-mi schimb starea asta greșită și să mă străduiesc să fac ce spui Tu!”

Ulterior, m-am rugat lui Dumnezeu, căutând: care era adevăratul motiv pentru care nu urmăream adevărul și nu voiam să-mi scriu mărturia? Reflectând, am citit ceva în cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**În credința lor în Dumnezeu, mulți oameni se concentrează doar să lucreze pentru El și se mulțumesc pur și simplu să sufere și să plătească un preț. Totuși, ei nu urmăresc deloc adevărul. Și rezultatul? După zece, douăzeci, treizeci de ani de credință în Dumnezeu, încă sunt lipsiți de cunoașterea adevărată a lucrării Lui și nu pot vorbi despre nicio experiență sau cunoaștere a adevărului ori a cuvintelor lui Dumnezeu. În timpul adunărilor, când încearcă să rostească o mică mărturie, nu au nimic de spus; dacă vor fi sau nu mântuiți este o necunoscută pentru ei. Care este problema aici? Așa sunt oamenii care nu urmăresc adevărul. Indiferent de câți ani sunt credincioși, ei sunt incapabili să înțeleagă adevărul, cu atât mai puțin să-l practice. Cum ar putea cineva total nereceptiv la adevăr să intre în realitatea adevărului? Sunt oameni ce nu pot să vadă această problemă, care cred că, dacă aceia care rostesc papagalicește cuvinte doctrinare practică adevărul, pot să intre în realitatea adevărului. Este corect? Oamenii care spun pe de rost cuvinte doctrinare sunt în mod inerent incapabili să înțeleagă adevărul – așadar, cum ar putea să practice adevărul? Deși ceea ce practică ei pare să nu încalce adevărul și pare să fie o faptă bună, un comportament bun, sunt astfel de fapte și comportamente bune potrivite pentru a fi numite realitatea adevărului? Oamenii care nu înțeleg adevărul nu înțeleg care este**

realitatea adevărului; ei consideră că faptele bune și comportamentul bun al oamenilor reprezintă practicarea adevărului. Este absurd, nu-i așa? Cum diferă acest lucru de opiniile ideologice ale oamenilor religioși? Și cum pot fi rezolvate astfel de probleme de înțelegere distorsionată? Oamenii trebuie mai întâi să înțeleagă voia lui Dumnezeu din cuvintele Sale și să fie conștienți de ce înseamnă înțelegerea adevărului și practicarea adevărului, pentru a putea să privească oamenii și să le spună ceea ce sunt cu adevărat și pentru a putea să-și dea seama dacă au sau nu realitatea adevărului. Lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omului înseamnă a-i face pe oameni să înțeleagă și să practice adevărul; numai atunci vor putea oamenii să renunțe la firile lor corupte, să acționeze conform principiului și să pătrundă în realitatea adevărului. Dacă nu urmărești adevărul și doar te mulțumești să te sacrifici, să suferi și să plătești un preț pentru Dumnezeu conform propriilor noțiuni și închipuiri, va reprezenta tot ceea ce faci practicarea adevărului și supunere față de Dumnezeu? Poate dovedi că au avut loc schimbări în firea vieții tale? Poate reprezenta faptul că ai adevărata cunoaștere de Dumnezeu? Nu. Și, așadar, ce va reprezenta tot ceea ce faci? Poate doar să-ți reprezinte înclinațiile, înțelegerea și dorințele personale, lucrurile pe care îți place și ești dispus să le faci; tot ce faci reprezintă doar satisfacerea propriilor dorințe, vreri și idealuri. În mod clar, nu înseamnă urmărirea adevărului. Nimic din ceea ce faci nu are vreo legătură cu adevărul și nici cu ceea ce Dumnezeu cere. Tot ce faci este pentru tine; lucrezi, lupți și alergi de colo-colo doar de dragul propriilor idealuri, pentru reputația și statutul tău – ceea ce nu diferă cu nimic de ce a făcut Pavel" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (2)"). Cuvintele lui Dumnezeu de judecată și revelare m-au făcut să

n-am unde să mă mai ascund, să mă simt neliniștită și supărată. Credeam de mulți ani, citisem mult cuvântul lui Dumnezeu, avusesem eșecuri și căderi, fusesem emondată și tratată, dar nu scrisesem nicio mărturie. Nici nu-mi puteam exprima experiențele și înțelegerea adevărului, fiindcă nu urmăream adevărul. Mă mulțumeam să par numai că pot să sufăr și să plătesc un preț, că pot să fac lucrarea de care eram responsabilă, fără greșeli sau omisiuni. Mă ocupam de tot felul de lucruri în lucrarea mea zilnică și, dacă amânam ceva, mă temeam că ceilalți ar fi spus că nu puteam să fac lucrare practică sau să rezolv probleme reale. Dacă afla liderul și mă demitea? La gândul acela, am renunțat să scriu un articol și să chibzuiesc la cuvintele lui Dumnezeu și am renunțat chiar și la devoționalele mele de dimineață. Consideram că un articol mi-ar fi întârziat progresul lucrării. Uneori, mă trezeam și voiam să fac devoționale, dar când deschideam calculatorul și vedeam tot felul de mesaje, renunțam la devoționale și răspundeam la mesaje, ocupându-mă de toate problemele. Dar de fapt, nu trebuia să mă ocup de toate imediat. Dacă răspundeam când aveam timp, nimic n-ar fi fost întârziat. Dar întrucât eram ocupată cu acele lucruri, nu mai mâncam și beam cuvintele lui Dumnezeu, chibzuind la ele. Ba chiar credeam că eram responsabilă în datoria mea, că-mi asumam o povară și puteam face o lucrare reală, dar de fapt voiam să mă folosesc de suferința și eforturile mele superficiale ca să fiu admirată. Însemna asta că-mi făceam datoria? Voiam să mă folosesc de datoria mea ca să-mi protejez renumele și statutul, ca să-mi împlinesc ambițiile personale. Eram pe o cale potrivnică lui Dumnezeu. Știam că procesul de scriere a unui articol era procesul de căutare a adevărului, dar nu urmăream adevărul și nu voiam să scriu un articol ca să fiu martor. Eram ocupată în fiecare zi și chiar și când aveam timp, găseam scuze să nu scriu. Oare nu eram doar un făcător de servicii? Nu urmăream adevărul, ci doar mă axam pe lucrare, ceea ce însemna că

frații și surorile nu se axau pe intrarea în viață în îndatoririle lor. Când înfruntau probleme, nu reflectau asupra lor înșiși și nu aflau lucruri despre ei prin cuvintele lui Dumnezeu. Îi îndepărtam pe ceilalți de voia lui Dumnezeu. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Nimic din ceea ce faci nu are vreo legătură cu adevărul și nici cu ceea ce Dumnezeu cere. Tot ce faci este pentru tine; lucrezi, lupți și alergi de colo-colo doar de dragul propriilor idealuri, pentru reputația și statutul tău – ceea ce nu diferă cu nimic de ce a făcut Pavel**.” M-am gândit că mergeam pe aceeași cale ca Pavel. Eram mereu ocupată, făceam ce-mi plăcea, lucruri ușoare, dar în ceea ce privește lucrarea cerută de Dumnezeu, cea care implică adevărul, nu numai că nu căutam adevărul, dar mă săturasem de el și-l evitam. Lucram doar ca să-mi satisfac dorința de statut. Eram pe o cale potrivnică lui Dumnezeu. Dacă aș fi continuat așa, oricât de mult aș fi lucrat, aș fi fost alungată de Dumnezeu. Această realizare m-a speriat și am vrut să schimb imediat situația.

Într-o zi, în devoționalele mele, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu. „**Cea mai evidentă stare a oamenilor cărora le este lehamite de adevăr este că nu sunt interesați de adevăr și de lucruri pozitive, ba chiar sunt revoltați și scârbiți de ele, și mai ales le place să urmeze tendințe lumești. Inimile lor nu acceptă lucrurile pe care Dumnezeu le iubește și ceea ce Dumnezeu le cere oamenilor să facă. În schimb, sunt nepăsători și indiferenți, iar unii oameni chiar disprețuiesc deseori standardele și principiile pe care Dumnezeu le pretinde oamenilor. Ei sunt scârbiți de lucrurile pozitive și au mereu un sentiment de împotrivire, confruntare și dispreț față de ele. Aceasta este manifestarea fundamentală atunci când le e lehamite de adevăr. În viața bisericească, a citi cuvântul lui Dumnezeu, a se ruga, a avea părtășie despre adevăr, a îndeplini îndatoriri și a rezolva probleme cu**

adevărul sunt toate lucruri pozitive. Ele sunt pe placul lui Dumnezeu, dar unii oamenii sunt dezgustați de aceste lucruri pozitive; lor nu le pasă de ele și sunt indiferenți față de ele. […] Nu este aceasta firea prin care le e lehamite de adevăr? Nu dezvăluie asta o fire coruptă? Există mulți oameni care cred în Dumnezeu și cărora le place să facă lucrare pentru El și să alerge de colo-colo cu mult zel. În exercitarea darurilor și a punctelor lor forte, în a se da în spectacol, în a-și satisface preferințele, au o energie nemărginită – însă dacă le ceri să practice adevărul și să acționeze conform principiilor acestuia, acest lucru le taie elanul și își pierd entuziasmul. Dacă nu li se permite să se dea în spectacol, ei devin apatici și abătuți. Cum se face că au energie pentru a se da în spectacol? Și cum de nu au energie pentru a practica adevărul? Care este problema aici? Tuturor oamenilor le place să iasă în evidență; toți poftesc la glorie deșartă. Toată lumea are o energie inepuizabilă atunci când crede în Dumnezeu de dragul binecuvântărilor și recompenselor, așa că de ce devin oamenii apatici, de ce sunt abătuți când practică adevărul și se leapădă de trup? De ce se întâmplă asta? Aceasta arată că inimile oamenilor sunt denaturate. Ei cred în Dumnezeu în întregime de dragul binecuvântărilor – la drept vorbind, ei sunt setați să intre în Împărăția cerurilor. Fără binecuvântări sau beneficii de urmărit, oamenii devin apatici și abătuți și nu au entuziasm. Toate aceste lucruri sunt cauzate de o fire coruptă căreia îi este lehamite de adevăr" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu m-au luminat. Evitam să scriu un articol și nu voiam să urmăresc adevărul doar din cauza firii mele satanice, de a fi sătulă de adevăr. Știam prea bine că Dumnezeu ne cere să scriem articole de mărturie și că, dacă nu puteam scrie ceva profund, puteam scrie ceva mai simplu. Atât timp cât e practic, cât există experiență

și înțelegere și e edificator, e în regulă. Să scriem articole înseamnă să fim martori pentru ceea ce Dumnezeu a realizat în noi, pentru felul în care El curățește și mântuiește oamenii prin cuvintele Sale și pentru felul în care aceste cuvinte îndepărtează diverse dificultăți și corupția din oameni. Dumnezeu chiar prețuiește mărturiile oamenilor, iar una bună Îi alină inima. Așadar, Dumnezeu speră că ne vom scrie experiențele și câștigurile în articole care mărturisesc pentru El. Însă în loc să fac ceea ce cere Dumnezeu, am găsit motive să evit asta, să refuz. Arătam o fire satanică, de a fi sătulă de adevăr.

Atunci ce crede Dumnezeu despre firea de a fi sătul de adevăr? În devoționalele mele, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ce fel de oameni sunt cei cărora le e lehamite de adevăr? Sunt ei cei care se împotrivesc și se opun lui Dumnezeu? Ei s-ar putea să nu se împotrivească fățiș lui Dumnezeu, dar natura și esența lor este să-L renege pe Dumnezeu și să se împotrivească Lui, ceea ce echivalează cu a-I spune deschis lui Dumnezeu: «Nu-mi place să aud ceea ce spui Tu, nu accept acest lucru și, pentru că nu accept că sunt adevărul cuvintele Tale, nu cred în Tine. Cred în oricine este folositor și benefic pentru mine.» Este aceasta atitudinea necredincioșilor? Dacă aceasta este atitudinea ta față de adevăr, nu ești în mod deschis ostil față de Dumnezeu? Și dacă ești în mod deschis ostil față de Dumnezeu, te va mântui Dumnezeu? N-o va face. Acesta este motivul mâniei lui Dumnezeu față de toți cei care Îl neagă și I se împotrivesc. […] Dacă unei persoane îi este lehamite de adevăr, asta este fatal obținerii mântuirii; nu este ceva care poate sau nu să fie iertat, nu este o formă de comportament sau ceva care se revelează temporar în ea; este natura și esența unei persoane, iar Dumnezeu este cât se poate de sătul de astfel de oameni. Dacă îți reverși ocazional corupția, trebuie, pe baza**

cuvintelor lui Dumnezeu, să reflectezi dacă aceste revărsări provin dintr-o aversiune față de adevăr sau dintr-o lipsă de înțelegere a acestuia. Lucrul acesta implică o căutare și necesită luminarea și ajutorul lui Dumnezeu. Dacă ai acea natură și esență căreia îi e lehamite de adevăr, nu accepți niciodată adevărul și ești deosebit de potrivnic și ostil față de acesta, atunci sunt probleme. Cu siguranță ești o persoană rea și Dumnezeu nu te va mântui" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, înțelegerea adevărului este cea mai importantă"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au străpuns inima. Să fii sătul de adevăr înseamnă să I te împotrivești lui Dumnezeu, să fii dușmanul lui declarat. Pretindeam că aveam credință în Dumnezeu Atotputernic, mă rugam în numele Lui, mâncam și beam adevărurile pe care le-a exprimat, aveam părtășie despre cuvintele Lui în fiecare adunare și le predicam fraților și surorilor. Dar felul în care mă purtam, în care trăiam, nu era conform cuvintelor lui Dumnezeu, iar eu nu-I urmam cerințele. În schimb, eram sătulă de adevăr. Cum puteam accepta și practica adevărul în felul acela? Singura cale de a fi mântuit în calitate de credincios este să accepți adevărul. Dar eu nu iubeam adevărurile exprimate de Dumnezeu. În inima mea, mă împotriveam lui Dumnezeu. Acea fire satanică de a fi sătulă de adevăr mă putea distruge. Atunci am văzut că o astfel de fire e înspăimântătoare, e călcâiul lui Ahile pe drumul spre mântuire. Apoi am venit înaintea lui Dumnezeu, ca să mă căiesc: „O, Dumnezeule! Sunt sătulă de adevăr, nu mă axez pe scrierea unui articol sau pe urmărirea adevărului și acum am văzut că o fire de a fi sătul de adevăr Te dezgustă. Vreau să mă căiesc și să urmăresc adevărul! Te rog să mă îndrumi!"

După aceea, am citit iar din cuvintele lui Dumnezeu. „**Dacă, în inima ta, chiar iubești adevărul, însă ai un calibru oarecum slab și ești lipsit de perspicacitate și puțin nesăbuit; dacă uneori faci greșeli, dar nu**

intenționezi să faci rău și ai făcut pur și simplu câteva lucruri nesăbuite; dacă în inima ta ești dispus să auzi părtășia lui Dumnezeu despre adevăr și tânjești după adevăr; dacă atitudinea pe care o ai în tratarea adevărului și a cuvintelor lui Dumnezeu este una de sinceritate și dor, iar tu poți să venerezi și să prețuiești cuvintele lui Dumnezeu, asta este suficient. Lui Dumnezeu Îi plac astfel de oameni. Chiar dacă s-ar putea să fii un pic nesăbuit uneori, Dumnezeu tot te place. Dumnezeu îți iubește inima, care tânjește după adevăr și El iubește atitudinea ta sinceră față de adevăr. Deci, Dumnezeu are milă de tine și te favorizează întotdeauna. El nu ia în considerare calibrul tău slab sau nesăbuința ta, și nici fărădelegile tale. Deoarece atitudinea ta față de adevăr este sinceră și pasionată, iar inima ta este cinstită, atunci, întrucât inima și atitudinea ta sunt lucrurile pe care Dumnezeu pune preț, El va fi mereu milos față de tine, iar Duhul Sfânt va lucra asupra ta și vei avea speranța mântuirii" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, înțelegerea adevărului este cea mai importantă"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au trezit și mi-au dat o cale de practică. Inima mi s-a luminat și m-am simțit ușurată! Pe Dumnezeu nu-L deranjează calibrul slab sau ignoranța oamenilor. Atât timp cât tânjesc după adevăr și îl tratează cu sinceritate, vor avea mila lui Dumnezeu. Am observat că mai erau frați și surori cu un calibru mediocru, care tânjeau după cuvintele lui Dumnezeu și căutau sincer adevărul când se întâmpla ceva. Cu o atitudine sinceră față de cuvintele lui Dumnezeu, aveau mila și îndrumarea lui Dumnezeu. Au ajuns să scrie eseuri foarte emoționante despre experiențele lor, ca să fie martori pentru Dumnezeu. Iar unii, care sunt noi în credință, nu fug de dificultățile pe care le înfruntă în datoria lor, ci se supun conducerii și rânduielilor lui Dumnezeu și se bazează pe El ca să caute adevărul și să depășească necazurile. În cele din urmă, ajung mărturii emoționante. Iar

câțiva noi credincioși caută adevărul când dau la iveală corupție. Citesc cuvintele lui Dumnezeu și reflectează asupra lor. Înțelegerea pe care o împărtășesc e sinceră și practică. Lui Dumnezeu nu-I pasă de când crede cineva, dacă e ignorant sau are calibru slab, ci numai dacă urmărește și iubește adevărul, dacă e însetat de adevăr și dacă abordează cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă sinceră. Calibrul slab nu e fatal. Cheia e să avem o inimă care iubește adevărul, să putem accepta și pune în practică adevărul. Dumnezeu e loial și drept și nu-I pasă dacă cineva are calibru bun sau slab. Atât timp cât suntem însetați de adevăr și tânjim după el, atât timp cât implementăm ceea ce știm, putem dobândi luminarea Duhului Sfânt și vom avea o înțelegere și pătrundere mai bune. Calibrul meu slab n-ar trebui să mă țină pe loc și n-ar trebui să găsesc scuze să nu scriu un articol. Voiam să mănânc, să beau și experimentez sincer cuvintele lui Dumnezeu, să-mi povestesc experiențele într-un articol ca să fiu mărturie pentru Dumnezeu.

Ulterior, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care mi-a clarificat care e voia Lui. „**Nicio cale spre atingerea mântuirii nu este mai reală sau mai practică decât acceptarea și urmărirea adevărului. Dacă nu poți dobândi adevărul, credința ta în Dumnezeu este goală. Cei care rostesc mereu cuvinte doctrinare goale, zic sloganuri papagalicește, spun lucruri pompoase, respectă regulile și nu se concentrează niciodată pe practicarea adevărului nu câștigă nimic, indiferent de câți ani cred. Cine sunt oamenii care câștigă ceva? Cei care își îndeplinesc datoria cu sinceritate și sunt dispuși să practice adevărul, care tratează ceea ce le-a încredințat Dumnezeu drept misiunea lor, care își petrec cu bucurie întreaga viață sacrificându-se pentru Dumnezeu și nu uneltesc de dragul lor, ale căror picioare sunt bine înfipte pe pământ și care se supun orchestrărilor lui Dumnezeu. Ei sunt capabili să priceapă principiile adevărului în timp ce își**

îndeplinesc datoria și se străduiesc din răsputeri să facă totul cum se cuvine, permițându-le să obțină efectul mărturiei pentru Dumnezeu și să mulțumească voia Sa. Când întâmpină dificultăți în timp ce își îndeplinesc datoria, se roagă lui Dumnezeu și încearcă să-I înțeleagă voia, sunt capabili să se supună orchestrărilor și aranjamentelor care vin de la Dumnezeu și, în tot ceea ce fac, ei caută și practică adevărul. Ei nu repetă papagalicește sloganuri și nu spun lucruri pompoase, ci se concentrează doar să facă lucrurile fiind bine înfipți cu picioarele pe pământ și să respecte principiul cu meticulozitate. Se străduiesc din greu în tot ceea ce fac și încearcă din răsputeri să înțeleagă totul și, în multe chestiuni, sunt capabili să practice adevărul, după care dobândesc cunoștințe și înțelegere și sunt în stare să învețe lecții și să câștige cu adevărat ceva. Iar când au gânduri incorecte sau stări greșite, se roagă lui Dumnezeu și caută adevărul pentru a le înlătura; indiferent ce adevăruri înțeleg, ei le apreciază în inimile lor și sunt capabili să vorbească despre experiențele și mărturia lor. Astfel de oameni câștigă în cele din urmă adevărul. Acei oameni fără inimă nu se gândesc niciodată la cum să practice adevărul. Ei se concentrează doar să depună efort și să facă lucruri și să se afișeze și să se fălească, dar nu caută niciodată cum să practice adevărul, ceea ce le îngreunează obținerea lui. Gândește-te, ce fel de oameni pot intra în realitățile adevărului? (Cei cu picioarele pe pământ, care sunt pragmatici și care fac lucrurile din toată inima.) **Oamenii cu picioarele pe pământ, care fac lucrurile din toată inima și care au o inimă: asemenea oameni acordă mai multă atenție realității și folosirii principiilor adevărului atunci când acționează. De asemenea, în toate lucrurile, ei acordă atenție aspectelor practice, sunt pragmatici și le plac lucrurile pozitive, practice și adevărul. Oamenii ca aceștia sunt cei care în cele din urmă**

înțeleg și câștigă adevărul” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, cel mai important este să practici și să experimentezi cuvintele Lui”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că aceia care urmăresc adevărul se axează pe cuvintele lui Dumnezeu, chibzuiesc adesea la ele și le pun în practică. Ei pot să caute adevărul și să învețe de la oamenii, lucrurile și evenimente din jurul lor, apoi să culeagă răsplata din experiențele lor. Un articol e cea mai bună cale să venim înaintea lui Dumnezeu și să chibzuim la cuvintele Lui, iar asta e voia lui Dumnezeu. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, am simțit o povară și am avut motivația de a scrie un articol. Simțeam că trebuia să fac acea datorie, ca să-I alin inima lui Dumnezeu. Un articol de mărturie pentru Dumnezeu e în beneficiul mai multor oameni. E un lucru însemnat, valoros și o responsabilitate a mea.

După aceea, am început să planific zilnic lucrarea și să stabilesc cât timp folosesc pentru fiecare problemă, conform urgenței ei. Oricând aveam timp, mâncam și beam cuvintele lui Dumnezeu și lucram la un articol. La început, scriam o relatare detaliată a unui lucru. Nu puteam scrie clar despre felul în care înțelegeam cuvintele lui Dumnezeu și scriam superficial. Atunci voiam să renunț, să mă opresc și nu mai voiam să chibzuiesc la cuvintele lui Dumnezeu. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Nu vreau să renunț! Vreau să chibzuiesc la cuvintele Tale, să scriu tot ce știu în acest moment și apoi să continui să scriu, pe măsură ce capăt experiență. Nu vreau să trăiesc după firea mea coruptă. Vreau să scriu despre lucrarea pe care ai făcut-o în mine ca să-Ți fiu mărturie.” După ce m-am rugat, m-am simțit mult mai calmă. Când m-am liniștit și m-am gândit la starea mea și la cuvintele lui Dumnezeu, am putut să-mi dau seama de luminarea pe care am primit-o. Așadar, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu și am scris despre felul în care le înțelegeam atunci. Când am terminat și am văzut că unele părți nu erau clare, le-am corectat. Pe măsură

ce scriam, dobândeam claritate și-mi vedeam starea mai bine. Am câștigat tot mai multă înțelegere a adevărului. M-am simțit foarte împlinită cu acest fel de practică. Această experiență mi-a arătat importanța urmăririi adevărului. Trebuie să căutăm serios adevărul, să reflectăm asupra noastră, să ne cunoaștem și să practicăm cuvintele lui Dumnezeu în toate, apoi putem culege rasplata. E foarte important să scriem o mărturie personală, să urmărim adevărul și o schimbare în firea vieții noastre.

83. Cine mi-a distrus familia, de fapt?

de Fang Xia, China

Eram profesoară, iar soțul meu, inginer. Am avut o relație minunată pe tot parcursul căsniciei, iar fiica noastră era deșteaptă și cuminte. Prietenii și colegii ne admirau toți. În decembrie 2006, eu am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Citind cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că Mântuitorul nostru, Dumnezeu Atotputernic, a exprimat multe adevăruri pentru a purifica și mântui omenirea. Să avem credință, să citim cuvintele lui Dumnezeu, să dobândim adevărul și să ne lepădăm de păcat și de firile corupte sunt singura cale de-a fi protejați de El în marile dezastre și de-a intra în Împărăția Lui, în cele din urmă. Am mai învățat că viața fiecăruia a venit de la Dumnezeu și că El ne-a dat tot ce avem. Ca ființe create, se cuvine să ne facem datoria. Ulterior, am început să răspândesc Evanghelia și să ud nou-veniți. Fiecare zi oferea împlinire! Soțul a văzut că, de când am devenit credincioasă, eram mereu zâmbitoare și mi-a zis fericit: „Înainte, veșnic erai sleită după o zi de muncă și mă îngrijorai. Credincioasă fiind, ești la fel de ocupată zilnic, dar îți e tot mai bine. Se pare că-i grozav să ai credință!” Dar lucrurile bune nu durează. Curând, a început să mă oprime și să stea în calea credinței mele.

Într-o zi din martie 2007, a venit de la lucru si a spus sever, de cum a intrat: „Azi, șeful a convocat o ședință generală a tuturor cadrelor și-a zis că-n ultimii ani sunt tot mai mulți credincioși în Dumnezeu Atotputernic, provocând panică în partid. Au declarat Biserica lui Dumnezeu Atotputernic țintă națională majoră și toți credincioșii în Dumnezeu Atotputernic pot fi arestați de Partidul Comunist. Pentru angajații de la stat e mai rău. Oricine e descoperit credincios ori cu un membru al familiei în Biserică, va fi concediat, fără excepție! Nimeni din școala ta nu știe de

credința ta. Renunță până nu-i prea târziu! Vei fi arestată dacă află șeful tău!" Mă gândeam: să ai credință e calea cea dreaptă și nu încalcă nicio lege. De ce ar vrea partidul să mă oprească? Așa că i-am spus: „Când a intrat în Organizația Mondială a Comerțului, nu a declarat China că aici există libertatea credinței? De ce reprimarea de acum? Ce problemă are credința mea?" El s-a enervat și a replicat: „Știu că-i bine să ai credință, dar partidul n-o permite, deci ce putem face? Nu te poți pune cu ei. Dacă-ți păstrezi credința, poți fi arestată sau închisă oricând. Dacă ai fi arestată, nu ne-ar distruge asta familia? Trebuie să renunți la credință de dragul familiei!" M-am indignat auzindu-l spunând asta. Nu-mi imaginasem că, oprind oamenii să creadă în Dumnezeu, partidul s-ar folosi de șefii lor ca să-i preseze, dar asta chiar explica răzgândirea bruscă a soțului meu. M-am întrebat dacă Partidul m-ar lăsa să scap dacă ar afla de credința mea. De ce-i așa de greu să fii credincios în China? Mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu pe care mi le-a citit o soră: „**Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi, și ca urmare, aceste cuvinte sunt împlinite în voi, acest grup de oameni. Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici formidabile, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează

oamenii?”). Țin minte că ea mi-a și spus, la părtășie: „Partidul Comunist e ateu. Îl urăște pe Dumnezeu și e împotriva Lui. Fiind credincioși într-o țară condusă de ei, sigur că vom fi oprimați și umiliți. Domnul Isus a spus odată: «**Ferice de cei persecutați din pricina dreptății, căci a lor este Împărăția Cerurilor!**» (Matei 5:10). Dumnezeu folosește aceste medii opresive ca să le desăvârșească oamenilor credința. El apreciază cel mai mult să poți rămâne ferm într-un mediu atât de opresiv și dureros!” Asta mi-a dat credință. Știam că nu puteam să renunț din cauza opresiunii partidului. Oricum mi-ar fi stat în cale soțul, eram hotărâtă să cred.

De un timp, la el la serviciu țineau aproape zilnic ședințe, subliniindu-se că nu era voie să existe credincioși printre angajați sau rudele lor. Soțul venea acasă și-mi ținea discursuri ideologice aproape zilnic. Într-o seară când m-am întors de la adunare, mi-a zis cu o privire severă: „Iar te-ai dus la adunare? De câte ori ți-am spus că n-ai voie să te duci la adunări? De ce nu vrei s-asculți? Știi foarte bine că partidul interzice religia. Șeful ne-a tot zis că partidul nu va ierta ușor niciun credincios în Dumnezeu Atotputernic! A-ți păstra credința într-un astfel de moment critic nu înseamnă să cauți necaz?” Am spus: „A avea credință nu încalcă nicio lege. Ce drept are partidul să n-o permită?” A răspuns: „Partidului nu-i pasă dacă încalci sau nu vreo lege. Credincioșii în Dumnezeu Atotputernic sunt considerați infractori politici. Dacă vei fi arestată de partid pentru credința ta nu doar că-ți va ruina reputația, dar îți va fi în pericol viața și-ți va fi implicată familia.” I-am zis: „Tu știi foarte bine că Partidul e anti-Dumnezeu, dar ești de partea lor și stai în drumul meu. Nu te temi de pedeapsă?” A spus, disprețuitor: „Nu contează pedeapsa, ci să pricepi încotro bate vântul. Acum Partidul Comunist e la putere. Dacă vrei să supraviețuiești sub conducerea lui, nu trebuie să faci ce-ți zice? Sunt plătit de partid, deci trebuie să vorbesc și să acționez în numele lor. Și tu muncești și iei un salariu sub

conducerea lui. De ce te-ar ierta dacă-L urmezi pe Dumnezeu în locul partidului? Trebuie să fii conștientă care-i miza! Ești cu partidul, sau cu Dumnezeu Atotputernic? Trebuie să alegi astăzi!" Chiar am fost în dubiu atunci: Dacă hotăram să-mi păstrez credința, șeful putea afla oricând. Atunci, urma să-mi pierd postul și, probabil, să fiu arestată de poliție. Aveam slujba de peste un deceniu. Muncisem din greu și fusesem promovată profesoară de rang mediu. Câștigasem admirația elevilor, respectul părinților, invidia colegilor și recunoașterea și aprobarea șefului meu. Oriunde mergeam, rudele și prietenii mă tratau foarte bine. Dacă-mi pierdeam slujba, mă confruntam cu respingerea familiei, batjocura altora și disprețul colegilor. Mă temeam că reputația mea ar fi ruinată dacă se întâmpla asta. Atunci, mi-am spus: „Lucrarea judecății din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic e ultima etapă a lucrării Lui pentru a ne mântui. Singurul mod de-a fi eliberați de corupție e să trecem prin judecata și curățirea lui Dumnezeu. Atunci, vom putea supraviețui dezastrelor sub protecția Lui și vom fi duși într-o destinație frumoasă. Dacă pierd șansa aceea voi regreta tot restul vieții." M-am gândit la ceva ce spune Dumnezeu: „**Dacă ești de rang înalt, ai o reputație onorabilă, deții foarte multe cunoștințe, ești proprietarul multor bunuri și ești susținut de multe persoane și totuși toate aceste lucruri nu te împiedică să vii în fața lui Dumnezeu, să accepți chemarea Lui și însărcinarea dată de El și să faci ceea ce îți cere Dumnezeu, atunci tot ceea ce vei face va fi cea mai semnificativă cauză de pe pământ și cel mai drept angajament pentru omenire. Dacă respingi chemarea lui Dumnezeu de dragul statutului și a propriilor tale obiective, tot ceea ce vei face va fi blestemat și chiar urât de Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri"). Gândindu-mă la cuvintele lui Dumnezeu, m-am înseninat. Să ai credință, să urmezi adevărul

și să-ți faci datoria de ființă creată sunt singurul lucru cu valoare și sens. Eu, însă, confruntată cu o alegere între credință și serviciu, am fost constrânsă de renume și statut, temându-mă că partidul o să-mi ia slujba din cauza credinței, ruinându-mi reputația. Pentru mine contau tot cariera și renumele meu. Dar cu ce mă puteau ajuta ele? Ele doar îmi satisfăceau temporar vanitatea; nu m-ajutau să câștig adevărul ori să scap de firea mea coruptă. Și ce sens are admirația altora? În plus, știam că partidul Îi e dușman lui Dumnezeu. A mă crampona de slujbă și a mă bucura de statut și reputație, dacă renunțam la credință, trăind nedemn sub conducerea partidului, nu însemna asta să-L trădez pe Dumnezeu? Nu puteam fi o astfel de persoană. Așa că i-am zis foarte calm soțului meu: „Nu renunț niciodată la credința mea!” M-a privit fix și a spus, sever: „Dacă-ți păstrezi credința, te denunț la poliție să te aresteze!” Zicând asta, a început să sune. Am fost uluită, atunci. Știa că Partidul Comunist oprimă credincioși. Totuși, intenționa să mă predea lor. Nu însemna să mă arunce în gura lupilor? Pentru interesele lui, nesocotea iubirea noastră ca soț și soție și voia să mă denunțe la poliție, ca să renunț la credință. Nu puteam să-i cedez. Apoi m-a tot întrebat: „Te-ai hotărât?” Am zis: „Chiar de-s arestată și închisă, îmi păstrez credința!” S-a făcut palid și a aruncat telefonul pe jos, furios.

Țin minte, într-o seară, văzându-mă citind cuvintele lui Dumnezeu, imediat s-a schimbat la față și a zis: „De câte ori ți-am spus? În China pur și simplu nu poți lua calea credinței! De la guvern până la autoritățile locale, de la conducere până la fiecare angajat, lucrurile-s monitorizate la toate nivelurile. Te înhață partidul dacă mai crezi în Dumnezeu!” Să-l aud întruna pe soțul meu zicând asta, gândindu-mă și la pericolul permanent al arestării, credincioasă fiind în țara partidului, eram îngrozită. Mă întrebam dacă puteam rezista torturii, de eram arestată într-o zi. Dacă mă omorau în bătaie sau mă schilodeau? Dacă nu suportam suferința și Îl trădam pe Dumnezeu,

n-ar fi fost sfârșitul vieții mele? Știam că nu eram într-o stare bună. M-am rugat repede lui Dumnezeu în inima mea, cerându-I credință, ca să nu-mi pierd mărturia în oprimarea și greutățile alea. Am citit în cuvintele lui Dumnezeut: „**Când oamenii sunt gata să-și sacrifice viețile, totul devine neînsemnat și nimeni nu-i poate învinge. Ce ar putea fi mai important decât viața? Astfel, Satana devine incapabil de a face mai mult în oameni, nu poate face nimic cu omul**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 36). Ce bine-s spuse cuvintele lui Dumnezeu! Când suntem gata să ne riscăm viața, nefiind constrânși de moarte, mâinile Satanei sunt legate. Din lipsă de credință, m-am temut să nu mă omoare în bătaie poliția. Mi-am prețuit viața prea mult. Totul e sub controlul lui Dumnezeu, inclusiv viața și moartea noastră. Trebuia să mă încredințez Lui și să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Sale. Dacă eram omorâtă în bătaie era persecuție pentru dreptate, care are valoare. Cu încrederea dată de cuvintele lui Dumnezeu, i-am citit câteva soțului: „**Avem încrederea că nicio țară sau putere nu poate sta în calea a ceea ce Dumnezeu dorește să împlinească. Cei care împiedică lucrarea lui Dumnezeu se opun cuvântului lui Dumnezeu și tulbură și subminează planul lui Dumnezeu vor fi, în cele din urmă, pedepsiți de Dumnezeu. Cel care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi trimis în iad; orice țară care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi distrusă; orice națiune care se ridică pentru a se opune lucrării lui Dumnezeu va fi ștearsă de pe fața pământului și va înceta să mai existe**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”). I-am dat soțului mărturie despre firea dreaptă a lui Dumnezeu, care nu tolerează jignire. Persecutarea credincioșilor de către partid sunt facere de rău și împotrivire față de Dumnezeu și vor fi pedepsite de El. Ținând cu partidul și oprindu-mă de la credință, el făcea rău alături

de ei. După ce a ascultat, a zis, neajutorat: „Tu crezi că vreau asta? Partidul Comunist provoacă totul! Dacă nu te împiedic să crezi în Dumnezeu, mi-aș putea pierde și eu salariul. De ce la mine nu te poți gândi? Dacă ești arestată și închisă, chiar de nu te omoară, o să te rănească. Cum aș putea sta să te privesc suferind? Ce să fac să te determin să renunți la credință?" Am spus: „Dumnezeu Atotputernic e singurul Dumnezeu adevărat și nu renunț la credință!" În mod șocant, când a văzut că nu cedam, a devenit agresiv. Furios, mi-a zis: „Dacă ești arestată pentru credința ta, nu mai ai viitor. Pur și simplu insiști să te dai pe mâinile lor. Spune-mi, însă, în ce mai crezi dacă mori?" Apoi m-a țintuit pe pat ca un nebun, m-a strâns tare de gât și-a zis: „Te sugrum și-apoi vedem dacă mai poți crede!" Eram sugrumată, nu puteam respira și mă luptam din răsputeri, dar în van. Am leșinat. În timp ce-mi reveneam treptat, m-am gândit cum soțul meu, care nu mă lovise deloc în ani de căsnicie, devenise atât de rău cu mine ca să-și apere statutul și slujba, mai să mă omoare prin sufocare. Eram devastată. Și uram Partidul Comunist și mai mult. Dacă n-ar fi amenințat cu slujbele și viitorul rudelor, soțul meu n-ar fi fost așa de nemilos.

Ori de câte ori îl presau în plus la serviciu, soțul mă persecuta și mai mult. Într-o zi, venind de la o ședință, iar mi-a ținut un discurs ideologic, zicând că, sub PCC în China, toată familia suferă dacă unul e credincios, deci nu-mi puteam păstra credința, altfel amândoi ne-am pierde slujbele și ar fi afectate studiile și cariera fiicei noastre. A întrebat cum ar mai ține capul sus fiica noastră dacă eram închisă pentru credința mea și a zis că ar trebui să mă gândesc la ea, chiar dacă la noi doi nu mă gândeam. Mă gândeam: „Dacă Partidul Comunist îi lua slujba soțului și ruina viitorul fiicei din cauza credinței mele, nu m-ar detesta amândoi pe vecie?" Eram abătută rău. L-am chemat în gând pe Dumnezeu să mă îndrume. Mi-am amintit asta din cuvintele Lui: „**Din tot ce are loc în univers, nu există**

nimic în care Eu să nu am ultimul cuvânt. Există ceva ce nu se află în mâinile Mele? Orice spun Eu se face, și cine dintre ființele umane Mă poate face să Mă răzgândesc? […] Nu sunt Eu Cel care a făcut personal aceste aranjamente?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 1). Toate sunt în mâinile lui Dumnezeu. Dacă eu și soțul ne pierdeam slujbele, dacă studiile fiicei noastre erau afectate și dacă urma să aibă o slujbă, toate erau rânduite de Dumnezeu. Numai El poate hotărî toate lucrurile – nu Partidul Comunist. La gândul ăsta, i-am zis soțului: „Soarta oamenilor e în mâinile lui Dumnezeu, condusă de El. Crezi că dacă asculți de Partidul Comunist, slujba ta e garantată? Partidul nu-și stăpânește nici propria soartă, deci cum poate controla soarta altora?" Atunci, înfuriat, a replicat: „Dacă vrei cu orice preț să fii credincioasă, partidul o să te-nhațe. Îi omoară pe credincioșii pe care-i găsesc. Mai bine mori de mâna mea!" Înainte să pot reacționa, a fugit în bucătărie ca un apucat, a înșfăcat un cuțit, s-a postat în fața mea și a zis cu duritate, ținând sus cuțitul: „Ai de gând să fii credincioasă, ori să ai o viață frumoasă? Dacă insiști să fii credincioasă, îți tai gâtul!" Înfuriată și speriată, L-am chemat urgent pe Dumnezeu în sufletul meu. Chiar în clipa aia, fiica noastră a dat buzna din camera ei, s-a pus în fața mea și a strigat: „Tati! Dacă vrei s-o omori pe mami, trebuie să mă omori întâi pe mine!" A tresărit speriat când ea a făcut asta și, cu ochii ațintiți asupra ei, mușchii feței i-au încremenit. A coborât încet mâna în care ținea cuțitul. Am simțit în inimă o pierdere și o durere de nedescris, în timp ce vărsam lacrimi de mâhnire și revoltă. Nu-mi imaginasem că soțul meu îmi va amenința viața deoarece cred în Dumnezeu. Nu era bărbatul cu care mă măritasem. Era, în mod clar, un demon!

Într-o zi, am citit în cuvintele lui Dumnezeu: „**De ce un soț își iubește soția? De ce o soție își iubește soțul? De ce sunt copiii ascultători față de**

părinții lor? De ce părinții își adoră copiii? Ce gen de intenții nutresc, de fapt, oamenii? Oare intenția lor nu e de a-și satisface propriile planuri și dorințe egoiste? Chiar își doresc să acționeze de dragului planului de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu? Oare chiar acționează de dragul lucrării lui Dumnezeu? Este intenția lor să îndeplinească îndatoririle unei ființe create?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"). **„Oricine nu Îl recunoaște pe Dumnezeu este un dușman; adică, oricine nu Îl recunoaște pe Dumnezeul întrupat – indiferent dacă se află în acest curent sau în afara lui – este un antihrist! Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care nu Îl ascultă pe Dumnezeu?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"). M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu. Mi-au trecut prin minte, ca un film, scenă după scenă cu soțul meu asuprindu-mă. De ce el, care niciodată nu strigase la mine și nu mă lovise, făcea tot ce putea să mă persecute de când am devenit credincioasă? De ce s-ar spulbera toți anii de căsnicie în fața câștigului personal? Nu există iubire adevărată între oameni. Toți doar se folosesc unii de alții. Soțul a fost bun cu mine înainte, fiindcă puteam să merg la lucru, să câștig bani și să-i nasc copii. Eram utilă în ochii lui. Dar acum, că alesesem credința, care-i afecta interesele, nu i-a păsat de sentimentele noastre. Ca să mă-mpiedice să cred în Dumnezeu, a vrut să mă denunțe la poliție, m-a sufocat până am leșinat și chiar m-a amenințat cu cuțitul. Insista că nu voia să am credință fiindcă se gândea la mine și se temea că voi fi arestată, dar totul era pentru el însuși. Își punea cariera și reputația mai presus de toate. Ca să-și apere mijloacele de trai, era dispus să fie trepădușul partidului, sluga lui, împingându-mă într-o fundătură. A folosit și tot soiul de tactici ticăloase,

haine, să mă oprească să cred în Dumnezeu. În esență, era un demon care-L ura pe Dumnezeu și I se împotrivea. Apoi, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. **„Ca persoane normale, care urmăresc iubirea față de Dumnezeu, pătrunderea în Împărăție pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu este viitorul vostru adevărat și o viață care este de cea mai mare valoare și semnificație; nimeni nu este mai binecuvântat decât voi. De ce spun asta? Pentru că cei care nu cred în Dumnezeu trăiesc pentru trup și trăiesc pentru Satana, dar astăzi voi trăiți pentru Dumnezeu și trăiți pentru a face voia lui Dumnezeu. De aceea vă spun că viețile voastre au cea mai mare semnificație. Numai acest grup de oameni care a fost selectat de Dumnezeu poate duce o viață de maximă însemnătate: nimeni altcineva de pe pământ nu poate trăi o viață de o asemenea valoare și semnificație**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii"). Cuvintele lui Dumnezeu mă inspirau mult și m-au ajutat să văd sensul vieții. Să crezi, să urmezi adevărul și să-ți faci datoria de ființă creată sunt singurul mod de-a trăi o viață cu sens și valoare. Eu muncisem în lume până la epuizare și-mi făcusem un mic renume, dar mă simțeam pustiită și nefericită. Mă îmbolnăvisem din cauza epuizării, iar vocea mea devenise atât de răgușită că abia vorbeam. În clipa aceea am simțit că, oricâte certificate de onoare sau oricâtă admirație primeam, asta nu-mi înlătura boala sau vidul spiritual. Reputația urmărită și avută în toți anii aceia nu mă putea ajuta să câștig adevărul și nu mă mântuia din corupția și răul Satanei. În plus, în anii de predare, le inculcasem elevilor tot felul de lucruri care-L neagă pe Dumnezeu. Tot timpul adusesem laude Partidului Comunist. Continuând așa, în niciun caz nu aveam un final bun. Trebuia să nu mai slujesc partidul. M-am rugat lui Dumnezeu în suflet să-mi dea o cale de scăpare. Apoi, când m-am dus la un control medical, doctorul mi-a zis: „Gâtul vă e într-o stare

groaznică. Și-a schimbat tot culoarea și efectiv e plin de sânge. S-a inflamat și s-a lărgit mult, afectându-vă corzile vocale. Având în vedere profesia dvs, dacă nu încetați să-l suprasolicitați, probabil vă veți pierde total capacitatea de-a vorbi.” Apoi mi-a recomandat un concediu medical de șase luni. I-am mulțumit lui Dumnezeu din inimă. Credeam c-o să am mai mult timp să citesc cuvintele Lui și să-mi fac datoria, dar soțul a-nceput să folosească o tactică și mai ticăloasă de-a-mi sta în cale.

Într-o zi din februarie 2009, a chemat doi colegi de clasă de-ai mei și pe fratele meu mai mic. M-au băgat cu forța într-o mașină și m-au dus la un ospiciu. Dar n-aveam nicio problemă, și ospiciul m-a refuzat. Soțul meu a zis: „Știi că Partidul arestează credincioși și-i condamnare la moarte, dar tu stărui să fii credincioasă. Numai cineva bolnav psihic nu se teme de moarte. La ospiciul ăsta pot face puține teste. Ospiciul regional are dotări mai bune și medici mai competenți. O să te duc la un control acolo, să vedem dacă ești bolnavă psihic.” Am răspuns furioasă: „Cred că tu ești ăla cu probleme psihice! Nu-i vorba că nu mă tem de moarte. Eu aleg să cred, chiar de-nseamnă moartea, fiindcă știu că Dumnezeu Atotputernic e venirea Mântuitorului. El a exprimat atât de multe adevăruri și poate mântui omul de păcat și dezastre. Toți necredincioșii care n-acceptă judecata și purificarea lui Dumnezeu vor muri în dezastre.” Dar n-a vrut să asculte. A doua zi dis-de-dimineață m-a obligat să merg la ospiciul regional. Am urcat la etajul doi și am văzut o doamnă nebună strânsă ghem pe podeaua holului, legată cu un lanț foarte greu. Un bărbat de vârstă mijlocie ținea lanțul de un capăt, trăgând tare de el, târând femeia pe podea. Ea își întindea brațele înfricoșată, ținându-se de lanț, luptându-se din răsputeri și țipând tare. Văzându-i părul ca niște paie, fața îngrozită și auzindu-i țipetele care-ți sfâșiau inima, mi-a înghețat sângele în vine. Am fost copleșită de un sentiment de durere și nedreptate. Mi s-a părut că era o insultă enormă la

adresa demnității mele și-am vrut să mă-ntorc imediat, să cobor și să ies din acel loc blestemat, dar nu am putut. Soțul mă urmărea pas cu pas. Atunci mi-am amintit ceva din cuvintele lui Dumnezeu. „**Dumnezeu a îndurat multe nopți nedormite pentru binele lucrării omenirii. De la mari înălțimi până la cele mai mici adâncimi, El a coborât în iadul viu în care omul trăiește pentru a-și petrece zilele cu acesta, nu S-a plâns niciodată de nedreptatea omului și nu i-a făcut niciodată omului reproșuri pentru neascultarea lui, ci îndură cea mai mare umilință în timp ce El, personal, Își desfășoară lucrarea. Cum ar putea Dumnezeu să aparțină iadului? Cum ar putea să-Și petreacă viața în iad? Dar, de dragul întregii omeniri, pentru ca întreaga omenire să-și poată găsi, mai curând, odihna, El a suferit umilință și nedreptate ca să vină pe pământ, și a intrat personal în «iad» și «Infern», în bârlogul tigrului, pentru a-l mântui pe om. Cum este omul apt să I se împotrivească lui Dumnezeu? Ce motiv are ca să se plângă de El? Cum poate avea tupeul să privească la Dumnezeu?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (9)”). Pentru a mântui omenirea, Dumnezeu S-a întrupat în zilele de pe urmă, a venit în China condusă de ateism, arătându-Se și lucrând în acest loc, cel mai rău, cel mai anti-Dumnezeu, suferind oprimarea și osândirea Partidului Comunist și a lumii religioase și îndurând mari umilințe, însă Dumnezeu suportă tot, fără un cuvânt. El e Domnul creației, suprem și onorabil, dar a venit să trăiască printre ființe umane corupte, îndurând umilințe imense, exprimând adevăruri printre oameni și făcând, tăcut, lucrarea de mântuire a umanității. Pe când eu, un om corupt, văzând că urma să fiu asociată cu bolnavii psihic, mi s-a părut că-mi era rănită demnitatea și că era umilitor pentru mine. Am vrut să scap. N-aveam nici cea mai mică hotărâre de-a suferi pentru adevăr. Am fost stânjenită, la gândul ăsta, și m-am rugat în sinea mea lui Dumnezeu, jurând că orice urma

să înfrunt sau orice umilință sufeream, nu voi ceda niciodată Satanei. Doctorul mi-a dat în treacăt două pungi cu medicamente și m-a trimis acasă. Ulterior, când soțul a văzut că nu mă putea opri de la credință, m-a ignorat și am preluat iar o datorie. Apoi, în octombrie 2012, când un Iuda ne-a turnat, poliția a aflat că aș putea fi conducătoare de biserică și a-nceput să mă fileze cu polițiști în civil. A trebuit să plec de-acasă, să-mi fac datoria în altă regiune, ca să nu fiu arestată. Ulterior am aflat că-n ziua când am plecat de-acasă, poliția s-a dus la noi să mă aresteze. În plus, au arestat trei frați și surori ca să-i întrebe unde eram și-au început să mă caute, folosind o poză cu mine. După două luni, Securitatea mi-a percheziționat casa, a confiscat cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu și i-a zis soțului că mă vor prinde și dacă fug la capătul pământului. Și Departamentul Educației a venit zilnic la mine acasă, obligându-mi soțul să mă caute. Eram atunci aproape în fruntea listei celor mai căutați de partid.

Mi-au folosit până și copilul să mă atragă înapoi acasă. Într-o după-amiază spre sfârșitul lui decembrie 2012, am fost sunată pe neașteptate de fiica mea: „Mami, m-am temut să te sun! Poliția te caută peste tot și ne-au percheziționat casa. Acum te sun ca să-ți spun că șefii de la Departamentul Educației și de la școala ta ne-au cerut tatei și mie să-ți zicem că vor să renunți la credință, să te-ntorci acasă și promit că nu te vor trage la răspundere Au mai zis că, dacă vii acasă, chiar dacă nu te duci deloc la serviciu, tot o să-ți plătească salariul întreg.” M-am revoltat când am auzit asta. Partidul folosea statutul și banii să mă ispitească să renunț la credința mea. Ce josnic! Ce m-a întristat într-adevăr a fost că fiica mea părea să creadă profund în ce ziceau șefii din guvern și de la școală. De-aici am văzut clar că și soțul și fiica mea erau păcăliți și folosiți de Partidul Comunist. I-am spus fiicei, hotârâtă: „Draga mea, privești prea naiv lucrul ăsta. Știi ce s-ar întâmpla dacă aș veni acasă? Aș fi ca un miel aruncat

lupilor. Nu mă pot duce acasă.” Ea a răspuns, neliniștită: „Au zis că dacă nu vii acasă, îți vor anula toți cei peste 20 de ani din pensia ta. Întoarce-te, mami! Dacă nu, îl vor face pe tata să divorțeze de tine și mă vor pune să rup legătura cu tine. Dacă nu vii acasă, atunci nu vei mai fi mama mea.” Am fost stupefiată atunci. Partidul nu-mi lua doar mijloacele de trai, ci îmi constrângea și soțul să divorțeze și fiica să rupă legătura cu mine. A fost hain și ticălos! Am urât partidul din toată inima. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu. „**Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului! Cine a îmbrățișat lucrarea lui Dumnezeu? Cine a renunțat la viața sa, ori și-a vărsat sângele pentru lucrarea lui Dumnezeu? Generație după generație, de la părinți la copii, omul înrobit L-a înrobit necuviincios pe Dumnezeu – cum ar putea asta să nu incite la furie? Mii de ani de ură sunt concentrați în inimă, milenii de păcătuire sunt gravate în inimă – cum ar putea asta să nu inspire dezgust? Răzbună-L pe Dumnezeu, nimicește-I complet dușmanul, nu-i mai permite să alerge ca turbatul și nu-i mai permite să conducă precum un tiran! Acum este timpul: omul și-a adunat demult toată puterea, și-a dedicat toate eforturile și a plătit fiecare preț pentru aceasta, pentru a sfâșia chipul hidos al acestui demon și pentru a permite oamenilor, care au fost orbiți și care au îndurat tot felul de suferințe și greutăți, să se ridice deasupra durerii și să întoarcă spatele acestui diavol bătrân și malefic. De ce să pui un obstacol atât de impenetrabil în fața lucrării lui Dumnezeu? De ce să folosești diferite trucuri ca să-i înșeli pe oamenii lui Dumnezeu? Unde sunt adevărata libertate și drepturile și interesele legitime? Unde este nepărtinirea? Unde este alinarea? Unde este căldura? De ce să folosești scheme amăgitoare ca să-i păcălești pe oamenii lui Dumnezeu? De ce să folosești forța ca să oprești venirea lui Dumnezeu?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea

și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”). Partidul Comunist clamează libertatea religioasă, dar pe ascuns folosește diverse tactici ticăloase de-a oprima credincioșii. Asta arată clar natura lui rea de-a urî adevărul și de-a I se împotrivi lui Dumnezeu. Partidul încerca atât morcovul, cât și bățul, ca să mă oprească să cred, întâi folosind ca momeală un salariu generos, căutând să mă atragă înapoi acasă cu bani, ca să mă poată aresta. Odată ce n-am căzut în plasă, voia să-mi ia slujba și salariul, să-mi taie tot venitul și să mă alunge de acasă. Asta mi-a arătat clar că partidul pare moral și drept la suprafață, dar în inimă e brutal și rău. E o bandă perversă de demoni care I se împotrivește lui Dumnezeu la fiecare pas. Am ajuns să-l urăsc și să-l resping din suflet și-am jurat că plec din el chiar cu prețul vieții! Nu m-am întors acasă. Soțul a fost forțat să divorțeze de mine, iar fiica a rupt legătura cu mine.

Înainte, când lucram în sistemul partidului, nu i-am putut vedea esența rea. L-am lăudat întruna și am slujit fidel partidul. După ce i-am experimentat persecuțiile, i-am văzut, în sfârșit, esența rea de-a urî adevărul și de-a lucra contra lui Dumnezeu și-am ajuns să-l urăsc și să-l abandonez total, jurând să nu-l mai urmez niciodată. Am văzut și iubirea lui Dumnezeu. Cuvintele Lui au fost cele care mi-au dat credință și putere, permițându-mi să rămân tare prin persecuții și greutăți repetate. Îi sunt foarte recunoscătoare! Oricât de grea e calea ce-mi stă înainte, Îl voi urma pe Dumnezeu Atotputernic până la sfârșit, fără ezitare!

87. Ce am câștigat din faptul că am fost tratată

de Xiaomi, Japonia

În iunie 2022, am fost aleasă conducătoare de biserică. Gândindu-mă la lucrarea pe care mi-aș asuma-o, la experiența bogată pe care aș câștiga-o, și că ar fi bine pentru creșterea mea în viață, am fost încântată. I-am fost recunoscătoare lui Dumnezeu pentru șansa asta de a practica. Dar nu mai fusesem conducătoare, așa că nu cunoșteam multe principii. Când au apărut probleme, n-am căutat principii ci doar am lucrat orbește, făcând ce credeam că e mai bine. La fel am ales și oameni pentru posturi. Puțin mai târziu, o supraveghetoare pe care am ales-o era neglijentă în datorie și întârzia lucrarea. O conducătoare superioară m-a mustrat: „Numirea personalului e foarte importantă, de ce ignori principiile și decizi singură lucrurile fără să le discuți cu colegii tăi? Ești foarte arogantă și încrezută!” M-am simțit groaznic s-o aud spunând asta. Am recunoscut că fusesem arogantă, dar eram foarte îngrijorată. Acum că problema mea fusese dezvăluită, conducătoarea și alți frați și surori mă vedeau așa cum eram. M-ar suspenda conducătoarea dacă ar mai apărea aceeași problemă? Surprinzător, în scurtă vreme, o parte din lucrarea mea a trebuit refăcută într-un alt proiect, pentru că făcusem lucrurile după capul meu. Asta a întârziat lucrarea, eu fiind emondată și tratată din nou. Mi s-a spus: „Conducătoare fiind, nu te ocupi de chestiuni personale, ci faci o lucrare care implică întreaga biserică. Conducătorii ar trebui să caute principiile adevărului și să discute cu colegii în toate situațiile. De ce faci mereu doar ce vrei? Ești mult prea arogantă.” Ceea ce a spus mi-a străpuns inima ca un cuțit și nu-mi puteam opri lacrimile. Avea dreptate; conducătoarea deja semnalase problema asta. De ce am făcut aceeași greșeală? Dacă făceam mereu lucrurile după capul meu și greșeam, sigur eram suspendată mai

devreme sau mai târziu. Atunci, am observat alți oameni în jurul meu care n-au căutat principiile adevărului în îndatoriri, făcând lucrurile de capul lor. Asta a dus la perturbări în lucrare și au fost criticați, unii fiind suspendați. Văzând asta, am devenit și mai neliniștită și speriată. Am simțit că din acel moment trebuia să fiu atentă și să nu mai fac nicio greșeală. Altfel, aș fi fost și eu suspendată. Dacă într-adevăr mi-aș pierde datoria, aș mai avea un final bun și o destinație bună? După aceea, am devenit foarte agitată în lucrare. Chiar și în discuțiile obișnuite de lucru, când trebuia să ne exprimăm o opinie, ezitam să deschid gura, temându-mă că voi spune ceva greșit și-mi voi dezvălui problema. Când ofeream sugestii pentru problemele observate, aveam îndoieli, gândindu-mă: „Oare chiar e o problemă? Mă va trata conducătoarea dacă greșesc? Lasă, mai bine n-o aduc în discuție. Măcar așa nu voi greși și nu voi fi criticată.” La acest gând, pur și simplu, am ignorat lucrurile de care nu eram sigură. Dar asta m-a făcut să mă simt vinovată și-am realizat că sunt iresponsabilă față de lucrare. M-am gândit că trebuia să-mi întreb colegii și să mă ocup de probleme după ce văd ce părere au. Astfel, conducătoarea nu ar fi spus că sunt arogantă și încăpățânată. Odată, biserica trebuia să aleagă un conducător de echipă pentru lucrarea de evanghelizare. Un frate era înzestrat în împărtășirea Evangheliei, dar alții au spus că nu are o umanitate bună, că îi atacase și se răzbunase pe ceilalți. Nu-mi puteam da seama dacă era un candidat viabil, așa că am discutat cu colegii mei. Toți au spus să încerce. Atunci, m-am simțit cam neliniștită, dar apoi m-am gândit că dacă toți au spus că putea încerca sarcina, n-ar trebui să fie o problemă mare. Așa că, nu mi-am exprimat îngrijorările și chiar m-am consolat: Cerusem deja sugestiile tuturor, dacă ceva nu mergea bine, nu aveam să fiu singura responsabilă. În scurt timp, conducătoarea superioară ne-a verificat lucrarea și a aflat că nu avea o umanitate bună. El nu accepta sugestiile altora și chiar îi ataca și se răzbuna pe ei. Conducătoarea a spus:

„Dacă nu e suspendat imediat, lucrarea va fi afectată.” M-a supărat rău s-o aud spunând asta, pentru că știusem de problemă, dar, temându-mă că părerea mea era greșită și că aveam să fiu tratată dacă era vreo problemă, nu spusesem nimic. Din fericire, conducătoarea a observat asta și l-a suspendat, altfel, lucrarea chiar ar fi avut de suferit. M-am simțit foarte vinovată. Am avut un sentiment clar că era o problemă. De ce n-am avut curajul s-o aduc în discuție? De ce n-am reușit să protejez biserica? De ce m-am temut că voi fi emondată și tratată? M-am rugat lui Dumnezeu să mă îndrume să-mi înțeleg problema.

Am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Unii își urmează propria voință atunci când acționează. Ei încalcă principiile și după ce sunt emondați și tratați, recunosc doar verbal că sunt aroganți și că au făcut o greșeală numai pentru că nu au adevărul. Însă, în inimile lor, ei tot se plâng: «Nimeni nu mai riscă, numai eu – și, în cele din urmă, când ceva merge prost, mie îmi pasează toată responsabilitatea. Nu este o prostie din partea mea? Nu mai pot face același lucru data viitoare, riscând astfel. Cuiul care iese în evidență e bătut cu ciocanul!» Ce credeți despre această atitudine? Este o atitudine de căință?** (Nu.) **Ce atitudine este? Nu au devenit ei alunecoși și înșelători? În inimile lor, gândesc: «Sunt norocos că acest lucru nu s-a transformat într-un dezastru. Omul din greșeli învață, ca să spunem așa. Trebuie să fiu mai atent în viitor.» Ei nu caută adevărul, folosindu-se de meschinăria și de uneltirile lor viclene pentru a ține cont de chestiune și a se ocupa de aceasta. Pot câștiga adevărul în felul acesta? Nu pot, căci nu s-au pocăit. Primul lucru care trebuie făcut atunci când te pocăiești este să recunoști ce ai făcut greșit, să vezi unde era greșeala ta, esența problemei și firea coruptă pe care ai arătat-o; trebuie să chibzuiești la aceste lucruri și să accepți adevărul, apoi să practici în conformitate cu**

adevărul. Doar aceasta este o atitudine de pocăință. Dacă, pe de altă parte, te gândești exhaustiv la moduri viclene, devii mai alunecos decât înainte, tehnicile tale sunt mai istețe și tainice și ai mai multe metode de a trata lucrurile, atunci aceasta nu este atât de simplă ca a fi doar înșelător. Folosești mijloace necinstite și ai secrete pe care nu poți să le divulgi. Este rău. Nu doar că nu te-ai pocăit, ci ai devenit mai alunecos și mai șiret. Dumnezeu vede că ești extrem de intransigent și rău, un om care recunoaște la suprafață că a greșit și acceptă tratarea și emondarea, dar care, în realitate, nu are câtuși de puțin atitudinea unuia care se pocăiește. De ce spunem asta? Deoarece, în timp ce acest eveniment se desfășura sau după finalul său, nu ai căutat deloc adevărul, nu ai reflectat, nu ai încercat să te cunoști și nu ai practicat conform adevărului. Atitudinea ta este una de a folosi filosofiile, logica și metodele Satanei pentru a rezolva problema. De fapt, ocolești problema și o prezinți într-un ambalaj frumos ca ceilalți să nu poată vedea nicio urmă a acesteia, fără să-ți scape nimic. În cele din urmă, simți că ești foarte deștept. Acestea sunt lucrurile pe care le vede Dumnezeu și nu faptul că ai reflectat cu adevărat, ți-ai mărturisit păcatul și că te-ai pocăit în fața chestiunii care s-a abătut asupra ta, și apoi că ai plecat să cauți adevărul și să practici conform acestuia. Atitudinea ta nu este una de căutare a adevărului sau de practicare a adevărului și nici una de supunere față de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, ci una de folosire a tehnicilor și metodelor Satanei pentru a-ți rezolva problema. Le dai celorlalți o impresie falsă, te împotrivești să fii expus de Dumnezeu și ești beligerant și defensiv în privința circumstanțelor pe care Dumnezeu le-a orchestrat pentru tine. Inima ta este mai închisă și mai separată de Dumnezeu ca înainte. Prin urmare, poate să rezulte vreun lucru bun din asta? Mai poți trăi în

lumină, bucurându-te de pace și veselie? Nu poți. Dacă te ferești de adevăr și de Dumnezeu, cu siguranță vei cădea în întuneric, vei plânge și vei scrâșni din dinți" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Un om poate să-și rezolve noțiunile și neînțelegerile despre Dumnezeu numai urmărind adevărul"). Dumnezeu dezvăluie că dintre cei care încalcă principiile în datorie și perturbă lucrarea, dacă sunt emondați și tratați, cei care iubesc și acceptă adevărul pot căuta adevărul din asta, reflectând asupra lor, aflând unde au greșit, ce firi corupte au arătat și cum ar trebui acestea să fie rezolvate. Apoi, ei își pot face datoria conform principiilor. Asta înseamnă cu adevărat să accepți tratarea și să arăți căință adevărată. Dar când cei care nu acceptă adevărul sunt tratați, ei pot recunoaște verbal că au greșit, dar nu caută adevărul, nu reflectează asupra lor pentru a se cunoaște. În schimb, ei folosesc căi șirete și viclene de a se ascunde, nelăsându-i pe ceilalți să le vadă problemele, ca să se poată proteja. O asemenea persoană nu e doar vicleană, ci și rea. M-am comparat cu cele dezvăluite în cuvintele lui Dumnezeu. Când am devenit conducătoare, nu cunoșteam multe principii și nu le-am explorat; am făcut lucrurile de capul meu. Asta a perturbat lucrarea. Conducătoarea m-a criticat și mi-a semnalat problema, ca să mă ajute. Dar, deși am recunoscut c-am greșit, n-am mai reflectat asupra mea după aceea și nici n-am încercat să înțeleg principiile. Am făcut doar presupuneri și am rămas prudentă, gândindu-mă că, de vreme ce conducătoarea îmi descoperise intențiile, puteam fi suspendată dacă mai făceam vreo greșeală și atunci nu aveam un final bun. M-am deghizat la fiecare pas, ca să mă protejez, să nu-mi arăt problemele sau neajunsurile. Am fost foarte precaută în tot ce spuneam și ce făceam. Analizam argumentele pro și contra înainte de a menționa o problemă sau de a exprima o opinie, gândindu-mă dacă aș putea fi tratată pentru asta. Spuneam ceva doar dacă puteam garanta că totul va fi bine. Dar nu scoteam

un cuvânt despre ceva de care nu eram nesigură, fără să țin cont că lucrarea ar putea avea de suferit dacă problema era ignorată. Pentru a evita criticile, când a trebuit să aleg pe cineva, am cerut părerea colegilor mei, dar am făcut-o de văzul lumii. Deși eram neliniștită în legătură cu sugestia lor, nu am investigat mai mult, ajungând să fie aleasă persoana greșită. Acest lucru a fost dăunător pentru frați și surori, dar și pentru lucrare. Am văzut că atunci când am fost emondată și tratată, n-am arătat căință deloc. Doar am devenit mai alunecoasă și mai vicleană, gândindu-mă mereu cum să evit să greșesc și să fiu criticată pentru asta, mereu prudentă față de Dumnezeu și față de conducători. Era odios și dezgustător pentru Dumnezeu să-mi fac datoria astfel. Așa n-aș fi primit niciodată lucrarea și îndrumarea Duhului Sfânt. Dacă nu mă căiam, știam că în cele din urmă voi fi respinsă și alungată de Dumnezeu.

Odată, în timpul devoțiunii, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu despre cum abordează antihriștii tratarea, asta ajutându-mă să-mi înțeleg problema. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Unii antihriști care lucrează în casa lui Dumnezeu se hotărăsc în tăcere să acționeze scrupulos, să evite să facă erori, să fie emondați și tratați, să-L înfurie pe Cel de mai sus sau să fie prinși de conducătorul lor făcând ceva rău și se asigură că au spectatori atunci când fac fapte bune. Cu toate acestea, oricât de scrupuloși ar fi, din cauza faptului că pornesc dintr-un punct de plecare greșit și o iau pe calea greșită, acționând doar de dragul reputației și statutului și fără a căuta vreodată adevărul, încalcă adesea principiile, perturbă și tulbură lucrarea bisericii, acționează ca lacheii Satanei și chiar comit deseori fărădelegi. Este un lucru foarte obișnuit ca astfel de oameni să încalce adesea principiile și să comită fărădelegi. Prin urmare, desigur că le este greu să evite să fie emondați și tratați. Acum, de ce acționează antihriștii atât de precaut când nu**

sunt emondați și tratați? Cu siguranță, un motiv este că ei se gândesc: «Trebuie să fiu atent – la urma urmei, „Prudența este părintele siguranței" și „Cei buni au o viață liniștită". Trebuie să urmez aceste principii și să-mi amintesc în fiecare moment să evit să greșesc sau să intru în necazuri și trebuie să-mi suprim corupția și intențiile. Atât timp cât nu greșesc și pot să perseverez până la capăt, voi dobândi binecuvântări, voi scăpa de dezastre și voi avea succes în credința mea în Dumnezeu!» Ei se îndeamnă, se motivează și se încurajează deseori în acest fel. Ei cred că, dacă fac ceva greșit, își vor reduce semnificativ șansele de a obține binecuvântări. Nu reprezintă acest lucru calculul și credința care le ocupă adâncul inimii? Lăsând deoparte dacă acest calcul sau credință a antihriștilor este corectă sau greșită, pe baza acestei credințe, ce anume îi va îngrijora cel mai mult când vor fi tratați și emondați? (Perspectivele și soarta lor.) **Ei asociază faptul că sunt tratați și emondați cu perspectivele și soarta lor – acest lucru are de-a face cu natura lor rea. Se gândesc în sinea lor: «Oare sunt tratat în acest fel fiindcă Dumnezeu mă va alunga? Să fie oare pentru că Dumnezeu nu mă vrea? Casa lui Dumnezeu mă va împiedica să-mi fac această datorie? Oare nu par demn de încredere? Voi fi înlocuit cu cineva mai bun? Dacă sunt alungat, mai pot fi, totuși, binecuvântat? Mai pot intra în Împărăția Cerurilor? Se pare că randamentul meu n-a fost foarte satisfăcător, deci trebuie să fiu mai atent în viitor și să învăț să fiu ascultător și bine-crescut și să nu creez probleme. Trebuie să învăț să fiu răbdător și să supraviețuiesc ținând capul plecat. În fiecare zi, când fac lucruri, trebuie să-mi imaginez că merg pe coji de ouă. Nu pot să las garda jos. Deși de data asta m-am deconspirat din neglijență și am fost tratat și emondat, se pare că problema nu este foarte gravă. Se pare că încă am o șansă - încă pot să scap de dezastre și să fiu**

binecuvântat, deci ar trebui să accept asta cu smerenie. Nu e ca și cum aș fi înlocuit, cu atât mai puțin alungat sau exclus, deci pot accepta să fiu tratat și emondat în acest fel.» Este asta o atitudine de acceptare a tratării și emondării tale? Înseamnă asta că-ți cunoști cu adevărat firea coruptă? Înseamnă asta că într-adevăr vrei să te căiești și să începi o viață nouă? Înseamnă că ești sincer hotărât să acționezi conform principiilor? Nu, nu înseamnă asta. Atunci de ce se comportă așa? Datorită acelei raze de speranță că pot să scape de dezastre și să fie binecuvântați. Atât timp cât încă există acea rază de speranță, ei nu se pot trăda, nu-și pot dezvălui adevărata față, nu le pot spune celorlalți ce se ascunde în adâncul inimilor lor și nu pot permite ca alții să afle ce resentimente nutresc lăuntric. Ei trebuie să se ascundă, să-și bage coada între picioare și să nu le permită celorlalți să-i vadă așa cum sunt ei, de fapt. Prin urmare, ei nu se schimbă deloc după ce sunt emondați și tratați și continuă să facă lucrurile la fel ca înainte. Deci care este principiul din spatele acțiunilor lor? Pur și simplu să-și protejeze propriile interese în toate situațiile. Indiferent ce greșeli fac, ei nu le spun altora; trebuie să-i convingă pe toți cei din jur că sunt persoane perfecte, fără cusururi sau defecte și că nu fac niciodată greșeli. Așa se camuflează ei. După ce rămân multă vreme camuflați, se simt încrezători că e aproape sigur că vor scăpa de dezastre, vor fi binecuvântați și vor intra în Împărăția Cerurilor” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a opta)”). Am văzut din cuvintele Lui că, atunci când sunt tratați pentru că au încălcat principiile sau au făcut rău, antihriștilor le e teamă că vor fi alungați și nu vor mai obține nicio binecuvântare. Așa că, apoi, devin foarte precauți în ceea ce fac, fiind prudenți în fața lui Dumnezeu și a omului. Ei cred că, atâta vreme cât nu fac nimic greșit și nu își expun defectele pentru ca alții să le descopere, își pot

păstra postul, iar binecuvântările lor vor fi garantate. Am văzut că antihriștii sunt teribil de egoiști, ticăloși, vicleni și răi. Ei cred în Dumnezeu de dragul binecuvântărilor. Când sunt tratați, se gândesc doar la viitorul și la interesele lor. Ei pot deveni ascultători și supuși pentru un timp, dar e doar o prefăcătorie, ca să se poată adăposti în biserică pentru a evita dezastrele. Am văzut că, în atitudinea mea față de tratare, acționam exact ca antihriștii, legând critica de primirea binecuvântărilor. Când eram mustrată, presupuneam că mă va suspenda conducătoarea și îmi făceam griji dacă voi avea un viitor bun și o destinație bună. Eram extrem de atentă în datoria mea după aceea. Gândeam și regândeam orice sugestii sau probleme pe care le menționam, temându-mă că voi face o greșeală și-mi voi expune neajunsurile. Atunci, conducătoarea avea să vadă cine sunt și să mă suspende. Am devenit și mai defensivă față de Dumnezeu, văzând alte surori și frați suspendați, temându-mă că voi greși și voi fi iar tratată sau suspendată. Am realizat că înainte nu acceptasem cu adevărat să fiu tratată, nu reflectasem asupra mea și nu-mi văzusem greșelile. Eram doar orbește prudentă față de Dumnezeu și foloseam tactici și mai înșelătoare, pentru a mă deghiza. Am crezut că, dacă îmi ascundeam adevărata față și nu mai făceam greșeli, nemaifiind criticată, nu aveam să fiu suspendată, putând să rămân în biserică și să ajung să am un final bun și o destinație bună. Am fost mereu precaută cu Dumnezeu, încercând să-mi calculez câștigurile sau pierderile personale. Am văzut probleme, dar n-am căutat și nu le-am raportat. Am vrut doar să-mi păzesc pielea și nu m-am gândit deloc la lucrarea bisericii. Eram foarte șireată și egoistă. Deghizându-mă astfel, deși o vreme am reușit s-o păcălesc pe conducătoare și să nu fiu suspendată imediat, dacă n-aș fi reflectat asupra mea, nu m-aș fi căit sau n-aș fi făcut schimbări, mai devreme sau mai târziu, aș fi fost expusă si alungata de

Dumnezeu. Realizând asta, am spus o rugăciune, gata să mă căiesc și să caut adevărul, ca să-mi rezolv problema.

În căutarea mea, am citit câteva cuvinte ale lui Dumnezeu despre cum să faci față tratării. „**De fapt, casa lui Dumnezeu emondează și tratează oamenii în totalitate fiindcă acei oameni acționează cu încăpățânare atunci când își îndeplinesc îndatoririle, perturbă și tulbură lucrarea casei lui Dumnezeu, nu reflectează și nici nu se căiesc. Din acest motiv sunt ei emondați și tratați. Când oamenii sunt emondați și tratați într-o astfel de situație, sunt ei alungați?** (Nu.) **Categoric nu, oamenii ar trebui să aibă o înțelegere clară a acestor lucruri. În acest context, a fi emondat și tratat nu este un lucru rău și este benefic pentru lucrarea bisericii, indiferent dacă vine de la Dumnezeu sau de la alți oameni, de la conducători și lucrători sau de la frați și surori. A fi capabil să emondezi și să tratezi o persoană atunci când acționează cu încăpățânare și perturbă lucrarea casei lui Dumnezeu este un lucru drept și pozitiv. Asta ar trebui să facă oamenii integri și cei care iubesc adevărul**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a opta)”). **„Când e vorba să fie emondați și tratați, care e minimul pe care oamenii ar trebui să-l cunoască? Emondarea și tratarea trebuie experimentate pentru a-și face datoria cum se cuvine – este un lucru indispensabil. Este ceva ce oamenii trebuie să înfrunte în fiecare zi și să experimenteze des în credința lor în Dumnezeu și în dobândirea mântuirii. Nimeni nu poate fi exclus de la emondare și tratare. Sunt emondarea și tratarea ceva ce implică viitorul și soarta lor?** (Nu.) **Atunci, pentru ce sunt emondarea și tratarea unei persoane? Sunt pentru a-i condamna pe oameni?** (Nu, sunt pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă adevărul și să-și realizeze datoria conform principiilor.) **Așa e. Este înțelegerea cea mai adecvată a acestui lucru. Emondarea și**

tratarea cuiva sunt un fel de disciplină, de certare, dar sunt și o formă de a-i ajuta pe oameni. A fi emondat și tratat îți permite să-ți schimbi cu timpul căutarea greșită. Îți permite să recunoști prompt problemele pe care le ai în prezent și firile corupte pe care le expui cu timpul. În orice situație, să fii emondat și tratat te ajută să-ți îndeplinești îndatoririle în conformitate cu principiile, te scutește de a face greșeli și de a merge pe căi greșite pe parcurs și te împiedică să provoci catastrofe. Nu este acesta cel mai mare ajutor dat oamenilor, cel mai mare remediu al lor? Cei care au conștiință și rațiune ar trebui să poată trata corect faptul că sunt tratați și emondați" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a opta)"). Am învățat din cuvintele Lui că asta e o cale de a purifica și perfecționa oamenii și că trebuie s-o acceptăm și să trecem prin ea în procesul nostru de creștere în viață. Poate că emondarea și tratarea sunt chiar dure și dureroase uneori, dar ne vizează firile corupte. Ne expun direct și ne disecă corupția și neascultarea. Nu conțin nicio răutate față de noi, nu ne condamnă și nu ne alungă – n-au legătură cu viitorul și soarta noastră. Dar în mod eronat, am crezut că a fi tratat înseamnă a fi condamnat, că voi fi suspendată și alungată. Să-L înțeleg greșit pe Dumnezeu a fost o negare a dreptății Sale și o blasfemie împotriva Lui! Conducătoarea m-a emondat și m-a tratat mai ales pentru că eram arogantă și încăpățânată, perturbând lucrarea bisericii, ceea ce era chiar enervant. Conducătoarea a vrut să fac schimbări cât mai curând, pentru a proteja lucrarea bisericii. Adoptarea unui ton sever era un lucru absolut normal, iar ea nu mă suspenda. Aceste cuvinte critice au ajuns chiar la miezul problemelor și corupției mele și mi-au permis să văd gravitatea situației. Inima mea era foarte amorțită și rigidă, iar fără asta aș fi ignorat cu desăvârșire sfaturile bune și aș fi repetat greșeala. N-aș fi progresat niciodată în datorie. Aș fi continuat să fac rău, să perturb lucrarea bisericii.

Fiecare tratare mi-a corectat prompt abaterile și greșelile, oprind imediat răul pe care îl făceam. Asta m-a ajutat cu adevărat. Dacă mă gândesc cu atenție, cel mai mult adevăr l-am obținut din momentele în care m-am poticnit și am căzut și am fost tratată. Chiar am simțit că tratarea e cea mai bună și mai eficientă metodă a lui Dumnezeu de a ne judeca și a ne curăți. Să pot trăi asta e harul și binecuvântarea lui Dumnezeu și favoarea Lui specială pentru mine. Dar n-am căutat adevărul sau auto-reflecția. Am continuat să trăiesc în neînțelegeri față de El, îngrijorată de viitorul și de soarta mea. Eram foarte irațională și nu știam ce era bine pentru mine.

Am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu într-o adunare și chiar m-a afectat. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Dacă cineva își face mereu planuri pentru propriile interese și perspective atunci când își îndeplinește datoria și nu se gândește la lucrarea bisericii sau la interesele casei lui Dumnezeu, atunci aceasta nu este îndeplinirea unei datorii. Este oportunism, înseamnă că face lucrurile pentru propriul beneficiu și pentru a obține binecuvântări pentru sine. Astfel, natura din spatele îndeplinirii datoriei sale se schimbă. Se rezumă doar la a face un târg cu Dumnezeu și la a dori să se folosească de îndeplinirea datoriei sale pentru a-și atinge propriile obiective. Acest mod de a face lucrurile perturbă foarte ușor lucrarea casei lui Dumnezeu. Dacă provoacă doar pierderi mici lucrării bisericii, atunci încă există șanse de răscumpărare și încă e posibil să i se dea ocazia să-și îndeplinească datoria, mai degrabă decât să fie îndepărtat; dar dacă provoacă pierderi mari lucrării bisericii și-și atrage furia lui Dumnezeu, dar și a oamenilor, atunci el va fi expus și alungat, fără a mai avea în viitor ocazia de a-și îndeplini îndatoririle. Unii oameni sunt demiși și alungați în acest fel. De ce sunt alungați? Ați descoperit cauza primară? Cauza primară este că ei mereu iau în calcul propriile câștiguri și pierderi, se**

lasă purtați de propriile interese, nu se pot lepăda de trup și nu au deloc o atitudine ascultătoare față de Dumnezeu, deci tind să se comporte imprudent. Ei cred în Dumnezeu doar pentru a obține profit, har și binecuvântări, mai degrabă decât ca să obțină un minimum de adevăr, astfel încât credința lor în Dumnezeu dă greș. Aceasta este rădăcina problemei. Credeți că este injust ca ei să fie expuși și alungați? Nu este absolut deloc injust, este în totalitate consecința naturii lor. Orice persoană care nu iubește adevărul sau nu îl urmărește va fi, într-un final, expusă și alungată" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea principiilor adevărului putem să ne îndeplinim datoria cum se cuvine"). El spune că, dacă mereu îți cântărești și îți planifici viitorul și interesele în datorie, natura a ceea ce faci se schimbă și nu mai faci o datorie. Sigur ajungi să faci rău și să perturbi lucrarea bisericii, apoi să fii suspendat și alungat. Nu mai fusesem conducătoare și nu cunoșteam principiile. În mare parte am făcut ce-am vrut. Nu m-am căit după ce am fost tratată, ci m-am tot gândit la soarta mea, temându-mă că voi fi transferată. Evident, am văzut probleme, dar pentru a nu greși, în loc să le semnalez, am preferat să întârzii lucrarea. Așa nu făceam o datorie; compromiteam lucrarea bisericii și făceam rău. Unii dintre cei pe care i-am văzut suspendați și alungați și-au protejat mereu interese în datorie. După ce au apărut probleme și au fost tratați, ei nu au depus prea mult efort în principiile adevărului, ci doar s-au deghizat, devenind prudenți față de Dumnezeu și de conducători. Ei erau permanent îngrijorați că vor fi suspendați și alungați, trăind mereu în acest ciclu al răului. Relația lor cu Dumnezeu nu era normală și n-au avut niciodată rezultate în datorie. Unii chiar au făcut rău și au perturbat lucrarea bisericii, fiind expuși și alungați. Din eșecurile lor, am putut vedea că motivul și punctul lor de plecare în credința și în datoria lor și calea pe care o aleg sunt critice. Acestea

afectează direct finalul și destinația lor. Starea mea, comportamentul meu și calea pe care eram erau la fel ca ale lor. Mereu m-am temut că voi greși și voi fi mustrată, eram timidă și prudentă față de Dumnezeu, agățându-mă strict de viitorul și de interesele mele, rareori căutând principiile adevărului pentru a-mi rezolva problemele aduse în discuție de conducătoare. Dacă acest lucru ar mai fi durat mult, n-aș fi reușit să progresez în datorie, ba chiar ar fi afectat lucrarea și aș fi lăsat în urmă o fărădelege. Natura și consecințele acestui lucru sunt grave. Nu Dumnezeu m-ar fi expus și m-ar fi alungat, ci eu mi-aș fi distrus viitorul. Atunci am realizat că cel mai important lucru nu era să-mi fac griji că voi fi suspendată și alungată, ci să reflectez cu adevărat la problemele semnalate de conducătoare, să fac un efort să caut și să țin cont de principiile adevărului și să mă străduiesc să urmez principiile. Dacă tot nu m-am descurcat când eram dedicată, fiind suspendată, atunci ar trebui să mă supun aranjamentelor lui Dumnezeu.

Apoi am găsit alte cuvinte ale lui Dumnezeu pe care să le practic și să le pătrund. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Destinația și soarta voastră sunt foarte importante pentru voi – sunt de maxim interes. Credeți că dacă nu faceți lucrurile cu mare grijă, va însemna că nu veți mai avea o destinație și că v-ați distrus soarta. Dar v-a trecut vreodată prin minte că oamenii care depun eforturi doar de dragul destinației lor, nu fac decât să muncească în zadar? Astfel de eforturi nu sunt autentice – reprezintă falsitatea și înșelătoria. Dacă așa stau lucrurile, atunci aceia care lucrează doar de dragul destinației lor se află în pragul ultimei înfrângeri, deoarece eșecul în credința în Dumnezeu e cauzat de înșelăciune. Am spus mai devreme că nu-Mi place să fiu flatat sau lingușit, sau tratat cu entuziasm. Îmi place ca oamenii sinceri să-Mi înfrunte adevărul și așteptările. Mai mult, Îmi place când oamenii pot arăta cea mai mare grijă și considerație pentru inima Mea și când sunt**

în stare să renunțe la toate lucrurile de dragul Meu. Numai astfel poate fi inima Mea mângâiată" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre destinație"). **„Față de Dumnezeu și față de datoria lor, oamenii trebuie să aibă o inimă cinstită. Dacă o fac, vor fi persoane care se tem de Dumnezeu. Ce fel de atitudine au față de Dumnezeu cei cu o inimă cinstită? Cel puțin, ei au o inimă care se teme de Dumnezeu, o inimă care Îl ascultă pe Dumnezeu în toate lucrurile, nu caută binecuvântări sau nenorociri, nu spun nimic despre condiții, se lasă la mila lui Dumnezeu – aceștia sunt oameni cu o inimă cinstită**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea principiilor adevărului putem să ne îndeplinim datoria cum se cuvine"). El spune că oamenii care se gândesc mereu la viitorul și la destinația lor în datorie și care se gândesc doar la propriile interese nu sunt sinceri față de Dumnezeu, ci Îl folosesc și Îl înșală. Ei Îl dezgustă pe Dumnezeu; El îi urăște. Lui îi plac oamenii cinstiți cărora nu le pasă de binecuvântări sau blesteme, nu au condiții și sunt sinceri în datoria lor. Doar un asemenea om primește aprobarea lui Dumnezeu. Cum am înțeles voia lui Dumnezeu, am găsit o cale de practică. În datoria mea, a trebuit să încerc să fiu o persoană onestă, să-mi deschid inima lui Dumnezeu și să las deoparte câștigurile sau pierderile personale. Când sunt tratată, indiferent de atitudinea conducătoarei față de mine sau dacă sunt suspendată sau nu, trebuie să caut principii, ca să mi fac bine datoria – asta e cheia. În acel moment, conducătoarea m-a tratat mai ales pentru că eram arogantă, încrezută și făceam lucrurile așa cum voiam eu. Dacă problema asta nu era abordată, probabil aș fi continuat să mă comport astfel, așa că am făcut un rezumat al tuturor problemelor care apăruseră și le-am comparat cu principiile, una câte una. Dacă ceva nu mi-a fost clar, am avut părtășie cu alții. Apoi, când am întâlnit ceva de care nu eram sigură, nu m-am mai grăbit să mă încred în mine și n-am mai făcut lucruri după bunul

meu plac. M-am rugat lui Dumnezeu și am căutat în liniște principii. Am și discutat lucrurile cu colegii, până când am ajuns la un consens. După ce am făcut asta o perioadă, au apărut mai puține greșeli. Când a apărut o provocare pe care chiar n-o puteam rezolva, am căutat ajutorul conducătorilor superiori. Odată, când făceam o investigație, încă mai simțeam o nesiguranță după ce un conducător superior și-a încheiat părtășia. Încă mai aveam niște întrebări și am vrut să le aduc în discuție, dar mi-a fost teamă că dacă nu erau bune, conducătorul putea spune că eram incompetentă și că n-aveam perspectivă. Chiar când ezitam, am realizat că iar îmi făceam griji pentru propriile câștiguri și pierderi. M-am rugat lui Dumnezeu iar și iar, gata să pun în practică adevărul și să fiu o persoană onestă. Chiar dacă am văzut problema corect sau nu, eram gata să-mi corectez motivele și să obțin claritate despre acest aspect al adevărului. În cele din urmă, mi-am făcut curaj să pun întrebările. După ce m-a ascultat, conducătorul a spus că acelea chiar erau probleme și a avut părtășie: „Dacă mai e vreo neclaritate care nu a fost abordată pe deplin, trebuie să o aduci în discuție imediat. Asta va ajuta lucrarea bisericii.” Auzindu-l pe conducător spunând asta, chiar I-am fost recunoscătoare lui Dumnezeu și am simțit pacea interioară care vine când renunți la interesele personale și ești o persoană sinceră.

Prin aceste experiențe, am învățat că e într-adevăr benefic pentru noi să fim tratați. Pe moment, poate fi dificil să fim tratați, dar acum sunt capabilă să fac față cum se cuvine și pot să mă supun, să caut principiile adevărului și să-mi rezolv problema. Asta mă face să mă simt mult mai liniștită.

88. Acesta este glasul lui Dumnezeu

de Pierre, Statele Unite

M-am născut într-o familie creștină și, copil fiind, am mers la slujbele bisericii cu părinții mei. Nu știam de ce, dar, pe măsură ce trecea timpul, am început să am un sentiment constant de goliciune în inima mea; Nu știam ce să-I spun Domnului atunci când mă rugam și nu mă simțeam luminată când citeam Biblia. Mă simțeam foarte departe de Domnul și eram tare îndurerată. Mai târziu, am căutat deseori predici ale pastorilor pe care să le ascult și m-am uitat, totodată, la multe filme care se presupunea că inspiră credință. De asemenea, am făcut tot posibilul să nu mai fac lucruri care nu erau în conformitate cu cerințele Domnului, dar tot îmi simțeam inima goală.

Într-o zi, eu și soțul meu ne-am uitat la un film creștin pe YouTube, numit Dorință arzătoare, care chiar ne-a emoționat. La începutul filmului, protagonistul își scria propriile experiențe și a spus: „Cu două mii de ani în urmă, Domnul Isus le-a promis adepților Săi: «**Iată, Eu vin curând!**» (Apocalipsa 22:7)". Acest verset din Biblie ne-a atras imediat. Profețiile din Apocalipsa erau toate taine, iar aici protagonistul vorbea despre această parte a profețiilor Apocalipsei. Ce avea să spună mai departe? Am continuat să ne uităm cu o curiozitate în creștere. Protagonistul filmului este apoi arestat de PCC pentru credința în Dumnezeu. În timp ce este în închisoare, îl întâlnește pe fratele Zhao, care crede în Dumnezeu Atotputernic. Fratele Zhao găsește o ocazie să-i strecoare o bucată de hârtie. Pe ea scrie: „**Nu fi descurajat, nu fi slab, iar Eu îți voi lămuri lucrurile. Drumul spre Împărăție nu este atât de neted; nimic nu e atât de simplu! Vrei ca binecuvântările să vină ușor, nu-i așa? Astăzi, toți vor avea încercări amare de înfruntat. Fără astfel de încercări, inima iubitoare pe care o**

aveți pentru Mine nu se va întări și nu veți avea iubire adevărată față de Mine. Chiar dacă aceste încercări constau numai în circumstanțe minore, fiecare trebuie să treacă prin ele; doar că dificultatea încercărilor va fi diferită de la persoană la persoană. […] Cei ce-Mi împărtășesc amărăciunea, Îmi vor împărtăși cu siguranță și dulceața. Aceasta este promisiunea și binecuvântarea Mea pentru voi" („Capitolul 41" din „Cuvântări ale lui Hristos la început" în Cuvântul Se arată în trup). **„În timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**" („Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu" din Cuvântul Se arată în trup). Protagonistul este atât de emoționat după ce citește aceste două pasaje. Se simte foarte consolat și își găsește credința și puterea. Eu și soțul meu am fost, de asemenea, uluiți de aceste două pasaje. Cum erau aceste cuvinte atât de autoritare, de puternice și de emoționante? Era de parcă Dumnezeu ne vorbea direct, spunându-ne ce ar trebui să facem. Deși văzusem din aceste cuvinte câtă suferință ar putea presupune mersul pe calea credinței în Dumnezeu, am avut un sentiment de încântare care răsărea adânc în mine și auzul acestor cuvinte mi-a dat credință și putere. M-am gândit: „Oare de unde au venit aceste cuvinte? Se poate să fi venit de la Dumnezeu? E posibil ca Domnul să Se fi întors cu adevărat? Însă când vine Domnul, ar trebui să coboare pe un nor și noi n-am văzut încă niciun semn al coborârii Sale pe nor". Deși la momentul respectiv m-am simțit puțin confuză, m-am bucurat cu adevărat de aceste cuvinte, m-am întors spre soțul meu și am spus: „Aceste cuvinte sunt uimitoare! N-am mai auzit niciodată cuvinte cu o asemenea putere". Apoi

am pus filmul pe pauză, am luat un caiet și am copiat aceste cuvinte. Pe măsură ce scriam, le-am citit din nou: „**Nu fi descurajat, nu fi slab, iar Eu îți voi lămuri lucrurile. Drumul spre Împărăție nu este atât de neted; nimic nu e atât de simplu!**” M-am uitat la soțul meu și am spus: „**Drumul spre Împărăție?**” M-am gândit: „Numai Dumnezeu Însuși ar putea ști care este drumul spre Împărăție. Aceste cuvinte vorbesc despre drumul spre Împărăție și n-ar fi putut fi rostite de o oarecare persoană obișnuită – aceasta este o chestiune despre care doar Dumnezeu ar putea să știe!”

Am continuat să citesc: „**Astăzi, toți vor avea încercări amare de înfruntat. Fără astfel de încercări, inima iubitoare pe care o aveți pentru Mine nu se va întări și nu veți avea iubire adevărată față de Mine. Chiar dacă aceste încercări constau numai în circumstanțe minore, fiecare trebuie să treacă prin ele; doar că dificultatea încercărilor va fi diferită de la persoană la persoană. […] Cei ce-Mi împărtășesc amărăciunea, Îmi vor împărtăși cu siguranță și dulceața. Aceasta este promisiunea și binecuvântarea Mea pentru voi**”. Tonul acestor cuvinte mi-a oferit senzația că fuseseră rostite de cineva care administra toate lucrurile, care ne destăinuia direct, cu o sinceritate absolută, faptul că a merge pe calea credinței nu este un drum lin și că fiecare persoană în parte trebuie să experimenteze cantități diferite de suferință și greutăți, dar acest lucru este pentru a ne desăvârși iubirea și credința. Acestea sunt iubirea și binecuvântarea lui Dumnezeu pentru noi. Deodată, am văzut lumina. Înainte, cresusem mereu că a avea credință în Dumnezeu însemna că totul trebuia să decurgă bine și lin în viață și că aceasta era binecuvântarea lui Dumnezeu. Credeam că dacă ne întâlneam cu dezastre sau calamități așa cum o făceau necredincioșii, atunci acesta era un lucru rău și Dumnezeu ne pedepsea. Era ca în 2010, când am pierdut tot ce aveam într-un cutremur. La vremea aceea, am simțit că Dumnezeu nu

veghease asupra mea sau nu mă protejase, iar acest lucru m-a supărat foarte mult, întrucât trăiam într-o stare în care Îl înțelegeam greșit pe Dumnezeu. Acum, citind aceste cuvinte, viziunea mea asupra unor situații atât de dificile s-a schimbat. În același timp, am ajuns să înțeleg și faptul că trebuia să ascult, să mă rog lui Dumnezeu și să caut să înțeleg faptele Lui atunci când greutățile și încercările se abăteau asupra mea și că, făcând asta, nu aș deveni slabă și negativă.

Am continuat să mă gândesc la cuvintele: „**Cei ce-Mi împărtășesc amărăciunea, Îmi vor împărtăși cu siguranță și dulceața. Aceasta este promisiunea și binecuvântarea Mea pentru voi**”. Cuvintele „cu siguranță”, „promisiune” și „binecuvântare” au dezvăluit autoritatea și puterea Vorbitorului. El cere lucruri de la noi, dar, totodată, ne face promisiuni și, în plus, El are puterea de a îndeplini aceste promisiuni. Aceste cuvinte mi-au mișcat inima și m-am întrebat cum poate fi tonul acestor cuvinte atât de asemănător cu cel pe care l-a folosit Domnul Isus. Ca atunci când Domnul a spus: „**Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine**” (Ioan 14:6); și „**Eu sunt învierea şi viaţa. Cel ce crede în Mine va trăi chiar dacă moare**” (Ioan 11:25); „**Adevărat vă spun că, dacă nu vă schimbaţi şi nu deveniţi ca şi copilaşii, nu veţi intra niciodată în Împărăţia Cerurilor!**” (Matei 18:3). Toate aceste cuvinte conțin cerințele lui Dumnezeu de la noi și promisiunile Sale pentru noi și întruchipează identitatea și statutul lui Dumnezeu. Când le auzim, suntem capabili să simțim autoritatea și puterea cuvintelor lui Dumnezeu. Cuvintele din acest film erau exact așa, când am văzut asta, eu și soțul meu am simțit amândoi că parcă veniseră de la Dumnezeu și că parcă erau glasul lui Dumnezeu. La momentul respectiv, am fost entuziasmată, dar și confuză: aceste cuvinte nu erau din Biblie, așadar oare de unde veniseră? Am continuat să vizionăm filmul. În film, fratele Zhao i-a spus protagonistului,

în timp ce lucrau, că Domnul Isus Se întorsese și că devenise trup și coborâse în taină pentru a îndeplini lucrarea de judecată și curățire a omului în zilele de pe urmă. La momentul respectiv, eu și soțul meu am fost oarecum confuzi, pentru că crezusem întotdeauna că Domnul Isus avea să coboare înapoi într-o zi pe un nor. Dar atunci, în film, fratele Zhao a spus: „Așteptăm întoarcerea Domnului doar pe baza profețiilor coborârii Sale pe un nor, dar am trecut cu vederea alte profeții despre întoarcerea Domnului. Aceasta este o greșeală gravă! Multe părți din Biblie conțin profeții despre întoarcerea Domnului. De exemplu, profețiile Domnului: «**Iată, Eu vin ca un hoţ**» (Apocalipsa 16:15). «**La miezul nopții a răsunat un strigăt: „Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!”**» (Matei 25:6). Mai este și Apocalipsa 3:20: «**Iată, Eu stau la uşă şi bat! Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el şi voi mânca cu el, şi el cu Mine**». Și Luca 17:24-25: «**Căci aşa cum iese fulgerul şi luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot aşa va fi şi cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe şi să fie respins de această generaţie**». Aceste profeții menționează întoarcerea Domnului ca un hoț și venirea Fiului Omului; ele precizează că El le vorbește oamenilor în timp ce bate la ușă și așa mai departe. Asta arată că atunci când vine vorba de întoarcerea Domnului, pe lângă coborârea Sa publică pe un nor, El va veni, totodată, într-o manieră tainică. Dacă credem că Domnul Se va întoarce doar coborând pe un nor, atunci profețiile care spun că El va veni în taină nu mai pot fi îndeplinite. Există multe profeții în Biblie despre întoarcerea Domnului în zilele de pe urmă. Dacă dăm deoparte celelalte profeții și delimităm modul în care Se va întoace Domnul ca fiind prin coborârea pe un nor alb doar pe baza unei părți sau două din Biblie, este probabil să ratăm șansa de a-I întâmpina întoarcerea și suntem pasibili să fim respinși de El”. Auzind asta, eu și soțul meu ne-am scos imediat Biblia și am

verificat aceste versete cuvânt cu cuvânt. Pe măsură ce făceam asta, m-am gândit: „Aceste versete chiar vorbesc despre întoarcerea în taină a Domnului, așa că se pare că Domnul coborând pe nori nu este singura modalitate în care El Se întoarce. Acest lucru chiar mi-a deschis ochii".

Eu și soțul meu am continuat vizionarea filmului. Fratele Zhao și-a continuat părtășia, spunând: „Biblia a profețiț că Domnul are să vină «**ca un hoț**» și «**La miezul nopții a răsunat un strigăt: „Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!"**» (Matei 25:6). «**Dar mai întâi trebuie să sufere multe şi să fie respins de această generaţie**» (Luca 17:25). Apariția și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic au îndeplinit aceste profeții. Din exterior, El arată exact ca o persoană obișnuită. Vorbește din interiorul umanității normale. Cine și-ar putea imagina că El reprezintă apariția Domnului? Aceasta îndeplinește întru totul profeția despre Domnul care se întoarce «**ca un hoț**». Cei care răspândesc Evanghelia sunt mărturie a cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic pentru toți cei ce caută apariția lui Dumnezeu și au părtășie cu răbdare despre cuvintele Sale. Acesta este Domnul bătând la ușă! De la apariția și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, El a fost supus încontinuu vânătorii și persecuției brutale a PCC și a suferit împotrivirea nebună, condamnarea și respingerea lumii religioase. Au existat chiar și multe spirite rele și demoni care L-au atacat, L-au condamnat și L-au hulit în mod deschis pe Dumnezeu Atotputernic pe internet. Acest lucru îndeplinește întru totul profeția rostită de Domnul: «**Dar mai întâi trebuie să sufere multe şi să fie respins de această generaţie**». Dacă Domnul ar fi coborât public pe un nor cu mare slavă, așa cum își imaginează oamenii, atunci neghina, caprele, slujitorii răi și antihriștii ar fi căzut cu siguranță în venerație pentru a-L accepta pe Dumnezeu Atotputernic. Atunci cum ar mai fi dezvăluiți? Dumnezeu Atotputernic a venit și a exprimat toate adevărurile care purifică și mântuiesc omenirea și face lucrarea de judecată din zilele de

pe urmă. Oile Sale Îi ascultă glasul, iar fecioarele înțelepte din fiecare confesiune aud cuvintele pe care le-a exprimat Dumnezeu Atotputernic și le recunosc ca fiind adevărul și glasul lui Dumnezeu și s-au întors toate spre Dumnezeu Atotputernic. Aceasta este răpirea. Acești oameni au fost răpiți în fața tronului lui Dumnezeu și au primit judecata și mustrarea înaintea scaunului lui Hristos. Ei trebuie mai întâi să fie purificați, transformați în biruitori de către Dumnezeu și devin primele roade. Aceasta îndeplinește întru totul profeția din Apocalipsa 14:4-5: «**Aceştia sunt cei care nu s-au întinat cu femei, căci sunt virgini. Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge. Ei au fost răscumpăraţi dintre oameni ca prime roade pentru Dumnezeu şi pentru Miel. Şi în gura lor nu s-a găsit minciună; ei sunt fără vină**». După ce Dumnezeu coboară în secret și face acest grup de biruitori, marea Sa lucrare va fi încheiată. După aceea, El va coborî public pe un nor și Se va arăta tuturor națiunilor și tuturor popoarelor. Aceasta va îndeplini Apocalipsa 1:7: «**Iată, El va veni pe nori şi orice ochi Îl va vedea, chiar şi cei care L-au străpuns. Toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui**». Aceasta va fi scena în care Dumnezeu coboară public pe un nor și toți ochii Îl vor putea vedea. Cei care s-au împotrivit lui Dumnezeu Atotputernic și L-au condamnat Îl vor putea vedea și ei coborând pe un nor, de aceea «**toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui**». Dumnezeu lucrează în etape și conform unui plan; profețiile cu privire la întoarcerea Domnului s-au îndeplinit acum în mare măsură așa că tot ce a mai rămas este ca profețiile despre Dumnezeu care coboară în mod public pe nori să se împlinească după dezastre". Văzând că părtășia fratelui Zhao era rațională și bazată pe fapte, am știut, în inima mea, că Domnul S-a întors cu adevărat, că a devenit trup și a venit printre noi în secret. Eu și soțul meu ne-am dat seama cât de nesăbuiți fuseserăm să ne agățăm mereu de ideea că Domnul coboară pe nori, dar, în același timp, ne-

am bucurat că am putut auzi vestea cea mare a sosirii Domnului în taină. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc: „Nu este de mirare că aceste cuvinte se simt atât de autoritare și puternice și sună de parcă ar fi glasul lui Dumnezeu. După cum se dovedește, ele sunt într-adevăr cuvinte rostite de Însuși Dumnezeu!” Plini de emoție, am continuat să ne uităm la film. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că «Isus care nu vine pe un nor alb este un Hristos mincinos» vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte**

adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia" („Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul" din Cuvântul Se arată în trup). Auzind aceste cuvinte, m-am întrebat dacă sintagma „**așa-zis sfânt**" se referea la cei care nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu atunci când El sosește în taină și care doar așteaptă ca Domnul Isus să coboare pe un nor. În toți acești ani, aproape întreaga lume religioasă a așteptat ca Domnul să coboare pe nori. Dar aceste cuvinte afirmă clar că, dacă ne agățăm orbește de ideea că Domnul Isus coboară pe nori și refuzăm să acceptăm faptul că Dumnezeu a venit deja în taină printre noi, atunci vom sfârși prin a fi pedepsiți de Dumnezeu, pentru că până atunci lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă de judecată, curăţire şi mântuire completă a omului se va termina. Tonul acestor cuvinte este aspru, ele poartă firea de neofensat a lui Dumnezeu, sunt pline de autoritate și putere și ne umplu pe noi de respect și teamă. În același timp, ni se oferă un memento prin aceste cuvinte, precum și un sfat și o încurajare, cu speranța că vom deveni oameni care caută și acceptă adevărul, și nu vom delimita orbește lucrarea lui Dumnezeu sau nega faptul că Domnul S-a întors. Eu și soțul meu am fost captivați de acest film și l-am mai urmărit de câteva ori. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic chiar ne-au șocat puternic. Sentimentul nostru de entuziasm a durat zile întregi.

Într-o zi, mi-am sunat soțul în drum spre serviciu și, cu cât vorbeam noi mai mult despre asta, cu atât mai mult simțeam că acestea trebuie să fie cuvintele lui Dumnezeu. Mi-a spus entuziasmat: „Trebuie doar să punem mâna pe această carte!" Eram atât de nerăbdători să aflăm ce ar trebui să

facem în continuare și cum ar trebui să-L întâmpinăm pe Domnul, așa că, atunci când ne-am întors de la muncă în ziua aceea, am căutat pe internet „Biserica lui Dumnezeu Atotputernic” și am găsit pagina lor oficială de internet. Odată intrați acolo, am văzut cartea **Cuvântul Se arată în trup**. Mai întâi, am citit în Prefață ceea ce spune Dumnezeu Atotputernic: **„«Credința în Dumnezeu» înseamnă a crede că există un Dumnezeu; acesta este cel mai simplu concept în ceea ce privește credința în Dumnezeu. În plus, a crede că există un Dumnezeu nu este același lucru cu a crede cu adevărat în Dumnezeu; mai degrabă este un fel de credință simplă cu puternice conotații religioase. Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă următorul lucru: în baza credinței că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tututor lucrurilor, omul experimentează cuvintele și lucrarea Sa, își purifică firea coruptă, îndeplinește voia lui Dumnezeu și ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu. Numai o astfel de călătorie se poate numi «credință în Dumnezeu». Totuși, deseori oamenii percep credința în Dumnezeu ca pe o chestiune simplă și frivolă. Oamenii care cred în Dumnezeu astfel nu mai știu ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și, cu toate că poate continuă să creadă până la capăt, nu vor dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu, pentru că merg pe calea greșită**”. N-am putut să nu mă gândesc cât de măreț sunt aceste cuvinte și am știut că ele reprezintă realmente adevărul. Aceste cuvinte mi-au schimbat complet concepțiile anterioare cu privire la credința în Dumnezeu. Înainte, știam doar că trebuie să citim mult din Biblie, să ne rugăm mult și să ascultăm multe predici și credeam în Dumnezeu doar pentru a primi binecuvântare și har. Habar nu aveam că adevărata credință în Dumnezeu înseamnă să experimentezi cuvintele lui Dumnezeu și să lucrezi pe baza credinței că Dumnezeu deține suveranitate asupra tuturor lucrurilor. Aceste cuvinte au explicat atât de profund și de meticulos

adevăratul sens al credinței în Dumnezeu și au oferit o cale atât de clară de a înainta. Am devenit și mai convinsă că aceste cuvinte veniseră de la Dumnezeu și că erau glasul lui Dumnezeu, întrucât doar El ar putea vorbi atât de clar despre adevăr și despre adevăratul sens al credinței în Dumnezeu.

Am continuat să citim și am văzut că Dumnezeu Atotputernic spune: „**Despre Dumnezeu și despre om nu se poate vorbi în aceeași termeni. Esența și lucrarea Lui sunt lucrurile cel mai de nepătruns și de neînțeles pentru om. Dacă Dumnezeu nu Își face personal lucrarea și nu Își rostește cuvintele în lumea omului, atunci omul nu va putea niciodată să înțeleagă voia lui Dumnezeu. Și, astfel, nici măcar cei care și-au devotat întreaga viață lui Dumnezeu nu vor reuși să Îi primească aprobarea. Dacă Dumnezeu nu începe să lucreze, atunci, oricât de mult bine ar face omul, va fi totul degeaba, deoarece gândurile lui Dumnezeu vor fi întotdeauna mai înalte decât gândurile omului, iar înțelepciunea lui Dumnezeu este dincolo de înțelegerea omului. Și, astfel, spun că aceia care pretind că Îl «înțeleg pe deplin» pe Dumnezeu și lucrarea Lui, sunt o mulțime de inepți; că sunt toți înfumurați și ignoranți. Omul nu ar trebui să definească lucrarea lui Dumnezeu; mai mult, omul nu poate să definească lucrarea lui Dumnezeu. […] De vreme ce noi credem că există un Dumnezeu și de vreme ce ne dorim să-L mulțumim și să-L vedem, ar trebui să căutăm calea adevărului și să căutăm o cale de a fi compatibili cu Dumnezeu. Nu ar trebui să ne împotrivim Lui cu trufie. Ce bine ar putea să rezulte vreodată din astfel de acțiuni?**” („Cuvântul Se arată în trup”). După ce am citi acest pasaj, ne-am dat seama că suntem cu toții doar ființe create, veșnic nesemnificative. Dumnezeu, pe de altă parte, va fi pentru totdeauna Dumnezeu. Cuvintele și lucrarea Sa conțin atât de multe taine pe care nu le putem înțelege. Ar trebui

să adoptăm o atitudime umilă și de căutare față de lucrarea Sa, nu putem trage concluzii în mod arbitrar. Apoi, am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic care spunea: **„Poate ai deschis cartea aceasta cu scopul de a cerceta sau cu intenția de a accepta; oricare ar fi atitudinea ta, sper că o vei citi până la final și că nu o vei lăsa deoparte cu ușurință**" („Cuvântul Se arată în trup"). Citind asta, am simțit cât de sincere erau aceste cuvinte, de parcă Dumnezeu ne vorbea direct, conducându-ne să căutăm cuvintele și lucrarea Lui. Am hotărât să citesc în continuare această carte și să iau legătura cu Biserica lui Dumnezeu Atotputernic.

Am trimis un mesaj folosind funcția chat de pe pagina de internet a Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic, iar frații și surorile de la biserică ne-au răspuns repede. După aceea, am citit adesea cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic online, cu frații și surorile, fiecare dintre noi împărtășindu-ne experiențele și înțelegerea. Pe măsură ce citeam tot mai mult din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, am ajuns să cunosc multe adevăruri, ca: modul în care Dumnezeu îndeplinește lucrarea de judecată în zilele de pe urmă, diferența dintre a fi mântuit și a obține mântuirea deplină, ce înseamnă a fi răpit, ce fel de persoană poate intra în Împărăția cerurilor și taina întrupării. Dumnezeu Atotputernic spune: **„Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu**

necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața" (Prefață la „Cuvântul Se arată în trup"). **„De la lucrarea lui Iahve până la cea a lui Isus, și de la lucrarea lui Isus până la cea a etapei actuale, aceste trei etape acoperă într-un fir continuu întregul sortiment al gestionării lui Dumnezeu și sunt toate lucrarea unui singur Duh. De la crearea lumii, Dumnezeu a fost întotdeauna ocupat cu gestionarea omenirii. El este Începutul și Sfârșitul, El este Primul și Ultimul și El este Cel care începe o epocă și Cel care încheie epoca. Cele trei etape ale lucrării, în diferite epoci și în diferite locații, sunt fără îndoială lucrarea unui singur Duh. Toți aceia care separă aceste trei etape se află în opoziție față de Dumnezeu**" („Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)" din Cuvântul Se arată în trup). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, am ajuns să înțeleg că Domnul Isus a îndeplinit doar lucrarea de răscumpărare a omenirii, și nu lucrarea de judecată, curățire și mântuire deplină a omului în zilele de pe urmă. Deși credința noastră în Domnul înseamnă că păcatele noastre sunt iertate, natura noastră păcătoasă nu este înlăturată și, de aceea, încă mai păcătuim și mărturisim adesea și nu suntem capabili să ne eliberăm de lanțurile păcatului. Pe baza lucrării de răscumpărare a Domnului Isus, Dumnezeu Atotputernic exprimă adevărul și îndeplinește lucrarea de judecată în zilele de pe urmă pentru a curăți și mântui omul odată pentru

totdeauna. Dumnezeu Atotputernic și Domnul Isus sunt un singur Dumnezeu, care ia diferite nume și îndeplinește lucrări diferite în epoci diferite. Numai experimentând lucrarea de judecată a lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă pot fi curățite firile noastre corupte și noi putem fi potriviți să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Aceste informații sunt cu adevărat esențiale pentru noi să le cunoaștem! Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic ne-au dezvăluit aceste taine cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și am fost realmente șocați. Într-adevăr, acestea sunt cuvintele și glasul lui Dumnezeu! Întrucât numai Dumnezeu poate dezvălui tainele lucrării lui Dumnezeu, numai Dumnezeu poate pune capăt unei epoci și poate lansa una nouă. Nicio persoană nu poate face asta.

De asemenea, am văzut că Dumnezeu Atotputernic a emis multe adevăruri legate de practică, precum**:** principiile credinței, principiile onestității, principiile ascultării de Dumnezeu și principiile iubirii adevărate față de El. Acestea îmbogățesc cu adevărat și îndeplinesc întru totul cuvintele Domnului Isus: „**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi şi vă va anunţa lucrurile ce urmează să vină**” (Ioan 16:12-13). Am devenit complet convinși că Dumnezeu Atotputernic este într-adevăr Domnul Isus întors, că cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt expresiile lui Dumnezeu și că sunt sulul profeției din Apocalipsa. Citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, am ajuns să înțelegem multe adevăruri pe care nu le înțeleseserăm până atunci și, rugându-ne lui Dumnezeu Atotputernic și citind cuvintele Lui, problemele pe care le-am întâmpinat în viața noastră de zi cu zi au fost toate rezolvate. Am început să trăim cu adevărat față în față cu Dumnezeu, suntem atât de binecuvântați!

Am învățat că este cu adevărat important să auzi glasul lui Dumnezeu când vine vorba despre a-L întâmpina pe Domnul!

89. Starea mea de spirit atunci când îmi făceam datoria în culise

de Wu Yan, China

Spre finele lui iunie 2021, întrucât Partidul Comunist aresta nebunește creștini, casa în care eram găzduită era supravegheată. M-am mutat de acolo imediat, dar era foarte probabil ca polițiștii să mă supravegheze și pe mine, așa că a trebuit să mă ascund acasă pentru a lucra. Pe atunci, eram responsabilă de lucrarea de udare a câtorva grupuri. Volumul meu de lucru creștea, iar câteva lucruri pur și simplu nu puteau fi făcute scriind scrisori, iar asta nu era la fel de eficient cum era comunicarea față-n față. Așadar, conform nevoilor lucrării, liderul a desemnat-o pe sora Wang drept partenera mea.

La început, nu-i cunoștea foarte bine pe frați și pe surori, așa că, înainte de fiecare adunare, luam legătura cu ea și vorbeam despre problemele care trebuiau adresate, ca s-o ajut să fie mai eficientă. Apoi am aflat că o membră a grupului, sora Li, era mereu neglijentă în datoria ei. După mai multe sesiuni de părtășie, ea nu se schimbase, iar asta ne ținea pe loc lucrarea. Pe baza principiilor, trebuia să fie demisă imediat. Așadar, am redactat un document explicând situația și principiile demiterii oamenilor, pe care să-l analizeze sora Wang și i-am spus ce părere aveam despre motivul pentru care sora Li trebuia demisă, ca să poată fi foarte temeinică în părtășia cu ea, astfel încât sora Li să poată reflecta și învăța mai multe despre ea însăși. A doua zi, sora Wang a mers să o demită. Mai târziu, în ziua aceea, mi-a povestit cum a mers, dar nu m-a menționat nici măcar o dată în toată discuția și nici n-a spus că am ajutat-o să obțină discernământ sau să se ocupe de problemă. Am fost puțin dezamăgită. Consideram că nimeni altcineva nu știa ce făceam eu în culise. Mă întrebam dacă ei ar

crede că sora Wang a pătruns starea surorii Li imediat, că avea mai mult discernământ decât mine. Când m-am gândit la câte făceam fără ca nimeni să știe, lucruri care au pus-o pe sora Wang într-o lumină favorabilă, a fost cam supărător pentru mine.

Câteva zile mai târziu, într-o discuție despre lucrare cu sora Wang, a venit vorba că un grup se descurca din ce în ce mai rău. Nu puteam vedea cauza problemei, iar ea mi-a spus că s-ar putea să fie o problemă cu liderul de grup. Gândindu-mă la asta și la comportamentul general a acelei conducătoare de grup, am văzut că ea doar își apăra statutul și făcea sarcini care să-i îmbunătățească imaginea, dar nu făcea niciodată lucrare practică, iar asta chiar întârzia lucrurile. Pe baza principiilor, trebuia să fie demisă. Știam că nu puteam rezolva problema personal și că ar fi trebuit să-mi împărtășesc înțelegerea cu sora Wang, ca să poată avea mai bine părtășie cu ceilalți, să-i ajute să câștige discernământ și să aducă imediat alt lider în loc. Însă, când mi-am amintit de demiterea surorii Li, cum căutasem principiile și redactasem documentul și cum avusesem atât de multă părtășie cu sora Wang, dar nimeni nici măcar n-a știut, am simțit că, dacă-mi împărtășeam toate gândurile cu ea de data asta, iar ea o demitea pe acea conducătoare de grup, ceilalți ar fi crezut cu siguranță că doar ea făcuse asta. Ar fi crezut că, după atât de puțin timp în această nouă slujbă, ea a discernut doi oameni care nu erau potriviți și pe care eu nu-i înlăturasem după ce mă aflasem în acea funcție de răspundere atât de mult timp. Ar fi crezut că ea are un discernământ și o înțelegere a adevărului mai bune. Am decis să țin pentru mine câteva dintre părerile mele, ca părtășia surorii Wang să nu fie clară, ceilalți să n-o admire, iar eu să nu fiu văzută într-o lumină atât de nefavorabilă. Pe atunci, m-am simțit puțin vinovată. Dacă părtășia ei nu era clară, iar conducătoarea de grup nu-și înțelegea problema, putea să înțeleagă greșit și să devină negativă, iar asta nu numai că ar fi afectat

reflectarea asupra ei înseși, dar i-ar fi putut afecta și datoria mai târziu. De asemenea, astfel de jocuri Îl dezgustau cu siguranță pe Dumnezeu. La gândul acela, mi-am împărtășit înțelegerea cu sora Wang, dar am început să mă simt îndârjită în clipa în care aceasta a plecat să se ocupe de lucruri. De ce nu mă puteam duce eu să mă ocup de lucrarea aceasta? Toți au văzut-o pe sora Wang demițând și discernând oameni, dar cine vedea eforturile mele din spatele tuturor acelor lucruri? N-am fost prea încântată când m-am gândit că tot ce făcusem doar o punea pe sora Wang într-o lumină favorabilă și-i îmbunătățea imaginea în ochii celorlalți. Ba chiar m-am plâns că Dumnezeu mă pusese într-o astfel de situație rea. De ce, dintr-odată, îmi permitea să fiu pusă sub supraveghere? Atunci s-a întâmplat ca niște frați și surori să ne scrie despre problemele lucrării, iar unii au cerut anume ca sora Wang să se ocupe de ele. Asta m-a făcut și mai nefericită. Consideram că toți o vedeau doar pe sora Wang, dar nu-mi vedeau munca din culise. Dacă lucrurile continuau așa, oare n-ar fi spus toți că eram doar un accesoriu inutil? Consideram că, deși sora Wang alerga de colo colo, nici pentru mine nu era ușor, acasă. Nimeni nu putea vedea cât de mult trudesc. Nu eram fericită în legătură cu asta și voiam să mă gândesc la un mod de a schimba lucrurile. Deși nu puteam ieși să-i văd în persoană pe frați și pe surori, puteam scrie scrisori ca să rânduiesc sarcini, dovedind că lucram din greu și că aveam un rol foarte important. Asta mi-ar fi consolidat imaginea în mințile celorlalți. Chiar atunci, am primit scrisori de la câteva grupuri despre niște chestiuni bisericești de rutină care trebuiau organizate. Le-am răspuns cu detalii pentru a le stabili și am scris foarte clar despre venirea surorii Wang, ca toată lumea să știe că eu eram cea care rânduia toate astea, că eu luam deciziile. Într-o zi, am vrut să-i scriu unei surori ca s-o întreb ce face, dar după ce am scris scrisoarea, m-am întrebat dacă ea ar fi știut că eu eram cea care o scrisese. Dacă nu lăsam vreun indiciu, ar fi putut crede că

sora Wang era cea care-și făcea griji în privința ei. Nu mergea. Trebuia să mă asigur că sora știa că eu am scris scrisoarea. Însă, dacă spuneam direct asta, ar fi fost prea evident. Apoi, mi-am amintit dintr-odată că, de curând, îi recomandasem un imn acelei surori, așa că o puteam întreba dacă îl învățase și, astfel, ar fi putut ști că eram eu. Cu ideea aceea, am terminat repede scrisoarea și am trimis-o. Din răspuns, am văzut că sora a știut că eu eram cea care a scris-o și am fost foarte fericită. Consideram că încă puteam să mă pun într-o lumină favorabilă, chiar și din culise, și să-i fac pe ceilalți să vadă că aveam realitățile și eram capabilă să rezolv probleme. Așadar, în felul acesta, n-am văzut cu adevărat că mă aflam în starea greșită. Când o sora mi-a spus despre starea ei, acesta a fost un avertisment pentru mine. Mi-a spus, foarte tulburată, că niște documente de studiu, la care muncise din greu, au fost trimise de partenera ei, așa că ea a simțit că aceasta îi furase meritele pentru munca ei și a fost mai puțin entuziasmată în privința datoriei sale. Când am auzit asta, a fost ca un șoc pentru mine. Oare eu nu trăisem exact în aceeași stare în ultimul timp? Nici măcar nu căutam adevărul ca s-o înlătur. Oare Dumnezeu rânduia acea situație ca un avertisment să mă facă să reflectez asupra mea și să aflu ceva despre mine? Așadar, am căutat cuvinte de la Dumnezeu ca să înlătur starea în care mă aflam. Am citit acest pasaj. „**Aceasta înseamnă că, atunci când antihriștii acționează, o fac cu intenție. Limbajul lor, acțiunile și chiar cuvintele pe care le aleg sunt toate foarte intenționate. Nu își expun momentan corupția, de statură mică sau de oameni ignoranți și nesăbuiți care spun prostii oriunde merg. Nu este cazul cu astfel de oameni. Când ne uităm la tehnicile lor, la felurile lor de a face lucrurile și la alegerea cuvintelor, putem vedea că antihriștii sunt vicleni și răi. De dragul propriului statut, pentru a-și atinge scopul de a controla oamenii, antihriștii se etalează cu fiecare oportunitate pe care o au, fără a lăsa**

vreodată să treacă o singură șansă. Credeți că astfel de oameni vor dezvălui aceste comportamente înaintea Mea? (Da.) **De ce spuneți că o fac?** (Firea și esența lor este de a se etala.) **Oare antihriștii se etalează pur și simplu? Care este scopul lor în a se etala? Ei cer statut. Ceea ce vor să spună este: «Nu știi cine sunt eu? Uită-Te la lucrurile pe care le-am făcut, am făcut acest lucru bun și am adus contribuții semnificative casei lui Dumnezeu. Întrucât Tu știi acest lucru, nu ar trebui să-mi dai o lucrare mai importantă? N-ar trebui să mă apreciezi? Nu ar trebui să Te bazezi pe mine în orice ai face?» Nu au un scop aici? Antihriștii vor să-i controleze pe toți, indiferent cine sunt. Care este un alt mod de a descrie controlul? Este să-i manipulezi pe alții și să te joci cu oamenii, să încerci să guvernezi ceea ce fac ei. De exemplu, când frații și surorile laudă un lucru pe motiv că a fost făcut bine, antihriștii spun imediat că ei au făcut-o, pentru ca toată lumea să le mulțumească. Ar face asta o persoană cu adevărat rațională? În niciun caz. Când antihriștii săvârșesc chiar și cea mai mică faptă bună, ei încearcă să aducă acest lucru la cunoștință tuturor, astfel încât toată lumea să-i admire și să-i laude. Asta este ceea ce îi mulțumește**" („Ei îi înșală, îi atrag de partea lor, îi amenință și îi controlează pe oameni" în Demascarea antihriștilor). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că antihriștii se dau în spectacol tot timpul. Tot ceea ce spun și fac este ca să câștige admirația celorlalți și doar o încercare ascunsă de a câștiga statut. Ținând cont de cuvintele lui Dumnezeu și reflectând la firea pe care o dezvăluisem, oare nu eram exact ca un antihrist? M-am simțit nedreptățită când sora Wang le-a demis pe acele două surori, fără să mă menționeze deloc. Consideram că eu fusesem cea care le discernuse, dar că toate meritele merseseră, în final, la sora Wang. Fusese singura care-și arătase fața și, oricât de multe făceam, nimeni n-ar fi văzut. Nimeni n-avea să știe dacă eu continuam să fac lucrurile în tăcere, ceea ce era foarte ofensator.

Îmi frământam creierii și făceam eforturi imense ca să mă dau în spectacol, astfel încât frații și surorile să mă admire și să am statut în ochii lor. Părea că doar scriam scrisori rânduind lucrarea, dar, de fapt, încercam pe ascuns să le amintesc tuturor de existența mea și că sora Wang lucra doar în numele meu, dar că eu eram responsabilă, în primul rând. Sub pretextul că o ajutam pe o soră cu starea ei, m-am prefăcut că-mi păsa de ea, ca să-i amintesc de existența mea și să-i câștig admirația, fără s-o las să vadă motivele mele demne de dispreț. Aveam o fire foarte vicleană și rea! Realitatea e că, fără revelația și îndrumarea lui Dumnezeu, n-aș fi știut niciodată că acele două surori nu erau potrivite pentru îndatoririle lor. În plus, lucrarea fusese afectată grav până când ele au fost demise. Asta era adevărat mai ales pentru acea conducătoare de grup. Fără ca sora Wang să menționeze acest lucru, nu l-aș fi discernut și aș fi păstrat-o în funcție. Nu-mi făcusem bine lucrarea și nu doar că-mi lipsea orice sentiment de vină, dar ceream, cu nerușinare, merite și foloseam moduri demne de dispreț ca să mă dau în spectacol și să câștig statut, ca să-i fac pe toți să mă admire. Eram incredibil de nerușinată!

Apoi, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. **„Cei care sunt capabili să pună adevărul în practică pot accepta cercetarea lui Dumnezeu atunci când fac lucruri. Când accepți cercetarea lui Dumnezeu, inima ta este îndreptată. Dacă faci mereu lucrurile doar ca să le vadă ceilalți, vrei să câștigi mereu lauda și admirația celorlalți și totuși nu accepți cercetarea lui Dumnezeu, atunci mai este Dumnezeu în inima ta? Astfel de oameni nu Îl mai venerează pe Dumnezeu. Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația sau statutul tău. Mai întâi trebuie să ții cont de interesele casei lui Dumnezeu și să le consideri prima ta prioritate. S-ar**

cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă ai fost sau nu impur în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost loial, ți-ai îndeplinit responsabilitățile, și dacă ai dat totul, precum și dacă ai chibzuit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să iei în considerare aceste lucruri. Gândește-te la ele frecvent și înțelege-le și îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria" („Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Cuvintele lui Dumnezeu au atât de multă dreptate! Acceptarea examinării minuțioase a lui Dumnezeu este cheia practicării adevărului și nouă nu ne poate păsa de ce cred oamenii, ci doar de mulțumirea lui Dumnezeu și îndeplinirea datoriei noastre. Citirea cuvintelor lui Dumnezeu mi-a oferit o cale de practică, așa că, în scrisorile mele ulterioare și în părtășia cu ceilalți, am făcut mereu un efort să am motivele corecte și să accept cercetarea minuțioasă a lui Dumnezeu, în loc să folosesc scrisorile pentru a câștiga admirația celorlalți și un loc în inimile lor. M-am gândit la toate acele scrisori pe care Pavel le-a scris bisericilor. În ele, el nu L-a slăvit pe Domnul Isus, nu a fost martor deloc pentru El și nu a îndemnat credincioșii să urmeze cuvintele Domnului Isus. El s-a înălțat pe el însuși și a fost martor pentru sine, vorbind despre cât de mult lucrase, cât de mult suferise. A spus: „Nu le sunt inferior în nici o privință acelor «apostoli deosebiți»" (2 Corintieni 11:5), și a adus oamenii înaintea lui, pe o cale potrivnică lui Dumnezeu. Nici scrisorile pe care le scriam eu fraților și surorilor nu Îl slăveau pe Dumnezeu și nu erau martore pentru El, ci, în mod indirect, eu mă dădeam în spectacol. Oare, în esență, nu făceam același lucru ca Pavel? Știam că, dacă nu mă căiam, aveam să ajung să fiu alungată și pedepsită exact ca el. Realizând asta, I-am spus o rugăciune lui Dumnezeu: „Dumnezeule, sunt prea preocupată de statutul meu. Nu vreau să fiu controlată de el și să fac ceva care să afecteze lucrarea casei lui

Dumnezeu. Chiar dacă ajung sau nu să mă disting din mulțime, vreau doar să-mi îndeplinesc neabătută datoria.”

În zilele care au urmat, mi-am corectat conștient motivele, amintindu-mi adesea că interesele bisericii sunt cele mai importante și că trebuie să-mi fac bine lucrarea. Apoi, într-o zi, am primit o scrisoare de demisie de la fratele Chen, în care spunea că voia să demisioneze fiindcă nu se înțelegea bine cu partenerul său. Știam dinainte câte ceva despre problema lui. În principal, era prea arogant și încăpățânat, așa că nu lucra bine cu ceilalți. Sora Wang avusese deja părtășie cu el de câteva ori, dar el nu se schimbase. Când, deodată, a demisionat în felul acesta, părea că avea să ne fie greu să rezolvăm această problemă. Când am discutat despre problemele lui cu sora Wang, mi-am împărtășit perspectiva și am găsit câteva pasaje relevante din cuvintele lui Dumnezeu. Sora Wang a considerat și ea că aceasta era părtășia potrivită. În acel moment, mi-am dat seama că, oricât de folositoare era părtășia mea, de fapt ea era cea care putea vorbi cu el. Cine avea să știe că acesta a fost efortul meu din culise și că am preluat conducerea? Asta m-a făcut să nu mai vreau să am părtășie cu sora Wang, dar, știind că Dumnezeu îmi analiza minuțios toate gândurile și ideile, m-am simțit puțin tulburată. De ce voiam mereu să-mi protejez renumele și statutul? Am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care m-a ajutat să înțeleg consecințele urmăririi statutului. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Dacă cineva spune că iubește adevărul și că îl caută, dar în esență, țelul pe care îl urmărește este să iasă în evidență, să se dea mare, să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre el, să-și atingă propriile interese, iar îndeplinirea datoriei sale nu este pentru a-L asculta sau mulțumi pe Dumnezeu, ci în schimb, este pentru a dobândi prestigiu și statut, atunci căutarea lui este nedreaptă. În aceste condiții, când vine vorba de lucrarea bisericii, sunt faptele lui un obstacol sau ajută la progresul acestor lucruri? În**

mod clar, este un obstacol; nu le ajută să progreseze. Toți cei care se laudă că fac lucrarea bisericii, dar totuși urmăresc prestigiul și statutul propriu, își desfășoară propria activitate, își creează micul lor grup, micul lor regat – își face datoria acest fel de om? Toată lucrarea pe care o face întrerupe, perturbă și împiedică în principal biserica. Care este consecința faptului că urmărește statutul și prestigiul? Mai întâi, asta afectează modul în care aleșii lui Dumnezeu mănâncă și beau cuvântul lui Dumnezeu și cum înțeleg adevărul, le îngreunează intrarea în viață, îi împiedică să intre pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu și îi conduce pe drumul greșit – ceea ce le face rău celor aleși și îi duce la ruină. Și, în cele din urmă, ce efecte are asupra lucrării bisericii? Dezmembrare, întrerupere și împiedicare. Aceasta este consecința faptului că oamenii caută faima și statutul. Când își fac datoria în acest mod, nu putem spune că merg pe calea unui antihrist?" („Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea întâi)" în Demascarea antihriștilor). Mereu am crezut că urmărirea renumelui și a statutului afecta doar intrarea în viață a unei persoane și că, atât timp cât nu comitem un rău major, nu vom perturba lucrarea bisericii. Nu înțelegeam de ce Dumnezeu detestă și disprețuiește atât de mult urmărirea renumelui și a statutului. Citirea cuvintelor lui Dumnezeu mi-a arătat că, dacă urmăresc statutul personal în datoria mea și nu apăr interesele casei lui Dumnezeu, cu siguranță asta va afecta, în cele din urmă, lucrarea bisericii și intrarea în viață a fraților și surorilor. Va obstrucționa și perturba lucrarea bisericii, iar acest lucru este condamnat de Dumnezeu. Când am discutat despre problema fratelui Chen, nu am vrut să mai am părtășie fiindcă nu puteam fi în lumina reflectoarelor. Nu părea un lucru semnificativ, dar chiar era grav. Dacă întârziam părtășia cu fratele Chen despre problemele lui, asta nu ar fi

afectat doar intrarea lui în viață, ci și lucrarea de udare a nou-veniților. Fiind răspunzătoare, ar fi trebuit să ajut imediat în problema cuiva care se chinuia în datoria lui, pentru a continua lucrarea bisericii. Mai ales când Partidul Comunist făcea atâtea arestări, sora Wang risca arestarea de fiecare dată când ieșea la întruniri. Dacă nu era pregătită adecvat, n-avea să fie capabilă să rezolve problemele în adunări, ceea ce ar fi însemnat că era posibil să nu fie eficientă în lucrare, în pofida riscului pe care și-l asuma. N-ar fi fost groaznic pentru ea? Nu mă gândeam cum să rezolv problemele cât mai curând sau la siguranța surorii Wang. Era preocupată doar de faptul că ar fi putut să-mi fure lumina reflectoarelor. Eram atât de egoistă și lipsită de umanitate! Eram supraveghetor, dar nu făceam lucrare practică. Ba chiar îmi protejam statutul în detrimentul lucrării casei lui Dumnezeu. Asta însemna că mă împotriveam lui Dumnezeu și eram pe calea unui antihrist. Înainte, fusesem singura responsabilă și făceam tot ce puteam indiferent cât de greu sau obositor era. Însă, din cauza arestărilor Partidului, nu mai puteam ieși – puteam lucra doar din culise. Eram reticentă să-mi fac datoria, vrând mereu să concurez cu sora Wang pentru lumina reflectoarelor. Atunci mi-am dat seama că tot entuziasmul din datoria mea dinainte era doar pentru renume și statut. Acea situație îmi dezvăluia motivele și urmărirea greșită. Totul era mântuirea și iubirea lui Dumnezeu pentru mine.

Ulterior, m-am gândit la câteva cuvinte ale lui Dumnezeu, care mi-au oferit mai multă claritate privind calea de practică. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Trebuie să atingeți o cooperare armonioasă în scopul lucrării lui Dumnezeu, pentru folosul bisericii și pentru a vă îmboldi frații și surorile. Ar trebui să vă coordonați unul cu altul, corectându-l pe celălalt și ajungând la un rezultat mai bun al lucrării, astfel încât să vă pese de voia lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata cooperare și numai cei care se implică în ea vor câștiga adevărata intrare**” („Slujiți așa cum au

slujit israeliții” din Cuvântul Se arată în trup). **„Ce trebuie să facă omul pentru a-și îndeplini bine datoria? Trebuie să ajungă să o îndeplinească din toată inima și cu toată energia. A-și dedica toată inima și energia înseamnă a-și păstra toate gândurile concentrate la îndeplinirea datoriei și a nu lăsa alte lucruri să le preocupe și apoi să aplice energia avută, să-și exercite întreaga putere și să-și îndrepte asupra datoriei calibrul, talentele, punctele forte și lucrurile pe care le-a înțeles. Dacă înțelegi, accepți și ai o idee bună, trebuie să comunici despre asta cu ceilalți. Asta înseamnă să cooperezi în armonie. Așa îți vei îndeplini bine datoria, așa vei ajunge la îndeplinirea satisfăcătoare a datoriei tale. Dacă îți dorești întotdeauna să cari întreaga povară și să-ți asumi totul singur, expunându-te în locul altora, îți îndeplinești datoria? Ceea ce faci tu se numește autocrație; înseamnă că dai un spectacol. Este un comportament satanic, nu îndeplinirea datoriei. Nimeni, indiferent de atuurile, darurile sau talentele sale speciale, nu poate prelua singur toată lucrarea; oamenii trebuie să învețe să coopereze în armonie dacă vor să facă bine lucrarea bisericii. De aceea, cooperarea armonioasă este un principiu al practicii de îndeplinire a datoriei. Atâta vreme cât îți dedici toată inima, toată energia și toată credința și faci tot posibilul, îți îndeplinești bine datoria**” („Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă” în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că, pentru a ne face bine datoria, trebuie să ținem cont de inima lui Dumnezeu și să cooperăm cu frații și surorile noastre. Trebuie să ne dăm toată silința pentru asta și să ne folosim calitățile ca să compensăm slăbiciunile celorlalți. Așa putem câștiga binecuvântările lui Dumnezeu și obține rezultate bune în lucrarea noastră. Am văzut și că nu conta care dintre noi rezolva problemele în persoană. Atât timp cât stările și greutățile celorlalți puteau fi înlăturate, chiar dacă efortul meu din culise era invizibil,

să-mi fac datoria și să-L mulțumesc pe Dumnezeu are să-mi aducă liniște și pace. După aceea, m-am gândit despre ce adevăruri ar trebui să am părtășie pentru fratele Chen și am găsit câteva cuvinte relevante ale lui Dumnezeu, ca sora Wang să le analizeze. Și ea a găsit câteva pasaje care erau foarte tăioase referitor la starea fratelui Chen și la care eu nu mă gândisem. Puse cap la cap, aceste lucruri erau și mai cuprinzătoare. M-am gândit la discursul stângaci al lui Moise și la elocvența lui Aaron, dar ei au îndeplinit împreună însărcinarea de la Dumnezeu, conducându-i pe israeliți afară din Egipt. Nu puteam ieși ca să lucrez, dar puteam să am părtășie clară cu sora Wang despre tot ce vedeam și credeam. Lucrând împreună, aveam o perspectivă mai cuprinzătoare asupra problemelor, așa că le puteam rezolva mai bine. Nu e acest lucru mai benefic pentru lucrarea bisericii? După ce am discutat toate lucrurile, sora Wang a plecat să aibă părtășie cu fratele Chen. În inima mea, mă rugam pentru ei, sperând că Dumnezeu îi îndruma.

Apoi, într-o zi, am primit o scrisoare de la niște frați și surori. Scrisoarea spunea că, prin părtășia surorii Wang, ei fuseseră capabili să corecteze câteva erori și se descurcau mai bine în îndatoririle lor. După ce am citit asta, am fost puțin dezamăgită. Simțeam că eu descoperisem acele erori și probleme, dar ceilalți nu au văzut decât lucrarea surorii Wang. Nimeni nu vedea ce făceam eu în culise. Apoi mi-am dat seama că iar concuram pentru renume și câștig, așa că m-am rugat și m-am lepădat de mine. Ulterior, într-un eseu, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a emoționat foarte mult. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**S-ar putea să ai puțină putere, dar dacă ești capabil să lucrezi cu alții și să accepți sugestii adecvate și dacă ai motivațiile potrivite și poți proteja lucrarea casei lui Dumnezeu, atunci ești o persoană potrivită. Uneori, cu o singură propoziție, poți rezolva o problemă și poți aduce beneficii tuturor; uneori, după părtășia ta cu privire la o singură declarație a**

adevărului, toți au o cale de a practica și sunt capabili să lucreze armonios împreună, și toți se străduiesc pentru un țel comun și împărtășesc aceleași puncte de vedere și opinii, și astfel lucrarea este deosebit de eficientă. Deși poate nimeni nu-și va aminti că ai jucat acest rol și s-ar putea să nu simți că ai depus prea mult efort, Dumnezeu va vedea că ești o persoană care practică adevărul, care acționează conform principiilor. Dumnezeu Își va aminti că ai făcut asta. Acest lucru se numește îndeplinirea cu fidelitate a datoriei" („Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). E adevărat. Deși nimeni nu putea vedea munca mea din culise, eu îmi îndeplineam responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu. Nu conta dacă știau alți oameni. Ceea ce contează e practicarea adevărului și mulțumirea lui Dumnezeu. Ca supraveghetor, era datoria mea și ceea ce ar trebui să fac, ca să vorbesc cu ceilalți când observ erori și probleme. Acesta nu era un lucru pentru care trebuia să-mi asum meritele. Înainte, încercasem mereu să mă dau în spectacol în fața celorlalți, dar acum puteam lucra numai din culise. Aceasta era rânduiala lui Dumnezeu și lucrul de care aveam nevoie. Trebuia să mă supun, să fiu de folos, să mă axez pe practicarea adevărului în datoria mea și să mă străduiesc să-mi fac bine datoria.

După aceea, când observam probleme în lucrarea noastră, luam inițiativa de a contacta-o pe sora Wang. Uneori, când le scriam fraților și surorilor despre probleme, voiam s-o fac cu scopul de a arăta că eu eram cea care scria, dar realizând că mă înalțam și mă dădeam în spectacol pe ascuns, mă rugam și renunțam la motivele mele incorecte. Mă calmam și mă gândeam ce puteam scrie care să-i ajute pe ceilalți și cum îmi puteam îndeplini propriile responsabilități. Acest fel de practică mi-a luminat cu adevărat inima și mi-a dat un sentiment de eliberare. E un mod grozav de a mă purta!

90. Înfruntând boala din nou

de Yang Yi, China

Am început să cred în Domnul Isus în 1995. După ce am devenit credicioasă, o boală de inimă care mă chinuise ani la rând s-a rezolvat miraculos. Eram atât de recunoscătoare Domnului și ofeream adesea milostenie. După trei ani, am primit o binecuvântare și mai mare de la Dumnezeu când am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și am întâmpinat întoarcerea Domnului. Citind cuvintele lui Dumnezeu, am aflat cum exprimă Dumnezeu adevărul și face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă pentru a curăți și mântui omenirea, îndrumând oamenii spre o destinație frumoasă. M-am gândit c-ar trebui să mă jertfesc, să sufăr, făcând sacrificii și lucrări bune pentru El dacă-I vreau binecuvântările și să ating o destinație bună. Așa că am început să răspândesc Evanghelia și să găzduiesc ocazional și mi-am dat silința să fac tot ce pot. Am donat până și banii în plus pe care-i aveam fraților și surorilor la ananghie. Odată, când răspândeam Evanghelia, am fost arestată de poliție, torturată și chiar întemnițată. Chiar și atunci, nu L-am trădat pe Dumnezeu, n-am fost o iudă. M-am gândit că făcusem atât de multe lucrări bune și Dumnezeu mă va binecuvânta. Apoi, în 2018, boala de inimă de acum 20 de ani a recidivat subit, aveam hipertensiune și am fost internată de două ori. M-am gândit că orice s-ar întâmpla, nu mă pot plânge. Ar trebui să mă supun orchestrațiilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Surprinzător, după doar două săptămâni, mi-am revenit și am fost externată. Eram profund recunoscătoare lui Dumnezeu. Am crezut că, de vreme ce nu mă plânsesem deși eram atât de bolnavă și chiar continuam să-mi îndeplinesc datoria după externare, eram realmente loială și supusă lui Dumnezeu.

În februarie 2019, boala de inimă și hipertensiunea au recidivat de nicăieri. Mult mai rău ca înainte. Curând după, am fost diagnosticată și cu diabet și aveam o hernie de disc serioasă. Nu mă puteam îngriji. Trebuia să mănânc întinsă și aveam nevoie ca nora mea să mă ducă la toaletă. Stăteam în pat toată ziua și abia puteam să vorbesc sau să clipesc. Într-o noapte, starea mea s-a înrăutățit subit și pieptul mă durea de îmi era teamă să respir, de parcă o respirație putea fi sfârșitul. Aveam dureri de jumătate de oră și simțeam că aș putea muri în orice clipă. Sufeream atât de mult și gândeam: Mi-e atât de rău că abia am forță să clipesc; este acesta sfârșitul? Dacă mor, cum voi intra în Împărăție? Nu voi împărtăși nicicând binecuvântările Împărăției și nici nu-i voi vedea peisajul suberb. S-a terminat totul pentru mine? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai rău îmi era. M-am rugat, dar n-am putut cuprinde intenția lui Dumnezeu. Pe măsură ce trecea timpul, agonia bolii m-a făcut să-mi pierd dorința de a trăi. Dar știam totodată că intenția lui Dumnezeu nu era ca eu să mor. Nu știam ce să fac și am început să-I cer lui Dumnezeu: „Când mă voi face bine? Toate surorile de vârsta mea sunt mai sănătoase ca mine, dar eu nu m-am sacrificat sau am contribuit mai puțin ca ele. Dădusem atât de multe pentru Dumnezeu, cheltuind chibzuit ca să pot dona fraților și surorilor la nevoie. Am îndeplinit activ orice datorie am putut. Chiar și când am fost arestată, închisă și sufeream mult, nu L-am negat sau trădat pe Dumnezeu. Nu făcusem suficiente fapte bune? De ce nu mă binecuvântează Dumnezeu și nu-mi dă un trup puternic?” Mă plângeam constant și inima-mi era întunecată.

Mai târziu, abia când inima a început să mă doară mai tare, am venit înaintea lui Dumnezeu să mă rog și să caut. M-am rugat la Dumnezeu, spunând: O, Dumnezeule, problemele cu inima s-au agravat brusc. Nu-Ți cuprind intenția și nu știu cum ar trebui să experimentez asta. Dragă

Dumnezeule, nu vreau să mă răzvrătesc sau să mă împotrivesc Ție. Te rog, luminează-mă și îndrumă-mă ca să pot învăța din asta. Apoi, mi-a venit în minte un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: **„Cum ar trebui experimentat debutul bolii? Ar trebui să vii înaintea lui Dumnezeu să te rogi și să cauți să-I înțelegi voia, să analizezi ce ai făcut greșit și ce stricăciuni pe care încă trebuie să le rezolvi există înlăuntrul tău. Nu îți poți rezolva firile corupte fără durere. Oamenii trebuie temperați de durere; doar atunci vor înceta să fie desfrânați și vor trăi mereu înaintea lui Dumnezeu. Când se confruntă cu suferința, oamenii se roagă întotdeauna. Nu se vor gândi la mâncare, haine sau plăcere; în acest timp, în sufletele lor, se vor ruga și vor analiza dacă au făcut ceva greșit. În majoritatea timpului, când oamenii se confruntă cu o boală gravă sau cu vreo boală neobișnuită care le provoacă o mare durere, aceste lucruri nu au loc accidental; dacă ești bolnav sau sănătos, voia lui Dumnezeu se află la baza acestui lucru”** („Trebuie să privești toate lucrurile din perspectiva adevărului” în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). După ce-am cugetat la cuvintele Lui, I-am înțeles mai bine intenția. Dumnezeu nu folosea această boală ca să-mi ia viața, nici nu mă făcea să sufăr degeaba. Mai degrabă, boala era modul Lui de a-mi expune firea coruptă și de a-mi da o lecție; era felul Său de a mă mântui. N-ar trebui să-L înțeleg greșit sau să-L învinovățesc, ci să reflectez asupra-mi.

Au fost mai multe pasaje care m-au ajutat să-mi înțeleg starea atunci. **„Atât de mulți cred în Mine doar ca să-i vindec. Atât de mulți cred în Mine doar ca să Îmi folosesc puterile pentru a alunga spiritele necurate din trupurile lor, și atât de mulți cred în Mine doar pentru a putea primi pace și bucurie de la Mine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a pretinde de la Mine mai multă bogăție materială. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a-și petrece această viață în pace și**

pentru a fi teferi și nevătămați în lumea care vine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a evita suferința iadului și pentru a primi binecuvântările cerești. Atât de mulți cred în Mine doar pentru confort temporar, totuși nu caută să câștige nimic în lumea care vine. Când Mi-am revărsat mânia asupra omului și i-am luat toată bucuria și pacea pe care o avea cândva, omul a devenit plin de îndoieli. Când am dat omului suferința iadului și am revendicat binecuvântările cerești, rușinea omului s-a transformat în mânie. Când Mi-a cerut să îl vindec, Eu nu i-am acordat atenție și am simțit dezgust față de el; omul a plecat de lângă Mine ca să caute în schimb calea leacurilor rele și a vrăjitoriei. Când am retras tot ceea ce omul ceruse de la Mine, toată lumea a dispărut fără nicio urmă. Din acest motiv, zic că omul are credință în Mine pentru că îi dau prea mult har și are mult mai mult de câștigat" („Ce știi despre credință?" din Cuvântul Se arată în trup). **„Relația omului cu Dumnezeu este doar una de interes personal. Este o relație dintre o persoană care primește și una care dă binecuvântarea. Pentru a spune lucrurilor pe nume, seamănă cu relația dintre angajat și angajator. Angajatul lucrează numai pentru a primi recompensele acordate de angajator. Într-o astfel de relație nu există nicio afecțiune, ci doar o tranzacție. Nu există a iubi sau a fi iubit, numai caritate și milă. Nu există înțelegere, doar indignare reprimată și înșelătorie. Nu există intimitate, numai o prăpastie de netraversat**" („Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu" din Cuvântul Se arată în trup). **„Am avut tot timpul așteptări foarte stricte de la om. Dacă loialitatea ta vine cu intenții și condiții, atunci mai degrabă nu vreau să am parte de așa-zisa ta loialitate, căci îi urăsc pe toți cei care Mă înșală prin intențiile lor și Mă șantajează cu condiții. Tot ce Îmi doresc este ca omul să Îmi fie absolut loial Mie și să facă toate lucrurile pentru a dovedi și de dragul acelui**

unic cuvânt: credință” („Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?” din Cuvântul Se arată în trup). Cuvintele lui Dumnezeu de judecată erau ca un cuțit în inimă. Îmi era atât de rușine și mi-am venit imediat în fire. Am început să reflectez asupra-mi; care-mi fusese țelul de fapt în toți anii de credință? M-am gândit la cum îmi ajutam frații și surorile la greu, îndeplineam cât de bine puteam orice îndatoriri în biserică și arestată, închisă și torturată de PCC, nu L-am trădat pe Dumnezeu. Credeam că făcusem multe lucrări bune. Însă prin relevarea cuvintelor lui Dumnezeu și expunerea faptelor, am realizat că nu m-am sacrificat ca să mă supun și să-L mulțumesc pe Dumnezeu, ci ca să-i dobândesc harul și binecuvântările, să mențin un trup sănătos și s-ajung la o destinație bună. Așa că prima oară când m-am îmbolnăvit, m-am gândit că nu m-ar lăsa să mor după ce mă sacrificasem atât de mult pentru El și nu L-am învinovățit. A doua oară, când starea mi s-a agravat și nu puteam avea grijă de mine, în vreme ce mă luptam cu suferința și amenințarea morții, mi-am dat seama că șansele mele la binecuvântările Împărăției Cerului erau slabe și-am regretat sacrificiile din trecut. M-am folosit de sacrificiile trecute ca să raționez și să mă cert cu Dumnezeu. Mă târguiam, Îl înșelam și mă foloseam de El; departe de a mă sacrifica realmente pentru El! M-am gândit de ce fusesem atât de irațională. Așa cum au arătat cuvintele lui Dumnezeu, aveam ideea greșită că pentru sacrificiile și dăruința mea, ar trebui să mă binecuvânteze și să-mi dea un trup sănătos și o destinație bună, exact cum, în lumea laică, e considerat corect să răsplătești bazat pe cât de mult lucrează cineva. Mi-am luat suferințele și sacrificiile drept capital de schimb pentru o destinație bună și când n-am obținut-o, inima s-a umplut de învinuire și protest. Eram atât de irațională! Dumnezeu e sfânt și drept. Vrea să ne dăruim cu sinceritate. Dar eu, cu motivele mele josnice, voiam să fac un târg cu El. Eram înșelătoare și mă împotriveam Lui. Dacă nu mă căiam curând, Dumnezeu avea să mă elimine.

M-am rugat și-am căutat să înțeleg sursa problemei prin cuvintele lui Dumnezeu. Mai târziu am citit două pasaje din cuvintele Lui. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Toți oamenii corupți trăiesc pentru ei înșiși. Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate – aceasta este sintetizarea naturii umane. Oamenii cred în Dumnezeu de dragul propriilor interese; abandonează lucrurile, se sacrifică pentru El și Îi sunt credincioși, dar fac toate aceste lucruri tot de dragul interesului propriu. Pe scurt, totul este făcut cu scopul de a obține binecuvântări pentru ei înșiși. În societate, totul este făcut pentru beneficiul personal; a crede în Dumnezeu se face doar pentru a câștiga binecuvântări. Tocmai pentru a obține binecuvântări, oamenii se leapădă de toate și pot să îndure multă suferință: acestea sunt toate dovezi empirice ale naturii corupte a omului**” („Diferența dintre schimbările exterioare și schimbările firii” în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). „**Iar în legătură cu ce este otrava Satanei, aceasta poate fi pe deplin exprimată în cuvinte. De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul». Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia Satanei a devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul» – aceasta este viața și filosofia omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte ale Satanei sunt tocmai otrava Satanei, iar, când oamenii o interiorizează, ea devine natura lor. Natura Satanei este demascată prin aceste cuvinte; ele îl reprezintă în totalitate. Această otravă devine viața omului și fundamentul existenței sale; umanitatea coruptă a fost, în mod constant, stăpânită de această otravă timp de mii de ani**” („Cum să mergi pe calea lui Petru” în Cuvântările lui Hristos al

zilelor de pe urmă). Cuvintele lui Dumnezeu au relevat esența reală a naturii mele. Motivul pentru care făcusem târguri cu Dumnezeu, Îl înșelasem și-L folosisem era că fusesem profund coruptă de Satana. Gândurile și noțiunile mele fuseseră otrăvite de Satana. Am trăit după logica și principiile Satanei, precum: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate" și „nu te mulțumi niciodată cu puțin", acționând mereu pentru propriul interes și cheltuind pentru Dumnezeu doar pentru a face un târg cu El. Urmăream mereu să obțin ceva de la El, să dau la schimb sacrificii pe binecuvântări. Am trăit după otrăvurile Satanei, am fost egoistă și-am căutat doar câștigul personal. Când n-am primit binecuvântări și beneficii, L-am și învinovățit. N-aveam pic de umanitate! M-am gândit la cum, pentru a mântui lumea, la prima întrupare, Dumnezeu a fost răstignit pentru a răscumpăra omenirea și la a doua întrupare, a venit în țara marelui balaur roșu și a fost persecutat de PCC, condamnat și respins de lumea religioasă. Dumnezeu a îndurat suferințe și umilințe enorme și tot a exprimat adevărul pentru a ne uda. Dumnezeu nu ne-a cerut niciodată nimic, dar S-a sacrificat mereu pentru omenire. Cât despre mine, nu m-am gândit să-I răsplătesc iubirea și chiar I-am cerut binecuvântările și o destinație bună. Când n-am obținut ce voiam, L-am învinovățit. Unde-mi era conștiința? Abia meritam să mă numesc om, darămite să intru în Împărăția lui Dumnezeu. După ce am realizat toate astea, m-am urât și am fost foarte recunoscătoare lui Dumnezeu. Dacă n-aș fi fost bolnavă, la pat și sub amenințarea morții, n-aș fi reflectat nicicând asupra-mi și aș fi continuat pe calea greșită, abandonată și izgonită de Dumnezeu fără să știu ce se-ntâmplase. Dumnezeu a avut milă de mine și nu S-a-ndurat să mă lase pe calea greșită, așa că a folosit judecata și mustrarea cuvintelor Sale și rafinarea bolii ca să mă trezească și să mă lase să reflectez asupra-mi și să mă-ntorc spre El. Totul a fost parte din mântuirea și iubirea Lui față de mine. Am fost atât de emoționată și m-

am rugat Lui: „Dragă Dumnezeule! Văd acum că boala e parte din mântuirea și iubirea Ta pentru mine. Sunt dispusă să mă supun. Doar prin acest fel de judecată, mustrare, încercare și rafinare pot să-mi identific motivele necurate și să-ncep să-mi schimb firea coruptă. Sunt dispusă să-mi schimb țintele și noțiunile eronate și să-mi îndeplinesc datoria drept creatură a lui Dumnezeu.”

Apoi, am văzut pasajul acesta din cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atunci el își face datoria. A fi binecuvântați este când cineva este desăvârșit și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu după ce a experimentat judecata. A fi blestemați este când firea cuiva nu se schimbă după ce a experimentat mustrarea și judecata, adică atunci când nu experimentează desăvârșirea, ci este pedepsit. Dar, indiferent dacă sunt binecuvântate sau blestemate, ființele create ar trebui să-și facă datoria, să facă ceea ce se cuvine să facă și ceea ce sunt capabile să facă; acesta este minimul pe care o persoană, o persoană care-L caută pe Dumnezeu, ar trebui să-l facă. Nu ar trebui să-ți faci datoria doar pentru a fi binecuvântat și nu ar trebui să refuzi să acționezi din teama de a fi blestemat. Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă datoria, atunci asta este răzvrătirea lui**” („Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului” din Cuvântul Se arată în trup). Înțeleg acum: sunt o ființă creată. A da și a sacrifica pentru Dumnezeu e drept și corect, e datoria mea. N-ar trebui să emit cerințe lui Dumnezeu, dar eu, cu motivele mele josnice, voiam ca Dumnezeu să-mi dea binecuvântări și o destinație bună la

schimb pe sacrificiile mele. Eram atât de irațională! Dumnezeu mi-a dat viață; indiferent dacă mi-a dat sau nu un trup sănătos și o destinație bună, tot ar trebui să-L urmez și să mă sacrific pentru El în îndatoririle mele, așa cum un copil ar trebui să-și respecte mereu părinții indiferent de cum e tratat și dacă va moșteni sau nu proprietăți. Deoarece acestea sunt responsabilități și îndatoriri. Deși tot nu-mi revenisem și mă simțeam destul de rău, nu-L mai înțelegeam greșit pe Dumnezeu și nu-L mai învinovățeam. Chiar dacă-mi voi reveni sau nu, eram dispusă să mă supun orchestrațiilor și rânduielilor lui Dumnezeu.

De fapt, ce se pune ca fapte bune și ce fel de sacrificii și dăruiri vor dobândi laudele lui Dumnezeu, în trecut, le judecam în funcție de propriile noțiuni și imaginație, dar asta nu e conform voii lui Dumnezeu. Abia mai târziu, după găsirea unei judecăți standard în cuvintele Lui, m-am lămurit ce constituie o faptă bună. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Care este standardul după care sunt judecate faptele unei persoane drept bune sau rele? Acest lucru depinde de întrebarea dacă tu, în gândurile, expresiile și acțiunile tale, deții sau nu mărturia punerii în practică a adevărului și a trăirii realității adevărului. Dacă nu ai această realitate sau nu o trăiești, atunci ești fără nicio îndoială un făcător de rele. Cum îi vede Dumnezeu pe răufăcători? Gândurile și acțiunile tale exterioare nu sunt mărturie pentru Dumnezeu, și nici nu-l fac de rușine sau îl înfrâng pe Satana; în schimb, Îl fac de rușine pe Dumnezeu și sunt pline de semne care-L fac pe Dumnezeu să-I fie rușine. Nu mărturisești pentru Dumnezeu, nu te sacrifici pentru El, și nici nu-ți îndeplinești responsabilitatea și obligațiile față de Dumnezeu; în schimb, acționezi pentru binele tău. Ce implică «pentru binele tău»? Pentru Satana. Prin urmare, în final, Dumnezeu va spune: «Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!» În ochii lui Dumnezeu, nu ai făcut fapte bune,**

ci, mai degrabă, ai început să te comporți rău. În loc să primești aprobarea lui Dumnezeu, vei fi condamnat. Ce caută să câștige cineva cu o astfel de credință în Dumnezeu? Oare, până la urmă, nu-i așa că o astfel de credință nu va da niciun rezultat?" („Oferă-ți inima sinceră lui Dumnezeu și poți dobândi adevărul" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă). **„Din moment ce ești sigur că această cale este adevărată, trebuie să o urmezi până la capăt; trebuie să-ți menții devotamentul față de Dumnezeu. Din moment ce ai văzut că Dumnezeu Însuși a venit pe pământ pentru a te desăvârși, ar trebui să-I dai inima ta în întregime. Dacă încă Îl poți urma orice face El, chiar dacă îți acordă un rezultat nefavorabil la final, asta înseamnă să-ți menții puritatea în fața lui Dumnezeu. Să-I oferi lui Dumnezeu un corp spiritual sfânt și o fecioară pură înseamnă să-ți menții o inimă sinceră în fața lui Dumnezeu. Pentru omenire, sinceritatea este puritate, iar capacitatea de a fi sincer față de Dumnezeu înseamnă a-ți menține puritatea**" („Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu" din Cuvântul Se arată în trup). După citirea lor, am înțeles că Dumnezeu vrea ca oamenii să fie sinceri, să se sacrifice benevol pentru El fără a cere răsplată, să practice adevărul și să mărturisească ferm pentru El în îndatoririle lor. La asta se referă de fapt lucrările bune. Înainte, aveam o înțelegere strâmbă a lucrărilor bune. Credeam că, atâta timp cât mă cheltui, sufăr și fac sacrificii, clădeam lucrări bune și Dumnezeu avea să țină minte. Apoi m-am gândit cum, în Epoca Harului, Domnul Isus a lăudat-o pe văduva sărmană care a adus o ofrandă. Pentru majoritatea, părea că donase doar câteva monede, ceea ce valora foarte puțin, dar lui Dumnezeu nu-i pasă cât de mult donăm, ci de intențiile noastre. Văduva avea credință veritabilă în Dumnezeu, nu încerca să se târguiască, așa că a dobândit lauda Lui. Mă sacrificasem și dădusem de nenumărate ori ce oferise văduva, așa că de ce nu mă aplauda Dumnezeu? Dumnezeu nu era dezgustat de

sacrificiile mele, ci de motivele mele viclene și de înșelăciunea mea. Nu eram sinceră cu El; dăruirea mea era tranzacțională și necurată. Oricât aș fi dat în acest fel, n-ar fi considerat nicicând o lucrare bună. După ce-am înțeles voia lui Dumnezeu, m-am rugat la El spunând că indiferent dacă-mi voi reveni sau nu sau voi avea o destinație bună, tot mă voi sacrifica sincer pentru a-I răsplăti iubirea. Ulterior, hernia de disc nu se ameliora și boala de inimă continua să revină, dar nu mai eram constrânsă de boală sau trasă în jos de dorința de binecuvântări; puteam mânca și bea regulat cuvintele lui Dumnezeu, participa la adunări și face datoria în măsura posibilităților.

Am avut ocazia de a accepta lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și norocul de a-I auzi glasul; Dumnezeu a făcut o excepție pentru a mă înălța. Prin expunerea și judecata cuvintelor lui Dumnezeu, am ajuns să văd că fusesem atât de coruptă de Satana încât abia mai păream om. Doar că acum am dobândit ceva rațiune și ascultare față de Dumnezeu. Acum, după aceste schimbări, chiar de mor, n-am trăit în van. Când am renunțat la dorința pentru binecuvântări și-am ignorat boala, m-am simțit mult mai echilibrată. Ulterior, n-am căutat tratament pentru boală, dar tot am început să fiu mai bine. Acum pot sta și scrie la computer și am scris articole pentru a mărturisi ferm pentru Dumnezeu. Pot, de asemenea, să-mi port de grijă acum. Îi mulțumesc din adâncul inimii că a folosit boala pentru a-mi da o lecție și că mi-a permis să-I văd mântuirea și iubirea pentru mine. M-am gândit la niște cuvinte de la Dumnezeu: „**În credința lor în Dumnezeu, ceea ce oamenii caută este să obțină binecuvântări pentru viitor; acesta este țelul pe care îl au în credința lor. Toți oamenii au această intenție și speranță, dar corupția din natura lor trebuie rezolvată prin încercări. Trebuie să fiți rafinați în oricare dintre aspectele în care nu sunteți purificați – acesta este aranjamentul lui Dumnezeu. El îți creează un mediu, forțându-te să fii rafinat acolo, astfel încât să-ți poți cunoaște**

propria corupție. În cele din urmă, ajungi la un punct în care preferi să mori și să renunți la planurile și dorințele tale și să te supui suveranității și aranjamentului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă oamenii nu au câțiva ani de rafinare, dacă nu îndură o anumită doză de suferință, nu vor putea să se elibereze de robia corupției trupului în gândurile lor și în inima lor. În oricare dintre aspectele în care ești încă supus robiei Satanei și în oricare dintre aspectele în care ai încă propriile dorințe și cerințe, acestea sunt aspectele în care ar trebui să suferi. Numai prin suferință pot să fie învățate lecțiile, ceea ce înseamnă a fi capabil să câștigi adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu" („Cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu în toiul încercărilor" în Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă).

91. Nu voi mai fi neimplicată

de Li Fei, Italia

În iunie 2021 supravegheam activitatea video în biserica mea. Din cauza volumului sporit de muncă, mi s-a cerut să urmăresc încă un grup. Mi-am zis: „Sunt suficient de ocupată cu lucrarea de care răspund acum. Dacă trebuie să conduc și mai multă lucrare, nu voi fi, oare, încă mai ocupată și obosită?” Știam, însă, că frații și surorile din acest grup erau familiarizați cu lucrarea. Cu toții se pricepeau și erau eficienți în îndatoririle lor. Munca de urmărire n-ar trebui să-mi producă prea multă îngrijorare ori să-mi ia prea mult timp și efort, așa că am fost de acord. La început, am întrebat din când în când despre starea activității, dacă avansa normal și dacă avea cineva dificultăți în îndatoririle sale. Deși știam că ar trebui să analizez detaliile, m-am gândit că aveam și altă lucrare de urmărit și că a încerca să-nțeleg detaliile fiecărui grup părea prea multă muncă. Lucrarea din grup avansa normal, deci n-aveam nevoie de prea mult timp să înțeleg lucrurile. Totodată, acolo era conducătorul de grup, iar frații și surorile erau de încredere și își făceau bine îndatoririle. Nu avuseseră nicio problemă importantă în ultimii câțiva ani, deci nu trebuia să-mi fac griji. Era în regulă dacă urmăream ceva mai puțin. Și așa, abia dacă am întrebat despre lucrarea acestui grup.

Într-o zi, după mai mult de două luni, un frate mi-a spus că au fost probleme cu două filme realizate recent de acest grup și că, dacă alte surori nu ar fi descoperit asta la timp, ar fi întârziat lucrarea. La început nu mi-a venit să cred, dar ulterior, fratele mi-a trimis capturi de ecran cu problemele din film și, într-adevăr, erau probleme cu grupul. Frații și surorile din grup aveau probleme serioase în îndatoririle lor. Eu de ce n-am știut? Avusesem sarcina asta de câteva luni, dar nu am analizat deloc cum mergea. Pur și

simplu am lăsat-o să funcționeze singură. Habar nu aveam cum își făceau îndatoririle membrii grupului. Am înțeles că problemele astea erau cauzate de lipsa mea de lucrare practică. După ce am analizat, am descoperit că, întrucât nimeni nu supraveghease munca din acest grup în perioada asta, ei își făceau datoria pe baza experienței lor, nimeni nu ducea o povară și, uneori, când era prea multă muncă, începeau să lucreze de mântuială. Deși la verificarea filmelor colaborau doi oameni, ei lucrau numai de formă, așa că nu au putut descoperi problemele. Văzând toate astea, am fost foarte supărată. Problemele nu erau greu de descoperit și, dacă aș fi urmărit cum se cuvine munca acestui grup, aș fi aflat despre ele. Cât de iresponsabilă am fost! Am tot reflectat la mine însămi, întrebându-mă de ce am ignorat munca lor în ultimele trei luni.

Mai târziu, în cuvântul lui Dumnezeu am citit: „**Conducătorii falși nu se informează niciodată și nu țin evidența cu privire la stadiul lucrării supraveghetorilor de grup, nici nu se informează, nu țin evidența și nu încearcă să priceapă situația privitoare la intrarea în viață, nici atitudinea față de muncă și datorie și atitudinea față de credința în Dumnezeu, adevăr și Dumnezeu ale supraveghetorilor la nivel de grup și ale personalului responsabil pentru lucrări importante; conducătorii falși nu se informează despre transformările lor, despre progresele lor sau despre diversele probleme care apar în timpul activității lor, în special când vine vorba despre efectul asupra lucrării bisericii și asupra aleșilor lui Dumnezeu pe care-l au greșelile și abaterile survenite în timpul diverselor etape ale lucrării. Falșii conducători nu știu dacă aceste greșeli și abateri au fost remediate. Neștiind nimic despre aceste detalii, ei devin pasivi când apar probleme. Totuși, atunci când falșii conducători lucrează, nu le pasă deloc de aceste detalii. Pur și simplu organizează supraveghetorii de grup și apoi presupun că**

sarcina lor se termină după ce predau lucrarea. Ei cred că, prin asta, treaba lor este făcută și eventualele probleme ulterioare nu au nicio legătură cu ei. Pentru că falșii conducători nu reușesc să supravegheze, să îndrume și să verifice supraveghetorii fiecărui grup, pentru că nu reușesc să-și îndeplinească responsabilitățile în aceste domenii, lucrarea este ruinată. Asta înseamnă să fii neglijent în calitate de conducător sau lucrător. Dumnezeu se uită în adâncul sufletului omului; oamenii nu au această abilitate, așa că, atunci când lucrează, trebuie să fie mai sârguincioși și ar trebui să fie mai atenți și să meargă deseori acolo unde se îndeplinește lucrarea, pentru a verifica lucrurile și a supraveghea, și pentru a oferi îndrumare, deoarece numai atunci se pot asigura că lucrarea bisericii se desfășoară normal. Evident, falșii lideri sunt iresponsabili în lucrarea lor. Sunt iresponsabili de la început, când aranjează lucrarea. Nu supraveghează niciodată, nu verifică și nu oferă îndrumare. Drept urmare, anumiți supraveghetori care nu sunt capabili să rezolve diverse probleme atunci când acestea apar și, pur și simplu, nu sunt înzestrați pentru a reuși în lucrarea lor rămân în rolurile lor de supraveghere. În final, lucrarea este întârziată în mod repetat, o mulțime de probleme rămân nerezolvate, iar lucrarea este distrusă. Acesta este rezultatul eșecului liderilor falși în a-i înțelege, a-i supraveghea și a-i verifica pe supraveghetori. Este în întregime cauzat de nerespectarea datoriei de către falșii lideri" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). În cuvântul lui Dumnezeu am văzut că falșii conducători își neglijează îndatoririle și nu fac lucrare practică, deoarece consideră că fiecare grup are supraveghetor, așa că ei pot adopta o abordare de neimplicare, ceea ce duce la apariția problemelor în lucrarea bisericii. Aparent, conducătorii falși nu fac niciun rău evident, dar, întrucât sunt iresponsabili cu lucrarea bisericii, ei afectează grav progresul și

eficacitatea diferitelor tipuri de activitate, ceea ce perturbă indirect lucrarea bisericii. Dumnezeu le cere conducătorilor și lucrătorilor să urmărească și să supravegheze munca la timp, pentru a asigura progresul regulat și ordonat al lucrării casei lui Dumnezeu. Asta e responsabilitatea și datoria conducătorilor și lucrătorilor. Însă eu, încă de când am preluat activitatea acestui grup, m-am gândit că, fiind acolo conducătorul de grup, totul se desfășura normal, așa că am adoptat, firesc, o abordare de neimplicare, niciodată nu le-am verificat sau urmărit munca, nu am analizat detaliile deficiențelor din procesele de lucru și nu am observat când leneveau sau lucrau de mântuială în îndatoririle lor. În tot acest timp, pe baza concepțiilor și-a gândirii mele, am crezut că-și făceau datoria în mod practic și serios și că erau demni de încredere. Astfel, am considerat că nu era nevoie să le supraveghez și să le urmăresc munca. Rezultatul a fost că am provocat daune și perturbare în datoria mea. Prin cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că am fost neglijentă în datoria mea și că eram, într-adevăr, un conducător fals. Deși nu am intenționat să fac rău, din cauză că n-am făcut lucrare practică, abateri și probleme care ar fi putut fi descoperite nu au fost rezolvate niciodată, iar acum apăruseră probleme în activitatea video, legate direct de faptul că lucrasem de mântuială și fusesem iresponsabilă în datoria mea. Deși alții au descoperit la timp problemele, evitând daune și consecințe mai grave, corectarea lor a necesitat, totuși, multă trudă pentru a reface lucrarea. Am văzut că am lucrat de mântuială și că am tânjit după confort. Nesupravegherea și neurmărirea lucrării mi-au cruțat mult timp și energie, însă au întârziat în mod direct progresul lucrării bisericii și au costat timpul fraților și surorilor pentru a o reface. Făceam rău și, totodată, perturbam și tulburam lucrarea bisericii! Odată ce am înțeles asta, mi-a fost foarte frică și am reflectat asupra mea neîncetat. De ce am fost în stare să nu mă implic atâta vreme, fără să-mi dau seama?

Mai târziu, citind cuvântul lui Dumnezeu, am aflat mai multe despre motivul pentru care nu am făcut lucrare practică. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Falșii conducători nu se vor interesa de supraveghetorii care nu fac lucrare reală sau care își neglijează responsabilitățile. Ei cred că trebuie doar să aleagă un supraveghetor și totul va fi bine; după aceea, supraveghetorul se va ocupa de toate chestiunile lucrării, iar tot ceea ce trebuie să facă ei este să organizeze o adunare din când în când, nu va fi nevoie să verifice lucrarea sau să întrebe cum merge, pot să nu-și mai bată capul cu ea. […] Falșii conducători sunt incapabili să facă lucrare reală și nici nu abordează cu seriozitate lucrarea conducătorilor de grup și a supraveghetorilor. Viziunea lor asupra oamenilor se bazează doar pe propriile impresii și închipuiri. Văzând pe cineva lucrând bine pentru un timp, ei cred că această persoană va fi bună pentru totdeauna, că nu se va schimba; ei nu cred pe nimeni care spune că există o problemă cu această persoană, ignoră atunci când cineva scoate în evidență ceva referitor la persoana respectivă. Credeți că falșii lideri sunt proști? Sunt proști și nesăbuiți. Ce îi face proști? Și-au pus voioși încrederea în oameni, socotind că, întrucât atunci când au ales această persoană, ea a depus un jurământ, și-a dat cuvântul și s-a rugat cu lacrimi curgându-i pe față, asta înseamnă că este de încredere și că în viitor nu le va cauza niciodată probleme. Falșii lideri nu înțeleg deloc natura oamenilor; ei nu cunosc adevărata situație a omenirii corupte. Ei spun: «Cum ar putea cineva să se schimbe, odată ce a fost ales ca supraveghetor? Cum ar putea cineva care pare foarte serios și de încredere să se sustragă de la lucrarea sa? Nu ar face-o, nu-i așa? Are multă integritate.» Deoarece falșii lideri au astfel de închipuiri și sunt prea încrezători în propria intuiție, acest lucru îi face în cele din urmă incapabili să rezolve la timp numeroasele probleme care apar în**

lucrarea bisericii și îi împiedică să-i înlocuiască și să-i repartizeze cu promptitudine pe supraveghetorii implicați. Sunt lideri falși de bună credință. Și care anume este problema aici? Are vreo legătură abordarea față de propria lucrare a falșilor conducători cu nepăsarea și superficialitatea? Pe de o parte, îl văd pe marele balaur roșu efectuând cu fervoare arestări, așa că, pentru a se menține în siguranță, ei aleg aleatoriu pe cineva care să fie responsabil, crezând că asta va rezolva problema și că nu mai este nevoie să acorde atenție acestui lucru. Ce gândesc ei în sinea lor? «Acesta este un mediu atât de ostil, ar trebui să mă ascund pentru o vreme.» Aceasta este lăcomia pentru confortul fizic, nu-i așa? Falșii conducători au și un defect major: se grăbesc să aibă încredere în oameni, pe baza propriilor închipuiri. Și acest lucru este cauzat de neînțelegerea adevărului, nu-i așa? Cum dezvăluie cuvântul lui Dumnezeu esența omenirii corupte? De ce ar trebui să aibă încredere în oameni, când Dumnezeu nu are? În loc să-i judece pe oameni după aparențe, Dumnezeu le supraveghează constant inimile – așadar, de ce ar trebui falșii lideri să fie atât de relaxați când îi judecă pe alții și-și pun încrederea în ei? Falșii lideri sunt prea îngâmfați, nu-i așa? Iată ce cred ei: «Nu m-am înșelat când am reperat această persoană; nimic nu ar putea merge prost; cu siguranță nu e un om care trândăvește, căruia îi place să se distreze și care urăște munca grea. Categoric este de nădejde și demn de încredere. Nu se va schimba; dacă ar face-o, ar însemna că m-am înșelat în privința lui, nu-i așa?» Ce fel de logică este asta? Ești vreun soi de expert? Aceasta e abilitatea ta specială? Ai vedere cu raze X? Ai putea să trăiești cu această persoană un an sau doi, dar ai fi în stare să vezi cine este cu adevărat, fără un mediu potrivit care să-i dezvăluie întru totul natura și esența? Dacă nu ar fi dată în vileag de Dumnezeu, ai putea trăi alături de ea trei sau

chiar cinci ani, și tot te-ai lupta să vezi exact ce fel de natură și esență are. Și cu cât mai mult este adevărat acest lucru, când o vezi rar, când rareori ești cu ea? O judeci în funcție de o impresie trecătoare sau de câteva cuvinte pe care le-a rostit, ești atât de relaxat în privința persoanelor în care ai încredere. În acest caz, nu ești extrem de orb și pripit? Și oare falșii lideri nu sunt extrem de iresponsabili când lucrează astfel?" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Cuvântul lui Dumnezeu dezvăluie că falșii conducători sunt leneși, ignoranți și stupizi. Ei nu privesc oamenii și lucrurile pe baza cuvântului lui Dumnezeu, ci pe baza concepțiilor și ideilor lor și totuși, li se pare că pot vedea limpede oamenii și lucrurile. Ei se pot încrede în oricine, la întâmplare, și lasă toată lucrarea în seama oricui, în timp ce ei adoptă o abordare de neimplicare și se bucură, lacomi, de beneficiile statutului. Prin dezvăluirile cuvântului lui Dumnezeu, am înțeles că eram conducătorul fals, leneș și stupid pe care îl descrie Dumnezeu. Din cauza naturii mele lenețe, mereu mi s-a părut că răspundeam de prea multă muncă și că ar fi prea obositor să urmăresc munca fiecărui grup, așa că am urmărit munca unui grup, încredințându-l pe celălalt conducătorului de grup și m-am gândit că, dacă lucrarea progresa normal, n-aveam nevoie să petrec timp urmărind. Am înțeles că mi-am cruțat și cel mai mic efort în datoria mea. Aveam funcția de supraveghetor, dar nu mă implicam deloc. Am fost foarte iresponsabilă! Am fost și foarte încrezută. Pe baza propriilor mele concepții și închipuiri, m-am gândit că toți din grup își făceau datoria bine, deci nu trebuia să-mi fac griji, și că vor continua să facă astfel chiar dacă nu le urmăream munca. Așa că nu m-am interesat de munca lor și nu am monitorizat-o luni de zile, făcând să apară probleme în lucrare. Nu înțelegeam adevărul, nici nu vedeam limpede chestiunile și, totuși, credeam în mine însămi, gândindu-mă că aceia în care aveam încredere nu puteau

greși. Am fost prea arogantă și stupidă! Gândul acesta m-a făcut să am remușcări. Mi-am dat seama că e esențial să tratez oamenii și datoria mea după cuvântul lui Dumnezeu. Am început să caut părți relevante din cuvântul lui Dumnezeu pentru a găsi un mod de a-mi face datoria.

Curând, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**Întrucât conducătorii falși nu cunosc stadiul progresului lucrării, sunt incapabili să identifice prompt – cu atât mai puțin să rezolve – problemele care apar în lucrare, ceea ce duce adesea la întârzieri repetate. În anumite lucrări, întrucât oamenii nu înțeleg principiile și nu există nicio persoană potrivită care să conducă lucrarea, cei care o execută trăiesc adesea într-o stare de negativism, pasivitate și expectativă, lucru care afectează grav progresul lucrării. Dacă liderul și-ar fi îndeplinit responsabilitățile – dacă ar fi preluat conducerea, ar fi accelerat lucrarea, ar fi zorit oamenii și ar fi găsit pe cineva care înțelege acest fel de lucrare pentru a oferi îndrumare, atunci lucrarea ar fi progresat mai repede în loc să sufere întârzieri repetate. Atunci, pentru conducători este vital să înțeleagă și să stăpânească situația efectivă a lucrării. Bineînțeles, este imperios ca acești conducători să înțeleagă și să stăpânească felul în care lucrarea progresează – deoarece progresul are legătură cu eficiența lucrării și rezultatele pe care această lucrare trebuie să le obțină. Dacă unui conducător îi lipsește până și înțelegerea felului în care lucrarea progresează și nu o verifică și nu o supraveghează, atunci majoritatea persoanelor care îndeplinesc o datorie vor avea o atitudine negativă și pasivă, vor fi extrem de apatici și nu vor avea niciun simț al poverii, vor fi neglijenți și superficiali și, astfel, e sigur că lucrarea va progresa încet. Dacă nu există nimeni cu un simț al poverii și care să se priceapă la lucrare, care să ofere îndrumări și supraveghere – și să disciplineze și să trateze oamenii –**

atunci eficiența și eficacitatea lucrării vor fi, în mod firesc, foarte scăzute. Dacă liderii și lucrătorii nici măcar nu pot vedea asta, sunt netoți și orbi. Prin urmare, este de o importanță vitală ca liderii și lucrătorii să fie prompți în a afla mai multe despre progresul lucrării, a-l verifica și a se familiariza cu el. Oamenii sunt indolenți, așa că fără îndrumare, îndemnare și supraveghere din partea conducătorilor și a lucrătorilor, care au o înțelegere actualizată a progresului lucrării, oamenii sunt predispuși să nu-și mai dea interesul, să devină leneși și să fie superficiali – dacă aceasta e atitudinea pe care o au față de lucrarea lor, progresul acestei lucrări va fi grav afectat, la fel ca eficacitatea sa. Date fiind aceste circumstanțe, conducătorii și lucrătorii calificați ar trebui să țină prompt socoteala fiecărui element al lucrării și să fie informați cu privire la situația personalului și a lucrării; categoric, nu ar trebui să fie ca liderii falși" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Cuvântul lui Dumnezeu a arătat o cale de practică pentru a fi calificați în datoria noastră. În calitate de conducători sau supraveghetori, trebuie să ducem o povară în datoria noastră, nu să tânjim după confortul trupesc, trebuie să ne asumăm răspunderea pentru lucrarea noastră și să urmărim, să analizăm și să monitorizăm lucrurile la timp. În privința celor implicați în lucrare, trebuie să fim la curent cu starea și cu îndatoririle lor, să detectăm la timp problemele și să îndreptăm abaterile. Cum oamenii nu au fost făcuți desăvârșiți încă, toți au firi corupte, deci, când stările lor sunt bune, își pot face îndatoririle în mod conștiincios, responsabil și eficace, dar asta nu înseamnă că te poți baza pe ei în totalitate. Atunci când stările lor sunt anormale sau ei trăiesc potrivit firilor corupte, fără să vrea lucrează de mântuială și fac lucruri care tulbură lucrarea bisericii. Deci, când oamenii își îndeplinesc îndatoririle, conducătorii, lucrătorii și supraveghetorii trebuie să verifice și să urmărească lucrarea și, atunci când descoperă probleme,

trebuie să le îndrepte la timp. Asta e responsabilitatea lor. Odată ce am înțeles aceste cerințe, am început să urmăresc și să analizez munca acestui grup, m-am dus regulat la ședințele lor pentru a le remedia abaterile, iar când am descoperit probleme, l-am informat la timp pe conducătorul de grup. Ulterior, am și discutat împreună planul de lucru și progresul grupului, iar lucrarea a fost încheiată în intervalul de timp planificat. Am redus personalul la cei de care era nevoie pentru volumul de muncă, pentru ca alții să primească îndatoriri unde erau mai necesari. Practicând astfel, m-am simțit mult mai relaxată. În același timp, am urmărit mai sârguincios ca înainte lucrarea din sfera mea de responsabilitate. Acum, credeam că practicam adevărul și că reușisem o schimbare, însă când a apărut o situație nouă, am fost iarăși dezvăluită.

Nu peste mult timp, volumul meu de muncă a crescut și îmi lua mult timp să finalizez o sarcină din datoria mea. M-am gândit că urmărisem în detaliu munca fiecărui grup și lucrurile erau stabile acum. Ar cere mult timp și efort să mă interesez despre detaliile din fiecare grup, ceea ce mi-ar aglomera prea mult programul și m-ar pune sub o presiune prea mare. M-am întrebat dacă nu puteam delega o parte din muncă, să nu-mi fac griji atât de mult. M-am gândit la un grup în care ambii conducători de grup erau proactivi în îndatoririle lor și capabili să plătească prețul. Dacă le transferam lor muncă din grup și le ceream să urmărească în detaliu, mai trebuia doar să urmăresc direcția lucrurilor și să particip la ședințele de lucru. Nu ar trebui să fie o problemă prea mare dacă-i las pe ei să aibă grijă de restul. Și uite-așa, vechea mea problemă a reapărut. M-am îngropat în munca mea cea nouă și abia dacă m-am interesat de munca acelui grup. Am considerat că liderii de grup puteau face față și că, dacă exista vreo problemă, puteam aștepta să-mi spună ei. Într-o zi, unul dintre conducătorii de grup a remarcat că eu nu urmărisem lucrurile cum trebuie și nu mă

interesasem în detaliu de munca lor. Unii din grup amânau și erau leneși, dar eu nu am urmărit și nu am rezolvat asta, și afecta progresul lucrării. Când am auzit asta, m-am împotrivit. Mi-am spus: „Nu puteți voi, doi conducători de grup, să vă ocupați de asta? Eu am altă muncă în momentul ăsta. Dacă sunt așa de meticuloasă și aloc atât timp fiecărei sarcini, o să pot termina vreodată? Nu cereți prea mult de la mine?" Însă argumentele mele m-au stânjenit puțin. Apoi m-am gândit și mi-am dat seama că rareori urmărisem detaliile muncii lor. Stările fraților și surorilor, dacă erau principiali în datoria lor, precum și calitatea muncii lor, toate erau lucruri pe care eu nu le înțelegeam. Atunci am început să mă gândesc. Înainte, am greșit în datoria mea adoptând o abordare de neimplicare. Și-atunci, de ce făceam iar același lucru?

Mai târziu, am citit asta în cuvântul lui Dumnezeu. „**Mulți oameni în urma Mea râvnesc la beneficiile pe care le aduce statutul, se îndoapă cu mâncare, le place somnul și acordă toată atenția trupului, mereu temători că nu există scăpare pentru trup. Nu-și îndeplinesc funcția specifică în biserică, ci profită de pe urma bisericii sau își mustră frații și surorile cu cuvintele Mele, ridicându-se deasupra celorlalți din poziții de autoritate. Acești oameni continuă să spună că fac voia lui Dumnezeu și spun mereu că sunt apropiații lui Dumnezeu – nu este absurd? Dacă intențiile tale sunt corecte, dar nu poți să slujești în conformitate cu voia lui Dumnezeu, atunci te comporți prostește; dar dacă intențiile tale nu sunt cele corecte și tot spui că-L slujești pe Dumnezeu, atunci te opui lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit de El! Nu am niciun fel de milă pentru astfel de oameni! În casa lui Dumnezeu mănâncă pe gratis, râvnesc mereu la confortul trupesc și nu se gândesc la interesele lui Dumnezeu. Caută întotdeauna ce e bine pentru ei și nu dau nicio atenție voii lui Dumnezeu. Nu acceptă atenta**

cercetare a Duhului lui Dumnezeu în nimic din ceea ce fac. Mereu fac manevre și își înșală frații și surorilor, și, având două fețe, ca vulpea într-o vie, care mereu fură struguri și calcă via în picioare. Ar putea asemenea oameni să fie apropiații lui Dumnezeu? Ești potrivit să primești binecuvântările lui Dumnezeu? Nu îți asumi nicio povară față de viața ta și față de Biserică, ești potrivit să primești misiunea lui Dumnezeu? Cine ar îndrăzni să aibă încredere în unul asemenea ție? Când slujești în felul acesta, ar putea Dumnezeu să îți încredințeze o sarcină mai importantă? Oare acest lucru nu ar întârzia lucrarea?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu voia Lui"). **„Uită cât de talentat ești, cât de bun îți e calibrul sau cât de bine educat ești; ceea ce contează este dacă faci sau nu lucrare reală și dacă îți îndeplinești sau nu responsabilitățile de conducător. În timpul mandatului tău de conducător, ai participat la fiecare lucrare în parte din sfera responsabilității tale, câte probleme care au apărut în timpul lucrării ai rezolvat efectiv, câți oameni, datorită lucrării tale, conducerii tale, îndrumării tale, au ajuns să înțeleagă principiile adevărului, în ce măsură a avansat și a progresat lucrarea bisericii? Acestea sunt lucrurile care contează. Uită cât de multe mantra poți repeta, câte cuvinte și doctrine stăpânești, uită câte ore ai petrecut trudind în fiecare zi, cât de epuizat ești și uită cât timp ai petrecut pe drum, câte biserici ai vizitat, câte riscuri ți-ai asumat, cât de mult ai suferit – uită de toate acestea. Uită-te doar la cât de eficientă a fost lucrarea din sfera responsabilităților tale, dacă a obținut vreun rezultat, câte dintre rânduielile casei lui Dumnezeu și dintre țintele pe care ar trebui să le atingi ai reușit să împlinești, câte dintre ele ai dus la bun sfârșit, cât de bine le-ai dus la bun sfârșit, cât de bine au fost urmărite, câte probleme legate de omisiuni, abateri sau încălcări ale principiilor care au apărut**

în lucrare ai rezolvat, rectificat, compensat și câte probleme legate de resurse umane, administrație sau diverse sarcini de specialitate ai ajutat să fie rezolvate și dacă le-ai rezolvat conform principiului și cerințelor casei lui Dumnezeu și așa mai departe – acestea toate reprezintă standardele prin care se verifică dacă un conducător sau lucrător își îndeplinește responsabilitățile" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că, față de cei care tânjesc după beneficiile statutului, sunt vicleni, trișează și se gândesc la propriile lor interese trupești, Dumnezeu simte o aversiune și un dezgust profund. Asemenea oameni nu pot juca un rol pozitiv în datoria lor, nu pot descoperi și îndrepta prompt abaterile din îndatoriri, pot chiar să provoace daune din cauza iresponsabilității lor și pot perturba și tulbura lucrarea bisericii. Asemenea oameni sunt total lipsiți de sinceritate în îndatoririle lor și nevrednici de însărcinarea de la Dumnezeu. Dacă nu se căiesc, în cele din urmă vor fi urâți și alungați de Dumnezeu. Standardul lui Dumnezeu pentru evaluarea conducătorilor și lucrătorilor nu este câte drumuri sau câtă lucrare fac, ci dacă fac o lucrare practică și produc rezultate reale prin datoria lor. Cuvântul lui Dumnezeu m-a făcut să-mi fie rușine. Biserica a rânduit să mă ocup de sarcina importantă de a face filme, mi-a cerut să duc mai mult o povară, m-a promovat și m-a pregătit. Eu, însă, n-am avut umanitate și n-am vrut să sufăr deloc în datoria mea. Când volumul de muncă a crescut ușor, nu m-am gândit decât cum să sufăr și să-mi fac griji mai puțin și m-am temut că grijile în plus îmi vor epuiza trupul. Când frații și surorile au remarcat că n-am făcut lucrare practică în datoria mea, am căutat în inima mea tot felul de scuze pentru a mă justifica. Am fost întocmai cum descrie Dumnezeu: „**În casa lui Dumnezeu mănâncă pe gratis, râvnesc mereu la confortul trupesc și nu se gândesc la interesele lui Dumnezeu. Caută întotdeauna ce e bine pentru ei**." Ca

supraveghetoare, ar fi trebuit să urmăresc și să monitorizez la timp toată munca de care răspundeam, să rezolv prompt abateri și deficiențe atunci când le observam și să asigur progresul firesc al lucrării bisericii. Asta era datoria mea. Dar eu am fost ca o vulpe șireată. Am fost șmecheră, vicleană și iresponsabilă în datoria mea, am ocupat poziția de supraveghetoare fără să fac munca efectiv și nu am urmărit detaliile lucrării. În consecință, nu am descoperit sau nu am rezolvat la timp problemele grupului, iar munca a devenit ineficientă, ceea ce a afectat progresul firesc al lucrării bisericii. De fapt, nu-mi îndeplineam datoria deloc. În mod evident, îmi ocupam poziția inutil. I-am înșelat în mod flagrant pe toți și n-am făcut lucrări practice. Am fost prea nedemnă de încredere! Biserica mi-a rânduit o muncă și mi-a cerut să-mi asum responsabilitatea, dar eu am ales să nu mă implic. Chiar n-am meritat o îndatorire atât de importantă. Dacă mereu mi-aș trata îndatorirea cu o atitudine atât de iresponsabilă și tot n-aș face lucrări practice, până la urmă, aș fi urâtă și alungată de Dumnezeu! Gândul acesta m-a speriat puțin, așa că m-am rugat lui Dumnezeu să mă îndrume în schimbarea stării mele greșite și I-am spus că vreau să fiu meticuloasă în muncă și să-mi îndeplinesc responsabilitățile.

Ulterior, am găsit căi de practică în cuvintele lui Dumnezeu. „**Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu își îndeplinesc îndatoririle cu bunăvoință, fără a-și calcula propriile pierderi și câștiguri. Indiferent dacă ești cineva care urmărește adevărul, trebuie să te bazezi întotdeauna pe conștiința și pe rațiunea ta și să lucrezi într-adevăr din greu atunci când îți îndeplinești datoria. Ce înseamnă să muncești cu adevărat din greu? Dacă te mulțumești doar să faci un efort simbolic și să înduri puține greutăți fizice, dar nu îți iei datoria deloc în serios sau nu cauți principiile adevărului, atunci asta nu înseamnă altceva decât că ești neglijent și superficial – nu înseamnă că depui cu adevărat un**

efort. Cheia pentru a face un efort este să-ți pui toată inima în acest lucru, să te temi de Dumnezeu în inima ta, să fii atent la voia lui Dumnezeu, să fii îngrozit de ideea de a nu asculta de Dumnezeu și de a-L răni pe Dumnezeu și să înduri orice greutăți pentru a-ți îndeplini bine datoria și pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu: dacă ai o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu în acest fel, îți vei putea îndeplini datoria în mod corespunzător. Dacă nu există frică de Dumnezeu în inima ta, nu vei avea nicio povară atunci când îți îndeplinești datoria, nu vei fi deloc interesat de ea și vei fi inevitabil neglijent și superficial și vei face lucrurile mecanic, fără a produce niciun efect real – ceea ce nu înseamnă a îndeplini o datorie. Dacă ai cu adevărat un simț al poverii și crezi că a-ți îndeplini datoria este responsabilitatea ta personală și că, dacă nu o faci, nu ești apt să trăiești și ești o fiară, dacă crezi că numai dacă îți îndeplinești datoria în mod corespunzător ești demn de a fi numit ființă umană și te poți confrunta cu propria conștiință – dacă ai acest simț al poverii atunci când îți îndeplinești datoria – atunci vei putea să faci totul cu conștiință și vei putea să cauți adevărul și să faci lucrurile în conformitate cu principiile și astfel vei putea să-ți faci datoria în mod corespunzător și să-L mulțumești pe Dumnezeu. Dacă ești demn de misiunea pe care Dumnezeu ți-a dat-o și de tot ceea ce Dumnezeu a sacrificat pentru tine și de așteptările Sale de la tine, atunci asta înseamnă cu adevărat să încerci din răsputeri" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, trebuie măcar să fii înzestrat cu o conștiință și cu rațiune"). După citirea cuvintelor lui Dumnezeu, am fost extrem de rușinată. Eu credeam în Dumnezeu de mulți ani și citisem atât de mult din cuvântul lui Dumnezeu; și totuși, m-am gândit că a lucra puțin mai mult însemna mai mult efort fizic și griji, deci, am considerat că era dificil și obositor și nu m-am implicat. Am văzut cât de egoistă și leneșă

era natura mea, că nu eram sinceră față de Dumnezeu și nu duceam nicio povară reală pentru datoria mea. Ca supraveghetoare, nu am făcut munca pe care trebuia să o fac. Am fost neglijentă în datoria mea. Până și câinele unei familii poate păzi casa și poate fi credincios stăpânului său. Eu sunt o ființă creată, dar nu am îndeplinit datoria unei ființe create. Oare eram demnă să mă numesc om? În biserică erau numeroși frați și surori responsabili de mai multă lucrare decât mine, care-și făceau îndatoririle sincer, puteau suferi și plăti prețul și acordau mai mult timp pentru îndatoririle lor, fără să se prăbușească epuizați. Dimpotrivă, cu cât țineau cont mai mult de voia lui Dumnezeu, cu atât Dumnezeu îi binecuvânta și ei creșteau în viață. Acum, când mă gândesc, volumul meu de muncă a fost rezonabil, nu copleșitor, și, câtă vreme mă lepădam de trup, sufeream și plăteam prețul mai mult, era complet posibil să urmăresc detaliile muncii fiecărui grup. După aceea, mi-am rearanjat programul de lucru, am urmărit totul din aria mea de responsabilitate conform noului meu program și nimic din datoria mea nu a fost întârziat deloc.

Într-o zi, citeam mesajele de grup și am descoperit niște abateri în lucrarea unui grup. Am analizat rapid problema, am examinat-o cu liderul de grup și-am găsit o soluție. Am fost foarte surprinsă atunci. Să faci lucrare practică nu înseamnă să-ți petreci toată ziua urmărind persoanele din grup. E ceva ce poți face fiind puțin mai sârguincios, pur și simplu. În trecut, n-am citit aproape niciodată aceste mesaje de grup. Problemele erau expuse acolo, dar eu nu le-am observat deloc. Când m-am străduit puțin mai mult, am putut să descopăr abateri și probleme și să le rezolv la timp, pentru ca ele să nu afecteze lucrarea. Apoi, am discutat cu fiecare membru al grupului ca să mă informez despre munca lui și am descoperit astfel și alte abateri. Conducătorul de grup și cu mine am avut părtășie cu ei, abaterile au fost rezolvate repede și eficacitatea lucrării s-a îmbunătățit. Deși am fost puțin

mai ocupată în acele zile, după ce am practicat în felul ăsta m-am simțit foarte împăcată și în largul meu.

I-am fost deosebit de recunoscătoare lui Dumnezeu pentru îndrumarea Sa. Prin aceste experiențe, mi-am conștientizat puțin natura mea egoistă, leneșă. Am văzut și că pot întârzia lucrarea fiind iresponsabilă și tânjind după confort și, dacă e grav, pot perturba și tulbura lucrarea bisericii. Ca supraveghetoare, eu nu mai pot fi neimplicată. Trebuie să supraveghez și să urmăresc des lucrarea, să identific și să rezolv problemele. Numai făcându-mi așa datoria pot obține rezultate bune și pot împlini voia lui Dumnezeu.

93. Cum am renunțat la o slujbă sigură

de Lizhi, Japonia

M-am născut la sat, într-familie săracă și înapoiată. De când eram mic, tata mi-a cerut să învăț pe brânci, ca să pot intra la o școală bună și să am o viață prosperă. Dar lucrurile nu au mers așa cum am sperat. Am picat examenul de admitere la liceu trei ani la rând. Eram nesigur cu privire la viitorul meu și mi-am pierdut încrederea. Pe atunci, eram foarte stresat și îndurerat. Asta până în al patrulea an, când am fost în sfârșit admin la liceul tehnic feroviar și, după ce-am absolvit, am primit o slujbă sigură la Compania de Căi Ferate.

În martie 1999, eu și soția mea am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Ulterior, mi-am făcut sârguincios datoria și am participat la viața bisericii și, șase luni mai târziu, am fost ales să conduc biserica. Dar după ce am devenit conducător, întrucât petreceam mai mult timp la întruniri și făcându-mi datoria, au început să apară conflicte. Ca să nu ratez întrunirile, trebuia să-mi iau concediu de mai multe ori pe lună. Pe lângă reținerile din salariu, am pierdut și prima de la sfârșitul lunii. Șeful mi-a spus supărat: „Abia te-ai angajat, deci trebuie să faci treabă bună. Dacă ceri tot timpul concediu, îți vei pierde mare parte din salariu și prima. Nu-i o prostie? Am avut grijă de tine, dar ceri mereu concediu și va fiu greu să te promovez.” Ulterior, când am cerut iar concediu, am fost foarte nehotărât. M-am gândit: „Șeful e bun cu mine. Dacă-mi iau mereu liber și îi fac o impresie proastă, va fi greu să fiu promovat. Nu-mi mai pot lua liber sau șeful nu va fi mulțumit de mine.” Dar apoi m-am gândit că, în calitate de lider, dacă nu mergeam la întruniri, n-aveam să știu multe despre lucrarea bisericii și starea fraților și surorilor mele și nu aveam să pot face

bine lucrarea bisericii. Așadar, eram foarte nehotărât. După asta, am ales de multe ori să rămân la serviciu, dar m-am simțit foarte vinovat.

Odată, superiorul meu mi-a spus despre o ședință a colegilor, iar eu am început iar să mă cert cu mine însumi, așa că m-am rugat lui Dumnezeu ca să-I caut voia. Atunci am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. **„În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau intervenții umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și intervenția oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă. […] Tot ceea ce fac oamenii cere ca ei să plătească un anumit preț pentru eforturile lor. Fără greutăți reale, nu Îl pot mulțumi pe Dumnezeu; și nici măcar nu sunt aproape de a-L mulțumi pe Dumnezeu și spun doar sloganuri goale! Pot aceste sloganuri goale să-L mulțumească pe Dumnezeu? Când Dumnezeu și Satana se luptă în tărâmul spiritual, cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu și cum ar trebui să rămâi ferm în mărturia față de El? Ar trebui să știi că tot ceea ce ți se întâmplă este o mare încercare și timpul când Dumnezeu are nevoie de tine pentru a fi mărturie. Cu toate că ar putea să pară neimportant din afară, când aceste lucruri se întâmplă, arată dacă Îl iubești sau nu pe Dumnezeu. Dacă Îl iubești, vei fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta față de El și, dacă nu ai pus în practică dragostea pentru El, acest lucru arată că nu ești cineva care pune adevărul în**

practică, că ești lipsit de adevăr și viață, că ești pleavă!” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”). Din cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că la suprafață, interacționăm cu oamenii în fiecare zi, dar în spatele acestui lucru este pariul Satanei cu Dumnezeu, iar noi trebuie să rămânem fermi în mărturia noastră. Când Iov a înfruntat încercările, și-a pierdut toată avuția peste noapte și, din afară, părea că averea i-a fost furată de hoți, dar în asta se ascundea ispita Satanei, iar atunci când Iov a mărturisit ferm, Satana s-a retras rușinat. Conflictul dintre întrunire și serviciul meu era de fapt o luptă spirituală. Părea că șefului meu îi păsa de mine și voia să mă promoveze, dar de fapt, prin asta, Satana încerca să mă tulbure. Satana folosea faima și averea ca să mă ademenească să mă axez doar pe serviciu și pe câștigul banilor. Voia să-mi distrugă relația normală cu Dumnezeu și să mă țină departe de El, ca să nu am timp să merg la întruniri și să-mi fac datoria. În asta erau intențiile rele ale Satanei. Gândindu-mă la asta, m-am rugat lui Dumnezeu: „Nu mă voi lăsa păcălit de Satana, voi participa la ședință, voi avea părtășie despre cuvintele Tale, voi menține o relație normală cu Tine, iar uneltirile Satanei nu vor merge cu mine.” Ulterior, am găsit curajul de a-i cere concediu șefului meu și am participat la ședința conlucrătorilor.

Dar lucrarea bisericii s-a aglomerat, multe lucruri trebuiau rânduite și implementate imediat și, dacă voiam să-mi fac bine datoria, trebuia să-mi iau liber. În perioada aceea, mă chinuiam foarte mult și de multe ori nu puteam depăși starea aceea, lcuru care mi-a afectat lucrul în biserică. Uneori mă gândeam să-mi dau demisia, ca să nu întârzii lucrarea bisericii, dar mă temeam că, dacă o făceam, n-aveam cum să am un viitor bun. Era o slujbă atât de bună, încât ezitam să renunț la ea, iar în inima mea se dădea o luptă permanentă. Când am ajuns acasă, i-am zis soției că voiam să-mi dau demisia și i-am spus ce gândeam. Am zis: „Nu pot suporta să renunț la

slujba asta. Am învățat pe brânci mulți ani ca s-o obțin, iar salariul e mare. Dacă-mi dau demisia, ce vor crede despre mine rudele, prietenii și colegii de școală? Părinții mei vor fi furioși când vor afla. În plus, dacă demisionez, n-o să putem cumpăra o casă și s-ar putea să fim săraci tot restul vieții. Dar acum, am citit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și-I înțeleg voia. Frații și surorile m-au ales lider de biserică. Dacă întârzii lucrarea din cauza serviciului meu, oare nu-mi neglijez datoria?" După ce m-a ascultat, soția mi-a cerut să mă rog lui Dumnezeu și să aleg singur. În noaptea aceea, m-am zvârcolit și n-am putut dormi, așa că m-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă îndrume. Într-o zi, am citit în cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic: „**Cine poate să se sacrifice cu adevărat și complet pentru Mine și să-și ofere totul de dragul Meu? Sunteți cu toții fără tragere de inimă, gândurile vă umblă de colo colo, vă gândiți la casă, la lumea de afară, la mâncare și îmbrăcăminte. În ciuda faptului că te afli aici, înaintea Mea, făcând lucruri pentru Mine, adânc în sinea ta încă te mai gândești la soția ta, la copiii tăi și la părinții tăi de acasă. Sunt toate aceste lucruri proprietatea ta? De ce nu îi încredințezi mâinilor Mele? Nu ai suficientă credință în Mine? Sau te temi cumva că voi face aranjamente nepotrivite pentru tine? De ce te-ngrijorezi mereu de familia trupului tău? Mereu tânjești după cei dragi ție! Am Eu un anumit loc în inima ta? Încă mai vorbești despre a-Mi permite să am stăpânire în interiorul tău și să-ți ocup întreaga ființă – toate acestea sunt minciuni înșelătoare! Câți dintre voi sunt dedicați bisericii cu toată inima? Și câți dintre voi nu vă gândiți la voi înșivă, ci acționați de dragul Împărăției de astăzi? Gândiți-vă cu mare atenție la acest lucru**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 59). Cuvântul lui Dumnezeu arată că atunci când oamenii n-au credință adevărată, ei nu-ndrăznesc să-și pună viitorul și destinul în mâinile lui

Dumnezeu. Își fac griji mereu și plănuiesc pentru propriul trup, de teamă că Dumnezeu nu va rândui lucrurile cum trebuie. Astfel de oameni nu au loc pentru Dumnezeu în inimile lor. Nu aveam deloc credință în Dumnezeu. Îmi făceam griji că, dacă demisionam, n-aveam cum să trăiesc din cauza contrângerilor financiare. Aveam prea puțină credință în Dumnezeu. Nu înțelegeam deloc suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. M-am gândit la ce a spus Domnul Isus: „**Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu adună în hambare. și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai valoroși decât ele?**” (Matei 6:26). „**Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra**” (Matei 6:33). Recitam adesea aceste versete și le foloseam ca să-i îndemn pe ceilalți, dar când mi s-a întâmplat mie ceva, n-am avut credință adevărată în Dumnezeu. În vreme ce contemplam cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că viitorul și destinul fiecăruia e în mâinile lui Dumnezeu, iar El va face mereu rânduieli potrivite. Dumnezeu a promis că nu-i va trata greșit pe cei care se sacrifică sincer pentru El. De ce nu aveam acea încredere în Dumnezeu? Atunci am vrut să demisionez imediat și să-mi fac datoria cum se cuvine. Dar când am ajuns la birou, colegii mei vorbeau despre măririle lor de salariu și despre prime, iar eu am început să ezit, nevrând să renunț la slujba mea. Știam că trebuia să plătesc un preț ca să practic adevărul, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume ca să birui trupul, să pot demisiona și să-mi pot face datoria.

Curând, am experimentat un lucru îngrozitor, care m-a făcut să reflectez asupra căii mele în viață. Într-o noapte, lucram cu mecanicul, cu șeful de manevră și cu alții ca să conectăm vagoanele. Stăteam pe scara unui tren în mișcare, folosind stația ca să îndrum mecanicul în conectarea vagoanelor. Trenul se deplasa cu viteză. Urmând protocolul de lucru, am dat

ordin să fie redusă viteza, când eram la distanță de zece vagoane față de vagonul la care trebuiau alipite acestea. Dar mecanicul n-a încetinit, iar eu am privit neajutorat cum trenul era pe cale să lovească vagonul parcat pe șine. Se deplasa atât de repede, încât nu puteam sări din vagon. N-am putut decât să sar de pe scară în vagon. Am închis ochii, m-am agățat de laterala vagonului ca să nu fiu aruncat și L-am chemat necontenit pe Dumnezeu Atotputernic. Cu un zăngănit puternic, trenul a intrat în coliziune cu vagonul. Al doilea mecanic și-a rupt brațul și a fost dus la spital pentru îngrijiri peste noapte. Eram îngrozit, dar am scăpat nevătămat. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai înspăimântătoare părea noaptea aceea. Știam că mulți oameni din industria feroviară au avut accidente. Unora le-au fost sfărmate brațele, altora picioarele… Am văzut că, în fața pericolului, o slujbă sigură nu putea să mă apere sau să-mi salveze viața. După acest accident, m-am gândit că urmărirea banilor nu poate aduce decât bucurii temporare ale trupului. Nimic nu poate fi mai trist decât să pierzi apărarea lui Dumnezeu și apoi să-ți pierzi viața. Dacă plăteam cu viața ca să câștig bani, care era scopul unei slujbe bune? Nu-mi mai puteam lasă slujba să mă împiedice să-mi fac datoria. Am decis să trăiesc după cuvântul lui Dumnezeu, să-I încredințez Lui tot ce aveam și să mă supun suveranității și rânduielilor Sale. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu. **„Ca persoane normale, care urmăresc dragostea de Dumnezeu, pătrunderea în Împărăție pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu este viitorul vostru adevărat și o viață care este de cea mai mare valoare și semnificație; nimeni nu este mai binecuvântat decât voi. De ce spun asta? Pentru că cei care nu cred în Dumnezeu trăiesc pentru trup și trăiesc pentru Satana, dar astăzi voi trăiți pentru Dumnezeu și trăiți pentru a face voia lui Dumnezeu. De aceea vă spun că viețile voastre au cea mai mare semnificație. Numai acest grup de oameni care a fost**

selectat de Dumnezeu poate duce o viață de maximă însemnătate: nimeni altcineva de pe pământ nu poate trăi o viață de o asemenea valoare și semnificație" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii"). Cuvântul lui Dumnezeu m-a emoționat profund. E adevărat. Cei care-L iubesc sincer pe Dumnezeu nu trăiesc pentru faimă, avere sau bucuria trupului, trăiesc pentru Dumnezeu. Doar o viață dedicată lui Dumnezeu e merituoasă și însemnată. Datorită predestinării și selecției de la Dumnezeu, am avut norocul de a auzi glasul Creatorului, de a înțelege adevărul și de a îndeplini o datorie. Era un lucru minunat! Trebuia să nu mai trăiesc în lumea mea mică, urmărind banii și satisfacția materială. Trebuia să mă supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu și să-mi fac datoria de ființă creată.

După aceea, am citit alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Cum vei transmite ce-ai văzut și ce-ai experimentat acelor credincioși demni de milă, săraci și devotați, care sunt înfometați și însetați după dreptate și care te așteaptă să îi păstorești? Ce fel de oameni te așteaptă să îi păstorești? Îți poți imagina? Ești conștient de povara de pe umerii tăi, de însărcinarea și de responsabilitatea ta? Unde-ți este simțul misiunii istorice? Cum vei sluji drept un bun stăpân în epoca următoare? Ai un puternic simț al stăpânirii? Cum L-ai descrie pe stăpânul tuturor lucrurilor? Este cu adevărat stăpânul tuturor ființelor vii și al tuturor lucrurilor fizice din lume? Ce planuri ai pentru progresul următoarei etape a lucrării? Câți oameni așteaptă să le fii păstor? E sarcina ta una grea? Ei sunt săraci, vrednici de milă, orbi și năuciți, jelindu-se în întuneric: «Unde este calea?» Cât de mult tânjesc ei ca lumina, precum o stea căzătoare, să coboare deodată și să împrăștie forțele întunericului care i-au asuprit pe oameni de atât de mulți ani? Cine poate să știe cu câtă nerăbdare speră ei și cum tânjesc**

la asta zi și noapte? Acești oameni care suferă profund rămân închiși într-o temniță a întunericului, fără speranță de eliberare, chiar și în ziua în care trece lumina; când vor înceta să mai plângă? Înspăimântătoare e nenorocirea acestor spirite fragile cărora nu li s-a permis niciodată să se odihnească, iar legăturile nemiloase și istoria încremenită de multă vreme îi țin în această stare. Și cine a auzit sunetul plânsetului lor? Cine s-a gândit la starea lor nefericită? Te-ai gândit vreodată cât de îndurerată și de îngrijorată este inima lui Dumnezeu? Cum poate El suporta să vadă omenirea nevinovată, pe care a creat-o cu mâinile Sale, suferind astfel de chinuri? La urma urmei, ființele umane sunt victimele care au fost otrăvite. Și, cu toate că omul a supraviețuit până în ziua de azi, cine ar fi știut că de multă vreme e otrăvit de cel rău? Ai uitat că ești una dintre victime? Din dragostea ta pentru Dumnezeu, nu ești dornic să lupți pentru a-i salva pe acești supraviețuitori? Nu ești dispus să-ți dedici toată energia ca să-L răsplătești pe Dumnezeu, care iubește omenirea ca pe trupul și sângele Său? Dacă stai să te gândești, cum interpretezi faptul de a fi folosit de Dumnezeu ca să-ți trăiești viața extraordinară? Ai cu adevărat hotărârea și încrederea de a trăi viața plină de înțeles a unei persoane pioase, care Îl slujește pe Dumnezeu?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?”). Din cuvântul lui Dumnezeu, am simțit iubirea și grija Lui pentru omenire, precum și dorința Sa arzătoare de a mântui oamenii. Acum ne aflăm în timpul zilelor de pe urmă, iar dezastrele se înmulțesc. Dumnezeu exprimă adevărul și face lucrarea de judecată și mustrare, ca să mântuiască oamenii de sub domeniul Satanei. Am avut norocul de a auzi glasul lui Dumnezeu și de a-I accepta mântuirea, iar acesta era harul lui Dumnezeu. Însă mulți care tânjesc după apariția lui Dumnezeu nu L-au întâmpinat pe Domnul, încă sunt păcăliți și

controlați de pastorii și prezbiterii antihriști din lumea religioasă și nu au cum să audă glasul lui Dumnezeu și să-L întâmpine pe Domnul. Dacă toți sunt la fel de egoiști ca mine, dacă le pasă doar de confortul trupului, nu predică Evanghelia și nu mărturisesc pentru Dumnezeu, atunci când va veni marele dezastru, ei se vor prăbuși în el și vor fi pedepsiți. După ce am contemplat la voia lui Dumnezeu, am înțeles ce ar trebui să aleg și să urmăresc. Așadar, m-am hotărât să renunț la slujba mea, să-mi fac datoria cum trebuie și să mă sacrific pentru Dumnezeu. Tocmai când voiam să demisionez, directorul adjunct a venit să-mi vorbească, să-mi arate cum să dau mită și cine m-ar putea ajuta să fiu promovat. Mi-a explicat totul cu mare grijă. Nu toți aveau șansa de a fi promovați, iar salariul meu ar fi crescut mult. După ce am discutat o vreme, iar am început să ezit să-mi dau demisia. Curând după aceea, am trecut printr-o altă situație îngrozitoare, care mi-a schimbat total gândirea. Într-o zi, când eram de tură, după ce un tren de marfă a intrat în gară, a trebuit să fie decuplat și cuplat înapoi. După ce se făcea asta, eu eram responsabil să pun saboții de frână sub roți. După pauza de masă, înainte ca trenul să se pună-n mișcare, am uitat să scot saboții de frână. Mecanicul a pornit trenul, iar saboții au fost târâți de roți de-a lungul șinei. A observat și a oprit trenul la timp, tocmai când urma să treacă peste macaz, evitând deraierea sau chiar o răsturnare. În ziua aceea, fără protecția lui Dumnezeu, dacă trenul ar fi deraiat sau s-ar fi răsturnat, consecințele ar fi fost de neînchipuit. Eram înspăimântat și am reflectat asupra mea, întrebându-mă de ce s-a întâmplat asta. În calitate de lider de biserică, știam că slujba mă împiedica să-mi fac datoria, lucru care a afectat grav lucrarea bisericii, dar eram lacom de bani și de plăceri ale trupului, nu voiam să renunț la ele și adesea Îi făceam jurăminte lui Dumnezeu și apoi Îl înșelam, încălcându-le. M-am gândit la cuvântul lui Dumnezeu: „**Ați primit har nesfârșit de la Mine și ați văzut nenumărate taine din cer; v-am**

arătat chiar și flăcările cerului, dar nu M-a lăsat inima să vă ard. Cu toate acestea, cât Mi-ați dat în schimb? Cât de mult sunteți dispuși să-Mi dați?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!"). La exterior, ce s-a întâmplat era un lucru bun, dar am înțeles clar că asta era iubirea lui Dumnezeu și un avertisment pentru mine. Dumnezeu a exprimat atât de multe adevăruri și a explicat limpede finalul și destinația oamenilor. Vrea doar să-I înțelegem dorința serioasă, să urmărim adevărul, să ne îndeplinim îndatoririle de ființe create și să-I câștigăm mântuirea. Dar eu eram încăpățânat. Am crezut mereu că puteam supraviețui și duce o viață bună bazându-mă pe slujba mea, așa că nu voiam să renunț la ea, să-L urmez pe Dumnezeu și să-mi fac datoria. Aceste două incidente terifiante m-au trezit complet! În fața dezastrului, nicio sumă de bani nu mi-ar putea salva viața. Mi-am amintit ce a spus Domnul Isus: „**Oricine dintre voi care nu renunță la toate bunurile lui, nu poate fi ucenicul Meu**" (Luca 14:33). Abia atunci am înțeles sensul cuvintelor Domnului Isus. Când prețuim banii și plăcerile materiale, aceste lucruri ne ocupă inimile și ne este imposibil să-L iubim cu adevărat și să-L urmăm pe Dumnezeu, să ne sacrificăm pentru El și să ne facem îndatoririle de ființe create. Astfel de oameni tot tânjesc după trup și lume și nu sunt vrednici să fie adepții lui Dumnezeu. Nu mai voiam să fiu neascultător și să-L dezamăgesc pe Dumnezeu. Trebuia să-mi schimb perspectiva, să mă supun suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, să-L urmez cu toată inima, să mă sacrific pentru El și să-I răsplătesc iubirea. Așadar, i-am spus șefului meu că vreau să demisionez și am urmat procedurile de desfacere a contractului de muncă. În clipa aceea, eram foarte relaxat. Mă simțeam ca o pasăre care scăpase din colivie. Nu mai trebuia să-mi fac griji cu privire la concediu și nu trebuia să sufăr că lucrarea bisericii era afectată de slujba mea. Am fost foarte fericit când am făcut alegerea asta.

Tata s-a înfuriat când a auzit. A venit să mă vadă și-a spus: „Am trudit ca să te cresc. Am împrumutat bani ca să te trimit la școală. În sfârșit ai obținut o slujbă și acum n-o vrei? Ce-i în mintea ta? O slujbă la Căile Ferate e grozavă! Crede în Dumnezeu, dacă vrei, dar cum poți să-ți dai demisia? Fără o slujbă, cum vei supraviețui?" M-a întristat expresia furioasă a tatălui meu. Mi-am amintit cum părinții mei au economisit bani pentru mine, sperând că voi găsi un loc de muncă, voi scăpa de sărăcie și voi duce un trai remarcabil. Voiam să-mi aduc părinții la oraș, să trăiască într-o clădire mare și să aibă o viață materială bună. Dar alesesem calea credinței în Dumnezeu și nu mai urmăream banii și plăcerile materiale, așa că mă simțeam îndatorat față de ei. Când am auzit ce mi-a spus tata, n-am știut ce să răspund. Am izbucnit în lacrimi și n-am îndrăznit să mă uit la el. Dar în inima mea, știam că făcusem alegerea corectă, fiindcă Mântuitorul din zilele de pe urmă S-a arătat și-Și face lucrarea. Exprimă adevărul ca să ne mântuiască de această lume întunecată și rea, iar asta e singura cale de a fi mântuiți și a intra în Împărăția lui Dumnezeu. E o șansă unică-n viață. Cum puteam renunța la asta fiindcă tânjeam după confortul trupului? Cum puteam lăsa încurcăturile de la muncă să mă împiedice să urmăresc adevărul și să-mi fac datoria de ființă creată? Îndurerat, m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu și I-am cerut să-mi apere inima ca să nu fie tulburată. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu. „**Dumnezeu a creat această lume și a adus în ea omul, o ființă vie căreia El i-a dăruit viață. Mai departe, omul a ajuns să aibă părinți și rude și nu a mai fost singur. Încă de când omul a zărit prima oară această lume materială, a fost menit să existe sub predestinarea lui Dumnezeu. Suflarea vieții de la Dumnezeu susține fiecare ființă vie în parte pe parcursul creșterii sale și până la maturitate. În acest proces, nimeni nu simte că omul crește sub îngrijirea lui Dumnezeu; mai degrabă, el consideră că omul face asta**

sub dragostea grijulie a părinților săi și că este propriul său instinct al vieții cel care îi dirijează creșterea. Acest lucru e cauzat de faptul că omul nu știe cine i-a dăruit viața sau de unde a venit aceasta, cu atât mai puțin felul în care instinctul vieții creează miracole. El știe doar că hrana este baza pe care viața sa continuă, că perseverența este sursa existenței sale și că acele credințe din mintea lui sunt capitalul de care depinde supraviețuirea lui. Cu privire la harul și aprovizionarea lui Dumnezeu, omul e total uituc, și astfel el își irosește viața oferită lui de Dumnezeu… Nimeni din această omenire, de care Dumnezeu are grijă zi și noapte, nu ia hotărârea de a I se închina. Dumnezeu doar continuă, așa cum a plănuit, să lucreze asupra omului, de la care El nu are nicio așteptare. El face acest lucru în speranța că, într-o zi, omul se va trezi din visul lui și va realiza brusc valoarea și semnificația vieții, prețul pe care Dumnezeu l-a plătit pentru tot ce i-a dat și bunăvoința sârguincioasă cu care Dumnezeu așteaptă ca omul să se reîntoarcă la El" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului").

„Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate

sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au luminat. Consideram că părinții m-au crescut, că au făcut economie ca să-mi pot termina studiile, așa că, dacă nu-i ascultam și demisionam, aveam să le rămân îndatorat, dar părerea mea era ridicolă și absurdă. Doar Dumnezeu e sursa vieții umane și viețile noastre vin de la Dumnezeu. Tot ce avem vine din aprovizionarea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Fără Dumnezeu, n-am avea nimic. Faptul că părinții m-au crescut până la maturitate era rânduiala suverană a lui Dumnezeu. Trebuia să-I fiu recunoscător și să-I răsplătesc iubirea. Dacă nu-mi puteam îndeplini datoria de ființă creată ca să-L mulțumesc pe Dumnezeu, chiar dacă aveam o slujbă stabilă și mă bucuram de o viață materială bună împreună cu familia mea, asta n-ar fi avut valoare sau însemnătate. Aceste plăceri temporare nu-mi puteau permite să înțeleg adevărul și să câștig viața. Mai mult, pentru Dumnezeu, ar fi însemnat că mă răzvrătesc împotriva Lui. Nu I-aș fi câștigat aprobarea. Ca să câștig adevărul, trebuia să sufăr și să trec prin chinuri. Doar în felul acesta puteam trăi cu demnitate și abia atunci puteam câștiga aprobarea lui Dumnezeu. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai puternic mă simțeam. Așadar, i-am mărturisit iar tatălui meu despre apariția și lucrarea lui Dumnezeu și i-am spus că, fără credință, orice urmărire e deșartă, nu are nicio valoare sau însemnătate. Acum, Mântuitorul a venit să exprime adevărul ca să mântuiască oamenii, iar aceștia, doar dacă cred în Dumnezeu, urmăresc adevărul, se leapădă de păcat și se căiesc cu adevărat lui Dumnezeu, pot să supraviețuiască dezastrelor și să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Toți cei care urmăresc lumea, oricât de bogați ar fi, în cele din urmă vor pieri în dezastre și vor fi pedepsiți. Însă, orice i-am spus, tata tot n-a fost de acord cu demisia mea și a plecat furios.

Ulterior, tata le-a cerut rudelor mele să vină să mă convingă. Toate au spus că o funcție la Căile Ferate e o slujbă care nu poate fi obținută cu mită și că părinții mei m-au crescut degeaba. Când am auzit acuzațiile rudelor mele, am știut că Satana se folosea de ele ca să mă atace și să mă împiedice să mă lepăd și să mă sacrific pentru Dumnezeu. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Trebuie să ai curajul Meu în tine și trebuie să ai principii când te confrunți cu rudele care nu cred. Dar, de dragul Meu, nu trebuie să cedezi în fața niciunei forțe întunecate. Bizuie-te pe înțelepciunea Mea pentru a merge pe calea perfectă; nu permite niciuneia dintre conspirațiile Satanei să preia controlul. Depune toate eforturile pentru a-ți pune inima înaintea Mea, iar Eu te voi alina și îți voi aduce pace și fericire**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 10). După ce am contemplat cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit încrezător și am găsit curajul de a le spune rudelor mele: „În ziua de azi, oameni venerează banii, renumele și statutul. Pentru aceste lucruri, oamenii se încaieră, uneltesc și se luptă între ei, iar soții și soțiile se înșală și se trădează unii pe alții. Toți trăiesc în felul acesta, deci chiar dacă găsim slujbe bune și sigure și avem vieți materiale bune, chiar e posibil să fim fericiți?” Dumnezeu Atotputernic spune: „**Tot felul de dezastre se vor abate unul după altul; toate națiunile și toate locurile vor trăi calamități: ciuma, foametea, potopul, seceta și cutremurele sunt peste tot. Aceste dezastre nu se petrec doar într-un loc sau două, nici nu se vor termina într-o zi sau două; dimpotrivă, se vor extinde pe o arie din ce în ce mai mare și vor deveni din ce în ce mai grave. În acest timp, tot felul de invazii de insecte vor apărea unele după altele, iar fenomenul canibalismului se va ivi pretutindeni. Aceasta este judecata Mea asupra tuturor națiunilor și popoarelor**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 65). Folosind

cuvintele lui Dumnezeu, mi-am continuat părtășia: „În prezent, dezastrele se înmulțesc. Doar urmându-L pe Dumnezeu Atotputernic putem fi apărați de ele. Credința mea în Dumnezeu, răspândirea Evangheliei și datoria mea sunt de o mie sau chiar de zece mii de ori mai importante decât slujba mea. Credința mea în Dumnezeu nu e nesăbuită, așa cum credeți voi. Când Noe a predicat Evanghelia, oamenii au spus că e nebun, dar când a venit potopul, din toată rasa umană, doar cei opt membri ai familiei lui Noe au supraviețuit. Noe nu a fost nebun sau prost. El a fost cel mai înțelept om și cel mai binecuvântat de Dumnezeu. În ziua de azi, răutatea și corupția omenirii au ajuns la un asemea nivel încât Dumnezeu va distruge aceasta rasă ticăloasă și coruptă și noi putem supraviețui doar venerându-L pe Dumnezeu Atotputernic. Vă spun această veste minunată azi, sperând că și voi veți crede în Dumnezeu Atotputernic. Nu încercați să mă convingeți, fiindcă am decis deja. Îl voi urma pe Dumnezeu Atotputernic pentru tot restul vieții!” Când am terminat, mătușa mea, care crede în Domnul, a spus: „Slavă lui Dumnezeu! E bine că tu crezi în Dumnezeu, iar faptul că ai ales să predici Evanghelia e pe placul Său.” Le-a spus celorlalți: „Calea pe care a ales-o azi e cea corectă. Bogăția nu contează. Viața e cea care contează. Ar trebui să-i respectăm alegerea.” După asta, ceilalți n-au mai spus nimic. Asta m-a bucurat foarte mult. Când am rămas ferm și am ales să-L mulțumesc pe Dumnezeu, rudelor mele le-a fost rușine și n-au mai încercat să mă convingă. De atunci, nu mai sunt contrâns de oamenii și lucrurile din jurul meu și-mi pot face datoria cu normă-ntreagă.

Ulterior, văzând atât de mulți oameni acceptând lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, am simțit o bucurie de nedescris în inima mea. A-i aduce înapoi în casa lui Dumnezeu pe cei care tânjesc sincer după El este cel mai însemnat lucru și Îi aduce cea mai mare alinare lui Dumnezeu. Amintindu-mi alegerea de a demisiona și de a lua calea

credinței în Dumnezeu, știu că asta a fost cea mai înțeleaptă alegere pe care am făcut-o vreodată. Să pot să mă sacrific și să-mi dedic viața predicării Evangheliei și mărturisirii pentru Dumnezeu e un lucru mai valoros și mai însemnat decât orice altceva aș fi putut face.

95. Nu-L voi mai delimita pe Dumnezeu

de Shi Qi, Taiwan

De mică, mi-am practicat credința în Domnul Isus, alături de mama și m-am bucurat de harul Lui abundent. Asta m-a făcut să simt profund mila și iubirea Domnului Isus pentru omenire. Obișnuiam să mă rog Lui pentru har. Oricând aveam probleme, mă rugam Domnului și, când păcătuiam, veneam înaintea Lui să mă spovedesc. Întrucât Domnul este milostiv și iubitor, mă ierta mereu.

Într-o zi din mai 2019, le-am cunoscut pe Facebook pe Diana și pe Vanessa. Am participat împreună la un studiu biblic și am văzut că părtășia Vanessei despre Biblie era pătrunzătoare. Odată, în timpul unei întruniri, Vanessa a spus: „Domnul a spus că Se va întoarce în zilele de pe urmă, deci când Îl vom putea întâmpina? Domnul Isus a spus: «**Oile Mele ascultă glasul Meu**» (Ioan 10:27). «**Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine**» (Apocalipsa 3:20). Și: «**Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!**» (Apocalipsa 2:7). Din aceste pasaje putem vedea că atunci când Domnul vine în zilele de urmă, El Își va exprima cuvintele. Ca să-L întâmpinăm pe Domnul în zilele de pe urmă, trebuie să-I auzim glasul. Când auzim glasul lui Dumnezeu, Îl putem întâmpina pe Domnul ca fecioarele înțelepte.” Părtășia Vanessei m-a surprins. Nu mai auzisem asemenea cuvinte pătrunzătoare. Găsise cheia întâmpinării Domnului. Nu realizasem asta înainte. După aceea, Vanessa mi-a arătat un film cu un imn energic. La sfârșitul filmului scria: „Biserica lui Dumnezeu Atotputernic”, iar asta m-a făcut curioasă. Când s-a terminat studiul biblic, m-am dus să caut pe internet. Am văzut multe informații negative, așa că am luat legătura cu Diana ca să aflu mai multe. A spus că întâmpinarea Domnului e

foarte importantă și m-a sfătuit să nu mă las influențată de zvonuri. Mai întâi ar trebui să las grijile la o parte și să caut cu smerenie să văd dacă e adevărata cale. Câteva zile mai târziu, Diana m-a invitat la o întrunire. Aveam o dilemă: să mă duc sau nu? Părtășia Vanessei despre Biblie era pătrunzătoare, iar eu voiam să aflu mai multe, dar îmi făceam griji că ceea ce predica ea nu era adevărata cale. Ezitând, m-am rugat Domnului, cerându-I îndrumarea. După aceea, am participat la adunare.

În timpul adunării, Vanessa mi-a spus încântată: „Domnul Isus S-a întors deja drept Dumnezeu Atotputernic întrupat. Dumnezeu Atotputernic a încheiat Epoca Harului și a început Epoca Împărăției, a exprimat milioane de cuvinte și, pe baza lucrării de răscumpărare a Domnului Isus, El face lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu, ca să purifice și să mântuiască pe deplin omenirea. Cuvintele exprimate de Dumnezeu Atotputernic sunt toate adevărul și dezvăluie taina întrupării lui Dumnezeu, cele trei etape ale lucrării Lui și povestea ascunsă a Bibliei. Cuvintele Lui ne spun și sursa păcătoșeniei omenirii, felul în care Satana corupe omenirea, cum Dumnezeu mântuiește omenirea în etape progresive și sensul lucrării de judecată a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Dumnezeu ne-a arătat și cum pot obține credincioșii mântuirea. Dumnezeu explică felul în care să experimentăm judecata cuvintelor Sale ca să scăpăm de corupție, cum să practicăm adevărul și să fim oameni onești, cum să ne temem de El și să ne ferim de rău ca să-I facem voia și așa mai departe. Cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic au împlinit profeția Domnului Isus: «**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină**» (Ioan 16:12-13). «**Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu,**

acela îl va judeca în ziua de pe urmă» (Ioan 12:48). «**Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu**» (1 Petru 4:17).” Când am auzit-o pe soră spunând că Domnul Isus Se întorsese drept Dumnezeu Atotputernic întrupat, n-am îndrăznit să cred, așa că m-am rugat lui Dumnezeu și m-am gândit cum Dumnezeu a spus: „**Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția Cerurilor!**” (Matei 5:3). M-am gândit: „Întoarcerea lui Dumnezeu e importantă, nu pot trage concluzii orbește. Ar trbui să caut smerită și să continui să ascult.”

După aceea, Vanessa m-a pus să citesc un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te**

de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"). Citindu-l, am simțit că aceste cuvinte erau diferite și aveam o anumită venerație pentru ele: aceste cuvinte erau severe, tăioase, fiecare cuvânt și frază erau pline de autoritate și putere. Nu păreau cuvinte pe care le-ar fi putut rosti un simplu muritor. Numai Dumnezeu putea vorbi astfel. Dar m-am gândit și că nu era corect, că Dumnezeu e milostiv și iubitor. Cuvintele Lui sunt mângâietoare și pline de afecțiune. Dar aceste cuvinte erau atât de aspre, ca un blestem sau o condamnare a omenirii. Aveam o dilemă: „Chiar sunt acestea cuvintele lui Dumnezeu? Având în vedere autoritatea pe care o au, trebuie să fie ale Lui,

nu? Dar dacă Dumnezeu Atotputernic chiar este Domnul Isus întors, ar trebui să vorbească la fel ca El. Ar trebui să fie milostiv și iubitor, iar cuvintele Lui ar trebui să fie blânde și grijulii. Dar discursul lui Dumnezeu Atotputernic este foarte aspru. Să fie El cu adevărat Domnul Isus întors?" Eram foarte derutată.

După aceea, i-am spus Vanessei despre îndoielile mele, iar ea a avut părtășie cu mine, răbdătoare, spunând: „Mereu am crezut că Dumnezeu e milostiv și iubitor, că ne vorbește cu blândețe și grijă, așadar, dacă vorbele Lui sunt aspre, ele nu vin de la Dumnezeu. Dar este această ideea conform faptelor și adevărului? De fapt, în fiecare epocă, Dumnezeu nu a rostit doar cuvinte grijulii și încurajatoare, ci și cuvinte care ceartă, judecă și blestemă oamenii. Numai că noi n-am fost atenți. Să vedem cum e acest lucru consemnat în Biblie: Iahve Dumnezeu a spus: «**Străjerii lui Israel sunt orbi, sunt toți fără cunoaștere. Toți sunt niște câini de pază muți, care nu pot să latre, care stau tolăniți și visează și cărora le place să doarmă. Sunt niște câini foarte lacomi, niciodată sătui. Sunt niște păstori fără pricepere, fiecare urmându-și propriul drum, fiecare, fără excepție, umblând după propriul câștig**» (Isaia 56:10-11). Iar Domnul Isus a spus: «**Șerpilor! Pui de vipere! Cum veți scăpa de condamnarea la Gheenă?!**» (Matei 23:33). «**Să nu le dați câinilor lucrurile sfinte și să nu vă aruncați mărgăritarele înaintea porcilor, ca nu cumva porcii să le calce în picioare, și apoi câinii să se întoarcă să vă sfâșie**» (Matei 7:6). Mai sunt multe astfel de versete. Din aceste versete putem vedea că, în Epoca Legii și în Epoca Harului, Dumnezeu a certat, a condamnat și a blestemat oamenii. Deși cuvintele Lui păreau aspre și tăioase, toate erau adevărate și dădeau în vileag esența potrivnică și rebelă a oamenilor față de Dumnezeu. De fapt, fie că ele sunt blânde sau aspre, toate sunt expresii ale firii lui Dumnezeu. Dacă nu înțelegem firea lui Dumnezeu și-L delimităm drept milostiv și

blând, ne vom forma anumite opinii când El vorbește aspru, crezând că Dumnezeu vorbește doar cu blândețe, că n-ar trebui să vorbească pe un ton aspru și, astfel, asemenea cuvinte nu ar putea fi ale lui Dumnezeu. E greșit să decidem uitându-ne dacă ele sunt blânde sau aspre și e o consecință a noțiunilor și convingerilor noastre. De exemplu, dacă ne-am recunoaște părinții drept părinți numai când ne vorbesc blând, dar nu i-am recunoaște când vorbesc aspru sau ne ceartă când greșim, n-ar fi asta o prostie?" După ce am auzit părtășia surorii, lucrurile mi-au fost clare. M-am gândit: „Așa e, chiar dacă părinții ne vorbesc cu blândețe sau cu asprime, nu sunt ei tot părinții noștri? Iavhe Dumnezeu și Domnul Isus au vorbit aspru în trecut. Cum de n-am observat asta până acum? Chiar e greșit să decidem dacă astea sunt cuvintele lui Dumnezeu, uitându-ne dacă sunt blânde sau aspre." După ce-am realizat asta, n-am mai fost potrivnică. Însă oricând citeam cuvinte ale lui Dumnezeu care dădeau în vileag și judecau omenirea, mă simțeam tulburată, de parcă fusesem condamnată. Mă tot gândeam și răzgândeam: Domnul Isus e milostiv și iubitor, de ce e Dumnezeu Atotputernic atât de aspru și mânios pe oameni? La o întrunire, am întrebat-o pe soră: „Pur și simplu nu-I pot considera același Dumnezeu pe Dumnezeu Atotputernic și pe Domnul Isus. Firile lor sunt prea diferite. Când mi-L închipui pe Domnul Isus, mă gândesc cum Dumnezeu e milostiv și iubitor, dar Dumnezeu Atotputernic pare foarte aspru și multe dintre lucrurile pe care le spune dau în vileag și analizează oamenii. De ce sunt Dumnezeu Atotputernic și Domnul Isus atât de diferiți?"

Sora a spus în părtășie: „Oamenii sunt adesea confuzi în privința asta și asta din cauză că ei nu înțeleg firea lui Dumnezeu. Să ne uităm la lucrarea lui Dumnezeu din trecut. Odată ce înțelegem firea dreaptă a lui Dumnezeu, această problemă se va rezolva de la sine. Cu toții știm că atunci când Dumnezeu a observat răul făcut de oamenii din Sodoma și Ninive, firea Lui

s-a mâniat și El a decis să distrugă aceste două cetăți. Înainte să le distrugă, a trimis doi îngeri în Sodoma, iar Lot a fost singurul care i-a găzduit. Ceilalți n-au întâmpinat bine îngerii, au vrut să-i omoare. Dumnezeu a văzut că fac rău și S-a mâniat. După ce îngerii i-au salvat pe Lot și ai lui, Dumnezeu a pogorât foc din ceruri, distrugând toți oamenii, animalele și plantele din cetate. Acum să ne uităm la Ninive. Dumnezeu a plănuit să distrugă și această cetate, așa că l-a trimis pe Iona să-i transmită mesajul: «**Încă patruzeci de zile și Ninive va fi distrusă!**» (Iona 3:4). Când regele din Ninive a auzit vestea, și-a pus supușii să poarte saci, să se așeze în cenușă, să țină post și să se roage, lepădându-se de rău și căindu-se lui Dumnezeu. Când a văzut Dumnezeu asta, Și-a retras mânia și i-a cruțat de la distrugere. Din atitudinile diferite ale lui Dumnezeu față de Ninive și Sodoma, putem vedea că firea Lui e adevărată și vie. El nu e doar iubitor și milostiv, ci și măreț și mânios. Când oamenii păcătuiesc, Dumnezeu le dă o șansă să se căiască, arătându-le firea Sa iubitoare și milostivă. Când oamenii sunt încăpățânați și nu vor să se căiască, când se împotrivesc îndărătnici lui Dumnezeu și strigă împotriva Lui, Dumnezeu Își dezlănțuie furia asupra lor, arătându-Și firea dreaptă și măreață. Asta ne permite să vedem că firea dreaptă a lui Dumnezeu nu e doar iubitoare și milostivă, ci și măreață și mânioasă. Ambele aspecte sunt cuprinse în firea inerentă a lui Dumnezeu.

Acum să ne gândim la Epoca Harului, în care a lucrat Domnul Isus. Când oamenii păcătuiau și veneau înaintea Domnului ca să mărturisească și să se căiască, El îi ierta de păcate și le oferea harului Lui bogat, prin urmare mulți oameni cred că firea Domnului e doar iubitoare și milostivă, nu mânioasă și blestemătoare. De fapt, astea sunt doar noțiunile și închipuirile oamenilor. Față de fariseii care L-au condamnat pe Domnul și I s-au opus, ba chiar au protestat public împotriva Lui, Domnul Isus a fost plin de mânie. I-a condamnat, i-a blestemat și a proclamat aupra lor cele șapte

vaiuri. Nu a avut deloc milă pentru ei. De aici, putem vedea că, de la Creație până-n prezent, Dumnezeu Și-a exprimat mereu firea dreaptă omenirii. Dumnezeu e iubitor și milostiv, dar și măreț, mânios, blestemător și pedepsitor. Întocmai cum spune Dumnezeu Atotputernic: «**Mila și îngăduința lui Dumnezeu există într-adevăr, dar sfințenia și dreptatea Lui când Își dezlănțuie mânia îi arată, de asemenea, omului, latura lui Dumnezeu care nu suportă nicio ofensă. Când omul este pe deplin capabil să asculte poruncile lui Dumnezeu și se comportă conform cerințelor Lui, mila Sa față de om este din belșug; când omul s-a umplut de corupție, ură și dușmănie față de El, Dumnezeu este deosebit de furios. În ce măsură este deosebit de furios? Mânia Sa va dura până când Dumnezeu nu va mai vedea împotrivirea și faptele rele ale omului, până când acestea nu vor mai fi înaintea ochilor Săi. Doar atunci va dispărea furia lui Dumnezeu. […] El este îngăduitor și milos față de lucrurile care sunt generoase, frumoase și bune; față de lucrurile care sunt rele, păcătoase și vicioase, El este deosebit de mânios, în așa fel încât este de neoprit în mânia Sa. Acestea sunt cele două aspecte principale și cele mai proeminente ale firii lui Dumnezeu și, în plus, acestea au fost dezvăluite de El de la început până la sfârșit: milă îmbelșugată și mânie profundă**» (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși (II)”). Prin cuvintele lui Dumnezeu, putem vedea că «**milă îmbelșugată și mânie profundă**» sunt cele două aspecte ale firii lui Dumnezeu pe care El le arată continuu omenirii. Aceste două aspecte ale firii Lui nu sunt contradictorii. Ele sunt parte din firea Lui inerentă. Nu trebuie să-L delimităm pe Dumnezeu ca fiind capabil doar să ofere milă și nu să-Și manifeste mânia, pe baza faptului că, în trecut, ne-am bucurat de harul Său. O astfel de înțelegere e unilaterală.” Când am auzit asta, am

realizat că Dumnezeu nu e doar iubitor și milostiv, ci și măreț, mânios și blestemător. Toate acestea sunt aspecte ale firii inerente a lui Dumnezeu. Întrucât înțelegeam prea puțin firea lui Dumnezeu, consideram unilateral că Dumnezeu e doar milostiv și iubitor. Astea chiar erau noțiunile și închipuirile mele, contrare realității. Mi-am dat seama că am nevoie de mai multă părtășie ca să-mi aprofundez înțelegerea.

Sora și-a continuat părtășia: „Firea pe care Dumnezeu o manifestă în fiecare epocă se bazează pe cerințele lucrării de mântuire a lui Dumnezeu, precum și pe nevoile omenirii corupte. Aceste două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic ne pot edifica: «**Lucrarea pe care a făcut-o Isus a fost pe potriva nevoilor omului din acele vremuri. Misiunea Lui a fost aceea de a răscumpăra omenirea, de a-i ierta păcatele, astfel că firea Lui a fost întru totul una de umilință, răbdare, iubire, evlavie, îngăduință, milă și bunătate iubitoare. El le-a adus oamenilor har și binecuvântări din abundență și le-a oferit acestora toate lucrurile de care puteau să se bucure spre desfătarea lor: pacea și fericirea, răbdarea și iubirea Lui, mila și bunătatea Lui iubitoare. În acele zile, tot ceea ce oamenii întâlneau era o abundență de lucruri de care să se bucure: inimile lor erau împăcate și netulburate, sufletele lor erau mângâiate și ei Îl aveau alături pe Isus Mântuitorul. Faptul că puteau obține aceste lucruri era urmarea vremurilor în care trăiau**» (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”). «**În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului**

lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui neascultarea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și neascultarea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea în mod arbitrar și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un

judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate separa omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare»” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”).

Sora a spus în părtășie: „În Epoca Legii, Iahve Dumnezeu S-a exprimat cu firi dominate de blesteme, ardere și mânie. În acea perioadă, oamenilor le lipsea înțelegerea. Nu știau ce era păcatul, cum să trăiască sau cum să-L venereze pe Dumnezeu, așa că, pe baza nevoilor lor de pe atunci, Dumnezeu a emis legi și porunci ca să îndrume oamenii în viață. Cei care au ascultat legile lui Dumnezeu au primit mila Lui, dar cei care au încălcat legea au fost arși de focul ceresc al lui Dumnezeu sau lapidați. Totuși, spre sfârșitul Epocii Legii, pe măsură ce oamenii au devenit tot mai corupți și au păcătuit și au încălcat legea fără voia lor, ei ar fi fost uciși conform legii, dacă acțiunile lor ar fi fost judecate după legea de pe-atunci. Așadar, în Epoca Harului, Însuși Dumnezeu S-a întrupat ca să răscumpere omenirea conform nevoilor ei, arătându-Și firea milostivă și iubitoare și oferindu-le oamenilor harul Său abundent. I-a tratat cu milă și iubire nesfârșite, le-a tolerat și iertat păcatele și, în final, a fost răstignit, ca să răscumpere oamenii de păcatele lor. I-a iertat de toate sentințele și le-a permis să continue să trăiască. În Epoca Harului, dacă Dumnezeu ar fi continuat să-Și exprime firea sub formă de blesteme, ardere și mânie, păcatele oamenilor n-ar fi fost iertate, oamenii, conform legii, n-ar fi fost răscumpărați, iar omenirea ar fi fost distrusă și n-ar fi fost unde este azi. Așadar, Dumnezeu Și-a exprimat firea milostivă și iubitoare în Epoca Harului. Câtă vreme

oamenii veneau înaintea Lui și îi acceptau răscumpărarea, El îi ierta de păcate. În zilele de pe urmă, oamenii au devenit tot mai corupți. Deși am primit răscumpărarea Domnului Isus și iertarea păcatelor, natura noastră păcătoasă, cum ar fi aroganța, perfidia, răutatea, intransigența și hainia sunt toate încă adânc înrădăcinate în noi. Firea noastră satanică tot nu a fost eradicată complet, așa că adesea mințim, păcătuim, ne răzvrătim și ne împotrivim lui Dumnezeu. Tot nu suntem vrednici să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Ca să mântuiască omenirea și să se scape complet de păcat, Dumnezeu S-a întrupat iar, face lucrarea de judecată și purificare pe baza lucrării Domnului Isus, ca să ne stârpească pe deplin firile satanice, să ne purifice de păcat și să ne permită să ne supunem lui Dumnezeu și să-L venerăm și, în final, să ne conducă în Împărăția Lui. Datorită necesităților lucrării Lui, Dumnezeu nu-Și mai exprimă firea milostivă și iubitoare, ci optează să-Și manifeste firea dreaptă, măreață și mânioasă, ca să judece și să dea în vileag firile corupte ale oamenilor. Doar astfel poate transforma și purifica omenirea. Deși firea manifestată de Dumnezeu în fiecare epocă e diferită, esența Lui nu se schimbă niciodată. Dumnezeu Își face lucrarea și Își dezvăluie firea conform nevoilor omenirii corupte, permițându-le oamenilor să-L înțeleagă și să-L cunoască mai bine pe Dumnezeu, ca să nu-L delimiteze și să nu-I delimiteze firea. N-ar trebui să credem că Dumnezeu Atotputernic și Domnul Isus nu sunt același Dumnezeu doar fiindcă exprimă firi diferite."

Abia după părtășia surorii, am realizat că Dumnezeu decide ce fel de fire să manifeste în fiecare epocă, pe baza cerințelor lucrării Lui de mântuire și a nevoilor omenirii corupte. În lucrarea Lui de judecată în zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic Își manifestă firea dreaptă și măreață ca să purifice și să mântuiască omenirea. Deși firea pe care o exprimă este diferită de cea a Domnului Isus, ea este manifestată tot ca să răspundă

cerințelor omenirii corupte. Dumnezeu Atotputernic și Domnul Isus sunt unul și același Dumnezeu. Părtășia surorii a fost foarte clară și mi-a risipit confuzia.

În următoarea adunare, Vanessa mi-a citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Prin ce mijloace este împlinită desăvârșirea omului de către Dumnezeu? Este îndeplinită prin intermediul firii drepte a lui Dumnezeu. Firea Lui cuprinde în primul rând dreptate, mânie, măreție, judecată și blestem, iar El îl desăvârșește pe om în primul rând prin intermediul judecății Sale. Unii oameni nu înțeleg și întreabă de ce Dumnezeu este capabil să desăvârșească omul doar prin judecată și blestem. Ei spun: «Dacă Dumnezeu ar blestema omul, omul nu ar muri? Dacă Dumnezeu l-ar judeca, nu ar fi omul condamnat? Atunci cum mai poate el să fie desăvârșit?» Astfel sunt cuvintele oamenilor care nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce blestemă Dumnezeu este neascultarea omului, iar ceea ce El judecă sunt păcatele omului. Deși vorbește cu asprime și fără încetare, dezvăluind tot ce este în om și dezvăluind prin aceste cuvinte severe ceea ce e esențial în om, totuși, printr-o astfel de judecată, El dă omului o cunoaștere profundă a esenței trupului și, astfel, omul se supune înaintea lui Dumnezeu. Trupul omului este al păcatului și al Satanei, este neascultător și este obiectul mustrării lui Dumnezeu. Astfel, pentru a-i permite omului să se cunoască pe sine, cuvintele judecății lui Dumnezeu trebuie să se abată asupra lui și trebuie să fie folosite toate felurile de rafinare; doar atunci lucrarea lui Dumnezeu poate fi eficientă**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). Exact asta a spus Vanessa în părtășie. A spus: „În zilele de pe urmă, lucrarea de judecată a lui Dumnezeu e ultimul pas în mântuirea omenirii și ultima parte a planului Său de gestionare (planul mântuirii) de

6000 de ani. Exprimându-și firea dreaptă și măreață, El încheie întreaga epocă și îi sortează pe toți după felul lor, cei buni cu cei buni și cei răi cu cei răi. Dacă Dumnezeu Și-ar exprima doar firea milostivă și iubitoare, fiind mereu tolerant, îngăduitpr și iertător, oricât de multe păcate am comite, atunci n-am scăpa niciodată de păcătoșenia noastră și am rămâne mereu sub stăpânirea Satanei, distruși de el. În plus, lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu nu ar fi dusă la bun sfârșit, iar binele și răul n-ar fi distinse cum se cuvine. Așadar, în zilele de pe urmă, Dumnezeu Își exprimă firea dreaptă, măreață și mânioasă în lucrarea Lui și dă în vileag naturile satanice ale oamenilor cu limbajul Lui aspru. Cei care iubesc adevărul ajung să se cunoască și acceptă judecata cuvintelor lui Dumnezeu, Îi înțeleg firea dreaptă care nu tolerează ofensă și, astfel, ajung să-L venereze, să se ferească de rău și, în final, obțin schimbarea firii. Cât despre cei care sunt sătui de adevăr și resping judecata și mustrarea lui Dumnezeu, ei sunt dați în vileag și alungați de Dumnezeu. Astfel, toți sunt aleși după felul lor."

Mi-am dat seama că, dacă Dumnezeu Atotputernic Își făcea lucrarea de judecată în zilele de pe urmă în același fel în care Domnul Isus Și-a făcut lucrarea de răscumpărare, arătând numai milă și iubire și fără să fie aspru și să judece oamenii, El n-ar putea să-i aleagă după felul lor, natura noastră păcătoasă și potrivnică lui Dumnezeu n-ar fi îndepărtată, iar noi n-am fi mântuiți și n-am intra în Împărăția lui Dumnezeu. Așadar, există o însemnătate în faptul că Dumnezeu exprimă o fire caracterizată de dreptate, măreție, judecată și mustrare în zilele de pe urmă!

Ulterior, am citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, care m-au făcut să-I înțeleg mai bine lucrarea și firea pe care o exprimă în zilele de pe urmă. „**Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă mustră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă, judecă și mustră pentru ca tu**

să poți să te cunoști pe tine însuți, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru mântuirea omului și că este Dumnezeul drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om. […] Dumnezeu nu a venit să omoare sau să distrugă, ci să judece, să blesteme, să mustre și să mântuiască" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului"). **„Deși cuvintele Mele pot fi stricte, toate sunt zise pentru mântuirea omului, deoarece Eu doar spun cuvinte, și nu pedepsesc trupul omului. Aceste cuvinte îl determină pe om să trăiască în lumină, să știe că lumina există, să știe că lumina este prețioasă și, chiar mai mult, să știe cât de benefice sunt aceste cuvinte pentru om, cât și faptul că Dumnezeu este mântuire. Deși am rostit multe cuvinte de mustrare și judecată, ceea ce acestea reprezintă nu s-a făcut, în fapt, asupra voastră. Am venit să-Mi fac lucrarea și să-Mi rostesc cuvintele și, deși cuvintele Mele pot fi stricte, sunt rostite drept judecată a corupției și răzvrătirii voastre. Scopul acestor acțiuni ale Mele rămâne acela de a-l mântui pe om din domeniul Satanei; Îmi folosesc cuvintele pentru a mântui omul. Scopul Meu nu este de a-i face rău omului prin cuvintele Mele. Cuvintele Mele sunt stricte ca, în lucrarea Mea, să dobândesc rezultate. Doar printr-o astfel de lucrare poate omul să se cunoască pe sine și să se rupă de firea sa răzvrătită**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului").

Vanessa a spus în părtășie: „Prin cuvintele lui Dumnezeu, putem vedea că, în zilele de pe urmă, Dumnezeu Își folosește cuvintele ca să judece și să purifice oamenii. Oricât de aspre și blestemătoare sunt cuvintele Lui, toate

au ținta de a ne ajuta să recunoștem adevărul corupției noastre, să ne eliberăm de influența întunecată a Satanei și să primim mântuirea lui Dumnezeu. Toți știm că firea lui Dumnezeu e dreaptă și sfântă, pe când noi suntem oameni, care au fost corupți profund de Satana, noi urmărim tendințe lumești ne luptăm între noi și uneltim, urmărind banii și profitul personal, fără nicio asemănare cu o persoană adevărată. Chiar și cei care cred în Domnul nu pot practica ceea ce cere Dumnezeu și adesea cer har și binecuvântări de la El. Orice contribuție a lor e doar ca să între în cer și să câștige viața veșnică, nu fiindcă Îl iubesc pe Domnul și încearcă să-L mulțumească. Fac totul doar ca să-L folosească pe Domnul, ca să-și atingă țelurile josnice. Din afară, unii lideri religioși par slujitori smeriți, răbdători și entuziaști ai lui Dumnezeu, dar, în predicile lor, adesea se înalță și mărturisesc pentru ei înșiși, ca să câștige admirația și respectul celorlalți. Când Dumnezeu S-a întrupat și S-a arătat ca să-Și îndeplinească lucrarea, nimeni nu L-a întâmpinat, iar întreaga lume religioasă s-a raliat cu guvernul ateu ca să condamne întoarcerea Sa și să i se împotrivească, răspândind minciuni ca să discrediteze Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și să împiedice oamenii să cerceteze adevărata cale. Cu alte cuvinte, întreaga omenire L-a condamnat și I s-a împotrivit lui Dumnezeu, respingându-I venirea. Întocmai cum spune Biblia: «**Și că lumea întreagă zace în cel rău**» (1 Ioan 5:19). Omenirea coruptă I s-a opus lui Dumnezeu în toate felurile. Ei sunt la fel ca Satana și șerpi otrăvitori. Când Dumnezeu Își exprimă cuvintele aspre ca să dezvăluie realitatea corupției omenirii, doar cei care iubesc adevărul își pot recunoaște cu adevărat natura satanică, potrivnică și trădătoare față de Dumnezeu și realizează că nu caută să-L cunoască pe Dumnezeu în credința lor și că au doar intenții josnice: să câștige binecuvântări și să facă târguri cu Dumnezeu. Ei văd clar adevărul urât al corupției lor profunde de către Satana, se căiesc sincer lui Dumnezeu, jură

să se poarte conform cerințelor lui Dumnezeu și, în final, câștigă o anumită asemănare umană. De aici, putem vedea că, oricât de aspre și tăioase sunt cuvintele lui Dumnezeu, ele toate expun realitatea corupției noastre și au scopul de a ne ajuta să ne revigorăm duhurile amorțite, să ne recunoaștem esențele corupte, să ne eliberăm de păcat și să fim purificați. Cuvintele aspre ale lui Dumnezeu, de dezvăluire și judecată, și ne ajută mult să ajungem să ne cunoaștem și să fim mântuiți!"

După ce am auzit părtășia Vanessei, am realizat în final că Dumnezeu a exprimat atât de multe cuvinte aspre în zilele de pe urmă ca să ne dezvăluie adevărata față. Aceasta este mântuirea, nu condamnarea Lui. M-am gândit cum am crezut în Dumnezeu numai ca să obțin binecuvântări și har, ba chiar L-am delimitat drept milostiv și blând și nu am putut să-L recunosc cânt a vorbit aspru. Am fost atât de absurdă! De atunci, am putut să accept cuvintele aspre și de judecată ale lui Dumnezeu și mi-am dormit mai mult să citesc cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. M-am convins că Dumnezeu Atotputernic era Domnul Isus întors.

Confirmând că lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic în zilele de pe urmă era adevărată, am participat activ la întruniri și am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic în fiecare zi. Într-o zi, am văzut un pasaj din cuvintele Lui. „**Dacă oamenii rămân blocați în Epoca Harului, atunci nu vor fi niciodată eliberați de firea lor stricată, și cu atât mai puțin vor cunoaște firea inerentă a lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc mereu în mijlocul unei abundențe de har, dar nu au calea vieții care le permite să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să-L mulțumească, atunci ei nu Îl vor câștiga niciodată cu adevărat în credința lor în El. Acest tip de credință e de-a dreptul deplorabil. După ce vei fi terminat de citit această carte, după ce vei fi trăit fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu întrupat în Epoca Împărăției, vei simți că dorințele pe care le-ai avut ani la rând s-**

au realizat în sfârșit. Vei simți că doar acum L-ai văzut pe Dumnezeu față în față; doar acum I-ai zărit înfățișarea, I-ai auzit cuvântările personale, ai apreciat înțelepciunea lucrării Lui și ai simțit cu adevărat cât de real și atotputernic este El. Vei simți că ai câștigat multe lucruri pe care oamenii din vremurile trecute nici nu le-au văzut, nici nu le-au avut vreodată. În clipa aceea, vei ști clar ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și ce înseamnă să te conformezi voii lui Dumnezeu. Bineînțeles, dacă te agăți de părerile din trecut și respingi sau negi faptul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, atunci vei rămâne cu mâna goală, fără a obține nimic și, în cele din urmă, vei fi declarat vinovat de a I te împotrivi lui Dumnezeu. Cei care sunt capabili să asculte adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu vor fi revendicați sub numele celui de-al doilea Dumnezeu întrupat – Atotputernicul. Ei vor putea accepta îndrumarea personală a lui Dumnezeu, dobândind adevăruri din ce în ce mai înalte, precum și viață adevărată. Vor vedea viziunea ce nu a fost văzută vreodată de oamenii din trecut: «M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe „Cineva Care era ca un fiu al omului”. Era îmbrăcat într-o mantie care-I ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui» (Apocalipsa 1:12-16)**. Viziunea aceasta este expresia întregii firi a lui Dumnezeu, iar expresia întregii Sale firi este și expresia lucrării lui Dumnezeu în întruparea Sa prezentă. În torenții mustrărilor și ai judecăților, Fiul**

Omului Își exprimă firea inerentă prin intermediul cuvântărilor, permițându-le tuturor celor care Îi acceptă pedeapsa și judecata să vadă adevăratul chip al Fiului Omului, care este o descriere fidelă a chipului Fiului Omului văzut de Ioan. (Bineînțeles, toate acestea vor fi invizibile pentru cei care nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.) Adevăratul chip al lui Dumnezeu nu poate fi pe deplin descris folosind limbajul omenesc, așa că Dumnezeu folosește mijloace prin care Își exprimă firea inerentă pentru a-i arăta omului adevăratul Său chip" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că vedenia lui Ioan din Apocalipsa a prevestit cum cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu Atotputernic în zilele de pe urmă sunt ca o flacără sau o sabie ascuțită și sunt pline de firea dreaptă a lui Dumnezeu. Doar cei care acceptă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic în zilele de pe urmă pot înțelege cu adevărat firea dreaptă a lui Dumnezeu și Îi pot aprecia intenția sinceră de a-Și folosi cuvintele ca să judece și să mântuiască omenirea. Am fost profund emoționată de această realizare: „Dumnezeule Atotputernic! Prin dezvăluirea și judecata cuvintelor Tale, am ajuns să văd că nu ești numai iubitor și milostiv, ci și măreț și mânios. Toate acestea sunt aspecte ale firii Tale drepte și inerente. Dumnezeule Atotputernic! Cuvintele Tale chiar sunt prețioase. Trebuie să accept judecata și mustrarea cuvintelor Tale ca să mă cunosc! De acum, Îți voi mânca și Îți voi bea cuvintele, voi accepta judecata și mustrarea cuvintelor Tale și voi căuta adevărul!"

97. Ce am ales când am fost în pericol

de Li Xinmo, China

Acum mai mulți ani, într-o iarnă, un lider superior mi-a zis că liderii și lucrătorii dintr-o biserică vecină fuseseră arestați. În biserică, rămăseseră niște lucrări care trebuiau făcute, iar frații și surorile nu aveau pe nimeni să le sprijine. Unii erau timizi, negativi și slabi și nu puteau participa la viața bisericii. A întrebat dacă voiam să fiu responsabil de lucrarea acelei biserici. Când m-a întrebat, am fost într-o dilemă: câțiva frați și surori tocmai fuseseră arestate la acea biserică. Dacă o preluam eu, ce avea să mi se întâmple dacă eram arestat? Întrucât eram în vârstă, oare trupul meu ar fi putut să suporte tortura și bătăile de la marele balaur roșu? Dacă n-aș fi putut suporta tortura și-aș fi devenit o iudă, trădându-L pe Dumnezeu, oare anii mei de credință n-ar fi fost în van? Dar apoi m-am gândit că, date fiind necazurile de atunci, lucrarea bisericii avea nevoie de cineva care să iasă în față în acel moment crucual, așa că spus da, fără tragere de inimă.

Când am ajuns la biserică, sora Wang Xinjing m-a informat că niște lideri, lucrători și frați și surori fuseseră arestate și că ea nu putuse contacta decât câțiva frați și surori din întreaga biserică. N-a putut contacta majoritatea membrilor, așa că nu s-au putut întruni. Auzind asta, mi-am spus: „Marele balaur roșu se folosește de vecinii noștri ca să ne supravegheze. Dacă, atunci când mă duc să sprijin frații și surorile, vecinii observă și mă raportează? În plus, atât de mulți frați și surori au fost arestate. Dacă oricare dintre ei n-a putut suporta tortura și i-a turnat pe alți frați și surori, poliția îi va supraveghea. Deci nu aș merge direct în capcană dacă mă duc să văd acești frați și surori? Dacă sunt arestat, dacă nu pot suporta tortura și devin o iudă, oare viața mea de credincios nu se va sfârși? Și atunci sigur nu voi obține mântuirea.” Cu cât mă gândeam la asta, cu atât

mă temeam mai tare și părea că e prea periculos să-mi fac datoria acolo. Simțeam că merg pe teren minat. Un pas greșit și totul se sfârșea. Pe atunci, chiar regretam că am venit să supraveghez lucrarea acestei biserici și nu puteam găsi motivația să-mi fac datoria. Apoi m-am gândit: „Xinjing e membră a acestei biserici și e cunoaște mai bine situația globală de aici, așa că ar fi mai convenabil ca ea să viziteze frații și surorile. Eu abia am ajuns și încă nu sunt la curent cu toate. Pot să o pun pe Xinjing să viziteze frații și surorile. Astfel, eu nu mai trebuie să risc.” Dar apoi m-am gândit: „Xinjing nu înțelege bine multe principii și nu are experiență. În cazul ăsta, chiar poate face bine lucrarea? Va fi capabilă să rezolve problemele fraților și surorilor? Dar dacă mă duc personal, oare nu mă expun dezastrului?” După ce am întors chestiunea pe toate părțile, am decis s-o pun pe Xinjing să facă lucrarea. Însă, după câteva zile, ea tot nu făcuse niciun progres. Văzând asta, am știut că trebuia să merg să sprijin frații și surorile. Altfel, problemele lor n-ar fi fost rezolvate, iar intrarea lor în viață ar fi fost afectată. Însă, din cauza circumstanțelor înșelătoare, aș fi fost în pericol să fiu arestat oricând luam legătura cu frații și surorile. Așa că n-am îndrăznit să fac eu lucrarea. Drept urmare, a trecut o lună, iar noi nu făcuserăm progrese în lucrarea bisericii. Xinjing trăia într-o stare de negativism. Știam asta, dar atunci trăiam în timiditate și teamă, așa că n-am îndrăznit să colaborez cu ea.

Într-o zi, am simțit o durere în genunchiul stâng și, în câteva zile, s-a umflat ca un balon și s-a învinețit. Mă durea atât de tare încât abia puteam să merg. Atunci mi-am dat seama că probabil Dumnezeu mă disciplina, așa că m-am rugat, cerându-I să mă lumineze ca să-I aflu intențiile. După rugăciune, am văzut acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Tristețea Lui se datorează omenirii, pentru care El nutrește speranțe, dar care a căzut în întuneric, fiindcă lucrarea Lui asupra omului nu se ridică la**

așteptările Sale și fiindcă omenirea pe care El o iubește nu poate trăi în întregime în lumină. El simte tristețe pentru omenirea inocentă, pentru omul onest, dar ignorant și pentru cel care este bun, dar cu deficiențe în ceea ce privește concepțiile proprii. Tristețea Lui este un simbol al bunătății și milei Lui, un simbol al frumuseții și bunătății" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au afectat profund. Mai ales când le-am citit pe acestea: „**Tristețea Lui se datorează omenirii, pentru care El nutrește speranțe, dar care a căzut în întuneric**," M-am simțit vinovat. Din cauza arestărilor făcute de marele balaur roșu, ceilalți nu puteau trăi o viață bisericească normală, așa că au căzut în depresie și întuneric, iar viețile le-au fost afectate. Văzând asta, Dumnezeu S-a simțit neliniștit și tulburat și a sperat că cineva se va supune voii Lui și va veni repede în ajutorul fraților și surorilor, ca ei să poată trăi o viață a bisericii normală. Cât despre mine, i-am pasat lui Xinjing lucrarea mea, ca să fiu în siguranță și m-am retras în carapace ca să duc o viață rușinoasă. Îmi era clar că frații și surorile nu puteau trăi o viață bisericească normală și că viețile le fuseseră afectate, dar nu am luat atitudine ca să rezolv problema. Unde-mi era umanitatea? Eram atât de egoist și demn de dispreț! În mod normal, când nu eram într-o situație periculoasă, mă credeam un om care-L iubea pe Dumnezeu și putea face sacrificii. Adesea aveam părtășie cu ceilalți despre nevoie de a-L iubi și mulțumi pe Dumnezeu. Dar înfruntând această situație, nu m-am putut gândi decât la siguranța mea. Nu m-am gândit deloc la voia lui Dumnezeu sau dacă viețile fraților sau surorilor vor fi afectate. Am văzut că vorbisem doar în doctrine. Înșelam oamenii și pe Dumnezeu. Era un lucru dureros și dezgustător pentru Dumnezeu. Realizând asta, am avut remușcări și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dragă Dumnezeu, mereu îmi apăr interesele și nu m-am supus voii tale. Conștiința și rațiunea îmi lipsesc cu adevărat.

Dumnezeu, sunt gata să mă supun voii Tale și să fac tot ce pot ca să-i sprijin pe ceilalți.”

După aceea, am început să ajut și să sprijin frații și surorile și să le rezolv problemele. Într-o zi, am auzit-o pe o soră spunând: „Acum doi ani, mai mult de zece frați și surori din biserica asta au fost arestate. Chiar și acum, unii dintre ei n-au fost eliberați. Polițiștii chiar au amenințat că ne vor distruge biserica din temelii.” Când am auzit asta, m-am înfuriat. Acești demoni erau atât de aroganți și despotici! Însă, inconștient, m-am temut: după numai doi ani, veniseră și arestaseră atât de mulți alți membri. Și au amenințat că vor distruge biserica din temelii. Dacă polițiștii aflau că eram liderul bisericii, oare nu deveneam ținta lor principală? Gândul la torturarea fraților și surorilor după arestare m-a înspăimântat. Dacă eram arestat, oare puteam suporta tortura? Dacă mă omorau în bătaie sau deveneam o iudă, oare acela n-ar fi fost sfârșitul pentru mine? Când am aflat că și mai mulți frați și surori fuseseră arestate, mi s-a părut prea periculos să-mi fac datoria într-un astfel de mediu. Credeam că puteam fi arestat de polițiști în orice clipă și mă simțeam foarte timid și speriat. Într-o zi, am văzut acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Indiferent de cât de «puternic» este Satana, indiferent de cât de insolent și ambițios este, indiferent de cât de mare îi este abilitatea de a provoca pagube, indiferent de cât de cuprinzătoare sunt tehnicile cu care strică și ademenește omul, indiferent de cât de istețe sunt păcălelile și uneltirile cu care îl sperie pe om, indiferent de cât de schimbătoare este forma în care există, nu a fost niciodată capabil să creeze o singură ființă vie, nu a fost niciodată capabil să stabilească legi sau reguli pentru existența tuturor lucrurilor și nu a fost niciodată capabil să conducă sau să controleze vreun obiect, fie el însuflețit sau neînsuflețit. În cosmos și pe bolta cerească, nu există o singură persoană sau obiect care să fie născut din el sau să existe**

datorită lui; nu există o singură persoană sau obiect condus de el ori controlat de el. Dimpotrivă, nu doar că trebuie să trăiască sub stăpânirea lui Dumnezeu dar, mai mult decât atât, trebuie să se supună tuturor ordinelor și poruncilor lui Dumnezeu. Fără permisiunea lui Dumnezeu, este dificil pentru Satana să atingă fie și un strop de apă sau un grăunte de nisip de pe pământ; fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu este liber să miște furnicile de pe pământ, ca să nu mai vorbim de omenire, care a fost creată de Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, Satana este inferior crinilor de pe munte, păsărilor ce zboară în aer, peștilor din mare și viermilor de pe pământ. Rolul acestuia între toate lucrurile este să servească toate lucrurile, să lucreze pentru omenire și să slujească lucrării lui Dumnezeu și planului Său de gestionare (planul mântuirii)" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul (I)"). Datorită cuvintelor lui Dumnezeu, am realizat că toate lucrurile sunt sub controlul lui Dumnezeu. Oricât de sălbatic ar fi Satana, tot e sub stăpânirea lui Dumnezeu. Fără consimțământul lui Dumnezeu, Satana n-ar îndrăzni să facă ce vrea. Mi-am amintit cum, atunci când Iov a fost încercat, fără consimțământul lui Dumnezeu, Satana n-a putut decât să-i rănească trupul, dar nu i-a putut lua viața lui Iov. În situația în care eram, oare arestarea mea nu depindea doar de Dumnezeu? Oricât de sălbatic sau feroce era Satana, fără consimțământul lui Dumnezeu, n-ar fi putut face ce voia, chiar dacă marele balaur roșu încerca să mă prindă. Dacă Dumnezeu și-ar fi dat consimțământul, atunci n-aș fi avut scăpare. Viața mea era în mâinile lui Dumnezeu, iar Satana nu avea nicio putere asupra ei. Chibzuind la cuvintele lui Dumnezeu, am început să-i cunosc autoritatea și suveranitatea și m-am simțit mai puțin timid și mai liber. Am vrut să aranjez ca frații și surorile să înceapă să-și trăiască iar viața bisericească imediat. În perioada aceea, eu și Xinjing ne-am rugat și ne-am bazat pe Dumnezeu. Am

contactat frații și surorile și le-am oferit sprijin. Drept urmare, au început treptat să participe la întruniri, să-și trăiască viața bisericească și să-și facă datoriile cât de bine puteau.

Ulterior, o soră care fusese arestată și apoi eliberată mi-a scris o scrisoare, informându-mă că fusesem turnat. Polițiștii știau deja că eram lider și satul în care trăiam și chiar au zis că vor pune Biroul de Securitate să emită un mandat pe numele meu. Ca să mă găsească, polițiștii chiar o duseseră pe soră în sat ca să mă identifice, dar înregistrările camerelor de supraveghere s-au pierdut, așa că au eșuat. Când am aflat, am simțit un nod în gât și am fost foarte neliniștit și speriat. Dat fiind că poliția avea deja atât de multe informații despre mine, puteam fi arestat în orice clipă. Și dacă eram arestat, sigur aveam să fiu torturat și chinuit. Cu cât mă gândeam la asta, cu atât mă temeam mai tare și, pentru moment, m-am simțit slab. Părea că a crede în Dumnezeu în ținutul marelui balaur roșu era ca mersul pe gheață subțire, pericole mortale mă așteptau la fiecare pas. Pe atunci, m-am gândit: „Poate mă pot duce să mă ascund un timp la rude. Odată ce lucrurile se liniștesc, îmi pot continua datoria.” Dar apoi mi-am amintit că unii frați și surori se simțeau timizi, negativi și slabi și aveau mare nevoie de udare și sprijin. Dacă-mi părăseam slujba în acel moment crucial, oare nu m-aș fi răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și L-aș fi rănit? Agonizam și mă chinuiam, nu știam ce să fac, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să-mi dea putere și credință ca să continui să-mi fac datoria. După ce m-am rugat, am văzut acest pasaj din cuvintele Lui. **„În China continentală, marele balaur roșu își continuă suprimarea, arestările și persecuția brutală a credincioșilor în Dumnezeu, care se confruntă adesea cu anumite circumstanțe periculoase. De exemplu, guvernul, sub diferite pretexte, efectuează cercetări ale oamenilor care au credință. Când găsește o zonă în care trăiește un antihrist, care este primul lucru la**

care se gândește antihristul? Nu se gândește să aranjeze cum se cuvine lucrarea bisericii; mai degrabă, se gândește cum să scape de această situație periculoasă. Când biserica se confruntă cu oprimări sau arestări, un antihrist nu lucrează niciodată pentru a înlătura consecințele. Nu face niciun plan pentru resursele importante sau personalul bisericii; în schimb, se gândește la tot felul de pretexte și scuze pentru a-și găsi un loc sigur și, după ce se instalează acolo, se spală pe mâini de acea problemă. […] În adâncul inimii unui antihrist, siguranța personală reprezintă cel mai important lucru și problema centrală de care își amintește în mod constant să țină cont. El se gândește în sinea lui: «Nu trebuie să las sub nicio formă să mi se întâmple ceva. Nu pot să fiu arestat, indiferent cine mai este. Trebuie să continui să trăiesc. Încă aștept slava pe care o voi dobândi cu Dumnezeu când lucrarea Lui se va termina. Dacă voi fi prins, voi fi o iudă – și dacă sunt o iudă, s-a terminat cu mine; nu voi avea un final și voi fi pedepsit după cum merit.» […] Odată ce un antihrist s-a văzut în siguranță și simte că nu i se va întâmpla nimic rău, că nu este amenințat, doar atunci va face o oarecare lucrare superficială. Un antihrist aranjează foarte atent lucrurile, dar depinde pentru cine lucrează. Dacă lucrarea este benefică pentru el însuși, atunci o va gândi foarte bine, dar când vine vorba de lucrarea bisericii sau de orice are legătură cu datoria antihristului, își va afișa egoismul și ticăloșia, iresponsabilitatea sa și nu va avea pic de conștiință sau rațiune. Din cauza unui astfel de comportament este el caracterizat drept un antihrist” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a doua)”). Dumnezeu a dezvăluit cum antihriștii sunt egoiști și lipsiți de umanitate.

Lor le pasă numai de propriile interese și de bunăstarea lor și nu se gândesc deloc la lucrarea bisericii. În perioade de liniște, ei le pot da oamenilor falsa impresie că sunt pasionați de îndatoririle lor, dar la cel mai mic semn de pericol sau în orice situație riscantă pentru siguranța lor, se retrag în carapace, abandonându-și îndatoririle. Oricât ar afecta acest lucru lucrarea bisericii și pe frați și surori, acestor antihriști nu le pasă deloc. Mi-am dat seama că acționam la fel ca antihriștii. Când nu era niciun pericol, părea că puteam să sufăr și să mă sacrific în datoria mea, dar când lucrurile deveneau periculoase, mă eschivam, gândindu-mă numai la mine, ferindu-mă și pasându-i datoria riscantă surorii. Priveam pasiv cum lucrarea bisericii stătea pe loc și cum frații și surorile erau lipsite de viață bisericească. N-am făcut față situației și n-am făcut lucrarea bisericii și mi-am revenit abia când am fost disciplinat. Odată ce am auzit că fusesem turnat și poțiștii mă căutau, am vrut să-mi părăsesc slujba și nu am ținut cont deloc de lucrarea bisericii. Am fost egoist și demn de dispreț și nu m-am purtat ca un credincios. Unde-mi era adevărata credință în Dumnezeu? Realitatea situației a dezvăluit că eram la fel de egoist ca un antihrist și că nu aveam deloc conștiință sau rațiune. Oricând mă simțeam în pericol, voiamsă-mi abandonez datoria și să găsesc o cale de a fi în siguranță. Nu Îi eram deloc loial lui Dumnezeu, iar acesta era un lucru dezgustător pentru El. Realizând asta, am avut remușcări și m-am simțit vinovat. Am văzut un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Poate că vă amintiți cu toții aceste cuvinte: «Căci necazul nostru ușor de purtat și temporar, lucrează în noi o greutate veșnică de slavă, dincolo de orice imaginație». Cu toții ați auzit aceste cuvinte înainte, totuși niciunul dintre voi nu a înțeles adevărata lor însemnătate. Astăzi, sunteți profund conștienți de însemnătatea lor reală. Aceste cuvinte vor fi împlinite de Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și vor fi împlinite în cei care au fost persecutați cu cruzime de**

marele balaur roșu în ținutul unde stă încolăcit. Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi, și ca urmare, aceste cuvinte sunt împlinite în voi, acest grup de oameni. Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici formidabile, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni. Tocmai prin suferința oamenilor, prin calibrul lor și prin toate firile satanice ale oamenilor din acest ținut murdar, Dumnezeu Își face lucrarea de purificare și cucerire, astfel încât, din asta, El să poată obține slavă și să îi poată câștiga pe cei care vor fi martori pentru faptele Lui. Aceasta este întreaga însemnătate a tuturor sacrificiilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru grupul acesta de oameni" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?"). Chibzuind la cuvintele lui Dumnezeu, am început să-mi dau seama de intențiile Lui. Era inevitabil și prestabilit de Dumnezeu ca noi, credincioșii de sub stăpânirea PCC, să fim persecutați și să trecem prin greutăți. Dumnezeu folosea persecuția marelui balaur roșu ca o cale de a ne desăvârși credința și iubirea. Însă când am înfruntat o situație periculoasă, nu am căutat voia lui Dumnezeu și m-am simțit timid și speriat, preocupat doar de siguranța mea și nici n-am vrut să-mi fac datoria. Am văzut că aveam o credință slabă și că, în loc să Îi fiu martor lui Dumnezeu,

devenisem obiectul batjocurii Satanei. Realizând asta, am avut remușcări, m-am simțit îndatorat și n-am mai vrut să-mi abandonez slujba și să duc o viață rușinoasă. Eram gata să mă supun și să mă las în mâinile lui Dumnezeu. Eram bucuros să-L las pe El să rânduiască dacă eram sau nu arestat, dacă trăiam sau muream. Dacă aș fi fost arestat de marele balaur roșu, ar fi fost cu consimțământul lui Dumnezeu și chiar dacă ar fi însemnat să mor, aveam să fiu martor pentru El. Dacă nu eram arestat, asta s-ar fi datorat milei și protecției lui Dumnezeu și aș fi fost și mai motivat să-mi fac datoria. Realizând asta, m-am simțit mai împăcat, iar anxietatea și frica mi-au dispărut.

După aceea, am reflectat: de ce m-am gândit numai la interesele mele când am fost în pericol, în loc să țin cont de voia lui Dumnezeu? Într-o zi, am găsit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Toți oamenii corupți trăiesc pentru ei înșiși. Fiecare om pentru el însuşi şi diavolul îl ia pe cel mai din spate – aceasta este sintetizarea naturii umane. Oamenii cred în Dumnezeu de dragul propriilor interese; când se leapădă de lucruri și se sacrifică pentru Dumnezeu, o fac pentru a fi binecuvântați, iar când Îi sunt credincioși, o fac pentru a fi răsplătiți. Pe scurt, totul este făcut cu scopul de a fi binecuvântați, răsplătiți și de a intra în Împărăția Cerurilor. În societate, oamenii lucrează pentru beneficiul lor și, în casa lui Dumnezeu, îndeplinesc o datorie pentru a fi binecuvântați. Tocmai pentru a obține binecuvântări, oamenii se leapădă de toate și pot să îndure multă suferință: nu există dovadă mai bună a naturii satanice a omului. Oamenii ale căror firi s-au schimbat sunt diferiți, simt că sensul vine din a trăi conform adevărului, că baza faptului de a fi om este supunerea față de Dumnezeu, teama de Dumnezeu și ferirea de rău, că acceptarea însărcinării date de Dumnezeu este o responsabilitate poruncită de Cer și recunoscută pe**

pământ, că doar oamenii care îndeplinesc îndatoririle unei ființe create de Dumnezeu sunt vrednici să fie numiți umani – și că, dacă nu sunt capabili să-L iubească pe Dumnezeu și să-I răsplătească dragostea, nu sunt potriviți să fie numiți oameni; pentru ei, a trăi pentru sine este ceva gol și lipsit de sens. Ei simt că oamenii ar trebui să trăiască pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, a-și îndeplini bine îndatoririle și a trăi vieți cu însemnătate, astfel încât, chiar și atunci când le vine vremea să moară, se vor simți mulțumiți și nu vor avea nici cel mai mic regret, și nu vor fi trăit în zadar" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Datorită cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut că motivul pentru care mă protejam continuu în situații periculoase, vrând să-mi abandonez datoria, era că gândirea mea era dominată de filosofiile Satanei precum „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Lasă lucrurile să treacă, dacă ele nu te afectează direct", „Niciodată să nu ridici un deget fără recompensă" și tot așa. Aceste filosofii au devenit parte din natura mea și mereu, indiferent de situație, acționam pentru interesele mele. Oricând era vorba despre interesele mele, Îl trădam pe Dumnezeu. M-am gândit cum, de când mersesem la acea biserică, m-am gândit numai la siguranța mea când am fost în pericol. Deși știam că trebuia să-i sprijin rapid pe acești frați și surori, ca ei să poată duce o viață bisericească normală, tot m-am ascuns fiindcă mi-a fost teamă de arestare și de tortură și i-am pasat lucrarea surorii mele, fără să țin cont deloc de lucrarea bisericii sau de siguranța surorii. Chiar dacă am văzut că era prea mult pentru soră să lucreze singură și că frații și surorile nu-și puteau trăi viața bisericească, tot n-am luat atitudine și nu mi-am făcut datoria. Trăiam conform filosofiei Satanei. Am acționat egoist și josnic, nu am avut deloc umanitate, conștiință sau rațiune. Dumnezeu îi mântuiește pe cei care Îi sunt loiali și ascultători, pe cei care-și abandonează interesele personale și apără lucrarea bisericii în

momente cruciale; doar astfel de oameni obțin lauda lui Dumnezeu. Dar în momente cruciale, am abandonat corabia și nu am fost sincer cu Dumnezeu. Văzând cât de egoist și josnic am fost, deși am putut evita poliția și am dus o viață rușinoasă, de ce a ales Dumnezeu să mă mântuiască? M-am gândit cum, pentru a mântui omenirea, Dumnezeu S-a întrupat în China și a îndurat umilințe și suferințe incredibile, a înfruntat pericole enorme ca să-Și exprime cuvintele și să-Și facă lucrarea, fiind supus mereu urmăririi și persecuției marelui balaur roșu, precum și respingerii și calomnierii din partea lumii religioase, dar Dumnezeu nu a renunțat niciodată la mântuirea noastră. Dumnezeu a făcut tot ce a putut, căutând să mântuiască omenirea. Esența lui Dumnezeu e altruistă și blândă. Cât despre mine, nu am fost sincer cu Dumnezeu și tot trăiam după filosofiile Satanei, fiind egoist, josnic și trădător. N-am ținut cont decât de siguranța mea când mi-am făcut datoria și nu am apărat deloc lucrarea bisericii. Dacă nu mă căiam, lui Dumnezeu I-ar fi fost lehamite de mine și m-ar fi alungat.

În timpul devoționalelor mele, am găsit acest pasaj. „**Aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu ar trebui să fie apropiații lui Dumnezeu, să fie plăcuți Lui și să fie capabili de o loialitate fără de margini față de Dumnezeu. Indiferent dacă acționezi în privat sau în public, ești capabil să dobândești bucuria de la Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, ești capabil să stai drept în fața lui Dumnezeu și, indiferent de cum te tratează ceilalți, vei merge întotdeauna pe calea pe care ar trebui să mergi și te vei îngriji cu atenție de povara Lui. Numai oamenii ca aceștia sunt apropiații lui Dumnezeu. Dacă apropiații lui Dumnezeu sunt în măsură să-L slujească în mod direct, este pentru că lor le-a fost dată marea însărcinare și povară a lui Dumnezeu, pot să ia inima și povara lui Dumnezeu ca și cum ar fi ale lor și nu acordă atenție propriilor perspective: chiar și atunci când nu vor avea perspective și**

nu vor câștiga nimic, ei vor crede întotdeauna în Dumnezeu cu o inimă iubitoare. Și astfel, acest tip de persoană este un apropiat al lui Dumnezeu. Apropiații lui Dumnezeu sunt, de asemenea, și confidenții Lui; numai confidenții lui Dumnezeu ar putea împărtăși neliniștea și gândurile Lui, și, deși trupul lor este dureros și slab, ei sunt capabili să îndure durerea și să renunțe la ceea ce le place pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeu dă mai multe poveri unor asemenea oameni și ceea ce Își dorește să facă Dumnezeu se naște din mărturia unor astfel de persoane. Astfel, acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, sunt slujitorii lui Dumnezeu, care sunt după inima Lui, și numai astfel de oameni pot domni împreună cu Dumnezeu. Când ai devenit cu adevărat apropiatul lui Dumnezeu, atunci vei domni împreună cu Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu voia Lui"). Datorită cuvintelor lui Dumnezeu, am realizat că El îi iubește pe cei care se supun voii Lui și-I poartă poverile. Orice situație ar apărea, orice suferință ar îndura și chiar dacă drumul înainte pare sumbru, ei rezistă la orice suferință ca să-L mulțumească pe Dumnezeu și nu se gândesc la propriile interese. Doar astfel de oameni vor fi cei pe care Dumnezeu îi va obține, la final. În acel moment crucial, când biserica înfrunta persecuția, știam că trebuia să mă supun voii lui Dumnezeu, să-mi asum grijile Lui, să apăr lucrarea bisericii și să-mi îndeplinesc responsabilitățile și îndatoririle. Realizând asta, am hotărât: orice pericol ar apărea, aveam să-mi fac bine datoria ca să alin inima lui Dumnezeu.

Într-o zi, am auzit că un lider de la biserica vecină fusese arestat. Cărțile de la acea biserică trebuiau mutate urgent, altfel aveau să ajungă în mâinile marelui balaur roșu. Așadar, am contactat-o imediat pe sora Zhang Yi ca să mă ajute cu asta. Când am ajuns la locul de întâlnire, a venit repede la mine, cu o expresie îngrijorată, și mi-a spus că fusese urmărită. Îi fusese

foarte greu să scape și mi-a spus să mut cărțile cât de repede posibil. Auzind asta, am simțit un nod în gât. Eram neliniștit și speriat. M-am gândit: „Polițiștii se ascund în taină, în vreme ce noi suntem complet expuși. Dacă polițiștii mă găsesc și mă arestează, probabil mă vor omorî în bătaie.” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai frică îmi era și voiam să pun pe altcineva să transfere cărțile. Dar apoi mi-am amintit că Zhang Yo deja stabilise o întâlnire cu administratorul cărților și că nu mai era timp să găsesc un înlocuitor. În plus, cu cât întârziam, cu atât riscul era mai mare. În vreme ce mă tot gândeam și răzgândeam, mi-am dat seama că eram timid, așa că L-am tot chemat pe Dumnezeu să-mi dea credință și putere. Tocmai atunci m-am gândit la alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Când aceia care sunt loiali lui Dumnezeu știu clar că un mediu este periculos, ei tot înfruntă riscul de a face față lucrării de înlăturare a consecințelor și reduc la minimum pierderile casei lui Dumnezeu, înainte de a se retrage ei înșiși. Ei nu dau prioritate propriei lor siguranțe. Spune-Mi, în această țară rea a marelui balaur roșu, cine s-ar putea asigura că nu există niciun pericol în a crede în Dumnezeu și a îndeplini o datorie? Indiferent de datoria pe care și-o asumă o persoană, aceasta implică un oarecare risc – totuși, îndeplinirea datoriei reprezintă însărcinarea dată de Dumnezeu și, în timp ce Îl urmează pe Dumnezeu, o persoană trebuie să-și asume riscul de a-și îndeplini datoria. Ar trebui să dea dovadă de înțelepciune și este nevoie să ia măsuri pentru a-și asigura securitatea, dar nu ar trebui să pună siguranța personală pe primul loc. Ar trebui să țină cont de voia lui Dumnezeu, punând pe primul loc lucrarea casei Sale și răspândirea Evangheliei. Ceea ce contează cel mai mult este să îndeplinești însărcinarea dată de Dumnezeu, iar acest lucru este prioritar**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în

considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a doua)"). Cei care-i sunt loiali lui Dumnezeu, pot ține cont de voia Lui. Oricât de periculoase sunt circumstanțele, ei pot risca totul ca să continue lucrarea și să-și îndeplinească responsabilitățile. În anii mei de credință, mă bucurasem de atât de multă udare și aprovizionare din cuvintele lui Dumnezeu, așadar, acum că era timpul să-mi îndeplinesc datoria, nu puteam să-mi trădez conștiința și să stau deoparte în vreme ce interesele bisericii erau compromise. Oricât de periculoase erau circumstanțele, trebuia să găsesc o cale să transfer cărțile. Nu le puteam lăsa să ajungă în mâinile marelui balaur roșu. M-am gândit la cuvintele Domnului Isus: „**Căci oricine vrea să-și salveze viața o va pierde, dar cel ce-și pierde viața pentru Mine, acela o va salva**" (Luca 9:24). Chiar dacă eram arestat și omorât în bătaie în timp ce-mi făceam datoria, ar fi fost un lucru însemnat și lăudat de Dumnezeu. M-am gândit cum Petru a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu și nu a ținut cont de propria viață, fiind mărturie puternică și răsunătoare pentru Dumnezeu. Știam că trebuia să-l imit, să-i fiu loial lui Dumnezeu în orice situație și să-mi fac bine datoria ca să alin inima lui Dumnezeu. După aceea, m-am alăturat celorlalți și ne-am folosit istețimea ca să evităm marele balaur roșu și, cu protecția lui Dumnezeu, am mutat cu succes cărțile.

98. Lecții învățate după ce am criticat aspru

de Xiaowen, Spania

Anul trecut, eu și sora Liu răspundeam de lucrarea video a bisericii. Ea avea mai multe aptitudini profesionale și mai multă experiență decât mine, așa că îi ceream ajutorul oricând dădeam de probleme. Ne înțelegeam foarte bine. Odată, când lucram la un video, am făcut o greșeală destul de elementară și ea a venit să mă ajute cât de repede a putut. În timp ce se ocupa de ea, m-a întrebat: „Faci asta de câtva timp, așadar, cum ai putut face o greșeală atât de banală?” Am simțit o oarecare împotrivire interioară, gândindu-mă că îmi vorbea așa din prima, de parcă eram foarte nepricepută. Sunt sigură că mă disprețuiește. Ulterior, am remediat problema, dar cu o atitudine recalcitrantă. După câteva zile, câțiva frați și surori au avut probleme similare și, când le-au rezumat la o adunare, sora Liu a folosit greșeala mea drept exemplu. M-am simțit și mai recalcitrantă. Mă gândeam că eram una dintre supraveghetoare, așadar, ce vor crede toți despre mine când ea vorbește despre greșeala mea în fața tuturor? Oare mă vor mai respecta? Am crezut că voia să mă facă să dau prost. După aceea, am început să o ignor și n-am vrut s-o întreb despre problemele pe care mă zbăteam să le rezolv. Când discutam despre lucrare, plecam imediat ce terminam, nemaivrând să schimb niciun cuvânt cu ea. Când îmi vorbea de starea ei, doar mă forțam să spun câteva lucruri și abia așteptam să termine.

Ulterior, am fost demisă din funcție pentru că urmăream statutul, în loc să fac lucrarea reală, și am primit altă datorie în echipă. După o vreme, sora Liu m-a întrebat cum mă descurcam și i-am destăinuit reflecțiile personale de când fusesem demisă. Am crezut că mă va consola și încuraja, dar, surprinzător, a spus: „În ultima vreme, ai fost mai întreprinzătoare în datoria ta, dar înțelegerea ta e superficială. N-ai reflectat cu adevărat la rădăcina

eșecurilor tale. Am vorbit despre asta cu sora Wang și este de acord…”. A fost stânjenitor să o aud criticându-mi problemele atât de direct. Am simțit că nu se gândea la sentimentele mele și că, spunând asta în fața altor frați și surori, îmi strica imaginea în mod deliberat. După aceea, n-am mai asimilat nimic din ceea ce mi-a spus. I-am dat un răspuns scurt, dar am continuat să țin mânie. Mă gândeam că nu îi voi mai împărtăși sentimentele mele reale, că îi voi plăti cu aceeași monedă data viitoare când voi avea ocazia. De atunci încolo, în afară de ceea ce trebuia să discutăm despre lucrare, am făcut totul să nu vorbesc cu ea. Nu am mai vrut nici să îi aud vocea.

Într-o după-masă, o soră din echipa noastră a trimis mesaj că trebuia să vorbească cu mine urgent. Lucram la un video și n-am văzut mesajul la timp, ceea ce ne-a întârziat lucrarea. Sora Liu a văzut asta și a sunat ca să întrebe de ce nu răspunsesem prompt, apoi, a spus: „Văd că ai aceeași veche problemă. Nu răspunzi repede la mesaje și uneori nu putem da de tine. Proiectul pe care îl conduci e foarte important – nu poate fi întârziat.” Dar am fost recalcitrantă și nu am vrut să accept deloc ceea ce a spus. Am simțit că fusesem iresponsabilă înainte, concentrându-mă doar la lucrarea mea, dar am început să mă schimb după ce am fost demisă. Oare spunându-mi asta, nu nega toată strădania mea recentă? Oare mă disprețuia și credea că nu caut adevărul? După aceea, prejudecata mea față de sora Liu a devenit tot mai mare. Uneori, când îmi trimitea mesaje despre lucrare, nici nu voiam să răspund. În scurt timp, liderul mi-a cerut să scriu o evaluare despre sora Liu. Am simțit că se ivise ocazia. Ea mă expunea tot timpul, dar de data asta, o puteam expune eu, ca să vadă și ea cum este. Așadar, am enumerat în detaliu problemele ei și am subliniat cum mi-a desconsiderat sentimentele prin cuvintele și faptele ei, plus modurile în care nu făcea lucrare practică. Ulterior, am auzit că liderul a citit asta și i-a evidențiat sorei Liu problemele ei, apoi, ea a făcut un efort conștient să se schimbe. Dar tot n-am putut să

renunț la prejudecata mea față de ea. Așa că, la o adunare, am folosit părtășia mea despre cuvintele lui Dumnezeu pentru a spune tot ce aveam împotriva ei.

M-am gândit la felul în care n-a ținut seama de sentimentele mele, așa că ar trebui să o critic, ca toți să vadă că și ea avea multe probleme și nu era cu nimic mai bună decât mine. Am expus-o în mod subtil, spunând: „O persoană poate să fie supraveghetoare și să aibă aptitudini tehnice, dar să fie lipsită de respect când vorbește și evidențiază problemele altora. Uneori, chiar are un ton autoritar, spunând că asta și asta nu e bine la celălalt, ceea ce îl poate face să se simtă constrâns în datoria lui. Asta înseamnă să-i înfrâneze pe oameni și, indirect, să perturbe viața bisericească. Trebuie s-avem discernământ despre acest fel de persoană." Am simțit că reușisem să mă descarc, dar a urmat o liniște de câteva minute – nimeni n-a mai avut părtășie. Atunci, m-am simțit destul de tulburată. Nu eram sigură dacă părtășia mea a fost adecvată, dar apoi m-am gândit că tot ce am spus era adevărat, așa că n-avea ce să fie neadecvat. Nu m-am mai gândit la asta. În mod surprinzător, liderul mi-a spus după câteva zile că am judecat-o pe sora Liu pe ocolite la acea adunare și că am atacat-o și condamnat-o. Ar fi putut să o rănească și să-i atragă pe uni frați și surori de partea mea, având prejudecăți împotriva sorei Liu și nesusținându-i lucrarea. Am subminat și tulburat. Am fost foarte agitată și speriată când am auzit analiza liderului. Cuvintele lui Dumnezeu spun că a condamna cu nepăsare pe cineva la o adunare perturbă viața bisericească și înseamnă a face rău. Știam că natura unui astfel de comportament era gravă. Când am încheiat conversația, am găsit imediat câteva cuvinte relevante de la Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**În bisericile de pretutindeni, deseori are loc fenomenul de a condamna, eticheta și pedepsi arbitrar oameni. Unii nutresc prejudecăți față de ceilalți și, astfel, îi expun și analizează sub**

pretextul de a avea părtășie despre adevăr. Intențiile și țelurile lor când fac asta sunt greșite. Dacă scopul părtășiei despre adevăr chiar este să Îl mărturisești pe Dumnezeu și, de asemenea, să le fii de folos celorlalți, ar trebui să ai părtășie despre propriile tale experiențe, să reflectezi asupra ta și să te cunoști și să le fii de folos celorlalți, analizându-te. Acest lucru va fi mai eficient, iar aleșii lui Dumnezeu vor aproba. Dacă o faci cu scopul de a-i expune, ataca și desconsidera pe ceilalți pentru a te înălța pe tine, atunci Dumnezeu nu va aproba, iar frații și surorile tale nu vor beneficia în niciun fel. Dacă intenția cuiva este să-i condamne și să-i pedepsească pe ceilalți, această persoană este un răufăcător care a început să facă fapte rele. Aleșii lui Dumnezeu trebuie să fie capabili să-i discearnă pe cei răi. Dacă cineva îi expune și desconsideră pe ceilalți în mod deliberat din cauza firii lor corupte, ar trebui să fie ajutat cu iubire; dacă nu poate accepta adevărul și stăruie în aceste fapte, în ciuda repetatelor încercări de a-l învăța altfel, atunci este o altă problemă. Dar acei oameni răi care deseori îi condamnă, etichetează și pedepsesc pe ceilalți în mod arbitrar ar trebui expuși în detaliu, ca toți să îi poată discerne, și apoi ar trebui îngrădiți. Este un lucru necesar, deoarece astfel de oameni perturbă viața bisericească și tulbură lucrarea bisericii și sunt susceptibili să înșele oameni și să aducă haos în biserică” („Identificarea liderilor falși”). **„Atacul și răzbunarea sunt un tip de acțiune și de revelație care provin dintr-o natură satanică rea. Sunt și un fel de fire coruptă. Oamenii gândesc astfel: «Dacă nu ești amabil cu mine, atunci nici eu nu voi fi corect cu tine! Dacă nu mă tratezi cu demnitate, de ce te-aș trata eu cu demnitate?» Ce fel de gândire este aceasta? Nu este o gândire răzbunătoare? În opinia unei persoane obișnuite, nu este viabil acest tip de perspectivă? Nu stă în picioare? «Nu voi ataca decât dacă sunt atacat; dacă sunt atacat, cu**

siguranță, voi contraataca» și «Ți-o plătesc cu aceeași monedă» – necredincioșii spun deseori astfel de lucruri; printre ei, acestea sunt raționamente logice și totalmente în conformitate cu noțiunile umane. Totuși, cum ar trebui să vadă aceste cuvinte cei care cred în Dumnezeu și caută adevărul? Sunt corecte aceste idei? (Nu.) **De ce nu sunt corecte? Cum ar trebui să fie caracterizate? De unde provin aceste lucruri?** (De la Satana.) **Provin de la Satana, fără nicio îndoială. Din care firi ale Satanei provin ele? Acestea provin din natura răuvoitoare a Satanei; ele conțin venin și adevărata față a Satanei, în toată răutatea și urâțenia sa. Conțin însăși esența acelei naturi. Care este natura perspectivelor, gândurilor, expresiilor, vorbirii și chiar al acțiunilor care conțin esența acelei naturi? Nu sunt ale Satanei? Sunt aceste aspecte ale Satanei în conformitate cu ale lui Dumnezeu cuvinte? Sunt ele în concordanță cu adevărul? Au vreun fundament în cuvintele lui Dumnezeu?** (Nu.) **Sunt acestea acțiunile pe care ar trebui să le facă adepții lui Dumnezeu și gândurile și punctele de vedere pe care ar trebui să le aibă?** (Nu.) **Când ai aceste gânduri, când ai revărsări de astfel de gânduri, sunt aceste gânduri și revărsări în conformitate cu voia lui Dumnezeu? De vreme ce aceste lucruri vin de la Satana, sunt ele în acord cu umanitatea normală, conștiința umană și rațiunea?** (Nu sunt.)" („Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă"). Când am făcut o comparație între cuvintele lui Dumnezeu și purtarea mea, mi s-a făcut foarte frică. În interacțiunile mele cu sora Liu, când a menționat în privat problemele mele, fără să-mi afecteze statutul sau imaginea în rândul celorlalți, am putut să accept, dar ulterior, când mi-a analizat greșelile în fața tuturor, am simțit că fusesem umilită. Gândul că aș putea fi desconsiderată de ceilalți m-a făcut s-o urăsc și să nu vreau să vorbesc cu ea. Pur și simplu o ignoram când discutam despre lucrare. Când mi-a văzut problemele și a fost atât de

directă, vorbind despre mine în acel mod cu o altă supraveghetoare, am fost foarte furioasă. Am simțit că, într-o clipă, mi-a stricat imaginea bună pentru care muncisem mult și am fost atât de recalcitrantă încât n-am vrut să-i aud nici vocea. Când a menționat că nu răspunsesem la mesaje repede și m-a avertizat să nu mai întârzii lucrarea ca înainte, am simțit că mă delimita, negând că mă schimbasem și îngreunându-mi situația. Mi-am vărsat frustrarea prin datoria mea, nerăspunzându-i intenționat. Prejudecata mea față de sora Liu s-a tot accentuat și i-am purtat multă pică. Evaluarea mea pentru lider, am folosit-o pentru doleanța mea, subliniind greșelile ei, astfel încât liderul să o trateze sau chiar să o demită, ca eu să mă simt ușurată. Vrând să mă răzbun pe ea, am judecat-o ca având umanitate slabă într-o părtășie la o adunare și am încercat să-i fac pe ceilalți să o discearnă și izoleze, ca eu să-mi pot vărsa mânia. Dezvăluiam o fire rea, fără nici cea mai mică umanitate sau rațiune. Aducând aceste lucruri în discuție și criticându-mă, sora Liu era responsabilă pentru lucrarea casei lui Dumnezeu și mă ajuta, dar eu nu acceptam asta nici pe departe. Eram insolentă și-mi vărsam frustrarea prin datorie, ba chiar foloseam cuvintele lui Dumnezeu ca să atac și s-o critic. Încercam să formez o clică, perturbând viața bisericească și sabotând lucrarea casei lui Dumnezeu. Câteva cuvinte de-ale sorei Liu mi-au rănit sentimentul de statut, așa că am criticat-o, vrând să mă răzbun. Am fost înspăimântătoare. Nici măcar un necredincios rezonabil nu s-ar purta așa. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Dacă ei, credincioșii, vorbesc și se poartă cu aceeași nepăsare și nestăpânire ca necredincioșii, atunci sunt mai răi decât necredincioșii; sunt demoni arhetipali**” („Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul” din Cuvântul Se arată în trup). Sunt o persoană cu credință. Mâncasem și băusem multe cuvinte de-ale lui Dumnezeu, dar nu puteam să accept nici câteva sugestii. Oare chiar eram om? Urmam aceste filosofii satanice: „Dacă nu ești drăguț, nu sunt

drept.” „Nu vom ataca decât dacă suntem atacaţi; dacă suntem atacaţi cu siguranţă vom contraataca.” Doar îmi vărsam nemulțumirea, fără nicio frică de Dumnezeu. Nu trăiam deloc o asemănare umană. Mă simțeam foarte vinovată și supărată, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, căindu-mă, vrând să renunț la prejudecata mea față de sora Liu. Câteva zile, când eram liberă și nu-mi făceam datoria, m-am gândit cât de bine ne-am înțeles când eu eram la început, așadar, de ce devenisem atât de irascibilă cu ea? Știam că era justificată critica ei și, chiar dacă ea era aspră și puțin cam directă, nu era mare lucru. De ce nu am putut s-o accept, ci am acționat pe la spate ca să o critic înapoi?

În căutarea mea, am văzut un pasaj de la Dumnezeu. „**Când antihriștii se confruntă cu emondarea și tratarea, deseori manifestă o mare împotrivire și, apoi, încep să facă tot ce le stă în putință ca să se justifice și folosesc sofisme și elocvență pentru a-i înșela pe oameni. Este un lucru destul de des întâlnit. Manifestarea antihriștilor care refuză să accepte adevărul le expune pe deplin natura satanică de a urî și disprețui adevărul. Ei aparțin în întregime genului Satanei. Indiferent ce fac antihriștii, firea și esența lor sunt expuse. Mai ales în casa lui Dumnezeu, tot ce fac ei este condamnat, considerat fapte rele și toate aceste lucruri pe care le fac confirmă pe deplin faptul că antihriștii sunt Satana și demoni. Prin urmare, categoric, nu sunt mulțumiți și, cu siguranță, nu sunt dornici când se ajunge la a accepta să fie emondați și tratați, ci, pe lângă împotrivire și opunere, ei urăsc și emondarea și tratarea, îi urăsc pe cei care îi emondează și îi tratează și pe cei care expun natura esenței lor și faptele lor rele. Antihriștii cred că oricine îi expune le dă de furcă, pur și simplu, așa că le dau de furcă tuturor celor care îi expun. Din cauza naturii lor antihristice, nu vor fi niciodată amabili cu cineva care îi emondează sau tratează, nici nu vor**

tolera sau suporta pe cineva care face asta, cu atât mai puțin vor simți recunoștință sau vor lăuda pe cineva care procedează astfel. Dimpotrivă, dacă cineva îi emondează sau tratează și îi face să-și piardă demnitatea și imaginea, vor nutri ură față de această persoană în inima lor și vor vrea să găsească o oportunitate ca să se răzbune pe ea. Câtă ură au pentru ceilalți? Asta este ceea ce gândesc și ceea ce spun ei deschis, în fața celorlalți: «Azi, m-ai emondat și tratat. Ei bine, vrajba noastră este bătută în cuie. Fiecare merge pe drumul lui, dar jur că mă voi răzbuna! Dacă îți recunoști greșeala în fața mea, dacă-ți pleci capul înaintea mea sau îngenunchezi și mă implori, te voi ierta, altfel, nu voi trece niciodată cu vederea peste asta!» Orice spun sau fac antihriștii, ei nu consideră niciodată emondarea sau tratarea lor amabilă de către cineva sau ajutorul sincer al cuiva drept sosirea iubirii și a mântuirii lui Dumnezeu. În schimb, le văd ca pe un semn de umilință și ca pe momentul lor cel mai stânjenitor. Asta arată că antihriștii nu acceptă adevărul deloc și aceasta este firea lor” („Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a opta)” în Demascarea antihriștilor). Am văzut din cuvintele lui Dumnezeu că atitudinea antihriștilor față de critică e să o respingă, să găsească scuze și să fie combativi, ba chiar îl văd pe celălalt drept dușmanul lor și găsesc moduri de a critica aspru și a se răzbuna. Urăsc adevărul prin natura lor și nu îl vor accepta niciodată. Am știut că era adevărat tot ceea ce a spus sora Liu despre problemele mele așa că, orice ton ar fi avut, a făcut-o pentru a mă ajuta să mă cunosc, nu ca să mă atace intenționat. În mod clar, nu eram serioasă în datoria mea, nici nu-mi asumam responsabilitatea, ceea ce a dus la unele probleme cu videoclipurile. Sora Liu analiza și diseca aceste probleme, ca noi să nu mai facem aceeași greșeală și să nu întârziem

progresul lucrării noastre. A observat și că înțelegerea mea de sine după demitere era destul de superficială, așa că a evidențiat asta amabil. A făcut-o ca să mă ajute să mă cunosc mai bine și să mă căiesc cu adevărat. Dar după ce m-am ajutat de nenumărate ori, n-am fost doar nerecunoscătoare, ci am și crezut că încerca să mă facă de rușine și să-mi strice prestigiul. Chiar am urât-o și am început să o tratez ca pe un dușman, căutând ocazii să mă răzbun pe ea. Ba chiar am vrut să fie izolată și respinsă de ceilalți. Am fost la fel de sinistră și de veninoasă ca un antihrist. Antihriștii sunt captivați de orice măgulire și adoră pe oricine le cântă osanale. Dar cu cât e cineva mai sincer, cu atât mai mult îl vor critica. Oricine îi ofensează sau le afectează interesele va suporta atacul lor și nu-și vor găsi liniștea până când nu vor elimina acea persoană. Acest lucru face mult rău și prejudiciază lucrarea bisericii și intrarea celorlalți în viață. Sfârșesc eliminați pe vecie de către Dumnezeu pentru că fac acel rău, pentru că-I ofensează firea. Câteva cuvinte de-ale sorei Liu mi-au rănit sentimentul de reputație și statut, așa că am vrut să mă răzbun. M-aș fi potolit doar când și-ar fi recunoscut greșeala și ar fi încetat să mă „provoace”. Am fost foarte rea, foarte dușmănoasă. Am urât adevărul exact ca răufăcătorii și antihriștii și eram pe o cale a antihristului. Dacă nu mi-aș fi schimbat firea de antihrist, când ocupam o funcție, știam că aș fi criticat și aș fi făcut și mai mult rău, sfârșind blestemată și pedepsită de Dumnezeu. Am putut să văd cât de înspăimântătoare erau consecințele. M-am rugat lui Dumnezeu, căutând o cale de practicare și pătrundere.

Ulterior, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă liderul tău, persoana responsabilă sau frații și surorile din jurul tău te supraveghează des, te observă, vor să te cunoască mai bine și, în același timp, vor să te ajute și să te susțină, ce atitudine ar trebui să ai față de acest lucru? Ar trebui să te opui, să te păzești și să te împotrivești, sau**

ar trebui să accepți cu smerenie? (Ar trebui să acceptăm cu smerenie.) **Ce înseamnă să accepți cu smerenie? Înseamnă că ar trebui să primești toate astea de la Dumnezeu și să nu le tratezi niciodată cu impetuozitate. Dacă cineva chiar îți descoperă problema și ți-o poate evidenția, te poate ajuta să discerni și să o rezolvi, își asumă responsabilitatea pentru tine și lucrarea din mâinile tale. Nu vine de la Satana, nici din răutate, ci dintr-o atitudine responsabilă față de lucrarea casei lui Dumnezeu. Izvorăște din dragoste și vine de la Dumnezeu. Ar trebui să o primești de la Dumnezeu, să nu o tratezi niciodată cu impetuozitate sau să acționezi sub imboldul momentului și, mai mult decât atât, nu ar trebui să opui nicio rezistență, să te păzești sau să ai bănuieli în inima ta. Toate acestea sunt lucruri rele și nu sunt în acord cu principiile. Aceasta nu este o atitudine de acceptare a adevărului. Cea mai potrivită atitudine este obligația ta de a accepta de la Dumnezeu orice practicare, comandă, supraveghere, observație, corectare sau chiar emondare și tratare care îți sunt de ajutor și de a nu te baza pe impetuozitate. Impetuozitatea este ceva ce vine de la cel rău, de la Satana, nu de la Dumnezeu, și nu este atitudinea pe care ar trebui să o aibă o persoană față de adevăr**" („Identificarea liderilor falși"). Am învățat din cuvintele lui Dumnezeu că nu e nicio răutate când frații și surorile îmi evidențiază problemele. Nu râd de mine, ci sunt responsabili pentru lucrarea casei lui Dumnezeu și intrarea mea în viață. Indiferent cât de mult aș înțelege din problemele menționate de ei, ar trebui să încerc să accept asta ca venind de la Dumnezeu și să mă supun, nu să fiu pătimașă și răzbunătoare. Când nu aș înțelege pe deplin lucrurile, ar trebui să mă rog și să reflectez în continuare, sau să găsesc frați și surori experimentate pentru căutare și părtășie. Aceasta e atitudinea pentru acceptarea adevărului. Mi-am amintit că o criticasem subtil pe sora Liu la o adunare, iar unii frați și

surori care nu cunoșteau realitatea ar fi putut fi păcăliți, ceea ce le-ar fi putut afecta cooperarea în datorie. Așa că am folosit ocazia de a avea părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu la o adunare pentru a vorbi deschis, astfel încât ceilalți să aibă discernământ despre ceea ce făcusem. Ulterior, sora Liu m-a căutat să vorbim despre lucrare și i-am spus sincer cum, atunci când mi-a dat sugestii, am dezvăluit firea de a urî adevărul și motive rele. Am văzut că nu părea să mă învinuiască sau urască deloc. Mi-a fost foarte rușine. După aceea, eu și sora Liu ne-am înțeles mult mai bine. Când aducea în discuție problemele mele, nu-mi mai păsa atât de mult de tonul vocii ei, ci știam că trebuia să accept, dacă era bine pentru datoria mea. Uneori, nu conștientizam pe moment, dar mă rugam și renunțam la mine, fără să-mi pese de imaginea proprie, fără să argumentez, apoi, mă gândeam mai târziu la asta. Lucrând cu ea așa, cu timpul, m-am simțit mult mai relaxată.

Ulterior, am lucrat în grabă la un video, fără să caut principiile, având probleme care necesitau să fie refăcut. O altă supraveghetoare, sora Chen, mi-a trimis un mesaj ca să-l remediez și apoi am crezut că s-a rezolvat. Dar am fost surprinsă să văd că, la o întrunire, greșelile mele au fost iar aduse în discuție pentru analiză. M-am gândit că a vorbit așa despre mine în fața tuturor – era foarte stânjenitor! Am început s-am prejudecăți față de sora Chen, de parcă făcea din țânțar armăsar și nu ținea cont de demnitatea mea. Am vrut să găsesc un motiv ca să mă apăr, să-mi salvez imaginea în fața tuturor. Dar apoi, am realizat că lucrarea trebuia refăcută pentru că fusesem prea pripită. Sora Chen avea părtășie despre asta ca să mă avertizeze, astfel încât să pot reflecta asupra atitudinii mele față de datorie, iar frații și surorile s-o poată folosi și ei drept un avertisment, ca să nu facă aceeași greșeală. Ea proteja lucrarea bisericii. Dacă aș fi găsit scuze ca să-mi salvez imaginea și aș fi avut prejudecăți față de sora Chen, n-aș fi urât și refuzat

prin asta să accept adevărul? Am știut că nu mai puteam să acționez mânată de corupție, așa că am vorbit cu toți deschis despre detaliile greșelilor pe care le făcusem. Când am terminat, au împărtășit câteva moduri utile de abordare a acelor probleme și am urmat sugestiile lor la următoarea producție video și am evitat să fac aceleași greșeli. Am experimentat cu adevărat că acceptarea sugestiilor lor poate să mă scutească de probleme și să-mi crească eficiența. De asemenea, poate să mă ajute să mă cunosc și să fie benefic pentru intrarea mea în viață.

Prin asta, chiar am experimentat că este important să am o atitudine de supunere față de critică. Dacă e corect ceea ce spun ceilalți și în acord cu adevărul, ar trebui să renunț la mândria mea și să accept necondiționat. Dar dacă doar resping unilateral și mă opun să fiu emondată și tratată și îmi fac prejudecăți față de ceilalți sau îi critic aspru, aceasta arată că sunt un antihrist și voi fi condamnată și eliminată de Dumnezeu dacă nu mă căiesc. Înainte, aproape nimeni nu m-a tratat atât de direct și nu m-am cunoscut. Am crezut că aveam umanitate bună și puteam accepta adevărul. Acum, văd că detest adevărul și nu am umanitate bună. Ceea ce am dobândit și învățat azi se datorează numai judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu. Sunt gata să experimentez asta și mai mult și să-mi schimb firea coruptă. Slavă lui Dumnezeu!

100. Ce am câștigat când am vorbit sincer

de Qiu Guo, Statele Unite

Acum ceva vreme, am auzit un pasaj din părtășia lui Dumnezeu, care spunea: „**Să obții favoruri, să lingușești, să spui ceea ce crezi că vor oamenii să audă: probabil toată lumea știe care este sensul literal al acestor cuvinte. Și oamenii care fac acest lucru sunt ceva obișnuit. Să obții favoruri, să lingușești, să spui ceea ce crezi că vor oamenii să audă: în majoritatea timpului, un astfel de mod de a vorbi este e menit să câștige favorurile sau lauda oamenilor sau pentru a aduna anumite beneficii. Acesta este cel mai des observat mod de a vorbi al lingușitorilor și este just să spui că astfel de lucruri se manifestă în toată omenirea coruptă într-o mai mare sau mai mică măsură și reprezintă unul dintre modurile de a vorbi din filosofiile satanice**” („Ei disprețuiesc adevărul, batjocoresc principiile în mod deschis și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a doua)” în Demascarea antihriștilor). Pe atunci, când am auzit cum cuvintele lui Dumnezeu dezvăluiau astfel de oameni, nu le-am aplicat asupra mea. Astfel de oameni mă dezgustau, nu-mi erau pe plac și nu voiam să petrec timp cu ei, așa că am crezut că le eram superioară. Pe neașteptate, când faptele m-au dezvăluit, am văzut că, pentru propriile interese, încercam să mulțumesc oamenii, să fiu slugarnică și să spun lucruri plăcute, lucru care era și viclenie și înșelătorie.

Acum câteva zile, am mers la o adunare de grup. După întrunire, liderul a trimis un mesaj în care mă întreba cum era părtășia fratelui Zhang. Privind mesajul, m-am neliniștit puțin: „De ce, deodată, îmi pune liderul această întrebare? Cum ar trebui să răspund? Dacă răspund greșit, ce va crede liderul despre mine? Oare va crede că nici măcar nu pot discerne cât de bună e părtășia celorlalți, că am calibru slab și n-am deloc experiență

practică? Dacă e așa, oare va mai avea vreodată încredere în mine și mă va folosi în roluri importante pe viitor? În curând, s-ar putea chiar să-mi pierd funcția de lider de grup.” Voiam doar să-mi mențin imaginea și funcția ca el să creadă că puteam discerne lucrurile, așa că am început să mă întreb ce voia să spună cu asta. De vreme ce a întrebat, probabil credea că era o problemă cu părtășia fratelui Zhang, deci cum puteam obține aprobarea conducerii? Credeam că, deși parte din părtășia fratelui Zhang erau cuvinte doctrinare, în unele locuri, era practică. Însă m-am îngrijorat că nu vedeam lucrurile corect, așa că nu i-am spus adevăratele mele gânduri liderului. În schimb, am zis: „Fratele Zhang a avut părtășie despre multă doctrină goală.” Liderul meu a răspuns: „Doar ceea ce a spus el a fost doctrină. Asigură-te că-i vei aminti și-l vei ajuta mai mult în viitor.” După ce am citit răspunsul liderului, m-am gândit: „Din fericire, nu mi-am exprimat adevăratele gânduri. Altfel, mi-aș fi făcut o imagine proastă. Atunci liderul meu m-ar fi prins cu minciuna!”

Imediat după aceea, am mers la o altă adunare de grup. După întrunire, liderul a trimis un mesaj în care mă întreba: „Ce crezi despre părtășia surorii Liu?” Când am văzut mesajul, am rămas înmărmurită. Nu fusesem atentă la întrunire, așa că n-am ascultat deloc părtășia surorii. Cum ar fi trebuit să răspund? Dacă eram sinceră, ce-ar fi crezut liderul despre mine? Mi-am amintit că, înainte, l-am auzit pe lider spunând că această soră vorbea deseori despre doctrine, deci liderul îmi trimitea mesaj ca să confirme această problemă? Ultima dată, liderul m-a întrebat deoarece credea că fratele Zhang vorbea despre doctrine. M-am gândit că s-ar putea să fie același motiv și de data asta. Așadar, am răspuns: „Din părtășia ei, nu am auzit ce cunoaștere de sine avea sau care dintre perspectivele ei se schimbaseră.” După ce mi-a citit răspunsul, liderul nu a mai spus nimic. De data asta, nu mă puteam liniști și am început să mă întreb: „Oare liderul e

nemulțumit de răspunsul meu? Am răspuns greșit? Dacă da, atunci s-a terminat pentru mine. Oare liderul va crede că am calibru slab?" În zilele acelea, lucrul acesta îmi tulbura gândurile din când în când.

Câteva zile mai târziu, în timpul unei întruniri, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care mi-a străpuns inima. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Acei oameni înșelători care acționează într-un fel doar în fața altora și în alt fel pe la spatele lor, nu sunt dispuși să fie desăvârșiți. Toți sunt fii ai pierzării și distrugerii; ei nu-I aparțin lui Dumnezeu, ci Satanei. Ei nu sunt tipul de oameni aleși de Dumnezeu!**" („Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu" din Cuvântul Se arată în trup). Nu mă puteam gândi decât la ce se întâmplase în ziua precedentă, când liderul m-a întrebat ce credeam despre părtășia fratelui și a surorii. N-am îndrăznit să-I spun liderului ce credeam cu adevărat, fiindcă-mi făceam griji că un răspuns greșit mi-ar fi afectat imaginea și statutul în inima liderului, așa că am răspuns într-un mod înșelător. Am ghicit ceea ce credea liderul meu și apoi am încercat să răspund într-un mod potrivit gândurilor lui. Am crezut că, astfel, aș fi mai puțin înclinată către erori, că nu mi-aș dezvălui defectele, că nu m-ar prinde cu minciuna și că funcția mi-ar fi asigurată. Credeam că am fost isteață păcălindu-mi liderului și ascunzându-mi gândurile, dar Dumnezeu e drept și vede tot. Dumnezeu mi-a văzut intențiile înșelătoare și trucurile foarte limpede și le-a condamnat în întregime. Cu cât contemplam mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai frică îmi era. Mă întrebam cum puteam să am asemenea gânduri rele, demne de dispreț și rușinoase.

Mi-am amintit și felul în care Dumnezeu dezvăluie manifestările de „**să obții favoruri, să lingușești, să spui ceea ce crezi că vor oamenii să audă**" ale antihriștilor, așa că am căutat niște cuvinte ale lui Dumnezeu.

Dumnezeu spune: „**Antihriștii sunt orbi față de Dumnezeu, El nu are loc în inima lor. Când Îl întâlnesc pe Hristos, ei nu-L tratează diferit de o persoană obișnuită, luându-și constant indiciile din expresia și tonul Său, schimbându-și textul după cum este benefic situației, nespunând vreodată ceva sincer, rostind doar cuvinte goale și doctrine, încercând să-L înșele și să-L aburească pe adevăratul Dumnezeu care le stă în fața ochilor. Ei nu au nici cea mai mică teamă de Dumnezeu. Sunt efectiv incapabili să vorbească cu Dumnezeu din inimă, să spună ceva real. Vorbesc precum un șarpe care se târăște, într-un mod întortocheat și indirect. Maniera și direcția cuvintelor lor sunt ca un vrej de pepene galben care se cațără pe un stâlp. Când spui că o persoană este are un calibru bun și ar putea fi promovată, vorbesc imediat despre cât de buni sunt și despre ceea ce se manifestă și se dezvăluie în ei; iar dacă spui că o persoană este rea, se reped să spună cât de rea și ticăloasă este, cum provoacă tulburări și întreruperi în biserică. Când vrei să afli adevărul despre ceva, nu au nimic de spus; se eschivează, așteptând să ajungi la o concluzie, străduindu-se să înțeleagă sensul cuvintelor tale, pentru a-ți putea spune ceea ce vrei să auzi. Tot ceea ce spun ei este măgulire, lingușire și servilism; niciun cuvânt adevărat nu iese din gura lor**” („Ei disprețuiesc adevărul, batjocoresc principiile în mod deschis și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a doua)” în Demascarea antihriștilor). „**Dumnezeu îi iubește pe oamenii onești, dar îi urăște pe cei înșelători și vicleni. Dacă te porți ca un trădător și încerci să înșeli, nu te va urî Dumnezeu? Oare casa lui Dumnezeu te va scoate, pur și simplu, din încurcătură? Mai devreme sau mai târziu, vei fi tras la răspundere. Lui Dumnezeu Îi plac oamenii onești și nu Îi plac trădătorii. Toți ar trebui să înțeleagă asta clar și să înceteze să fie confuzi și să facă lucruri nesăbuite. Ignoranța de moment este de înțeles, dar să refuzi complet să accepți adevărul este**

un refuz îndărătnic de a te schimba. Oamenii onești își pot asuma responsabilitatea. Ei nu țin seama de câștigurile și pierderile proprii, ci mai degrabă protejează lucrarea și interesele casei lui Dumnezeu. Au inimi bune și oneste, care sunt ca un bol cu apă limpede al cărui fund îl vezi dintr-o privire. De asemenea, există transparență în purtările lor. O persoană înșelătoare joacă feste mereu, întotdeauna ascunde lucruri, se acoperă și își pune multe măști, astfel încât nimeni să nu o poată citi. Oamenii nu-ți pot vedea gândurile tainice, dar Dumnezeu îți vede și cele mai ascunse lucruri din inimă. Dacă Dumnezeu vede că nu ești o persoană onestă, că ești viclean, că nu accepți niciodată adevărul, că încerci mereu să-L înșeli și că nu-I dăruiești inima ta, El nu te va iubi, te va urî și te va abandona. Toți cei care prosperă printre necredincioși – oameni cu darul vorbirii și cu minte ageră – ce fel de oameni sunt aceștia? Vă este clar? Care este esența lor? Putem spune că toți sunt extraordinar de șireți, toți sunt extrem de vicleni și alunecoși, sunt adevăratul diavol Satana. Oare ar putea Dumnezeu mântui o astfel de persoană? Dumnezeu nu urăște nimic mai mult decât diavolii – oamenii care sunt vicleni și meschini. Categoric, Dumnezeu nu va mântui astfel de oameni, așa că, orice ați face, nu fiți acest tip de persoană. Cei care sunt întotdeauna vigilenți și țin cont de toate punctele de vedere în vorbirea lor, care văd dincotro bate vântul și sunt vicleni când își tratează afacerile – îți spun, Dumnezeu îi urăște cel mai mult pe astfel de oameni, cei ca ei sunt departe de răscumpărare. Când oamenii sunt vicleni și meschini, oricât de bine sună ceea ce spun, toate sunt numai minciuni înșelătoare. Cu cât sunt mai frumoase cuvintele lor, cu atât mai mult ei sunt diavolul Satana. Așadar, aceștia sunt exact tipul de oameni pe care Dumnezeu îi disprețuiește cel mai mult. Ce spuneți: oamenii care sunt vicleni, știu să mintă, au limba mieroasă – ar

putea primi ei lucrarea Duhului Sfânt? Ar putea primi iluminarea și luminarea Duhului Sfânt? Categoric nu. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de oamenii care sunt vicleni și meschini? Îi respinge cu dispreț, îi marginalizează și nu le acordă nicio atenție, îi consideră din aceeași clasă cu animalele. În ochii lui Dumnezeu, astfel de oameni doar au înfățișare umană; în esență, ei sunt de o seamă cu Satana, sunt cadavre vii, iar Dumnezeu nu i-ar mântui niciodată" („Identificarea liderilor falși").

Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că antihriștii au o fire foarte rea. Pentru a-și atinge țelurile, chiar și în prezența lui Hristos, ei flatează și văd de unde bate vântul și cred că Hristos nu le va descoperi trucurile, că Îl vor putea înșela. Prin urmare, îndrăznesc să-L înșele ostentativ pe Dumnezeu, să-L folosească și să-L trateze ca pe o ființă umană. Dumnezeu găsește această atitudine față de El dezgustătoare și detestabilă. Deși nu eram în contact direct cu Hristos, firea pe care o dezvăluiam era aceeași ca a antihristului. De fapt, întrebarea liderului despre ceea ce credeam despre părtășia fratelui și a surorii mele era una destul de obișnuită și puteam spune orice gândeam, dar am complicat lucrurile, iar mintea mea a mers pe căi alambicate. M-am întrebat dacă liderul îmi testa abilitatea de a discerne și m-am temut că, dacă greșeam, el m-ar fi disprețuit și nu m-ar mai fi prețuit și cultivat. Ca să-mi păstrez poziția și imaginea din inima lui, mi-am ascuns adevăratele gânduri și am încercat voit să îi spun ce voia să audă. Comportamentul meu era exact cum dezvăluia cuvântul lui Dumnezeu, ca un șarpe alunecos și o coardă de pepene agățătoare, curbându-se și răsucindu-se. I-am tratat pe oameni și m-am înțeles cu ei în această manieră, toate ca să-i înșel și să mă joc cu ei. Eram foarte vicleană și șireată. Și când am spus aceste cuvinte, nu era ca și cum nu știam. Am vorbit după ce m-am gândit și am calculat. Am făcut-o cu bună știință. Ba

chiar am crezut că Dumnezeu nu știa despre trucurile mele, așa că am îndrăznit să mint și să înșel ostentativ. Îmi lipsea orice urmă de venerație pentru Dumnezeu și nu-L tratam deloc ca pe Dumnezeu. Am îndrăznit să mint și să-i înșel pe ceilalți, așa că, dacă m-aș fi întâlnit vreodată cu Hristos, cu siguranță L-aș înșela și L-aș folosi pe Dumnezeu și I-aș ofensa firea. Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu au ieșit în evidență pentru mine: „**În ochii lui Dumnezeu, astfel de oameni doar au înfățișare umană; în esență, ei sunt de o seamă cu Satana, sunt cadavre vii, iar Dumnezeu nu i-ar mântui niciodată.**” Aceste cuvinte m-au făcut să înțepenesc pe loc. Dumnezeu îmi dezvăluia natura și-mi caracteriza acțiunile. Mi-am amintit că, atunci când interacționam cu ceilalți, de obicei le observam cuvintele și expresiile. Mai ales cu liderii și lucrătorii, eram foarte lingușitoare. Încercam mereu să le ghicesc gândurile și ceea ce voiau să spună și credeam că era un mod isteț dea trăi, fiindcă nimeni nu putea să mă vadă așa cum eram. Dar Dumnezeu o făcuse deja, iar El îi urăște și îi detestă mai ales pe cei ca mine. Acum, am înțeles în sfârșit de ce Dumnezeu spune că iubește oamenii cinstiți și îi urăște pe cei vicleni. E din cauză că inimile oamenilor onești sunt pure, limpezi ca apa, ei îi tratează cinstit pe oameni și pe Dumnezeu și nu-și ascund niciodată intenționat neajunsurile sau pe ei înșiși. Astfel de oameni nu trăiesc vieți epuizante, celorlalți le place să se înțealeagă cu ei și sunt pe placul lui Dumnezeu. Dar mințile oamenilor înșelători sunt complexe, ei complotează și au propriile motive în toate, iar chestiuni și cuvinte foarte simple devin foarte complicate la ei. Cuvintele și acțiunile oamenilor înșelători sunt toate ca să-i deruteze și să-i înșele pe ceilalți pentru a-și atinge propriile țeluri. Ei trăiesc o natură demonică, iar Dumnezeu nu mântuiește niciodată astfel de oameni. Gândind astfel, m-am speriat puțin. Am văzut că natura mea era la fel de înșelătoare și ticăloasă ca a Satanei și că, dacă tot nu urmăream adevărul și să mă schimb, aș fi fost

alungată și pedepsită de Dumnezeu. Dumnezeu e sfânt și drept, iar cei care vor trăi în Împărăția lui Dumnezeu sunt toți oameni onești, dispuși să practice adevărul. Un om înșelător nu va intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Gândindu-mă la asta, am avut remușcări profunde și nu am mai vrut să trăiesc după firile mele înșelătoare și rele, așa că m-am rugat lui Dumnezeu ca să-i spun că voiam să practic să fiu un om onest și că voiam să mă destănui și să vorbesc sincer cu fiecare, oricine ar fi fost. După aceea, la o adunare, m-am destăinut cu privire la intențiile mele demne de dispreț și la corupția pe care o arătasem în aceste două chestiuni. După ce am făcut asta, m-am simțit mult mai ușurată și liniștită.

După aceea, m-am întrebat de ce-mi păsa mereu despre ce spunea liderul despre mine și de ce puteam minți și înșela pentru asta. Într-o zi, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**Indiferent de nivelul unui conducător sau lucrător, dacă îl slăviți pentru faptul că înțelege adevărul și pentru înzestrările sale, dacă voi credeți că se află în posesia adevărului și vă poate ajuta, dacă îl veneraţi și depindeți de acesta în toate lucrurile și încercați să obțineți mântuirea prin asta, atunci, în final, asta nu va duce la nimic, pentru că punctul de pornire este inerent greșit. Indiferent câte adevăruri înțelege cineva, nimeni nu poate sta în locul lui Hristos și, indiferent cât de înzestrat este, asta nu înseamnă că are adevărul – și, astfel, în cele din urmă, cei care slăvesc, venerează și urmează oameni vor fi alungați cu toții, vor fi condamnați cu toții. Când oamenii cred în Dumnezeu, ei pot să-L venereze și să-L urmeze doar pe Dumnezeu. Indiferent de rangul lor în rândul conducerii, conducătorii rămân oameni obișnuiți. Dacă îi vezi drept superiorii tăi imediați, dacă simți că îți sunt superiori, că sunt mai competenți decât tine și că ar trebui să te conducă și că sunt, din toate punctele de vedere, cu un pas înaintea tuturor, atunci acest lucru este greșit – este**

amăgirea ta. […] Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu, trebuie să Îi asculți cuvântul și, dacă cineva vorbește și acționează corect și este în conformitate cu principiile adevărului, nu este în regulă să te supui adevărului? De ce ești atât de ticălos? De ce insiști să găsești pe cineva căruia i te închini pentru a-l urma? De ce îți place să fii sclavul Satanei? De ce să nu fii în schimb un slujitor al adevărului? Acest lucru arată dacă o persoană are rațiune și demnitate. Ar trebui să începi cu tine însuți: echipează-te cu adevăruri de diferite tipuri, fii capabil să identifici variatele manifestări ale diferitelor chestiuni și oameni, află ce este natura a ceea ce se manifestă în diverși oameni și ce fire este scoasă la iveală în ei, învață să distingi esențele diferitelor tipuri de oameni, clarifică-ți ce tipuri de oameni te înconjoară, ce tip de om ești tu și ce tip de om este conducătorul tău. Odată ce vezi clar toate acestea, ar trebui să fii capabil să abordezi acești oameni în modul potrivit, conform principiilor adevărului: dacă sunt frați și surori, ar trebui să îi confrunți cu dragoste, dacă nu sunt, ar trebui să renunți la ei și să păstrezi distanța; dacă sunt oameni care au realitatea adevărului, deși ai putea să-i venerezi, nu ar trebui să-i slăvești. Nimeni nu-I poate lua locul lui Hristos, doar Hristos este Dumnezeul adevărat. Dacă poți vedea aceste lucruri clar, atunci ești înzestrat cu statură, nu e posibil să fii păcălit de antihriști și nici nu trebuie să te temi că vei fi păcălit de antihriști" („Ei se poartă într-un mod tainic și individualist, sunt despotici și dictatoriali, nu au niciodată părtășie cu ceilalți și îi forțează pe alții să li se supună" în Demascarea antihriștilor). Ceea ce a dezvăluit Dumnezeu era starea mea. Deși credeam în Dumnezeu de mulți ani, nu aveam un loc pentru El în inima mea. Lucrurile pe care mă axam erau puterea și statutul oamenilor, iar ceea ce susțineam era otrava Satanei: „Un oficial înalt nu se poate compara cu un administrator implicat activ" și am crezut mereu că suveranitatea și

controlul lui Dumnezeu asupra mea erau distante, ca și cum liderul din fața mea este cel care decide totul pentru mine, iar dacă eram prețuită, cultivată și-mi puteam îndeplini datoria în vreun fel depindea de cuvintele liderului. Nu aceasta este perspectiva necredincioșilor? Pentru a câștiga aprecierea liderilor lor și a-și păstra funcțiile și slujbele, necredincioșii îi mulțumesc în toate pe liderii lor și-i flatează peste tot, lipsiți de caracter sau demnitate, ca niște câini. Care era diferența dintre ei și mine? Pentru a obține aprecierea liderului meu și a-mi menține statutul, voiam mereu să-l mulțumesc, încercam din răsputeri să speculez și să răspund pe placul lui. Am devenit un răufăcător viclean care se uită de unde bate vântul. Pentru propriile interese, mi-am pierdut demnitatea umană și am devenit complet inumană. De fapt, casa lui Dumnezeu are principii pentru selectarea și cultivarea oamenilor, spre deosebire de lumea necredincioșilor. Necredincioșii practică: „Omul nu realizează nimic fără lingușire și flatare.” Atât timp cât pot linge cizmele superiorului lor, chiar și fără talent și cunoaștere reale, pot fi favorizați și promovați. Dar lucrurile stau diferit în casa lui Dumnezeu. Adevărul conduce în casa lui Dumnezeu. Oamenii sunt selectați și cultivați pe baza principiilor adevărului. Dacă ai umanitate bună, poți accepta adevărul, inima ți-e întoarsă către Dumnezeu și poți apăra interesele casei lui Dumnezeu, nu contează dacă ai un calibru cam sărac. Biserica va rândui o datorie potrivită pentru fiecare. Dacă ai un caracter rău, nu urmărești adevărul, te folosești de trucuri și complotezi, chiar dacă ești favorizat de lider, nu vei avea niciodată un rol important. Odată ce frații și surorii te discern și te văd așa cum ești, vei fi disprețuit și respins. Chiar dacă unii lideri falși și antihriști încalcă principiile și îi promovează pe cei care îi lingușesc și le ling cizmele, mai devreme sau mai târziu, ei vor fi dezvăluiți, așa că nu vor avea niciodată un cuvânt de spus în casa lui Dumnezeu. Odată ce am înțeles asta, nu m-am mai îngrijorat cu privire la părerea liderului

despre mine. Nu contează ce cred oamenii despre mine, iar dacă pot continua în datoria mea depinde dacă urmăresc adevărul și-mi îndeplinesc bine datoria. Lucrul pe care ar trebui să mă axez acum e să-mi fac bine datoria și să caut adevărul în datoria mea pentru a-mi rezolva problemele și dificultățile. Așa ar trebui să practic și asta e adevărata mea responsabilitate.

După aceea, am căutat o cale de practică în cuvântul lui Dumnezeu și am găsit acest pasaj. „**Cu toții știți că Dumnezeu îi detestă pe cei care obțin favoruri, lingușesc și spun ceea ce cred că vrei să auzi. Așadar, ce principii ar trebui să respecte oamenii? […] Fiți sinceri: acesta este principiul care ar trebui urmărit când interacționați cu Dumnezeu. Nu vă preocupați să obțineți favoruri de la Dumnezeu sau să-L lingușiți; nu este nevoie să-L lingușiți, este suficient să fiți sinceri. Și ce înseamnă să fiți sinceri? Cum ar trebui pus în practică acest lucru?** (Pur și simplu să vă deschideți în fața lui Dumnezeu, fără a vă pune o mască, a ascunde ceva sau a păstra secrete, să vă întâlniți cu Dumnezeu cu o inimă cinstită și să fiți direcți, fără înșelăciune sau vicleșuguri). **Așa este. Pentru a fi sincer, trebuie să-ți lași mai întâi deoparte dorințele personale. În loc să te concentrezi asupra modului în care Dumnezeu te tratează, spune ce e în inima ta și nu te gândi ori lua în considerare care vor fi consecințele cuvintelor tale; spune orice crezi, lasă-ți deoparte motivațiile și nu spune lucruri doar pentru a atinge un oarecare obiectiv. Când ai prea multe intenții personale, ești întotdeauna calculat în modul în care vorbești, gândindu-te că: «Ar trebui să vorbesc despre asta și nu despre aia, trebuie să fiu atent la ce spun. O s-o formulez într-un mod care-mi este benefic, care-mi acoperă neajunsurile și care Îi va lăsa o impresie bună lui Dumnezeu.» Nu ai motivații? Înainte să deschizi gura, mintea îți este plină de gânduri viclene, corectezi ceea ce spui de mai multe ori, astfel încât, atunci când cuvintele îți ies din gură, nu mai sunt atât de**

pure, nu sunt deloc autentice și conțin propriile tale motive și comploturile Satanei. Nu asta înseamnă să fii sincer. Ce este asta? Asta se numește a avea intenții rele, motive sinistre. Mai mult decât atât, când vorbești, întotdeauna îți iei indiciile din expresiile faciale ale celeilalte persoane și din expresia din ochii săi: dacă o persoană are o expresie pozitivă pe chip, continui să vorbești; dacă nu, te abții și nu spui nimic; dacă expresia din ochii celeilalte persoane este rea și dacă pare că nu îi place ceea ce aude, chibzuiești și-ți spui: «Ei bine, o să spun ceva ce te interesează, care te face fericit, care-ți place și care te face să ai o dispoziție bună față de mine.» Asta înseamnă să fii sincer? Nu" („Ei disprețuiesc adevărul, batjocoresc principiile în mod deschis și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a doua)" în Demascarea antihriștilor). **„Lui Dumnezeu nu-I plac oamenii care obțin favoruri, lingușesc sau spun ceea ce cred ei că vrea El să audă. Așadar, ce fel de oameni Îi plac lui Dumnezeu? Cum Îi place lui Dumnezeu să converseze și să aibă părtășie oamenii cu El? Lui Dumnezeu Îi plac oamenii care sunt onești și cinstiți. Nu are nevoie să încerci să-L citești și să-ți iei indiciile de la El; are nevoie să fii sincer și să ai o inimă cinstită. Nu vrea să ascunzi nimic, ori să porți o mască ori să te prefaci în inimă, El vrea ca în exterior să fie același lucru care se află în inima ta**" („Ei disprețuiesc adevărul, batjocoresc principiile în mod deschis și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a doua)" în Demascarea antihriștilor). Cuvintele lui Dumnezeu fac foarte clară calea de practică. În interacțiunile cu Dumnezeu și cu oamenii, trebuie să fii franc, onest și capabil să spui adevărul, nu trebuie să fii constrâns de putere și statut, nu trebuie să ai motive personale și trebuie să accepți analiza lui Dumnezeu și să fii un om cinstit. Pe atunci, după ce am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, m-am gândit la Domnul Isus întrebându-l pe Petru: „Simon Barjona, M-ai iubit tu vreodată?" Petru a răspuns sincer: „Doamne! Odată L-am iubit pe

Tatăl din cer, dar recunosc că nu Te-am iubit niciodată pe Tine". Petru a fost pur și onest. Nu s-a gândit cum să-L mulțumească pe Domnul Isus. A spus pur și simplu exact ce gândea. Inima lui Petru era pură și deschisă, așa că a putut fi onest cu Domnul Isus. Ceea ce trăia Petru L-a mulțumit pe Dumnezeu și I-a câștigat aprobarea. Odată ce am înțeles aceste lucruri, am văzut mai clar calea de practică și am început să practic în mod conștient cum să fiu un om onest în viața mea.

Într-o zi, după o adunare, liderul ne-a întrebat pe mine și pe doi lideri de grup despre evaluarea unei surori. M-am neliniștit puțin când am auzit asta și am început să speculez din nou: „Liderul meu vrea evaluarea, deci oare crede că sora aceasta are o problemă? Vine la noi să ne întrebe, deci oare vrea să ne testeze discernământul? Liderul a spus că acești doi lideri de grup aveau calibru bun și că voia să-i cultive, așadar, dacă nu văd lucrurile la fel de bine ca ei, oare voi mai fi prețuită și cultivată?" Atunci am realizat că eram pe cale să speculez și să înșel din nou. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Lui Dumnezeu nu-I plac oamenii care obțin favoruri, lingușesc sau spun ceea ce cred ei că vrea El să audă. Așadar, ce fel de oameni Îi plac lui Dumnezeu? Cum Îi place lui Dumnezeu să converseze și să aibă părtășie oamenii cu El? Lui Dumnezeu Îi plac oamenii care sunt onești și cinstiți. Nu are nevoie să încerci să-L citești și să-ți iei indiciile de la El; are nevoie să fii sincer și să ai o inimă cinstită. Nu vrea să ascunzi nimic, ori să porți o mască ori să te prefaci în inimă, El vrea ca în exterior să fie același lucru care se află în inima ta.**" Dumnezeu veghează ce gândesc și ce intenționez să fac și vrea să fiu un om onest și să spun ce gândesc de fapt fără nicio prefăcătorie, ascundere sau incompatibilitate cu gândurile mele lăuntrice. Trebuia să practic conform cuvintelor lui Dumnezeu și să fiu onestă cu ceilalți. Așadar, i-am spus ce gândeam liderului, fără ocolișuri. Când am terminat, m-am simțit

foarte relaxată și am simțit că a practica onestitatea m-a liniștit și m-a făcut să mă simt și calmă și în siguranță. Era un lucru pe care nu-l mai experimentasem niciodată. Am experimentat puțin și din dulceața spunerii adevărului și am simțit că așa ar trebui să se poarte oamenii. Slavă lui Dumnezeu!

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org